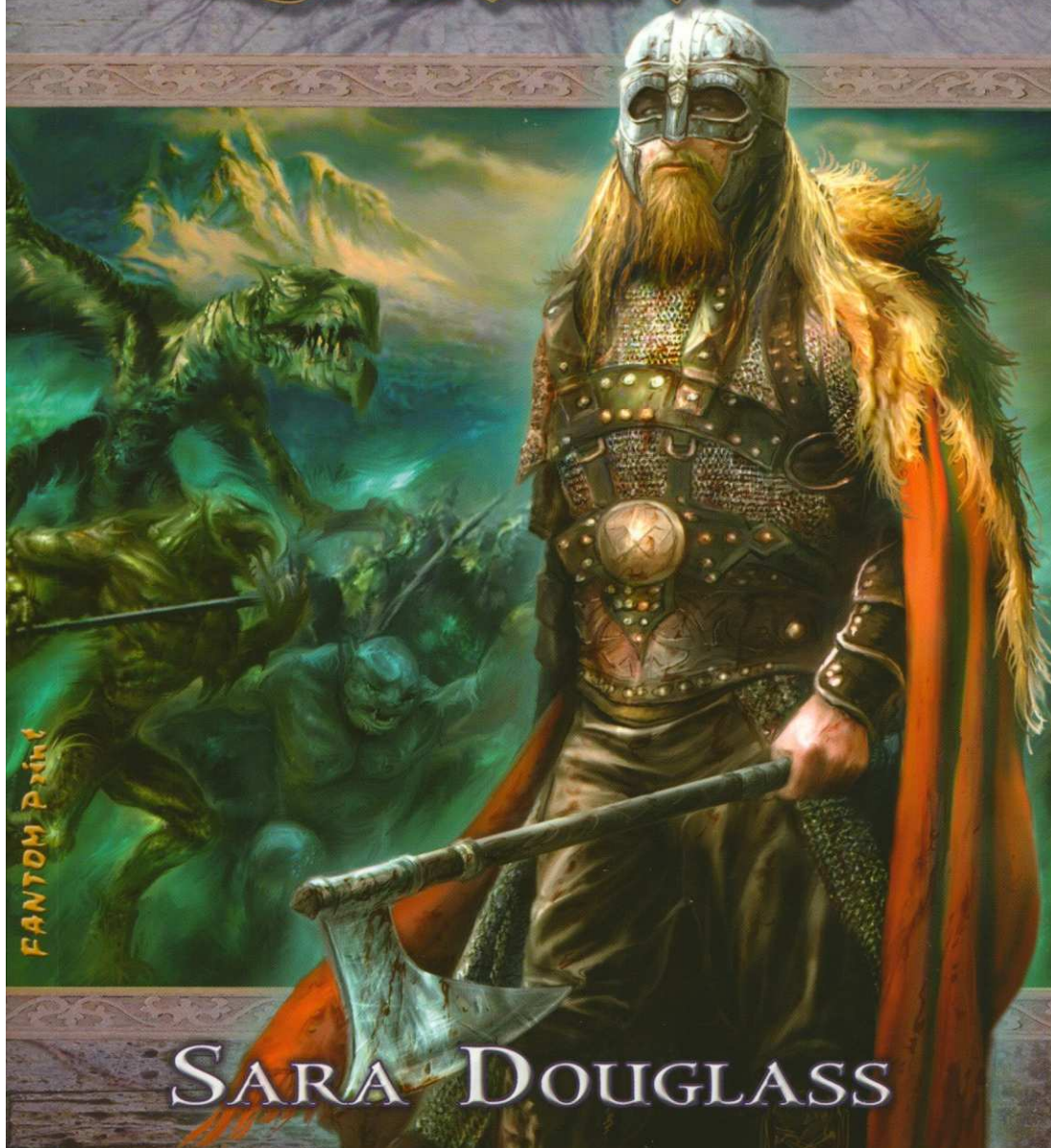

IKARIJSKÝ ZAKLÍNAČ

POUTNÍKŮV NÁVRAT

KNIHA 2.

IKARIJSKÝ ZAKLÍNAČ

Sara Douglass

FANTOM Print
2008

Copyright © 1996 by Sara Douglass Enterprises Pty Ltd.
Translation © Kateřina Niklová
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 978-80-7398-024-5

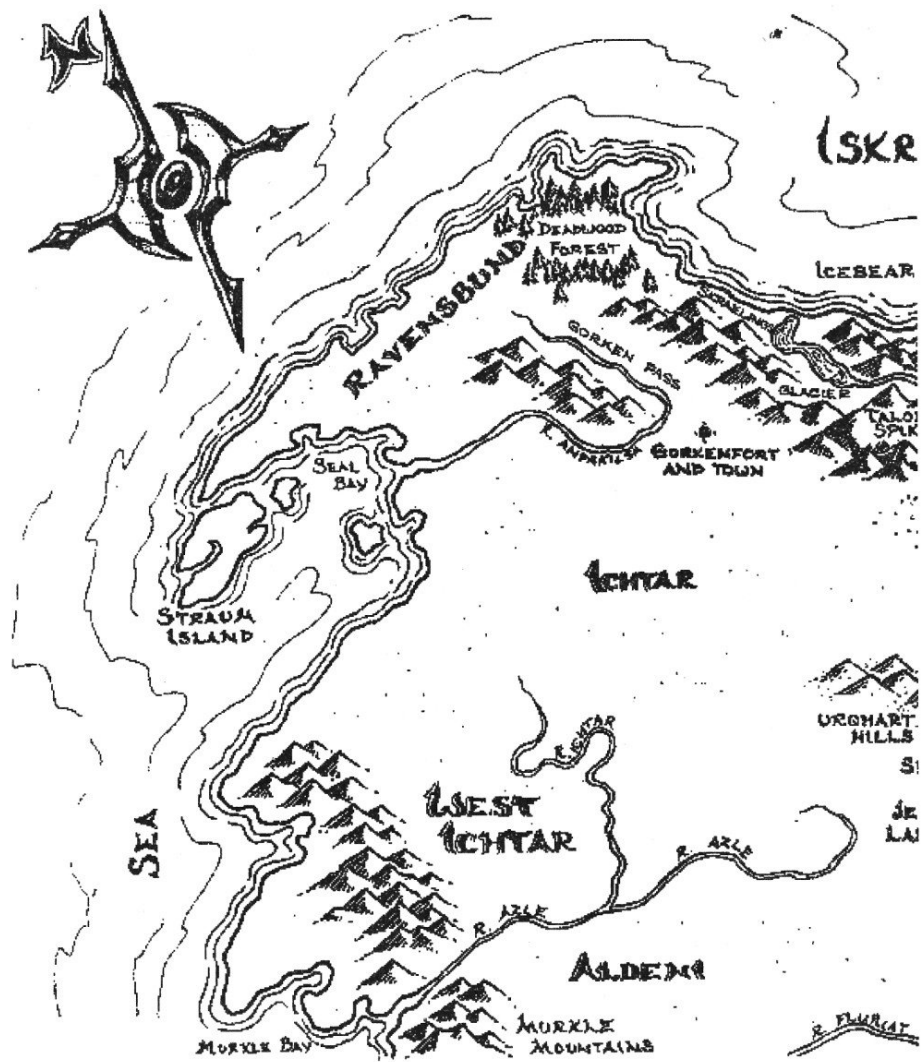
Věnování

Šest knih *Poutníkova návratu* věnuji A. Lynn Martinové, Timu Strettonovi a Frances Thielové, kteří s přívětivostí sobě vlastní sledovali mé pomalé sklouzávání do Hvězdného tance.

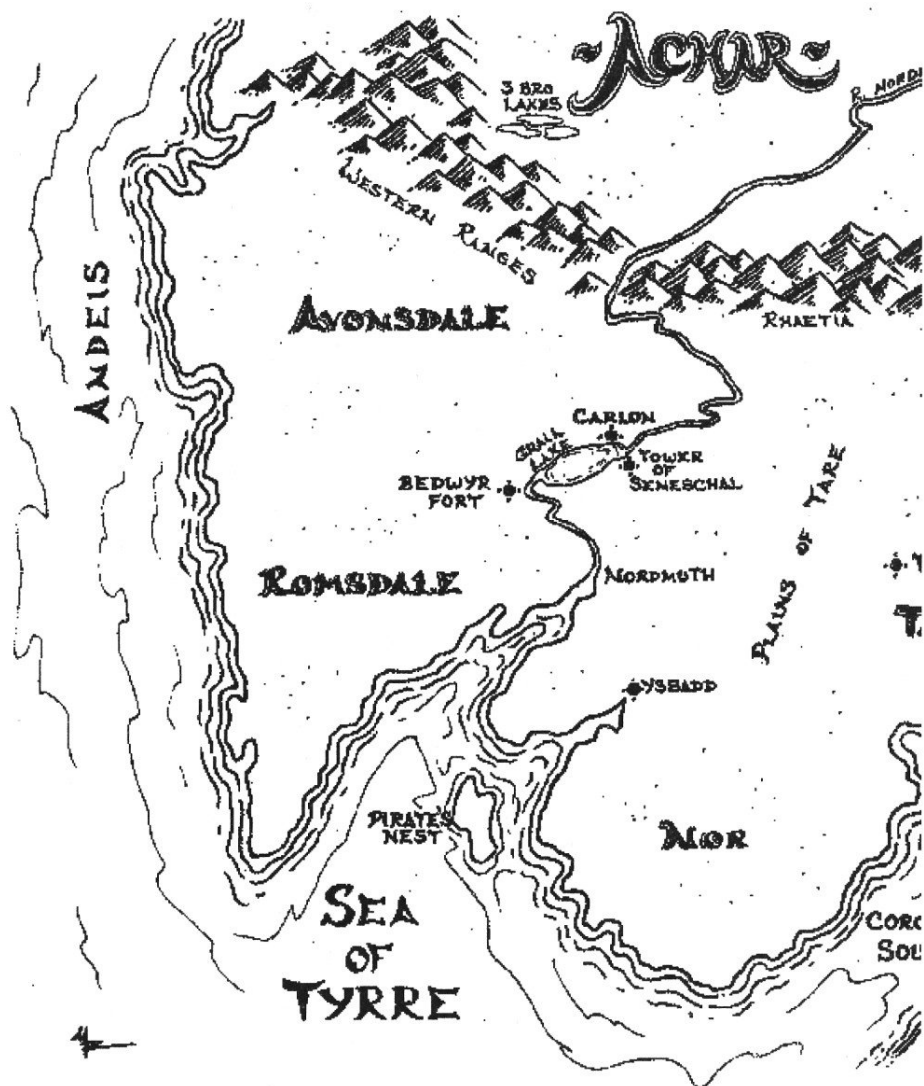
Tuto knihu pak věnuji Elinor, která zemřela v době, kdy jsme obě byly ještě příliš mladé.

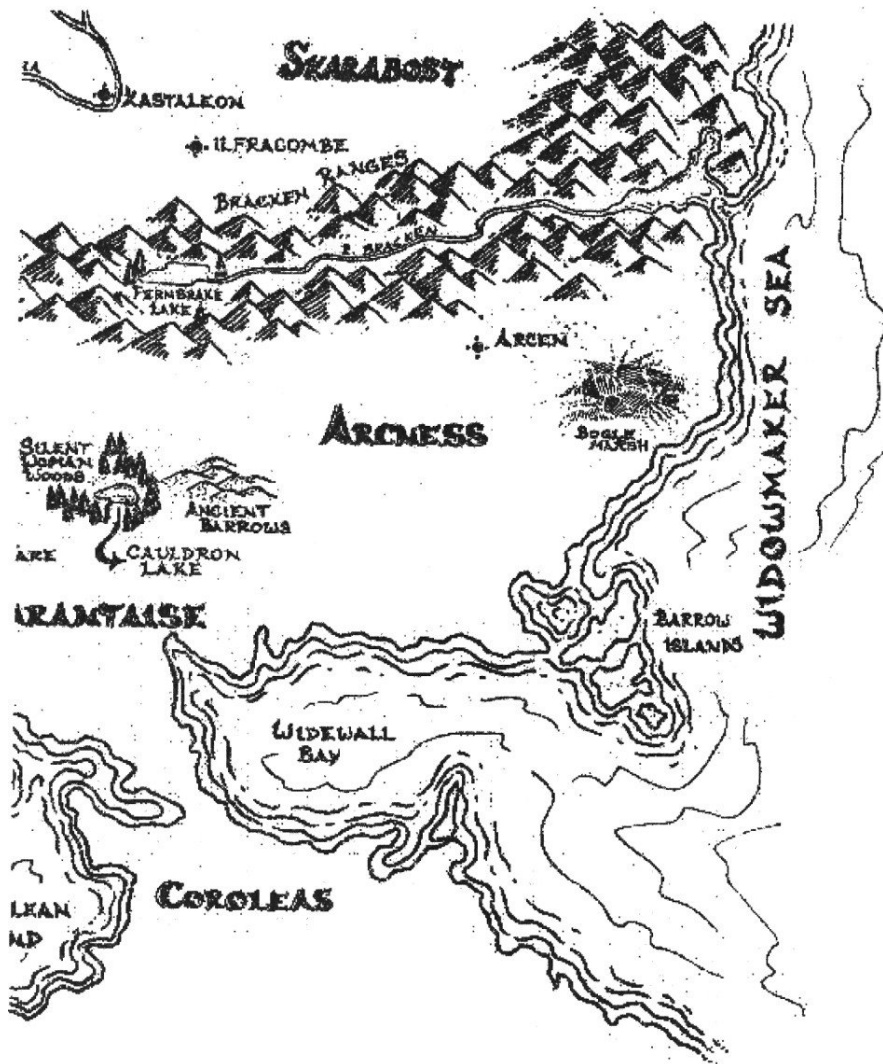
Odvahu, duše má, nauč se mít
na sobě bezvěký, přetěžký štít.
Na hlavě přilbu a v ruce meč,
připrav si obojí, než zavelí: zteč!
Podívej, armáda, dech se z ní tají,
hedvábné praporce v povětří vlají.
Pokud se skutečně tak svatý zdáš,
nech v bitvě zazářit svou svatozář.
Dokaž, že příroda touží přec
uměním divoká *srdce ztést*.

Andrew Marvell
„Rozhovor odhodlané duše
se stvořenou rozkoší“

Proroctví Ničitele

Přijde ten den, kdy děti dvě
spojené krví zrodí se,
to první Roh a Křídlo budou vést,
nenávist zakusí k Muži z hvězd.
Ničitel severní zimou zrozený,
přízraky k jihu pod jeho vedením
potáhnou, v patách jim zima a mráz,
nikdo jim nesvede postavit hráz,
Muž z hvězd pak zpřetrhá pouta všech lží,
Tencendor procitne a mnozí s ním
na starou válku zapomenou,
na jedné lodi společně plout,
Pluh, Křídlo, Roh musejí dál,
Gorgael jinak jim pocítit dá,
co je to neštěstí, hrůza a zmar.

Muži z hvězd, slyš a poslouvej,
na svoji sílu pozor dej,
až v pravou chvíli užít ji smíš,
až když svá tajemství vyřešíš.
Strážci projdou zemí,
než moc jim srdce zkazí,
dívenka plačící otočí se,
odhalí vědění, z kterého mrazí,
radostně žena objímá v noci
muže, jenž manžela zabil jí,
prastaré duše v kolébkách spící
po celé zemi zpívají,
mrtvá zas obživne,
zvrácené dítě porodí,

temnější síla
stane se otcem, jenž všechny vykoupí,
moc vody uvolní oči tak jasné,
a ty žezlo duhové vytvoří...

Muži z hvězd, dobře poslouchej,
jenom ty žezlem vládnout smíš,
Gorgael porážce bude blíž,
jenom ty led a mráz roztříštíš.
Ta moc, co bude v rukou tvých,
cestu ti přímou nezajistí,
zrádce z tvých vlastních řad
úklad ti nastrojí,
bolest tvé lásky
nesmí se nezhojit.
Neb to bude smrt tvá.
Ničitel pánem je všemožných lží,
těm nesmíš propadnout,
Tencendor spasí jen odpuštění,
chraň duši jeho i duši svou.

Prolog: Ruiny Gorkenské pevnosti

Gorgael stál v opuštěné ložnici v Gorkenské pevnosti a dech se mu v ledovém vzduchu srážel a mrzl na klech. Přimhouřil jasné, stříbřité oči a nasál pozůstatky vzpomínek a pocitů, které místnost prodchnuly. Sklonil se a přejel rukou po lůžku, přičemž zahnutými drápy zachytil a rozerval povlečení. Vycítil nenávist a touhu, bolest a uspokojení. Sevřel látku pevně v mocných spárech a přitiskl si ji k nosu. Byla tady *ona*, spala tu, smála se a plakala. Gorgael se zprudka zaklonil, napjal svaly a vykřičel do světa své pocity: vztek, marnost a touhu. Nenáviděl tu ženu a chtěl ji skoro stejně, jako nenáviděl a chtěl Axise.

Skraelingové před hradbami pevnosti ztuhli a ztichli, když se ozvěna výkřiku jejich pána rozlehla zmrzlou pustinou. Stejně náhle, jako dal průchod vzteku a touze, Gorgael zmlkl, napřímil se a uvolnil. Upustil kus látky na zem a rozhlédl se po zničené komnatě. Byla to *její* komnata, její a toho ubohého hlupáka Bornehelda. Na něm nezáleželo. Gorgael ho při první příležitosti smete. Ale ta žena... byla klíč.

Gorgael znal Proroctví téměř stejně dobře jako ten, kdo ho sepsal. Věděl, že když nyní Axis utekl ke svému – k *jejich* – otci, stane se z něj mnohem hrozivější protivník. Dokáže porazit Gorgaelovu Temnou hudbu? Tím si Gorgael nebyl jist. Axis byl teď už příliš silný, než aby mu skraeboldové mohli ublížit. Třetí verš Proroctví však neposkytl jen Axisovi klíč ke zničení Gorgaela, nýbrž také Gorgaelovi klíč ke zničení Axise. To bylo od věštce laskavé.

Klíčem byla milenka, o níž se Proroctví zmiňovalo. Pokud se Gorgaelovi podaří ji zabít, zničí Axise. Axisovou jedinou slabinou byla láska.

Gorgael opět zavřískl, tentokrát ale škodolibou radostí. Bude to chvíli trvat, ale nakonec ji dostane. Zrádce byl na místě. Musel jen počkat na příležitost.

Faraday. Gorgael se v komnatě mnohé dozvěděl. To k *ní* se Timozel připoutal, to *ona* dala Axisovi sílu smaragdového ohně, který zničil Gorgaelovy skraelingy. Už jen za to si zasloužila zemřít. Axis ji miluje, a proto Faraday čeká pomalá smrt. Spolčila se s Matkou a se Stromy, za což zemře sama a bez přátel. Gorgael zabořil spáry hluboko do matrace a jediným trhnutím silné paže ji rozerval. Totéž provede s Faradayiným tělem, až ji přinutí žadonit o život, prosit o smilování a křičet, dokud se nepoddá jeho vůli. *Rozsápe ji!*

Gorgaelův pohled zalétl k vytlučenému oknu. Většina ichtarských vesnic a měst byla v troskách. Ze Hsingardu, který dříve býval sídlem vévody z Ichtaru, zůstaly jen ruiny. Desítky tisíc Ichtařanů zemřely. Skraelingové se dobře nažrali. Ale všechno přece jen neproběhlo podle plánu. Ke spokojenosti měl daleko. Axis unikl a zasadil Gorgaelovu vojsku těžkou ránu.

I kdyby měl Gorgael dost skraelingů na obsazení celého Ichtaru, neměl jich dostatek na to, aby pronásledoval Axise nebo Bornehelda. Vévoda z Ichtaru uprchl s pěti tisíci muži (a s *ní*) na jih a v tuto chvíli se blížil k Jervois. Určitě se usadí v blízkosti tekoucí vody.

Gorgael a jeho stvoření neměli tekoucí vodu rádi. Zpívala o kráse a míru, ne o temnotě. *Zvonila*. Gorgael podrážděně zařval a zničil zbytek lůžka. Skraeboldi ho velice zklamali. Borneheld unikl jen proto, že nedokázali soustředit pozornost skraelingů na vévodův průvod prchající na jih. Pravda, mnozí skraelingové se chvěli, když skraeboldi ječeli a hrozili, ale ne všichni. Skraelingové už dlouho toužili proniknout do příjemných jižních zemí, už dlouho nenáviděli ledové severní pustiny. Po zničení Gorkenské pevnosti se jim otevřel celý Ichtar, a tak se roztáhli po provincii jako mlhavý, šeptající dav a s neovladatelnou, nedisciplinovanou škodolibostí začali bezmyšlenkovitě ničit. Skraeboldům se nepodařilo sehnat dost skraelingů na to, aby Borneheldovo ustupující vojsko vážně ohrozili, a museli se tak spokojit s útoky na jeho zadní voj.

Skraelingové byli hůře ovladatelní a skraeboldové méně schopní, než doufal. Gorgael ale musel přiznat, že jeho vojsko oslabila Axisova zuřivost, kterou proti nim obrátil za hranicemi Gorkenské pevnosti. Bude trvat měsíce, než znovu vybuduje dostatečně silnou a disciplinovanou armádu, aby se mohl pokusit proniknout na jih od Hsingardu.

Skraeboldi se chvěli a plakali při představě, že budou muset Gorgaelovi podat hlášení o svém selhání, a Gorgael si zatím v duchu připravoval argumenty, kterými by mentorovi dokázal, že to skutečně *byla* správná chvíle pro útok na Gorkenskou pevnost a napadení Acharu. Temný muž mu radil, aby ještě rok nebo dva počkal, aby vybudoval mocnější armádu a naučil se ovládat temnější, hlubší magii. Ale Gorgaela už unavilo čekat. Temný muž ho sice naučil vše, co věděl, ukázal mu, jak používat Temnou hudbu, a udělal z něj to, čím dnes byl, Gorgael se ho ale bál stejně, jako ho měl rád.

Gorgael nervózně cukal spáry a v duchu si nacvičoval vysvětlující řeč.

1

Jervois: příjezd

Ho'Demi seděl na hustě osrstěném koni a hleděl do neproniknutelné mlhy před sebou. Zvědové mu ohlásili, že vévoda z Ichtaru a zbytky vojska z Gorkenské pevnosti jsou už nedaleko. Klidně už mohly být jen deset kroků od něj.

Ho'Demi se zachvěl. Neměl rád jižní země s vlhkými mlhami. Stýskalo se mu po severských pustinách Ravensbundu s nekonečnými ledovci. Toužil se s kmenem znovu vydat na lov velkých ledních medvědů, a ne duchů, kteří svým šepotem znesvěcovali samotný vítr.

Ale severní pustiny byly Ho'Demimu a jeho lidu uzavřeny. Skraelingové existovali, co si jeho kmen pamatoval. Až do minulého roku jich nebylo mnoho a chyběla jim odvaha, takže dokud jeho lid lovil v tlupách, skraelingové ho nenapadali. Ale nyní je shromáždila sice neviditelná, ale přesto mocná ruka Gorgaela Ničitele a skraelingové vypudili Ho'Demiho lid z Ravensbundu. Zamířili dolů Gorkenským průsmykem a okolo pevnosti a města, kde vévoda z Ichtaru invazi Gorgaelových duchů zastavil, do jižních krajů. Ho'Demi konečně zastavil úprk svého národa zde u Jervois. Právě tady se Borneheld, kterému se nějak podařilo skraelingům uniknout, rozhodl bojovat.

Ho'Demi a jeho lid od počátku zamýšleli Jižanům proti Gorgaelovi a skraelingům pomoci. Byla to součást jejich dědictví. Ale když v Gorkenské pevnosti své válečníky nabídl, Borneheld se mu vysmál a

řekl, že pomoc Ravensbundu nepotřebuje. On, vévoda z Ichtaru, velí *skutečné* armádě. No, teď už možná Borneheld a jeho *skutečná* armáda pomoc ravenbundských válečníků neodmítnou.

Ho'Demi odvedl z Ravensbundu tolik lidí, kolik jen mohl. Ale ravenbundské kmeny žily roztroušené po obrovském území a Ho'Demimu se nepodařilo poslat zprávu o ústupu na jih většině kmenů. Kolem Jervois vztyčilo stany z tulení kůže jen dvacet tisíc lidí, pouhá dvacetina ravenbundského národa. Ho'Demi se zachvěl, když si představil, jaký osud potkal ty, kdo zůstali. Doufal, že si našli úkryt v ledovcových průvrách a čekají na den, kdy Muž z hvězd Gorgaela porazí. Doufal, že mají odvahu čekat dlouho.

Ravenbund'ané byli hrdý a starodávný lid, který přizpůsobil svoji kulturu a společnost životu ve věčném ledu severního Acharu. Jen málo jich zůstávalo ve styku se světem za řekou Andakilsou. Acharský král (ať už to byl v tuto chvíli kdokoli) možná věřil, že vládne Ravensbundu stejně jako zbytku Acharu, ale Ravenbund'ané moc dobře věděli, že nad nimi má asi stejnou kontrolu jako nad Zapovězenými. Ho'Demi byl jejich náčelníkem a jeho slovo bylo zákon.

Ale kvůli Proroctví a protože mu nic jiného nezbývalo, byl nyní Ho'Demi ochotný podřídit se Borneheldovu velení. Ravenbund'ané znali Proroctví Ničitele tisíce let a Ho'Demi věděl, že Gorgaela mohou porazit jen společně. Někdo musel ustanovit alianci, která obnoví Tencendor a rozdrtí Ničitele. Když se útoky skraelingů začaly zhoršovat, rychle si uvědomil, že je to znamení: Proroctví se probudilo a dalo do pohybu. Ze všech lidí v zemi byli Ravenbund'ané Muži z hvězd pravděpodobně nejvěrnější. Až zavolá, budou připraveni.

Ravenbund'ané prošli kolem Gorkenské pevnosti ve skupinách nejméně po tisíci mnoho týdnů předtím, než Axis dorazil. Dosud nevěděli, kde Muže z hvězd hledat, nevěděli, kdo jím je. Proto Ho'Demi rozhodl, že do chvíle, než ho najdou a budou mu moci odpřísáhnout věrnost, budou bojovat po Borneheldově boku. *Pokud* je bude chtít.

* * *

Borneheld ihned věděl, co tiché zvonění v mlze znamená, a schoulil se hlouběji do silného pláště.

Z Gorkenské pevnosti uprchli už před dvěma týdny. Jakmile Axis odlákal skraelingy od pevnosti, rozkázal Borneheld otevřít brány a vyvedl průvod ven z ruin. Pochod na jih k Jervois byl zoufalý a ledové podmínky s každou hodinou podkopávaly zdraví mužů. Mnoho jich kvůli mrazu nebo vyčerpání zemřelo. Během posledního týdne jich ztratil ještě víc, protože skraelingové začali zdráhavě napadat zadní voj a křídla Borneheldovy ustupující armády. Další muži dezertovali. Dokonce i dva staří bratři, které Axis přitáhl na sever z Pevnosti mlčenlivé ženy a kteří neustále tlachali o plesnivých věštách, jednou v noci zmizeli. Jen ať se skraelingové jimi i všemi ostatními, kdo nebyli připraveni s Borneheldem zůstat, dobře nasytí.

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu je skraelingové nechali prvních pět kritických dnů po útěku z Gorkenské pevnosti na pokoji. Štvali koně až do úmoru, protože každým okamžikem očekávali útok Gorgaelovy armády. Nikdo v Borneheldově armádě netušil, že je před napadením uchránili Axis a jeho jednotky, kteří zasadili skraelingům v ledových pustinách nad Gorkenskou pevností tak tvrdý úder, že skraeboldové potřebovali zdecimované skraelingy napřed znovu seskupit.

Borneheld a jeho družina věděli jen to, že mají před skraelingy pětidenní náskok, který znamenal rozdíl mezi životem a smrtí. Když se skraelingové konečně objevili, nebylo jich mnoho a Borneheldovu průvodu se dařilo postupovat dál na jih k poměrnému bezpečí Jervois. Skraelingové se tak daleko na jih nevydají. Určitě ne.

Ale každý krok jižním směrem a do bezpečí zesiloval Borneheldovu zahořklost. Nemohl za to, že Gorkenská pevnost padla. Jeho velení podkopali zrádci, kteří se zpronevěřili Ichtaru i Acharu. Magarizovo jednání to jen potvrdilo. Nejstarší a nejdůvěryhodnější velitel raději doprovodil jeho nevlastního bratra bastarda, než aby bojoval za Bornehelda a Achar. Borneheld na Axise třicet let žárlil a nyní se mu vnitřnosti stáhly hořkým odporem. Ať ho Artor zatratí, pomyslel si, doufám, že zemřel ve zmrzlé pustině, že křičel mé jméno a žadonil, abych ho přijel zachránit, zatímco mu přízraky ohlodávaly kosti.

Ale ani ta myšlenka nedokázala vnést na Borneheldovu mrazem spálenou tvář úsměv. Po zradě v Gorkenské pevnosti nevěřil

Borneheld už téměř nikomu. Pokud se proti němu obrátil Magariz, kdo další ho mohl zradit? Dokonce ani Jorge a Roland, kteří jeli mlčky a zamyšleně v průvodu, se už netěšili stejné důvěře jako dřív. Ne, Borneheld nyní věřil už jen Gautierovi a Timozelovi. Koho by napadlo, že se z takového štěněte, a ještě k tomu Sekerníka, stane tak věrný a oddaný služebník vévody z Ichtaru? Během pochodu na jih ho Timozel přesvědčil o svých dovednostech, protože dokázal, že umí přimět muže k poslušnosti stejně dobře jako Gautier a bojuje stejně odvážně jako samotný Borneheld. Nyní jel na koni kousek za Borneheldem, seděl vzpřímeně a hrdě v sedle a oheň v jeho věšteckých očích udržoval naživu Borneheldovy vlastní naděje.

Artor obdařil Timozela vidinami, a to znamenalo, že nakonec dovolí Borneheldovi zvítězit.

Borneheldovy oči zalétly ke koni několik kroků za Timozelem. Jeho manželka Faraday se úpěnlivě držela sedla a Yr, protože její vlastní kůň podlehl před třemi dny chladu. Mohl Faraday důvěřovat? Borneheld se pod kápí pláště zamračil. Myslel si, že ho miluje. Přece mu noc za nocí šeptala slova lásky a oddanosti, a když se ukázalo, že ji Axis nedokáže ochránit, uprchla do jeho náruče, nebo ne? Ale co to Axisovi pošeptala, když se loučili na nádvoří Gorkenské pevnosti?

Zatraceně, zaklel tiše. Stráví život po *jeho* boku, ne po Axisově. To *Ichtaru* dá dědice, ne nějaké zemi plné stínů, které Axis nyní vládl. Raději ji zabije, než by dovolil, aby ho zradila jako Magariz.

Ztráta Gorkenské pevnosti a tím pádem i Ichtaru zranila Bornehelda do hloubi duše. Vyrůstal v domácnosti bez lásky, matka ho opustila a otec ho nebral na vědomí, ale vždy měl Ichtar. A když otec zemřel a Borneheld se stal teprve ve čtrnácti letech vévodou, jeho život konečně dostal smysl. Dokud byl jen Searlasovým synem, všichni ho ignorovali, proto si užíval moci, kterou jako nový vévoda získal. Moc mu přinesla pozornost, po které tolik prahl, úctu, již vyžadoval, velení, které mu podle práva patřilo, a nakonec i ženu, po níž toužil víc než po jiných.

Ted' o většinu Ichtaru přišel a ztrátu cítil jako fyzickou ránu. Jakou bude mít bez Ichtaru moc? Kdo ho bude ctít? I kdyby dobyl Ichtar zpět – *určitě* se mu to podaří – bude se stále cítit zranitelný. V bezpečí bude až ve chvíli, kdy ovládne celý Achar, když usedne na trůn. Jako král získá Borneheld všechnu moc, úctu a lásku, po nichž toužil. Jako král

se jednou provždy zbaví zrádců kolem sebe. Borneheld z celé duše toužil získat Ichtar zpět, ale už mu nestačil.

A nenaznačovaly snad Timozelovy vidiny, že se Borneheld opravdu *stane* králem? Ano, sám Artor si přál, aby usedl na trůn.

Jak se Borneheld blížil k Jervois, počítal v duchu vojáky, jimž velel. Navzdory ztrátám, které v Gorkenské pevnosti utrpěl – za všechno mohl démon Axis a zrádce Magariz – měl stále pod kontrolou mocnou armádu. Průvod původních pěti tisíc mužů, které vyvedl z Gorkenské pevnosti, se rozrostl o uprchlíky z celého Ichtaru. Ti sice v tuto chvíli vypadali uboze, ale mohli pracovat a z některých se dali vycvičit vojáci. V Acharu byly rovněž rozmístěny jednotky, kterým mohl Borneheld velet. A bratra-velitele v Seneschalské věži střežila kohorta pěti set Sekerníků. Všichni tito bojovníci mohli být jeho. A pokud tiché zvonění znamenalo to, co si myslel, ovládne také Ravensbund'aný. Byli to sice neotesaní divoši, ale měli koně a oštěpy. Pokud uměli bodnout nepřítele do břicha, dali se využít. A nakonec tady byla ještě vojska koroleanské říše jižně od Acharu. Pokud toho ufnukaného blázna Priama nenapadlo uzavřít s Koroleany vojenské spojení, Borneheld už se postará o to, aby to brzy udělal.

Z mlhy se náhle vynořil jezdec v sedle stojícího koně a Borneheld vyštkl rozkaz zastavit. Na chvíli se Ravensbund'anovi zahleděl do nečitelné tváře. Zdobila ji ještě složitější modrá a černá tetování než zbytek jeho národa. Spirály a zákruty nepokrývaly jen líce, nýbrž také čelo a bradu, zvláštní však bylo, že ve středu čela mu zůstal holý, nepotetovaný kruh. Jako ostatní příslušníci národa měl i on do naolejovaných černých copů vpletené drobounké úlomky modrého skla a malinké zvonečky. Dokonce i jeho kůň, ošklivé, zakrslé, žluté zvíře, mělo hřívu a ocas ozdobené sklem a zvonky. Necivilizovaní divoši. Ale pokud umějí zabíjet, dají se použít.

Ho'Demi nechal vévodu chvíli zírat, pak plynule acharsky promluvil. „Vévodo Bornehelde. Gorgael obsadil moji zem a vyvraždil můj lid. Žene duchy na jih. Ravensbund'ané žijí jen proto, aby Gorgaela porazili. Pokud budeš s Gorgaelem bojovat, budeme ti stát po boku.“

Borneheld přimhouřil oči. „*Bojuji* s Gorgaelem. Ale pokud chceš bojovat se mnou, budeš se muset se svými lidmi podřídit *mým* rozkazům.“

Ho'Demiho napadlo, co má asi výmluvná hrozba v Borneheldově hlase znamenat, nevyvedla ho ale z rovnováhy. Přikývl. „Souhlasím.“

„Dobře.“ Borneheld se zadíval do mlhy za Ravensbund'anem a pokusil se odhadnout, kolik mužů má s sebou. „Kolik vojáků mi podřídíš?“

„Z dvaceti tisíc lidí v táboře jich jedenáct tisíc může bojovat.“

„Udělal jsi dobře, že jsi se připojil k mé věci,“ řekl Borneheld tiše. „Utáboříme se tady u Jervois a postavíme se tomu nepříteli, který zaútočí jako první. Tentokrát zvítězím *já*.“

2

Rozeklaná hora

 Čtyři týdny poté, co Hvězdný poutník strhl odznak zkřížených seker ze synovy hrudi, seděl Axis – už ne Válečná sekera – na svém oblíbeném místě na Rozeklané hoře a nechal si větrem čechrat světlé vlasy a vousy. Axis zjistil, že vždy jednou za několik dní musí strávit nějaký čas o samotě, zahloubat se nad krásou severských hor a alespoň na chvíli nepřemýšlet o magickém Hvězdném tanci, ikarijské společnosti ani o novém životě.

Axis hleděl z výšky skalnaté římsy na modrobílý ledovec tisíc kroků pod sebou, který si razil cestu Horami ledových stěn za Rozeklanou horou a odnášel masivní ledy do Iskruelského oceánu. Ještě před měsícem pro něj byly kry Iskruelského oceánu jen drobounkými tečkami. Nyní viděl i to, že obrovský lední medvěd na nejmenší kře přišel v nějakém souboji o ucho.

Povzdychl si. Dokonce ani zázraky nové moci mu nedovolovaly zapomenout na to, že Faraday je svázaná s jedním jeho nevlastním bratrem, zatímco druhý, Gorgael, bezpochyby sbírá armádu a připravuje se na invazi do Acharu. A když jeho mysl nezaměstnávala Faraday nebo nenávidění bratři, dělal si Axis starosti se svým novým životem.

Otec, matka, sestra, strýc, babička. Všichni byli zároveň pozoruhodní i znepokojiví. Axisovým dnům však vládl Hvězdný

poutník. Jeho otec, muž, jenž po třicet let existoval jen ve dvorních drbech a klepech a jehož nápadná nepřítomnost umožnila Gorgaelovi tak dlouho mučit Axise v nočních můrách, byl k Axisovi neodvratně přitahován stejně jako Axis k němu.

Jejich vztah nebyl jednoduchý. Hvězdný poutník byl energický muž, který vyžadoval plnou pozornost. Vytěžoval Axise od okamžiku, kdy se ráno probudil, do chvíle, kdy pozdě v noci složil hlavu unaveně na polštář. A Axis, který byl tak dlouho svým vlastním pánem a sám, otcovu pozornost nenáviděl, ale zároveň po ní toužil. Nebylo jednoduché vypořádávat se s tak rozporuplnými pocity minutu po minutě každý den.

Axis se zašklebil, když si vzpomněl na ranní výcvik. Na mnoho hodin se zavřeli v komnatě a divoce, hořce se spolu hádali. Jitřenka, matka Hvězdného poutníka a Axisova babička, která jim často dělala společnost, nakonec Axise propustila a pokusila se přivést syna k rozumu. Ale Axis toužil zůstat a dál se Hvězdného poutníka vyptávat na svůj původ a moc.

„Už jste se zase hádali.“

Překvapený Axis se otočil po hlase. Byla to Azhure ve světle šedé vlněné tunice a punčochách. Sebevědomě kráčela po úzké skalnaté římsě a zastavila se několik kroků od něj. „Mohu se k tobě připojit? Nevyrušuji tě?“

Axis se usmál. „Ne, nevyrušuješ. Prosím, přisedni si.“

Ladně usedla a schoulila nohy pod sebe. „Je odsud krásný výhled.“

„Vidíš toho ledního medvěda?“ ukázal na kru v dálce.

Azhure se zasmála. „Nemám zrak zaklínače, Axisi Úsvite.“

Axis se uvolnil. Během doby, kterou na Rozeklané hoře strávil, se s Azhure spřátelil. Měl pocit, že je jediná osoba, se kterou si může promluvit, že je jediná, kdo chápe problémy, s nimiž se musí vypořádat, aby skutečně přijal svůj původ.

„Život mezi Ikarii tě naučil zvládat výšky, Azhure. Jen málo prachožroutů by dokázalo na téhle římsě vůbec stát, natož aby se po ní procházelo, jako by to byla skarabostská pláň.“

„Proč bych se měla bát, když mám po ruce zaklínače, který mě zachrání, kdybych zakopla?“

Axis se zasmál a změnil téma. „Jak jsi věděla, že jsme se s Hvězdným poutníkem pohádali?“

„Vrátil se do komnat a rozkřikl se na Rivku. Ta si to nenechala líbit. Nechala jsem je, ať se hašteří, a rozhodla se najít zdroj jejich manželského nesouladu, aby mi vysvětlil, co se děje.“

„Myslíš, že jsem se měl do jejich životů vracet, Azhure?“ zeptal se Axis.

„Pokud mají problémy, ty za to nemůžeš, Axisi,“ odvětila Azhure. „Omlouvám se, že jsem něco takového třeba jen žertem naznačila.“

Axis složil paže na pokrčená kolena a přemýšlel o rodičích. Mezi ním a otcem panovalo napětí, ale vztah k matce prodchnulo jen teplo. Když ho pět Ikarii doprovodilo na Rozeklanou horu, byla první, kdo ho uvítal. Nic neřekla, jen ho objala silnými pažemi. Stáli tam dlouhé minuty, tiše plakali a objímali se tak pevně, jak jen to šlo. Axis si vzpomněl na to, jak vyvolal vzpomínku na těžký porod a boj o jeho život. Tak dlouho věřil, že ho proklínala, když při porodu umírala. Dlouhé minuty objetí je oba vyléčily.

Ale vztah mezi Rivkou a Hvězdným poutníkem nebyl ani zdaleka idylický. Axis nepochyboval o tom, že se milují. Ale jejich vášnivý vztah v Sigholtu se jen s obtížemi udržoval na Rozeklané hoře. Možná se Axis objevil v jejich životech, jen aby se stal svědkem smutného konce jejich manželství.

„Musí pro ni být těžké hledět do tváře manžela, který vypadá stejně starý jako její syn.“

Axisův výraz ztvrdl. Jeho ikarijská krev byla silnější než lidská a stejně jako sestra se dožije obvyklého věku Ikarii – pokud ho nezabijí, bude to možná i pět set let. Jaké to bude dívat se, jak přátelé stárnou a umírají, zatímco on si bude stále užívat mládí? Jaké to bude pohrbít vnuky dřív, než se sám dožije středního věku?

„Líbí se mi představa, že tady možná budu za čtyři sta let sedět a stále se dívat, jak lední medvědi loví tuleně na krách, a zoufale si budu snažit vzpomenout, jak se jmenovala a jak vypadala krásná mladá žena, která tady se mnou kdysi seděla a jejíž kosti se proměnily v prach v nějaké dávno zapomenuté hrobce? Ne, Azhure, nelíbí se mi to. Je to... těžké.“

Azhure se natáhla a vzala ho za ruku. Axis na okamžik ztuhl, ale pak se přiměl k úsměvu. „Ale schopnosti, které každý den jako ikarijský zaklínač rozvíjím, mi to do jisté míry vynahrazují. Mohu třeba nabídnout ženě vedle sebe malý dárek za její přátelství.“

Azhure se na okamžik zdálo, že ve větru zaslechla tichou melodii. Pak se vesele rozesmála, protože kolem ní začaly pršet měkké, sametové kvítky fialové měsíčice. Pustila Axisovu ruku a snažila se jich co nejvíce zachytit.

„Jak jsi to věděl?“ vydechla. Měsíčici neviděla kvést už skoro dvacet let – když byla malinká, matka ji občas vzala za úplňku na procházku, během níž měsíčici hledaly.

Axis jednu z květín zachytil a vsunul ji Azhure do černých vlasů. Byl trochu rozrušený, protože ji nechtěl zasypat hebkými jarními květinami. „Šťastná náhoda, Azhure. Někdy mi měsíčici připomínáš. Ukrýváš se ve tmě a zoufale se bojíš, aby tě nenašli nebo se tě nedotkli.“

Azhure se náhle cítila nepříjemně. Něžně vzala jednu z květín do dlaní. Květinový déšť ustal. Když znovu promluvila, změnila téma. „Pěnice chce, abych se k ní dnes odpoledne připojila při výcviku. Říká, že mám talent.“

Azhuřino mimořádné bojové nadání, které jasně projevila při bitvě v háji Stromu země o Yuletide, udělalo na Pěnici velký dojem. Zatímco ikarijská letka jen bezmocně poletovala sem a tam, protože nevěděla, jak se skraelingy bojovat, Azhure odhalila slabé místo přízraků – jejich oči – a přiměla Ikarii a Avar znovu bojovat. Během bitvy také zachránila Hvězdného poutníka před jistou smrtí.

Pěnice obdivovala Azhure pro její chladnou hlavu a odvahu a už několik týdnů se ji pokoušela spolu s velitelem peruti, Ostrým perem Zpěvákem, přimět, aby se připojila k výcviku letky.

Axis poznal, že Azhure pochybuje, a chápal ji. Copak jí sám nespílal za smrt jejího otce a útok na Beliala, které jí umožnily uprchnout s Raumem a Shrou do Avarinheimu? Copak ji Avar neodmítli, protože se báli její násilnické povahy, i když jich tolik zachránila?

„Azhure,“ řekl laskavě. „Udělala jsi, co bylo nutné. Teď můžeš se svým životem nakládat, jak se ti zlíbí. *Chceš jít dneska odpoledne s Pěnicí?*“

Azhure zaváhala, pak kývla. „Viděla jsem, jak letka cvičí lukostřelbu. Vypadala tak ladně a elegantně. Ráda bych to taky zkusila. Ostré pero slíbil, že mě to naučí,“ pousmála se, „prý mi ukáže, jak správně zacházet s lukem.“ Opět zaváhala, potom pokračovala. „Už

mám dost toho, že se cítím bezmocná, že můj život nemá žádný směr. Mám pocit, jako bych žila v hluboké, temné studni. Dlouho jsem byla pohřbená ve Smyrtonu, ale teď se pomalu škrábu na povrch – ale ten je ještě stále hodně daleko. Každý den, kdy jsem pryč ze Smyrtonu, a každá nová zkušenost mě přibližují k cíli a probouzí ze strnulosti dřívějšího života. Máš pravdu. Musím najít vlastní cestu.“

Zasmála se a vrátila se jí dobrá nálada. „Jsem ráda, že nejsem ikarijská zaklínačka jako ty a mým osudem nejsou hrdinské skutky. To by teprve bylo těžké břemeno.“

Axis se odvrátil a tvářil se bezvýrazně. „Nejsem žádný hrdina.“

Azhure sklopila oči ke květině, kterou stále držela v ruce. Nedivila se Axisovi, že stále odmítá svůj osud. Neminul den, aby Axis netruchlil pro ty, kdo už pro něj zemřeli. Nelíbilo se mu, že zahynou ještě mnozí další. A pronásledovalo ho, že mu sestra klade za vinu smrt Volného páda.

„Měj s Pěnicí trpělivost. Ještě se se smrtí Volného páda nesmířila. Potřebuje si na někom vybit žal.“

Axis věděl, že ho sestra nenávidí z mnoha důvodů, nejen proto, že nezabránil smrti Volného páda. Nedokázala přijmout, že má staršího bratra, který zdědil otcovu moc v plné míře. Hvězdný poutník dříve Pěnici doslova zahrnoval pozorností, ale nyní ji téměř nebral na vědomí a po celý den se věnoval jen synovi. Pěnice otcovu posedlost Axisem těžce nesla.

Axis byl rád, že Azhure dělá Pěnici společnost. On sám si také vážil přátelství a pochopení, které mu darovala, zatímco se snažil přizpůsobit novému životu a novým silám. I Rivkah s ní dlouhé hodiny hovořila. Bez Azhure by se domácnost Hvězdného poutníka rozpadla.

„S příslušníky domu Úsvitu se nežije snadno,“ řekl a podepřel si bradu rukou.

„To s žádným z Ikarii,“ odvětila Azhure a v očích se jí usadil nepřítomný pohled. „Jsou to vášniví lidé, kteří smyslu přátelství příliš nerozumí.“

Axis se na ni pozorně zadíval. Žena ze Smyrtonu byla lepší pozorovatel než mnozí lidé, kteří strávili celé roky studiem nebo v diplomacii. Odkud nadání získala? Určitě ne od otce. Hagen projevil stejnou prozíravost jako pytel ječmene. Od matky? Podle toho, co Axis slyšel, se ženy z Noru zajímaly především o tělesnou rozkoš. A

hanebná společnost vesnice rozhodně k vnitřní hloubce, kterou dívka postupně odhalovala, nepřispěla.

Azhure se pod jeho pohledem zavrtěla – světle modré oči jako by se jí bořily do nitra duše. Bez přemýšlení vyhrkla první věc, která jí přišla na jazyk.

„Děláš si o ni starosti, Axisi? Přemýšlíš, jestli je v pořádku?“ zeptala se, ihned si však zoufale přála, aby mohla vzít slova zpátky.

Axis se napjal a ona fyzicky cítila, jak se stáhl do sebe. O Faraday hovořil jen zřídka, ale Azhure věděla, že na ni neustále myslí.

Nešikovně pokračovala, protože chtěla uvolnit napětí, které se mezi nimi rozhostilo. „Viděla jsem ji, víš? O Yuletide. Je to krásná žena, velmi soucitná a nesobecká. Není divu, že ji tolik miluješ.“

„Tys ji viděla?“ Axis se zamračil. „Jak?“

„Řekl ti Hvězdný poutník, že spolu s Faraday probudili během útoku skraelingů o Yuletide Strom země?“

Axis zamračeně kývl a Azhure pokračovala. „Nevím, jaké zaklínadlo Hvězdný poutník použil, ale Faraday se objevila jako ve vidině nad Stromem země. Nikdo jiný ji nespatriil. Hvězdný poutník s Raumem se tolik soustředili na Strom, že nevzhledli. Nevím, jestli mě viděla, ale pohlédla dolů a usmála se.“ Azhure pokrčila rameny. „Ráda si myslím, že se usmívala na mě.“

Axis se trochu uvolnil. „Líbila by se ti, a ty jí. Škoda, že jste obě uvízly v pavučině Proroctví.“

„Kdybych si Bornehelda vzala já, nepřežil by svatební noc,“ řekla Azhure napjatě. Během posledních týdnů se toho o Faraday hodně dozvěděla. „Proč s tebou neutekla na Rozeklanou horu?“

„Protože ctí slib, který dala, když se stala Borneheldovou ženou, Azhure. Dokonce ani její láska ke mně jí ho nedovolí porušit.“ Jeho slova zněla hořce. „Jestli na ni myslím? Dělám si starosti, jestli je v pořádku? S každým nadechnutím, Azhure. Žiji pro ni.“

„Axisi.“

Oba se obrátili po hlase. Hvězdný poutník stál na římse u lomeného oblouku, který vedl dovnitř hory. Bílá křídla měl roztažená, aby lépe udržel rovnováhu.

Axis se plynule postavil. Otcovo vyrušení ho velmi zasáhlo.

Hvězdný poutník mu chvíli hleděl do očí, pak sklopil zrak k Azhure a vše se na ni usmál. Jeho krása brala dech. „Neměl bys sem Azhure

vodit, Axisi. Neudrží rovnováhu jako my.“ Postoupil vpřed, pomohl Azhure na nohy, vzal ji za ruku a odvedl ji do bezpečí hory.

Když prošli obloukem a vstoupili do široké chodby, Azhure se Hvězdnému poutníkovi neklidně vysmekla. „Sledovala jsem Axis, Hvězdný poutníku. Nebyla to jeho vina. A úzká římsa ani výška útesu mi nevadí. Opravdu.“

Hvězdný poutník se po ní ohlédl. Přál si, aby odložila avarskou tuniku a punčochy a oblékla volný háv ikarijských žen. V pestrobarevných šatech by vypadala naprosto úžasně a jejich elegance by se hodila k její ladnosti.

Do chodby vešel také Axis a Hvězdný poutník na něj pohlédl. Napětí z dopolední hádky přetrvávalo, takže odpolední výcvik nebude jednoduchý. Nepochyboval o tom, že také ten zakončí rozzlobenými slovy. Axis se zoufale toužil učit, ale nesnášel být studentem.

Ale přesto se učil rychle a snadno. A to byl právě problém, protože Axis chtěl studovat rychleji, než ho byl Hvězdný poutník ochoten učit. Hvězdný poutník byl hrdý na to, že si Proroctví vybralo zrovna jej, aby Axis zplodil, zároveň však pro něj bylo těžké necítit k Axisovým silám odpor. Stejně jako se Pěnici nelíbilo, že ztratila postavení hýčkaného jedináčka, Hvězdný poutník se nedokázal vyrovnat s tím, že Axisova moc brzy přeroste tu jeho – Hvězdný poutník si dlouho liboval v tom, že je nejmnocnější žijící ikarijský zaklínač.

Hvězdný poutník pohlédl na Azhure se záměrnou nenuceností. „Připojíš se k nám dnes odpoledne, Azhure?“ zeptal se. V její přítomnosti se oba zaklínači lépe ovládali. Jitřenka, která s Axisovým výcvikem často pomáhala, ani sám Axis proti Azhuřině občasné přítomnosti nic nenamítali.

„Děkuji za pozvání, Hvězdný poutníku, ale musím odmítnout. Slíbila jsem Pěnici, že strávím odpoledne s ní. Omluvíte mě?“

Pohlédla na oba muže, pak se vydala pryč chodbou a zmizela za první zatáčkou.

„Představ si, jak úžasná by z ní byla zaklínačka,“ řekl Hvězdný poutník tak tiše, že si Axis nebyl jist, jestli slyší správně. „Já se v krvi dobře vyznám.“

Obrátil zrak k synovi. „Během posledních několika tisíc let ikarijská krev zřídla. Před válkami Sekery, které odřízly naše národy, počínali

mnozí ikarijští muži syny s lidskými ženami. Říkalo se, že lidská krev dodává Ikarii na životě. Ty jsi toho důkazem.“

Axise přepadl vztek. Plánoval snad Hvězdný poutník svést další ženu?

„Miluji Rivku,“ řekl Hvězdný poutník pomalu. „Dokázal jsem jí lásku manželstvím, přestože jsem byl přesvědčen, že našeho syna ztratila. Dlouhé věky ikarijští muži své děti lidským ženám prostě brali a vůbec nepřemýšleli o tom, jakou bolest musely prožít, aby je porodily.“

Důkaz takové necitlivosti Axise šokoval. Konečně pochopil, proč Achařané Ikarii tolik nenáviděli, že je nakonec vyhnali z Tencendoru.

Ikarii se museli hodně naučit o soucitu.

3

Vlk

Azhure procházela matoucím bludištěm chodeb Rozeklané hory a jen doufala, že si Pěničiny pokyny dobře zapamatovala. Během tisíce let vyhloubili Ikarii do hory mnoho vzájemně propletených tunelů, komnat a komínů. Ikarii nepoužívali jen vodorovné chodby, ale také svislé šachty – poutníci si museli dávat pozor, aby se jim pod nohama najednou neotevřel komín.

Azhure se zastavila u jedné z hlavních šachet, která vedla nejen až na vrcholek Rozeklané hory, nýbrž padala do omamných hlubin. Chytila se zábradlí, které jí sahalo až k pasu, a pohlédla dolů. Dva Ikarii se o několik pater níž snášeli bok po boku ve spirále dolů. Oba měli nádherně smaragdově a modře zbarvená křídla a jejich pera se v měkkém, kouzelném světle šachty třpytila jako drahokamy. Azhure musela potlačit slzy nad jejich krásou. Nic ve Smyrtonu ji nemohlo připravit na krásu a vášeň života mezi Ikarii na Rozeklané hoře.

Když před šesti týdny dorazila, přemýšlela, proč jsou chodby tak vysoké a široké. Pochopila to až ve chvíli, kdy jí několik Ikarii prolétlo ladně nad hlavou. Naštěstí pro ni měl komplex také schody, které se točily podél stěn svislých šachet. Ikarijským dětem narůstala křídla až ve čtyřech nebo pěti letech a létat se naučily až v osmi nebo devíti. A občas se stávalo, že se nějaký Ikarii zranil, a musel proto použít schody. Jitřenka, matka Hvězdného poutníka, byla jedním z nich.

Nezúčastnila se Yuletide v háji Stromu země, protože si přetrhla šlachy v levém křídle. Stále bručela, jak se cítí potupená, že musí použít schody.

Azhure vyšla ven ze šachty a minula dveře velké knihovny. Avarský druid Raum zde trávil většinu času a učil bezkřídlé děti o Avar a jejich lesním domově. Azhuřiny myšlenky zalétly při chůzi k Rivce. Zнала Rivku – nebo Zlaté pírkó, jak si donedávna říkala – už mnoho let, ale nikdy ji neviděla tak smířenou jako po Axisově příchodu. Rivkah sice měla stále problémy s Hvězdným poutníkem, ale shledání se synem, kterého dlouho považovala za mrtvého, uzdravilo hnisající ránu v jejím srdci. Každý den trávila mnoho hodin tím, že Azhure odhalovala tajemství ikarijské společnosti a nemilosrdně si mladou ženu dobírala, kdykoli jí poklesla čelist nad některým z tolerantnějších ikarijských zvyků.

„Se svými uhlově černými vlasy a tajemnými kouřovými očima jsi pro mě velmi přitažlivá, Azhure Prachožroutko,“ řekla jí Rivkah toho rána. „Oslavíš snad Beltide, aniž by tě nějaký milenec objal křídly?“

Azhure se začervenala a odvrátila se. Neklidně si vzpomněla na to, jak ji Hvězdný poutník v poslední době pozoruje. Poslední věc, po které toužila, bylo vstoupit mezi Hvězdného poutníka a Rivku, jež rychle vyplňovala prázdnotu, kterou v Azhuřině duši zanechala brzká ztráta matky. Azhure si nedokázala vzpomenout na dobu, kdy se několik nocí v týdnu neprobouzela s uplakanými tvářemi. Nyní spala spokojeně a neklidné sny, které ji pronásledovaly víc než dvacet let, zmizely.

Azhure si znenadání uvědomila, že posledních pět nebo šest týdnů byla neustále šťastná. Ještě nikde se necítila tak vítaná. Ikarii ji mezi sebe nepřijali jen pro to, čím byla, ale měli ji doopravdy *rádi*.

Kývla na Ikarii, který jí letěl nad hlavou, a v myšlenkách se vrátila k Pěnici. Azhure se do této chvíle odmítala k výcviku letky připojit, protože se obávala, že podlehne násilné povaze, kterou prý podle Avar má. Zachvěla se, když si vzpomněla, jak šípem zabila prvního skraelinga a zcela podlehla neovladatelné touze zabít. Možná měli Avar pravdu, když ji pozorovali s neklidem.

Ale Azhure se rozhodla. Axis měl pravdu. Musí si najít vlastní cestu. Pokud ji má dláždit násilí, pak by to možná měla přijmout.

Přijmout svoji krev a udělat ze sebe, co by ostatní mohli respektovat, a ne nenávidět.

Zahnula do chodby nalevo a lehce seběhla po schodišti o několik pater níž. Běžela tak ladně, že se ikarijský muž, který jí prolétl nad hlavou, otočil a díval se za ní dlouho poté, co zmizela v chodbě hluboko pod ním.

* * *

Pěnice si uvázala kolem bledého čela kožený pásek, aby jí pot nestékal do čela. Den po Yuletide jí bylo dvacet pět let a ihned se tedy připojila k letce, aby si odsloužila povinných pět let vojenské služby.

Zabručela a odrazila partnerův útok. Nerada se potila a toužebně si vzpomněla na uvolňující horkou koupel v Komnatě kouřící vody. Kdysi se na službu v letce těšila, ale jen proto, že věřila, že léta stráví s bratrancem Volným pádem. Děly je od sebe pouhé dva měsíce, proto spolu vyrostli, naplánovali si společný život a přemýšleli, jaké to bude, až se z Volného páda stane talon. Pro Ikarii nebyly manželství ani sexuální vztahy mezi blízkými příbuznými nijak neobvyklé a Volný pád s Pěnicí se stali milenci už ve třinácti letech.

Pěnice ani Volný pád však nepočítali s tím, že mladíka tak brzy krutě zavraždí. Pěnice každý den truchlila nejen nad smrtí přítele a milence, ale také nad tím, že stráví zbytek dlouhého života sama.

Její výcvikový partner a velitel perutě, Ostré pero Zpěvák, proklouzl Pěničinou obranou a udeřil ji holí tvrdě do žeber. Upustila hůl a s vyraženým dechem klesla na kolena.

„Dávej pozor,“ zasyčel Ostré pero jedovatě. „V bitvě a třeba i v hospodské rvačce bys už byla mrtvá! Nemůžeme si dovolit ztratit další členy domu Úsvitu.“

Pěnice se na něj zamračila a tiskla si ruku na žebra. „Jako jsi ty ztratil Volného páda?“ Ostré pero s Volným pádem a Vysokým okem Černokřídłym se setkali s Axisem na střeše Gorkenské pevnosti. Setkání ale skončilo tragédií, protože Borneheld Volného páda zavraždil.

Ostré pero zaklel, popadl Pěnici za krátké kudrny a vytáhl ji na nohy. Trhla sebou a pokusila se mu vyšknout, ale držel ji příliš pevně.

„Volný pád měl odvalu postavit se životu, Pěnice, i když mu to přineslo smrt. Jak by se mu asi líbilo, kdyby věděl, že používáš jeho smrt jako výmluvu, aby ses mohla vzdát života!“

Zbývajících deset členů perutě přestalo cvičit a ponuře Ostré pero a Pěnici sledovalo. Od katastrofy o Yuletide brali výcvik mnohem vážněji. Dříve ho provázely humor a dobrá nálada, ale nyní všichni mysleli na to, že střetnutí s Gorgaelovými jednotkami je nevyhnutelné.

Ostré pero pustil Pěnici, ustoupil a zamračil se na ostatní pod svým velením. Byl zkušený velitel perutě, ale v těchto těžkých časech ho zodpovědnost velmi tížila. A navzdory Pěničinu přesvědčení se každý den mučil vzpomínkami na to, že nezareagoval dost rychle, aby Volného páda zachránil. Od milencovy vraždy neprojevovala Pěnice o nic zájem a Ostré pero věděl, že nepozornost jediného vojáka může přivodit zkázu celé perutě.

A jako by to nestačilo, ovládl letku neklid, a to nejen kvůli střetu u Stromu země nebo nevyhnutelné bitvě s Gorgaelovým vojskem. Všichni od nejvyššího velitele Bystrozraka Železného spáru po nejposlednějšího z vojáků ostře vnímali přítomnost Axise Úsvita v Rozeklané hoře. Ikarijské shromáždění souhlasilo se žádostí Hvězdného poutníka o pomoc pro syna v Gorkenské pevnosti hlavně proto, že po tisíci letech relativního míru potřebovali skutečného vojenského vůdce. Někoho, kdo měl *opravdové* bojové zkušenosti.

Ale Axis Úsvit, bývalá Válečná sekera Sekerníků, kteří před tisícem let vyštvali Ikarii do vyhnanství na Rozeklané hoře, neprojevil od svého příchodu o letku ani ten nejmenší zájem. Ostré pero a ostatní vojáci sice věděli, že Axis plně zaměstnává otec zaklínač studiem, ale jeho nezájem přesto bolel. Kdy Axis navštíví výcvikové komnaty? Kdy si udělá čas a prohlédne si letku? A co řekne, až je uvidí cvičit? Co si bude myslet? Pochválí je, nebo pohaní?

Ostré pero se zrovna chystal odpolední výcvik ukončit, když koutkem oka zachytil pohyb. U zábradlí balkónu stála Azhure a s vážným výrazem je pozorovala.

„Azhure!“ zvolala Pěnice a Ostré pero doufal, že ji alespoň trochu zahanbilo, že se přítelkyně stala svědkem jejího ubohého chování.

„Nechci rušit, Ostré pero Zpěváku,“ řekla Azhure zdvořile, „a pokud jsem vás rozptýlila, pak se tobě i tvé peruti omlouvám.“ Jednou z prvních věcí, které se Azhure na Rozeklané hoře naučila, bylo, že si Ikarii velmi cení zdvořilosti a správné etikety. Ikarii se mohli dostat do téměř vražedné hádky, aniž by zvýšili hlas nebo se odchýlili od civilizovaného jazyka. Výstup mezi Ostrým perem a Pěnicí, který právě spatřila, byl něčím mimořádným a svědčil o napětí, které v letce panovalo.

„Rozhodla jsem se přijmout tvoji nabídku a naučit se střílet z luku, Ostré pero.“

Ostré pero mávl křídly v tradičním ikarijském gestu přivítání a dobré vůle. „Vítám tě, Azhure. A omlouvám se, že má perut' není dnes zrovna v *nejlepší* kondici.“

Pěnice zrudla.

Ostré pero ji ignoroval. „Byli bychom potěšeni, kdyby ses k nám připojila, Azhure. Jsme ti velmi vděční za odvahu, kterou jsi projevila o Yuletide. Dům Úsvitu možná víc než jiní.“ Další dloubnutí do Pěnice. Skutečně Ostré pero podráždila.

Azhure slezla dolů po žebříku, zula si boty a vydala se přes velkou výcvikovou komnatu k peruti. Celou podlahu pokrývaly měkké žíněnky a z vysokého stropu viselo několik pestrobarevných koulí, které sloužily jako terče pro lukostřelbu. Nižší stěny lemovaly skříně a police se zbraněmi.

„Nejsem oblečená pro boj, Ostré pero. Prosím, nemiř na mě žádnými šípy.“ Zazubila se na velitele perutě a ukázala na své avarské oblečení a bosé nohy. Všichni Ikarii v místnosti, muži i ženy, byli oblečení do bederních roušek a lehké kožené cvičební zbroje – ta ale neposkytovala ochranu proti tvrdým ránám. Potili se námahou a Azhure si na odkrytých částech paží a nohou všimla šrámů a modřin. Žíněnky byly posypané peřím.

„Vyhnali by mě z Rozeklané hory, kdybych zastřelil tak váženého hosta,“ odvětil Ostré pero vážně a obrátil se k vojákově perutě. „Ryzí lete, přinesl bys prosím Vlka a toulec se šípy?“ Dramaticky se odmlčel a ignoroval prudké vydechnutí vojáků.

Azhure zvědavě sledovala, jak Ryzí let přinesl nádherný luk a toulec se šípy a podal je Ostrému peru, který si přehodil toulec přes rameno.

„Jsme bytosti vzduchu, proto cítíme jistou náklonnost ke zbraním, které létají,“ vysvětlil Ostré pero a vložil šíp do luku. „Dívej se.“

Jediným plynulým pohybem, který byl tak rychlý, že ho Azhure skoro nezahledla, zvedl Ostré pero luk, zamířil a vystřelil. Šíp vylétl ke stropu a zabodl se do malé šarlatové koule, která jim visela šedesát kroků nad hlavami.

„Příběhy o tvých dovednostech nevystihují jejich dokonalost, Ostré pero,“ řekla Azhure. „Mohu luk vyzkoušet?“ Luk Ostrého pera byl elegantní zbraní pro zkušené střelce a Azhure mu nedokázala odolat.

Ostré pero se na ni bedlivě zadíval. Tvůrce Vlka zemřel před čtyřmi tisíci lety a od té doby zbraň zcela ovládl jen Ostré pero. Ikarii měli mimořádně vyvinuté letové svaly na hrudi a zádech a Ostré pero pochyboval, zda Azhure, navzdory své výšce a dobré kondici, dokáže napnout třeba obyčejný ikarijský luk, natož Vlka.

Nakonec pokrčil rameny. Co by se mohlo stát? Vytáhl z toulce další šíp a podal luk Azhure. Luk byl velký, ale vyrobený z překvapivě lehkého bílého dřeva. Zdobily ho zlaté ornamenty a jasně modré a šarlatové střapce. Byl stejně krásný jako smrtící.

„Tady,“ řekl Ostré pero a ukázal Azhure, kam položit ruce a jak vložit šíp. Postavil se za ni a sevřel jí prsty kolem luku. „Pomůžu ti...“

„Ne,“ řekla Azhure a odstoupila od něj. „Nech mě ho napřed vyzkoušet, Ostré pero. Na co mám zamířit?“

Ostré pero se shovívavě usmál. „Zamiř vysoko, Azhure, na jeden z terčů u stropu. Pokud se ti podaří některý zasáhnout, daruji ti Vlka na znamení ikarijského obdivu a vlastnoručně ti vyrobím toulec.“

Azhure se zadívala na visící terče. Aniž by sklopila oči, zvedla luk a začala natahovat tětivu.

Ostré pero poznal okamžik, kdy Azhure pochopila, že Vlk vyžaduje mimořádnou sílu. Svaly, záda a paže se jí napjaly a ruce se jí třásly tak silně, až si byl Ostré pero jist, že luk upustí nebo jí šíp spadne na zem. Chystal se postoupit vpřed a pomoci jí, ale Pěnice ho chytila za loket. „Dovol jí to zkusit,“ zašeptala. Ostré pero se podvolil, ale na tváři se mu usadilo ustarané zamračení. Co když zraní některého z vojáků? Nikdo z nich na sobě neměl zbroj, která by dokázala ikarijskému šípu odolat.

Ale Azhure neztratila nad lukem kontrolu, i když Ostré pero viděl, kolik ji to stálo sil. Její ruce se postupně přestaly třást a záda se

napřímila. Zhluboka se nadechla, napnula tětívu, zvedla luk k tváři a zahleděla se přes šíp na cíl.

Ostré pero vytřeštil oči úžasem. Kde našla sílu? *Lidská* žena?

Azhure byla stejně napjatá jako samotný Vlk, když šíp konečně vypustila. Co nejlépe přitom napodobila Ostré pero.

Ikarii sledovali, jak šíp letí.

Letěl rovně a přímo a zasáhl zlatý terč o velikosti mužské hlavy. Ale přestože Azhure dokázala napnout tětívu, zamířit a vystřelit, nevložila do šípu takovou sílu jako Ostré pero a šíp se zabodl jen do povrchu terče. Na chvíli v něm uvízl, pak vyklouzl a spadl na zem.

„Zásah!“ vykřikla Azhure vítězoslavně, sklonila luk a obrátila se k Ostrému peru, který na ni hleděl s výrazem dokonalého úžasu. „Uvázl v něm! *Uvázl!*“ Radostně se zasmál. „Je teď luk můj, Ostré pero?“

Vzrušeně se zatočila a znovu se zastavila tváří v tvář Ostrému peru. „No?“

Ostré pero sklopil oči k ženě před sebou. Kdyby to neviděl na vlastní oči, nikdy by neuvěřil. Nešlo jen o to, že Azhure dokázala napnout tětívu a vypustit šíp, ale dokonce zasáhla terč, na který mířila. Ikarijskému zelenáči trvalo obvykle několik týdnů, než se šípem k terči na stropě vůbec přiblížil – a Ikarii měli létání v krvi. Bylo to pouhé štěstí?

Ostré pero se zadíval na úžasný luk, který Azhure tiskla majetnický k boku. Byla to jedna z nejcennějších zbraní ve zbrojnici letky. Co to *provedl*?

Azhuřin úsměv povadl. Přimhouřenýma očima sledovala záplavu emocí, které se přelily Ostrému peru přes tvář. Všichni Ikarii, kteří mu stáli za zády, se tvářili stejně. Pěnice vypadala, jako by šíp nesledovala, nýbrž ho spolkla.

Azhure přistoupila blíž a sebrala z toulce Ostrého pera další šíp. Trhl sebou, když se dotkla rudého prachového peří na jeho týle.

„Nebyla to náhoda,“ řekla a hleděla Ostrému peru do tváře neobvykle temnýma očima. „Pokud tentokrát minu, luk ti vrátím. Ale pokud terč zasáhnu, nejen že mi vyrobíš toulec, ale také šípy a opatříš je vlastními pery, Ostré pero Zpěváku. A obarvíš je stejně modrou barvou, jakou mají mé oči.“

Skoro stejně elegantně jako Ostré pero vložila šíp do luku, zvedla ho, zamířila a vystřelila. Tentokrát zasáhla cíl přímo a komnatou se rozlehlo hlasité zazvonění, jak se šíp zabodl hluboko do zlaté koule.

„Vlk je můj,“ prohlásila Azhure do ticha. „Myslím, že mě má rád. Tentokrát už to šlo snadněji.“

Ostré pero sklopil oči k Azhure, hluboce se jí uklonil a mávl křídly doširoka po podlaze za sebou. Když se napřímil, tvářil se vážně. „Vlk je tvůj, Azhure. Vyroším ti toulec a šípy z vlastních per. Jsi rodilá lučištnice, Azhure, a při výcviku mé perutě budeš kdykoli vítána.“

„Ano,“ řekla Azhure pohlednému muži. „Ráda se vrátím a budu s vámi cvičit, Ostré pero Zpěváku.“

„Potom dbej na to, Azhure, abys, až přijde čas, rozsévala Vlkem smrt. K tomu byl vyroben.“

* * *

Když později šplhala nahoru po žebříku, záda, paže i hrud' ji pálily námahou. Luk měla přehozený přes záda. Ostré pero ji chytil za paži. „Azhure, mluvíš s Axisem Úsvitem častěji než většina z nás. Kdy navštíví letku? Kdy?“

Azhure sestoupila ze žebříku a obrátila se k němu. „To nevím, Ostré pero. V tuto chvíli potřebuje trávit čas s otcem a odhalit tajemství ve svém nitru. Čekej. Přijde za vámi.“

4

Hvězdný tanec

Jitřenka se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a otočila se zpět k Hvězdnému poutníkovi. Narodil se jí velmi pozdě, v době, kdy Jitřence bylo už téměř čtyři sta let. A protože přišel tak nečekaně, a ještě k tomu zdědil matčiny zaklínačské schopnosti, Jitřenka i její manžel Rychlý mrak ho hanebně rozmazlovali. Staršího syna, Vraního chochola, vedli odmalička k tomu, že jednou převezme talonův plášť a stane se vůdcem všech Ikarii. Mnohem mladší Hvězdný poutník si zato mohl dělat, co se mu zlíbilo. Jitřenka si povzdychla. Alespoň že nedostatek disciplíny přinesl Hvězdnému poutníkovi syna, který se může stát nejen poslední nadějí Úsvitů, nýbrž všech Ikarii.

Pohlédla na Axise. Seděl klidně na židli v malé, prosté komnatě a Hvězdný poutník kolem něj podrážděně pochodoval. Od příchodu na Rozeklanou horu se toho Axis už hodně naučil, mnohem víc, než Jitřenka nebo Hvězdný poutník považovali za možné. Kdo by to byl řekl, že zaklínač, kterému se třicet let nedostalo žádného výcviku, dokáže pochopit složitý Hvězdný tanec tak snadno a rychle?

Hvězdný poutník nesl jako Axisův otec hlavní břímě synova výcviku, ale Jitřenka mu pomáhala, a to bylo právě příčinou současných problémů. Zaklínač obvykle studoval u rodiče, který mu předal zaklínačskou krev, ale další zaklínač ze stejného domu nebo rodu mohl rovněž sloužit jako učitel. Čím si byli v pokrevní linii bližší,

tím snazší to bylo. Jitřenku dělila od Axise jediná generace, takže pokrevní pouto mezi nimi bylo těsné a ona toužila pomoci.

Ale Hvězdný poutník byl od syna odloučen tak dlouho, že pro něj bylo obtížné se o něj s kýmkoli dělit, dokonce i s vlastní matkou. Jitřenka to chápala, ale zároveň věděla, že některé věci dokáže Axise naučit lépe než Hvězdný poutník.

A o to se právě v tu chvíli přeli.

„Hvězdný poutníku,“ namítla Jitřenka rozumně, „velmi dobře ovládáš moc Hvězdného tance ve spojení se živly ohně, země a vzduchu. V tomto ohledu jsi nejmocnější zaklínačem za posledních několik pokolení a předáváš znalosti synovi velmi dobře. Ale máš jednu slabinu a tou je voda. Mé dovednosti se soustřeďují právě na tuto oblast, takže je jen logické, abych naučila Axise vodní hudbu já.“

Hvězdný poutník se zastavil. „Já jsem mocnější,“ osopil se na ni.

„Ano, máš větší moc,“ souhlasila. „Ale živel vody nepotřebuje sílu, nýbrž jemnocit, a na to nemáš trpělivost.“

Hvězdný poutník se na ni zamračil, znenadání však ustoupil. „Tak ho uč!“ zavrčel.

Axis cítil, jak mu Jitřenka položila ruku na rameno. „Dobře,“ řekla tiše a postavila se před něj. Jejich vztah byl poněkud komplikovaný, protože nevěděli, co si jeden o druhém myslet. Axis si uvědomoval, že babička jeho osobu do jisté míry nepřijímá. Věděl, že by dala přednost tomu, aby Muž z hvězd byl čistokrevný Ikarii, a tušil, že se jí stejně jako Hvězdnému poutníkovi trochu nelíbí, jak velkou má moc.

Jitřenka byla rozhodná, neústupná žena a na Rozeklané hoře měla velkou moc – nejenže byla starší zaklínačkou, nýbrž také vdovou po zesnulém talonovi. Axis se stále těžko vyrovnával s Jitřenčiným věkem. Blížila se konci života, pěti stům let, ale nevypadala o nic starší než on sám. Velmi se podobala Hvězdnému poutníkovi, měla krátké kudrnaté zlaté vlasy, světle modré oči a třpytivě bílá křídla. Jen obrovské zkušenosti, které se ukrývaly v jejích očích, a sebejisté chování napovídaly, kolik je jí vlastně let.

Jitřenka zavřela oči a v duchu se pomodlila k Flulii, bohyni vod. Pak vzala Axisovu tvář do dlaní a palci mu zavřela oči. „Poslouchej Hvězdný tanec,“ řekla tiše.

První věc, kterou Hvězdný poutník Axise naučil, byla naslouchat Hvězdnému tanci. Hudba, kterou vydávaly hvězdy, když se řítily

vesmírem, byla zdrojem síly všech ikarijských zaklínačů. Byla úžasně krásná, a když ji Axis poprvé uslyšel, propukl nad její nečekanou nádherou v pláč. Nebyla sice nijak hlasitá, ale prostupovala všechny stránky života. Nyní tiché melodie obklopovaly Axise neustále. Slyšel je v tlukotu srdce, v rozhovorech okolo, v peří šustícím ve větru, ve stínech svých snů.

Ikarijští zaklínači ovládali prostřednictvím hudby Hvězdného tance moc hvězd. Z tance spřádali melodii, z níž sílu hvězd čerpali. Každý účel měl svoji melodii. Zaklínači trávili celé dětství tím, že se učili různé melodie, Písně i jejich účely. Jakmile se Píseň naučili, což nebylo nijak snadné, zpívali ji v mysli anebo přímo nahlas. Čím mocnější zaklínač byl, tím složitější Písní mohl manipulovat. Po tisíce let se Ikarii přeli o to, jestli se jednoho dne objeví zaklínač, který se naučí celý Hvězdný tanec, a ne jen snadněji zvladatelné útržky. Spor byl nakonec vyřešen před sedmnácti sty lety, když se jeden zaklínač pokusil ovládnout moc celého Hvězdného tance – zemřel tak strašlivou smrtí, byl zcela vymazán z existence, že se o to už nikdy nikdo další nepokusil.

Axis se učil rychle, protože měl pozoruhodný dar zapamatovat si melodii po jediném poslechu. Ikarijští zaklínači potřebovali obvykle slyšet Píseň mnohokrát, aby ji dokázali účinně použít. Byla to jedna z mnoha věcí, které odhalovaly hloubku a rozsah Axisových schopností, jimiž neustále přiváděl Jitřenku a Hvězdného poutníka k úžasu.

„Poslouchej,“ řekla Jitřenka a začala vnukovi zpívat Písně, které byly obzvláště účinné při manipulaci s vodou a jejími stránkami. Než se do Písní pustila, vysvětlila mu vždy napřed jejich účel.

Hvězdný poutník Axise bedlivě sledoval. Axis se už naučil téměř vše, co mohl o ostatních skupinách Písní vědět, a projevil stejnoměrné (a pozoruhodné) nadání pro každou z nich. Bude mít stejný talent i pro vodní hudbu?

Během hodiny dostal Hvězdný poutník odpověď. Každou Píseň, kterou Jitřenka zazpívala, dokázal Axis nejen zopakovat, ale také zesílit. Musí ho milovat všichni Hvězdní bohové, přemýšlel Hvězdný poutník, když ho takto obdařili.

Během výcviku se zaklínači obvykle učili jen melodie Písní a nepokoušeli se přímo manipulovat s mocí hvězd. Kdyby se začínající zaklínač snažil použít sílu ve stejnou chvíli, kdy by poprvé zpíval

Píseň, mohlo by to skončit katastrofou. Ale Axis nikdy neudělal chybu a při vzácných příležitostech, kdy mu Hvězdný poutník s Jitřenkou dovolili sáhnout po síle hvězd, dokázal s lehkostí kontrolovat moc, která melodií proudila.

Konečně Jitřenka vyčerpaně ustoupila.

„Dost,“ řekla a pustila Axisovu hlavu. „Pro dnešek už ses naučil dost. Budeme pokračovat zítra.“

„Kolik ještě?“ zeptal se Axis, když otevřel oči.

„Třicet osm Písní.“

„A dnes odpoledne jsi mi jich předvedla čtrnáct.“ Axis vstal a protáhl se. „Padesát dva. To není mnoho.“

Každá Píseň měla jen jediný účel a za posledních deset tisíc let se ikarijským zaklínačům podařilo objevit jen nevelké množství Písní. Omezená moc Axise dráždila, ale zároveň ho vzrušovala. K čemu takové schopnosti byly, když neexistovala Píseň na to, co jste potřebovali? A zatím nic z toho, co ho Hvězdný poutník a Jitřenka naučili, nebylo dost silné na to, aby porazil Gorgaela nebo jeho armádu skraelingů.

Podrážděně se obrátil k otci. „Copak Ikarii nemají žádné Písně, které by pomohly ve válce, Hvězdný poutníku?“

„Ikarii kdysi možná Písně války měli, Axisi.“ Dřívější podráždění Hvězdného poutníka opustilo a nyní sevřel synovi láskyplně rameno. „Ale pokud tomu tak bylo, ztratily se už před tisíci lety. Možná byly příliš nebezpečné. Příliš mocné. Ikarii kdysi bývali mnohem bojovnější a vyráběli zbraně, které samy vládly mocí hvězd.“

„Zbraně, jako je Vlk,“ pronesl Vraní chochol ode dveří. Jeho slova prodchl vztek. Zlobil se na Ostré pero, že slíbil luk Azhure, pokud zasáhne cíl. *Hlupák!* Nezáleželo na tom, že on sám by rovněž považoval za nemožné, aby Azhure z luku vystřelila, natožpak zasáhla cíl. Od chvíle, kdy Azhure luk získala, uběhl už týden a ani na okamžik zbraň neodložila. Každý den cvičila a poté trávila dlouhé hodiny v Komnatě kouřící vody, aby ulevila bolavým svalům na hrudi a zádech.

„Vlk je kouzelný?“ Axis se na strýce zamračil, i když se v duchu zlostí Vraního chochola dobře bavil. Azhure získala luk po právu a projevila při tom obdivuhodné dovednosti.

„Ano, je,“ ozval se Hvězdný poutník, „ale ztratili jsme k němu klíč. Jeho Píseň zmizela. Zemřela společně,“ zaváhal, „s Vlčí hvězdou Úsvitem, s talonem zaklínačem, který zbraň vyrobil.“

Jitřenka při zmínce o Vlčí hvězdě stiskla pevně rty, ale Axis si toho nevšiml. „Existuje nějaký způsob, jak si na jeho Píseň vzpomenout?“ zeptal se. „Nebo na Písně války?“

„Spoléháme na to, že nás zachráníš ty!“ zasyčel Vraní chochol zuřivě a vešel do komnaty. Byl mnohem pestrobarevnější než jeho matka nebo bratr. Měl fialové oči, uhlově černé vlasy a svrchní část křídel, zatímco ta spodní byla nádherně kropenatě modrá. Ale ve svém vzteku vypadal hrozivě a Axis musel sebrat odvalu, aby před Vraním chocholem neucouvl. „Zapomenuté legendy nás nezachrání, Axisi! Spolehni se na vlastní schopnosti!“ Odmlčel se, a když znovu promluvil, byl jeho hlas tichý, chraptivý. „A pamatuj, Axisi Úsvite. Pokud chceš Gorgaela porazit, musíš si získat loajalitu a důvěru ikarijského národa a při tom ti kouzelné zbraně nepomohou.“

Axis zlost Vraního chochola chápal. Když Volný pád Úsvit zemřel, ztratil Vraní chochol nejen syna, ale také jediného dědice. Nyní se musel každý den vypořádávat se žalem nad ztrátou milovaného syna i se skutečností, že na talonův trůn usedne Axis. Hvězdný poutník byl možná mocný zaklínač, ale jako vůdce ikarijského národa by byl k ničemu. Axis rovněž věděl, že Vranímu chocholu připadá odporné i to, že jeho nástupcem bude nejen míšenec s lidskou krví, ale také bývalá Válečná sekera nenáviděného Seneschalu.

Nikdo o tom nemluvil, ale všichni věděli, jak se věci mají, a Axis měl v úmyslu o následnictví bojovat. Moc dobře věděl, že chce-li porazit Gorgaela, musí sjednotit Ikarii, Achařany a Avar, a když bude mít pod kontrolou trůn Ikarii i Acharu, bude mít mnohem větší šanci na úspěch. Díky matce Rivce, bývalé acharské princezně, byl druhý v nástupnické linii na acharský trůn, hned za Borneheldem. A Axis neměl v úmyslu nechat Bornehelda žít.

Potlačil myšlenky na nevlastního bratra a zamyslel se nad tím, co Vraní chochol naznačil. Axis si bude muset získat důvěru ikarijského národa, pokud chce, aby ho přijali jako následníka a dovolili mu použít ikarijskou letku v bitvě proti Gorgaelovi. Axis věděl, že to nebude snadný úkol, a zatím se o to ještě ani nepokusil. Žil na Rozeklané hoře už pět týdnů a kromě nejbližší rodiny se s mnoha Ikarii ještě nesetkal.

„Vraní chochole,“ řekl. „Je na čase, abych se setkal s veliteli spárů. Nastal čas, abych převzal kontrolu nad letkou.“ Axis očekával velkou hádku. Vraní chochol byl nejen ikarijský talon, ale také hlavní velitel letky. A Axis nyní žádal, aby předal kontrolu jemu.

Vraní chochol se možná na muže, který stál tak klidně před ním a dožadoval se kontroly nad letkou, zlobil, možná jím opovrhoval, ale nebyl hlupák. Moc dobře věděl, že jen Axis má dost zkušeností a dovedností na to, aby proměnil letku ve skutečnou armádu – a k tomu bude potřebovat plnou kontrolu.

Přikývl. „Během tří dnů svolám poradu,“ řekl, obrátil se na podpatku a opustil komnatu.

* * *

Hvězdný poutník a Axis se omluvili a zanechali Jitřenku v malé komnatě samotnou. Počkala, dokud se nezavřely dveře, pak těžce usedla a složila hlavu do dlaní.

Axisův výcvik byl vysilující a Jitřenka se cítila unavená. Ale také si dělala velké starosti. Axis se učil velmi dobře. Příliš dobře. To si dnes odpoledne s velkou naléhavostí uvědomila. Jisté schopnosti mohl získat od Hvězdného poutníka, který zpíval synovi v Rivčině lůně na prosluněné střeše Sigholtu.

Ale Hvězdný poutník nemohl naučit syna vodní hudbu – jeho schopnosti v té oblasti byly velmi omezené.

Byl snad Axis od přírody nadaný? Možná. Ale Jitřenka byla přesvědčená, že talent nemůže vysvětlit všechno. Otřásla se a vstala. Ještě nechtěla přemýšlet o tom, proč je pro Axise studium Písni tak snadné, když ostatní ikarijští zaklínači s nimi mají velké problémy.

Možná se je neučil poprvé.

„U hvězd, ženská!“ zabručela si Jitřenka pro sebe. „Ani na to nemysli!“

5

Povstalecká armáda

Belialovy oříškově hnědé oči neklidně hleděly na ocelově šedé nebe. Po stranách se tyčily holé stěny Těsného průsmyku, jejichž strnulost jen tu a tam přerušovaly zakrnělé stromy a keře. Do průsmyku vstoupili před jedenácti dny a před pěti dny Belial rozkázal zastavit a rozbít tábor a poslal Arna, nejzkušenějšího velitele jednotky, a několik mužů, aby zjistili, jak to vypadá v Sigholtu.

Belial se neodvažoval doufat, že jim Sigholt otevře brány. Zoufale si přál, aby měl s sebou okřídlené ikarijské hlídky. Místo toho byl přinucen vyslat muže splnit nebezpečný a možná i marný úkol.

Za přežití vděčili z velké části Magarizovi, a i když to znělo zvláště, Borneheldově předvídavosti. Lord Magariz seděl vedle něj na nervózním Belaguezovi. Muži se na Axisově válečném oři střídali, aby koni poskytli potřebný pohyb. Belaguez dnes Magarize už dvakrát shodil a sám Belial byl od toho zatraceného šedého hřebce samá modřina. Beliala napadlo, že by měli koně možná prostě vypustit, než někomu vážně ublíží. Nemohl Magarize ztratit.

Lord Magariz byl nejstarší a nejdůvěryhodnější velitel vévody Bornehelda a posledních dvanáct let velel posádce Gorkenské pevnosti. A přesto Bornehelda opustil a následoval Axise, i když bylo jasné, že pokud ho Borneheld někdy zajme, nechá ho za to jistojistě popravít. Magarizovo rozhodnutí bezpochyby zachránilo Belialovi a

jeho třem tisícům mužů život. Poté co si Ikarii přišli na úpatí Hor ledových stěn pro Axise, vyrazili Sekerníci do hrozné Ledové pustiny a na Psí planinu. Jen díky tomu, že se Magariz v severním Ichtaru vyznal a věděl, kde najít zásoby jídla, paliva a sena, nezemřeli v průběhu pětítýdenní cesty na jih hlady.

Během měsíců před obléháním Gorkenské pevnosti vymysleli Borneheld s Magarizem plány pro každou možnost. Mezi ty nepříjemnější patřil ústup z Gorkenské pevnosti. Ale nikdo si nebyl jist, kterým směrem budou moci ustoupit – na jih přes střední Ichtar k Jervois, nebo na východ přes Ledovou pustinu a Psí planinu do Skarabostu? Nakonec Borneheld rozhodl, že zásoby ukryjí podél obou únikových cest. Borneheld s armádou bezpochyby plně využili zásob ve středním Ichtaru a Belial se svým vojskem naopak ty v Ledové pustině a na Psí planině.

Borneheld by se zhrozil, kdyby věděl, že jeho plán zachránil životy mužů, kteří se otevřeně postavili na stranu Zapovězených.

Bylo to překvapivé, ale skraelingové Belialovy jednotky cestou na východ a potom na jih sotva obtěžovali. Belial litoval, že neví, co mají skraelingové za lubem. Zasadili jim na ledových pláních nad Gorkenskou pevností tak tvrdou ránu, že se ukryli, aby si vylízali rány? Nebo se chystali k ničivému útoku na Achar? Belial si podrážděně odhrnul z čela pískově světlé vlasy a pohledem zavadil o zelenou nitku, kterou mu dala Faraday, aby si ji uvázal kolem paže. Možná nás stále chrání Matčina magie, napadlo ho. Ať už byl důvod jakýkoli, zažili jen několik polovičatých útoků na opozdilce.

Dokud byli v blízkosti Hor ledových stěn, ikarijské hlídky se zdržovaly poblíž a občas slétly dolů, aby s nimi povečeřely. Belial s Magarizem byli jediní, kdo předtím viděli Ikarii zblízka – stalo se tak během tragického setkání na střeše Gorkenské pevnosti – a když se proto prvního večera snesli dva Ikarii do tábora, způsobili poprask. Tucty mužů si náhle naléhavě potřebovaly promluvit s Belialem nebo Magarizem.

Ikarii přijali zvědavost mužů s humorem – popravdě byli skoro stejně zvědaví. Acharská zbroj je uchvátila natolik, že jen díky Belialovu zásahu nehladili vojáky stejně zaujatě jako předtím jejich podivné, úžasné koně.

Kdykoli je Ikarii navštívili, předali Belialovi zprávy o Axisovi. Trávil tolik času s otcem, že ho jen málo Ikarii vůbec zahlédlo. O Azhure věděli víc a Belial měl v úmyslu vydolovat z ní omluvu za to, že ho při osvobození avarského muže a dítěte z cely ve Smyrtonu praštila po hlavě.

Před dvěma a půl týdny však Belial zavedl vojsko na Psí planinu a Ikarii zmizeli. Pořád se zdráhali letět dál na jih a opustit relativní bezpečí hor a Belialovi chyběla nejen jejich společnost, ale i schopnost rychle se pohybovat.

Belial hledal vhodné místo, na kterém by Axisova povstalecká armáda mohla rozbít tábor. Když se na úpatí Hor ledových stěn s Axisem rozloučil, plánoval vydat se na jih do Smyrtonu, který proslul pěstováním obilí. Ale Sigholt se dal lépe bránit a bude snazší v něm ubytovat a cvičit muže. Beliala rovněž nelákala neustálá společnost tupých Smyrtoňanů, a to už nemluvil o tom, že jeho armáda podporovala věc, kterou milovaný Seneschal považoval za kacířskou.

Zničili snad Sigholt skraelingové? Obsadili ho Borneheldovi muži, kteří nyní jen čekali na jejich příchod? Bylo tu příliš mnoho neznámých a Belial neměl neznámé rád. Kousl se do chladem okoraného rtu a zaklel, když kůže v ostrém větru praskla.

A tak tu nyní seděl a úzkostlivě čekal na návrat Arna a jeho mužů. Zbytek stejně neklidné armády se ukrýval asi půl míle za ním. Všichni se toužili někde zahrabat, připravit se na nevyhnutelný útok skraelingů a ukrýt se před prokletým počasím, které se k nim blížilo ze severu. Když už nic jiného, zhoršující se povětrnostní podmínky – počasí sice nebylo tak zlé jako v Gorkenské pevnosti, ale přesto bylo na tuto oblast Ichtaru netypické – Belialovi prozradily, že se Gorgaelův vliv šíří po pádu Gorkenské pevnosti směrem na jih.

A s větrem a ledem přijdou skraelingové.

Belial se přesunul v sedle. Pět dní stačilo na to, aby Arne dorazil k Sigholtu, z bezpečné vzdálenosti prozkoumal tamní posádku a vrátil se. Pokud se do večera neobjeví, Belialovi nezbude než připustit, že něco není v pořádku. Schoulil se v sedle a stáhl si kápi do tváře, aby se ochránil před ledovým vichrem.

Čekali.

Za soumraku se Belial konečně pohnul a obrátil se k Magarizovi, ze kterého v houstnoucím šeru viděl jen tmavý obrys.

„Příteli,“ zachraptěl do chladu. „Čekali jsme dost dlouho. Zítra strhneme tábor, zamíříme do Smyrtonu a okusíme vesnický život.“

Magariz pobídl Belagueze blíž. „Ano. Jen nepřítel mohl Arnovi zabránit vrátit se zpět.“

„Nepřítel nebo dobré jídlo,“ přerušil je zarputilý hlas za nimi. Belial s Magarizem překvapeně zakleli a obrátili koně. Několik kroků od nich stál Arne a tvářil se stejně nevesele a stroze jako obvykle. Byl sám, ale vypadal zdrav a nezraněn.

„Arne, jak jsi se...“ začal Belial.

„Tví muži?“ vyštěkl Magariz. „Kde jsou?“

Arne rozkousal stéblo trávy a vyplivl ho. „V Sigholtu, můj pane.“

„Jako vězni?“

Arne se zasmál. „Dalo by se to tak říct. Drží je před zapáleným krbem a musejí poslouchat historky starého kuchaře a boдрého pasáčka vepřů a popíjet dobré tmavé pivo. Bylo jim příliš dobře, než aby se vydali znovu na cestu, tak jsem vyrazil sám.“

Magariz se zhluboka nadechl a chystal se muži za nepřístojný humor vynadat. Belial ale zatím sklouzl z koně a přistoupil k Arnovi. „Co jsi zjistil, Arne? Co?“

„Stačí přemocť místní a Sigholt je náš,“ řekl Arne. „Zůstali tam jenom pasáček vepřů a starý kuchař, nikdo jiný. Ani Borneheldovi muži, ani skraelingové. Přepadli prý a zničili Hsingard, ale podle pasáka se k Sigholtu ani nepřiblížili.“

„Proč?“ zeptal se Belial Arna. „Proč se Sigholtu ani nedotkli? Je příliš důležitý, než aby ho Gorgael nechal bez povšimnutí.“ Po událostech posledních několika měsíců už Belial dobrým zprávám ani štěstí nevěřil.

„Pasáček tvrdí, že se skraelingům v Sigholtu nelíbilo.“ Arne se odmlčel a přemýšlel, jak pokračovat.

„Mluv, člověče!“ osopil se na něj Belial.

„Už jsem pasáka jednou zahlédl,“ řekl Arne nakonec. „U Lesa mlčenlivé ženy. Měl tam s sebou prasata.“

Belial se zamračil. Pasáček vepřů byl u Lesa mlčenlivé ženy? O dvě stě mil dál na jihu? Zdálo se mu, jako by od chvíle, kdy u Lesa mlčenlivé ženy tábořili, uběhl celý život. Tehdy byl Axis jen Válečnou sekerou Seneschalu a Belial jeho zástupcem. Tehdy nevěděli, do čeho se ženou. „Je do celé věci nějak zapletený, Arne? Víš to?“

„Je, veliteli. Ale nevím jak.“ Arne se opět odmlčel. „Ale věřím mu. Velmi si přál, abyste naše rádoby vojsko odvedl do Sigholtu. Říká, že má práci pro silné muže.“

Belial se zamračil. Od pasáka to byla prapodivná slova. Pohlédl na Magarize. „Příteli, co myslíš?“

„Překvapuje mě,“ řekl Magariz, „že na nás Sigholt čeká stejně dychtivě jako ysbaddská děvka. Napadlo mě, jestli to není past. Měli bychom se přiblížit... ale opatrně. Proč Gorgael ještě nezaútočil?“

„Jack říká, že vám všechno poví, až dorazíte,“ odpověděl Arne a prozradil tak Belialovi a Magarizovi pasákovo jméno. „Prý vám mám připomenout, že Axis byl v Sigholtu počat,“ Arne zaváhal, „a že Sigholt býval ikarijskou pevností, než si z něj Achařané a prokletí vévodové z Ichtaru udělali své sídlo. Tvrdí, že Sigholt má pár tajemství, která byste mohli využít.“

„To je opravdu neobyčejný pasák, Beliale,“ zabručel Magariz. „Buď nás čeká přítel, nebo dobře nastražená past.“

Belial se zamyslel. „Ráno strhneme tábor a vyrazíme do Sigholtu. Ale budeme ostražití.“

Arne si odplivl. „Kdybyste byli nepřátelé, ucítili byste bodnutí mého nože dřív, než byste mě uslyšeli přicházet. Možná je dobře, že na nás v Sigholtu čekají jenom kuchař a pasák.“

Belial se ušklíbl a vyhoupl se na koně. Arne měl pravdu. Měl být opatrnější.

* * *

O tři dny později seděl Belial na Belaguezovi asi půl míle od Sigholtu. Blížil se k němu muž středního věku s otevřenou, přátelskou tváří a ve vesnickém oděvu. Tmavě blond vlasy mu poletovaly nad čelem a v ruce držel těžkou hůl s podivnou kovovou hlavou. V patách mu běželo stádo dobře vykrmených prasat, chrochtalo a vesele poskakovalo po kamenité zemi.

Belial postoupil vpřed sám a Magarize s třemi tisíci muži nechal asi sto kroků za sebou.

Zariskoval, odtrhl zrak od blížícího se pasáčka a upřel pohled na Sigholt, který se strnule, ale mírumilovně rozkládal v chladném ranním vzduchu. Pokud na něj cíhal v záloze nepřítel, byl dobře schovaný.

„Mír, Beliale,“ řekl pasák vepřů a zastavil se několik kroků od něj. „Sigholt je tvůj. Využij ho.“

„Jacku,“ pozdravil ho Belial. „Doufám, že to myslíš vážně. Proč bych ti měl věřit?“

Jack se usmál. „Znáš dobře mé přátele, Beliale. A díky nim znám já tebe.“

„Přátele?“

„Ogdena a Veremunda. Jsou to moji přátelé a společníci.“

Belialovi poklesla čelist. „Jsi jedním z...“

„Mým úkolem je sloužit Proroctví, jako ty sloužíš Axisovi, Beliale Věrné srdce.“ Oči se mu rozzářily smaragdovou zelení.

„Jsi Strážce!“ vydechl Belial a jeho šok přiměl koně nervózně odtančit do strany.

„Pak mi věř,“ řekl Jack a svit v jeho očích potemněl.

Belial i nadále váhal. „Jacku. Přicházím z Gorkenské pevnosti. Už mám dost obléhání skraelingy. Jaká je šance, že nás oblehnou v Sigholtu? Nechci zažít další Gorken.“

„Chápu tvé starosti,“ odvětil Jack. „Ale existuje dobrý důvod, proč se skraelingové bojí k Sigholtu přiblížit. Zničili Hsingard, který je odsud nedaleko. Nemyslíš, že když zničili Hsingard, provedli by stejnou věc i se Sigholtem, kdyby jim v tom něco nebránilo?“

„A to je co?“

„Pojď dovnitř, Beliale, a vezmi s sebou svoji armádu. Je to dlouhý příběh.“

6

Nová zodpovědnost, staří přátelé

Axis stál u otevřeného okna a sledoval, jak dvě perutě poletují v saltech a zákrutech po nebi. Byla to sice úžasná, ale naprosto neužitečná ukázka ladnosti a mrštnosti.

Povzdychl si a obrátil se zpět k velké komnatě. Místnosti vévodil velký kruhový stůl z vysoce naleštěného tmavě zeleného kamene, který měkce ozařovaly lampy ukryté ve stropě. Na stěny nad vlajkami a standartami byla elegantním pozlaceným ikarijským písmem napsána mota jednotlivých spárů.

Kolem kamenného stolu sedělo dvanáct velitelů spárů ikarijské letky. Křídla měli rozložená na lesklé podlaze za židlemi. Každý velitel spáru velel dvanácti perutím po dvanácti vojácích. Celou letku tvořilo víc než sedmnáct set Ikarii. Axis připustil, že to není mnoho, ale křídla by jim *měla* poskytnout výhodu proti jakékoli pozemní síle. Ale Axis pochyboval o jejich schopnostech. V tuto chvíli byli spíše krásní na pohled než silní a nebezpeční.

Axis se zadíval na velitele spárů. Do jednoho měli křídla obarvená válečnou černí a tvrdě na něj hleděli. On se také oblékl celý do černého. Byla to barva Válečné sekery. Jen na hrudi se mu neskvěly zkřížené sekery. Bez odznaku hodnosti se cítil nahý.

Vraní chochol Úsvit, jemuž na hrdle zářil náhrdelník jeho úřadu, seděl s obočím přísně staženým nad pronikavýma očima. To on svolal velitele spárů, aby se s Axisem setkali. Bystrozrak Železný spár,

nejstarší velitel spáru, pronesl elegantní uvítací řeč. Axis doufal, že stejně elegantně odpověděl. A nyní nikdo tak docela nevěděl, jak pokračovat.

Nepříjemné ticho nakonec přerušil Axis. „Máte vše potřebné k tomu, aby z vás byla dobrá letka. Ale potřebuji převzít velení a provést změny, aby byla letka účinnější.“

Velitelé ztuhli a rozčileně zašustili křídly. Axis obcházel stůl, hleděl velitelům do očí a mluvil tichým, ale naléhavým hlasem. „Opravdu si myslíte, že letka v současném stavu proti Gorgaelovi něco zmůže?“

Axis ignoroval protestující mumlání. „Čeho jste zatím dosáhli? Jaké máte zkušenosti? V jakých bitvách jste zvítězili?“ zeptal se. „Kde jsou vaše úspěchy?“

Velitel spáru Ostré oko Modropírko náhle odsunul židli a vstal. „Chceš říct, že jsme selhali, Válečná sekero?“ zeptal se a bojovně naježil pera na šíji.

Ostré oko použil jeho titul, aby dal najevo, jak moc ho mnozí v místnosti nesnáší. Ikarii i Avar po tisíc let nenáviděli titul Válečné sekery i muže, který úřad zastával.

Axis se veliteli nelítostně zadíval do očí. „Jsem Axis Úsvit,“ odsekl. „A ano, mohu se pyšnit tím, že jsem byl *úspěšnou* Válečnou sekero. Ale už jí nejsem, Ostré oko. Narodil jsem se jako Úsvit, a proto teď před vámi stojím.“ Ostré oko sklopil zrak a Axis se rozhlédl po ostatních. „*Měl* bych vás obvinít, že jste selhali? Pokud ne, tak mi povězte, čeho jste dosáhli.“

V komnatě se rozhostilo výmluvné ticho.

„Bylo Yuletide úspěchem?“ zeptal se Axis a do hlasu mu pronikl vztek. „Kolik vás zemřelo, Ostré oko?“

„Ztratili jsme několik set lidí, Avar ještě víc.“ Ostré oko se na Axise neoblomně zadíval. „Nejsem na to hrdý, Axisi Úsvite. Ale po prvotním překvapivém útoku jsme se vzchopili.“

„Vzchopili jste se, až vám *Azhure* ukázala, jak zabíjet!“ obořil se na něj Axis. „Nezabila *Azhure* nejvíc přízraků, než Strom země zasáhl? A zvítězili byste nad skraelingy, kdyby Hvězdný poutník neprobudil Strom země?“

„Co bys udělal jinak, Axisi?“ osopil se na něj Bystrozrak a sevřel ruce v pěst.

„Připravili jste jim hostinu, veliteli spáru, když jste všechny Ikarii a Avar shromáždili v háji,“ řekl Axis. „Letka měla zůstat ve vzduchu, kde by na ni skraelingové nemohli a odkud by je *viděla* přicházet. Co bych udělal jinak? Připravil bych letku k *boji*, Bystrozraku, a nedovolil bych pokračovat v obřadu, když bylo tolik lidí nacpaných na jednom místě, kde jen čekali na smrt!“

„Nemohli jsme vědět, že skraelingové zaútočí!“ vykřikl Vraní chochol a do hlasu mu pronikly výčitky svědomí.

„Cože?“ řekl Axis a otočil se ke strýci, který klesl zpět na židli, když uviděl výraz na synovcově tváři. „Cože? *Věděli* jste, že míří na sever Avarinheimu. *Věděli* jste, že se Prorocví dalo do pohybu, že Gorgael je připravený hnát své duchy na jih. Co tím chceš říct, že jste *nevěděli*, že zaútočí?“

Na plnou minutu se rozhostilo ticho. Axis pomalu přesunoval pohled od tváře k tváři, protože věděl, že se trefil do černého. Vydal se zpět k oknu a díval se, jak Ikarii poletují po nebi.

„Jak jste prohráli války Sekery?“ zeptal se nakonec. „Jak jste se nechali vyhnat z jihu? Jak jste dovolili, aby byl Tencendor zničen?“

„Achařané, Sekerníci, byli příliš silní,“ odpověděl Bystrozrak neochotně. „Příliš nás nenáviděli. Nemohli jsme se jim postavit.“

„Strávil jsem se Sekerníky dlouhé roky,“ řekl Axis. „Pět let jsem byl jejich velitelem. Víím, čeho jsou schopní. Ale také víím, že žádná pozemní síla nemůže slavit takové úspěchy proti okřídlenému vojsku, pokud od začátku nebylo slabé. Měli jste války Sekery vyhrát.“ Odmlčel se, pak svá slova zopakoval, aby jim dodal na důrazu. „Měli jste vyhrát. Proč jste nezvítězili? Proč?“

„Chybělo nám odhodlání,“ řekl Bystrozrak Železný spár. Téměř šeptal. „Tolik nás vyděsilo, že na nás Achařané doopravdy zaútočili, že jsme uprchli, místo abychom bojovali. Prostě nám chybělo odhodlání. Nedokázali jsme instinktivně útočit a zabíjet, když bylo potřeba.“

Axis kývl. „Dobře. Mám vám ukázat vaši druhou velkou chybu?“

Bystrozrak a ostatní v komnatě na něj upřeně hleděli.

„Vaše ikarijská hrdost vás neustále vede k tomu, že podceňujete protivníky. Podcenili jste zlou vůli Achařanů, která živila jejich touhu vyhnat vás z Tencendoru. Podcenili jste jejich prudkost a odhodlání to udělat. Podcenili jste Gorgaelovu schopnost vehnat skraelingy do Avarinheimu a zaútočit na Strom země. A nedávno Ostré pero

podcenil Azhuřino lučiřtnické nadání, což vedlo k tomu, ře jste ztratili jednu z nejcenněřších zbraní. Ted' už chápete?“

Bystrozrak Źelezný spár jednou, trhaně kývl.

„Na co letku používáte, Bystrozraku?“ Jeřtě jedno poníření, řekl si Axis, pak začnu znovu budovat jejich naděje.

„Hlídkujeme, pozorujeme, bráníme.“

„Ale neměla by také útočit?“ poznamenal Axis suře. „V tuto chvíli máte vojsko, které není schopno ani bránit, natoř napadat.“ Odmlčel se, aby mohli o jeho slovech přemýřlet, pak mu tvář i hlas zjihly. „Přátelé, máte vše potřebné k tomu, abyste vybudovali elitní vojsko, které porazí kohokoli v této zemi. Ale v tuto chvíli nemáte potřebné prostředky ani znalosti, abyste toho dosáhli.“

Axis si přitáhl stoličku a usedl mezi velitele spárů. „Potřebujete vojenského velitele,“ řekl nakonec. „Potřebujete mě. Víte to. Proto jste tady. Dejte letku mně. Dovolte, abych z ní udělal to, čím může být. Dovolte, abych ze skřivanů udělal jestřáby. Zabijáky. Nechcete získat zpět hrdost? Pomstít se za Yuletide?“

Bystrozrak pohlédl na Vraní chochol. Talon zuřil, ale kývl na souhlas. Bystrozrak se rozhlédl po ostatních, aby zjistil, jak se rozhodnou. Jeden po druhém pomalu kývli.

Nakonec obrátil Bystrozrak pohled k Axisovi. „Máš velení, Axisi Úsvite.“ U hvězd, pomyslel si, jak by moji předkové zareagovali, kdyby věděli, ře jsem předal velení letky bývalé Válečné sekeře?

Axis kývl. „Děkuji. Je pro mě ctí, ře jste mi svěřili důvěru a velení letky. Nezklamu vás ani nezhadím vaše tradice.“

Tváře kolem stolu se pomalu uvolnily. „Jaké jsou tvé plány?“ zeptal se jeden z mladřích velitelů spáru.

„Potřebuji se podívat na výcvik letky,“ odpověděl Axis a vnitřnosti se mu stáhly vzruřením. „Povíte mi, co dokážete, a promluvíme si o tom, co nás čeká. Pak se rozhodneme, jak dál.“

„Jak budeme bojovat s Gorgaelem?“ Další z velitelů se naklonil vpřed. „Jak?“ Nálada kolem stolu se změnila a hanba se proměnila v dychtivost.

Axis se rozhlédl po komnatě. „Nakonec se budeme muset spojit s Avar a Achařany. Jen tak můžeme Gorgaela porazit.“ Nijak se jim to nelíbilo, ale věděli, ře jiné cesty není. „Ve východním Acharu na mě čeká vojsko o síle asi tři tisíc mužů. Chci, aby se k nim letka nakonec

připojila. Společný útok po zemi i ze vzduchu nám poskytne nejlepší možnost, jak zahnat Gorgaela zpátky.“

Bystrozrak se naklonil vpřed. „Ano. Naše hlídky zůstávaly ve styku s Belialem. Když ho viděly naposledy, vedl muže na jih ke Psí planině.“

„Proč mi o tom nikdo neřekl?“ vyštěkl Axis.

„Nebylo snadné se k tobě dostat,“ odsekl Bystrozrak, ale pak se zklidnil a pokračoval už mírněji. „Naše letka má i *kladné* stránky, Axisi Úsvite.“

Axis se provinile usmál. „Myslím, že se toho máme oba hodně co učit, Bystrozraku.“

Bystrozrak kývl. „Povíme ti tedy o letce.“

* * *

Azhure pospíchala chodbou a Vlka si tiskla k hrudi. Šla pozdě na lekci lukostřelby s perutí Ostrého pera, protože ji zdržela Rivkah, a nyní se nemohla dočkat, až bude na místě. Zlepšila se natolik, že se nyní zcela vyrovnala Ostrému peru a překvapila nadáním i samu sebe. A Ostré pero slíbil, že jí příští týden ukáže, jak zasáhnout pohyblivý cíl. Azhure se nemohla nové výzvy dočkat.

„Drahé děvče,“ ozval se za ní veselý hlas. „Nevyznáš se náhodou v téhle králičí noře?“

Azhure se zprudka otočila a v šoku málem upustila luk. Chodbou k ní mířili dva seneschalští bratři, jeden vysoký a hubený, druhý malý a tlustý. Měli příjemné, vrásčité tváře, neupravené bílé vlasy a potrhané, špinavé hábity.

Azhure opatrně ustoupila a sevřela Vlka pevněji v ruce. Druhou ruku zvedla k toulci se šípy na zádech.

„Copak nás nepoznáváš?“ zeptal se vysoký bratr. „Nepamatuješ si, kdo jsme?“

Azhure na ně zírala, pak se konečně uvolnila. „Jste bratři, kteří navštívili s Axisem Smyrton. Strážci.“ Axis jí prozradil, že bratři jsou Strážci, o nichž se zmiňuje Proroctví.

„Ano. Já jsem Veremund,“ řekl ten vysoký, otočil se a ukázal na kyprého společníka. „A tohle je Ogden.“ Oba se zdvořile uklonili.

Azhure jim potřásla rukama. „Já jsem Azhure. Axise určitě potěší, až se dozví, že jste na Rozeklané hoře. Chcete ho vidět? Odpoledne obvykle tráví s Hvězdným poutníkem a Jitřenkou.“ Střelba bude muset pro dnešek počkat.

„Drahá, byli bychom ti nesmírně vděční, kdybys nás k němu zavedla,“ řekl Veremund.

Azhure se obrátila a vedla je vzhůru jednou ze šachet.

* * *

Axis strávil celé dopoledne a kus odpoledne s veliteli spárů a nyní se cítil fyzicky i psychicky vyčerpaný. Ale věděl, že příštích několik týdnů bude mít spoustu práce s letkou, takže by měl využít příležitosti a naučit se od Jitřenky zbytek Písni. Hvězdný poutník se musel opět posadit na stoličku do kouta komnaty, zatímco Jitřenka se postavila před sedícího Axise. Dnes odpoledne naučí s Hvězdným poutníkem Axise vše, co budou moci – pak už bude jen na něm, aby dál rozvinul své schopnosti.

Axis se uvolnil. Hudba k němu to odpoledne pronikla snadněji než obvykle a on měl pocit, že by s hlavou v Jitřenčiných rukách dokázal usnout. Měla tak uklidňující hlas a jisté prsty, že se o ni Axis opřel celou vahou. Mysl se mu začala toulat.

„A tohle je Píseň harmonie,“ řekla Jitřenka. „Uklidní emoce a vztek a prodchne mysl mírem, ne násilím.“ Pousmála se. „Vojenskému veliteli se může v době války hodit jako zbraň, Axisi. Dobře poslouchej a uč se.“

Otevřela ústa, aby se dala do zpěvu, ale užasle se zarazila, když vnuk začal broukat melodii sám od sebe. Vytřeštěnýma očima pohlédla na Hvězdného poutníka.

Axis se pustil do zpěvu. Zpíval Píseň harmonie.

Jitřenka něžně pustila jeho hlavu, ustoupila a srdce se jí divoce rozbušilo. Tohle by neměl umět.

„Už jsi mu ji zazpívala, matko?“ zašeptal Hvězdný poutník chraplavě a pomalu přistoupil blíž.

Jitřenka prudce zavrtěla hlavou. „Ne. Nechala jsem si ji jako poslední. Ty jsi ne...“

„Víš, že mně ta Píseň zrovna nejde, matko. Ode mě ji nezná.“
 Jitřenčina tvář ztvrdla. Aha. Přesně toho se obávala. „Počkej, dokud nedozpívá,“ zašeptala. „Pak mu položíme pár otázek.“
 Axis jejich reakci nevnímal a dozpíval Píseň až do konce. Na okamžik se rozhostilo ticho, potom otevřel oči. „To byla krásná píseň, Jitřenko. Děkuji.“
 Než stačila Jitřenka cokoli říct, ozvalo se tiché zaklepání na dveře a do komnaty vstoupili Azhure a – u hvězd! – dva seneschalští bratři.
 Když Azhure spatřila Jitřenčinu šokovanou tvář, laskavě se usmála. „Jsou to Strážci, o kterých nám vyprávěl Axis, Jitřenko. Ogden a Veremund.“
 „Ogdene! Veremunde!“ Axis vyskočil na nohy a vřele stiskl Strážcům ruce. „Tak rád vás zase vidím! Ale co tady děláte? Co Faraday? Byla v pořádku, když jste ji opouštěli?“
 Ogden se zasmál. „Axisi, chlapče, tolik otázek! Prosím, představ nás těmto úžasným lidem!“
 Axis představil Ogdena s Veremundem otci a babičce a Strážci se na ně nemohli vynadávat.
 Azhure se usmála, jak moc Axise shledání se starci potěšilo. „Našla jsem je v tunelech Rozeklané hory, Axisi. Nevím, odkud přišli nebo jak se do jeskyní dostali.“
 Axis ji krátce políbil na tvář. „Děkuji, Azhure. Dala jsi mi dárek, který mi prozářil celý den.“ Ustoupil a láskyplně se na staré muže zadíval. „Kdysi mi šli na nervy tak příšerně, že bych je nejraději svrhl z vrcholku Rozeklané hory. Měli jste štěstí, že jste přežili moji špatnou náladu, pánové.“
 Ogden s Veremundem se rozzářili. „Jsme tak rádi, že jsi našel otce, Axisi,“ řekl Veremund, „a přijal s otevřenou náručí své dědictví.“
 „Nezůstali jsme s Borneheldem dlouho, Axisi,“ skočil mu do řeči Ogden. „Ale jeho vojsku se podařilo uprchnout z Gorkenské pevnosti, a když jsme je viděli naposledy, mířilo do Jervois. Faraday se vedlo tak dobře, jak jen to za daných okolností šlo. Zůstává s ní Yr.“
 Axisovy oči potemněly. „Děkuji, příteli. Nevěděl jsem, jestli využili příležitosti a unikli, když jsme odlákali skraelingy pryč od pevnosti. Velmi se mi ulevilo, když teď vím, že Faraday utekla.“

Ogden kývl, ale pak si všiml napjatých výrazů na tvářích Jitřenky a Hvězdného poutníka. „Ach, promiňte, zjevně jsme přerušili tvé studium.“

„Které je zcela nepotřebné,“ zamumlala Jitřenka.

„Měli bychom se omluvit a jít si odpočinout,“ pokračoval Ogden. „Axisi, možná bychom si mohli promluvit později. Určitě je spousta věcí...“

Jitřenka ho přerušila. „Musíme si promluvit o spoustě věcí, a to hned. Ne.“ Zvedla ruku, protože Ogden s Veremundem se uklonili a chystali se odejít. „Myslím, že by bylo dobré nechat si poradit od Strážců. Prosím, zůstaňte. Axisi, posadíš se, prosím?“

Axis se zmateně zamračil, ale usedl na židli ve středu komnaty. Azhure, které si nikdo nevšímal, se posadila na zem u dveří.

Jitřenka se odmlčela a shrnula myšlenky.

„Axisi,“ řekla nakonec. „Tvůj výcvik pokračuje velmi dobře. Projevuješ neobvyklé nadání zvládnout Píseň po jediném poslechnutí a kontrolovat moc, která melodií proudí. Zdá se, že slyšíš Hvězdný tanec zřetelněji než kdokoli z nás. Jsi pozoruhodný zaklínač.“

Axis přimhouřil oči, protože ho Jitřenka nechválila často.

„Je Muž z hvězd,“ zamumlal Veremund po straně. „Jeden by očekával, že...“

„Nejsem blázen!“ zavrčela Jitřenka znenadání. „Vím, že Axis má mimořádné schopnosti. Vím, že díky tomu, kdo je, se lehce naučí i to, co dělá obtíže i nejnadanějším zaklínačům. Já to vím!“

Zhluboka se nadechla, aby se ovládla a zabránila čiré hrůze, která živila její vztek, najít si cestu na její tvář.

„Axisi.“ Na obličeji se jí usadila klidná maska, která ukryla strach. „Odkud jsi znal Píseň harmonie?“

Axis se zamračil ještě zmateněji. „Zazpívala jsi mi ji, Jitřenko.“

„Ne!“ zašeptala a omotala si kolem prstů zlaté perly, které jí zdobily hrdlo. „Řekla jsem ti její jméno a k čemu se dá použít, ale když jsem se nadechla, abych ti ji zazpívala, pustil jsi se do zpěvu sám. Už jsi ji znal.“

„Já...“ Axis se odmlčel a snažil si vzpomenout.

„Tu píseň by ti Hvězdný poutník nezpíval, když jsi ještě spočíval v Rivčíně lůně. Nemohl to udělat. A ani *já* ti ji nikdy dřív nezazpívala. Ale ty už jsi ji znal. Jen Úsvit může učit jiného Úsvita, ale žádný žijící

zaklínač z našeho domu ti tu Píseň nezaspíval, tak odkud ji znáš?“ Krátce pohlédla na Strážce. „Žádný zaklínač, bez ohledu na to, jak je mocný, nezná Písně sám od sebe. *Musí* se je naučit od člena své rodiny.

Hvězdný poutníku. Když Rivkah ještě nosila Axise pod srdcem, zpíval jsi mu *někdy* Píseň znovuzrození?“

„Ne.“ Hvězdný poutník se nad tou vzpomínkou pousmál. „Zpíval jsem mu mnoho Písní, ale tuhle ne. Takové věci se dítěti v matčině lůně nezpívají.“

Jitřenka kývla. „A přesto Axis Píseň znal a zaspíval ji avarskému děvčátku. Pověděl mi o tom Raum.“

„Ano.“ Ogden pomalu kývl. „Veremund a já jsme to taky slyšeli. Zpíval krásně.“

„Ano,“ zopakovala Jitřenka ztuhle a výraz jí ztvrdl. „Axisi. Od chvíle, kdy jsi dorazil na Rozeklanou horu, jsi udělal velké pokroky. Příliš velké. Neuvěřitelně velké. Často jsem přemýšlela, proč tomu tak je. Když jsi zaspíval Píseň harmonie, potvrdily se mé nejčernější obavy. Axisi, Hvězdný poutník a já jsme tě vůbec necvičili. Jen jsme ti pomáhali si *vzpomenout*. Někdo už tě vycvičil, pravděpodobně jako malé dítě.“

Odmlčela se, a když znovu promluvila, její slova padala do ticha komnaty jako ledové kamení. „Kdo tě jako dítě vycvičil, Axisi? *Kdo?*“

Axis na ni zíral. Vypadala zběsile, jako by se chystala zaútočit. Pomalu vstal. „Jitřenko, o čem to mluvíš? Vycvičil? Jak? Kdo? Pokud mě vycvičili, proč jsem celý život nedokázal své schopnosti použít? Ne. Ne, musíš se mýlit.“

Jitřenka mu upřeně hleděla do očí. Pokud zmatek jen předstíral, pak se uměl dobře přetvařovat. „Musel jsi podstoupit výcvik v raném dětství, bezpochyby proto si na to nevzpomínáš. Nikdy jsi své síly nepoužil, proto v průběhu let zakrněly. Ale během posledního roku ti Proroctví a Strážci odhalili minulost. Zjistil jsi, kým doopravdy jsi, a Písně se ti vrátily.“

„Ale, Jitřenko,“ začal Veremund, „já myslel, že zaklínače může učit jen příbuzný.“

Jitřenka krátce kývla. „Máš pravdu.“

„Takže měl někdo z vaší rodiny k Axisovi přístup? Nějaký jiný zaklínač?“

Jitřenka zvedla bradu. „Hvězdný poutník a já jsme jediní zaklínači v domě Úsvitu – tedy kromě samotného Axise. Já zdědila síly od matky, Putující hvězdy, také z domu Úsvitu, ale ta zemřela asi před třemi sty lety.“

„Tím chceš říct, že někde kolem pobíhá ještě *další* zaklínač z domu Úsvitu?“ zeptala se Azhure. Všichni v místnosti sebou trhli, protože na ni dočista zapomněli. „Někdo, o kom nevíte a kdo Axise v dětství učil?“

Jitřenka hleděla na Azhure, která se pomalu postavila. Kývla. „Ano. Bála jsem se to říct nahlas, ale ano. Přesně to jsem měla na mysli.“

„Ale *kdo*?“ řekl Axis. „A proč se přede mnou schoval? A jak se ke mně mohl ikarijský zaklínač v Seneschalu dostat? Jak? Nechápu to.“

„Synu.“ Hvězdný poutník přistoupil k Axisovi a položil mu ruku na rameno. „Obávám se, že to může být ještě horší. Pokud existuje ještě další zaklínač z domu Úsvitu, pak... pak...“ Zaváhal. „Pak by to vysvětlovalo, kdo vycvičil Gorgaela.“

Jitřenka zavrávala a s hrůzou zvedla ruku k hrdlu. „Gorgaela?“

„Po Yuletide se mě Volný pád zeptal, jak se Gorgael naučil používat své schopnosti,“ řekl Hvězdný poutník, nechal ruku klesnout ze synova ramena a přiblížil se k matce. „Tehdy jsem mu řekl, že jeho síla pramení z hudby disharmonie, z Tance smrti namísto Hvězdného tance. Ale skutečné odpovědi jsem se vyhnul. Někdo musel Gorgaela naučit používat i tu hudbu, někdo ze stejné krve. Příbuzný. Zaklínač z domu Úsvitu.“

„Ale *kdo*? Kdo by je vycvičil *oba*? A každého naučil *jinou* hudbu?“ Jitřenka se otočila ke Strážcům. „Ogdene, Veremunde, můžete nám pomoci? Prosím?“

Zavrtěli hlavami a Veremund rozpřáhl bezmocně ruce. „Proroctví je plné hádanek, ale myslím, že o této věci se ani nezmiňuje, Jitřenko. Proroctví hovoří jen o tom, že Ničitele a Muže z hvězd zplodí stejný muž – Hvězdný poutník, jak už víme. O tom, kdo je vycvičí, nemluví. Ale je pravděpodobné, že nějaký Úsvit, protože oběma koluje v žilách krev Úsvitů.“

„Axisi.“ Jitřenka se obrátila k vnukovi. „Víš to ty? Nechceš nám snad něco říct?“

Axis vybuchl. „Nelžu, Jitřenko, nic vám netajím! Kdybych něco věděl, řekl bych vám to!“

Azhure se postavila vedle něj a dotkla se jeho zad. „Klid, Axisi. Vzpomínáš si alespoň na něco?“

Axis po ní střelil pohledem, ale před uklidňujícím dotykem neucouvl. „Ne,“ řekl nakonec. „Vím jen to, že během posledních několika měsíců, od chvíle, kdy mi Ogden s Veremundem ukázali Proroctví napsané ikarijským písmem, se mi v mysli objevují vzpomínky a melodie. Ani mě nenapadlo ptát se, odkud se vzaly.“

„Veremund a já jsme si toho měli všimnout,“ řekl Ogden. „Měli jsme se zajímat o to, odkud zná Axis Píseň znovuzrození. Proč zná tolik melodií.“ Pokrčil rameny. „Ale byli jsme tak nadšení z toho, že jsme po tolika tisících letech konečně našli Muže z hvězd, že se Proroctví konečně probudilo. Ani nás nenapadlo takové otázky klást.“

Jitřenka přelétla pohledem po lidech před sebou a nakonec spočinula zrakem na Axisovi. „Takže. Tebe i Gorgaela vycvičil neznámý zaklínač z domu Úsvitu. Je skutečně neznámý, protože odkud se vzal? Mohl se narodit jediné mně nebo mé matce a mohu tě ujistit, že se tak nestalo. Porodila jsem jen dvě děti a já sama byla jedináček – můj porod byl tak obtížný, že matka už další děti mít nemohla.“ Odmlčela se, a když opět promluvila, byl její hlas tak tichý, že ji ostatní sotva slyšeli. „A tento zaklínač z domu Úsvitu je nejen neznámý, ale také nesmírně mocný. Nikdo zatím nebyl schopen použít Temnou hudbu, jen se o ní spekulovalo, ale on ji naučil Gorgaela. Myslím, že máme právo se ho bát.“

Na dlouhou dobu se rozhostilo ticho, protože se všichni zhloubali do svých myšlenek. Ogden a Veremund se chytili za ruce. Hvězdný poutník se odvrátil. Azhure se naklonila blíž, položila Axisovi paži kolem pasu a rychle ho objala. Axis se na ni vděčně usmál. Byla dobrá přítelkyně.

„Ale mám pocit, že se opět vyhýbáme skutečným otázkám,“ promluvil nakonec Hvězdný poutník a otočil se zpět k ostatním. „Kde je ten zaklínač z domu Úsvitu teď? Co udělá? Co má v plánu? Stojí na Axisově straně, nebo na Gorgaelově?“

7

Temný muž, Drahý muž

U Gorgaelových nohou se plazili čtyři skraeboldi. Dokonce i Skraefear, nejstarší a nejodvážnější z nich, se vrhl na dláždění jako muž na milenku. Spáry objímal Gorgaelovy nohy a žadonil o odpuštění, žebral o Gorgaelovu lásku.

Gorgael si jejich hrůzu užíval. Útok na Strom země o Yuletide byl ubohým selháním. Nejen že skraeboldi nedokázali Strom země, který teď zpíval tak hlasitě, že mu byl Avarinheim nadobro uzavřen, zničit, ale Skraefear málem zabil Hvězdného poutníka, i když Gorgael výslovně rozkázal, aby mu ho přivedli živého a zdravého. Zasloužili si *strašlivý* trest.

„Vstaňte!“ zavrčel. „Ale jen na kolena. Ještě si nezasloužíte v mé přítomnosti stát!“

Skraeboldi se vyškrábali na kolena a Gorgael od nich odstoupil. Poprvé od pádu Gorkenské pevnosti se mu podařilo shromáždit všechny v jedné komnatě a chtěl jejich strach protahovat, jak dlouho jen bude moci.

„Sssss!“ syčel podrážděně a kýval hlavou ze strany na stranu. Čtyři skraeboldi za ním zafňukali, když se jeho kly v tlumeném světle zaleskly. Věděli, že se mají čeho bát.

Útok na Gorkenskou pevnost začal tak dobře. Město rychle padlo a tisíce lidí zemřely. Gorgael, který vše sledoval z bezpečí ledové

pevnosti daleko na sever od Avarinheimu, vřískal radostí, když umírali.

Ale Axis unikl. Uprchl s velkým vojskem. Utekl do náruče otce, kterého Gorgael tolik toužil mít u sebe. Unikl a zničil tolik skraelingů.

Gorgael nyní bude muset zpomalit postup na jih, protože bude mít co dělat, aby udržel pod kontrolou obsazené ichtarské území, oblast od Andeiského moře k Urqhartským kopcům. Tvořila ho teď mrtvá země, kterou obývaly jen zmrzlé mrtvoly a skraelingové, kteří se jimi živili. Alespoň to ho těšilo.

Ale pokud se bude Gorgael muset spokojit s pouhým upevňováním moci místo výbojů, pak nastal čas nastolit mezi skraelingy pořádek. Dostane je zpět pod kontrolu. Rozmnoží ledové červy. Stvoří nové bytosti z hrubého materiálu okolo, prolomí acharské linie a zničí armádu, kterou proti němu Axis bezesporu postaví. Axis potřeboval čas, aby sebral vojsko, ale Gorgael na tom byl úplně stejně.

„Selhali jste!“ zachrptěl jedovatě. Plápolající světlo pokroutilo jeho postavu, která byla z částí lidská, ptačí i zvířecí, do ještě odpornější podoby.

„Snažili jsme se!“

„Při takovém vzrušení se rozkazy jen těžko pamatují!“

„Skraelingové jsou tak nespolehliví!“

„Odporné, odporné světlo!“

Jejich výmluvy nebraly konce.

„Selhali jste, a to znamená, že mě nemilujete!“ zavřískl Gorgael a skraeboldi začali odmítavě křičet. Milovali Gorgaela, žili pro něj!

Gorgaelovu tvář znetvořilo pohrdání. „Za své selhání zaplatíte!“

Natáhl se po Skraefearovi, který ho zklamal nejvíce. Skraefear měl v krku stále zabodnutý šíp, který do něj vrazila Azhure. Rána zčernala a dolů po hrudi mu stékal hnis. Gorgael šíp popadl a zvráceně s ním zakroutil. Skraefear řval bolestí. Gorgael počkal, až Skraefearův křik přešel ve vzlyky, pak šípem znovu a ještě ostřeji zakroutil. Hrot šípu rozerval Skraefearovo maso za zvuku připomínajícího trhání látky.

„Zklameš mě ještě někdy?“ zasyčel Gorgael Skraefearovi do tváře. „No?“

„Ne, ne, ne,“ sténal Skraefear. „Už nikdy, nikdy!“

Gorgael šíp znenadání pustil a Skraefear se zhroutil na podlahu. Gorgael se zašklebil odporem. Potřeboval inteligentnějšího a spolehlivějšího velitele.

Timozela. Gorgael ohrnul ret. Ale Timozel byl připoután k Faraday, a dokud pouto přetrvávalo, Timozel Gorgaelovi unikal.

No, prozatím si bude muset vystačit se skraeboldy. Laskavě poplácal Skraefeara po hlavě.

„Pořád tě mám rád, Skraefeare, tebe i tvé bratry.“

Skraefear zbožňovaně zakňučel a tiskl se Gorgaelovi k noze. „Budu hodný,“ šeptal. „Hodný, hodný, hodný!“

„Ano, ano,“ odvětil Gorgael nevšímavě a opatrně se vymanil ze Skraefearova sevření. „Teď už jděte. Brzy si s vámi promluví. Dám vám nové rozkazy, nový úkol. Ale teď už jděte.“

Skraefear naposledy vděčně zafňukal, pak po čtyřech rychle opustil místnost. Bratři si pospíšili za ním a byli nesmírně vděční, že je milovaný pán rovněž nepotrestal.

* * *

Gorgael přecházel sem a tam mezi masivním tmavým nábytkem ve své komnatě. Jednotlivé kusy byly zkroucené do podivných, zmučených tvarů, takže vrhaly stíny do všech koutů. Miloval šerý, přečpaný pokoj, jeho tmu a pokroucenost. Tady odváděl nejlepší práci.

Jednomu koutu dominoval obrovský krb. Gorgael sice vytvářel své nohsledy z mlhy a ledu, ale sám byl teplokrevný a čas od času potřeboval žár a útěchu ohně. Přistoupil k chladnému roštu a luskl prsty. Plameny olízly znetvořené kusy dřeva vzadu v krbu a Gorgael si pro sebe začal mumlat. Někdy v plamenech viděl podivné tvary, a to ho děsilo.

Otočil se ke skříni, jejíž zvlněné stěny a rohy byly tak naleštěné, až přímo zářily, a vytáhl z jejího nitra křišťálovou karafu. Gorgael se usmál. Karafu a křehké poháry s sebou přinesl z Gorkenské pevnosti. Nesmírně ho těšilo, že je tam prchající Borneheld a Faraday museli zanechat. Broukal si pro sebe útržkovitou, falešnou melodii a jednou šupinatou rukou s drápy zvedl sklenici a naplnil ji dobrým vínem z karafy.

Byl civilizovaný. Byl stejně dobrý jako kdokoli jiný. Jistojistě se vyrovnal Axisovi. Možná si Faraday čas, který s ním stráví, užije. Možná ho bude považovat za zdvořilého. Možná ji přece jen nezabije.

Gorgael usrkl vína. Křišťál zazvonil o jeho kel a trochu vína mu steklo dolů po bradě, jak si jeho nešikovná ústa a jazyk snažily poradit s křehkým pohárem. Znovu sáhl do skříně a vytáhl velký balík. Křišťál nebyl jedinou věcí, kterou z Gorkenské pevnosti přinesl.

Spokojeně zamručel, vydal se k oblíbenému křeslu a přitáhl si ho blíž k ohni. Bylo to dobré křeslo, podobalo se trůnu. Mělo vysoké, prohnuté opěradlo, které se klenulo vzhůru ke stropu. Posadil se a volnou rukou balík roztrhl. Dlouho jen tak seděl, hleděl na jeho obsah a něžně ho hladil. Dával si přitom pozor, aby ho nerozcupoval drápy. Potom na jediný hlt vypil víno a podrážděně mrštil sklenici do ohně. Křišťál se v plamenech roztříštil.

Na klíně mu ležely zmuchlané Faradayiny smaragdové a slonovinově bílé svatební šaty. Hleděl na ně a nasával do sebe vůni a přítomnost ženy, která je nosila. Gorgael cítil, jak v něm sílí zvláštní, bolestivé emoce. Vzbuzovaly v něm soucit a Gorgael nechtěl být soucitný. A co bylo horší, cítil se ztracený, a to se mu vůbec nelíbilo.

* * *

Vzduch se pohnul, zavířil místností a plameny v krbu poskočily a zaprskaly.

„Je to velmi krásná žena, Gorgaele,“ ozval se za ním milovaný hlas. „Nedivím se, že tady sedíš a utěšuješ se jejím hedvábím.“

„Drahý muži,“ vydechl Gorgael. Od chvíle, kdy ho Temný muž naposledy navštívil, uběhly už měsíce.

Kolem křesla prošla postava zahalená v těžkém hávu, zastavila se před ohněm a zůstala stát zády ke Gorgaelovi. Kápi černého pláště měla staženou hluboko do tváře.

„Setkal jsi se s ní?“ zeptal se Gorgael, který se nesmírně toužil dozvědět o Faraday víc. „Mluvil jsi s ní?“

Zahalený muž se otočil a posadil se na okraj krbu. „Ano, znám Faraday. A občas spolu hovoříme.“

Gorgael sevřel hedvábí pevně v rukách. „Toužíš po ní?“

Temný muž se upřímně rozesmál. „Touží po ní mnoho mužů, Gorgaele, a možná jsem jedním z nich. Ale na tom nezáleží. Pokud ji chceš, nebudu ti stát v cestě. Užij si ji.“

Dlouho seděli mlčky. Gorgael se dotýkal hedvábných šatů a Temný muž zíral do plamenů. Gorgael se už dávno přestal pokoušet pohlédnout mu do tváře. Ať se snažil sebevíc, Temný muž, Drahý muž, se mu vždy zjevoval stejně jako nyní, tak pečlivě zahalen, že ani Gorgael se svým temným nadáním netušil, co se pod záhyby pláště ukrývá.

Temný muž byl součástí Gorgaelova života už od dětství. Pět skraelingů, kteří byli při Gorgaelově strašlivém porodu, ho odneslo do svého pelechu v severní tundře. Nějak se jim dařilo ho krmit, dokud nebyl dost velký na to, aby se vyplazil ven, válel se ve sněhu a chytal napřed malé brouky, potom bílé myši, kterých byly severní pustiny plné, a nakonec drobné savce, horké a šťavnaté, jimiž živil své rostoucí tělo a kteří mu poskytovali tuhé kožešiny na přikrývky pro chladné noci. Skraelingové ho chránili a milovali, ale Gorgael vedl mezi směšnými přízraky ubohý život. Až do dne, kdy na malém ledovcovém poli zahlédl postavu v plášti, která mířila jeho směrem. Malinký Gorgael se vysokého, tajemného muže napřed bál, ale Temný muž ho vzal do náruče a šeptal mu o věcech, které mu působily takovou radost, až se začal v cizincově náruči vesele vrtět a broukat. Temný muž zpíval dítěti o snech a dal mu naději.

O Temném muži věděl jen Gorgael – pět skraelingů, které Gorgael později proměnil ve skraeboldy, o něm nemělo ani tušení. Dokud byl Gorgael malý, Temný muž, Drahý muž ho navštěvoval skoro každý den. Zpíval mu zvláštní písně o moci a kouzlech, učil ho o jeho původu a ukazoval mu budoucí cestu. Gorgael se toho od Temného muže hodně naučil, miloval ho a ctil, ale zároveň se ho bál. Brzy zjistil, že není dobré se mu postavit.

Ale za všechny ty roky nezjistil, kdo Temný muž doopravdy je. Kdykoli se zeptal, kdykoli se to pokusil zjistit, Temný muž se zasmál a vyhnul se jeho otázkám i pátravým očím. Některé věci o něm věděl. Temný muž znal Axise, protože Gorgaelovi o nenáviděném nevlastním bratrovi řekl už na začátku a naučil ho i Proroctví Ničitele. Gorgael rovněž věděl, že Temný muž má dvojí život a klame ty, kdo ho milují.

Věděl i to, že Temný muž je mimořádně dobrý intrikán, a Gorgael někdy přemýšlel, do jaké míry zmanipuloval i jeho.

Gorgael věděl, že Temný muž má nějaký cíl, netušil však jaký.

„Byly to její svatební šaty,“ zamumlal Gorgael. „Prozradila mi to Timozelova spící mysl. Drahý muži.“ Zvedl oči k nehybné postavě před sebou. „Potřebuji důvěryhodnějšího velitele, než je skraebold. Chci Timozela, ale ten je připoutaný k Faraday. Co mi k tomu můžeš říct?“

„Nakonec ho dostaneš,“ ujistil ho Temný muž. „Mnoho pout, která byla vykována, se roztříští. Mnoho přísah, které byly vysloveny, ztratí svoji cenu.“

„Získám Faraday?“

„Četl jsi Proroctví. Znáš ho stejně dobře jako kdokoli jiný.“ Hlas Temného muže zněl tvrději.

„Axisova milenka. Je jediná, kdo ho bolestí dokáže rozptýlit natolik, abych ho mohl zabít. Faraday.“

„Axisova milenka. Ano,“ souhlasil Temný muž. „Jen láska ti může poskytnout prostředky k jeho zničení. Znáš Proroctví dobře.“

Faraday, pomyslel si Gorgael. *Musím ji mít!*

Temný muž seděl a pozoroval myšlenky, které se Gorgaelovi zračily ve tváři. Gorgael bude prospěšný, už prokázal svoji cenu, jen se musí naučit ovládat.

„Zakročil jsi příliš brzy,“ řekl Temný muž náhle a drsně.

„Jak dlouho jsem měl ještě čekat? Shromáždil jsem armádu, má magie byla silná a Axis věděl jen velmi málo o svém původu a schopnostech. Nastal příhodný okamžik.“

„Měl jsi počkat ještě další rok. Měl jsi počkat, až budeš mít víc skraelingů, víc ledových tvorů, kteří za tebe odvedou práci. Měl jsi počkat, až budeš mít vojsko *pod kontrolou!*“ Hlas Temného muže zněl nyní přímo kousavě. Naklonil se vpřed a ukázal prstem na Gorgaela. „Získal jsi Ichtar, pravda, ale až do příští zimy se nebudeš moci pohnout z místa. A nepřítel zatím sílí. Ještě před šesti měsíci Axis netušil, kdo doopravdy je. Ale tvé ukvapené jednání vyhnalo všechny herce našeho malého dramatu na scénu. Nyní Axis odvrhl lži Seneschalu a nasává lekce Hvězdného poutníka jako houba vodu. Probudil jsi Muže z hvězd, Gorgaeli, a zároveň jsi oslabil sám sebe natolik, že se mu nemůžeš postavit!“

Gorgael se od Temného muže trucovitě odvrátil. „*Zvítězím.*“ Copak mu Temný muž nedůvěřoval?

„Ach ano,“ řekl Temný muž. „To určitě. Věř mi.“

8

Plány bratra-velitele

Tajemné, stříbřité vody Grálového jezera šplouchaly kolem základů bílé, sedmihranné Seneschalské věže. Hluboko uvnitř pochodoval Jayme, bratr-velitel Seneschalu a nejstarší prostředník mezi jediným bohem Artorem Oráčem a srdci a dušemi Achařanů, po své komnatě.

„Žádné další zprávy už nemáme?“ zeptal se Gilberta už počtvrté toho odpoledne.

V zeleně žíhaném krbu za stolem bratra-velitele plápolal oheň a jeho svit se odrážel v jemném křišťálu a zlatě na římse. Podlahu před krbem pokrýval nádherný, ručně tkaný koberec v barvách smaragdu a slonovinové kosti, pocházející z horkých zemí na jih od Koroleasu. Soukromým komnatám bratra-velitele nechybělo žádné pohodlí.

„Bratře-veliteli.“ Mladší rádce Gilbert se s rukama složenýma v širokých rukávech hábitu uctivě uklonil. „Jediné zprávy ze severu pocházejí z tábora vévody Bornehelda u Jervois. Když naposledy viděl vaši Válečnou sekeru, s výskotem a křikem se snažila spolu s prořídlymi Sekerníky odlákat skraelingy dál na sever a pryč od Gorkenské pevnosti.“

Jayme se zamračil, když Gilbert označil Axise za *jeho* Válečnou sekeru. Gilbert neměl Axise nikdy rád a po zprávě o Axisově šokující zradě dával zřetelně najevo své zadostiučinění. Ale Jayme byl tak nešťastný, že Gilberta ani nenapomenul.

„Ale povedlo se mu to, bratře Gilberte,“ zamumlal Moryson, Jaymův starší rádce a už víc než čtyřicet pět let nejlepší přítel. Seděl blízko u ohně, aby si ohřál vrzající klouby. „Axisova oběť zachránila životy mnoha lidí, a to včetně toho nejdůležitějšího – Borneheldova.“

Gilbert pokračoval. „Od chvíle, kdy Gorgaelova armáda obsadila Ichtar, jsem ze severu neobdržel žádné zprávy. Kdo ví, jestli je Axis stále naživu, nebo už někde hnije.“ Stejně jako Borneheld, museli i Jayme a jeho rádci zdráhavě připustit, že jejich nepřítel, Gorgael, je ještě strašlivější než Zapovězení.

Jayme pochodoval po komnatě. „U Artora, neměl jsem Axise rád a nevychoval ho jen abych ho takhle ztratil! Jak dlouho jsem se o toho sirotka staral a zpíval mu ukolébavky?“

„Je lepší, že jsi ho ztratil ve službě Artorovi než ve službě Zapovězeným,“ připomněl Gilbert.

„Jak *mohl* Axis takovým způsobem zradit Seneschal? A *mě*?“ vykřikl Jayme.

„Může za to Rivkah, protože se vyspala s jednou z těch zatracených příšer!“ vyštěkl Gilbert. Borneheldovo hlášení bylo velmi podrobné. „Ženy jsou vždy slabým článkem!“

„Gilberte! Dost!“ Moryson vstal, na okamžik zavrával, pak přistoupil k Jaymovi a položil mu ruku na rameno. „Výčitky nám teď nepomohou, bratře Gilberte. Potřebujeme plán.“

Gilbert při pohledu na starce ohrnul ret. Seneschal potřeboval novou krev, která by bratrstvo posílila a zabránila Zapovězeným znovu proniknout do Acharu. Artor potřebuje mladé muže, kteří by Seneschal zachránili, pomyslel si Gilbert s bezvýraznou tváří, ne starce, kteří se bojí slov i činů.

„Děkuji, příteli,“ zamumlal Jayme a poplácal Morysona po paži. „Už jsem v pořádku. Jen na okamžik...“

Moryson chápavě kývl a pustil Jayma. Když se do Seneschalské věže donesly zprávy o tom, že se Axis připojil k Zapovězeným, dostal z toho Jayme málem infarkt. Nemohl uvěřit tomu, že by se muž, kterému svěřil tak zodpovědnou pozici, spojil zrovna se *Zapovězenými*, s národem, který přísahal zničit. Ale bolelo ho to hlavně proto, že Axise vychoval. Staral se o něj, miloval ho, učil a rozmazloval. A Axis se mu odvděčil tím, že vojenské křídlo Seneschalu, Sekerníky, podřídil

Zapovězeným a zradil svého boha i vše, v co Jayme věřil. Jayme se cítil zrazen jako bratr-velitel i jako otec.

„Musím předpokládat, že stále žije,“ řekl Jayme. „Musím se připravit na nejhorší možnost – že Axis i jeho muži přežili a slouží teď,“ odmlčel se, „těm létajícím netvorům.“ Jeho hlas neustále sílil, a když domluvil, stál opět vzpřímeně a oči mu hořely novou silou. Seneschal ho potřeboval a on bude sloužit. Pokud Axis opustil Jayma i Seneschal, pak Jayme i Seneschal opustí Axise.

„Zaslechl jsem, že se Acharem šíří zprávy o prokletém Proroctví,“ řekl s obnoveným zápalem.

Gilbert kývl. „Ano. Zvěsti o zlém Proroctví rozšířili Borneheldovi vojáci, kteří přinesli hlášení ze severu. Ať je Artor zatratí. Jakmile předali hlášení králi Priamovi, vydali se ti bezcenní, podřobaní neřádi do hospody, kde pro pobavení hostů celé Proroctví odříkali.“

„Je už příliš pozdě na to, abychom zabránili jeho šíření?“ zeptal se Jayme.

„Naneštěstí ano, bratře-veliteli. Klepy se budou šířit – a Proroctví je tak proklatě začarované, že každý, kdo ho třeba jen jednou zaslechne, si ho ihned zapamatuje.“

„Proklínám bratry Ogdena a Veremunda za to, že Proroctví našli a ukázali ho Axisovi!“ zachrptěl Jayme. Pořád nemohl uvěřit tomu, že se malá základna bratrstva v Pevnosti mlčenlivé ženy nechala tak zkazit odloučením a záznamy Zapovězených, které se tam našly.

Nikdo z mužů v místnosti samozřejmě ještě netušil, kdo dvě stvoření, která na sebe vzala podobu dávno zesnulých bratrů Ogdena a Veremunda, vlastně jsou.

„Axis ty dva hlupáky nepotřeboval, aby Proroctví pochopil,“ řekl Gilbert. „Četl to zvrhlé písmo v zapovězených knihách stejně snadno jako slovo samotného Artora. Pro mě není těžké uvěřit tomu, že Axis má zavrženíhodný, nečistý původ. Nikdo jiný by ty hrozné řádky nedokázal rozluštit. Byl zrádce už od narození, bratře-veliteli, a jeho krev by ho nakonec tak jako tak přiměla jediného pravého boha Artora zavrhnout.“

Gilbert zmlkl a pozorně se na starší muže zadíval. „Axisovo podlehnutí zlým silám ale nemusí být největší hrozbou. Zrádci mohou být ještě blíž.“

Jayme přimhouřil oči. Co Gilbert ví? Během posledních měsíců si Jayme začal vážit Gilbertových zdrojů informací. „No?“ vyštěkl nakonec napjatě a obezřetně.

„Zaslechl jsem něco o Priamových úvahách,“ řekl Gilbert ledabyle.

U Artora, ten malý hajzlík snad musí mít špehy i u klíčové dírky dveří Priamovy toalety, pomyslel si Jayme. Určitě ví i to, kolikrát to Priam v noci dělá s manželkou. Jayme jen zřídka kdy dovolil, aby do jeho myšlenek pronikla hrubá mluva jeho vesnického původu. Že se tak stalo nyní, jen dokazovalo, jak je nervózní.

„Priam je Proroctvím doslova posedlý,“ poznamenal Gilbert. „Věří mu víc než bratru-veliteli. Prý uvažuje o tom, že by Axise a jeho věc podpořil. Zdá se, že považuje spojení se Zapovězenými za jedinou možnost, jak Gorgaela porazit.“

Jayme tiše zaklel a zahleděl se do plamenů, aby ukryl výraz tváře. Dokonce i Morysona Gilbertovy zprávy poněkud překvapily.

„Říká se,“ pokračoval Gilbert s očima upřenými na Jaymova záda, „že Borneheld Priama... zklamal. Zvažuje, jestli udělal dobře, když ho jmenoval válečným generálem. Priam věří, že ztráta Ichtaru jen dokazuje, že je třeba věnovat Proroctví větší pozornost.“

Bratr-velitel sevřel ruku v pěst a uhodil do křbové římsy. Místností se rozlehlo hlasité zarachocení.

„To bych Priama radši viděl *mrtvého!*“ vybuchl Jayme a pohlédl napřed na Gilberta, pak na Morysona. „*Přišel snad o rozum, že alianci se Zapovězenými vůbec zvažuje?*“

Jaymův divoký výbuch Morysona i Gilberta šokoval. Moryson zalétl pohledem ke Gilbertovi, potom zpět k Jaymovi. Položil bratru-veliteli ruku na rameno.

„Priam vždy kolísal,“ připomněl jemně. „Proto není jeho chování v současné krizi nijak překvapující.“

Jayme Morysonovu ruku setřásl a vykročil do středu komnaty. „Priam stojí v čele národa!“ vyštěkl. „Máme snad dovolit, aby ho znovu uvrhl pod jeho Zapovězených?“

Gilbert přimhouřil oči. „Co tím chceš říct, bratře-veliteli?“

„Chci říct, že bychom... by Achar na tom byl možná lépe, kdyby v jeho čele stál věrný král.“

Na několik zabušení srdce se rozhostilo naprosté ticho. Dokonce i Jayma překvapilo, co právě řekl.

„Bratře-veliteli,“ řekl Moryson klidně. „Raději bychom měli o celé situaci informovat Bornehelda. Nejlepší by bylo, kdyby se vrátil zpět. Jen aby zabránil Priamovi kolísat, samozřejmě.“

„Borneheld je zkušený vůdce a velitel,“ řekl Jayme zamyšleně. „Proslul nenávistí k Zapovězeným a oddaností Artorovi. Je také následník trůnu. Jistě by ho šokovalo, kdyby se dozvěděl o Priamových zrádných myšlenkách.“

„Zrádných vůči Acharu,“ řekl Moryson.

Jayme se na něj tvrdě zadíval. „Vůči všemu, za čím Seneschal stojí. *Nemůžeme* vpustit Zapovězené zpátky do Acharu. *Gilberte!*“

Gilbert vyskočil na nohy.

„Bude nejlepší, když se první lodí vydáš na sever.“

Gilbert se usmál a uklonil se. Nový vývoj událostí mu mohl přinést jen výhody.

„Borneheld se musí dozvědět, jakým směrem se ubírají Priamovy myšlenky,“ pokračoval Jayme. „Jsme zranitelní, protože většina Sekerníků je mrtvá nebo utekla se zrádným Axisem. Zájmy a bratry Seneschalu teď chrání jen jediná kohorta.“

Za posledních tisíc let neměl Seneschal ještě nikdy tak namále. To bylo to nejdůležitější, nač nyní Jayme myslel. Udělá, co bude nutné, aby zajistil přežití Seneschalu. „Vše, co uděláme, bude pro dobro Seneschalu.“

„Pro dobro Artora a Acharu,“ dodal Moryson mírně.

„Samozřejmě,“ řekl Jayme zdvořile, „tak jsem to myslel. Orej široko, Morysone, orej hluboko.“

9

Krvavě rudé slunce

„Nesnaž se mě udolat přímo. Odkrýváš se. Chytím tě za zápěstí a za loket, zkroutím ti paži a ochromím tě.“

Ostré pero zalapal po dechu bolestí, upustil hůl se železným hrotem a volná ruka mu zalétla k paži, kterou Axis pevně svíral. Axis ledabyle podkopl veliteli perutě nohy a Ostré pero se nedůstojně rozplácl na zemi.

Během posledních dvou týdnů pracoval Axis s jednotlivými perutěmi letky a poznával jejich velitele i jednotlivé vojáky. Nakonec dospěl k názoru, že jsou tvrdošíjní a nedůtkliví, ale navzdory tomu, že se během posledního tisíce let stali obyčejným ozdobným přívěskem ikarijské společnosti, mohlo se z nich stát velmi dobré vojsko. Výcvik letky dříve sestával z elegantních akrobatických kousků na nebi i na zemi, jimiž si získávala srdce a pochvaly davu, Axis z něj ale udělal složité manévry, díky nimž budou vítězit v bitvách a zabíjet.

Axis se sklonil a podal Ostrému peru ruku. Velitel perutě patřil mezi Ikarii k těm obratnějším a během souboje přidělal Axisovi na okamžik starosti. Ostré pero zaváhal, potom Axisovu ruku přijal a ladně se postavil.

„Mohl jsi mě zabít, Ostré pero,“ řekl Axis a úmyslně promluvil tak hlasitě, aby ho ostatní slyšeli, „kdybys použil svoji nejmocnější zbraň.“

„Co tím myslíš, veliteli letky?“ Ostré pero se zamračil. „Když jsi mi zkroutil paži, neudržel jsem hůl.“

„Máš přece křídla,“ řekl Axis popuzeně. „Mohl jsi mě jimi srazit k zemi, nebo mě alespoň rozptýlit natolik, že bych tě pustil. Nezapomínej na svá křídla. Jednoho dne ti mohou zachránit život.“

Axis chtěl, aby si Ikarii uvědomili, že dokonce i obrana může být agresivní a že moment překvapení a dovednosti vždy zvítězí nad svaly a lepšími zbraněmi. Ale Ikarii potřebovali cvičit se zkušenými bojovníky, aby si v sobě vypěstovali instinkty, které jim umožní přežít nevyhnutelnou bitvu s Gorgaelovými jednotkami.

„Dobrá, Ostré pero, to pro dnešek stačí.“ Axis vzhlédl k balkónu nad hlavní výcvikovou komnatou, odkud je sledovali Bystrozrak Železný spár a ostatní velitelé spárů. Za nimi se shromáždilo dalších třicet nebo čtyřicet Ikarii z jiných perutí, kteří požádali, zda by mohli výcvik sledovat. „Až se připojíte k Belialovu vojsku, budete moci s jeho vojáky cvičit boj zblízka. To už vás zocelí.“

„Nechápu, proč na nás tak tlačíš, Axisi,“ poznamenala Pěnice rozmrzele. „Jsme lučištníci. Co na nás může zaútočit ze vzduchu?“ Pěnice odmítala oslovovat bratra jako velitele letky. Axis tušil, že ho chce vyprovokovat, aby ji před ostatními potrestal, ale on její posměšky ignoroval.

Bystrozrak Železný spár se naklonil přes zábradlí balkónu. „Možná má pravdu, veliteli letky. Nás ohrožují jen šípy, ale taktiky, které nás učíš, to zcela ignorují. Proč se máme rvát s Belialovými prachožrouty?“

Axis se usmál, ale jeho oči zůstávaly chladné. „Gorgaelovi skraeboldi umějí létat. Jakmile se dozví, že velím letce, něco s tím udělá. Bystrozraku Železný spáre, členové letky, dříve nebo později na vás ve vzduchu něco zaútočí a vy budete muset bojovat o život. Bitva o Tencendor bude krvavá na zemi i ve vzduchu. Nebudete vždy bojovat z bezpečné vzdálenosti, nýbrž tělo na tělo, křídlo na křídlo. Cvičení s Belialovými *bitvou zocelenými* muži vás naučí, jak útočit bezděky. Osvojte si to... nebo zemřete.“

Mnoho Ikarii vypadalo šokovaně. Výcvik pod Axisovým velením byl tvrdý, ale utěšovali se tím, že ve vzduchu jsou téměř zcela v bezpečí. Nyní zjistili, že tomu tak není.

Axis se zadíval na shromážděné Ikarii. „Všichni byste se měli ozbrojit dobrou čepelí. Nože se dají snadno ukrýt a mohou vám

zachránit život, když vás někdo chytí a omezí v pohybu, ať už ve vzduchu nebo na zemi. Naučte se zabíjet zblízka. Azhure.“

Azhure, která se nevtíravě opírala o stěnu komnaty, přimhouřila podezřívavě oči.

„Pojď sem.“ Axis jí netrpělivě pokynul, aniž by odtrhl oči od Ikarii.

Azhure se vydala k Axisovi, ale pochybnosti ji nutily jít jen velmi zdráhavě.

„Vezmi si hůl,“ řekl, když se před ním zastavila, „a zkus mě s ní srazit k zemi.“

Azhure se obezřetně sklonila pro hůl.

Sotva však odtrhla oči od Axise, pohnul se rychle jako kočka a nakopl ji do zad. Spadla na hůl a zachroptěla. Axis se sehnul, zabořil jí prsty do hustých vlasů, vytáhl ji na nohy a obtočil jí paži kolem krku, jako by se jí chystal zlámat vaz.

Ale než ji stačil pevně chytit za bradu, škrábla ho nožem do břicha.

Azhure mu zuřivě hleděla do očí.

Axis se tiše zasmál. Azhure zareagovala tak rychle a pohotově, jak doufal. Pustil ji, ustoupil, něžně ji vzal za ruku a odtáhl si nůž od břicha.

„Azhure mi ublížila nožem víc než kterýkoli voják letky holí,“ řekl nakonec a dál jí přitom hleděl do očí. „Zaváhal jsem, takže bych teď měl být mrtvý. Azhure, děkuji, že jsi mě nebodla.“ Rozhlédl se po Ikarii. „Azhure vám ukázala dvě věci. Za první, i malý nožík může být v boji zblízka smrtící zbraní, a za druhé, musíte zaútočit bez nejmenšího zaváhání, i když vás má nepřítel ve smrtícím sevření.“

Axis pustil Azhuřino zápěstí a obrátil se k Ikarii. Po chvíli za sebou uslyšel, jak Azhure tiše zasunula nůž do pochvy.

„Pro dnešek to stačí,“ řekl mírně. „Ale nezapomeňte, co jste se dnes naučili. Až začnete cvičit s Belialovými muži, rychle si vypěstujete zabijácký instinkt, jinak ztratíte víc než jen pár hrdých per. Ostré pero, propusť perut.“

Ikarii opustili komnatu a Axis vyšplhal po žebříku vzhůru na balkón, aby si tiše promluvil s Bystrozrakem a svolal schůzku velitelů. Potřeboval si promluvit o budoucích plánech. Axis se o tom sice ještě Bystrozrakovi ani Vranímu chocholu nezmínil, ale po Beltide, na začátku měsíce květin, měl v úmyslu opustit na několik týdnů

Rozeklanou horu. Musel dokončit studium jinde – a také splnit slib – a chtěl, aby letka pokračovala ve výcviku i během jeho nepřítomnosti.

Když se Axis vrátil zpět do komnaty, všiml si, že v ní zůstala už jen Azhure. Ve vzdáleném koutě sundala ze zdi Vlka a přehodila si přes záda toulec.

Axis ji chvíli s úsměvem pozoroval, pak se k ní tiše vydal. Azhure překvapeně vyskočila, když ho uviděla stát jen několik kroků za sebou.

„Omlouvám se,“ řekl, „že jsem tě tak podle využil. Ale kdybych tě varoval, nezareagovala bys tak rychle a pohotově. Nejen že jsem věřil, že se spolehneš na své instinkty, ale také že mě nebodneš. Přesto jsi přidala k mé rostoucí sbírce další jizvu.“ Opatrně se dotkl škrábane na břicho.

Azhure se trochu uvolnila. „Nůž do břicha jsem ti sice nevrazila, Axisi, ale napadlo mě, že si zasloužíš potrestat za to, jak si mě škubnul za vlasy.“

„Cvičíš s lukem?“

„Ano.“ Azhure přejela prsty po zbrani a Axis přemýšlel, proč se usmívá.

„Vidím, že máš toulec plný nových šípů. To proto vypadá Ostré pero tak oškubaně?“

Azhure se zasmála. „Myslel si, že nedokážu z Vlka vystřelit. Vsadil na to vlastní hrdost a peří.“

„Na takovou lekci Ostré pero ani žádný jiný Ikarii jen tak nezapomene. Vlk je jeden z jejich nejceněnějších pokladů.“

Azhuřin úsměv povadl. „Mám ho vrátit?“

„Ne. Myslím, že si tě Vlk vybral. Je kouzelný.“

Azhure se na krásný luk zadívala. „Ale dovolil, aby ho používal Ostré pero.“

Axis si vzpomněl na rozhovor mezi Ostrým perem a Pěnicí, který před několika dny vyslechl. „Ostrému peru trvalo devět let, než Vlka plně ovládl – a je jediný, kdo z něj za poslední čtyři tisíce let vůbec dokázal vystřelit. Podařilo se mu to teprve vloni.“ Axis se odmlčel. „Zní to, jako by Vlk věděl, že přijdeš, a nechal se použít jen proto, aby ho Ostré pero vzal do ruky a předvedl ti ho. Sám Vlk ti řekl, že tě chce, Azhure. Je tvůj.“

Něžně prohrábla prsty modré a šarlatové třásně. „Pak jsem poctěna, i když nevím proč.“ Upřela na něj své kouřové oči. „Říkáš, že je kouzelný?“

Axis natáhl ruku a dotkl se tělivy. „Před mnoha tisíci lety ho vyrobil Vlčí hvězda Úsvit, nejmocnější z talonů zaklínačů – nikdo podobný už se nenarodil.“ Zmlkl a zamyslel se. Vlčí hvězda byl tak mocný, že jeho jméno během Axisova výcviku mnohokrát padlo, ale bylo zvláštní, že kdykoli se Axis na tajemného devátého talona zaklínače zeptal, Hvězdný poutník i Jitřenka se zdráhali odpovědět. „Když luk vyráběl, vložil do něj kouzlo. Nikdo ale neví jaké. Nikdo ho nedokáže rozluštit.“ Sklonil ruku. „Ani já. Připadá mi, jako by duši luku pokrývala vrstva ledu. Vidím tvar toho kouzla, ale je rozmazaný, zastřený. Slyším ho, obzvláště když luk používáš. Ale hudba ke mně doléhá z velké dálky, takže nedokážu zachytit její melodii. Vlčí hvězda si vzal kouzlo i klíč k němu s sebou do hrobu.“

„Přežiješ i bez vědomostí starých ikarijských talonů zaklínačů, Axisi.“

Axis se pouсмál nad neoblomnou jistotou v jejím hlase. „S takovou vírou po boku, jako je ta tvoje, musím,“ řekl tiše. Pohlédli si do očí a Axis se odvrátil. „Rád bych tě v letce využil při výcviku ve vzduchu, Azhure. Tedy pokud budeš souhlasit.“

Nevěřicně se zasmála. „Takže mi vykouzlíš křídla, jako to Hvězdný poutník nabídl tobě?“ Axis vehementně odmítl, když mu Hvězdný poutník navrhl, že přiměje zárodky jeho křídel k růstu. Zatím se mu žilo dobře i bez křídel a prožije tak i zbytek života.

Axis se usmál. „Ne. S Bystrozrakem nutíme letku cvičit obranné manévry, které by zmenšily riziko zásahu šípem. Ale chci, aby se museli vyhýbat skutečným šípům. Střílela bys po nich?“

Azhure poklesla čelist. „To přece nemůžeš myslet vážně!“

Axisovi jiskřilo v očích. „Možná mám v sobě pořád něco z Válečné sekery, Azhure.“

„Ale já nevím, jak střílet, abych *minula*, Axisi! Zradila bych Vlka, kdybych se úmyslně netrefila.“

„Tak obal hroty šípů látkou a namoč je do vosku, abys je otupila. Tak způsobíš modřiny, ale ne smrtelná zranění.“

Azhure nechtěla riskovat ztrátu těžce vybojované důvěry Ikarii. „Nebudou mě za to nenávidět?“ zeptala se s pochybami.

„Budou nenávidět mě. Bude to můj návrh. Můj rozkaz,“ řekl Axis. „Uděláš to? Mohla by ses postavit na útes nad Iskruelským oceánem. Otevřený prostor nad severní stěnou Rozeklané hory umožní letce nejlépe manévrovat.“

Azhure se zamyslela. „Budou to potřebovat. Ano. Udělám to, pokud se nám podaří šípy dostatečně otupit. A budu muset použít obvyčejnější šípy, než jsou tyhle. Ostrému peru by se nelíbilo, kdybych šípy z jeho per ztratila v propasti na úpatí Rozeklané hory.“

Axis kývl. „Dobrá. Zítra si o tom promluvíme s Bystrozrakem a s ostatními veliteli spárů. Provedeme to jen v případě, že budou přesvědčeni, že to letku neohrozí. No, nechám tě střílet. Brzy budeš mít možná větší a obtížnější cíle.“

Azhuřina tvář potemněla. „Čím dřív budu moct střílet skraelingy do očí, tím líp.“ Stále ji bolela příšerná smrt přítelkyně Fazolky, kterou rozsápaly přízraky v háji Stromu země. Azhure tam tehdy jen stála ochromená hrůzou.

Axisovi se ihned změnila nálada. „Tvým prvním cílem možná nebude skraeling, Azhure,“ řekl trochu smutně.

Zamračila se. „Co tím myslíš?“

„Promluvíme si, až přijde správný čas. Teď už musím jít. Ještě jednou ti děkuji za pomoc, Azhure, a omlouvám se za to, jak hrubý jsem byl. Jsem rád, že naše přátelství dnešní odpoledne přežilo.“

Axis se obrátil k odchodu.

„Počkej!“ zvolala Azhure, prohrabala brašnu, kterou s sebou všude nosila, a vytáhla z ní balíček tmavě zlatého hedvábí.

Vstala, něžně přejela prsty po látce a sklopila zrak. Když opět vzhledla, Axisovi se stáhlo nad pohledem v jejích krásných očích srdce.

„Všimla jsem si, že se neustále dotýkáš tuniky v místech, kde jsi dříve míval zkřížené sekery svého úřadu. Teď už nejsi Válečná sekera, ale Axis Úsvit, syn princezny Rivky a Hvězdného poutníka, dědic moci a daru zaklínačů z domu Úsvitu a Proroctví Ničitele. Potřebuješ nový znak, Axisi, standartu Muže z hvězd.“

Trhnutím hedvábí roztáhla. „Látku pro mě našla Rivkah a já z ní během posledních několika týdnů pro tebe ušila tohle.“

Axis zalapal po dechu úžasem, když Azhure látku rozbalila. Byla to krásná tunika z tmavě zlatého hedvábí, jehož povrch byl zdrsňen, aby

zachytával světlo. Lemy rukávů a stojáček ozdobila Azhure výšivkou, která připomínala exotické písmo prastarého ikarijského jazyka. Při pohledu na výšivku na hrudi zlaté tuniky se mu zatajil dech. Bylo to zářící slunce Úsvitů, ale vyšitě krvavě rudou, ne obvyklou světle zlatou nití.

Azhure se při pohledu na Axisovu tvář uvolnila. Nebyla si jista, jestli oděv přijme, nebo ne. „Bojová standart se stejným znakem je už taky skoro hotová, Axisi Úsvite.“

„S hrdostí si od tebe tuniku i standartu vezmu a přijmu znak za svůj, Azhure,“ zašeptal Axis a vzal hedvábnou tuniku do ruky. Byla tak lehká. „Bude mi ctí.“

10

Počátky a konce

Azhure vystřelila a zasáhla šarlatovou kouli, která už se ježila šípy. Zadívala se na krásný luk. Nikdo nevěděl, z jakého dřeva byl vyroben. Možná ho Vlčí hvězda změnil kouzlem, napadlo ji. Přejela prsty po slonovinově bílém povrchu. Luk zdobily podivné zlaté obrazce, jaké nikde u Ikarii nespátřila. Přemýšlela, jaký Vlčí hvězda vlastně byl. Ikarii o něm neradi hovořili. Co by si myslel o tom, že Vlka nyní vlastní acharská žena?

Natáhla se pro další šíp, ale zjistila, že toulec je prázdný. Znenadání si uvědomila, že má problém. Předtím tu vždy býval nějaký Ikarii, který jí pro šípy zaletěl. Ale nyní se jí terčová koule houpala šedesát kroků nad hlavou. Nemohla ji nechat plnou šípů – Ikarii, který použije komnatu po ní, by zuřil nad její nedbalostí. Povzdychla si a pověsila Vlka na hák na stěně. Buďto bude muset ke kouli vyšplhat, což bylo nemožné, protože stěny byly dokonale hladké, nebo bude muset najít nějakého Ikarii, který by jí šípy přinesl.

„Rád ti pro ně zaletím, Azhure,“ ozvalo se zpoza ní a Azhure se rychle otočila.

Hvězdný poutník stál u zábradlí balkónu a usmíval se na ni. Mávl mocnými křídly a vznesl se do vzduchu. Jak ho tak Azhure pozorovala, záviděla Ikarii jejich schopnost létat. Jaké by to bylo, přemýšlela, uniknout do nekonečné svobody nebes?

Hvězdný poutník přistál před ní a podal jí šípy.

„Děkuji,“ řekla Azhure a zasunula šípy do toulce na zádech. „Příště až budu cvičit, ujistím se, že tady se mnou někdo je.“

Hvězdný poutník se usmál. Měla tak krásnou tvář. Jeho touha po ní neustále sílila. Ale ona se mu vyhýbala, a to hlavně v Komnatě kouřící vody.

Toužebně se zadíval na její vlasy. Žádná ikarijská žena neměla dlouhé vlasy, protože přestaly růst, jakmile dosáhly peří na šíji, ale Hvězdný poutník miloval dotyk dlouhých vlasů. To byl jeden z důvodů, proč ho tolik přitahovaly lidské ženy. Nedokázal se ovládnout, natáhl ruku, položil jí Azhure na šíji a ucítil tíhu stočeného copu.

Azhure na něj vyplašeně pohlédla. „Hvězdný poutníku!“ začala, ale Hvězdný poutník ji objal druhou paží, přitiskl se k ní a umlčel její protesty hlubokým polibkem.

Azhure dlouhé minuty neprotestovala. Ještě nikdo ji takto nepolíbil. Pár polibků od nešikovných smyrtonských chlapců ji nepotěšilo a jejich nemotorné dotyky ji odpuzovaly.

Tohle bylo jiné. Jeho hrud' pod jejíma rukama, teplo a chuť jeho úst, zvědavost, kterou v ní probouzely zvláštní nové pocity, jemný, ale nezaměnitelný dotyk zaklínačské moci, to vše způsobovalo, že se zdráhala z objektu vymanit.

Azhuřina reakce Hvězdného poutníka povzbudila. Dotkl se ústy její čelisti a hrdla a jemně ji kousal do kůže. Objal ji křídly, aby si uvolnil ruce, a začal rozepínat knoflíky její tuniky.

Azhure konečně sebrala odhodlání a zapřela se pevněji o jeho hrud'. Bylo to těžké, protože jedna část její mysli na ni křičela, aby zůstala, kde je, a dovolila mu, ať si s ní dělá, co ho napadne, ale druhá její část si vzpomněla na Rivčina slova, na to, co řekla o milenci, který ji obejmě křídly o Beltide. Vzpomínka na Rivku dodala Azhure odvahu promluvit.

„Ne,“ zamumlala. „Ne, Hvězdný poutníku. Dost.“

Usmál se, vsunul ruku do její tuniky a sevřel jí ňadro. „*Nechceš*, abych přestal, Azhure.“

„Pokud nepřestaneš, bude to znásilnění, Hvězdný poutníku,“ trvala Azhure pevně na svém. „Mám Rivku příliš ráda, příliš si jí vážím, než abych ji tak zradila. Pust' mě.“

„Znásilnění? Ale copak se ti to nelíbí, má krásná ženo?“ zeptal se Hvězdný poutník a prsty jí pohladil bradavku. „Cítím, jak se chvěješ. *Nechceš*, abych přestal.“

Azhure se mu vymanila a udeřila ho. Reakce byla okamžitá. Hvězdný poutník se zapotácel a přitiskl si ruku na šokovanou tvář.

S trhnutím si přitáhla tuniku k tělu a zapnula si ji. „Tvůj zájem se mi nelíbí, Hvězdný poutníku. Prosím, nesnižuj moji úctu k tobě tím, že mě budeš dál pronásledovat,“ řekla procítěně. Sebrala Vlka, obrátila se a vyšplhala s co největší důstojností po žebříku na balkón.

Azhure se zlobila nejen na něj, ale také na sebe. Téměř odhodila zábrany, jen aby vyhověla své zvědavosti a užila si toho, co Hvězdný poutník nabízel. Přešla po balkóně, a jak se blížila ke dveřím, přidávala do kroku. Ve spěchu si nevšimla postavy, která se sotva před několika minutami ukryla ve stínech.

Hvězdný poutník se díval, jak odchází, a jen pomalu spustil ruku z tváře. Ovládl ho šok. Ne z toho, že ho Azhure uhodila, ale že to *musela* udělat. Znásilnění, jakékoli sexuální násilí, bylo pro Ikarii téměř neznámým pojmem. Všichni milovali námluvy a svody, ale žádný Ikarii nikdy neusiloval o nikoho, kdo si nebyl jist nebo neměl zájem.

Hvězdný poutník se zhluboka nadechl. Omluví se jí. Ale z touhy po Azhure téměř šlel. Ještě k nikomu nic podobného necítil, dokonce ani k Rivce v dobách, kdy jejich vášeň byla nejprudší. Proč? ptal se Hvězdný poutník sám sebe. Kolem bylo mnoho krásnějších a povolnějších žen. Ale nějaká síla hluboko uvnitř ho nutila si ji přivlastnit. Nedokázal to pochopit.

Vzhlédl k balkónu, protože doufal, že Azhure ještě neodešla. Ale žena, kterou tam spatřil, nebyla Azhure.

Rivkah stála s rukama lehce položenýma na zábradlí. Byla klidná a chladná a v nebesky modrém hávu a se stříbrem prokvetlými, rozpuštěnými vlasy vypadala velmi elegantně. „Musíme si promluvit, Hvězdný poutníku,“ řekla tiše. „Ocenila bych, kdyby ses ke mně tady nahore připojil.“

U hvězd! pomyslel si Hvězdný poutník bezmocně a tvář i všechny svaly v těle se mu napjaly.

Rivkah počkala, dokud k ní nedoletěl, pak se dotkla jeho tváře. „Musí to skončit,“ řekla a její oči byly nevýslovně smutné.

„Nevím, co mě to popadlo. Už se to nestane,“ začal Hvězdný poutník, ale Rivkah ho přerušila.

„Ne. Naše manželství musí skončit, dokud si ještě jeden druhého vážíme. Hvězdný poutníku, nastal čas, abychom si promluvili otevřeně.“

Tvář Hvězdného poutníka ztuhla. Přimhouřil oči. „Dobrá. Promluvme si.“

Drobné zachvění prozradilo, že Rivkah není tak klidná, jak se tváří.

„Hvězdný poutníku. Oba víme, že se od sebe v posledních letech stále víc vzdalujeme. Sdíleli jsme spolu velkou vášeň, nesmírně jsme se milovali a oba jsme přinesli velké oběti. Ale nyní se musíme postavit realitě. Naše manželství je u konce.“

„Rivko...“ Natáhl se po ní, ale Rivkah ustoupila.

„Ne. Nech mě domluvit. Ty jsi Ikarii, já člověk. Ty máš před sebou možná dalších čtyři sta let. Já už stárnu. *Nedovolím*, abys mě začal litovat. Musím naše manželství ukončit, dokud si mě stále vážíš – a možná mě i trochu miluješ.“ Odmlčela se. „Teď už vím, proč mi převozník řekl, že za jméno Rivkah draze zaplatím. Zlaté pírkem sem možná patřila, Hvězdný poutníku, ale Rivkah ne. Po Beltide se vrátím do Acharu.“

„Rivko!“ Hvězdný poutník se po ní znovu natáhl a tentokrát se mu nevzepřela. Dlouho tam stáli a objímali se. Hvězdný poutník ji něžně hladil po vlasech. Navzdory svým slovům ho Rivkah stále hluboce milovala, ale chtěla odejít z manželství, dokud si Hvězdný poutník jejich dotyky stále užíval.

Nakonec se od něj odtáhla. „Hvězdný poutníku,“ zašeptala a byla vděčná za nenucené slzy lítosti, které mu vstoupily do očí, „nedovol, aby tvá spalující touha zničila Azhure život. Nedovol, aby musela projít tím, čím nyní procházím já. Je také člověk a já nechci, aby tady za nějakých dvacet, třicet let musela stát a rušit vaše manželství, protože tě zaujala mladší žena, někdo plnější života. Nech ji jít. Projev jí úctu. Najdi si ikarijskou ženu, která s tebou stráví zbytek života.“

„Azhure nemůže za to, co se stalo.“ Hvězdný poutník věděl, že se ženy staly dobrými přítelkyněmi.

„Já vím.“ Rivkah se přinutila k úsměvu. „Obdivuji ji za to, že ti dokázala odolat. Pokud si dobře vzpomínám, já ti podlehla po jediném úsměvu. Neviním ji... a ani tebe, opravdu. Chci, abychom zašli za

Vraním chocholem a formálně zrušili naše manželství.“ Brzy, pomyslela si smutně, dokud k tomu ještě mám dost sil.

„Co budeš dělat?“ zeptal se Hvězdný poutník. „Kam půjdeš?“

„Vrátím se ke svým lidem, Hvězdný poutníku. Najdu si domov tam.“

11

„Jsi věrný?“ zeptal se most

„Vidíte?“ řekl Jack a ukázal. „Vidíte?“ Belial, Magariz a Arne stáli vedle něj u západního okna velké sigholtské komnaty s mapami. Reinald seděl za nimi u ohně a spokojeně usrkával kořeněné víno.

„Kdysi se tam rozkládalo jezero,“ řekl Jack, kterému s muži pomalu docházela trpělivost. „Krásné jezero. Copak to nevidíte?“

„Ano, Jacku,“ odpověděl Belial nakonec a přemýšlel, co má jezero společného s tím, že se skraelingové odmítají k Sigholtu přiblížit. „Ale proč je to důležité?“

„Pokud nás chce Jack učit geologii,“ zabručel Magariz, „pak si aspoň nalijme trochu vína, než ho Reinald všechno vypije.“

Belial přivedl vojsko do Sigholtu už před téměř čtyřmi týdny. Oba je s Magarizem překvapilo, když našli kasárna nepoškozená a až na Jacka a starého kuchaře opuštěná. Reinald se bezzubě usmál jeho úžasu a vysvětlil, že jakmile se do Sigholtu doneslo, že Gorkenská pevnost padla, většina Borneheldových mužů utekla na jih. A když se pak po pádu Hsingardu zdálo, že skraelingové jsou už jen den či dva cesty od Sigholtu, dal se zbytek vojáků uprostřed noci na šílený, zbabělý úprk, během nějž v bráně ušlapali tři muže.

Ale skraelingové nezaútočili. Den poté, co posádka utekla a zanechala v obrovské pevnosti jen Jacka s Reinaldem („Taky bych vzal nohy na ramena,“ přiznal Reinald, „ale moje artritida mě ten týden

upoutala na lůžko.“), objevila se na dohled Sigholtu tlupa hladových skraelingů a začala čenichat kolem bývalého jezera. Ale nepřiblížili se a žádné další přízraky už Jacka s Reinaldem neobtěžovaly.

Jack si očividně s útokem skraelingů nikdy nedělal starosti, a k Reinaldově hrůze dokonce odmítal na noc zamknout bránu. Po dvou či třech týdnech klidu se Reinald také uvolnil a užíval si společnosti podivného muže, který vyhledal útočiště u sightholtských bran v prvním týdnu nového roku.

A tak Sigholt čekal na příjezd Beliala a jeho tří tisíc mužů. Rychle se v něm usadili. Pevnost, která sestávala z kasáren, kuchyní, sadů, ubytoven, stájí, nádvoří, sklepů, skladišť a dalších budov, snadno pojala všechny muže i s koňmi. Posádka, kterou tu Borneheld udržoval, byla přibližně stejně veliká a při útěku si s sebou vzala koně, ale téměř nic jiného, takže v pevnosti zůstaly zásoby, které uživí Belialovy muže několik měsíců.

Doposud však nikdo neobdržel od Jacka dostatečné vysvětlení toho, proč skraelingové nechali Sigholt na pokoji, přestože zničili Hsingard, který byl stokrát větší. Dva dny po jejich příjezdu totiž Jack zmizel a vrátil se až po třech týdnech, asi před čtyřmi nebo pěti dny. Ačkoli se zdálo, že Sigholt je bezpečný, Belial přesto strávil mnoho bezesných nocí úvahami nad tím, zda skraelingové nenechávají pevnost na pokoji jen proto, aby sebrali síly k překvapivému útoku. Ale nakonec se uvolnil, dohlížel na každodenní výcvik a dbal na to, aby muži dostatečně odpočívali. Hrůzy, které zažili v Gorkenské pevnosti, a vysilující pochod východním Ichtarem k Sigholtu se stále zračily v některých vyzáblých, předčasně zvrásněných tvářích, ale všeobecně se dalo říct, že se muži začínají zotavovat.

Před týdnem vyslal Belial několik mužů za Sekerníky, které zanechali ve Smyrtonu. Měli zjistit, jestli by bylo možné získat z jihu nějaké zásoby a informace o Priamových a Borneheldových plánech, ale hlavně vypátrat, jestli se zprávy o Proroctví rozšířily i na jih od řeky Nordry. „Pokud o Proroctví nikdo neví, povězte jim o něm,“ přikázal Belial. „Axisovi jen pomůžte, když ho Proroctví a zprávy o jeho příchodu předejdou.“

Několik dní po jejich odchodu se Jack znovu objevil, a to stejně náhle, jako zmizel, ale odmítl odpovědět na Belialovy otázky. Jeho tvrdošíjné mlčení přimělo Beliala vztekle opustit místnost, ale dnes

ráno se Jack znenadání dostavil na každodenní poradu a oznámil, že je připraven co nejlépe zodpovědět Belialovy dotazy.

„Takže,“ řekl Belial a přijal sklenku s vínem, kterou mu Magariz podal. „Vyschlé jezero. Co má společného s tím, že skraelingové ještě nezaútočili?“

„Vyschlé jezero vysvětluje nejen moji přítomnost tady, ale také to, proč nás skraelingové ještě nenapadli – a pravděpodobně ani nenapadnou, pokud na ně Gorgael nebude opravdu hodně tlačit,“ odvětil Jack. „Prosím, Beliale, mohl bych dostat trochu kořeněného vína, než budeme pokračovat? Sigholt je možná do jisté míry chráněn před nejhorší Gorgaelovou zimou, ale pořád je tu chladno.“

Belial se chystal vydat ke stolu, ale Arne naznačil, že to udělá. Od chvíle, kdy dorazili do Sigholtu, se Arne stal jeho pobočníkem, ale Belial si byl jist, že jakmile se objeví Axis, začne opět sloužit jemu.

Jack s potěšením usrkl vína, které mu Arne podal. Poslední tři týdny prozkoumával okolní kopce a útesy a pátral. Konečně sklenku odložil.

„Každý ze Strážců je spojen s jedním jezerem. Ta proslula jako posvátná Tencendorská jezera, Beliale. Byla čtyři, nyní už jsou jen tři. Jedno z nich jsi viděl, Grálové jezero. Arne viděl dvě. Zbývající dvě jsou Kotlíkové jezero v srdci Lesa mlčenlivé ženy a Kapradinové jezero v nejvyšším údolí Kapradinových pahorků. Jsou magická a skraelingové, kteří se vody bojí, se k nim nepřiblíží. Sigholtská pevnost stála na okraji nejmocnějšího ze čtyř jezer – Jezera života.“

Jack se kousl do rtu a přemýšlel, jestli jim má říct všechno. Rozhodl se, že ne. Tajemství jezer bude dřív nebo později odhaleno.

„Ale Jezero života bylo vypuštěno,“ pokračoval. „Zmizelo. A spolu s ním zmizela i jeho Strážkyně Zeherah.“

Belial se netrpělivě zavrtil. „Dobrá, chápu. Strážci jsou spojeni s jezery. Víím, že skraelingové nemají rádi vodu a magická jezera budou asi nenávidět ještě víc. Ale když voda zmizela, proč nezaútočí?“

Jack pokrčil rameny. Odložil vesnický oděv a oblékl se do zelené vlněné tuniky a kalhot obšitých šarlatovou nití, na které by mohl být pyšný i nižší šlechtic. „Něco z magie zůstává, Beliale. Dost na to, aby se neodvážili přiblížit k pevnosti.“ Že i samotná pevnost je magická, to už Jack Belialovi s Magarizem neprozradil.

„Ale je možné, že jednoho dne překonají odpor a zaútočí?“ zeptal se Magariz a odkulhal zpátky k oknu.

„Možná.“ Jack si povzdychl a zatvářil se ustaraně. „Obzvláště pokud se Gorgael rozhodne, že pevnost je cenný cíl.“

„Gorgael se trochu přecenil,“ řekl Belial pomalu. „Cestou na jih do Sigholtu nás téměř neobtěžoval. Odhaduji, že jsme mu nad Gorkenskou pevností zasadili tvrdou ránu a on se teď soustředí na udržení dobytých území namísto na jejich rozšiřování.“

„Souhlasím. Prozatím jsme v bezpečí, možná dokonce i na celé léto, zatímco bude Gorgael posilovat armádu. Ale...“ Jack se odmlčel.

„Ale?“ pobídl ho Magariz a povytáhl jedno huňaté obočí.

„Ale potřebuji vaši pomoc. Chci Sigholt obrnit proti skraelingům, udělat z něj silnou základnu pro Axise, aby tady mohl postavit dostatečně silné vojsko, které by porazilo Ničitele. A...“ Zaváhal. „Rád bych se pokusil najít Zeherah. Beliale, Magarizi, pokud ji nenajdu, můžeme to tu rovnou zabalit a přenechat Gorgaelovi celý Tencendor nebo Achar, jak mu stále říkáte. My, Axis potřebuje celou pěťici Strážců, aby Gorgaela porazil.“

„Takže,“ ozval se Reinald unaveně z pohodlného křesla u ohně. „Asi budeš chtít znovu napustit jezero.“

Belial s Magarizem na něj překvapeně pohlédli, potom se otočili zpět k Jackovi.

Jack kývl. „Ano. Když jezero naplníme, nikomu kromě samotného Gorgaela se nepodaří Sigholt dobýt – a i on zaváhá, než nám zaklepe na bránu.“ Pokud se k ní vůbec dostane. „A napuštěné jezero by mohlo přivést zpátky Zeherah.“

„Ale nevíš to jistě,“ řekl Magariz.

Jack zničehonic vypadal bledě a vyčerpaně. „Ne, nevím. Byla připoutaná k jezeru, ale ne úplně. Mohla ho opustit, jako to udělali ostatní Strážci. Pokud jezero vypustili – určitě to udělal jeden ze zločinných vévodů z Ichtaru – nemuselo ji to nutně zabít. Možná zůstala v místech, kde se jezero rozkládalo, a truchlila, ale nemusela být smrtelně zraněná. Ale nenašel jsem po ní ani stopu.“

Na dlouhou dobu se rozhostilo ticho, které přerušil až svojí obvyklou přímostí Arne. „Jak chceš jezero znovu napustit?“

Belial se usmál. Mohl se spolehnout na to, že Arne položí praktickou otázku.

„Poslední tři týdny jsem zkoumal, jestli je to vůbec *možné*, Arne,“ odpověděl Jack. „Za Sigholtem jsem objevil strouhu, která se stáčí asi

půl míle zpět do Urqhartských kopců. Je zarostlá keři a plevelem, ale myslím, že jí kdysi tekla voda.

Strouha vede do malé jeskyně, která je uvnitř zatarasená kamením. Zával je příliš pravidelný, než aby byl přirozený. Myslím, že přehradili pramen, který jezero živil. Pokud se nám podaří kamení odstranit, voda do jezera znovu nateče.“

„A půjde to?“ zeptal se Belial. „Myslíš, že se nám podaří zátaras odklidit?“

„Máš k dispozici tři tisíce mužů, Beliale. Pokud se to nepodaří jim, pak už nikomu.“ Jack zmlkl. „Ale nejde jen o zával v samotné jeskyni. Budeme muset vyčistit strouhu od balvanů, které ji zasypaly od chvíle, kdy jí přestala téct voda, a taky vykopat kanál kolem Sigholtu.“

Belial se zamračil. „Co tím myslíš?“

Jack se postavil před krb. „Kolem Sigholtu býval příkop, který je vyplněný sutí a kamením. Myslím, že voda tekla strouhou až k Sigholtu, tam se rozdělovala a tvořila přírodní příkop kolem celé pevnosti, ze kterého pak vytékala do jezera. Když Sigholt obklopí ze všech stran voda, pevnost bude prakticky nedobytná.“ A znovu nabude magickou moc, pomyslel si Jack. Sigholt opět ožije.

„No, Jacku, zítra vezmeme pár zákopníků a prohlédneme strouhu a jeskyni. Magarizi, ty se můžeš s muži podívat na příkop před hradbami. Zítra večer budeme vědět, jestli je možné s nimi něco udělat.“

A ať už se nám podaří vyčistit potok, napustit jezero a najít ztracenou Zeherah, nebo ne, muži budou mít aspoň co dělat, pomyslel si Belial.

* * *

Úkol je opravdu zaměstnal. Belial poslal do služby jen pět set mužů, i když Jack tvrdil, že ani to není potřeba, a dva a půl tisíce se jich pustily do čištění zřídla, strouhy a příkopu. Lopotili se dvanáct dnů. Patnáct set jich pracovalo na příkopu a tisíc na strouze a uvnitř jeskyně, v níž se mělo podle Jacka zřídlo nacházet.

Osm dnů poté, co se pustili do práce, stáli Belial s Magarizem na okraji příkopu a nahlíželi dovnitř. Objevili v něm hluboké a široké

koryto vydlážděné šedozelenými kameny, které byly poskládány do neuvěřitelně jemných a krásných vzorů. Stavitelé nepoužili maltu, ale kameny na sobě přesto ležely tak neprodyšně, že Belial nedokázal do spár mezi nimi vsunout ani nůž.

„Dneska by žádný kameník nedokázal bez malty něco tak nepropustného vůbec postavit,“ poznamenal Magariz tiše.

„Napadlo mě, kolik nám toho Jack o pevnosti ještě neřekl, příteli,“ odvětil Belial.

Magariz vzhlédl. Toho dne nedul tak prudký víchř, proto odložil těžký černý plášť. „Beliale, tajemství pevnosti mi nedělají takové starosti jako to, jak se do ní dostaneme, až muži v jeskyni uvolní zřídlo a voda naplní příkop. V tuto chvíli nemáme žádný pořádný most.“

Když objevili příkop, Belial rozkázal, aby přes něj vybudovali hrubý most. Nebyl ale nijak pevný a unesl jen pěší. Jediná vlna by ho zničila.

„Raději bych měl poslat muže postavit něco stabilnějšího,“ řekl Belial unaveně. „I když netuším, kde najdeme dřevo na stavbu.“ Patnáct set mužů, kteří na příkopu pracovali, bylo na pokraji vyčerpání a Belial chtěl, aby si vojáci několik dní odpočinuli, než je pošle vystřídat muže, kteří se stále lopotili se strouhou a v jeskyni. Ale most byl důležitý.

„Není třeba,“ ozval se Jack za nimi. Byl celý šedý od prachu a vypadal stejně unaveně jako Belialovi muži. Hrud' se mu nadouvala, jako by utíkal. „Až voda začne téct, Sigholt si vytvoří vlastní most.“

„Cože?“ řekli Magariz s Belialem.

Jack se usmál. „Sigholt je lstivá dáma. Postavili ji staří ikarijští zaklínači. Věřte jí.“

„A kdy voda poteče, Jacku? Jak jde práce v jeskyni?“ zeptal se Belial.

Jack si utřel čelo a rozmazal si po něm prach. „Zákopníci říkají, že ten, kdo zřídlo utěsnil, do něj prostě sypal kamení tak dlouho, až voda přestala téct. Zvnějšku ho sice obklopil zdí, ale jakmile jsme ji strhli, našli jsme jen obyčejnou suť, stejně jako tady v příkopu. Kdyby pramen ode dna utěsnil vrstvami malty, byl by náš úkol mnohem těžší. Ale teď už se dostáváme do nižších částí zřídla,“ řekl a usmál se. „Suť je vlhká. Tlak vody po stovky let pomalu rozemílal základy výplně.“

Voda dělá dole totéž, co my nahoře. Je možné, že by si voda nakonec našla cestu ven sama.“

„Takže za jak dlouho pramen vyčistíte?“ zeptal se Magariz vzrušeně. Z nějakého důvodu se nemohl dočkat, až voda obklopí vznešenou pevnost a znovu naplní jezero.

„Tři dny, Magarizi. Muži v jeskyni teď postupují pomalu, protože musejí být opatrní. Zákopníci opatrně hledají cestu sutí. Pokud jsou jejich výpočty správné, zbývají odklidit už jen asi čtyři kroky sutě a zbytek vymrští ven tlak vody.“

„A strouha?“

„Bude vyčištěná zítra ráno.“ Jackovy oči se zatřpytily. „Nanejvýš za čtyři dny se Jezero života začne znovu plnit... a Zeherah bude možná osvobozena.“

Magariz položil Strážci ruku na rameno. „Jak je to dlouho, co jsi ji viděl naposledy?“

Jackovi stekla po zaprášené tváři slza. „Víc než dva tisíce let, Magarizi. Je těžké být oddělen od milované osoby na tak dlouho.“

„Já také miloval, ztratil a teď musím čekat,“ řekl Magariz tiše, „ale ne dva tisíce let. Doufám, že za pár dní skončí alespoň tvé čekání.“

Belial se na Magarize zvědavě zadíval. Co tím myslel? Belial vždy předpokládal, že se Magariz stejně jako on sám oddal práci natolik, že na manželství ani nepomyslel. Ale teď se zdálo, že Magariz měl jiné, smutnější důvody pro to, aby se neoženil. A to navzdory skutečnosti, že Magariz byl čestný, poctivý muž a takový fešák, že by každá žena byla nadšena, kdyby jí zahříval lůžko.

* * *

„Ustupte!“ zakřičel Fulbright, velitel Belialových zákopníků. „Balvany se pohnuly. Ustupte!“

Pět mužů ve štěrbině si pospíšilo k lanům a muži je co nejrychleji táhli na povrch. Zadunění hluboko pod zemí potvrdilo Fulbrightovy nejhorší obavy.

„Táhněte, zatraceně!“ křičel na muže u lan a rozběhl se k nejbližší skupině, aby přidal svoji váhu a sílu k jejich. „*Táhněte!*“

Bohové byli toho dne milosrdní, protože voda vyrazila ze země až v okamžiku, kdy muže vytáhli ven. „Zpátky!“ křičel Fulbright, ale vojáci nepotřebovali pobízet. Uháněli do bezpečí a voda se zatím s vriskáním a sténáním drala na svobodu a odnášela s sebou zbytky sutě.

Fulbright vytřeštil oči, když kouřící voda vyrazila ve velkém gejzíru ke stropu, přetekla přes okraj štěrbin a řítila se dolů ke strouze. Byl to horký pramen.

„U Axise,“ zamumlal si pro sebe. „Dneska večer si dáme horkou koupel.“

* * *

Belial s Magarizem stáli úzkostně na okraji příkopu a dívali se, jak voda strhla chatrný most.

Jack jen nevzrušeně přihlížel. „Klid, pánové, počkejte.“

„Na co?“ zabručel Magariz. „Až mi někdo podá kus mýdla? Příkop bude dobrý tak akorát ke koupeli, pokud se přes něj nedostaneme do Sigholtu.“

Jack se usmál. Achařané byli tak netrpěliví. „Počkej, až teplo prostoupí sightholtské zdi, Magarizi. Čekej a dívej se.“

Stáli tam další půlhodinu a Belial s Magarizem byli stále rozčilenější. Voda byla v některých místech temně rubínová a Beliala napadlo, že za to možná mohou minerály, které vynesla na povrch. Ztraceně! Pohár jeho trpělivosti přetekl. Na co vlastně čekají?

„Jacku,“ začal, ale zmlkl, když k němu Strážce obrátil smaragdově zářící oči.

„Necítíš to?“ zeptal se Jack vzrušeně. „Sigholt se probouzí. Sleduj, jak voda teče kolem brány.“

Belial pohlédl do vody a uvědomil si, že se nad hladinou vznáší podivný opar. Díval se, jak se z mlhy znenadání vyloupl pevný most ze šedého kamene s temně rubínovým žilkováním. Klenul se přes celou šířku příkopu.

Vytřeštil oči. „Co? Jak?“ Nic jiného ze sebe nedokázal vypravit. Magariz žasl úplně stejně. Most *vypadal* pevný a široký, jako by měl unést nejen jezdce, ale i plně naložené vozy.

Jack mávl rukou k mostu. „Přejdi po něm, Magarizi, a uvidíš, co se stane.“

Magariz pohlédl na Beliala. Přejít? Magický most? Mohl by se mu rozpustit pod nohama! Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a zamířil k mostu. Ale zrovna když se na něj chystal vstoupit, most promluvil.

„Jsi věrný?“ zeptal se melodický ženský hlas.

Magariz uskočil a oči se mu rozšířily. „Cože?“

„Jsi věrný?“ zeptal se most znovu a trpělivě.

„Odpověz, Magarizi,“ řekl Jack. „Zeptá se jen třikrát, potom už tě nikdy nepustí dál.“

„Odpovědět?“ zopakoval Magariz, odtrhl oči od mostu a zadíval se na Jacka. „Odpovědět na co?“

„Odpověz podle toho, co ti říká srdce, Magarizi,“ osopil se na něj Jack, „ale odpověz! Hned!“

Magariz znovu přistoupil k mostu.

„Jsi věrný?“ zeptal se most potřetí.

Magariz zaváhal, pak odvětil: „Ano, jsem.“

„Pak přejdi, můj pane Magarizi, a já zjistím, jestli říkáš pravdu.“

Magariz váhavě vstoupil na most, protože očekával, že se propadne. Potom udělal další krok a další.

„Říkáš pravdu, Magarizi,“ řekl most náhle. „Vítám tě do svého srdce.“ A muž byl na opačné straně.

Magariz si všiml, že ho ostatní sledují, proto se zpět vrátil sebevědomějším krokem. „Most mě zpátky nechá přejít jen tak?“ zeptal se.

„Ano,“ řekl Jack. „Most položí otázku jen napoprvé. Teď už tě zná. Pozdraví tě, ale už se tě nepokusí zastavit – pokud ovšem nevycítí, že se ti do srdce vkradla zrada. Dívej se.“

Jack se přiblížil k mostu, aniž by se ho most na cokoli zeptal, a položil na něj nohu. Když na ni však přenesl váhu, most promluvil.

„Vítej, Jacku,“ řekl hlas všele. „Uběhlo už mnoho let od chvíle, kdy jsi po mně přešel naposledy.“

„Také tě zdravím, drahé srdce,“ odvětil Jack tiše. „Nesmírně mě těší, že vody znovu tečou.“

„Byla jsem smutná,“ řekl most, „ale teď opět zažívám štěstí.“

* * *

Později, když most položil stejnou otázku každému z vojáků, stál Belial s Jackem na nádvoří Sigholtu.

„No? A co Zeherah?“

Jack zavrtěl smutně hlavou. „Možná je nutné, aby se jezero úplně naplnilo, než se bude moct vrátit.“

* * *

Ale přestože se jezero během následujících několika dní postupně plnilo, po pátém Strážci nebylo nikde ani památky. Šest dní se Jack rozhlížel ze střechy, ale nakonec se zavřel ve své komnatě a mnoho dní z ní nevyšel. Když se opět objevil, tvář měl přepadlou a plnou vrásek. Nic jiného nemohl dělat. Pokud se mu nepodaří objevit kouzlo, které poutalo Zeherah k jezeru, zůstane navždy ztracená.

12

„Zavedu vás zpět do Tencendoru!“

Aulu na Rozeklané hoře tvořila obrovská místnost protkaná tucty řad lavic z bílého mramoru se zlatým žilkováním, které obklopovaly kruhové pódium z nádherného zlatého, fialově žíhaného mramoru. Na lavicích ležely rozházené světle zlaté a modré polštáře. Nižší řady byly vyhrazeny starším, zaklínačům a rodině talona. Tyto lavice byly polstrovány: karmínová patřila starším, tyrkysová zaklínačům a královská fialová členům domu Úsvitu. Sedmnáct nejvýše položených řad nemělo žádné polštáře ani polstrování, protože bylo vyhrazeno vojákům letky a přizpůsobeno tvrdým svalům válečníků.

Nad lavicemi se do výšky tyčily velkolepé sloupy podpírající kupoli. Byly pětikrát vyšší než dospělý Ikarii a střídavě je zdobila podoba muže a ženy s pažemi i křídly radostně roztaženými, očima otevřenýma v úžasu a ústy v tichém zpěvu. Sochy byly pozlacené a v očích a ve zlatých náhrdelnících měly zasazené pravé drahokamy. Každý vlasek na hlavě, každé pero na křídlech byly vykresleny zlatem a stříbrem a svaly na bledých, nahých tělech nesly slonovinové odstíny skutečné kůže. Sochy podpíraly klenutou střechu vyloženou bronzovými zrcadly, které díky kouzlu, jež bylo při jejich výrobě použito, vydávaly měkké zlaté světlo a ozařovaly komnatu.

Aula nyní zela prázdnotou a čekala na Ikarii a na muže z Proroctví, který je zavede zpět do Tencendoru, do země z mýtů a legend.

Vraní chochol stál v kruhové šatně tváří v tvář muži, který se dožadoval jmenování jeho následníkem.

Ikarijský talon pochodoval sem a tam, fialové oči mu hořely vztekem a černá, modře žíhaná křídla za ním rozzlobeně šustila.

„Mám právo jmenovat následníka podle vlastního uvážení!“ zakřičel.

Axis chápal, proč se Vraní chochol zdráhá jednat. Talon ještě nepřijal smrt Volného páda, ale Axis ho musel přesvědčit, že je potřeba, aby dědice jmenoval. Žili ve zlých, nebezpečných časech, a pokud mohl tak nečekaně zahynout následník, mohla se stejná věc přihodit i talonovi – a nic neohrozilo říši víc než spory o následnictví.

Axis se toho večera chystal oslovit shromáždění a chtěl to udělat s autoritou následníka. Musel sjednotit tři národy – Ikarii, Achařany a Avar – a postavit armádu, která by dokázala porazit Gorgaelovy duchy. Věděl, že se mu dnes naskytne jedinečná příležitost přetáhnout Ikarii na svoji stranu.

Výmluvně ke strýci přistoupil. Na sobě měl zlatou tuniku, kterou mu ušila Azhure. Na hrudi mu vítězoslavně žhnulo rudé slunce. Žehnám jí za tento dar, pomyslel si, když se zadíval Vranímu chocholu do očí, protože krvavě rudé slunce bude erbem toho, kým se stanu.

Hvězdný poutník a Jitřenka pohlédli jeden na druhého.

Axis stál před Vraním chocholem a s klidem čelil jeho zlobě.

„Tvůj syn je mrtvý. Odešel. Žádné jiné děti nemáš. Vraní chochole, dlužíš to svému lidu,“ řekl Axis, „a krvi. Nemáš na vybranou. Musíš mě jmenovat nástupcem. Po právu tě o to žádám. Nemáš na vybranou.“

Vraní chochol ukázal na Hvězdného poutníka. „Můj bratr je druhý v následnické linii.“

Axis ironicky zkroutil rty. „Strýčku, pokud se chceš řídit touto logikou, pak by byl následníkem Hvězdného poutníka jeho nejstarší syn.“ Zmlkl a nechal svá slova působit. „Chceš, aby Gorgael zabušil na vrata Rozeklané hory a dožadoval se dědictví, Vraní chochole? Gorgael talonem? Ber mě alespoň jako menší zlo.“

Vraní chochol nic neřekl, ale svaly v čelisti mu zacukaly.

„Celá hora se chvěje nejistotou nad touto záležitostí,“ vyštěkl Axis. „Pokud mě nejmenuješ dědicem, tvůj milovaný lid se po tvé smrti rozsápe na kusy. Nemáš syna ani čistokrevného synovce, Vraní chochole, já *jsem* tvoje jediná možnost! Musíš se rozhodnout *hned teď!* Proč jsi mi svěřil velení nad letkou, když nechceš, aby mi připadl trůn?“

Vraní chochol odtrhl oči od synovce a upřel je na matku.

Jitřenka kývla. „Má pravdu, Vraní chochole. Nemáš na vybranou. Musíš jmenovat Axise následníkem.“

Nejstaršímu synovi se matčina slova nelíbila.

„To se ještě *nikdy* nestalo!“ zakřičel Vraní chochol, obrátil se a znovu začal přecházet sem a tam. „Ikarii vždy měli za talona čistokrevného Úsvita!“

„Celý svět se ti mění a přetváří pod nohama, Vraní chochole. Nic už nikdy nebude stejné.“ Nejen Axisův hlas, nýbrž i jeho postoj vyzařoval moc a sebejistotu.

Vraní chochol se na synovce zadíval. Celou bytostí toužil po tom, aby tady byl Volný pád, ale syn byl mrtvý. Navzdory žalu a vzdoru Vraní chochol věděl, že bude muset Axise následníkem jmenovat. Hvězdný poutník by byl špatný talon, a přestože Axis nebyl čistokrevný Ikarii, a neměl dokonce ani křídla, věděl, jak velet.

Z tváře Vraního chochola se vytratila zlost. Ukázal na bratra. „Hvězdný poutníku, zavolej naše manželky a Pěnici. Musí být u toho. Všichni žijící Úsvitové musejí být svědky.“

Na zavolání Hvězdného poutníka vstoupily do komnaty Zářivé píрко, Rivkah a Pěnice.

Sotva se za nimi zavřely dveře, postoupil Vraní chochol vpřed, vzal Axisovu tvář do dlaní a lehce ho políbil na ústa.

„Jako hlava domu Úsvitu a ikarijský talon tě nejen vítám do domu Úsvitu, synovče, nýbrž tě také před svědky jmenuji následníkem a dědicem titulů, hodností, privilegií a moci spojené s úřadem talona.“

Pěnice vytřeštila překvapeně oči. Rivkah se usmála na Hvězdného poutníka. Oběma jim hrdě zahořely oči.

Vraní chochol dál hleděl Axisovi do očí, držel jeho tvář v rukou a reakcí příbuzných si nevšímal. „Axisi. Během posledních šesti tisíc let byl dům Úsvitu strážcem úřadu a osoby talona. Byli jsme privilegovaní a těšili jsme se důvěře a věrnosti ikarijského lidu.“

Ale ne důvěře a věrnosti acharského lidu, kterému jste kdysi vládli, pomyslel si Axis kysele.

„Cti tuto tradici.“ Vraní chochol se odmlčel. „Axisi. Budeš dvacátým sedmým talonem zaklínačem, prvním po patnácti stech letech. Budeš vládnout velkou mocí, vlastní i z titulu Muže z hvězd. Slibuješ, že budeš svůj lid ctít?“

„Vždy,“ odvětil Axis tiše a jeho mrzutost zmizela.

„Slibuješ nyní přede mnou a před svojí rodinou, že moci nikdy nezneužiješ?“

„Slibuji.“

„Slibuješ, že budeš ikarijský lid prostřednictvím Prorocství chránit, aby vždy létal jen v jasném a čistém vzduchu, a nikdy ne ve stínech chaosu?“

„Slibuji.“

Vraní chochol pustil Axisovu hlavu, políbil dlaně synovcových rukou, pak mu je něžně složil na srdce.

„Potom přijmi mé požehnání a náklonnost, Axisi Úsvite. Před členy domu Úsvitu tě formálně jmenuji následníkem trůnu talona, stejně jako to udělám na ikarijském shromáždění. Přijmi zodpovědnost a leť vstříc budoucnosti.“

„Pokusím se nezklamat, Vraní chochole, a udělám pro naše lidi, co bude v mých silách. Jsem ti za důvěru a víru ve mne vděčný. Udělám, co budu moci.“ Axis popravdě nevěděl, zda někdy usedne na trůn talona, ale teď nebyl správný čas ani místo Vranímu chocholu vysvětlovat, jakou podobu chce novému Tencendoru dát. Ale pokud se talonem nestane, předá trůn jinému pokrevnímu příbuznému. Úřad talona neopustí dům Úsvitu.

Hvězdný poutník syna objal. „Vítám tě v domě Úsvitu, Axisi. Vítám tě zpátky doma.“

Pak přišla na řadu Jitřenka. „Vítám tě v domě Úsvitu. Jsi mocný zaklínač, Axisi, následník trůnu. Jsem na tebe hrdá. Leť vysoko a vznášej se lehce.“

Zářivé pírkó zašeptala upřímné přivítání, pak Axise pevně objala jeho matka. Jak se k němu tiskla, cítil, že má tváře smáčené slzami.

„Pláču štěstím, milovaný synu,“ řekla, „a protože jsem před smrtí mohla spatřit, jak jsi s otevřenou náručí přijal své dědictví. Vítej mezi Úsvity.“

Axis ji pevně objal a do očí mu vyhrkly slzy. Litoval, že se nemohl její lásce a podpoře těšit celý život, ale jen několik posledních měsíců.

Rivkah ho pustila a ustoupila, aby uvolnila místo Pěnici.

Pěnice položila Axisovi ruce na ramena a něžně ho políbila. „Zrovna nadšeně jsem tě mezi námi nepřivítala, Axisi,“ řekla tiše. „Prosím, přijmi moji omluvu za to, že jsem tě nepřijala do rodiny radostněji. Zachovala jsem se zle a za to žádám o prominutí. Vítám tě v domě Úsvitu, bratře.“

Axis se dotkl její tváře. „Není potřeba. Vím o tvém žalu. Pěnice.“ Zaváhal. „Poslední slova Volného páda patřila tobě. Věř lásce, kterou k tobě choval.“

Pěnice ustoupila a tvář měla bezvýraznou, jak bojovala se žalem. Dokonce i nyní, po tolika měsících, pro ni bylo bolestivé o Volném pádovi třeba jen slyšet.

„Než se vydáme do Auly, musím udělat ještě jednu věc,“ řekl Vraní chochol, „i když mi to trhá srdce.“ Natáhl ruce. „Rivko. Hvězdný poutníku.“

Když k němu přistoupili, vzal je za ruce. „Jste si jistí, že to chcete udělat?“

Rivkah kývla. Už se rozhodla. „Ano, Vraní chochole. Musí to tak být.“

Hvězdný poutník mlčel.

„Před mnoha lety,“ začal Vraní chochol, „pro mě bylo ctí oznámit a dosvědčit váš manželský slib a pouto mezi vámi. Nyní jste se oba shodli na tom, že chcete slib zrušit.“ Výmluvně a vážně pustil jejich ruce. „Vaše manželství skončilo, Hvězdný poutníku a Rivko. Užijte si svobodu moudře.“

Rivkah s Hvězdným poutníkem varovali děti a rodinu před tím, k čemu se chystají. Nikoho to doopravdy nepřekvapilo. Skutečnou tragédií je, pomyslel si Axis, že vášeň a láska, která změnila jejich životy a změnila životy i celých národů, můžou skončit tak snadno.

„Miloval jsem tě, Rivko,“ řekl Hvězdný poutník něžně. „Chci, abys to věděla.“

„A já milovala tebe, Hvězdný poutníku, celým srdcem i duší. Chci, abys to věděl.“

„Rivko.“ Vraní chochol jí položil ruku na rameno. „Jsi a navždy zůstaneš členkou domu Úsvitu. Rozeklaná hora bude vždy tvým

domovem, pokud ji tak budeš chtít nazývat. Nevyháníme tě z rodiny jen proto, že jsi zrušila manželství s Hvězdným poutníkem.“

Rivkah kývla. „Děkuji, Vraní chochole. To jsou laskavá a vítaná slova.“ Zaváhala. „Zůstanu až do Beltide a oslavím ho s vámi, pak se na čas vrátím do Acharu. Nevím, jak dlouho tam zůstanu nebo jestli tam najdu domov.“

„Pojďte,“ řekl Vraní chochol rodině. „Slyším, jak se Aula plní. Musíme se obléci. Axis se potřebuje setkat se svým lidem.“

* * *

Axis žil mezi Ikarii už skoro tři měsíce, ale ještě nikdy se nezúčastnil shromáždění. První dva měsíce trávil většinu času s Jitřenkou a Hvězdným poutníkem, a kromě nich se téměř s nikým nestýkal, další měsíc cvičil letku a opět se tak ocitl v izolaci.

Ale přestože většina Ikarii ještě netušila, co si o Axisovi Úsvitu myslet, zvěsti a klepy se šířily Rozeklanou horou jako stepní požár. Axis strávil dva měsíce s Hvězdným poutníkem a Jitřenkou proto, že on učil je, ne oni jeho. Plánoval se s letkou vrhnout na Gorgaelovo vojsko ihned po Beltide, aby se pomstil za útok o Yuletide, přičemž přesně opačné zprávy říkaly, že napřed zamíří na jih a dobude Achar. Pět Ikarii přísahalo, že na vlastní oči vidělo dopis s kapitulací, který Gorgael Axisovi poslal a adresoval ho na Rozeklanou horu, zatímco dalších sedm stejně vážně tvrdilo, že vidělo podobný dopis, v němž prý stálo, že Gorgaela zavraždila tlupa Ravensbund'anů. Několik ikarijských žen se vychlouvalo tím, že jim prý Axis nabídl manželství. Jedna říkala, že už s ním čeká dítě. Další se snažili zjistit, která část Proroctví už se vyplnila, a která ne. Jiní přemýšleli, jestli už se Vraní chochol rozhodl, koho jmenuje nástupcem. Pokud ne Axise, pak koho? Několik jich hovořilo o Azhure a jejím mistrném zacházení s Vlkem, a jednoho nebo dva dokonce napadlo, jestli není jedním z Hvězdných bohů, který se ve smrtelném převleku vrátil, aby strávil nějaký čas s Ikarii.

* * *

Raum seděl s Azhure kus pod lavicemi letky a tiše s ní hovořil. Azhure avarského druida v posledních měsících sotva zahlédla. Tolik ho zaměstnávalo studium v ikarijské knihovně a učení ikarijských dětí.

„Co myslíš, že se dnes večer stane?“ zašeptala Azhure s očima upřenými na ikarijský národ, který se vměstnal do Auly. Oblékla se do jasně karmínového hávu, který jí visel nízko na ramenou, opásala ho tmavě smaragdovým opaskem a vlasy si nechala rozpuštěné, což ještě zdůraznilo její exotický vzhled. Mnoho Ikarii na ni spočinulo pohledem, když do Auly vstoupila.

Raum se usmál a jeho průzračné oči byly něžné. „Kdo ví, Azhure? Dnes večer Axis buďto získá Ikarii na svoji stranu, nebo je ztratí. Další šanci nedostane.“

„Raume!“ zvolala Azhure. „Nemohou ho odmítnout! Nebo snad ano?“

Raum jí uklidňujícím způsobem stiskl ruku. „Nikdo netuší, co Ikarii na shromáždění udělají, Azhure. Jsou přelétaví a mohou se nechat strhnout špatným směrem.“

„Ale Raume, shromáždění po Yuletide přece hlasovalo a zvolilo Axise vojenským velitelem.“

Raum se ironicky usmál. „Oni o tom tak docela nehlasovali, Azhure. Hovořili o tom, to ano, a mnozí souhlasili, ale hlasování se týkalo jen toho, zda začít s Axisem v Gorkenské pevnosti jednat. Ikarii se rádi scházejí a dohadují, ale když přijde na věc, neradi se rozhodují.“

Azhure si pro sebe zamumlala něco o Ikarii a Raum pokračoval. „Ale Axisovi pomůže, že získal kontrolu nad letkou, Azhure. Ikarii to budou respektovat. Alespoň je osloví jako velitel letky.“ Raum zalétl pohledem k prázdným lavicím letky a uhladil si tmavě zelený háv. Kde jsou? Copak nepřijdou Axise podpořit?

Jakoby v odpověď na jeho myšlenky se ozvalo zašustění křídel. Do Auly vstoupily rozličné perutě letky a v tichosti zaujaly svá místa.

Jejich vzhled Ikarii, kteří seděli namačkaní na lavicích pod nimi, šokoval. Natahovali krky a čelisti jim klesaly.

„Co?“ Raum vydechl. „Co to mají na sobě?“

Azhuřiny oči se spokojeně rozzářily.

Nejenže si letka obarvila křídla válečnou černí, ale také si oblékla upnuté černé vlněné oděvy.

„Axis říkal, že chce udělat ze skřivanů jestřáby,“ poznamenala Azhure s očima upřenýma na letku. „Teď tak aspoň vypadají.“

Ale největší dopad na shromáždění neměla jejich temná, velkolepá přítomnost, nýbrž to, že hrud' všech vojáků zdobilo krvavě rudé slunce. Velitele perutí odlišovalo zlaté lemování slunce, velitele spárů pak malý kruh zlatých hvězd.

„Žhnoucí slunce je znamením domu Úsvitu,“ vysvětlila Azhure, „krvavě rudé pak erbem Axise.“

„Tys ho pro něj vyšila?“

Azhure kývla. „A on ho přijal, i když neví, že se do něj oděla celá letka. Navrhla jsem to Bystrozrakovi.“

A on očividně souhlasil, pomyslel si Raum. Když už nic jiného, Ikarii alespoň pochopí, že letka stojí jednotně za Axisem. Znovu se podíval na ženu vedle sebe, která na letku s klidným výrazem hleděla. Umístilo ji Proroctví do Smyrtonu úmyslně? přemýšlel Raum. Nebo to byla jen obyčejná náhoda, že jsem ve Smyrtonu našel ženu, která mě a Shru zachránila před jistou smrtí, našla způsob, jak zachránit mnoho Ikarii a Avar před masakrem o Yuletide, ovládla Vlka, kterého se za čtyři tisíce let naučil používat jen jediný Ikarii, a naplánovala tuto šokující ukázkou podpory Axise? Shoda okolností? To těžko. Tolik věcí kolem Azhure nedávalo smysl. Vzpomněl si, jak při posledním shromáždění rozuměla prastarému ikarijskému jazyku, v němž Hvězdný poutník zpíval a který se Raum naučil až po mnoha letech úporného studia.

Kdo jsi, Azhure? žasl Raum. Co jsi?

O pět řad níž seděli Strážci Ogden a Veremund. Odložili špinavé hábity a oděli se do slušivých šatů. Oba nyní hleděli na Azhure stejně zamyšleně jako Raum. Kdykoli se ocitli v její přítomnosti, ovládl je pocit, že ji odněkud znají, a to je mátko. Připadalo jim, jako by ji znali po většinu života. A Strážci žili velmi, velmi dlouho. Nebyla jen obyčejná vesničanka, kterou strhly události. Určitě ne. Kdo je ta žena, která s takovou lehkostí kráčela Proroctvím?

* * *

Ze zamyšlení všechny vytrhl příchod starších a zaklínačů, kteří se posadili na lavice ve spodních řadách.

Shromáždění zadrželo dech a upřelo oči na malé dveře do šatny. Nikdo nepromluvil a ani zašustění pírků neprolomilo ticho.

Konečně vešly ženy z domu Úsvitu a zaujaly svá místa. Zářivé pírků šla první, jak se slušelo na talonovu ženu, po ní následovala Jitřenka, Rivkah a Pěnice, která díky poutu s královským domem Úsvitu usedla s nimi místo s letkou. Všechny ženy byly oděny do různých kombinací královské fialové, zlaté a slonovinově bílé. Barvy vypadaly obzvláště krásně na Pěnici, která měla fialové oči a zlatou spodní část křídel.

Ve dveřích se něco pohnulo. Sedmdesát tisíc očí se obrátilo k příchozímu.

Byl to Hvězdný poutník, který v karmínové tóze s bledě zlatým sluncem na prsou vypadal úžasně a mocně. Nezamířil k lavicím, nýbrž do středu zlatého kruhu, který tvořil srdce Auly. Sklopil oči a zadíval se na dveře.

Nyní vešel pomalu a hrdě Vraní chochol. Fialovou tógu měl lemovanou zlatem a zlatý náhrdelník s drahokamem na krku ho označoval za talona, vůdce všech Ikarii. Vydal se k Hvězdnému poutníkovi a postavil se vedle něj. Pak společně pozdravili shromáždění a hluboce se uklonili v tradičním ikarijském pozdravu. Spustili paže a křídla na znamení úcty a ponížení a pomalu opsali kruh, aby pozdravem obsáhli úplně všechny.

Azhure si vzpomněla, za jak neuvěřitelně krásného a ladného považovala Hvězdného poutníka, když se ukláněl shromáždění naposledy, ale úklona obou bratří svojí nesmírnou krásou a prostotou téměř ohromovala.

Bylo velmi neobvyklé, aby zahájili shromáždění jako sobě rovní. Obvykle se této role ujal jen jeden z nich – Hvězdný poutník jako nejmocnější zaklínač nebo Vraní chochol jako talon.

Azhure se otočila k Raumovi s otázkou v očích.

„Řekl bych, že tím chtějí naznačit, že ten, kdo přijde po nich, je ještě mocnější než oni dva,“ zašeptal jí do ucha. „Dávají tak rovněž najevo, že jsou jednotní a podporují ho. Ztíží tím postavení Axisových protivníků. Obzvláště když se za Axise tak jednotně postavila letka.“

Vraní chochol postoupil vpřed, aby promluvil, při pohledu na letku však vytřeštil oči. „Do Auly vstoupí ještě jedna osoba, můj lide. Nemusím říkat, kdo to je. Je to Muž z hvězd. Axis Úsvit, syn princezny Rivky z Acharu a mého bratra, zaklínače Hvězdného poutníka Úsvita. A je to také muž, kterého jsem jmenoval následníkem trůnu,“ pronesl do naprostého ticha Auly.

„Jedná se o velmi formální představení,“ vysvětlil Raum. „Říká jasně, že si ten muž zaslouží respekt nejen z pozice Muže z hvězd a díky původu a vztahu ke dvěma královským rodinám, ale také proto, že byl jmenován následníkem trůnu.“

„Je to můj syn,“ řekl Hvězdný poutník přímo, „a náš zachránce.“ S Vraním chocholem se obrátili ke dveřím.

Axis vstoupil z temné chodby do zlatého světla Auly a zřetelně cítil tíhu okamžiku.

Vojáci letky se jako jeden postavili a zasalutovali veliteli pěstí přitisknutou na srdce.

Pohyb a šustění křídel vysoko nad ním upoutaly Axisovu pozornost. Na kratičký okamžik zaváhal, protože se nemohl vynadívát na ebenově černé uniformy s krvavě rudým sluncem a na gesto podpory a úcty. V tu chvíli si Axis uvědomil plnou moc svého osudu. Prodchly ho sebejistota a hrdost.

Zamířil do středu zlatého kruhu a strýc s otcem mu uvolnili cestu.

Axis pozdravil shromáždění stejně jako Vraní chochol a Hvězdný poutník. Ruku sevřenou v pěst si přitiskl na zářící slunce na hrudi, uklonil se a otočil dokola, aby pozdravil všechny v Aule. Když se opět napřímil, setkaly se jeho oči s Azhuřinými a ona vycítila silné emoce, které Axisem v tu chvíli zmítaly. *Prokázala jsi mi čest, Azhure, a já jsem opět tvým dlužníkem*, zašeptal jí v mysli jeho hlas. Sevřel látku svých šatů, protože se kolem ní ovinula jeho zaklínačská moc. Chvíli ji objímala a hladila, pak se Axis stáhl, napřímil a hrdě se obrátil ke shromáždění.

Na rozdíl od otce a strýce, kteří se při formálních událostech odívali do tóg, oblékl se Axis jako válečník, a to do tuniky, kterou mu Azhure ušila, světlých kalhot a kožených jezdeckých bot.

„Jste můj lid,“ řekl a oči se mu rozzářily. „Unikl jsem z okovů lží a zavedu vás zpět do Tencendoru.“

V Aule se rozpoutal chaos. Tisíce Ikarii vyskočily na nohy. Někteří výskali, jiní vyrazili bojový pokřik a ještě další se pustili do zpěvu. Do vzduchu létalo peří, lidé zvedali pěsti a vzrušením trhali polštáře na cucky. Pokud někteří starší ještě stále pochybovali, zda mladší pokolení skutečně opustí pohodlí Rozeklané hory, aby se vystavila nebezpečí a dobyla zpět Tencendor, jejich pochybnosti byly nyní vyvráceny.

Axis jen stál a sledoval povyk okolo. Opět se zadíval do očí Azhure a ona znovu ucítla lehký dotek jeho moci, jak se s ní dělil o emoce. V tu chvíli si Azhure připustila, že ho miluje. Celý život snila o hrdinovi. Existoval snad větší hrdina než muž, který předstoupil před toto shromáždění? Zasněně se usmála. Vypadala jako karmínový ostrůvek klidu v moři vzrušení.

Axis stáhl svoji moc od Azhure a obrátil se k rozčilenému shromáždění. Dlouze přemýšlel, co Ikarii říct, a nakonec se rozhodl řídit zásadou, kterou ho naučil, přestože to byla skutečná ironie, právě Jayme, bratr-velitel Seneschalu. „Už prvními slovy musíš dobýt srdce posluchačů, protože ta zůstávají nejvěrnější. Pokud musíš někoho dlouze přesvědčovat, vždy ti v táboře zůstane potenciální zrádce.“

Nakonec Axis zvedl ruku a požádal o ticho. Ikarii jen pomalu ztichli a znovu se posadili. Když opět získal pozornost celého shromáždění, promluvil.

„Zavedu vás zpět do Tencendoru, ale nebude to snadné a výsledek nebude zcela odpovídat vašim očekáváním. Může trvat roky, než získáte zpět to, co jste ztratili.“ Axis věděl, jak nebezpečná je tato část, protože Ikarii si museli uvědomit, že se jejich sny nevyplní přes noc. „Víte, že se Proroctví dalo do pohybu a že já jsem Muž z hvězd. V tuto chvíli mezi vámi sedí dva Strážci.“

Ikarii se pátravě rozhlédli a Ogden s Veremundem stydlivě zamávali.

„Ať už udělám cokoli, ať už vás zavedu kamkoli, musím se řídit Proroctvím, můj lide. Pokud má Tencendor povstat a porazit Gorgaela, musíme vyléčit staré rány. Ikarii, Avar a Achařané se musejí stát jediným národem. Pokud se nám nepodaří dosáhnout porozumění, Gorgael učiní zadost svému jménu a vše zničí,“ řekl Axis s odkazem na Proroctví. „Mým prvním a myslím, že také nejtěžším úkolem bude

sjednotit tři národy a znovu vybudovat Tencendor. V tomto ohledu
čelím nebezpečným nepřátelům.“

„Achařanům,“ zasyčel hlas.

„Ne, není to lid Acharu.“ Axis se odmlčel a na okamžik se na Ikarii
zahleděl. „Myslím, že *lid* Acharu přijme vás i nový Tencendor, ale
postaví se mi... *nám* bratrstvo Seneschalu a vévoda z Ichtaru. Nebyl to
právě Seneschal, kdo přiměl Achařany, aby vás za válek Sekery
vypudili z Tencendoru? Seneschal s námi bude bojovat a využije k
tomu Bornehelda a jeho armádu.“

„A Priam?“ zeptal se někdo.

„Priam se nemůže postavit Seneschalu i Borneheldovi. Ne, přátelé,
čekají nás dvě bitvy. V první musíme sjednotit tři národy proti
Seneschalu a Borneheldovi. Ve druhé obrátíme společné síly proti
Gorgaelovi.“

Axis se opět odmlčel, aby Ikarii mohli promluvit, ale ti mlčeli a
zvažovali jeho slova.

„Pokud chcete Tencendor,“ pokračoval, „budete o něj muset
bojovat. Ještě letos v létě se budou Ikarii moci začít přesunovat na jih.
Už na nás čeká armáda Achařanů, kteří se zavázali Muži z hvězd.
Bystrozraku Železný spáre?“ Axis se otočil a oslovil velitele spáru,
který seděl vysoko nad ostatními Ikarii. „Přinesly tvé hlídky nějaké
zprávy o Belialově vojsku?“

Bystrozrak se postavil. Spojení ebenových křídel a uniformy s jeho
černými vlasy a očima a snědou pletí mu dodávalo vzhled dravce.
Úsečně Axisovi zasalutoval a promluvil.

„Drazí Ikarii. Dnes ráno nám pět zvěďů, kteří se vydali na dlouhou a
nebezpečnou misi do Urqhartských kopců, přineslo šokující zprávy.
Axisova armáda, které v tuto chvíli velí jeho věrní podřízení Belial a
Magariz...“

Hluboko pod ním Rivčina tvář zpopelavěla šokem.

„...obsadila prastarou pevnost v Sigholtu. Sigholt žije a čeká na nás.
První krok zpět do Tencendoru byl udělán.“

Ikarii opět začali výskat, ale Axis je tentokrát rychle přerušil.

„Můj lide,“ zakřičel, „poslouchej mě! Ze Sigholtu sjednotíme
Tencendor, ze Sigholtu srazíme Seneschal a Bornehelda na kolena!“

Ach, pomyslela si Azhure. Tak to měl na mysli, když řekl, že mým prvním cílem nemusí být skraelingové. No, svůj podíl na zničení Seneschalu rozhodně neopláču.

„Ze Sigholtu vyrazíme znovu dobýt Tencendor a vypudit Gorgaela ze země!“

Axis stál hrdě a vzpřímeně ve středu zlatého kruhu a tunika mu zářila stejně jako krvavě rudé slunce na hrudi. Zvedl ruce, aby na shromážděné Ikarii zapůsobil.

„Jsem Muž z hvězd a zavedu vás zpět do Tencendoru. To vám slibuji. Ikarii, doprovodíte mě domů?“

O odpovědi nemohlo být pochyb. Všichni Ikarii v Aule vyskočili na nohy a začali provolávat Axisovo jméno.

Jeho rodina, která seděla bok po boku, pozorovala Axise se smíšenými pocity. Rivkah a Hvězdný poutník byli hrdí na to, že ho zplodili. Jitřenka ho pozorovala s lítostí nad koncem jedné éry. Život Ikarii už nikdy nebude stejný. Pěnice při pohledu na něj vzpomínala na Volného páda. Axis sice obsadil pozici, která právoplatně patřila Volnému pádovi, ale podařilo by se Volnému pádovi rozhašteřeně Ikarii takto sjednotit?

Vraní chochol si stejně jako jeho matka uvědomoval, že jedna éra spěje ke konci. Dnes v noci dosáhla jeho moc vrcholu. Byl sice stále talonem, ale to Axis měl nyní mezi Ikarii skutečnou autoritu. Už se ujal vlády. Vranímu chocholu poklesla ramena i křídla. Stejně jako Pěnice přemýšlel i on o Volném pádovi.

Axis zvedl ruce, aby nastolil ticho. „Mír, můj lide. Děkuji ti za podporu.“

„Kdy se vrátíme do Tencendoru?“ zavolal hlas z vyšších řad Auly.

„Kdy se postavíme Seneschalu a Borneheldovi?“ vykřikl člen letky.

„Vrátíme se a budeme bojovat,“ ujistil je Axis. „Ale nestane se tak zítra. Letka stále potřebuje výcvik, a to především s vojskem, které na ni čeká v Sigholtu. Za dva týdny se vydáme oslavit Beltide s Avar a během následujících měsíců se pak letka začne přesunovat do Sigholtu. A já také potřebuji další výcvik.“

„Ne!“ vykřikl jeden ze vzrušených Ikarii. „Už jsi nejmocnější zaklínač za posledních několik pokolení. Další výcvik? Ten nepotřebuješ!“ Podpořil ho výskot.

Axis se zazubil. „S výcvikem, který mám na mysli, budu ještě mocnější. Má matka Rivkah,“ obrátil se k ní, uklonil se a ona mu odpověděla úsměvem a kývnutím, „mi zajistila právo požádat o pomoc Charonity. A já je požádám o jejich tajemství.“

Jeho slova většinu Ikarii překvapila, protože jen málokdo tušil, že Charonité ještě vůbec existují. Hvězdný poutník dovolil, aby mu přes tvář přelétl hrdý výraz. *Jeho* syn se dozví tajemství, která Charonité střežili po mnoho tisíc let.

„Po Beltide vás na nějaký čas opustím,“ pokračoval Axis, „ale vrátím se. A po návratu vás zavedu do Tencendoru. Odvedu vás domů.“

Ikarii znovu propukli v jásot. Čekali tak dlouho, že je malé zdržení nedokáže otrávit.

13

Večeře v hostinci U unaveného racka

Timozel se zahalil do podivínského ticha, jako by ostatní kolem stolu vůbec neexistovali. Vidiny nyní byly stále častější a živější.

Jel na velkém zvířeti – ne, nebyl to kůň, nýbrž něco jiného – které se pod ním vlnilo a vzpínalo. Bojoval za vznešeného pána a v jeho jménu velel mocné armádě, která se táhla mnoho mil všemi směry. Stovky tisíc vojáků křičely jeho jméno a urychleně plnily každé jeho přání.

Před nim ležela další armáda, ubohý nepřítel třesoucí se hrůzou. Nedokázal se jeho umu postavit. Nepřátelský velitel se choulil v posteli, protože nesebral odvahu postavit se Timozelovi v čestném souboji.

Ve jménu svého pána zbaví Achar odporných nájezdníků.

„Ano,“ zamumlal a Borneheld po něm střelil podrážděným pohledem.

Ve velké, slavné bitvě zničili nepřátelské pozice – všichni nepřátelé, muži i jiná stvoření, která bojovala s lidmi bok po boku, zemřeli. Timozel neztratil jediného bojovníka.

Další den, další bitva. Nepřítel použil nečistou magii a zasadil Timozelovu vojsku tvrdou ránu... ale Timozel přesto zvítězil a nepřátelé i jejich velitel ustoupili.

Další den. Timozel seděl se svým pánem a s Faraday u ohně. Všechno bylo v pořádku. Timozel našel světlo a svůj osud.

Jeho jméno bude žít v legendách navždy.

Všechno bylo v pořádku.

Vidina potemněla a Timozel slyšel, jak Borneheld znovu nadává Faraday.

„Nejsi k ničemu!“ zasyčel Borneheld. Faraday ztuhla. Manželova slova slyšeli zřetelně všichni u stolu.

„Bezcenná!“ soptil Borneheld. „Jak dlouho už jsme manželé? Čtyři měsíce? Pět? V břichu už bys měla nosit mého syna.“

Faraday se zahleděla do dálky a odmítala zrudnout. Díky Matčinu požehnání zůstávala neplodná, odmítala však pronášet prázdné sliby. Rod vévodů z Ichtaru skončí v jejím neplodném lůně.

Její klidný výraz jen posiloval Borneheldův vztek. „Nejsi neplodná proto, že bych se já nesnažil, Faraday,“ prohlásil hlasitěji. „Možná bych měl zavolat léčitele, aby ti namíchal lektvar.“

Gautier po jeho levici se zazubil, ale vévoda Roland, který seděl vedle Faraday, vypadal velmi zahanbeně.

Faraday sklopila oči k talíři a doufala, že její mlčení Bornehelda unaví. Yr seděla mlčky ve stinném koutě a Faraday cítila její tichou podporu a soucit.

V Gorkenské pevnosti Faraday manželství s Borneheldem snášela, ale nyní sotva dokázala skrýt nechuť, kterou k němu cítila. Už se ho nesnažila v posteli potěšit nebo mu vyhovět, ani nepředstírala, že ho miluje nebo touží po jeho společnosti.

Borneheld si uvědomoval, co k Axisovi cítí, a tušil, že mu v Gorkenské pevnosti lhala. Dokázal by to ale překonat – jen kdyby mu dala dědice.

Avšak navzdory veškeré jeho snaze zůstávala Faraday neplodná. Borneheld nikdy nebyl šarmantní nebo dvorný, v Gorkenské pevnosti se však snažil k Faraday chovat s úctou. Ale poté, co musel Gorkenskou pevnost i Ichtar opustit, byl neustále nevrlý a nezdráhal se hanět Faraday na veřejnosti. Po pádu pevnosti se mu v mysli usadilo něco temného a strašlivého a Faraday byla nucena se dívat, jak to s každým dnem roste.

Borneheld se zprudka odvrátil a pustil se s Gautierem a Timozelem do diskuse o tom, jak zajistit Jervois dostatečnou obranou.

Faraday si zhluboka oddechla a rozhlédla se po místnosti. Borneheld a jeho velitelé obsadili hostinec U unaveného racka, stejný hostinec, v němž cestou do Gorkenské pevnosti s Yr a Timozelem přespal. Muži, kteří z Gorkenské pevnosti unikli, si našli ubytování ve městě nebo ve stanech kolem Jervois.

Faraday zachytila pohled ravenbundského náčelníka Ho'Demiho. Chystala se odvrátit, protože očekávala, že bude stejně zahanbený nebo neklidný jako většina ostatních v místnosti, ale Ho'Demi se na ni vřele usmál. Z jeho tmavých očí nevyčetla nic než úctu a soucit. Faraday se napřímila a Ho'Demi pochvalně kývl.

Faraday ještě nedostala šanci si s tím mužem promluvit, protože Borneheld dělal, co bylo v jeho silách, aby jí zabránil stýkat se s kýmkoli kromě Yr a Timozela. Ale Ho'Demi se navzdory divokému, děsivému vzezření choval tak noblesně, že Faraday fascinoval. Popravdě ji uchvátil celý ravenbundský národ, který se utábořil kolem Jervois. Při vzácných příležitostech, kdy jí Borneheld dovolil opustit komnaty (s náležitým doprovodem), zahlédla Faraday pestrobarevné stany táhnoucí se mnoho mil do dálky. Tábořem se rozléhalo tiché cinkání zvonečků, které si Ravensbund'ané vplétali do vlasů a do hřív koní a rozvěšovali je všude po stanech. Všichni Ravensbund'ané byli tetovaní a rozdílné obrazce označovaly různé kmenové skupiny, avšak všichni, bez ohledu na to, k jakému kmenu patřili, měli uprostřed čela prázdný kroužek, který neprotínala žádná čára.

Faraday netušila, že se Ho'Demi stejně tak zajímá o ni. Všichni Ravensbund'ané znali Prorocství. Žili proto, aby jemu i Muži z hvězd sloužili a Ho'Demi instinktivně poznal, že tato žena je jeho součástí. Ale nemohl se přiblížit ani k ní, ani k její Strážkyni, tak přísně je Borneheldovi muži střežili. Jednou. Jednou. Ale proč Borneheld ženu, o které Prorocství dozajista hovoří, zostuzoval? Nechápal to.

Faraday odvrátila oči od Ho'Demiho, aby k němu svým zájmem nepřitáhla Borneheldovu pozornost, a všimla si, že ji pozoruje Timozel.

V jeho očích žádný soucit ani podporu nenašla. Během posledních několika měsíců se z Timozela naneštěstí stal Borneheldův muž. Byl stále jejím kavalírem a měl se tedy starat o její dobro a zájmy, ale z nějakého důvodu se rozhodl, že jí nejlépe prospěje, když bude sloužit

jejímu manželovi. Timozel Bornehelda obdivoval a ctil, což Faraday nedokázala pochopit.

Timozel se s ní na rozdíl od jejího manžela o své vidiny nepodělil.

Faraday odvrátila pohled. Kdyby věděla, že se z Timozela stane takový temný, zadumaný, děsivý muž, byla by jeho žádost stát se jejím kavalírem odmítla. Nyní na ni Timozel upřeně zíral, protože s Borneheldem v otázce dítěte zcela souhlasil.

* * *

Yr ze stinného koutku sledovala, jak se Faraday napřímila, když spatřila soucit a podporu v Ho'Demiho očích, ale pak se opět schoulila, když na sobě ucítila Timozelův obviňující pohled. Yr vážně přemýšlela o tom, jestli Strážci udělali dobře, když Faraday přiměli potlačit lásku k Axisovi a provdat se za Bornehelda. Mysleli jsme si, že tak udržíme Axise naživu, pomyslela si Yr hořce. A tak jsme přiměli sladkou, zamilovanou dívku, aby se odevzdala Borneheldovi. *Proč* jsme považovali za nutné strčit ji tomu křupanovi do postele?

Snad nakonec najde lásku a klid po Axisově boku, modlila se Yr. Nepochybovala o tom, že Axis Faraday miluje – v Gorkenské pevnosti to všichni viděli. A věděla i to, že by si Axis probojoval cestu celým Acharem, aby zachránil Faraday z Borneheldových spárů. O tom *nesměla* pochybovat. Raději ani nemyslela na to, že by Faraday trpěla pro nic za nic.

Stejně jako Faraday pohlédla také Yr na Timozela. Kdysi bývali milenci, ale Timozelovy záliby se staly na Yřin vkus příliš temné, proto jejich vztah ukončila. Byla přesvědčena o tom, že se budou muset s Faraday sjednotit, aby strašlivou situaci přežily.

Modli se, aby se Axis rychle objevil, pomyslela si, modli se, aby přišel a obě vás zachránil.

* * *

„Vojáku,“ řekl bratr Gilbert, „jsem vyslancem samotného bratra-velitele Seneschalu. *Požaduji*, abys mě *ihned* vpustil do komnat vévody Bornehelda!“

Strážce si odfrkl a shůry se zadíval na uhrovitého, vyzáblého bratra. Kdybych já byl bratrem-velitelem, našel bych si důstojnějšího vyslance.

„Mám dokumenty! Dokazují, kdo jsem,“ zakřičel Gilbert, protože už ztrácel trpělivost. Rodiče toho tupce museli mít neštovice, že zplodili takového idiota! Z Carlonu do Jervois se doplavil po Nordře a byla to těžká, rychlá a strašlivě studená cesta. Čím dřív se Gilbert dostane ke krbu – a k Borneheldovi – tím lépe. Gilbert se chystal znovu zakřičet, když se z temné chodby za strážcem vyloupila postava.

Strážce se ihned postavil do pozoru, což Gilberta zmátlo, protože příchozím byl jeden z divochů ze severských pustin Ravensbundu, jehož tvář brázdilo víc čar, než bylo obvyklé.

„Náčelníku Ho'Demi,“ pozdravil ho strážce. „Tenhle podvyživený prcek tvrdí, že ho za námi poslal bratr-velitel.“

„Mám dokumenty,“ prohlásil Gilbert pohoršeně. On? Podvyživený prcek? Vždy se považoval za docela atraktivního muže.

Divoch luskl prsty. „No? Ukaž mi je!“

Gilbert vytáhl z lemu pláště list papíru a podal ho divochovi. Takže bude předstírat, že umí číst?

„Máš pro Bornehelda zprávy o Priamovi, bratře Gilberte?“ zeptal se divoch, když konečně vzhlédl od papíru.

Gilbert jen s vynaložením všech sil zabránil tomu, aby mu poklesla čelist. No tak rozluštil Priamovo jméno a zbytek uhádl. „Ano,“ vypravil ze sebe nakonec. „*Důležité* zprávy o Priamovi a situaci v Carlonu. *Důležité* zprávy,“ zopakoval Gilbert pomaleji pro případ, že by mu divoch napoprvé neporozuměl.

Ho'Demi papír složil, schoval si ho do kožichu a ignoroval Gilbertovy protesty. „Převezmu si ho, Eavane. Dobrá práce.“

Gilbert vycenil zuby a protlačil se kolem strážce. Pospíšil si za Ho'Demim, málem zakopl o smeták, který nějaká lehkomyšlná čůza nechala stát u dveří, a potácel se za ním vzhůru po temném schodišti.

„Máme málo oleje do lamp,“ vysvětlil Ho'Demi, když uslyšel, jak Gilbert zakopl o lem pláště.

Na vrcholku schodiště se nacházely velké zavřené dveře, které střežili další dva muži. Oba se postavili do pozoru. Ho'Demi prošel kolem nich do komnaty a pokynul Gilbertovi, ať ho následuje.

Gilbert zamrkal, aby jeho oči přivykly jasu pokoje, a ustoupil, protože ke dveřím pospíchaly dvě ženy.

„Nechod' ještě spát, Faraday,“ zavolal Borneheld. „Možná z tebe dneska v noci dostanu syna.“

Komnatou se rozlehl břitký smích a Faraday se protáhla kolem Gilberta ven ze dveří. Od chvíle, kdy ji viděl naposledy, uběhlo asi šest měsíců. Tehdy byla plná života, nyní ale vypadala, jako by ji tížil smutek celého světa.

„No?“ osopil se Borneheld. „Kdo je to?“

Ho'Demi mu podal papír, který sebral Gilbertovi. Borneheld ho rychle přelétl očima. „Aha,“ řekl. „Vypadá to, že pro nás má bratr Gilbert skutečně zajímavé zprávy. Gilberte?“

No, tady je alespoň muž, který si zaslouží moji úctu, pomyslel si Gilbert. Borneheld stál u krbu a možná vypadal otrhaněji, než když ho Gilbert viděl naposledy, a kaštanové vlasy měl ostříhané tak nakrátko, že to vypadalo, jako by měl hlavu holou, ale pořádně zhmožděnou, přesto však podle Gilberta vypadal nejvznešeněji ze všech mužů v komnatě. Zaslouží si naši ochranu a podporu, pomyslel si, přistoupil k Borneheldovi a uklonil se.

„Pane vévodo,“ řekl uctivě, „z Ichtaru“ ale nedodal. To by bylo za současných okolností urážející a Gilbert dostal od Jayma jasné pokyny, aby Bornehelda nijak neurazil.

„Jaké neseš zprávy?“ zeptal se Borneheld. „Musí jít o něco důležitého, když bratr-velitel poslal jednoho ze svých rádců, aby se mnou promluvil osobně.“

„Můj pane,“ řekl Gilbert lichotivě. „Bratr-velitel Jayme mi přikázal, abych předal zprávy jen tobě.“

Borneheld přimhouřil oči. Buďto mu muž opravdu potřeboval říct něco důležitého, nebo to byl zabiják. Borneheld v těchto dnech věřil jen málokomu. Nakonec se od Gilberta odvrátil. „Rolande, Ho'Demi, můžete jít. Zítra ráno se ke mně dostavte hned za rozbřesku. Musíme si projít konečné plány pro zavodnění příkopů.“

Oba muži se uklonili a beze slova odešli. Gilbert si všiml, že Roland v poslední době hodně zhubl.

„Můj pane?“ zašeptal Gilbert a ukázal na Gautiera s Timozelem.

„Zůstanou,“ řekl Borneheld ostře. „Svěřil bych jim svůj život, a pokud se o něco pokusíš, zabijí tě.“

„Jsem tvůj služebník, pane,“ podlézal Gilbert, „ne tvůj vrah.“

„No tak se posad' a naliž si víno. Vypadáš, jako by ses potřeboval občerstvit.“

Borneheld se posadil naproti Gilbertovi, ale Gautier s Timozelem zůstali stát, připraveni Bornehelda v případě potřeby bránit. Oba muži vypadali velmi nebezpečně a Gilbert přemýšlel, co proměnilo chlapeckého Timozela v děsivého muže, který zjevně přenesl svoji věrnost z Axisu na Bornehelda.

„Pane vévodo,“ začal Gilbert. „Bratr-velitel Jayme si přečetl tvé hlášení a vyslechl zprávy ze severního Acharu a jeho obavy neustále sílí.“

„Udělal jsem, co bylo v mých silách,“ řekl Borneheld. „Ale...“

„Byl jsi zrazen, můj pane, to chápeme. Axis s Magarizem se spojili se Zapovězenými a zradili tím tebe i Seneschal.“

„Ano!“ řekl Borneheld. „Zradili mě moji vlastní muži! Nemůžu nikomu věřit! Nikomu! Tedy až na Gautiera a Timozela,“ dodal rychle. „Nikomu jinému.“

Gautier s Timozelem se uklonili.

„Děláš dobře, že se obáváš zrady, můj pane,“ pokračoval Gilbert plynule. Šlo to mnohem lépe, než očekával. „Přináším totiž politováníhodné zprávy.“

„U požehnaného Artora!“ zvolal Borneheld a postavil se tak rychle, až židle, na níž seděl, s rachotem dopadla na podlahu. „Kdo?“

Gilbert nasadil velmi bolestný výraz. „Je mi líto, že to musím říct, můj pane...“

„Tak už zatraceně mluv!“ zakřičel Borneheld, naklonil se přes stůl a popadl Gilberta za hábit.

„Priam,“ vykoktal Gilbert, protože ho šílenství v Borneheldových očích vyděsilo. „Priam.“

Borneheld Gilberta pustil. „Priam? Priam mě zradil? Jak?“

„Priam je vyděšený a sám,“ zašeptal Gilbert. „Nemá tvé odhodlání ani odvalu. Naslouchá Proroctví Ničitele.“

Borneheld zaklel a Gilbert pokračoval. „Přemýšlí, jestli Axis ještě žije, a dokonce zvažuje spojení se Zapovězenými.“

„Cože?“ řekl Borneheld. „Jak se odvažuje? Sám Artor musí při tom pomýšlení rvát vzteky.“

„Ano,“ řekl Gilbert. „Jayme zareagoval stejně.“

„Kolik lidí o Priamově smýšlení ví?“ zeptal se Borneheld.

„Jayme, Moryson, my čtyři tady v místnosti a jeden nebo dva špehové v carlonském paláci.“

„Tohle bychom neměli nikde rozhlašovat,“ řekl Borneheld.

„S tím by Jayme z celého srdce souhlasil. Můj pane, nedokážu ani popsat, jak tento zvrát Jayma zneklidnil. Pokud se s Axisem a jeho nečistými hordami spojí sám Priam, budou moct Zapovězení proniknout do Acharu a vše bude ztraceno.“

Opatrně se odmlčel. „Můj pane. Jayme přikázal, abych ti řekl, že tě Seneschal podpoří při jakémkoli rozhodnutí.“

Borneheld se obrátil k ohni, aby mu nebylo vidět do tváře. „A co ‚Jaymova podpora‘ znamená, Gilberte? Nepřipravil vás snad Axis o vojsko? Kde jsou vyhlášení Sekerníci teď?“

„Ovládáme srdce a duše Achařanů, pane vévodo. Jsme prostředníky mezi lidmi a Artorem. Mohou si vybrat mezi posmrtným životem, kde o duše pečuje sám Artor, a ohnivými jámami, v nichž červi navěky ohlodávají vnitřnosti neposlušných. Pane vévodo, naslouchají nám. Když řekneme ‚Borneheld je váš muž‘, uposlechnou.“

Gilbert se zhluboka nadechl, a když opět promluvil, hlas mu výmluvně ztěžkl. „Bornehelde, pokud budeš bojovat s Axisem a Zapovězenými, Jayme a Seneschal podpoří *jakékoli* tvé rozhodnutí.“

Borneheldovy oči se podivně zaleskly. „A co mi tedy bratr-velitel doporučuje, abych udělal, bratře Gilberte?“

„Pokud je situace tady v Jervois dostatečně stabilní, bratr-velitel ti radí, aby ses vrátil do Carlonu, můj pane. Můžeš podpořit Priamovo rozhodnutí, nebo...“

„Nebo?“

„Nebo se vydat jinou cestou.“

„A to jakou, bratře Gilberte?“

„Připomínám ti, pane vévodo Bornehelde, že jsi jen krůček od trůnu. Priam je bezdětný a ty jsi následník,“ řekl Gilbert velmi tiše a upřel zrak na Bornehelda. „Radil bych ti, abys ten krok udělal. Potřebujeme, *Achar* potřebuje krále, který nebude váhat a povede nás za vítězstvím nad Zapovězenými.“

V místnosti se rozhostilo naprosté ticho a Borneheld upřeně hleděl na Gilberta.

Za úsvitu se Borneheld sešel s nejvyššími veliteli: s vévodou Rolandem z Aldeni, hrabětem Jorgem z Avonsdale a divochem Ho'Demim, který díky jedenáctitisícové armádě směl usednout ke stolu spolu s Gautierem a Timozelem.

Znovu prohlédli síť kanálů, kterou budovala většina Borneheldových mužů. Borneheld věděl, že je prakticky nemožné, aby bitvu, v níž by se skraelingy bojoval za jejich podmínek, vyhrál. A tak se je rozhodl přinutit bojovat podle *svého*.

Spolu s veliteli naplánoval, že postaví obrovskou síť hlubokých kanálů mezi řekami Azlou a Nordrou, a až budou hotové, napustí je vodou. Skraelingové vodu nenáviděli, a kdykoli to bylo možné, vyhnuhli se jí. Borneheld doufal, že pokud zahájí přímý útok, točité kanály je zaženou do malých prostorů, kde se s nimi vojáci snadno vypořádají.

Byl to odvážný krok, ale všichni se shodli na tom, že by mohl fungovat. Obzvláště když se skraelingové roztáhli po Ichtaru natolik, že bude Gorgaelovi trvat měsíce, než sebere dostatečně silné vojsko, aby se mohl vydat na jih. Už deset týdnů hloubili vojáci a také tisíce obyčejných Achařanů, kteří žili poblíž Jervois, příkopy. Každý měl být dvacet kroků široký a víc než deset hluboký. Celý systém tak poskytne vodní zátaras o šířce téměř patnácti mil.

„Vypadá to dobře, pánové,“ řekl Borneheld vesele. „Jorge, ty jsi měl na starosti západní část kanálů. Kdy budou připravené k napuštění?“

„Za dva dny, veliteli.“

„Dobře!“ Borneheld poplácal Jorga po zádech. „A tvé kanály už jsou zaplavené, Rolande?“

Roland kývl. Proč má Borneheld tak dobrou náladu?

„Ho'Demi.“ Borneheld se obrátil k Ravensbund'anovi. „Co hlásí zvědové?“

Ho'Demi pokrčil rameny a zvonky v jeho vlasech tiše zacinkaly. „Asi dvě míle na sever se téměř nic neděje, pane vévodo, dál už se skraelingové potulují v malých tlupách. Ale zdá se, že nejsou organizovaní. Myslím, že ještě nějaký čas nebudou mít dost sil zaútočit.“

Borneheld se doslova rozzářil a zcela ignoroval Rolandův, Jorgův a Ho'Demiho zmatek.

„Tak!“ Borneheld si promnul ruce. „Nastala správná chvíle, abych zaskočil dolů do Carlonu a poradil se s Priamem. Kromě toho, Faraday vypadá... nemocně, není sama sebou. Možná by ji měl prohlédnout léčitel na carlonském dvoře. Odjedeme ještě dnes odpoledne.“

„Bornehelde!“ zvolal Roland. „Nemůžeš Jervois jen tak opustit!“

Jorge souhlasil. „Potřebujeme tě tady víc než v Carlonu, veliteli!“

„Drazí přátelé,“ odvětil Borneheld, „s tak kompetentními muži ve velení se beze mě Jervois na pár týdnů obejde. Timozele, ty pojedíš s Faraday a se mnou. Vezmi malou jednotku a zaříd' dopravu dolů po řece. Chci odjet se soumrakem. Gautiere, příteli, předávám ti velení nad Jervois. Roland, Jorge a Ho'Demi tě plně podpoří, jako podporovali mě.“

Bedlivě se na trojici mužů zadíval. Všichni se snažili ovládnout šok. *Gautier?*

Nakonec přikývli. „Jak si přeješ, veliteli,“ řekl Jorge tiše.

„Jak si přeji,“ zopakoval Borneheld výhružně. „Přesně jak si přeji. Nebudu tolerovat zradu. Timozele? Před odjezdem tě čeká ještě spousta práce. Pusť se do ní.“

Timozel nesmírně zbledl. Neobvykle se Borneheldovi postavil a ignoroval rozkazy. „Můj pane,“ začal. „Nemyslíš, že by bylo lepší předat velení nad Jervois *mně?*“

„Cože!“ Borneheld po něm střelil vzteklým pohledem. „Odporuješ mi, mladíku?“

Timozel polkl, ale jeho oči zářily fanatismem. „Pane, víš, co jsem viděl...“

„Já vím, co vidím *ted'*!“ zařval Borneheld. „Potřebuji tě v Carlonu, Timozele. Tvoje místo je po mém boku... a po Faradayině samozřejmě,“ dodal po chvíli. Jeho hlas nabýval na síle. „A pokud nedokážeš splnit rozkazy, budeš velet jen příkrývce v cele. Rozumíš?“

„Ano, pane,“ zamumlal Timozel. *Kdy* mu Borneheld předá velení? Bojoval s hlodajícími pochybnostmi. Všechno dobře dopadne. *Určitě.*

14

Horskými průsmyky

„Je mi smutno, když vidím, jak se tvoji rodiče po tolika letech rozcházejí.“ Jitřenka si povzdychla. „Ale z historického hlediska se nedalo nic jiného očekávat.“

Axis na babičku zmateně pohlédl. „Co tím myslíš?“

„Axisi. My Úsvitové jsme velmi podivná rodina. Volání naší krve je tak silné, že když si vezmeme někoho, kdo k rodině nepatří, manželství vždy skončí katastrofou.“

Axis se zamračil. Dnes se s Rivkou, Azhure, Raumem a dvěma Strážci vydají dolů horskými průsmyky, aby s Avar oslavili Beltide. „Manželství v rodině, Jitřenko? Jak je to možné?“

Jitřenka pokrčila rameny. „Úsvitové jsou šťastní jen tehdy, když si berou jeden druhého, Axisi. Ne, nedívej se tak vyděšeně. Nikdo z nás ještě nezešílel. No, alespoň nás nebylo mnoho,“ zamumlala si pro sebe. „Každé druhé pokolení obvykle uzavře manželství bratranec se sestřenicí. Rychlý mrak, můj manžel, byl také můj bratranec z prvního kolena. Volný pád a Pěnice, také bratranec a sestřenice, by se vzali. Taková manželství udržela naši krev silnou.“

„A pokolení, která uzavřou manželství s někým mimo rodinu? Jak dopadnou ta?“

„Jsou přinejlepším průměrná, ale často velmi nešťastná. Vraní chochol je Úsvit, ale Zářivé pírko ne. Ctí jeden druhého, ale necítí k sobě žádnou vášeň. Já a Rychlý mrak,“ Jitřence se po tváři rozlil

úsměv, „jsme prožili životy mezi hvězdami. Stejně jako Volný pád a Pěnice jsme se stali milenci už ve třinácti.“

„Ve třinácti?“ Axis se tvářil šokovaně. Jeho sestra a Volný pád?

Jitřenka povytáhla pěstěné obočí. „No, a proč ne? Třináct let není zase tak mladý věk. Ať už se jedná o Ikarii, Avar nebo o lidi, ve třinácti letech začínají mladí lidé odkládat dětské zájmy a věnovat se dospělejším věcem. Kolik ti bylo, když sis vzal do postele první ženu?“

Axis zrudl. Jitřenka se vesele rozesmála, naklonila krásnou stříbrnou hlavu na stranu a zamyšleně se na Axise zadívala. „Oba jsme Úsvitové a naše krev hlasitě zpívá, Axisi. Nepředstírej, že ji neslyšíš. Už sis vybral společníci pro Beltide? Necháme tu noc zpívat naši krev spolu?“

Axis vyděšeně, šokovaně ustoupil.

„Ach,“ řekla svůdně. „Říkáš si, že jsem tvoje babička. No, Axisi, něco takového by se nestalo poprvé ani naposledy.“ Usmála se. „Ale myslím, že o tomto Beltide ještě ne. Tvá acharská odměřenost tě drží zpátky. Škoda.“

Posadila se na stoličku. „Ale chtěla jsem ti říct, proč manželství Hvězdného poutníka a Rivky skončilo nešťastně. Ona nepochází z domu Úsvitu. Sdíleli vášeň a lásku, ale krev Hvězdného poutníka stále zpívá a hledá někoho, kdo by na jeho Píseň odpověděl. Ale,“ Jitřenka si povzdychla, „žádné další ženy z domu Úsvitu už nejsou, abyste se s nimi on nebo ty mohli oženit. Ne,“ řekla kysele s pohledem upřeným na Axisovu tvář, „Úsvitové se nikdy nemilují ani nežení s první krví. Je to nečisté. Pěnice nepřichází pro bratra a otce v úvahu. Otec a dcera, matka a syn, bratr a sestra – to odmítáme, ale *nic víc*. Vše ostatní je přípustné.“

„Ožením se s Faraday,“ prohlásil Axis pevně, „až bude svobodná.“

„A pochází z domu Úsvitu?“ zeptala se Jitřenka šibalsky.

„Moc dobře víš, že ne.“

„Pak v manželství nikdy nebudeš šťastný. Tvá krev bude stejně jako krev Hvězdného poutníka a Pěnice toužit po jiném Úsvitovi. Možná tvé děti uzavrou manželství s Pěničiny. V to alespoň doufám. Alespoň ony poznají štěstí.“

Axis se rozzlobeně odvrátil.

Cesta horami byla vzrušující. Rivkah vždy scházela horskými průsmyky sama, nikdy se s nikým o krásu Hor ledových stěn nedělila. V tak dobré společnosti si však cestu užívala jako nikdy dřív. Od shromáždění se Rivkah chovala stále bezstarostněji a Axis si uvědomil, že je mnohem veselejší, když se zbavila pout nešťastného manželství.

Stezky Horami ledových stěn se kroutily úzkými roklemi a údolími, kolem ledovců a někdy i skrz ně. Klesaly prudce i pozvolna, ale vždy poskytovaly dech beroucí výhled. Po straně stezek se velké útesy z lesklé černé skály nořily do kapradím obrostlých ledovcových řek tisíce kroků pod nimi. Odpoledne, když už se začínalo smrákat a mlhy houstly, je Rivkah vždy zavedla do jeskyně, které během poutí horami objevila. Tady si z ramen shodili těžké brašny, smáli se a stěžovali si a rozbili tábor na noc.

Dříve s sebou Rivkah musela nosit dost paliva, jídla a příkrývek, aby týdenní a někdy i ještě delší cestu přežila. Tak vysoko v horách nerostly žádné rostliny, které by se daly použít na podpal, a nedala se tu ulovit ani žádná zvířata.

Cesta horami bývala nebezpečná, ale to s sebou neměla zaklínače – a jakého zaklínače! Axis kouzlem vysušil stezky v místech, kde Rivkah často nebezpečně klouzala, držel jim od těla vítr, který Rivku častokrát málem srazil z úzkých stezek, a halil je do vlahého vzduchu, aby je ochránil před chladem. Večer pak vykouznil zelený, rudý a fialový oheň a měkoučké matrace z teplého vzduchu.

Kromě Axisovy obdivuhodné moci ocenila Rivkah i to, že má syna doslova jen a jen pro sebe. Hvězdný poutník si nárokoval tolik Axisova času, že s ním Rivkah téměř nepromluvila. Nyní kráčeli bok po boku a hovořili spolu o tom, co má a nemá rád, o jeho životě Válečné sekery, o Seneschalu a o dobrých a zlých časech.

Večery, během nichž se Rivkah dělila o Axise se společníky, byly stejně báječné.

Když si vybrali jeskyni na noc, shodili z bolavých ramen brašny a uklidili podlahu jeskyně, vykouznil Axis hučící oheň, který výpravu zahřál. Pak zazpíval jeskyni, hladil její stěny, a zatímco šero venku houstlo, skála začala vydávat jemnou zář, která s prohlubující se tmou sílila.

Dokonce i jejich potrava byla magická, ale s tím neměl Axis nic do činění. On se každý večer postaral o oheň a světlo a Ogden s Veremundem otevřeli své lehké brašny, chvíli se v nich s mumláním a stížnostmi přehrabovali a nakonec začali vytahovat balíčky krásně zabaleného jídla. Medové kýty, křupavě opečenou drůbež, pepřové pečené a další marinované pochoutky, které už jen stačilo ohřát na ohni, čerstvé a sušené ovoce, chleby a zákusky, talíře zeleniny, exotických sýrů, misky s mandlemi a hrozinkami a tykve kořeněných vín – každý večer připravili Strážci skutečnou hostinu.

„Balí vždycky Ogden,“ řekl Veremund prvního večera. „Nevím, jak to dělá.“

Ogden pohlédl na Veremunda s otevřenými ústy. „Cože? Já nezabalil ani drobek! Myslel jsem, že jsi to byl ty!“ Pak se zamračeně zadíval do brašny. „Kam jsi dal ubrousky?“

Axis vstal se smíchem od ohně, řekl jim, ať se přestanou hádat, a ostatním poradil, aby si užívali jídla a neptali se, odkud ho Strážci berou. „Jenom se zase začnou dohadovat,“ řekl Azhure a Raumovi, „aby nemuseli odpovídat.“

Po večeři je Axis bavil svým krásným hlasem a hrou na harfu. Zpočátku vždy zpíval ikarijské melodie, ale jak noc pokročila a Axisova nálada se změnila, pustil se do acharských balad a písní, které vyvolaly na tvářích Rivky a Azhure úsměv a přiměly je bubnovat prsty do rytmu. Překonal všechny dvorské bardy, jaké kdy Rivkah slyšela.

Axis ostatní často žádal, aby se k němu připojili nebo zazpívali vlastní písně. Rivkah s Raumem zpívali dobře, Ogden s Veremundem nadšeně, ale Azhure měla naprosto příšerný hlas a po jediném pokusu se zasmála a slíbila, že už nikdy zpívat nebude.

Ale celé večery jen neprozpívali. Dlouho do noci spolu mluvili a Axis poslouchal a vyluzoval z harfy něžné melodie. Někdy hovořili o ikarijských a avarských mýtech, jindy o Hvězdných bozích. Občas Rivkah zavzpomínala na intriky, které v mládí zažila na carlonském dvoře. Ogden s Veremundem vyprávěli veselé historky o dobách, kdy se první Ikarii pokoušeli vzlétnout a zahanbeně padali z nebe.

Jednou pozdě v noci na počátku cesty seděl Axis pohodlně u ohně, nohy měl natažené před sebou, ruce složené za hlavou a díval se, jak si Azhure zaplétá havraní vlasy na noc.

Nejistě se na něj usmála, pak promluvila na Rauma. „Raume, mohu se tě zeptat na Svaté? Jsou to Avar?“

Zdálo se, že Raumovi otázka nevadí. „Ano. Svatí byli kdysi avarskými druidy. Ale jen nejsilnějším mužským druidům je dovoleno proměnit se ve Svaté. Svatí zodpovídají za bezpečí Posvátného háje.“

„Jak proměna probíhá?“ zajímal se Axis, protože si vzpomněl na děsivé stvoření, o němž se mu zdálo u Lesa mlčenlivé ženy. Jak by se mohl někdo tak laskavý jako Raum proměnit v tak děsivého, vzteklého tvora?

Raumova tmavá tvář byla nečitelná. „Některá tajemství neprozradím ani tobě, Axisi Úsvite. Prostě se... proměníme. Proměna si vybírá nás, ne my ji. Když ucítíme, že nastává, vydáme se do Avarinheimu sami, protože už netoužíme po společnosti přátel ani rodiny.“

„A žádná druidka se nikdy nestala Svatou?“ zeptala se Azhure. Přes rameno jí visel silný cop.

„Ne, Azhure. Netušíme, proč tomu tak je. Ale Posvátným hájem se neprochází žádné Svaté.“ Raum se zamračil. „Myslím, že druidky se také mění, ale pečlivě si střeží svá tajemství, takže nevíme, v co nebo kam odchází. Každý máme tajemství, Azhure, a nesnažíme se je odhalit.“

Zatímco Raum hovořil, Axis se nořil hlouběji do vzpomínky na sen o Posvátném háji. „Svatí se ukrývají ve stromech, které obklopují Posvátný háj, a vše sledují,“ zašeptal. „Nesou se na vlnách moci, která žije mezi stromy.“

„Jak to víš, Axisi?“ zeptal se Raum.

„Jednou v noci jsem ve snu do Posvátného háje vstoupil, druide Raume.“

Ogden s Veremundem kývli. Cítili to, když podrobili Axise v Pevnosti mlčenlivé ženy zkoušce. Svatým se určitě nelíbilo, že do jejich tajuplné říše vstoupil Válečná sekera.

„Opravdu?“ řekl Raum. „Jak?“

„Začalo to noční můrou,“ řekl Axis, napřímil se a pověděl jim o noci u Lesa mlčenlivé ženy, kdy ho přepadla stará noční můra, jež se nakonec proměnila v sen o Posvátném háji. Stál na chladné trávě, cítil moc a pohledy, které ho sledovaly z okolních stromů, a s hrůzou přihlížel, jak se k němu blíží muž s úžasnou, ale děsivou jelení hlavou.

Když se zeptal Axise na jméno, Axis odpověděl, že je syn Rivky, Válečná sekera Seneschalu, a zmatek, který původně ze stromů vycítil, se proměnil ve vztek. Svatý se blížil, kýval hlavou nenávistně ze strany na stranu a Axis vykřikl a probudil se.

„Stará noční můra?“ řekla Rivkah, když Raum skončil s vyptáváním. „Co tím myslíš?“ zeptala se a myslela na syna, osamělého a bez rodičů, uvězněného v noční můře.

Axis nikdy nemluvil o snu, který ho pronásledoval skoro celý život, a to ani když jeho dlouholetá milenka Embeth, lady z Tare, naléhala. Ale nyní o něm hovořil s těmito lidmi, mluvil o děsivém tvorovi, který ho po většinu života mučil a tvrdil, že je jeho neznámým otcem. Sny ustaly až ve chvíli, kdy Axis unikl zuřivosti tváře v oblacích u mohyl, když si uvědomil, že ať už patří nenávidný hlas ve snech komukoli, nemůže to být jeho otec, protože ten ho miloval.

„To za tebou přicházel Gorgael,“ řekl Veremund. „Snažil se zlomit tvé srdce a ducha lžemi o tvém otci.“

Axis sebou při té vzpomínce trhl. „Tvrdil, že moje matka zemřela při porodu, že mě proklínala za to, že jsem ji zabil. Uvěřil jsem mu. Neměl jsem na vybranou, nikoho, kdo by mě ujistil o opaku.“

Šokovaná Rivkah se natáhla a vzala Axise za ruku. Konečně pochopila, jak osamělé bylo jeho dětství, když si myslel, že ho matka nenáviděla a otce vůbec neznal. Matka se synem se dlouho drželi za ruce a navzájem se utěšovali.

Nakonec si Axis povzdychl, obrátil se k Azhure a pustil matčinu ruku. „Azhure,“ řekl něžně, „je dobré nechat staré noční můry být. Pověš nám, odkud máš ty strašlivé jizvy na zádech?“

Azhurina reakce se stala jediným nehezským okamžikem výpravy. Celá ztuhla a zírala na Axise temnými, vyděšenými očima. Chvilí mlčela, pak se jí začaly chvět rty a tiše zafňukala.

„Ne.“ Zdálo se, jako by její hlas patřil vyděšenému děvčátku.

„Ne!“ zakřičela téměř hystericky. „Ne! Drž se zpátky!“

Rivkah se k vyděšené ženě ihned přesunula a pevně ji objala.

„Ne!“ křičela Azhure hlasitěji a začala se svíjet Rivce v náručí. „Nepřibližuj se! Prosím! *Prosím!* Já už to *nikdy* neudělám!“ Zhluboka, rozechvěle se nadechla. „*Slibuji!*“ zakřičela.

Axis se naklonil blíž, aby matce pomohl, ale Azhure se Rivce téměř vytrhla, jak se před ním snažila uniknout. „Ne!“ ječela, vyděšená Axisovou blízkostí. „*Odpusť mi!*“

Veremund rychle položil Azhure ruku na rameno. Ihned se přestala svíjet, ale jen pomalu se uvolňovala. Veremund si vyměnil ustarané pohledy s Ogdenem, potom se podíval na Axise.

„Vezmi otázku zpátky,“ řekl Veremund. „Nechce o tom mluvit. Ta vzpomínka je pro ni příliš.“

„Omlouvám se, že jsem ti svojí otázkou ublížil, Azhure,“ řekl Axis a něžně se dotkl špičkami prstů její tváře. „Prosím, odpusť mi moji dotěrnost. Beru svá slova zpět.“

Jeskyň se rozlehla něžná melodie, Axis ucouvl a Rivkah Azhure pustila.

„Co se děje?“ zeptala se Azhure zmateně, když si uvědomila, že na ni všichni v jeskyni civí. „Co jsem řekla?“

Veremund zachytil Axisův pohled a potěšeně kývl. Axis se toho od Hvězdného poutníka a Jitřenky hodně naučil. Ale ještě měl hodně před sebou. Za prvé se Azhure nikdy nesmí ptát na její jizvy. Za druhé musí zjistit, co se jí stalo, a odhalit tak některá z jejích tajemství. Ale Veremund měl hrozivé tušení, že pokud se pokusí tuto záhadu bez patřičné přípravy objasnit, může přijít o život buďto sama Azhure, nebo osoba, která na ni bude naléhat.

Azhure byla jediná, kdo se té noci dobře vyspal. Axis ležel dlouhé hodiny vzhůru, díval se, jak něžně dýchá, a přemýšlel.

* * *

Po čtyřech dnech cesty se Axis nečekaně zastavil uprostřed stezky a tvář se mu stáhla soustředěním. Zasmál se a zavolal na Rauma.

„Raume! Slyším ji! Slyším ji! Zpívá nádherně!“

Raum se obrátil k Axisovi a usmál se. I když neslyšel to, co Axis, věděl, o čem mluví. Strom země zpíval Píseň, která o Yuletide zničila skraelingy a nyní chránila celý severní Avarinheim před Gorgaelem. Kdyby nebylo Hvězdného poutníka a Faraday, Strom země by možná ještě stále spal a skraelingové už by si prožrali cestu Avarinheimem.

O dva dny později zachytil první tiché tóny Písně Stromu země i sám Raum a ještě o dva dny později je zaslechly také Rivkah s Azhure. Ogden s Veremundem ji uslyšeli skoro ve stejné chvíli jako Axis.

* * *

Poslední noc předtím, než dorazili do podhůří Hor ledových stěn, povečeřeli výtečné jídlo, jež sestávalo z pečené křepelky nadívané chlebem, ze sýra, hrozinek a mandlí a odpočinuli si u magického ohně.

„Pověz mi, jak jsi vytvořil pouto mezi Faraday a Matkou,“ zeptal se Axis Rauma a jen nerad odtrhl oči od záblesků plamenů v Azhuřiných vlasech. „Vím toho o ní tak málo. Tolik toho chci pochopit.“

Faradayino spojení s Matkou, se silou země a přírody, bylo jedním z velkých tajemství, která Axis stále nechápal. V Gorkenské pevnosti měl tak málo času a příležitostí si s Faraday promluvit.

A Axis potřeboval, aby o ní někdo mluvil a připomněl mu, jak moc ji miluje. Kdysi ji v mysli jasně viděl, ale nyní měl problém vzpomenout si na odstín jejích vlasů a zvuk smíchu.

Raum na okamžik zaváhal, pak se pustil do vyprávění. Pověděl jim o tom, jak jsou pro Avar důležité lesy a jak avarské děti, ze kterých se mohou stát druidové, musejí být představeny Matce a spojit se s ní. Kapradinové jezero, jedno ze čtyř magických jezer Acharu, leželo hluboko v Kapradinových pahorcích daleko na jih od Avarinheimu a Avar se museli k jezeru, kterému říkali Matka, dostat potají nepřátelskými skarabostskými pláněmi.

„A v tom ti pomáhala Rivkah?“ zeptal se Axis a usmál se na matku.

„Ano,“ řekl Raum. „Strávila s námi mnoho let a často pomohla převést jedno nebo dvě děti Kapradinovými pahorky.“

„A přesto nikdo v Acharu nevěděl, že princezna Rivkah stále žije,“ řekl Axis s očima upřenýma do plamenů. „Copak jsi se nikdy netoužila vrátit domů, Rivko?“

„Myslela jsem, že ten život pro mě skončil, Axisi. Byla jsem přesvědčená, že jsi zemřel. Kdybych věděla, že žiješ, zamířila bych si to rovnou do Seneschalské věže a k Válečné sekeře.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, potom Azhure vybídla Rauma, aby se vrátil zpět k příběhu o noci, kdy se Faraday spojila s Matkou. Faraday

Azhure od chvíle, kdy měla vidinu, v níž Faraday o Yuletide probudila Strom země, fascinovala.

Raum vyprávěl, jako by se mu každá drobnost vpálila do mysli. Jak na Jackovo a Yřino naléhání podrobil Faraday zkoušce a jak ke svému šoku zjistil, že hovoří se stromy stejně snadno, jako by pocházela z avarského národa. Pověděl jim, jak se Faraday s Matkou ihned spojila, jak Matka probudila jezero a jak spolu s Faraday a Shrou prošli jezerem do Posvátného háje.

Všichni bedlivě naslouchali a žasli.

„Prošli jste smaragdovým světlem do háje?“ zeptala se Azhure s modrýma očima dokořán. Takovou magii ještě nikdy nespátřila.

Raum jim pověděl o tom, jak Faraday pozdravili Svatí a jak nejstarší a nejposvátnější z nich, Stříbrný kožich, daroval Faraday misku z kouzelného dřeva.

„Miska jí nejen umožní spojit se s Matkou,“ vysvětlil Raum, „ale také vstoupit do Posvátného háje, když bude potřebovat.“

„Je požehnaná,“ řekla Azhure a v hlase jí zazníval obdiv a úžas.

Raum položil Azhure ruku na rameno. Velmi se s osamělou ženou spřátelil a litoval, že ji Avar nepřijali. Zachránila mu život, ale Raumův vztah k Azhure byl mnohem hlubší než pouhý vděk. „Ano, Azhure, to skutečně je.“

Axisův pohled ulpěl na Raumově ruce. Pomalu zvedl oči k druidově tváři. „Hraje Faraday v Proroctví jen roli Přítele stromů, druide?“

„Má mnoho úkolů, Axisi,“ odvětil Veremund za Rauma. „Stejně jako ty. Soustřed' se na svoji stezku a nech ostatní nalézt pod vedením Proroctví tu svou.“

Axis přikývl. „Použila už Faraday kouzelnou misku, Raume? Vstoupila do Posvátného háje?“

„Ano,“ odpověděl Raum. „Ano, vstoupila. Několikrát. Pokaždé, když Faraday misku použije... cítím to.“

Ogden s Veremundem se na druida pozorně zadívali. *Cítíš to?* ptal se Ogden. A vsadím se, že cítíš i to, jak tě mění, druide Raume. Za jak dlouho podlehneš touze putovat Avarinheimem sám, dokud tě bolest nedožene k šílenství? Dokud se neproměníš? Už to cítíš? Už to víš?

Azhure si povzdychla a opřela se. Tolik Faraday záviděla. Nejenže ji Axis miloval, ale hrála důležitou roli v Proroctví, díky níž bude jednou kráčet po Axisově boku. Azhure sice Axise milovala, ale

věděla, že její láska nebude nikdy opětována. Axis se nikdy nestane jejím milencem. Faraday s Axisem byli hrdinové a spolu se vydají vstříc legendám a nesmrtelnosti. Ona byla jen obyčejná žena, zjizvená na těle i na duši a odsouzená toulat se životem bez domova či milence.

Příštího dne sestoupila výprava z hor.

* * *

Prasata opustila Sigholt pět dní před Beltide.

Jack se smutkem sledoval, jak se patnáct prasat, která mu dělala tři tisíce let společnost, s chrochtáním žene přes most. Vždy věděl, že jednoho dne odejdou, že se sama rozhodnou, kdy nastal správný čas. A existoval snad lepší okamžik než chvíle, kdy se Proroctví dalo do pohybu?

Jack byl sice nešťastný, ale také napnutý. Prasata ho opustila jen proto, aby našla Krev.

Po tři dny běžela prasata Těsným průsmykem a zastavovala se jen proto, aby si odpočinula nebo se pokusila mezi kamením najít něco k žrádлу. Ale neztrácela moc času pátráním po potravě. Brzy najdou k snědku něco lepšího než tuhou, počasím spálenou trávou, která byla tak stará a zešedlá, že bylo potřeba skutečného hladu, aby byla stravitelná.

Čtvrtého dne vyběhla prasata z Těsného průsmyku a zamířila na severovýchod. Utíkala další den a noc.

O Beltide, kdy se den chýlil ke konci, se prasata začala měnit. Jejich údy se prodloužily, těla pohubla, srst zesvětlala. Zuby se jim zaleskly a tlamy roztáhly v úsměvu.

Vyšel měsíc a zvířata se dala do klusu. Nezačnou výt, dokud nezachytí pach, na který čekala tak dlouho.

Měsíc na nebi zářil a osvětloval jim cestu.

15

Beltide

Když překonali území mezi posledními pahorky a avarskými lesy, Axis se přiblížil k Azhure. „Azhure, co si myslíš o Avar?“ zeptal se.

Azhure se na okamžik zamyslela. „Jsou to rezervovaní lidé, Axisi, a nepřijímají cizince snadno. Jsou velmi mírumilovní a odmítají ty, kdo si libují v násilí.“

Axis kývl. Pokud Avar odmítli Azhure proto, že přivodila smrt otci, jak asi přijmou bývalou Válečnou sekeru Sekerníků?

„Jsou rezervovaní,“ zopakovala Azhure. „Plaší. Během staletí pronásledování se naučili vyhýbat obyvatelům plání, jak říkají...“ Téměř řekla „nám“. „Achařanům. Protestují proti násilí, ale...“ Odmlčela se.

„Ale obklopuje je jeho aura?“

Azhure na Axise překvapeně pohlédla. „Ano. Takhle jsem o tom nikdy dřív nepřemýšlela. Ale... ano. Necháávají děti projít děsivou zkouškou, aby zjistili, jestli by se z nich nemohli stát druidi – zkouška mnohé zabije. A sami druidi mohou vyhrožovat násilím. Když jsem jako děvče náhodou narazila na Rivku a druida, kteří vedli dvě děti okolo Smyrtonu, druid byl tak rozzlobený, až si myslím, že mu Rivkah jen s vypětím všech sil zabránila mě zabít. Ano,“ souhlasila, „odmítají násilí, ale přitom z nich vyzařuje.“

„Když jsem ve snu vstoupil do Posvátného háje,“ řekl Axis, „málem mě zmohla nenávist a všudypřítomné násilí.“ Nevesele se zasmál. „No, taky jsem v té době byl Válečnou sekerou.“

„Pořád se bojíš reakce Avar, Axisi? Nevstoupíš do jejich háje jako Válečná sekera, nýbrž jako Muž z hvězd.“

„Možná, ale pořád mají dobrý důvod mi nevěřit. Nezískám je na svoji stranu lehce.“

„Stydí se za to, že se Gorgael zrodil z jejich krve, ale ty ne,“ řekla Azhure tiše, aby ji Raum, který kráčet těsně před nimi, neslyšel. „Ikarii a Achařané tě přijali a budou tě přijímat i nadále, protože jsi se zrodil z jejich krve. Ale pro Avar nejsi jen cizinec, budou se tě bát.“ Zmlkla. „Axisi, nechovej se příliš sebevědomě. Avar nebudou tak ochotní následovat tě jako Ikarii.“

Axis se opět překvapila její vnímavostí, ale nic neřekl. Stejně jako Ogden a Veremund stále častěji přemýšlel, jestli je Azhure skutečně jen obyčejnou vesničankou. Na mysli mu vytanula podivná vzpomínka. Bylo to zvláštní, ale kdykoli Azhure hovořila o Hagenovi, nikdy ho nenazvala otcem.

„Azhure,“ řekl váhavě.

„Ano?“ odvětila. Na tváři měla otevřený, prostý výraz.

„Byl Hagen tvým otcem? Tvým skutečným otcem?“

„Co je to za otázku? Samozřejmě,“ řekla, ale její hlas zněl nuceně. „Kdo jiný by jím měl být?“

Axis se chystal něco říct, ale Azhure ho přerušila. „Podívej, Axisi! Už jsme skoro na místě. Tolik se těším, až se znovu setkám s Kopretinou a Shrou!“

* * *

Posvátné háje a okolní les byly plné Ikarii a Avar, když malá skupina brzy odpoledne dorazila. Hlavní část Ikarii přilétla asi před hodinou a nyní se smála a vítala s Avar. Jak se tlačili davem, zavolal na něj Hvězdný poutník: „Axisi! Rivko! Azhure!“

Hvězdný poutník se širokým úsměvem na rtech objal Axisa, pak políbil Rivku vřele na tvář. „Jsem rád, že jste dorazili v pořádku a

právě včas na Beltide,“ řekl a také Azhure políbil lehce a nevinně na tvář. „Proběhla vaše cesta bez problémů?“

Raum kývl a sevřel Hvězdnému poutníkovi paži. „Vypadáš vesele, Hvězdný poutníku. Mohu předpokládat, že...?“ Nechal otázku viset ve vzduchu.

Ikarijští zaklínači i avarští druidi si dělali velké starosti s příchodem jara. Útok skraeboldů o Yuletide přerušil obřady dřív, než mohly být dokončeny, a mnoho z nich se bálo, že slunce nezesílí natolik, aby prolomilo sevření Gorgaelovy nepřírozené zimy. Co když jaro nenastane? Mělo cenu slavit Beltide, když by jaro nepřišlo?

„Raume,“ řekl Hvězdný poutník a přistoupil blíž, aby ho bylo přes rámus slyšet. „Gorgaelova moc je silná a zima stále svírá severní oblasti, ale Strom země zpívá, a přestože jsme obřady nedokončili, slunce získalo dost sil na to, aby zemi probudilo. Začalo jaro. Bude slabé a mnohde zazijí studené léto, hlavně v Ichtaru, ale druidi říkají, že nad Avarinheimem bude slunce hřát. Tví lidé budou v pořádku.“

„A Achar?“ ozval se Axis. Pokud Achar zůstane v zajetí ledu, bude muset drasticky změnit plány. „Poleví zima v Acharu?“

„Ano, Axisi,“ odvětil Hvězdný poutník. „Léto bude sice chladné a úroda menší, než v jakou všichni doufali, ale přijde. Gorgaelova moc nepronikla tak daleko na jih, jak jsme se obávali.“

Axisovi se viditelně ulevilo. „Dobře.“

Hvězdný poutník se na syna bedlivě zadíval. Axis se před shromážděním zmínil o tom, že by rád studoval u Charonitů, ale o dalších plánech po Beltide nic neprozradil. Všichni věděli, že chce sjednotit Ikarii a Achařany, ale to se bude muset postavit Borneheldovi. Kdy? Jak?

„Veliteli tetky!“ Hlas Bystrozraka Železného spáru vytrhl Hvězdného poutníka ze zamyšlení. „Dorazil jsi. Dobře.“

Axis se obrátil, aby si s velitelem spáru promluvil. Nechtěl, aby letka zanechala obřad stejně nechráněný jako o Yuletide, proto s Bystrozrakem znovu prošel plány pro vzdušné i pozemní hlídky v severním Avarinheimu, na nichž se dohodli už na Rozeklané hoře.

Zatímco spolu Axis s Bystrozrakem hovořili, Azhure se zamračila a zadívala se na davy Avar a Ikarii.

„Támhle,“ řekl Raum a ukázal. „Klan ducha stromu obvykle staví stany pod tamtěmi stromy. Vzpomínáš?“

„Myslíš, že bych mohla...“ začala nervózně.

Raum se na ni laskavě usmál. „Rádi tě uvidí, Azhure. Obzvláště Kopretina a Shra. Běž.“

Azhure se zhluboka nadechla a vydala se směrem, kterým Raum ukázal. Kopretina a Shra ji přivítají, ale co Grindle? A Barsarbe, pokud bude s nimi?

Rivkah si pospíšila za ní. Klan ducha stromu byl po celá léta její náhradní rodinou a ona se vždy těšila, až zase všechny uvidí. A kromě toho to vypadalo, že by Azhure mohla potřebovat oporu.

Azhure s Rivkou zmizely v davu a Raum se dotkl Axisovy paže. „Axisi.“

Axis na Rauma pohlédl a ukončil rozhovor s Bystrozrakem. „Dobrá práce, veliteli spáru. Promluvíme si ještě hodinu před soumrakem, než začne obřad Beltide.“

Bystrozrak kývl, zasalutoval a odešel.

Axis se otočil. „Druide Raume?“

„Axisi, nastal čas, abych tě představil avarským druidům, náčelníkům klanů a Stromu země. Jsi připravený?“

Axis kývl a dotkl se krvavě rudého slunce na světlé tunice, aby si dodal odvahy.

* * *

Jak se Axis s Raumem a s otcem blížili k velkému kruhu kamenů, který obklopoval a chránil Strom země, byl Axis stále napjatější. Věděl, že ze všech národů bude mít největší problém přesvědčit právě Avar. Před tisícem let Sekerníci pod velením Válečné sekery a Seneschalu pokáceli statisíce stromů a vymýtili tak velké lesy Tencendoru.

A Azhure měla pravdu. Avar bude velmi nepříjemné, že se Muž z hvězd narodil ze spojení Ikarii s Achařany, a ne s Avar. Jejich krev kolovala v žilách Gorgaela Ničitele, ale ne v Axisových, a přitom měl být jejich zachránce.

Axis zoufale potřeboval Faraday, aby mu pomohla Avar získat na jeho stranu. Sám to nedokáže.

Avarští druidi a klanoví náčelníci čekali na Axise v kamenném kruhu. Jak Axis mířil do středu háje, cítil na sobě jejich oči. Zvedl užaslý pohled ke Stromu země, který se tyčil do výše nad kruhovou hradbou. Jeho píseň se nesla vzduchem, nebyla ale dost hlasitá na to, aby rušila hovor, přesto pronikala do myšlenek všech lidí v severním Avarinheimu a zadržovala Gorgaela a jeho skraelingy.

Strom země byl mnohem drahocennější pro Avar než pro Ikarii, ale oba národy si ho velmi vážily. Byl živoucím symbolem souladu země a přírody. Když byla harmonie narušena, Strom země chřadl. Ale i on mohl jednat. O Yuletide ho Hvězdný poutník a Faraday, Přítel stromů, probudili z tisíciletého spánku. Strom země ihned poznal, že na háj útočí Gorgaelovi netvoři, a odpověděl Písní. Celé zástupy skraelingů zemřely silou jeho vzteku. Strom země byl nyní vzhůru, zpíval a chránil Avarinheim před Gorgaelem a jeho vojsky.

Ted' čekal na Muže z hvězd stejně jako druidi a náčelníci.

Všechny větve Stromu země zdobily voskové, olivově zelené listy a konce větví se klonily pod tíhou velkých květín ve tvaru trumpet k zemi. Některé byly zlaté, jiné smaragdově zelené a další safírové nebo rubínové. Axise napadlo, že Strom země hraje všemi barvami duhy. A je stejně tak tajemný. Hvězdný poutník Axisovi řekl, že dokonce ani samotní Avar netuší, jakou silou Strom země vládne nebo jaký je jeho úkol. Prostě ho ctili a ochraňovali. Všechny posvátné obřady Avar i Ikarii se odehrávaly pod jeho větvemi.

„Kdo kamenný kruh postavil?“ pošeptal Axis otci, když se blížili. Kruh byl obrovský, tvořily ho kamenné kvádry o výšce deseti kroků, na jejichž vrcholcích ležely podobně velké balvany a vypadaly tedy jako průchody.

„To nikdo neví,“ řekl Hvězdný poutník. „Někdo tvrdí, že kruh postavili za noci plné ohně Hvězdní bohové, jiní říkají, že ho postavil národ dávno zapomenutých obrů. Ted' jdi s Raumem. Já počkám tady.“

Vstoupili průchodem do kruhu a Axise ovládla jeho posvátnost – nedalo se pochybovat o tom, že se ocitl na svatém místě. U Stromu země čekala skupina druidů a Axis cítil jejich nervozitu a nepřátelství.

Strážci Ogden a Veremund čekali po boku Avar. Zdálo se, že Strážce nikdy nikdo neodmítl.

Raum pokynul Axisovi, aby zůstal stát, pak sám postoupil vpřed, aby shromážděné Avar pozdravil.

Malá tmavá žena křehké postavy ve volném, světle růžovém vlněném hávu a s girlandou květín a listů na hlavě postoupila vpřed a políbila Rauma na tváře.

„Druide Raume,“ řekla. „Je to už tak dlouho. Velmi jsi nám chyběl. Zdravíme tě a vítáme mezi námi. A doufáme, že nás zase brzy neopustíš.“

„Druidko Barsarbe,“ odpověděl Raum. „Jsem v pořádku a nesmírně mě těší, že i ty jsi zdráva.“ Usmál se, ustoupil a ukázal na Axise.

„Víte, koho vám přivádím,“ řekl jasně. „Axise Úsvita. Muže z hvězd a syna Hvězdného poutníka Úsvita a princezny Rivky z Acharu. Přivítejte ho.“

Barsarbe zaváhala, pak postoupila vpřed a políbila Axise na obě tváře. „Buď zdrav a vítěj mezi námi, Axisi Úsvite, Muži z hvězd,“ řekla. „Těší nás, že jsi se oprostil od lží, které tě poutaly, a našel jsi své dědictví i rodiče.“

„Děkuji ti, druidko Barsarbe,“ odpověděl Axis. „Doufám, že vyhovím tomu, co ode mě očekávají tví lidé i Proroctví.“

Rozhostilo se nepříjemné ticho, které nakonec přerušil jeden z klanových vůdců. Byl to vysoký muž, stejně snědý jako Raum, ale mnohem svalnatější. „Brode z Klanu tiché chůze,“ řekl s nepřátelským pohledem. „Jestli to chápeme dobře, chceš sjednotit lid Rohu, Křídla a Pluhu a vypudit Gorgaela z těchto zemí?“

„Je to jediný způsob,“ řekl Axis. „Tak to popisuje Proroctví. Mým úkolem je vybudovat most porozumění, který sjednotí tři národy do jediného.“

Avar opět mlčeli. Strom země zpíval hlasitě a radostně svoji píseň a nevšímal si napětí pod větvemi.

„Je zvláštní,“ pronesla další Avar, podle vzhledu druidka, „že po nás Proroctví žádá, abychom následovali někoho, kdo dříve držel v ruce sekeru.“

Axis odpověděl klidně. „Ale nyní před vámi stojím jako Muž z hvězd, ne jako Válečná sekera.“

„Válečník,“ ozval se druid skoro stejně odstrašující jako Brode.

„Ano,“ řekl Axis. „Víte snad o někom, kdo by se lépe hodil na to, aby se postavil Gorgaelovi? Muž z hvězd *musí* být válečník.“

„Násilí,“ řekla Barsarbe. „Všichni válečníci páchají jenom násilí.“

Axis si vzpomněl, že se Barsarbe chovala k Azhure velmi chladně i poté, co dívka o Yuletide vlastnoručně zachránila nespočet Avar. „Gorgael na vás nezaútočí slovy,“ obořil se na ni drsně. „Už začal vraždit váš lid. Chcete strávit zbytek života na útěku a schovávat se pod hezkým listím Stromu země?“

Barsarbiny oči se vztekly zaleskly, ale když otevřela ústa, aby promluvila, Axis ji přerušil, protože ještě neskončil. „Slíbil jsem Ikarii, že je zavedu zpět do Tencendoru. Vám slibuji totéž. Chcete obsadit holé pláne Skarabostu stromy? Chcete až k Matce kráčet ve stínu? Nebo se raději budete utěšovat legendami a vzpomínkami a odsoudíte příští generace Avar k tomu, aby se k Matce plížily nocí? *Chcete* získat zpět své dědictví, nebo už k tomu nemáte odvalu?“

Axis nechtěl tak provokovat, ale zatvrzelé odmítání násilí, kterým se Avar pyšnili, ho nesmírně dráždilo. Jak si mysleli, že se Gorgaela a jeho hrozby zbaví? Budou po něm snad házet květinami? Křičet „Mír!“?

„Počkáme na Přítele stromů,“ řekl Raum jemně. „Vždy jsme věřili, že nás zpět domů zavede spíše Přítel stromů než Muž z hvězd. To Faraday nás musí k tobě přivést.“

Axis se přinutil uvolnit. Vztekem nic nezíská.

„Pokud to chápeme dobře,“ řekla Barsarbe, „chceš napřed bojovat s Achařany, než se obrátíš proti Gorgaelovi.“

„Mezi Achařany existují lidé, především vévoda Borneheld a Seneschal, kteří se mé snaze o sjednocení tří národů proti Gorgaelovi postaví. Musím je... přesvědčit... a to jakýmikoli prostředky, že takový přístup je pošetilý. Pokud to znamená válku, o čemž jsem přesvědčen, pak budiž.“

Barsarbe pohlédla na Rauma, pak se obrátila k Avar. „Ve válce proti Borneheldovi ti nepomůžeme,“ řekla, když se otočila zpět k Axisovi.

„Zatraceně!“ vybuchl Axis. „Faraday Přítel stromů je s Borneheldem. Copak ji nechcete osvobodit?“

„Proč jsi ji ty neodvedl z Gorkenské pevnosti?“ zařval na něj Brode a vztekly postoupil vpřed. „Proč tady není s tebou?“

„Museli jsme si cestu z pevnosti vybojovat,“ řekl Axis a ze všech sil se snažil ovládnout. „Byl jsem přesvědčený, že více v bezpečí bude s

Borneheldem. A nebylo možné odtrhnout ji od Bornehelda, aniž bych přitom riskoval její život.“

„Faktem zůstává,“ řekla Barsarbe, vystrčila bradu a zahleděla se Axisovi do očí, „že počkáme na ni. Přítel stromů nás zavede domů, ne Muž z hvězd. Pokud ona rozhodne, že se s Ikarii a Achařany spojíme, pak to uděláme. Ale jen tehdy.“

Axisovi zacukalo vztekle v čelisti. Avar se rozhodli dlouho předtím, než do kamenného kruhu vstoupil.

„Axisi.“ Raum postoupil vpřed a oslovil ho přímo. „Musíš Avar pochopit. Žijeme v odloučení. Rozumíme Proroctví a chápeme, jakou hrozbu Gorgael představuje. Víme, kdo jsi a jaká je tvoje úloha. Ale náš lid hluboce ranilo násilí, které musel vytrpět během válek Sekery. Jsme ochromení ztrátou. Není nás mnoho a nejsme válečníci. Jak bychom pro tebe mohli bojovat? Nemáme letku jako naši přátelé Ikarii. Nemáme žádné zbraně. Proto čekáme na Přitele stromů, a až přijde, budeme ji následovat. Faraday je něžná žena spojená s Matkou. Ty jsi válečník a řídíš se Hvězdami. Nechceme tě urazit ani rozzlobit, ale raději počkáme na Faraday.“

„Chápu, příteli,“ řekl Axis a položil Raumovi ruku na rameno. Obrátil se ke shromážděným Avar. „Omlouvám se, pokud jsem vám svými slovy ublížil. Někdy jsem příliš netrpělivý. Chápu, proč se zdráháte jednat, a přijímám vaše rozhodnutí počkat na Přitele stromů, na Faraday. To jen posílí moji touhu dostat se k ní co nejdříve.“

Všichni Avar se viditelně uvolnili. Nikdo z nich netušil, jak na jejich rozhodnutí zareaguje. Věděli, že se Proroctví dalo do pohybu, ale počkají na toho, kdo jim byl přísliben. Na Faraday.

„Pak tě vítáme na Beltide, Axisi Úsvite, Muži z hvězd.“ Barsarbe se usmála. „Beltide je pro nás nejšťastnějším obdobím v roce, kdy odkládáme všechny těžkosti a oslavujeme lásku, život, narození a obrodu. Poděl se s námi o tuto radost.“

* * *

Obřady Yuletide těsně souvisely se sluncem a se slunečním bohem Narcisem, proto jim vládli mužští zaklínači a druidové. Beltide naopak oslavovalo obrodu země po smrti zimy, proto mu dominovaly ženy.

Dnes v noci povede obřady s pomocí Jitřenky Barsarbe. Hvězdný poutník a ostatní mužští zaklínači a druidové byli pouhými diváky.

Nikomu z nich to nevadilo. Tu noc bylo stejně zábavné přihlížet jako vykonávat obřady.

Azhure se se soumrakem přidala k Avar a Ikarii. Odpoledne strávila s Kopretinou, Shrou a ostatními členy Klanu ducha stromu. Shra zavýskla radostí, sotva Azhure spatřila, a vrhla se jí do náruče. Kopretina se radostně usmála a pozvala Azhure s Rivkou, aby strávily odpoledne s Klanem ducha stromu. Pověděly si, co je nového, a obnovily přátelství. Azhure se ulevilo, že ji Kopretina ani její manžel Grindle neviní ze smrti Fazolky.

„Fazolka by nechtěla, abys nad ní dlouho truchlila,“ řekla Kopretina. „A dnes v noci se koná Beltide, při kterém budou zahojeny staré rány a vytvořena nová pouta. Dnešní noc bude plná radosti. Neměli bychom si Beltide kazit truchlením nad mrtvými. To by Fazolka nechtěla.“ Nyní se Rivkah s Azhure prodíraly rozrůstajícími se davy Ikarii a Avar v háji Stromu země.

„Kam to jdeme?“ zeptala se Azhure.

„Posadíme se k Úsvitům, Azhure. Alespoň s nimi *začneme* noc. Kdo ví, s kým ji skončíme,“ odvětila Rivkah a soustředila se na to, aby mezi zástupy našla cestu.

Oslavy Beltide Azhure velmi zneklidňovaly. Během posledních měsíců toho o výstřelcích noci, kdy jsou pouta a sliby zapomenuty a každý si může bez rizika užívat, tolik slyšela. Avar a Ikarii se oddali zálibám a choutkám.

A co dnes v noci nabídnou jí? Azure si vzpomněla na objetí Hvězdného poutníka, na chuť jeho úst. Přemýšlela, jestli dokáže Hvězdnému poutníkovi odpustit, když se s Rivkou rozešel. Dovolí mu, aby dnes v noci ukojil svoji zvědavost?

Úsvitové seděli u paty černého útesu, který tvořil západní hranici háje. Po jedné straně se tyčil temný, stinný avarinheimský les. Vraní chochol seděl kus stranou, odtažitý a uzavřený, jeho žena pak se zasněným výrazem několik kroků od něj. Plánují nějaké hrátky? přemýšlela Azhure. Copak se i talon a jeho choť oddávají choutkám podle libosti?

„Kde je Pěnice?“ zeptala se Axise, když usedla vedle něj a uhladila si rudý háv. Vlasy jí padaly volně na ramena a dolů na záda.

„Nabídla se, že dnes v noci bude hlídkovat,“ vysvětlil Axis.
„Říkala, že bez Volného páda nemá o Beltide zájem.“

„Jsme v bezpečí?“ zeptala se Azhure.

„Jsme,“ ubezpečil ji Axis s očima upřenými na kamenný kruh.
„Letka obsadila nebe i okolní lesy. Ve vzdálenosti padesáti mil nenajdeš jediného skraelinga.“

O několik kroků dál seděl ve stínu malého převisu Hvězdný poutník. Byl odhodlaný tu noc Azhure získat. Za posledních několik měsíců jeho touha po ní zesílila natolik, že na ni musel neustále myslet, a dokonce se mu o ní i zdálo. Žádnou jinou ženu – Ikarii, Avar ani Acharku – ještě tolik nechtěl. V noci před odletem do Avarinheimu se mu zdálo, že jejich propletená těla padají z nebe. Křídla jim nebyla k ničemu, protože se soustředili jen na ukojení divoké vášně. Ve snu měla Azhure křídla a pera Ikarii.

Dnes v noci ji získá. Konečně bude jeho. Řekl Axisovi, že Azhure porodí mocné zaklínače, a dnes v noci ji chtěl jedním obtěžkat. Ale noc byla dlouhá a ještě nenastal správný okamžik.

Avarští druidové procházeli davem, který tichl, jak se obřady blížily. Nesli hluboké misky s tmavou tekutinou, která se rubínově leskla, kdykoli se jí dotkl zbloudilý měsíční paprsek.

Mladý druid, který jim sloužil, přistoupil napřed k Vranímu chocholu a nabídl mu misku. Vraní chochol se napil a druid pak zamířil k Zářivému pírků a k Rivce. Potom opatrně prokličkovali mezi balvany a nabídl požehnané víno Hvězdnému poutníkovi a Axisovi.

„Pij dobře a zhluboka, Axisi Úsvite, a necht' ti posvátné víno Beltide připomene radost a kroky Hvězdného tance, kterými dnes v noci oslavíme nový život.“

Axis uchopil misku oběma rukama a zhluboka se napil. Jen zdráhavě zvedl hlavu a Azhure si všimla, že mu víno v těžkých, rudých kapkách ulpělo na vousu. Dvě kapky se spojily a protekly mu krátkými světlými vousy. Víno bylo tak husté a těžké, že připomínalo krev.

Druid se krátce zastavil před Azhure, pak sklonil lítostivě hlavu.
„Nepřijali jsme tě mezi nás, Azhure. Omlouvám se, že ti tedy nemohu nabídnout...“

Šokovaně zmlkl, když se Axis postavil a vzal mu mísu z rukou.
„Přebírám zodpovědnost,“ řekl Axis. „V misce nezůstalo už skoro

žádné víno a tebe potřebují v kamenném kruhu. Přebírám zodpovědnost za zbytek posvátného vína.“

Druid se po chvíli úsečně uklonil. „Máš tedy mísu a její obsah na starosti, Axisi Úsvite,“ řekl, otočil se a odkráčel. Jeho kroky byly ztuhlé nesouhlasem.

Axis se otočil k Azhure.

„Vstaň, Azhure,“ řekl. Azhure se pomalu postavila, aniž by odtrhla oči od jeho tváře.

„Pij dobře a zhluboka, Azhure,“ řekl Axis tiše. „A nechť ti posvátné víno Beltide připomene radost a kroky Hvězdného tance, kterými dnes v noci oslavíme nový život. Oslavuj.“

Azhure zaváhala, protože si byla vědoma toho, že na ni všichni v okruhu dvaceti kroků zírají.

„Pij,“ zopakoval Axis naléhavěji.

Azhure se natáhla po misce. Vzala ji do rukou, ale Axis ji nepustil. Místo toho zakryl rukama Azhuřiny.

„Pij,“ zašeptal.

V okamžiku, kdy jí teplá, vazká tekutina naplnila ústa, Azhure pochopila, proč se jí ti, kdo se jí napili, jen neradi vzdávali. Zdálo se jí, že je víno živé, že k ní mluví a zpívá, když jí plnilo ústa. Chutnalo po zemi a soli, zrození a smrti, moudrosti a nepopsatelném smutku. Teplá tekutina s měděnou příchutí jí sklouzla dolů hrdlem a zahřála břicho. Azhure náhle uslyšela hudbu. Divokou hudbu, jako by samy hvězdy křepčily nahé a posedlé vášní nočním nebem.

Azhure se znovu zhluboka napila. V misce už mnoho nezůstalo.

„Děkuji ti, Axisi,“ řekla z hloubi srdce. „Děkuji, že jsi mi umožnil stát se součástí této noci. Chtěla bych, abys dopil zbytek.“

Spojenýma rukama Axis mísu zvedl a vyprázdnil ji. Víno v jeho vousu nyní víc než dřív připomínalo krev a Azhure si živě vzpomněla na nádherného jelena, kterého obětovali o Yuletide.

„Daroval nám svůj život, svoji krev, abychom dnes v noci mohli slavit,“ řekl Axis a odložil mísu opatrně na zem vedle balvanu. Azhure přemýšlela, odkud věděl, nač myslí. Obrátila se a zjistila, že na ni všichni z domu Úsvitu hledí. Ať si myslí, co chtějí, řekla si a lадně se posadila na zem. Už cítila, jak se jí účinky vína řinou krví.

Za kamenným oblouky vzplála pochodeň a všichni se odvrátili od Azhure ke kruhu.

Azhure zamrkala, protože se jí zakalil zrak, ale ihned opět zaostřila.

Za oblouky se pohybovaly tmavé postavy a nocí zněla hlasitá hudba. V ničem se nepodobala té, kterou Azhure zaslechla o Yuletide nebo na Rozeklané hoře. Ikarii obvykle zpívali bez hudby nebo zpěv doprovázeli harfou. Ale tady divoce hrály píšťaly. Takovou hudbu Azhure ještě nikdy neslyšela. Nesla se nocí a vířila davem, až skupinky přihlížejících vyskočily na nohy a začaly tančit a divoce se svíjet. Azhure se k nim toužila připojit, ale právě když se chystala vyskočit na nohy, hudba zničehonic utichla.

Azhure tepala v uších krev a srdce jí divoce tlouklo. Mohla za to hudba, nebo ochucená jelení krev?

Někdo do ní strčil loktem. Byla to Rivkah. Tajuplně se usmívala a nabízela jí tykev s vínem. „Není sice tak výtečné jako to, co jsi pila před chvílí, ale je velmi dobré. Napij se a předej ho dál.“

Azhure si víno vzala, zhluboka se napila a podala tykev Axisovi. Ve tváři měl ohnivý výraz. Možná čeká, až se opět rozezní hudba, pomyslela si Azhure, a když mu podala víno, dotkla se krve, která mu ulpěla na vousu a v koutku úst.

Azhure zachytila koutkem oka pohyb a obrátila se zpátky ke kruhu.

Jedním z oblouků prošla postava a v davu to zašumělo. Byla to Barsarbe, malá, křehká a dočista nahá. Pomalovala si tělo spirálami, aby zdůraznila svá ňadra a břicho, ale Azhure nedokázala říct, jakou barvu použila.

„Zbytky jelení krve,“ řekl Axis tiše. „Copak nevidíš, jak je rudá? Necítíš její teplo?“

„Nemám smysly zaklínače,“ zabručela Azhure, aniž by odtrhla oči od Barsarbe.

Oblouky prošla další žena. Byla to nahá Jitřenka, která však namísto barvy použila zlatou látku, která zdůraznila bledý odstín její kůže.

Axis se vedle Azhure neklidně zavrtěl.

Obě ženy se daly do tance. Píšťaly znovu začaly hrát, ale tentokrát měkčeji, méně naléhavě a doprovázely je bubny, které bily do rytmu Azhuřina srdce.

Na okamžik jí připomněly tříštění vln o vzdálený břeh a pohyb měsíce.

Jako Hvězdný poutník používal hlas k tomu, aby naléhal, vyvolával vzpomínky a vyprávěl příběhy, pomalý, smyslný tanec žen promlouval

k očím. Mluvily o probouzení země pod hebkým dotykem slunce, o semenech života, která ležela dlouhé měsíce pohřbená pod příkrovem temnoty, ale nyní byla podněcována k životu, o zelených výhoncích, které si razily cestu hlínou a rostly, aby nakrmily hladové žaludky lidí i zvířat. Mluvily o neustálé obnově života, ať už v zemi, nebo v lůně ženy či laně, o radosti, kterou vyvolal první nádech dítěte, o lásce, jejích radostech a jejím místě v obrodě života a země.

Barsarbe tančila s vášní, ale to Jitřenka vzbudila v Azhure nejsilnější pocity. Používala nejen dlouhé údy a štíhlé tělo, nýbrž také křídla. V jednu chvíli se za ně schovávala a škádlila, v další vábila a rozkazovala.

Tanec žen se blížil k vrcholu, jejich pohyby se zpomalily, ale byly stále intenzivnější. Jeden z mužů se postavil a pustil se do tance s Jitřenkou a Azhure si s trhnutím uvědomila, že je to Grindle, náčelník Klanu ducha stromu. Jitřenka obrátila pozornost jen k němu, zatímco další muž vstal a pustil se do tance s Barsarbe. Azhure polkla, protože jejich pohyby se staly vášnivější, intimnější. Mnoho Avar a Ikarii začalo tančit vlastní, soukromé tance a v kamenném kruhu se tmavé postavy zběsile zmítaly v párech na zemi. Azhure nepotřebovala zrak zaklínače, aby poznala, co dělají.

Víno jí zpívalo v krvi.

Aniž by si to Azhure uvědomila, vstala a zamířila mezi balvany a hlouběji do lesa.

* * *

Azhure šla, dokud už neslyšela zvuk píšťal ani bubnů. Tráva pod jejíma nohama byla měkká a chladná a Strom země jí tiše a svůdně zpíval nad hlavou. Noční mlha kolem ní houstla, až měla pocit, že se pohybuje mořem hebkého stříbra. Azhure ovládl pocit volnosti, protože stříbřitá mlha vytvářela atmosféru světla a prostoru.

Víno jí zpívalo v krvi a ona měla pocit, že někde hluboko v jejím nitru zní její vlastní Píseň. Zpomalila. Zvedla ruku ke smaragdové šerpě, kterou si opásala karmínový háv, rozvázala ji a nechala ji lehce klesnout na zem. Zaradovala se z toho, jak jí látka klouzala po kůži,

obtáčela se kolem ní a skládala se v měkkém, vlhkém vzduchu kolem jejího těla.

Strom života zpíval sladce a něžně a Azhure zavřela oči a zhluboka se nadechla. Zahalila se do lásky Avarinheimu a zcela se oddala Písni, která jí bublala v krvi.

Najednou ji přepadl naléhavý pocit, že na Píseň někdo odpověděl. Azhure otevřela oči.

Asi deset nebo patnáct kroků od ní stál s napřaženou rukou Hvězdný poutník a usmíval se. Pomalu pohnul prsty, jednou, dvakrát, třikrát a Azhure se kolébala, jak Píseň v její krvi křičela v odpověď.

Praskla za ní větev.

Azhure otočila hlavu. Píseň v její krvi ji téměř ohlušovala. Už neslyšela Strom života.

V dálce se k ní mlhou blížila další postava. Axis.

„Azhure!“ Hlas Hvězdného poutníka jí práskl myslí a Azhure zamrkala, protože jí vztek a napětí v jeho hlase vehnaly do očí slzy. „Azhure! Ke mně! Tvá krev volá mě. Poslechni. *Hned!*“

Ale ji prodchla nová Píseň, hluboká a něžná, smísila se s její krví. Azhure věděla, že ji volá Axis.

Zasténala a ruce sevřela u boku v pěst, protože věděla, že její krev žádá, aby se rozhodla. Nenáviděla se, protože věděla, že nemůže jen tak odejít.

Mlha na mužích lpěla, takže Hvězdný poutník i Axis, kteří byli od ní nyní stejně vzdálení, vypadali téměř nadpřirozeně, jako duchové lesa. Oba jí kynuli, dožadovali se její pozornosti.

Azhure se nevědomky otočila k Hvězdnému poutníkovi. Vítězoslavně rozevřel oči a vztáhl k ní ruku.

„Promiň,“ zašeptala a vydala se k Axisovi.

Hvězdný poutník vykřikl.

* * *

Axis měl pocit, že mu srdce pukne vítězstvím a touhou, když se Azhure otočila, sklopila zrak a vydala se k němu. Celé jeho tělo vibrovalo tlukotem jeho srdce a krev byla stejně nezkrocená a horečnatá jako divoká hudba píšťal.

„Zatanči si se mnou,“ zašeptal a Azhure k němu zvedla zrak. Ani jednoho nezajímalo, zda je Hvězdný poutník stále sleduje.

Nyní ležela těžká a rozehřátá vedle něj a spala. Leželi v teple a bezpečí hájku obrovských zelených kapradin.

Axis se zavrtěl a napjal, když Azhure ve spánku něco zamumlala, uvolnila se a ponořila hlouběji do snů.

Snila o něm? *On* bude určitě snít o ní po mnoho následujících nocí. Ještě s nikým se takto necítil. Díky ní letěl hvězdným nebem, dokud jeho zorné pole nezaplnily rozmazané hvězdy, nestrhly ho do šíleného tance nebesy a jeho duše se nevyvrhla ze základů a nezřítla na zem. Pohltily ho úžas a šílenství, vytržení a bolest. Nic té ženě neodepřel, nedokázal to.

Možná za to mohlo její panenství, Beltide nebo snad víno, které vypili. To Axis netušil. Možná za to mohla skutečnost, že se poprvé od chvíle, kdy se stal zaklínačem, miloval se ženou.

Jeho dotyk se pomalu stával jistějším. Pohladil ji po paži. Jak dlouho bude trvat, než se zotaví a bude se s ní moci znovu milovat? Přesunul jí ruku na záda a jeho dotyk znězněl. Vzpomínal, jak ji držel, když se potácel vlnami Hvězdného tance, a cítil strašlivé jizvy, které hyzdily její záda. Jen tenký proužek kůže na páteři unikl kruté ruce, která rány způsobila. *Proč?* Jaká krutost Hagena přiměla Azhure tolik ranit?

„Azhure,“ zašeptal a přál si, aby ji pažemi mohl ochránit před další bolestí. Přitiskl tělo na její a něžnými dotyky ji probudil.

Procitla pomalu a zadívala se kouřovými očima do jeho světlých. „Axisi? My...“ Zaváhala.

„Ptáš se, jestli jsme oslavili Beltide spolu, má paní? Copak si nevzpomínáš?“

Azhure se zasmála a tvářejí znachověly. „Ano, vzpomínám.“

Axis se usmál a pomalu ji políbil, aby osvěžil její vzpomínky. Pohladil ji po boku.

„Pověz, Azhure, když jsi vyrůstala ve Smyrtonu, napadlo tě někdy, že tě o panenství připraví ikarijský zaklínač na zemi v avarinheimském lese?“

Azhure nezaváhala. „Přísahala jsem si, že se odevzdám jedině hrdinovi, Axisi Úsvite. A to, že ho hluboce miluji, udělalo noc ještě mnohem sladší.“

Axis ztuhl. „Azhure,“ vykřikl. „Nemiluj mě. Nemohu. Já... Faraday...“ Zmlkl. Bylo to poprvé, co si tu noc na Faraday vzpomněl. Zasáhl ho hluboký pocit viny.

Azhure sebou při pohledu na jeho tvář trhla. „Já vím, Axisi,“ zašeptala. „Já vím. Neočekávám, že mě budeš také milovat.“

Ted' sebou zase trhl Axis. Koho dnes v noci zradil? Faraday, nebo Azhure? Sklonil se, znovu Azhure políbil, přitiskl se k ní a nechal se ovládnout vášní. Noc byla ještě mladá a Faraday byla hodně daleko.

* * *

Ani jeden z nich netušil, že kdesi daleko sedí u osamělého ohníčku prorok a směje se muži a ženě, kteří leželi propletení pod kapradinami. Měl radost. Velkou radost. Azhure tu noc Proroctví posloužila dobře.

16

Rozchod

Azhure, oděná do avarské tuniky a punčoch, pečlivě sbalila karmínové šaty a schovala je na dno brašny. Předchozí noc se zdála být snem. Ale bolavé svaly ji přesvědčovaly o opaku.

„Rivko, kam teď půjdeš?“ zeptala se.

„Zpátky do Acharu, Azhure. Připojíš se ke mně? Nebo se vrátíš na Rozeklanou horu s Ikarii?“

Azhure zaváhala. „Já...“

„Vím, co se včera v noci stalo,“ řekla Rivkah něžně. „Viděla jsem, jak tě Hvězdný poutník s Axisem následovali do lesa a Hvězdný poutník se vrátil sám.“

Azhure se zaměstnala tím, že rychle cpala věci do brašny. „Bude těžké vrátit se na Rozeklanou horu, Rivko. Hvězdný poutník bude... no...“

„Nesnesitelný,“ řekla Rivkah. „Ano, Azhure, rozumím. Chceš následovat Axise?“

„To by bylo nemožné, Rivko. Ne, myslela jsem, že bych šla s tebou. Už mám Proroctví až po krk a chci se Axisovi uklidit z cesty. Bude lepší, když na to, co se včera v noci stalo, zapomeneme. Co nejrychleji.“

Rivkah kývla. Věděla, že Azhure chce od Axise odejít dřív, než ji roztrhá duši na kusy, jako to udělal Hvězdný poutník s Rivkou. Pro smrtelné ženy nebylo po boku ikarijských zaklínačů místo.

Axis hovořil s veliteli spárů. Ikarii, kteří toho o Beltide moc nevypili, se chystali k návratu na Rozeklanou horu. Hájem se rozléhalo šustění peří a loučení.

„Dostali jsme další zprávy ze Sigholtu, veliteli letky,“ řekl Bystrozrak.

Axis na něj zostra pohlédl. Poslal tři hlídky na výzvědy do Ichtaru a Urqhartských kopců a zoufale čekal na zprávy o Belialovi a Borneheldovi. „No?“ obořil se na něj.

Bystrozrak povytáhl černé obočí. Na muže, který si prý svoji první noc Beltide dobře užil, měl Axis to ráno velmi špatnou náladu.

„Belial je v pořádku. Pohodlně se usadil v Sigholtu, Axisi. Sigholt je zajištěn a Belial zařizuje zásobování ze severního Ichtaru. V tuto chvíli má dost zásob na několik měsíců. Než se k němu připojíme, chce zajistit okolí Sigholtu a Psí planinu.“

„Ale samotný Sigholt je v našich rukách?“

„Ano, veliteli letky. Skraelingové pro nás nepředstavují téměř žádnou hrozbu. Neodvází se přiblížit k vodě...“

„K vodě?“ přerušil ho Axis. „K jaké vodě?“ Ogden s Veremundem, kteří je poslouchali, ale snažili se chovat nenápadně, svoji snahu vzdali a dychtivě přistoupili blíž.

„Belialovi se podařilo znovu napustit jezero a Sigholt tedy chrání nejen vody jezera, ale také hluboký a široký příkop. Skraelingové nemají vodu rádi.“

„Obzvláště *magickou* vodu!“ vykřikl Ogden. Bílé vlasy měl ještě naježenější než obvykle. „Jezero je jedním ze čtyř posvátných, Axisi. Rád bych věděl, jak to Belial udělal.“

„Jack!“ zašeptal Veremund a zatahal Ogdena za rukáv. „Musel mu to prozradit Jack!“

„No,“ řekl Axis, „zdá se, že Sigholt bude z mnoha důvodů dobrou základnou. Musím poslat Belialovi zprávu.“

„Můžeme vyslat další hlídky, Axisi,“ začal Bystrozrak, ale přerušili ho Ogden s Veremundem.

„Půjdeme my, Axisi!“ prohlásili jednohlasně.

Axis se zasmál. „Cože? Očekáváte, že svěřím poselství takovým dvěma uličníkům? I kdybych to udělal, copak by vám Belial uvěřil?“

Ogden s Veremundem se zatvářili tak nešťastně, že Axis ustoupil. „Předám zprávu hlídkám i vám, pánové,“ řekl a obrátil se k Bystrozrakovi. „A Borneheld? Co víš o něm?“

„Moc ne, Axisi. Borneheld se utábořil v Jervois, přesně jak jsi předpokládal.“

Axis kývl.

Bystrozrak pokračoval. „Jervois leží příliš daleko, než aby k němu hlídky doletěly – a je to příliš nebezpečné. Na západ od Sigholtu se Ichtar jen hemží skraelingy a Borneheldovi muži by sestřelili Ikarii stejně lehce, jako by zabili přízrak. Belial má v plánu poslat do Jervois zvědy převlečené za vesničany, aby o Borneheldovi a jeho táboru zjistili vše, co se dá. Ale v tuto chvíli ví Belial jen málo, a my ještě méně.“

„Pak by možná bylo nejlepší, kdyby se letka prozatím vrátila na Rozeklanou horu,“ přemýšlel Axis nahlas. „Může tam cvičit, dokud se Belialovi nepodaří obstarat dostatek zásob, aby uživily vojsko i letku. Jakmile zajistí zásobování, můžete s letkou vyrazit na jih do Sigholtu. Ať už se stane cokoli, musíte se dostat na místo na začátku podzimu, abyste se mohli připravit na zimní tažení. Gorgael se během léta přeskupí a s prvními severáky měsíce kostí zaútočí, ne-li dřív. Bylo by nejlepší, kdybyste se do Sigholtu začali přesunovat nejpozději do dvanácti týdnů, s příchodem měsíce suchého listí. Tak budete mít dost času nejen na to, abyste se utábořili, ale také abyste se zacvičili s Belialovým vojskem. Chci, aby se z vás stala jedna armáda.“

„A kdo jí bude velet?“ zeptal se Bystrozrak.

„Já, Bystrozraku,“ řekl Axis, „až dorazím do Sigholtu. Ty budeš velet letce na Rozeklané hoře. V Sigholtu se pak velení ujme Belial, dokud se nevrátím. Možná bude lepší,“ řekl opatrně, „když pošlu zprávu po dvou hlídkách.“

„Nemáš se čeho obávat, veliteli letky,“ ujistil ho Bystrozrak. „Letka je ti k dispozici. Pokud jsi přesvědčen, že Belial bude lepším velitelem, podřídím se mu.“ Odmlčel se. „Myslíš, že budeš pryč celé měsíce?“

„To doopravdy nevím, Bystrozraku,“ odvětil Axis. „Ogden s Veremundem říkali, že čas běží v podsvětí jinak. Možná budu pryč jen

několik dní, možná celé měsíce. Ale ať už tomu bude jakkoli, musím zjistit, jaká tajemství mi mohou Charonité odhalit... a splnit jistý slib.“

* * *

Ogden s Veremundem zamířili pryč a vzrušeným šeptem spolu hovořili o napuštění Jezera života. Našel Jack Zeherah? Tiskli si ruce a oči jim zářily vzrušením – tolik toužili Zeherah znovu spatřit!

„Pánové?“

Při zvuku Rivčina hlasu se překvapeně otočili. Blížila se k nim spolu s Azhure.

„Drahoušku,“ řekl Ogden, kterého nesmírně potěšilo, že Rivku opět vidí. Strážci si Rivky velmi vážili, protože byla Axisovou matkou. Azhure... No, Azhure byla hádankou, kterou byli oba, Ogden i Veremund, odhodláni rozluštit, obzvláště když se dozvěděli, že se o ni předchozí noc ucházeli Hvězdný poutník i Axis.

„Ogdene, Veremunde. Nemohla jsem neslyšet váš rozhovor s Axisem a veliteli spárů. Půjdete do Sigholtu?“

Ogden kývl. „Jakmile to bude možné, Rivko. Proč? Chceš se k nám připojit?“

Rivkah se uvolnila. „Já i Azhure bychom šly rády s vámi. Nebudeme vám na obtíž.“

„Bude nám ctí,“ řekl Veremund. „Pro tebe to bude cesta do minulosti, že Rivko? Vidět znovu Sigholt...“

„Víc než to,“ poznamenala Rivkah. „Vydáme se dolů Avarinheimem do míst, kde Nordra vytéká z Hraničních vrchů?“

Azhure se viditelně napjala. To budou muset projít těsně kolem Smyrtonu a Azhure se nelíbilo, že by se měla ke své staré vesnici znovu přiblížit.

Veremund poplácal Azhure laskavě po ruce a odpověděl: „Ne, drahá, vydáme se jinudy.“

„Tak kudy?“ zeptala se Rivkah zmateně. Bylo to ta nejkratší cesta.

Ogden s Veremundem se spiklenecky usmáli. „Ne,“ řekl Ogden. „Raději se vydáme jednou z nižších stezek. Pravda, několik dní půjdeme Avarinheimem, ale rovnou na západ k Hraničním vrchům.“

„Ale myslela jsem, že jsou neprůchodné,“ řekla Azhure. „Nevede jediná cesta Zapovězeným údolím?“

„Ne, drahá,“ řekl Veremund. „Existují i jiné cesty a my vám je s radostí ukážeme. Ale nakonec budeme muset projít Psí planinou k Těsnému průsmyku. Je to dlouhá a osamělá cesta, takže nás s Ogdenem nesmírně těší, že budeme mít tak okouzlující společnost.“

Rivkah se usmála. „Kdy vyrazíme?“

„Dnes odpoledne, Rivko. Brzy.“ Ogden se odmlčel. „Pokud se chceš rozloučit, měla bys to udělat hned.“

Světlo v Rivčině tváři pohaslo. Už týdny hovořila o tom, že od Ikarii odejde, ale když byl nyní její odchod na spadnutí, zasáhla ji realita. Chystala se opustit manželství a lid, s nímž strávila větší část posledních třiceti let. Zadívala se na Ikarii, kteří vzlétali z háje, a do očí jí vyhrkly slzy. Dělá správnou věc?

Náhle k ní přistoupil Hvězdný poutník a objal ji paží kolem pasu. „Vypadáš nešťastně, Rivko. Co se děje?“

Rivkah se přinutila usmát. Prála si, aby se jí Hvězdný poutník nedotýkal, ne když toužil po ženě vedle ní. „Dnes odpoledne odejdu s Ogdenem a Veremundem. A Azhure půjde s námi. Vydáme se do Sigholtu.“

Hvězdný poutník byl šokován. Azhure odcházela do *Sigholtu*! Myslel si, že se vrátí na Rozeklanou horu. Doufal, že když bude Axis pryč, Azhure znovu zváží svoji volbu. Ale nyní mu unikne ještě dál a on ji možná měsíce neuvidí.

Napětí ve skupince se prohloubilo, když se k nim přidal Axis. Viděl, jak se k ostatním připojil Hvězdný poutník, proto se rychle rozloučil s veliteli spárů a přispěchal blíž. Oči měl jen pro Azhure. Někdy nad ránem ho opustila a od té doby se mu vyhýbala. Nelíbila se mu představa, že by si s ní Hvězdný poutník promluvil, a on ne.

„Rivko,“ usmál se a políbil matku, potom se otočil, aby políbil Azhure. Chtěl tím vyprovokovat a podráždit Hvězdného poutníka.

Azhure rychle ucouvla a nechala Axise podivně skloněného. Hvězdný poutník se usmál a Azhure zachytila jeho spokojený pohled. U nebes, jaký klín jsem to mezi ně vrazila? přemýšlela zběsile. V tu chvíli jí bylo jasné, že musí co nejdříve odejít. Proroctví si nemohlo dovolit, aby se Hvězdný poutník s Axisem kvůli ní rozhádali. Co ji to včera v noci posedlo? Proč od nich nemohla prostě odejít?

Rivkah se do Azhure pohodlně zavěsila. „Azhure a já se vydáme s Ogdenem a Veremundem do Sigholtu,“ oznámila. „Obě už máme dost potíží, které nám zaklínači působí.“

Hvězdný poutník se vzpamatoval jako první a sklonil se, aby Rivku políbil. „Bezpochyby se tam sejdeme,“ řekl tiše. „Vyhlížej mě ze střechy.“

„Jsi si jistý, že chceš, abych tě ze střechy vyhlížela já, Hvězdný poutníku?“ odvětila.

Jeho úsměv vybledl. Obrátil se k Azhure, která mu nabídla ruku, než ji mohl políbit na ústa. „Než se znovu sejdeme, Azhure.“

Azhure přikývla, protože nedůvěřovala svému hlasu. Nechtěla si Hvězdného poutníka znepřátelit špatně zvolenými slovy.

Hvězdný poutník ji pustil a otočil se k Axisovi. „Beltide někdy vynese na povrch skryté touhy a sny, Axisi. Naneštěstí jsme zjistili, že jsme si podobnější, než jsme oba tušili.“ Oči mu jiskřily. „Ještě nikdy jsem nemusel soupeřit se synem, který zjevně zdědil všechn můj šarm. Azhure se včera i dnes rozhodla. Nic ti nezazlívám ani k tobě nechovám zášť. Nechci, aby se ta záležitost postavila mezi nás.“

Axis zaváhal, potom otce objal. Azhure s Rivkou přihlížely.

* * *

Jakmile se Azhure a Rivkah rozloučily s Ikarii i s Avar, čekaly na okraji jednoho z menších hájů na Strážce.

„Bude to těžká cesta,“ povzdychla si Rivkah. „A já už nejsem nejmladší.“

Azhure přejela prsty po brašně. Axis jí dal svoji zlatou tuniku, aby ji odnesla dolů do Sigholtu. Schovala ji spolu s karmínovými šaty na dno brašny.

Zvedla hlavu. „Přicházejí. Slyším, jak se o něco hádají.“

Ogden s Veremundem vešli do hájku a každý vedl tlustého bílého osla s nákladem ranců.

„Slyšela jsem o vašich oslech,“ řekla Azhure. „Kde jste je sebrali?“

„Cože?“ řekl Veremund, když k ženám dorazil. „Cože? Našli jsme je. Byli přece v táboře, že jo, Ogdene?“

„To ano,“ souhlasil Ogden vesele. „Čekali na nás. Musel je přivést Veremund.“

„To ne,“ odmítl Veremund a tvář mu potemněla. „Ty jsi je musel přivést. Já se jich ani nedotkl.“

„No,“ řekla Rivkah, „aspoň se budeme mít na čem svézt, až nás budou bolet nohy.“

Strážci se dál dohadovali, kdo oslíky vlastně přivedl, a Rivkah se rozesmála. Všechno dobře dopadne. Odchod do Sigholtu byl tím nejlepším rozhodnutím, jaké mohly s Azhure udělat. Poprvé za mnoho let hleděla Rivkah do budoucnosti s optimismem.

* * *

V jednom ze severních hájů předával Axis poslední rozkazy Bystrozrakovi. „Jakmile Belial zajistí dodávky zásob, připojte se k němu. Až se od Charonitů dozvím všechno, co budu moci, připojím se k vám v Sigholtu. Pověz Belialovi, že může dělat, co bude považovat za správné, ale hlavně musí naše síly sjednotit.“

„Vrať se brzy. S Belialem tě na podzim budeme potřebovat,“ řekl Bystrozrak, zasalutoval a vzlétl.

Axis se obrátil k otci a znovu se objali. „Děkuji,“ zašeptal a Hvězdný poutník věděl, že mu neděkuje jen za výcvik.

„Axisi,“ řekla Jitřenka a vlepila vnukovi na tvář rychlý polibek. Beltide nedopadlo, jak doufala, a Hvězdný poutník nebyl jediný Úsvit, který litoval Axisovy volby. „Hodně se toho od Charonitů nauč. A zeptej se jich, jestli ví něco o...“

Zaváhala, jako by se bála pronést myšlenky nahlas, ale Axis věděl, co chtěla říct. Od posledního rozhovoru o možnosti... skutečnosti, že Gorgaela i Axise vycvičil neznámý zaklínač z domu Úsvitu, někdo dostatečně mocný, aby dokázal použít Temnou hudbu hvězd, o tom odmítali hovořit. Ale myšlenky na to, kdo zaklínač je a kde se teď nalézá, jim v nestřežených okamžicích neustále přicházely na mysl.

„Pokud to někdo ví, budou to oni,“ řekl Hvězdný poutník.

Axis se díval, jak starosti vyryly otci do tváře vrásky. „Zjistím od Charonitů vše, co jen bude možné, Hvězdný poutníku, ale mám takové

tušení, že se tajemný zaklínač bude ukrývat, dokud nebude připraven sám se odhalit.“

„A co když,“ řekla Jitřenka hluše, „je to někdo, koho už znáš, Axisi? Co když je to někdo blízký? Tak mocný zaklínač si může zvolit jakýkoli převlek.“

* * *

Axis se vydal stezkou, kterou mu Hvězdný poutník ukázal, prodral se prerozlým křovím a objevil vstup do jeskyně. Vypadal přesně tak, jak mu ho Hvězdný poutník popsal. Axis zaváhal jen na okamžik, potom se vydal k zadní stěně jeskyně, dřep si a připomněl si Píseň, kterou mu Hvězdný poutník poradil použít. Tiše si ji broukal a klepal prsty do skály. Na rozdíl od Hvězdného poutníka zacházel Axis s Písní velmi opatrně. Po chvíli se kus šedé skály odlomil, lehce sklouzl na zem a odhalil lesklé bronzové dveře. Axis je otevřel a vydal se dolů do podsvětí.

O několik hodin později dorazil do jeskyně hluboko pod zemí, kde už na něj čekal převozník. Velké fialové oči, které v převozníkově vyschlé tváři vypadaly neobvykle mladistvě, Axise s klidem sledovaly. Za převozníkem se na vodě pohupovala pramice s plochým dnem.

Axis se zastavil dva kroky před mužem a uklonil se. „Zdravím tě, Axisi Úsvite, Muži z hvězd,“ pronesl převozník hlubokým hlasem. „Vítám tě v podsvětí. Jaké je tvé přání?“

„Zdravím tě, převozníku,“ řekl Axis. „Pochopil jsem, že dlužíš mé matce laskavost.“

Převozník kývl. „Ano.“

„Prý mi s čímkoli pomůžeš.“

Převozník znovu kývl.

„Pak mě uč,“ řekl Axis tiše. „Prozrad' mi tajemství podzemních řek, která jste během let odhalili.“

Převozník na něj klidně hleděl. „To je to jediné, po čem jsem kdy toužil, důvod, proč jsem se tak dlouho plavil podsvětím,“ řekl nakonec. „Abych učil.“

17

Audience

Viděla, jak Borneheld sestupuje z trůnu, jak se k němu blíží Axis. Muži tasili meče a kroužili kolem sebe s tvářemi staženými dlouholetou nenávistí. Bojovali, dokud oba nekrváceli a nepotáceli se únavou. Komnatou se rozléhala obvinění z vraždy a zrady. Krev. Proč tu bylo tolik krve? Výkřik – její. „Ne!“

* * *

Vidina se rozplynula, ale Faraday se udělalo zle. Zavřela na okamžik oči a pokusila se ovládnout nevolnost. Od chvíle, kdy před půl hodinou vstoupila do Měsíční komnaty, se jí znovu a znovu vybavovala vidina, kterou jí kdysi dávno ukázaly stromy Lesa mlčenlivé ženy. Byla ráda, že na ni Priam jen krátce promluvil, než se obrátil k jejímu manželovi.

Dorazili do Carlonu už před čtyřmi dny a Priam nechal Bornehelda čekat až do dnešního rána, než mu udělil audienci. Borneheld zuřil, ale nemohl nic dělat.

Nyní stál před královským trůnem a doslova se třásl napětím.

Komnata kolem něj šokem téměř nedýchala. Písaři zběsile psali, šlechtici po sobě užasle pokukovali, sluhové se tlačili ve dveřích a

Jayme, Moryson a Gilbert, kteří stáli nalevo od trůnu, byli ve tváři popelavě šedí a potili se. Jediná osoba v místnosti, která se chovala uvolněně, byl sám Priam. Seděl na trůnu a nespokojeně bubnoval prsty do područky.

Faraday mrkla a pokusila se soustředit. Moc toho o Priamovi nevěděla, ale pochopila, že se tento muž s tvrdým hlasem a neúprosnými očima chová odhodlaněji než kdy dřív.

„Udělal jsem z tebe válečného generála,“ vybuchl Priam, „a ty jsi na oplátku ztratil Ichtar. Nepochybuji o tom, že se teď Proroctvím štváné přízraky shromažďují, aby si prožraly cestu mým královstvím, zatímco ty se povaluješ na mém dvoře!“

Borneheld zrudl ještě víc a Faraday se ustaraně kousla do rtu.

Borneheld se ovládl. „Zradili mě,“ začal, ale Priam ho nenechal domluvit.

„Slyšel jsem, že jsi unikl jen díky Axisově odvaze.“

Faraday viděla, kolik sil Bornehelda stálo, aby se ovládl. Jen pomalu uvolnil pěsti, které sevřel u boku.

„Spíkl se se Zapovězenými, Výsosti. Není divu, že jsme díky tak nečisté alianci ztratili Ichtar.“

„Já naopak slyšel,“ pronesl Priam významně, aniž by spustil Bornehelda z očí, „že můj synovec věří, že bychom se měli s Avar a Ikarii spojit.“

Faraday i všichni ostatní v místnosti zalapali nevěřicně po dechu. Priam *nikdy dřív* Axise veřejně za synovce neuznal!

„Proroctví, které jsem slyšel,“ pokračoval Priam a ignoroval reakce lidí okolo, „říká, že jen aliance s těmi, jichž jsme se kdysi báli, nám umožní Gorgaela porazit.“

Faraday odvrátila zrak, protože se obávala, aby Borneheld nezahlédl její neskonale radost. Znovu se nadechla, ale tentokrát s nadějí. Aliance by Axise vylákala z ledových hor a přivedla jí ho. *Ach, Matko! pomyslela si. Prosím, dej Priamovi odvahu přijmout pravdu! Přived' mi Axise domů!*

Její pozornost upoutal pohyb po straně. Gilbert si zakryl ústa rukou a něco bratru-veliteli naléhavě šeptal. Jen si šeptej, pomyslela si Faraday nenávistně. Před tisíci lety tvůj milovaný Seneschal rozpoutal války Sekery, které vypudily Ikarii a Avar z domovin. Po tisíc let páchalo tvé bratrstvo na Zapovězených jen zlo. Nyní se s nimi král

Acharu plánuje spojit. Faraday tomu nedokázala zabránit, koutky úst se jí zkroutily do úsměvu. Bojíš se snad, Jayme, že jakmile *Zapovězení* vstoupí zpět do země, tisíc let staré lži vyjdou na světlo? Bojíš se, že tvůj milovaný Seneschal ztratí kontrolu nad lidmi, protože zemí znovu začnou šířit radost Matka a Hvězdní bohové?

Priam se záměrně napil vody z drahokamy posázeného kalichu vedle sebe. „Napadlo mě,“ řekl tiše, ale zřetelně, „jestli jsem při volbě válečného generála neudělal chybu.“

Tentokrát všichni v komnatě nahlas zalapali po dechu. Faraday opět na okamžik zavřela oči. Priam se s Axisem opravdu *spojí*. Odvrátí tak občanskou válku, porazí Gorgaela a její láska bude v bezpečí. Vidina přece jen lhala.

Jayme se tvářil velmi rozrušeně, ale Moryson mu sevřel rukáv a přiměl ho mlčet.

Bornehelda nikdo nekrotil. „U Artora!“ zakřičel a neuváženě udělal krok vpřed. „Zešilel jsi?“

Dál už se nedostal. Vztekly Priam vyskočil na nohy. „Jsi propuštěn, vévodo z ničeho!“ zařval. „Už s tebou nechci dál mluvit! Rozhodl jsem se, a pokud budeš mé rozhodnutí nadále tvrdohlavě odmítat, budu si muset rozmyslet volbu *válečného generála i následníka!*“

Všichni v komnatě zadrželi dech. Písaři nemohli uvěřit tomu, co zaznamenávali.

Borneheld se viditelně zapotácel. „Já...“

„Ukázalo se, že jsi úplně neschopný,“ pokračoval Priam vyrovnaně a znovu se posadil. „Zmiz mi z očí, Bornehelde.“

Borneheldova tvář byla bílá, ale oči mu hořely. Nepohnul se.

„Ven,“ zopakoval Priam, otočil se a začal tiše hovořit s manželkou Judith, která seděla klidně vedle něj.

Král ho sice ignoroval, ale Borneheld si byl vědom toho, že ostatní v místnosti ho sledují, proto se vzpamatoval, nabídl rámě Faraday a opustil komnatu. Když dorazili ke dveřím, Priam za nimi zavolal.

„Vévodkyně, královna o tobě hovoří laskavě. Možná by ses k nám zítra ráda připojila u oběda?“

Faraday elegantně kývla a poprvé za dlouhé měsíce se cítila šťastná.

* * *

Borneheld vybuchl, sotva se za nimi zavřely dveře jejich komnat. „Zešílel! Zbláznil se!“ syčel, tvář měl rudou a potil se.

„Chce jen zachránit svůj lid, manželi,“ řekla Faraday a usedla k malému stolku u okna.

„Proklínám tě, Faraday!“ Borneheld udělal výhružný krok jejím směrem. „Určitě se ti líbilo, jak mě pokořil!“

Faraday zvedla oči. Vůbec se nenechala zastrašit. „Stejně jako Priama zajímá i mě jen dobro této země, Bornehelde. Ne tituly, bohatství a moc, po kterých tolik toužíš.“

Borneheld ucouvl, protože cítil, že podléhá nutkání uhodit ji, jak si zasloužila. „Copak tě neláká usednout po mém boku na trůn, lásko?“

Faraday na něj zpříma pohlédla a odpověděla popravdě. „Neláká mě ani titul, ani místo po tvém boku, manželi.“ Konečně to řekla.

„Ale přesto jsi, ty pokrytecká čubko, svázaná s oběma. Bez ohledu na to, co říká Priam a jak moc toužíš po mém bratrovi! Já...“

Přerušilo ho zaklepání na dveře. Než mohli Borneheld nebo Faraday cokoli říct, otevřely se.

Dovnitř vešel Gilbert. Uculil se nad zjevným napětím v místnosti, pak se mírně uklonil Borneheldovi. „Můj pane, bratr-velitel žádá o audienci.“

„O audienci, Gilberte?“

„Myslí si, že je na čase promluvit si o, hm, možnostech, o nichž jsem se zmínil v Jervois, pane.“

Borneheld se ostře nadechl. „Samozřejmě, bratře Gilberte,“ řekl úlisně. „Drahá, omluv nás.“

Faraday se zamračila na dveře, které se za nimi zavřely. Proč se Borneheldovi najednou tak dramaticky změnila nálada?

Nezáleželo na tom. Postavila se, vyhlédla z okna a bezmyšlenkovitě se zadívala na davy v ulicích. Priam udělal něco, s čím naprosto nepočítala – veřejně se postavil na Axisovu stranu a prohlásil, že ho zvažuje jako dědice.

Faraday vyhrkly do očí slzy, ale byly to slzy štěstí, ne zoufalství.

18

Hraničními vrchy

Dva dny vedli Ogden s Veremundem Rivku a Azhure Avarinheimem na jihozápad. Stezky v této části lesa byly úzké a zarostlé – Avar se k horám, které tvořily hranici mezi jejich domovinou a Acharem, nepřibližovali. „Raději mají mezi sebou a Achařany hustý les,“ vysvětlil Veremund Azhure.

Ale přestože byly stezky zarostlé, stále byly nesmírně krásné. Vysoké koruny stromů je chránily před severními vichry a propouštěly měkké, zlaté světlo. Les jim během chůze neustále zpíval – tajemnými zvuky větru ve stromech a keřích, tichým kapáním vody z listů, zurčením potůčků, které se řinuly k řece Nordře, a neustále se měnícími ptačími písněmi. A světlem i hudbou se proplétaly úžasné tóny Stromu země, který vše halil svým tajemstvím.

Veremund s Ogdenem si společnost žen užívali. Byly to tiché, klidné společnice a procházka Avarinheimem jim tedy působila radost. Od chvíle, kdy Strážci naposledy kráčeli po těchto stezkách, uplynuly už skoro dva tisíce let. Avarinheim se tehdy rozprostíral po většině území na východ od řeky Nordry. Nyní zůstal už jen les, který chránily Hraniční vrchy – před Seneschalem i Gorgaelem.

„Veremunde?“ Rivkah dohonila Veremunda a Azhure. „Ogden má problém s oslem. Do kopýtky přední nohy se mu zaryl kámen a Ogden potřebuje, abys osla podržel a on mohl kámen vytáhnout.“

Veremund kývnutím poděkoval a vrátil se zpět.

Jak se ženy vzdalovaly od Strážců, vzala Rivkah Azhure za ruku. Les okolo žil motýly a ptačí písní.

„Azhure,“ řekla Rivkah. „Jsem ráda, že máme konečně šanci si promluvit.“ Cítila, jak se Azhure napjala. „Ne o tom, co je správné a co špatné, Azhure, jen o tom, co cítíš. Koneckonců,“ hořce se usmála, „jsem poslední, která by tě mohla vinit za to, že jsi se nechala okouzlit zaklínačem.“

„Nechtěla jsem, aby to tak dopadlo,“ řekla Azhure trochu vzdorně. „Nechtěla jsem nikomu vstoupit do cesty.“

Rivkah ji pustila a krátce Azhure objala. „Azhure, milovat zaklínače je velmi těžké. Nic víc ti říct nechci. Pokud si budeš chtít promluvit, jsem tady.“

„Já vím, Rivko.“ Azhure se odmlčela. „Axis miluje Faraday. Já to vím a akceptuji to. Ale...“

„Ale?“ Rivkah tušila, že ví, na co se chce Azhure zeptat.

„Ale navzdory tomu, že je Faraday šlehtična, je to žena jako já. Nečekají ji s Axisem stejné problémy, jaké jsi měla ty s Hvězdným poutníkem? Jako bych já měla s Axisem? Nezestárne a nezemře dlouho před ním?“

„Azhure.“ Rivčin hlas znězněl. „Podle toho, co jsme o ní a o Matce slyšely, Faraday už není tak docela člověk jako ty nebo já. Možná bude žít stejně dlouho jako Axis. Možná si ho udrží a uspokojí ho, jako se to lidské ženě nikdy nepodaří.“

„Byla to jediná noc. Neboj se o mě. Dokážu odejít.“

„To doufám, Azhure,“ řekla Rivkah. „Axisovi koluje v žilách otcova krev. Je mocný ikarijský zaklínač. Jednoho dne se vrátí – dokážeš utéct dostatečně daleko?“

* * *

Ogden s Veremundem se za nimi skláněli nad nepoškozeným kopýtkem trpělivého oslíka. Nakonec nohu nechali klesnout na zem.

„Strávil s ní Beltide,“ řekl Ogden tiše.

„Strávil mnoho nocí s mnoha ženami,“ připomněl Veremund.

„Ale tentokrát to bylo jiné. Ona je jiná.“

„Ano,“ přiznal Veremund neochotně. „Ano, to je. Co to znamená pro Prorocství?“

Ogden si povzdychl a pohlédl na ženy, které spolu tiše hovořily. „Kdo ví, drahý? Kdo ví? Tolik toho nevíme. Prorok nám toho tolik zatajil.“

„Ona všechno komplikuje.“

„Ano,“ souhlasil Ogden.

„Ale mám ji rád, Ogdene. Mám ji rád.“

„Ano,“ souhlasil Ogden opět. Věděl, nač Veremund myslí. Oba si Azhure oblíbili, protože instinktivně věděli, že je jejich *dávnou* přítelkyní. Ale jak by to bylo možné?

„Je mocná, drahý,“ řekl Veremund. „Ale její moc se ukrývá pod příkrovem strachu.“

Ogden na bratra ostře pohlédl. „Jsi velmi vnímavý, Veremunde. Také jsem si toho všiml, ale když ses teď o tom zmínil... Ano, máš pravdu. Představuje nebezpečí?“

„Nebezpečí? To mě ani nenapadlo. Nebezpečí? Možná, ale netuším, koho by mohla ohrozit.“

„Co uděláme?“ zeptal se Veremund nakonec. „Nevím, co s ní dělat.“

Ogden mlaskl na oslíka. „Co uděláme? Nic. Budeme pozorovat. Čekat. Sloužit, jak jen budeme moci.“

„Má všechny vlastnosti hrdinky,“ zamumlal Veremund. „Jednoho dne ze sebe strach setřese, vykročí odvážně vpřed a bude se dožadovat svého dědictví.“

Oba zadumaně mlčeli, dokud Rivku s Azhure nedostihli. Potom se Ogden lišácky zazubil a začal ženám vyprávět příběh o dvou pasácích, kozlovi a pánvi.

* * *

Následujícího rána dorazili do podhůří Hraničních vrchů.

„No?“ zeptala se Rivkah. „Kdepak je ta vaše tajná stezka, Ogdene? Veremunde?“

„Kousek odsud. Ale skoro celé dopoledne půjdeme dolů tunelem.“

„Tunelem?“ zopakovala Azhure nedůvěřivě, ale Strážci už se vydali sotva rozeznatelnou stezkou.

Strážci zavedli ženy do štěrbin v úpatí nejbližšího z kopců. Dvě nebo tři hodiny pak šplhali hlouběji a hlouběji do tmy hory. Po nějaké době měkké světlo avarinheimského lesa úplně zmizelo a Ogden vytáhl z vaku na oslíkově hřbetu malou olejovou lampičku.

„Nebudeme ji potřebovat dlouho,“ poznamenal, když si ženy vyměnily ustarané pohledy. Kam je to Strážci vedli? Pokud začne stezka klesat ještě prudčeji, nebudou s sebou moct vzít osly.

„To nejhorší už máme za sebou, drahé paní,“ zavolal Ogden. „Už jsme skoro tam.“

„Nejsem si jistá, jestli chci vědět, kde ‚tam‘ je,“ zabručela Azhure. Údy měla ztuhlé a rozbolavělé a natáhla si sval v noze.

O chvíli později vydechla úlevou, protože se stezka vyrovnala.

„Kde to jsme?“ zeptala se Rivkah zadýchaně, když vstoupili na štěrkovou zem. Ogdenova lampa osvětlovala jen něco, co vypadalo jako tenká puklina. Přestože věděli, že je teprve poledne, vypadalo to, jako by už padla nejhlubší noc. „Kam nás to vedete?“

„Odhalíme vám tajemství, drahá paní,“ řekl Ogden.

Veremund se vrátil a uklidňujícím způsobem položil ženám ruce na ramena. „Jste v bezpečí a brzy dorazíme na čisté, suché a dobře osvětlené místo. Mějte strpení. Ogden *miluje* tajemství.“

Ogden zavedl výpravu za hromadu balvanů. Před nimi, v místech, kam už měkké světlo nedosáhlo, zela naprostá tma. Pak Ogden překvapivě lampu zhasil a okolí se ponořilo do tmy.

„Dívejte se!“ vykřikl. „Dívejte se!“ Ženy vycítily, že se pohnul vpřed.

Ozvalo se tiché cvaknutí a náhle se ve výšce kotníků objevilo měkké žluté světlo. Rivkah s Azhure zalapaly po dechu. Ogden vstoupil na hladkou, černou, kovovou cestu. Při každém čtvrtém nebo pátém kroku se s cvaknutím rozžalo další světlo. Některá svítila ve výšce kotníků, jiná nad hlavou. Ogden radostně poskakoval vpřed a odhaloval dlouhý rovný tunel, který před nimi mizel do tmy. Středem podlahy se táhly žluté čáry.

Ogdenův oslík pána trpělivě následoval.

„Co je to?“ zeptala se Rivkah Veremunda a objala se ochranně pažemi.

„Kdo tunel postavil?“ zajímala se Azhure. „Kdy? Jak světla fungují? K čemu tunel je? Co je to lesklé černé, co pokrývá podlahu?“

„S Ogdenem víme jen to, že tunel existuje,“ odvětil Veremund. „V Tencendoru je jich několik – občas je používáme. Jsou staré, velmi staré. Nevíme, kdo je postavil. Pojd'te.“ Vydal se za Ogdenem, který už byl daleko před nimi, a ženy ho vzápětí následovaly.

Za nimi, přesně po deseti minutách, světla jedno po druhém zhasínala.

Tunel se táhl hluboko zemí. Po zbytek dne scházeli v pozvolném klesání dolů, až se podlaha konečně vyrovnala. Ogden prohlásil, že si na chvíli odpočinou, než budou pokračovat dál.

„Nemáme žádné pohodlné rohože ani zaklínače, který by nám vykouzlil matrace ze vzduchu,“ vysvětlil Ogden unaveným ženám, které naléhaly, že potřebují delší odpočinek. „Za několik hodin vám bude tvrdá zem tak nepříjemná, že se ještě rády vydáte znovu na cestu.“

„Kromě toho,“ dodal Veremund. „Přiznávám, že toužím po nočním nebi a čerstvém vzduchu. Tunel je možná bezpečný a pohodlný, ale je tak jednotvárný a nezajímavý, že nepřináší duši žádnou útěchu.“

„Kam tunel vede?“ zeptala se Azhure, sundala si z ramene Vlka a opatrně ho položila na zem. „Jak dlouho bude trvat, než jím projdeme?“

„Táhne se pod celými Hraničními vrchy,“ řekl Ogden a přehraboval se přitom v jednom z pytlů na oslíkově hřbetu. Elegantním gestem vytáhl talíř s hrozinkovými sušenkami. „Za jak dlouho jím projdeme? Pokud budeme odpočívat jen krátce, dokážeme to za dva dny.“

„No,“ řekla Rivkah a pomohla Veremundovi sundat oslíkovi ze zad brašny, „myslím, že to zvládnou, pokud se tak dostaneme do Sigholtu rychleji.“

Azhure se posadila a přijala od Ogdena sušenku. Vypořádá se s dusnou atmosférou tunelu, pokud se tak nebude muset přiblížit ke Smyrtonu.

Veremund se posadil se zkříženýma nohama na zem a s nadějí pohlédl na bratra. „Ogdene, nenašel jsi náhodou někde v brašnách jablka?“

Strážci měli pravdu. Sotva po dvou či třech hodinách se už ženy převracely a vrtěly, protože měly boky, kolena i ramena rozbolavělé a ztuhlé chladem z tvrdého, kovového povrchu pod sebou. Když je Ogden vybídl, s radostí vstaly. Dokonce i ospalá chůze bude lepší než další minuta strávená na tvrdé podlaze.

Následující dva dny a dvě noci kráčeli vždy pět či šest hodin, dokud nešoupali nohama po zemi a podrážděně se jeden na druhého neutrhovali, potom si asi na tři nebo čtyři hodiny odpočinuli, až už nemohli tvrdý, studený povrch cesty vystát. Na tunelu se nic neměnilo. Byl to strašidelný pocit jako být polapen v malé bublině světla ve věčné temnotě. Všichni toužili po otevřeném prostoru a čerstvém vzduchu tak zoufale, že to skoro fyzicky cítili.

Ráno třetího dne začala cesta mírně stoupat a všem se ihned zlepšila nálada. Dokonce i unavení osli nastražili uši, zahýkali a přidali do kroku.

Výstup na povrch trval osm hodin, a když konečně vyšli ven do podmráčeného, studeného odpoledne, všechny svaly v těle je bolely. Sešplhali dolů po balvanech a prudkou, zrádnou roklinou na rovinku, kde se začali chvět v rezavém severáku. Na Rozeklané hoře a v Avarinheimu byli před Gorgaelovým zrádným počasím z větší části chráněni, ale tady, na úpatí Hraničních vrchů a na okraji Psí planiny, svištěl prudký víchr a útočil na skupinku, která se choulila mezi balvany.

Rivkah se zadívala na pochmurnou krajinu před sebou. „Odpočineme si tady, Ogdene, nebo se rovnou vydáme na jih? Balvany jsou možná jediným úkrytem, který v nejbližší době najdeme.“

Ogden zavrtěl hlavou. „Ne, má paní. Půjdemte teď několik hodin směrem na jih a teprve pak se utáboříme na noc. Musíme co nejrychleji vyrazit.“ Odmlčel se. „Ten ledový vítr se mi nelíbí. Obávám se, že pokud se tu zdržíme příliš dlouho, vysaje z nás všechnu sílu. Raději bychom měli zůstat v pohybu. Ale podívejte, co mám.“

Ogden vytáhl z brašen na oslíkově hřbetě dva pláště. Ženy ani na okamžik nezaváhaly a co nejlépe se do nich zabalily. Veremund poté

vytáhl další dva pláště, které si oblékli Strážci. K překvapení Azhure i Rivky trvali Strážci na tom, aby ženy jely na oslech.

Na hřbetě oslíků bylo ženám docela teplo a pohodlně, proto už dál neprotestovaly.

* * *

Vichr poněkud utichl, když se konečně utábořili ve stísněném úkrytu malého koryta vyschlého potůčku. Zbytky uschlých keřů jim poskytly jen malinký, neveselý ohýnek. Ogden vytáhl z vaků horkou polévku a křupavý chléb, a když pojedli, podařilo se Veremundovi přesvědčit osly, aby si lehli k ohni. Mezi oslíky a ohýnkem strávila čtveřice noc docela obstojným způsobem a suché koryto jejich svalům, které byly stále rozbolavělé z tvrdé podlahy tunelu, připadalo jako nejjemnější péřová matrace.

Po tři dny cestovali na jih pod žalostnou ochranou rozeklaných útesů Hraničních vrchů. Ženám se zdálo, že se země jaro sotva dotklo, ale Strážcům, kteří přežili obléhání Gorkenské pevnosti a věděli, jak extrémní zimu dokáže Gorgael vyvolat, dodala nepřítomnost sněhu naději, že jaro proniklo do zemí na jih od Nordry ještě výrazněji. Ledový vítr v zádech jim však připomínal, že Gorgael shromažďuje na severu armádu duchů.

Rivkah se na hřbetě oslíka zahalila do osamělého ticha a přemýšlela, jak by její syn mohl Gorgaelovo mocné kouzlo zlomit. Co zmůže proti bratrovi, který ovládá i počasí?

19

Alaunti

Třetího dne poté, co opustili tunel v Hraničních vrších, se mezi balvany, kde se ženy a Strážci na chvíli ukryli, objevili ladní bílí tvorové. Větřili.

Jeden z nich se najednou zastavil a přitiskl čumák ke skále. O okamžik později zvedl hlavu a okolím se rozlehlo strašidelné zavytí. Brzy už vyla celá smečka, hluboce a pronikavě, a točila se kolem pozůstatků pachu. Potom vyrazila na jih. Občas jeden nebo dva tvorové zvedli hlavy a vyslali přes prázdnou planinu před sebou naříkavé zavytí.

Malí žlutí psi, podle nichž dostala planina jméno a kteří trávili život lovením myší a malých ptáků, se vyděšeně choulili v norách.

Věděli, že planinou běží alaunti.

* * *

Pozdě odpoledne čtvrtého dne zaslechli vytí smečky na severu i Strážci. Ani jedna z žen si nevšimla, jak nesmírně vylekané pohledy si Ogden s Veremundem vyměnili, když pobídlí osly rychleji vpřed.

Strážci věděli, že nemají šanci alauntům uniknout. Ale pokud se jim podaří střetnutí o hodinu či dvě oddálit, možná najdou místo, které by se dalo lépe bránit.

Napětí mezi Strážci si jako první všimla Azhure. „Co se děje?“ zakřičela do větru. „Proč jste tak ustaraní?“

Ogden pohlédl na Veremunda. Rychle se rozhodli. Azhure s Rivkou stejně brzy zaslechnou vytí. Psi se rychle blížili.

„Sledují nás,“ řekl Veremund napjatým hlasem.

„Sledují? Kdo?“ Azhure automaticky sáhla po Vlkovi. „Skraelingové?“

Veremund zavrtěl hlavou. „Ne. Mnohem starší a strašlivější tvorové.“

„Cože?“ zasyčela Azhure. Krev se jí rozžhavila touhou po boji. Popadla šíp a Vlk se jí rozechvěl v ruce. „Cože?“

„Alaunti,“ prohlásil Ogden krátce a rozhlížel se po krajině před nimi.

Azhure přehodila nohu oslovi přes hlavu a sklouzla na zem. „Co jsou alaunti?“

Odpověděla jí Rivkah, jež vytřeštila vyděšeně oči. „Slýchávala jsem o nich jako dítě. Chůva říkávala, že alaunti jsou smečka kouzelných psů. Loví lidi. Prý nedýchají ani nežerou, ale když zachytí pach krve, dokáží běžet týdny. Říkala,“ Rivce se roztrásl hlas, „že jakmile si vyhlédnou kořist, nikdy ji nenechají jít.“

„Alaunti se nevydali na lov už mnoho tisíc let od chvíle, kdy zemřel Vlcí hvězda,“ řekl Ogden úzkostně, „a já nevím, proč loví teď.“

„Můžou zemřít, Veremunde? Dají se zabít?“ zeptala se Azhure.

Veremund pokrčil rameny. „Kdo ví?“

„No,“ řekla Azhure. „Buď zemřou oni, nebo my. Ogdene, je to před námi hromada kamení?“

Ve chvíli, kdy dorazili k ubohému úkrytu z balvanů u paty strmého útesu, všichni už slyšeli hluboké, pronikavé psí vytí. Zatímco ostatní šplhali vzhůru, plácla Azhure osly po zadku, protože doufala, že odcválají a možná odhláskají alaunty pryč.

Náhle se vytí psů změnilo a prostoupilo noc, jak zdvojnásobili úsilí.

„Jsme ztraceni!“ vykřikl Veremund. „Slyšíte, jak řvou?“

Azhure, jež už vložila šíp do Vlka, se otočila a uhodila Strážce do tváře. „Ticho, Veremunde,“ zasyčela s rozzlobeným, tvrdým výrazem v očích. „Schovejte se za balvany.“

Rivkah se krčila se Strážci za kamením. Zoufale si přála, aby nikdy neopustila Hvězdného poutníka, aby se nyní choulila v jeho náručí, a

ne zmrzlá a vyděšená za balvany, kde dozajista zemře. Obyčejná nevěra Hvězdného poutníka se zdála tváří v tvář jisté smrti směšná. Jaké to bude zemřít s rozervaným hrdlem?

Azhure si klekla vedle kamení, napnula luk a připravila se. Upřeně hleděla do tmy. Viděla pohyb? Vpravo? Vlevo?

„Zatraceně!“ vydechla, když koutkem oka zachytila bílé šmouhy. „Obklíčili nás!“

Náhle se jeden z tvorů zastavil a ztuhle se vydal k balvanům. Byl to ten největší pes, jakého kdy Azhure spatřila. Byl skoro stejně velký jako oslíci Ogdena a Veremunda. Pysky měl ohrnuté a z hrdla se mu linulo hlasité vrčení. Azhure sevřela pevněji Vlka a pes se na ni zahleděl zlatýma očima se stříbrnými skvrnkami, jako by ji přímo vyzýval k výstřelu.

Azhure se zhluboka nadechla, zadržela dech, vystřelila a ihned vložila do luku další šíp.

Zlomek okamžiku předtím, než mohl šíp zasáhnout cíl, se alaunt schoulil, vyskočil a chytil šíp zuby ve vzduchu. Ostatní psi ihned zmlkli.

Azhure se zpotily ruce a sklouzly po Vlkovi.

Alaunt se se šípem v zubech blížil. Oči upíral na Azhure a výhružně vrčel.

Azhuřino srdce se bolestivě rozbušilo, protože alaunt se zničehonic postavil na zadní, předními tlapami se opřel o kamení a zůstal stát. Pak k úžasu všech upustil šíp Azhure k nohám a šťastně se na ni zazubil.

„U hvězd,“ zachraptěla Rivkah. „Vrátil ti šíp.“

Pes štěkl na pozdrav, vyškrábal se přes balvan a seskočil do malého prostoru, který ženy se Strážci obývali. Lehl si na břicho na zem, hlavu složil na přední tlapy a zadíval se na Azhure.

Ogden s Veremundem pohlédli na psa, potom na Azhure a nakonec jeden na druhého.

Azhure se obezřetně natáhla a dotkla se alauntovy velké hlavy. Zachvěl se a zavřel oči. Ucukla a sevřela ruku v pěst, aby se jí přestala třást.

„Vstaň,“ poručila velmi tiše.

Pes se nad Azhure, jež dřepěla na zemi, ihned vztyčil. Znovu se natáhla a pohladila zvíře po hřbetu. „Hodný pejsek,“ řekla.

Později seděli všichni mlčky a zamyšleně kolem ohně. Do prostoru mezi balvany se vmáčkli Azhure, Rivkah, Ogden, Veremund a tři z patnácti alauntů. Ostatní psi se choulili v puklinách ve skále. Osli se asi před hodinou vrátili s vytřeštěnýma, nejistýma očima ke skaliskům, ale psi si jich vůbec nevšíмали a osli tak nakonec dovolili Ogdenovi s Veremundem, aby je uklidnili a odsedlali.

Azhure hleděla na tři alauntý vedle sebe. Jejich těla byla statná, ale přesto štíhlá, uzpůsobená rychlosti i výdrž. Hlavy měli hranaté a velké, ale jemně tvarované, čenichy dlouhé a silné a srst krátkou a světle krémovou, jen kolem tlap a na čenichu tmavla dozlatova. Velitel smečky složil hlavu Azhure do klína.

Azhure zvedla oči ke Strážcům. „Jsou to psi Vlčí hvězdy?“ zeptala se.

Ogden zaváhal, pak úsečně kývl. „Ano. Choval je pro jejich inteligenci, rychlost a sílu, ale také pro věrnost a bezuzdnou divokost. Vůdce smečky se jmenuje Sicarius – Istivý zabiják.“ Odmlčel se. „Rozdělila je až smrt.“

„Vlčí hvězda,“ řekla Azhure. „Proč mě jeho jméno neustále pronásleduje? Napřed jeho luk, teď jeho psi. Co se mi ještě dostane do rukou?“

Ogden s Veremundem ji sledovali a přemýšleli o stejné věci. Luk mohl být náhoda, ale co psi? Ne. Za tím byl úmysl a plán, ne shoda náhod.

„Kdo byl Vlčí hvězda?“ zeptala se Azhure nakonec.

Veremund zaváhal, ale nakonec dospěl k rozhodnutí, že holá fakta nemohou uškodit. „Vlčí hvězda Úsvit byl nejmocnější zaklínač, jakého kdy Ikarii poznali. Možná ještě mnohem mocnější než Axis.“

„Ikarii o něm neradi mluví,“ ozvala se Rivkah. Znala příběh Vlčí hvězdy, ale k tomu, aby promluvila o jeho prohřešcích, by musela získat svolení Ikarii.

„Mohu ti prozradit jen to, že zemřel mlád,“ řekl Ogden. „Ještě mu nebylo sto let.“

„Jak?“ zeptala se Azhure, protože si všimla, jak Ogden při slově „zemřel“ zaváhal. „Proč zemřel tak mladý?“

„Byl zabit, Azhure. Jiným členem domu Úsvitu.“

„Zabit?“ Azhure tušila, že za tím vězí něco mnohem odpornějšího.

„Zavraždil ho jeho bratr,“ vysvětlil Veremund bez obalu a tři alaunti okolo ohně se neklidně zavrtěli, jak jim do snů pronikly temné vzpomínky. „Zavraždil ho před shromážděním, vrazil mu nůž do srdce a nikdo, vůbec nikdo z přihlížejících Vlčí hvězdě nepomohl. Zemřel sám a nemilovaný v kaluži krve v Aule na Ostrově mlhy a paměti – celý ikarijský národ netečně přihlížel.“

Azhuřiny oči se naplnily slzami. Vlčí hvězda zemřel sám a nemilovaný? Věděla, jak se cítil.

20

Příchod do Sigholtu

Příštího rána byli alaunti stále na místě a Sicarius spal stočený do klubíčka za Azhuřinými zády. Zbývajících čtrnáct psů sedělo v dokonalém kruhu kolem balvanů a hledělo do dálky.

„Drží hlídku,“ řekl Veremund, když Azhure vstala a spatřila je. „Dokonce ani skraelingové by se k nim nepřiblížili. Získala jsi mocné a věrné společníky, Azhure.“

Azhure poplácala Sicaria po hlavě a dotkla se Vlka. „Mohl je prostě přilákat luk, Veremunde? Dříve patřil Vlčí hvězdě, vyrobil ho. Možná následují jeho majitele?“

Veremund povytáhl obočí a pohlédl na Ogdena. Mohla mít pravdu. Alaunti byli koneckonců lovečtí psi a jejich pán střílel z Vlka. A kdo ví, jakou magií byl luk prodchnut?

„To snadno zjistíme, Azhure,“ řekl Ogden. „Podej luk Rivce, ale postarej se o to, aby Sicarius věděl, že jí ho dáváš dobrovolně.“

„Rivko, postaráš se mi o Vlka?“ zeptala se Azhure formálně a podala Rivce luk.

Sicarius se znuděně zavrtil.

„Teď se, Azhure, vydej pryč, jako bys nás opouštěla,“ řekl Ogden.

Azhure vykročila. Alaunti se jako jeden zvedli a tiše se vydali za ní.

Ogden s Veremundem si vyměnili pohledy. Nebylo pochyb. Přišli za Azhure, ne za Vlkem.

Týden šli na jih, pak se obrátili na severozápad a pustili se do hledání Těsného průsmyku. Urqhartské kopce byly stále fialovou šmouhou na obzoru.

Šlo se jim docela dobře, i když byla rezavá zima a všichni čtyři se v silných pláštích třásli. Ženy jely na oslech, kteří proti dodatečné zátěži nijak neprotestovali. Žádná z žen neměla na botách dostatečně silné podrážky, aby si poradily s ostrým kamením Psí planiny.

Magické brašny Ogdena a Veremunda je dál zásobily jídlem. Každý večer, když rozbili tábor, čekali psi trpělivě v řadě, dokud Ogden nenašel čas prohrabat pytle a hodit každému kus masa. Ale tak krotké žrádlo alaunty brzy znudilo. Občas během dne a častěji za nocí se od smečky oddělily skupiny tří nebo čtyř psů a zmizely ve tmě. Psi se vždy vraceli se zakrvácenými čenichy.

Výměnou za žrádlo a společnost se s nimi psi dělili o tělesné teplo a ženy i Strážci si zvykli uléhat ke spánku se psem za zády. Azhure se jednoho rána probudila dost brzy na to, aby zahlédla, že se jich pět nebo šest dokonce schoulilo i kolem oslů. Noci na planině byly studené.

Dva dny poté, co se malá výprava obrátila na jihozápad a vydala se přes Psí planinu, zahlédla, že k ní míří skupina jezdců. Bylo jich deset nebo dvanáct a blížili se opatrně, protože v nich alaunti zjevně vzbuzovali obezřetnost.

Azhure sáhla po luku a vložila do něj šíp, sotva jezdce v dálce zahlédla.

„Vidíte, kdo to je?“ zeptala se Strážců. „Jsou to Belialovi muži, nebo Borneheldovi?“

Ogden s Veremundem se zahleděli na jezdce, kteří se roztáhli do dlouhé linie. Zapadající slunce měli v zádech. Alaunti zakňučeli, napjali se a připravili k boji.

Ale jak se muži blížili, psi se najednou uvolnili a Sicarius krátce a drsně štěkl na pozdrav. Znal je.

Jezdci už byli vzdáleni sotva padesát kroků, ale jejich postavy a tváře zůstávaly ve stínu.

„No, alauntům se líbí,“ poznamenal Veremund a zastínil si oči rukou. „Ale já si pořád nejsem jistý...“

Přerušil ho výkřik jezdce v čele, který pobídl koně do klusu. „Ogdene, Veremunde? Starouši! Jste to vy?“

„To je přece Arne!“ Ogden se šťastně rozzářil.

Azhure se stáhl žaludek nervozitou. Arne byl starším velícím důstojníkem Axisových Sekerníků a byl ve Smyrtonu, když udeřila Beliala do hlavy, aby pomohla Raumovi a Shře utéct. Bude si ji pamatovat? A pokud ano, co si pomyslí? Rychle schovala šíp do pochvy a luk si přehodila přes rameno.

Arne zastavil valacha vedle Veremunda, sklouzl ze sedla a neklidně se zadíval na psy. „Ogdene, Veremunde, tak rád vás zase vidím.“ Potřásl jim rukama. „Ikarijské hlídky nám oznámily, že jste se vydali přes Psí planinu.“ Znovu pohlédl na psy. „Kde jste je našli, Ogdene?“

„No,“ začal Ogden, „oni vlastně našli nás, ale to je dlouhý příběh. Hm, Arne, možná si nevzpomínáš na Azhure. Pochází z...“

„Moc dobře si na ni vzpomínám,“ přerušil ho Arne a tvář mu ztvrdla. „A taky si vzpomínám na to, kolik týdnů trpěl Belial bolestmi hlavy.“

Azhure znachověly tváře a představa, že se bude muset postavit také Belialovi, vše ještě zhoršovala. Co ji to popadlo, že ho tak tvrdě uhodila?

Arne na ni chvíli zíral, pak se obrátil k druhé ženě.

„Princezna Rivkah,“ zamumlal Veremund.

Arnovo chování se ihned změnilo. Na tváři se mu objevil uctivý výraz a hluboce se uklonil, což bylo i za těchto nepřiměřených podmínek velice dvorné. „Princezno, jsem tvým služebníkem.“

Rivkah se usmála a podala mu ruku. Arne ji uchopil a krátce políbil. Ogden s Veremundem na muže zírali. Zasmušilý a málomluvný Arne měl zjevně ještě jinou stránku, kterou neznali.

„A můj pán Axis?“ zeptal se Arne a jen nerad Rivku pustil. „Je v pořádku?“

Rivkah kývla. Ten muž se jí líbil. Měl dobré srdce a čestné úmysly. „Je v pořádku, Arne, a přijal své dědictví.“

Přes Arnovu tvář přelétl výraz úlevy. „Ikarijské hlídky to také tvrdily, ale slyšet to od ženy, která mu dala život, je víc, než v co jsem mohl doufat.“

Znovu tvrdě pohlédl na Azhure, všiml si krásného luku, který jí visel přes rameno, a hvízdal na své muže.

„Náš tábor je nedaleko,“ řekl. „Máme tam náhradní koně. Zítra ráno vyrazíme do Sigholtu.“

* * *

Když objeli poslední zatáčku v Těsném průsmyku a před očima jim vyvstal Sigholt, Ogden s Veremundem užasle přitáhli oslům uzdy.

„Změnil se, co?“ poznamenal Arne.

Rivkah pobídla koně vpřed a zastavila vedle oslů. Kdysi Sigholt nenáviděla, protože byl symbolem jejího manželství se Searlasem, vévodou z Ichtaru a otcem Bornehelda. Přestože byl v tomto městě zplozen Axis, tady, na střeše jednoho z domů, Rivkah se nikdy netoužila vrátit zpět.

Ale Sigholt, který se rozkládal ani ne půl míle od nich, nebyl městem, které kdysi znala.

„Ikarijské hlídky tvrdily, že se Sigholt probudil,“ ozval se Veremund užasle, „ale já si neuvědomil, do jaké míry.“

Ogden seděl mlčky a po tváři mu stékaly slzy radosti.

Největší rozdíl tvořilo jezero. Táhl se do dálky, a když zamračeným nebem pronikly sluneční paprsky, rubínově se lesklo. Z hladiny stoupala pára a vanula jejich směrem, jako by ji zachytil severák. Během měsíce od příchodu jara Urqhartské kopce v těsné blízkosti jezera ožily. Ve středních a vyšších polohách kvetla kručinka, kdežto na úpatí, blízko teple a vodě, se rozrůstaly kapradiny a skalničky. Samotná pevnost, která dříve mívala pochmurnou, ocelově šedou barvu, zesvětlala do bledě stříbrné a teple šedé. Z jejích oken visely barevné praporce. V následujících měsících se okolní kopce pokryjí zelení a květinami a ze Sigholtu se stane ráj. I v tuto chvíli to bylo skoro to nejkrásnější místo, jaké kdy Rivkah spatřila.

„Vzduch je teplý,“ poznamenala Azhure. Od chvíle, kdy je Arne našel, byla neobvykle tichá. Rivkah se na ni laskavě usmála, protože věděla, že Azhure je nervózní ze setkání s Belialem.

Arne na Azhure pohlédl. Před dvěma dny ji vyzval, aby mu předvedla své střelecké umění – Arne si myslel, že luk je možná jen pěkná hračka. Ale Azhure si svými dovednostmi získala jeho zdráhavý respekt. Dokonce i Belial, jeden z nejlepších lučištníků, jaké kdy Arne znal, by se s ní mohl jen sotva měřit. A pak tady byli samozřejmě psi. Alaunti byli dobře vycvičená a disciplinovaná smečka, která okamžitě reagovala na každý Azhuřin rozkaz. Arne už v minulosti s loveckými psy pracoval, ale takové ještě nespasil. Následovali Azhure den za dnem a jejich vůdce, Sicarius, jí neustále běžel po boku.

„Voda je horká,“ řekl Arne nakonec a otočil se k Azhure, „takže ohřívá vzduch. Gorgael a jeho ledoví muži na nás nemohou. Sigholt je útočiště.“

Jak se blížili k městu, všimli si jiskřícího příkopu kolem pevnosti.

„Vypadá jinak,“ řekla Rivkah Azhure, když mířily k mostu. „*Tento* Sigholt žije a raduje se.“

„Stát,“ rozkázal Arne v blízkosti mostu. „Ogdene, Veremunde, přejděte první, potom princezna Rivkah a nakonec Azhure.“

Ogden s Veremundem se zazubili a sesedli, aby mohli po mostě projít po svých.

„Vítejte, Ogdene, Veremunde,“ řekl most a v melodickém hlase mu zaznívala radost. „Uběhlo už mnoho let od chvíle, kdy jste po mně přešli naposledy.“

Ogden s Veremundem s mostem vesele brebentili, přešli po něm a objali Jacka, který na ně čekal v otevřené bráně Sigholtu. Vesele ho pozdravili, ale zachmuřili se, když zjistili, že Zeherah nebyla nalezena.

„Princezno.“ Arne pokynul hlavou k mostu. „Teď ty.“

Rivkah kopl koně do slabin. Těsně předtím, než zvíře vstoupilo na most, most promluvil. „Jsi věrná?“

„Ano, jsem,“ odvětila Rivkah jasným hlasem.

„Pak přejdi, princezno Rivko, a já zjistím, jestli říkáš pravdu.“

Rivkah pobídla koně vpřed. Co tím most myslel?

Když byla v půlce, most opět promluvil. „Kdysi jsi bývala vévodkyní z Ichtaru, princezno Rivko.“ Krásný hlas zněl bezbarvě.

Rivkah si znenadání naléhavě uvědomila, že jede po mostě nad hlubokým vodním příkopem. Ve stínech sigholtské brány na ni čekala skupinka mužů. Ogden, Veremund a jejich přítel ji sledovali s vystrašeným výrazem ve tváři. „Ano,“ zašeptala. „Byla.“

Kůň se nečekaně zastavil a Rivkah ho nedokázala přimět k pohybu. Na čele jí vyrazil pot.

„Nebyla jsi manželovi věrná, Rivko. Nebyla jsi věrná Searlasovi, vévodovi z Ichtaru. Zradila jsi ho s jiným.“

Rivkah polkla. „Ano,“ vypravila ze sebe nakonec. „Nebyla jsem Searlasovi věrná.“ Nemohla mostu lhát. „Zradila jsem ho v této pevnosti.“

Rozhostilo se ticho, jak most její slova zvažoval. Pak se k šoku všech pobaveně rozesmál. „Pak tě vítám do svého srdce, princezno Rivko. Nemám vévody z Ichtaru nijak v lásce. Budeme přátelé!“

Rivkah se chabě zazubila a znovu pobídla koně vpřed. „Děkuji ti, moste,“ řekla. „Děkuji.“

Azhure, která vše ze břehu sledovala, si oddychla. Na okamžik se obávala, že most Rivku odmítne. Pohlédla na Arna. Když na ni kývl, kopla koně do slabin.

„Jsi věrná?“ zeptal se most, když se přiblížila.

„Ano, jsem,“ odvětila Azhure sebejistě.

„Pak přejdi, Azhure, a já zjistím, jestli říkáš pravdu.“

Most Azhure přijal, sotva její kůň vstoupil na rudě žíhaný, stříbřitě šedý kámen.

„Říkáš pravdu, Azhure. Vítám tě do svého srdce.“

„Děkuji ti, moste,“ řekla Azhure a zadívala se na Rivku, která zastavila koně, aby na ni počkala a mohly vstoupit do Sigholtu společně.

Ale most ještě neskončil. „Už je to dlouho, co jsem naposledy cítila kroky tvého otce, Azhure. Kdepak je?“

Azhure zírala. Hagen po mostě přešel?

„Hm, je mrtvý,“ vykoktala nakonec.

„Aha,“ řekl most smutně. „To je mi líto. Milovala jsem tvého otce, i když mnozí můj názor nesdíleli. Často jsme spolu hovořili.“

Rivkah se zamračila, když se k ní Azhure připojila. „O co šlo?“

„Nevím, Rivko. Možná si mě most s někým spletl. Hagen přes něj nikdy nepřešel.“

Pobídly koně vpřed a ze stínů opevněné brány vystoupili dva muži. Azhure se napjala. Jedním z nich byl Belial, druhého neznala.

„Beliale,“ zašeptala.

Ale Belial napřed oslovil Rivku. „Vítám tě v Sigholtu, princezno. Mé jméno je Belial. Dříve jsem býval poručíkem Sekerníků tvého syna, nyní jsem velitelem jeho základny v Sigholtu.“ Usmál se. Jeho příjemná tvář pod kšticí pískových vlasů se uvolnila a kůže kolem oříškových očí se mu zvrásnila. „Vítám tě doma, Rivko.“

Rivkah se s ním vřele přivítala. Axis jí o něm tolikrát vyprávěl. „Nedokážu si představit, že by nás měl v Sigholtu přivítat někdo jiný než muž, jehož přátelství pro mého syna tolik znamená. Jsem velmi potěšena a poctěna, že se s tebou setkávám, Beliale.“

Belial sklonil hlavu, pak se obrátil k Azhure.

„Azhure.“ Napřáhl k ní ruce. „Sesedni z koně.“

Azhure zaváhala, pak se naklonila dolů, opřela se rukama o Belialova ramena a cítila, jak ji chytil za pas, když sklouzla z koně.

Ale i když už stála na zemi, nepustil ji, naopak sevření ještě zesílil. „Za to, co jsi mi provedla, bych tě měl hodit do příkopu,“ prohlásil s bezvýraznou tváří. „Důvěřoval jsem ti a ty jsi mě zradila.“

Azhure se napjala a do očí jí vyhrkly slzy studu a lítosti. Nevěděla, co muži, k němuž se tak krutě zachovala, říct.

Belial jí pohledem přelétl přes tvář. Už ve Smyrtonu ji považoval za krásnou, ale od té doby ještě vypsěla a získala zvláštní divokost, která ho přímo uchvacovala. A teď stála před ním tady v Sigholtu. Mohl by život být ještě lepší? Zdráhavě ji pustil.

„Zasloužíš si sice hodit do vody, Azhure, ale zatím tě v Sigholtu uvítám. O trestu si promluvíme později.“ Azhure se pousmála.

„Magarizi?“ zavolal Belial na přítele. „Dovol, abych ti představil princeznu Rivku a Azhure.“

Muž, kterého si Azhure všimla už dřív, nyní postoupil vpřed. Byl středního věku, černé vlasy měl silně prokvetlé stříbrem, kulhal a levou tvář měl ošklivě zjizvenou, ale to mu jen dodávalo na přitažlivosti.

Stejně jako Belial pomohl dolů z koně Azhure, napřáhl nyní Magariz ruce k Rivce.

„Vítej, princezno,“ řekl Magariz tiše. „Už je to dlouho. Jsme šedivější než dřív, ale aspoň se setkáváme za šťastnějších okolností.“

Rivkah nabídla Magarizovi ruku k polibku. „Ale jak vidím, mám víc šedin já, lorde Magarizi.“

„Ale jsi stále stejně krásná,“ zazubil se a zvedl oči od její ruky.

„Vy se znáte?“ zeptala se Azhure. „Odkud?“

Rivkah se zasmála zmatku Beliala a Azhure. „Zapomínáš, že jsem vyrostla na carlonském dvoře, Azhure. V té době byl Magariz mladé páže a obsluhoval u královské tabule.“

Obrátila se k Magarizovi, který ještě stále nepustil její ruku. „A teď je z tebe velitel, Magarizi. Nejen šediny ve vlasech prozrazují, kolik uběhlo let.“

Magariz Rivku konečně pustil a ustoupil. „Už jsem měl po krk obsluhování u stolu, princezno. Krátce po tvém sňatku se Searlasem jsem otce přesvědčil, aby mi dovolil připojit se k palácové strážci. Po mnoha letech, když se Borneheld stal vévodou, mě k němu Priam přidělil do služby a Borneheld ze mě nakonec udělal velitele Gorkenské pevnosti. Tam jsem plesnivěl víc než deset let, než mě události posledních osmi měsíců uvrhly do většího dobrodružství, než o jakém se mi kdy zdálo.“ Pokrčil rameny. „Třicet let v několika krátkých větech, Rivko. Ale takový jsem žil život od chvíle, kdy jsme se rozešli.“

„A v Gorkenské pevnosti jsi se postavil na Axisovu stranu,“ řekla Rivkah. „Vždycky jsi se rozhodoval neuváženě, že ano?“

Magarizovi zacukaly rty. „Možná byla některá má rozhodnutí impulzivní, princezno, ale ničeho nelituji.“

Rivkah se usmála, pak se odvrátila a uvolnila si v teplém sigholtském vzduchu plášť. „O Borneheldovi toho vím tak málo, Magarizi. Musíš mi o něm povyprávět.“

Magariz se s vážnou tváří uklonil. „Cokoli si budeš přát, princezno.“

„A o Faraday, současné vévodkyni z Ichtaru,“ pokračovala Rivkah. „Skoro nic o ní nevím. Musíš mi říct i o ní.“

Azhure se přinutila zářivě usmát. No, pomyslela si Rivkah, musí přijmout, že Axis dobude Achar a padne Faraday do náruče. Musí pochopit, že ji po Axisově boku nečeká žádná budoucnost.

Potom Rivkah zalapala nadšeně po dechu, protože z pevnosti vyšel Reinald. Pevně ho objala. Když tu žila jako vévodkyně z Ichtaru, neměla mnoho přátel, ale Reinald byl jedním z nich.

Belial představil Magarize Azhure, v tu chvíli je však vyrušil štěkot. Otočili se a uviděli, jak alaunti vážným krokem přechází most. Ten na ně štěkal a Sicarius nevrle odpovídal.

Belial se otočil k Azhure. „Odkud se tady vzali ti psi?“

„No, patří mně, Beliale. Doufám, že ti nebudou vadit. Jsou dobře vycvičení a nebudou působit žádné potíže. Povím ti o nich, jenom co se převléknu do čistého.“

Belial si teprve teď uvědomil, že ženy drží v bráně už příliš dlouho. Ale zrovna když se je chystal zavést do Sigholtu, postoupil vpřed Jack. Ihned psy poznal a vyměnil si se Sicariem vědoucí pohled.

„Ty jsi Azhure?“ zeptal se Jack a Belial je rychle představil.

Azhure potřásla Jackovi rukou a Strážce se na ni srdečně usmál, protože byl přesvědčen, že jí rozumí. Na rozdíl od ostatních Strážců, kteří s prorokem, jenž je k úkolu naverboval, sotva promluvili, s ním Jack hovořil často, a byla mu proto svěřena mnohá tajemství.

Prorocství jich mělo hodně a Azhure byla jedním z nich.

21

At' žije král!

Faradayiny naděje umíraly stejně rychle jako muž před ní. Stála za královnou Judith, která se skláněla nad manželem, a snažila se jí propůjčit svou přítomností a přátelstvím sílu. Vedle ní stála Embeth, Judithina starší dvorní dáma. Faraday si s ní vyměnila pohled. Nemohly udělat vůbec nic, aby ulehčily Judithinu zármutku.

Priamova ložnice byla tichá a osvětlená jen několika svíčkami. Vysoko na polici hořelo kadidlo. Na opačné straně lůžka stál Jayme, kterého jako obvykle doprovázel Moryson. Bratr-velitel se oděl do obřadního roucha, které si vážné okolnosti vyžadovaly. Za Jaymem stál Borneheld. Faraday mu na okamžik pohlédla do očí, ale ihned se odvrátila, protože ji znechutilo, co v nich spatřila. V zadní části zlatorůžové komnaty stálo několik uplakaných služebníků a dvořanů a jeden nebo dva bezmocní léčitelé.

Faraday obrátila pohled ke králi. Před třemi týdny začal Priam, který do té doby býval zdravý a čilý, vykazovat známky šílenství. Tři dny se potácel chodbami paláce a v každém stínu viděl demony a kouzelníky. Judith se služebnictvem ho všude doprovázeli a prosili ho, aby se nechal prohlédnout léčiteli, aby si odpočinul, spal. Možná za všechno mohl jen stres, přepracování. Ale Priam se dál plahočil palácem, skoro nespál a na strništi na bradě mu zasychaly sliny.

Jeho *nemoc* je šílená, pomyslela si Faraday. Poslední týdny trávila po Judithině boku a podporovala ji, kde mohla. Nutila ji spát, i když by se raději vydala za Priamem. Snažila se ji uklidnit. Snažila.

Léčitelé prohlásili, že král trpí těžkou mozkovou horečkou, která působí šílenství. „Trvá to už delší dobu,“ tvrdili, „ale teprve teď propukla naplno.“ Přikládali králi na čelo led a na údy a do rozkroku pijavice, aby odvedli přebytečnou horkou krev. Dokonce navrhli, že krále zabalí do obvazů namočených v brandy a uloží ho do temného pokoje, ale nakonec nápad zavrhl. Poslední šlechtic, který kúru podstoupil, uhořel, když mu nešikovný sluha upustil na nasáklé obvazy svíčku. Nic, co navrhovali, nepůsobilo a léčitelům nezbývalo než přiznat, že už nic nezmohou.

Všichni vrtěli hlavami a truchlili. Carlon a okolí oplakávaly Priamův odchod. A během toho všeho se začaly šířit odporné klepy. Priam se rozhodl spojit se Zapovězenými jen proto, že byl pomatený. Káral Bornehelda tak neuváženě jen proto, že už nedokázal rozeznat pravdu od lži, přítele od soka.

Jayme se drbů ihned chopil a využil jich – Faraday napadlo, jestli je dokonce sám nerozšířil.

„Zničil ho vliv Zapovězených,“ tvrdil Jayme a mnozí mu naslouchali. „Jejich nečistá přítomnost se rozšířila až do srdce Carlonu a vnukla Priamovi odpornou myšlenku na spojenectví.“ Truchlivě zavrtěl hlavou. „Teď všichni vidíme, jak Zapovězení pracují, jak odporné jsou jejich činy. Copak o tom Seneschal nekáže stovky let? Proto jsme Zapovězení kdysi dávno vypudili ze země.“

A s drby a královým prohlubujícím se šílenstvím zemřely veškeré Faradayiny naděje. Borneheld usedne na trůn a obrátí celý Achar proti Axisovi. Bratři ve své nenávisti rozsápají Achar na kusy a postaví se sobě tváří v tvář a s mečem v ruce v Měsíční komnatě. Přesně jak vidina předpověděla.

Faraday sklopila hlavu a utřela si slzy.

Borneheld trávil s Priamem každický okamžik a všichni obdivovali jeho oddanost. Den za dnem doprovázel Borneheld strýce chodbami, utěšoval ho a nabízel mu kalich, kdykoli Priam dostal žízeň. A když se Priam nakonec zhroutil na lůžko, Borneheld pomáhal se o něj starat. Podpíral Priamovi hlavu, když král pil, utíral mu rty a ukládal ho zpět na polštář.

Faraday jeho šarádě ani na okamžik neuvěřila. Ve chvílích, kdy nebyl s Priamem, si šeptal s Jaymem nebo s jedním z jeho rádců. Gilbert se zdržoval v jejich komnatách jako zlý stín a Moryson se plazil chodbami s kápí hábitu staženou do tváře.

V noci však starostlivý Borneheld nespál dobře. Házel sebou po Faradayině boku a rukama pevně svíral přikrývky. Mumlal ze snu, ale Faraday jeho slovům nerozuměla. A jednu noc, když ho probudila, aby ho vytrhla z noční můry, a nabídla mu pohár z vínem, vykřikl a vyrazil jí ho z ruky.

Od té chvíle spával Borneheld v jiné komnatě a tvrdil, že už ho Faraday netěší a ruší ho ve spánku. Faraday byla za prázdnou postel vděčná, ale přesto se divila.

Judith se napřímila a Faraday jí podala čistý kus plátna.

„Děkuji,“ zamumlala a opět se sklonila nad umírajícím manželem.

Před čtyřmi dny, když Faraday poslala Judith spát a zůstala u Priamova lůžka sama, na něj položila ruce. Natáhla se po Matčině moci, aby Priama uzdravila, jako to udělala s Axisem.

Ale téměř ihned ucukla. Pod rukama necítila přirozenou nemoc. Pod královou kůží se svíjela nečistá magie. Faraday se dlouhé minuty třásla a musela odmítnout sluhovy ustarané otázky. *Kouzla?* Ale kdo? Jak?

Podezřelých nebylo málo. Prvním byl očividně Borneheld, ale celé bratrstvo Seneschalu by se dozajista popralo o možnost bodnout Priama dýkou do zad. A Faraday také přemýšlela, jestli to neudělal některý ze šlechticů, který by tratil na tom, kdyby král uzavřel spojenectví s Ikarii a Avar.

Ale kdo z nich ovládal temnou magii? Faraday moc *cítila*, ale nerozuměla jí. Byla podobná, ale přesto úplně jiná než ta Axisova.

Priama zavraždili magií.

Embeth položila Faraday ruku na paži a vrátila ji tak do přítomnosti. Faraday kývnutím poděkovala a uvědomila si, že se Jayme natáhl přes postel a dotkl se Judithiny ruky.

„Omlouvám se, má královno, ale brzy budu muset začít s obřadem. Priamovi už nezbyvá mnoho času.“

Judith se zhluboka nadechla a křehká ramena se jí zachvěla. Kývla. „Dobře, bratře-veliteli.“

Jayme začal přednášet prastarou Modlitbu za umírající, která měla duši ulehčit cestu do příštího života. Krásná slova přinášela útěchu a

obracela se nejen k umírajícímu, kterého předávala s radostí a vděkem do rukou stvořitele, nýbrž také k pozůstalým, jimž připomínala, že po smrti přijme Priama do věčné péče Artor. Povinností umírajícího bylo zemřít dobře a vzpomenout si na všechny své chyby a hříchy, aby ho Artor přijal k sobě, a povinností přihlížejících bylo postarat se o to, aby umírající zemřel co nejlepším způsobem.

Faraday Jayma bedlivě sledovala a snažila se zaslechnout nějaký náznak uspokojení v jeho hlase, záblesk vítězství v jeho očích. Ale pokud Jayme něco takového cítil, dobře své pocity skrýval.

„Priame,“ oslovil krále a položil mu tři prsty na bledé čelo, „poslouchej mě. Musíš se odevzdat do Artorovy péče, ale nezapomeň, že tě přijme jen tehdy, když se vyznáš ze svých chyb a hříchů. Priame, vyzpovídej se, aby tě Artor přijal s láskou.“

Priam otevřel oči. Bezhlesně pohnul rozpraskanými rty. Jayme pokynul Borneheldovi, aby mu podal kalich.

„Napij se, můj králi,“ zašeptal Jayme, „napij se, aby ses mohl vyzpovídat.“

Faraday se na okamžik neklidně zahleděla na kalich. Zhluboka se nadechla, aby uklidnila žaludek. Čím déle na kalich zírala, tím si byla jistější, že je na něm něco zlého, nějaký stín. Kolem jeho okraje tančila temná písma a Faraday zamrazilo do morku kostí. *To* byl zdroj nečistého kouzla, které zabilo Priama!

Ale přesto se zdálo, že doušek vody krále posílil. Začal mumlat a Judithiny oči se naplnily slzami. Vzpomínal na první roky jejich manželství, kdy všechno bylo tak zářivé a plné života, kdy byli přesvědčeni, že se za rok, za dva dočkají zdravých dětí. Ačkoli to bylo neobvyklé, Judith a Priam poznali v dohodnutém manželství lásku, i když je zklamání z bezdětnosti občas zmáhalo.

„Ano, ano,“ pobízel Jayme Priama a oči mu podivně zářily, „vyzpovídej se ze všeho, ať tě Artor může přijmout.“

Faraday na Jayma hleděla. To on a Borneheld podávali králi kalich. Jak to, že zůstávali zdraví, a Priam onemocněl? Odvrátila pohled, ale zrak jí na okamžik ulpěl na Morysonovi. Co to *dělal*? Stál za Jaymem a Borneheldem, tvář ukrýval v kápi, ale Faraday jasně viděla, jak upírá oči na kalich a pohybuje rty.

Moryson náhle zvedl zrak, pohlédl na Faraday... a zazubil se.

Faraday se otřásla. Jeho ledové oči se do ní zařezávaly.

„Faraday?“ zamumlala Embeth a Faraday se konečně odvrátila.

Když na Morysona opět pohlédla, díval se na krále a ve tváři měl truchlivý výraz.

Priamova tvář se stáhla křečí a celé jeho tělo se zazmítalo. Judith vykřikla a pevně stiskla Priamovu ruku. Z úst mu vytekla stružka krve a Embeth se naklonila blíž a utřela ji. Král hleděl slepě na nebesa lůžka a lapal po dechu.

Judithiny rty se chvěly, ale přesto manželovi šeptala slova lásky a rozloučení.

Pak se Priam vzchopil a natáhl roztřeseně ruku. Přitáhl si Judithinu hlavu k ústům a něco jí pošeptal do ucha. Faraday viděla, jak Judith ztuhla.

Když se královna opět napřímila, tvář měla bez výrazu. Priam klesl na polštář, prsty naposledy pohladil manželku po tváři a zemřel.

Rozhostilo se ticho. Po šílenství Priamových posledních týdnů byl jeho skon až překvapivě klidný.

Nakonec promluvil Moryson. „Král je mrtev,“ řekl a obrátil se k Borneheldovi. „Ať žije král.“

Přes Borneheldovu tvář přelétl podivný výraz. Jayme se sklonil, svlékl Priamovi z prstu královský prsten s ametystem a nasadil ho Borneheldovi. „Ať žije král,“ zopakoval Jayme. „Král Borneheld.“

Faraday přepadl pocit neskutečnosti.

Borneheldovy oči vítězoslavně zahořely a zabodly se přes lůžko do jejích. „Má královno.“

* * *

Faraday vklouzla potichu do Judithiných komnat. Poslední tři hodiny pomáhala Judith a Embeth pečovat o Priamovo tělo. Smrt krále provázely formální obřady, modlitby, rituály a omývání a příprava těla k vystavení. Judith jako Priamova vdova na všechno dohlížela a křehkou tvář měla klidnou, bez citu. Jako vždy se chovala elegantně a vznešeně. Ale Faraday si všimla, že Judith je na pokraji zhroucení, proto se chtěla ujistit, že si odpočine tak dobře, jak jen jí to zármutek dovolí.

Judith seděla na pohovce u ohně a Embeth ji objímala paží kolem ramen. Obě ženy držely v rukách sklenky brandy.

Embeth se pokřiveně usmála, když Faraday klesla na pohovku vedle Judith. „Nemůže existovat lepší příležitost k opilosti,“ řekla, „než smrt manžela.“

Faraday věděla, že vzpomíná na smrt svého muže Ganelona.

Judith popotáhla a postavila sklenku stranou. Porcelánovou kůži pod očima jí hyzdily temné kruhy, které byly důkazem toho, že už celé noci nespala, a zlaté vlasy měla neupravené. Chudák Judith, pomyslela si Faraday a uhladila královně vlasy. Co bude dělat, když je teď Priam po smrti?

„Děkuji, Faraday,“ vypravila ze sebe Judith, potom se vzchopila a silnějším hlasem pokračovala. „Priam i já ti děkujeme za laskavost a podporu, kterou jsi nám v posledních týdnech projevila.“

Faraday se usmála, ale nic neřekla. Doufala, že pokud někdy utrpí stejnou ztrátu, bude se chovat podobně vlídně.

Dlouho seděly mlčky, ale pak vzala Judith Faraday za ruku.

„Drahá, doufám, že mi odpustíš to, co teď řeknu, ale... ale potom, co jsem tě v posledních týdnech viděla po Borneheldově boku, myslím, že ti mohu důvěřovat.“

Faraday pohlédla přes Judithinu hlavu na Embeth.

Judith popadla sklenku s brandy a zhltnula poslední lok. „Priam mi řekl, abych následníkem jmenovala Axise,“ řekla. „Nechtěl, aby na trůn usedl Borneheld.“

Faraday se zatajil dech. K čemu to teď Axisovi bude?

„Artore, opatruj nás!“ zašeptala Embeth. „Nemůžeš vystoupit na *Borneheldově* dvoře a prohlásit, že Priam jmenoval následníkem *Axise*!“

Judith se hoře usmála a napřímila se. „Já vím, Embeth. Ještě nechci zemřít. Myslím, že Priamovu smrt naplánovali už ve chvíli, kdy při audienci prohlásil, že se chce spojit s Axisem.“

Faraday na Judith zírala, ale rozhodla se pomlčet o kalichu. Netušila, kdo ho očaroval, a vědomí, že *byl* očarovaný, by Judith jen rozčílilo. Vzala ji za ruku. „Proč změnil Priam názor?“

„Během posledních několika měsíců si Priam uvědomil, že udělal chybu, když Axise nepřijal jako muže, kterým je,“ řekla Judith. „Je brilantní velitel a lepší princ, než Borneheld kdy bude.“ Zaváhala a

pohlédla na Embeth. „Říkám ti to proto, že mi Embeth prozradila, co k Axisovi cítíš, a že když jsi pochybovala, poradila ti, aby ses provdala za Bornehelda.“

„A za to se ti nemohu nikdy dostatečně omluvit,“ řekla Embeth.

Faraday sklopila hlavu a zamyslela se. Když zvedla oči, zářily jí mocí.

Judith s Embeth zalapaly po dechu.

„Povím vám teď něco o sobě a Axisovi,“ řekla a hlas měla stejně jako oči prodchnut mocí.

Hovořila skoro hodinu a Embeth jim v půlce všem rozechvěle nalila další brandy.

„Teď je Borneheld králem a Axis bude potřebovat veškerou pomoc,“ dokončila Faraday. „*Pomůžete* mu?“

Judith zadumaně kývla. „Ano, Faraday. Priam by to tak chtěl... a chci to i já.“ Odmlčela se. „A myslím, že vím o někom, kdo by mohl naklonit misky vah v Axisův prospěch.“

* * *

Borneheldova korunovace proběhla den po Priamově pohřbu. Nad Acharem se stahovala mračna války a v takových chvílích je třeba jednat rychle.

Byl vyhlášen veřejný svátek a vztyčeny barevné praporce. Na počtu nového krále byly rychle vyvěšeny vlajky. Bylo by rovněž příhodné uspořádat velkou hostinu, kterou by obyvatelé jistě uvítali, ale protože nebyl čas ji připravit, Borneheld alespoň rozkázal, aby byly na každý roh ve městě rozmístěny sudy s vínem a pivem a carlonští občané tak mohli pít, co hrdlo ráčí.

A zatímco Carloňané popíjeli v ulicích, proběhla v Měsíční komnatě korunovace. Zúčastnil se jí celý dvůr, každý muž, žena i dítě šlechtického původu. Obřad vedl Jayme, jenž vložil na Borneheldovu hlavu těžkou královskou korunu. Trubky vysoko na hradbách ohlásily světu, že byl korunován nový král, a Borneheld zatím přijímal pocty a přísahy věrnosti šlechticů.

Faraday seděla vedle něj na menším trůně a hlavu jí zdobila prostá čelenka. Vzpomínala na okamžik, kdy v této komnatě poprvé spatřila

Axis. Jednoho dne, modlila se k Matce, tady budu sedět po Axisově boku.

Nejvýznamnější šlechtici přistoupili k trůnu jako první. Vévoda Roland z Aldeni a hrabě Jorge z Avonsdale dorazili na korunovaci z Jervois. Baronu Ysgryffovi z Noru se na exotické tváři usadil výraz nejupřímnější věrnosti, když skládal Borneheldovi přísahu. Hrabě Burdel z Arcnessu byl vždy Borneheldovým přítelem a spojencem a nyní bezpochyby očekával tučnou odměnu za to, že ho podporoval už v minulosti. Baron Greville z Tarantaise se tvářil stejně upřímně jako baron Ysgryff. A nakonec se mezi šlechtici a pány provincií objevil i hrabě Isend ze Skarabostu, Faradayin otec. Faraday si znechuceně všimla, že s sebou přivedl neupravenou mladou šlechtičnu z Rhaetie, která si tak načervenila bradavky, až jí ušpinily průsvitnou látku živůtku.

Po šlechticích následovaly zástupy hodnostářů a velvyslanců. Když se nad Borneheldovou rukou sehnul koroleanský vyslanec, Borneheld si připomněl, že ho musí co nejdříve požádat o schůzku. Borneheld chtěl s Koroleany co nejrychleji uzavřít vojenskou alianci.

Než však mohli složit Borneheldovi poklonu nižší šlechtici, předstoupily před něj bývalá královna Judith a její dvorní dáma, lady Embeth z Tare.

Borneheld se zamračil, ale Faraday kývla.

„Ano?“ zeptal se Borneheld, když se Judith napřímila z pukrlete. Chovala se tak sebejistě a půvabně, že si vedle ní vždy připadal nemotorný.

„Pane,“ začala Judith, „přijmi prosím mé blahopřání ke své korunovaci. Z celého srdce doufám, že budeš vládnout dlouho a úspěšně. Přisahám ti věrnost jako tvá nejvěrnější služebnice a doufám, že víš, že pokud budeš cokoli potřebovat, velmi ráda ti to poskytnu.

Pane.“ Judithin hlas se změnil a Borneheld potlačil úšklebek. Znal ten tón. Ta čubka po něm určitě bude něco chtít.

„Pane, ráda bych tě požádala o laskavost.“

Bezpochyby o bohatou apanáž nebo venkovské sídlo, povzdychl si Borneheld v duchu. Královny vdovy byly jen na obtíž.

„Stále mě zmáhá žal, proto bych tě ráda požádala, abys mě propustil od dvora. Patří teď tobě a zdobí ho tvá krásná manželka.“ Judith se uklonila Faraday a pousmála se, potom se obrátila zpět k

Borneheldovi. „Embeth, lady z Tare, mi nabídla útočiště ve svém domě. Ráda bych tě proto požádala, abys nás obě propustil od dvora a z Carlonu a my se mohly odevzdat klidnějšímu životu v Tare.“

Borneheld byl překvapený. Cože? Žádné peníze? Žádné klenoty? Jen žádost o propuštění od dvora? To bylo snadné. Milostivě jí pokynul. „Máš mé svolení, Judith.“

„Pokud ti to nebude vadit, odjela bych už dnes odpoledne, pane,“ řekla Judith pokorně. Ve skutečnosti už na ni a na Embeth čekaly venku kočáry.

„Pak vám přeji šťastnou cestu, Judith, Embeth. Možná vás jednoho dne navštívím. Samozřejmě až zničíme Zapovězené.“

„Už se těším, pane,“ řekla Judith sladce.

Znovu králi vysekla hluboké pukrle a na okamžik zachytila Faradayin pohled, poté s Embeth rychle opustily Měsíční komnatu.

Faraday za nimi smutně hleděla. Litovala, že je nemůže doprovodit. Nejely se jen zotavit, nýbrž především čekat na Axise. Pokud Axis žil a vedl armádu proti Borneheldovi, bylo pravděpodobné, že cestou na jih potáhne kolem Tare. A pokud to udělá, Judith jej i všechny ostatní, kdo budou ochotni naslouchat, zpraví o tom, že Priam jmenoval právoplatným dědicem Axise. Faraday se pro sebe usmála. Judith totiž doufala, že Axisovi připraví ještě jedno velké překvapení.

22

Azhuřino dilema

Azhure ležela pod tenkou přikrývkou a naslouchala Rivčině dechu. Od chvíle, kdy před šesti týdny dorazily do Sigholtu, sdílely ženy komnaty a jejich přátelství se ještě prohloubilo.

Pro Azhure bylo posledních šest týdnů nejšťastnějším obdobím jejího života. Na Rozeklané hoře se jí líbilo a líbovala si v tom, že ji Ikarii tak snadno přijali mezi sebe, ale své skutečné místo našla až v Sigholtu. Belial žasl nad jejími dovednostmi s Vlkem a obdivoval její odhodlání být užitečná, proto jí svěřil výcvik jednotky třiceti lučištníků.

K jeho překvapení a k údivu všech ostatních se ukázalo, že Azhure je rozená velitelka. Z jednotky se rychle stal ten nejdisciplinovanější, nejspořádanější a nejšťastnější útvar v Sigholtu a k Belialovu a Magarizovu úžasu si žádný z třiceti šesti mužů ani jednou nepostěžoval na to, že jim velí žena. V kasárnách, kde žily tři tisíce mužů a jen dvě ženy, mohlo dojít k mnoha nepříjemným situacím, ale Azhure nebyla nijak prudérní a navzdory jejímu vzhledu ji během týdne většina mužů přijímala pro její dovednosti a o její pohlaví se nijak zvlášť nezajímala. Proslula však nejen lučištnickým uměním, ale také tím, že ji všude doprovázeli alespoň tři alaunti.

Ale Belial nebyl k Azhuřině ženskosti lhostejný a v tom spočívalo Azhuřino dilema. Povzdychla si a opatrně vyklouzla z postele. Počkala, dokud se jí nezklidnil žaludek, pak rychle vklouzla do

mužských kalhot, jezdeckých bot a tenké košile. Sebrala kabátec a tiše se vytratila z komnaty. Sicarius, který spal u její postele, se protlačil před ni.

Když se za Azhure zavřely dveře, otevřela Rivkah oči a přemýšlela, kdy se jí mladá žena svěří.

* * *

Azhure si pospíšila dolů po schodech, kývla na stráž u hlavní brány a rychle přešla přes nádvoří pevnosti ke stájím. Azhure se nejraději vydávala na projížďku ještě před úsvitem, kdy den byl stále čerstvý a mladý. Nejlépe se jí přemýšlelo, když opustila Sigholt. Připojili se k ní další dva alaunti, ale ostatní poslala mávnutím zpět. Nechtěla, aby ji dnes smečka rozptylovala.

Azhure zamířila k Belaguezovu stání a hvízdl na něj. K Belialově a Magarizově hrůze začala před několika týdny na hřebci jezdit. Belial věděl, jak vzpurný dokáže hřebec být, proto nevěřil, že by se na něm Azhure udržela déle než pět minut. Ale Belaguez na něco v ní zareagoval, a i když stále občas příliš tvrdě táhl, povětšinou se choval slušně. Když poprvé začala s hřebcem cvičit, pozoroval ji Belial z okraje nádvoří. Pohlédl tehdy na Magarize a pokrčil rameny. No, někdo musel hřebce prohnat, a pokud se to Azhure dařilo, mohla si vzít koně na starost.

Azhure šedého hřebce vykartáčovala, pak přes něj přehodila lehké sedlo. Přitáhla pevně popruh, počkala, až kůň vydechne, a utáhla ho ještě o jednu díрку. Uzdu měl nasazenou raz dva a během chvíle už Azhure vyváděla Belagueze ven na temné nádvoří. Tři alaunti trpělivě čekali u brány a žena se lehce vyhoupla do sedla.

Kývla na hlídky, které už si na její ranní projížďky zvykly, potom vesele pozdravila most.

Jakmile ho Azhure přejela, dotkla se patami lehce hřebcových boků a kůň vyrazil. Pádil k Urqhartským kopcům a závodil se sluncem o to, kdo se na vrcholek dostane první.

Výhled z kopců byl úžasný. Azhure viděla mnoho mil všemi směry. Přímo pod sebou měla Sigholt, který ve světle těsně před úsvitem doslova zářil. Z jezera za ním se jemně kouřilo. Azhure sklouzla z

koňského hřbetu, sedla si na skálu a dívala se, jak slunce vychází nad Avarinheimem. V okamžiku, kdy se vyhouplo nad vzdálené stromy, by Azhure mohla téměř přísahat, že jí les zamával. Ale nic si nenalhávala. Avarinheim a Avar měli příliš mnoho starostí sami se sebou, než aby se zajímali o ni. A kromě toho čekali jen na Faraday, na nikoho jiného.

Azhure se zadívala zpátky na pevnost a přemýšlela o Belialovi. Počáteční trapnou situací rychle překonali a Belial jí dal jasně najevo, že jí nezalívá, že na něj ve Smyrtonu tak divoce zaútočila.

„Můžeš se zbavit pocitu víny tím, že nám ukážeš, co v tobě je,“ řekl jí Belial a přesně to měla Azhure v úmyslu. Cvičila sama sebe i svůj oddíl, jak nejlépe uměla. Všimla si souhlasného pohledu v Belialových očích a radovala se z jeho pochvaly. Měla ráda jeho společnost a přátelství. Belial byl jedním z důvodů, proč se v posledních šesti týdnech cítila tak šťastná.

Ale pak jí začal Belial naznačovat, že by jejich vztah rád prohloubil. Včera v noci za ní zašel do stáje, kde kartáčovala Belagueze, se smíchem ji popadl a políbil. Zpočátku to byl jen lehký políbek, ale brzy se prohloubil a Azhure se odtáhla. Nebála se Beliala, nýbrž vlastního potěšení. Tehdy ji pozval do svého lůžka i života. Azhure ale vyhrkly do očí slzy a Belial se ihned zatvářil kajícně. Ujistila ho, že je to v pořádku, něžně ho políbila a požádala o noc na rozmyšlenou.

U nebes, jak ji lákalo nabídku přijmout! Azhure si byla jistá, že by se naučila Beliala milovat. Byl to muž, s nímž by snadno dokázala strávit celý život. A miloval ji. To byla pro Azhure pozoruhodná zkušenost, protože ji kromě Rivky ještě nikdo nikdy neměl rád. Ve Smyrtonu jí celá vesnice opovrhovala pro její norské rysy a krásu a také pro výbušnou, nezávislou povahu. Mladíci z vesnice toužili jen po jejím těle, a když je vytrvale odmítala, začali šířit drby o její povolnosti.

Belialova očividná úcta a láska tedy dávaly Azhure ve všech ohledech důvod nabídku přijmout. Ale nebylo to tak jednoduché. Milovala Axise, ale jen to by ji nepřimělo Beliala odmítnout. Azhure věděla, že se Axis nemůže dočkat, až bude opět po Faradayině boku. Nefantazírovala dětinsky o tom, že ji Axis požádá o ruku. Na vlastní oči viděla, jak katastrofální důsledky má manželství ikarijského zaklínače s lidskou ženou, a věděla, *věděla*, že ji s Axisem nečeká žádná budoucnost.

Tak proč by neměla po Belialově nabídce skočit?

Azhure se pohladila po břichu. Protože čekala Axisovo dítě, a to měnilo úplně všechno. Vzpomněla si, že když prchala ze Smyrtonu, snila o tom, že jednoho dne najde hrdinu, který se stane otcem jejího dítěte, a nyní... no... se jí přání splnilo. A přestože by Belial Axisovo dítě možná přijal, Azhure s ním nedokázala jít do postele, když nejen milovala jiného, ale ještě s tím mužem čekala dítě. A kromě toho, Axis vyrostl bez otce, aniž by věděl, jestli ho miloval. Zničilo by ho, kdyby jeho dítě potkal stejný osud.

Azhure nedokázala Axisovi dítě odepřít.

Co měla dělat?

Vysvětlí všechno Belialovi. Svěří se mu. Belial si zasloužil znát pravdu. Počká na Axise. Určitě se do Sigholtu brzy vrátí.

O tom, co se stane pak, Azhure nechtěla přemýšlet. Bála se, že jí Axis dítě vezme.

„Nikdy,“ zamumlala Azhure. „Nikdo mi nevezme mé dítě.“ Neodepře dítěti matku. Oči se jí naplnily slzami. Azhure svoji matku hluboce milovala a truchlila, když ji neviděla, když neslyšela matčiny kroky nebo její sladký hlas, jak pečovala o dům, zahradu a drůbež. Azhure věřila, že její matka je ta nejkrásnější žena na světě. Její odchod Azhure nenapravitelně ublížil – obtěžkal ji vinou, které se nedokázala zbavit. Copak matku dost nemilovala? Nebyla jí dobrou dcerou?

„Proč?“ zašeptala Azhure. „Proč jsi mě nevzala s sebou, mami? Milovala jsem tě, maminko. *Milovala?*“

Azhure si nikdy nepřestala vyčítat, že zapomněla matčino jméno. Jeho ztráta ležela Azhure na mysli dnem i nocí dvacet let. Bojovala s ní za bezesných nocí. Když dospívala, zeptala se Azhure jednou na matčino jméno Hagen, ale Hagen děsivým způsobem vybuchl vzteky a krutě Azhure ztloukl. Už nikdy mu otázku znovu nepoložila. Přišla nejen o matku, nýbrž i o její jméno. Ona své dítě nikdy neopustí, nedovolí, aby zapomnělo *její* jméno.

Myšlenky se jí zatoulaly. Přemýšlela o tom, jaké to bude držet dítě poprvé v náruči, mít někoho, kdo ji bude milovat a důvěřovat jí, přicházet si k ní pro útěchu a smích. Axisovo dítě bude určitě úžasné. Usmála se. Bude mít zlaté vlasy jako Axis? Nebo zdědí její tmavé vlasy a světlou pleť? Nakolik bude Ikarii, a nakolik člověk?

Rozhlédla se a rychle si uvědomila, že slunce už stojí vysoko na obloze. Pokud si nespíší, celá posádka se ji vydá hledat. Azhure vyskočila na nohy a popadla Belaguezovu uzdu. Kůň trhl vyplašeně hlavou.

„Zatraceně,“ zabručela Azhure, když nasedla na neklidného hřebce. Dnes ráno se Těsným průsmykem neprojede. Čeká už na ni Belial u stáje?

* * *

Čekal.

Belial se na Azhure usmál a vzal si od ní Belialovu uzdu. Azhure se pustila do odsedlávání.

Když rozeprala popruh, Belial k ní zezadu přistoupil a dotkl se prsty jejího týla. „Azhure, doufám, že jsi mě včera špatně nepochopila. Nabízel jsem ti manželství, nejen milostnou aférku. Nechci tě jen na noc, ale na celý život.“

„Já vím,“ zašeptala Azhure a zavřela oči, protože ji něžně políbil na krk, pak na tvář a nakonec ji objal. Bude z něj dobrý otec, pomyslela si Azhure. Mé sny o hrdinovi byly tak dětinské. Co víc by si žena mohla přát než hodného, spolehlivého muže?

„A tvá odpověď?“ zamumlal jí do vlasů.

„Beliale.“ Vzala ho za ruce a přitiskla si je na břicho. „Beliale, jsem těhotná. Nemohu tvoji nabídku přijmout.“

Slyšela, jak se trhaně nadechl, a zavřela oči, protože cítila jeho bolest. Tohle si nezasloužil.

„Axis,“ řekl ztuhle.

Azhure zaváhala, pak kývla. „Ano.“

„Miluješ ho?“

„Ano,“ řekla. Belial se od ní odtrhl a vztekle zabušil pěstí do zdi stáje. Belaguez překvapeně uskočil a přitiskl uši k hlavě.

„Zatraceně,“ zuřil Belial. „Nikdy, *nikdy* jsem mu jeho ženy nezáviděl. Až do této chvíle!“ Znovu se otočil k Azhure. „Azhure, miluji tě. Chci tě bez ohledu na to, že jsi těhotná. Ať už miluješ Axise, nebo ne. Víš, že tě po jeho boku nečeká žádná budoucnost! Víš, že bychom si spolu vybudovali dobrý život!“ Proč ji Axis nemohl nechat

být? Copak neměl žádné svědomí? Žádnou sebekontrolu? A co Faraday?

Azhure se tiše rozplakala. „Beliale. Ty ze všech nejlépe víš, jak by Axise ranilo, kdyby jeho dítě vyrostlo, aniž by vědělo, kdo je jeho skutečný otec. Jestli vím, že mě s ním nečeká žádná budoucnost? Ano, vím, Beliale. Ale dokud se Axis nevrátí a dítě nenarodí, nemohu činit žádná rozhodnutí. Žádná.“

Belial se odvrátil. V očích měl mdlý pohled. „Kdy?“

„Na počátku měsíce havrana příští rok. Dítě bylo zplozeno o Beltide. Prvního dne měsíce květin.“ Pohlédla dolů na své ruce. „Milovali jsme se jen jednou.“

Belial se kysele zasmál. „Jen jednou? Víc nepotřeboval?“

Azhure kývla, protože věděla, že se Belial zlobí na Axise, ne na ni. Utřela si z tváře slzy.

Belial zavrtěl nevěřicně hlavou. „Kdyby Axisovi pokaždé stačila jediná noc na to, aby přivedl ženu do jiného stavu, celý Achar by byl plný jeho bastardů. Proč ty, Azhure? Proč ty?“

Přivinul si Azhure k sobě, protože si byl jist, že je to naposledy. S Axisem nemohl soupeřit. „Azhure, kdybys nebyla těhotná, šla bys se mnou?“

Azhure nezaváhala. „Ano, bylo by mi ctí.“

Dlouho stáli mlčky ve stáji a poslouchali, jak se Sigholt kolem nich probouzí.

* * *

Rivkah byla vzhůru už hodinu, když se Azhure vrátila, aby se převlékla. Ihned poznala, že se něco stalo.

„Azhure? Co je?“

Azhure nedokázala promluvit. Po tváři se jí začaly kutálet slzy a Rivkah si k ní pospíšila a vzala ji do náruče. Pevně mladou ženu objala a kolébala ji.

„Azhure, vím, že jsi těhotná.“ Usmála se a snažila se Azhure rozveselit. „Bude to moje první vnouče.“

„Belial mě včera požádal o ruku, ale já nemohu. Ne, když nosím Axisovo dítě.“

„Ach.“ Rivkah začínala chápat. Azhure se toužila oprostít od bolesti, která by ji nevyhnutelně čekala po Axisově boku. Belial by pro ni byl dokonalým útočištěm. Ale Azhure neutekla dost brzy ani dost daleko. A Axis své dítě nenechá jít, obzvláště pokud to bude zaklínač.

Rivkah zavedla Azhure k lůžku a objímala ji, zatímco mladá žena plakala. Rivce připadalo stejně jako Belialovi zvláštní, že Axis neměl do dnešního dne žádné děti, a to navzdory zástupu milenek. Azhuřino dítě bude jeho první.

Ale narozdíl od Beliala znala Rivkah důvod. Pro mužské zaklínače a ikarijské muže všeobecně bylo obtížné zplodit dítě. A jakmile se jim to s nějakou ženou podařilo, odmítali nechat odejít nejen dítě, ale i onu ženu. Ikarii popravdě často uzavírali sňatek až poté, co očekávali první dítě – a bez dítěte často k manželství vůbec nedošlo. Pár se jednoduše rozešel a našel si jiné partnery. Jedním z nejpádňějších důvodů, proč byl Hvězdný poutník Rivkou tolik uchvácen, že ji tolik miloval, byla její schopnost dát mu děti. Ale ona nyní byla na další těhotenství příliš stará a Hvězdný poutník měl před sebou ještě většinu života, během něhož si bude moci najít novou ženu, která by mu porodila další děti.

Rivkah kolébala Azhure v náruči. Stačila jediná noc s Axisem a Azhure otěhotněla. Bez ohledu na vztah Axise a Faraday, Azhuřina plodnost ji navždy připoutá k Axisovi. Odešla Azhure příliš pozdě? Ano. Mohla nyní utíkat, jak chtěla, Axis si pro ni vždy přijde. Nedokáže si pomoci.

23

Zaklínaččin prsten

Seděli v loďce s plochým dnem uprostřed rozlehlého fialového jezera. Nad nimi se klenul vysoký strop z krystalů. V převozníkových očích se odrážel fialový odstín vod. „Tvá matka ti zajistila právo požádat mě o pomoc. Ty chceš, abych tě učil. Udělám to. Ale mám jednu podmínku.“

„Jakou?“ zeptal se Axis obezřetně. Hvězdný poutník i Rivkah ho před převozníkovou lstivostí a před tím, že hovoří v hádankách, varovali.

„Naučím tě, co budeš chtít. Ale požádám tě o jednu věc. Až se vrátíš do světa na povrchu, nepředáš své vědomosti Hvězdnému poutníkovi ani jinému ikarijskému zaklínači. Mé učení je jen pro tebe a tvé děti. Souhlasíš?“

„Proč?“

Převozníkovy oči se zaleskly. „Do toho ti nic není. Souhlasíš? Nebo se chceš vrátit zpět na povrch?“

„Souhlasím. Předám vědomosti jen svým dětem.“

„Dobře. Co chceš vědět?“

„Jak se jmenuješ?“

„Kdysi jsem se jmenoval Orr. Můžeš mi tak říkat. Co dál?“

Axis se rozhlédl. Obrovské jezero bylo až na jejich loďku úplně opuštěné a ani během plavby po podzemních řekách se s nikým nesetkali. „Kde jsou ostatní Charonité?“

„Já jsem Charonité, Axisi Úsvite. Nejsem poslední žijící Charonita, jsem celý národ. Všichni přebýváme tady.“ Orr se poplácal po hrudi.

Axis na něj zvláště pohlédl, ale rozhodl se nechat to být. „Orre, co jsou podzemní řeky?“

Orr se rozesmál a dokonale tak Axise překvapil. „Podzemní řeky nejsou tak tajemné, jak si mnozí myslí. Jsou prostě tak dobře ukryté a tak hluboko zapadlé ve vzpomínkách, že jsou pro obyvatele povrchu opředené tajemstvím.“

„Tak mi o nich pověz.“

„Jsi netrpělivý, Axisi. To jsi zdědil po otci.“

Axis už pochopil, že si Orr Hvězdného poutníka nijak nevážil. „Neplýtvej mým časem, Orre.“

Orr si povzdychl a pečlivě si upravil rubínově rudý plášť. „Víš o Hvězdném tanci?“

„Ano. Slyším ho, kdykoli jsem vzhůru, a ve spánku mi šeptá do snů.“

„Axisi, jak víš, hudba ikarijských zaklínačů odráží vzory Hvězdného tance. S podzemními řekami je to stejné, jen zobrazují vzory v hmotné podobě. Když po nich pluješ, dalo by se říct, že vlastně zpíváš určitou Píseň.“

„Takže pro každou píseň existuje podzemní řeka?“

„Ano,“ řekl převozník, i když mírně zaváhal.

„Jako zaklínač jsem se naučil Písně, melodie a jejich specifické účely. Pomocí Písní manipuluji mocí Hvězdného tance, jsou prostředkem, který mi dovoluje využít jeho moc ve svůj prospěch.“

„Ano, ano. To všichni vědí.“

„Podzemní řeky jsou tedy jiným prostředkem k využití Hvězdného tance? Místo abych zazpíval Píseň, prostě se vydám po podzemní řece, která vyhovuje mému záměru? Každá z cest má svůj účel?“

„Ano. Podzemní řeky prostě nabízejí jiný způsob, jak manipulovat mocí Hvězdného tance. Ikarijští zaklínači používají hudbu. Charonité plují po určité podzemní řece. Je to, hm, poněkud složitější způsob.“

„Na Rozeklané hoře mě Hvězdný poutník a Jitřenka naučili všechny Písně, které znají. Je jich omezený počet,“ řekl Axis.

Orrovy velké fialové oči zajiskřily. „Omezený počet? Opravdu? Kolik?“

„Asi tisíc. Připadá mi to poněkud omezující. Pokud potřebuji něco udělat, ale nemám správnou Píseň, nemohu použít svoji moc.“

„Oni umí použít jen tisíc Písní?“ řekl Orr a koutky úst mu zacukaly. „Copak toho tolik zapomněli?“

Axis se vzrušeně naklonil vpřed. Udělal dobře, že se sem dolů vydal. „Kolik jich znáš ty?“ zeptal se napjatě. „Kolik existuje podzemních řek?“

Orr se snažil ovládnout pobavení. „Odpovím ti otázkou, chlapče. Naučil tě Hvězdný poutník používat prsten?“

Axis se zamračil a zadíval se na prsten na prostředníku pravé ruky. Byl vyrobený z rudého zlata a ozdobený střípky diamantů v hvězdných vzorech. Byl to prsten Úsvitů. Každý dům měl jen jediný prsten, který se předával z pokolení na pokolení. Hvězdný poutník ho rád daroval Axisovi.

„Je to jen symbol statutu zaklínače,“ řekl Axis nakonec. Použít ho? K čemu? „Nosí ho starší zaklínači všech domů. Jinak k ničemu není... Nebo ano?“

Orr si zakryl tvář rukama a kolébal se v tichém veselí vpřed a vzad. Axis se podrážděně zamračil. Co zase řekl?

„Drahý mladíku,“ řekl Orr nakonec a laskavě poplácal Axise po koleně. „Drahý mladíku. Neuvedomil jsem si, že toho ikarijští zaklínači tolik zapomněli, že jsou tak neschopní. Jak si mohou stále říkat zaklínači?“

Axis netrpělivostí téměř zakřičel. „*O co jde?*“

„Axisi,“ řekl Orr, „Písní, které můžeš zpívat, stejně jako podzemních řek, po nichž můžeš plout, je téměř neomezený počet. Moc hvězd můžeš použít doslova jakýmkoli způsobem. Jak na to mohli Ikarii zapomenout? Podívej se na svůj prsten.“

Axis sklopil oči.

„Jsou vzory jednotné?“ zeptal se Orr.

„Ne. Žádný se neopakuje dvakrát.“

„Máš pravdu. Teď pomysli na nějakou Píseň, vzpomeň si na její melodii a znovu se podívej na prsten.“

Axis si připomněl Píseň harmonie. Jak mu hudba zněla hlavou, vytřeštil oči. Konstelace hvězd na prstenu se změnily tak, aby zrcadlily Píseň.

„Ted', Axisi,“ zašeptal Orr, „pomysli na účel, ne na Píseň. Na něco prostého. Nechci, abys nás vyhodil do povětří. Soustřed' se na účel a podívej se znovu na prsten.“

Axis se zamyslel a koutkem oka zachytil barvu převozníkova pláště. Píseň, kterou bych změnil barvu Orrova pláště na šedivě stříbrnou, pomyslel si a pohlédl na prsten.

Konstelace hvězd na prstenu se opět změnila – tento vzor neznal. Přetlumočil ho do písňe a převozníkův plášť ihned změnil barvu.

Orr se usmál. „Je to prosté, že? A ikarijští zaklínači přesto zapomněli, jak prsteny používat. Počet Písní, které se dají zazpívat, je omezený jen počtem účelů.“

„Chceš tím říct,“ řekl Axis, který sotva dokázal uvěřit tomu, že by to bylo tak prosté, „že stačí, abych se soustředil na záměr, podíval se na vzor, který mi ukáže prsten, a mám správnou Píseň?“

Orr přikývl. „Já používám stejným způsobem podzemní řeky. Skutečně fyzicky jich existuje velmi málo. Když mám nějaký cíl nebo se potřebuji dostat na místo, kam žádná nevede, prostě se soustředím a podzemní řeka se sama vytvoří.“

„Mohu použít moc hvězd k jakémukoli účelu?“

„Ne. Nemůžeš. Pro většinu účelů jistě Píseň existuje a stačí, aby ses podíval na konstelace na prstenu a poznáš ji. Ale některé Písně a melodie jsou příliš nebezpečné. Uvolnily by příliš velkou moc Hvězdného tance – a ty bys zemřel. Jak budeš sílit, velká část tvého učení, Axisi Úsvite, bude sestávat z odhalení Písní a vzorců, které jsou příliš nebezpečné, než abys je použil. Proto jsem chtěl, aby sis představil něco prostého. Obvykle je to tak, že čím složitější je účel, tím víc musíš udělat a tím víc moci Hvězdného tance potřebuješ povolat Písní. Až se budeš učit prsten používat, musíš být velmi, velmi opatrný, Axisi. Může tě zabít.“

Axis se zadíval na prsten s novou úctou. Jaké záměry byly pro Písně příliš nebezpečné?

„Naučíš se to, Axisi,“ řekl Orr. „Občas se asi spálíš, ale naučíš se to. *Existují* cíle, jichž se Písní nedá dosáhnout. Je jich jen pár a obvykle jsou spojeny s léčením. Hudba Hvězdného tance se dá k léčení použít jen obtížně. Je to zvláštní, protože umírajícího zachránit můžeš, ale vyléčit rýznutí nebo modřinu? To Hvězdný tanec neumí. Nevím proč.“

„Děkuji za to, co jsi mi pověděl, Orre,“ řekl Axis nakonec. „Dal jsi mi velký dar.“

Orr kývl. „A ty jsi mi ho oplatil, Axisi Úsvite. Neuvědomil jsem si, jak moc Ikarii zhloupili, ale tvé odhalení bylo velmi poučné. Zapomněli, jak používat prsteny!“

„Orre. Jitřenka mi prozradila věci, které mě velmi zneklidnily,“ řekl Axis a přerušil tak převozníkův smích.

„O co jde?“

„Věř, že mě jako dítě naučili spoustu Písní. Tvrdí, že žádný zaklínač nezná Písně intuitivně, ale já jich přesto mnoho znal ještě předtím, než jsem začal s ní a s Hvězdným poutníkem cvičit.“

„Má pravdu. Neměl jsi jako dítě prsten u sebe?“

„Ne. Dostal jsem ho teprve před osmi měsíci.“

„Zaklínač potřebuje prsten nebo jiného zaklínače z rodiny, aby se Písně naučil. Jaké Písně jsi znal?“

„Píseň znovuzrození a Píseň vzpomínek.“

„To jsou mocné, složité Písně!“

„Ano. Orre, žije někde ještě nějaký zaklínač z domu Úsvitu? Hvězdný poutník věří, že stejný zaklínač učil i Gorgaela.“

Orr překvapeně zasykl. „Nikdy mě nenapadlo přemýšlet o tom, kdo Gorgaela vycvičil. To ode mě bylo nedbalé.“

„A Gorgael používá Temnou hudbu hvězd,“ řekl Axis. „Znamená to, že ten, kdo ho učil, umí používat i tu hudbu?“

Orr kývl. Zjevně mu to dělalo starosti.

„Orre, mohu díky prstenu používat Temnou hudbu?“

„Ne. Prsteny dokáží čerpat moc jen z Hvězdného tance. Gorgael v každém případě žádný prsten nemá, a který ikarijský zaklínač by věděl, jak použít Temnou hudbu? Já žádného takového neznám. Axisi, tvá slova mi dělají velké starosti. Musím celou věc zvážit.“

Po dlouhém tichu Axis opět promluvil. „Orre. Viděl jsem, jak se někteří z Gorgaelových netvorů rozplynuli. Zdá se, že se umí magií přesunovat prostorem, možná časem. Dokážu to i já?“

Orr přikývl. „Je zjevné, že využívají Temnou hudbu, kterou ty použít nemůžeš. Ale díky prstenu dokážeš i ty překonat během jediného zabušení srdce velké vzdálenosti. Ale přesto má i tato dovednost hranice,“ dodal rychle, když spatřil nadšený výraz na

Axisově tváři. „Můžeš se přenést *odkudkoli*, ale existuje jen málo míst, kam se můžeš přesunout.“

„Co tím myslíš?“

Převozník bubnoval prsty do boku loďky. „V Tencendoru existuje jen několik míst, která tě k sobě dokáží přitáhnout. Pokud se pokusíš použít Píseň pohybu k tomu, aby ses přenesl jinam, prostě se rozplyneš. *Mluvím dost jasně?*“

„Ano. Která místa to jsou?“

„Místa, která mají dost magie na to, aby dokázala Píseň pohybu přivábit. Magické pevnosti Sigholt, Pevnost mlčenlivé ženy, Spiredore...“

„Spiredore?“

„To, co teď znáš jako Seneschalskou věž. Ano,“ řekl Orr hořce, když spatřil šokovaný výraz na Axisově tváři, „Seneschal se usadil v jedné ze starých tencendorských pevností, a ještě k tomu v té nejmocnější. Ale buď opatrný, Axisi, protože spiredorská magie v tuto chvíli spí pohřbená pod nánosy seneschalských lží. Dokud se neprobudí jako Sigholt, nemůžeš ji použít.“

„Rozumím. Která další místa?“

„Strom země, když teď opět zpívá. Hvězdná brána...“

„Slyšel jsem o ní,“ přerušil ho Axis. „Ale ještě jsem ji neviděl.“

„Buď trpělivý,“ osopil se na něj Orr. „Nakonec tě k ní vezmu. Ostrov mlhy a paměti, ale magie jeho chrámu musí být znovu zažehnuta stejně jako Spiredore, než ji budeš moct použít.“

„Takže až skončíme s učením, bude stačit, abych se soustředil na Sigholt, podíval se na konstelaci hvězd na prstenu a zazpíval jejich melodii?“

Orr kývl. „Ano. To je vše. Ale nezapomeň, Axisi, jen místa, která jsem zmínil – a jen ta mezi nimi, která už byla probuzena – jsou dost silná na to, aby tě k sobě přitáhla. Zkus se Písní pohybu přenést jinam a zemřeš.“

Axis s vážnou tváří studoval prsten. Během několika minut v převozníkově společnosti se toho naučil víc než za celé měsíce od Hvězdného poutníka.

Orr hleděl na vodu a v jeho nitru sílilo podivné nutkání. Čekal na tuto chvíli tak dlouho. Takže to byl ten muž? Prohrábl prsty fialovou vodu a zničehonic sebral něco z hladiny.

Axis sebou trhl. „Co?“ začal. Převozník k němu natáhl mokrou ruku.

Na dlani mu ležel ten nejkrásnější prsten, jaký kdy Axis spatřil. Byl to zaklínačský prsten, to bylo jisté, ale nijak se nepodobal tomu jeho. Celý byl z modrého safíru, byl ale mnohem průsvitnější, než bývá u safírů obvyklé. Na Axisově prstenu, stejně jako na ostatních prstenech, které Axis viděl, tvořily konstelace hvězd drobné úlomky diamantu zasazené do povrchu prstenu. Ale když vzal do ruky tento prsten, uvědomil si, že se hvězdy točí a tančí *uvnitř* něj. Byl to malinký prsten, očividně dělaný pro ženskou ruku.

„Je krásný,“ zašeptal.

„Ano,“ odvětil Orr. „To je. Axisi, tohle je původní prsten, podle něhož byly vyrobeny všechny ostatní. Patřival původní zaklínačce, společné předkyni a matce Ikarii i Charonitů, která jako první odhalila, jak použít moc hvězd. Žila asi před patnácti tisíci lety. To je velmi dlouhá doba.“ Odmlčel se. „Nevím, jak k němu přišla.“

„Nevyrobila ho sama?“ zeptal se Axis. Nedokázal od krásného prstenu odtrhnout oči.

„Ne. Jen o něj pečovala. Prsten hledá pravého majitele. *Vrátí* se domů, ale až se kruh uzavře.“

Axis vzhlédl. „Kruh?“

Převozníková tvář se uzavřela a Axis si uvědomil, že jde o tajemství, o které ještě nebyl připraven se podělit.

„A vy jste ho měli u sebe od její smrti?“ hádal Axis.

„Ne. Než zaklínačka zemřela, darovala prsten do péče Ikarii. Střežili ho a ctili mnoho tisíc let. Byla to jejich nejcennější relikvie.“

„Tak jak se dostal k tobě?“

„Přinesl nám ho těsně před smrtí talon zaklínač. Jsou to už čtyři tisíce let. Jmenoval se Vlčí hvězda Úsvit.“

Zase Vlčí hvězda. „Proč vám ho dal?“

„Tvrdil, že se svět mění. Vlčí hvězda byl mocný a byla mu slíbena ještě větší moc. Zemřel předčasně, což samo o sobě zase takové neštěstí nebylo. Věřím, že by svými podivnými nápady a pokusy přivodil Ikarii zkázu. Ale na tom teď nesejde. Vlčí hvězda mi svěřil prsten do opatrování. Řekl mi, že poznám, komu ho předat. Cítím, že jsi to ty.“

„Co s ním mám dělat? Mohu ho použít?“

„Ne. Nesmíš. Zaklínaččin prsten nefunguje stejným způsobem jako ten tvůj – dokonce ani sama zaklínačka neznala všechna jeho tajemství. Vlčí hvězda řekl jen to, že budu vědět, komu mám prsten dát, a až tu osobu potkám, mám jí říct stejnou věc.“

„Cože? Co tím myslíš?“

„Až nastane správný čas, taky budeš vědět, komu prsten darovat. V tomhle mi věř, Axisi. Ten pocit tě přímo zahltí. *Budeš* vědět, kdy a komu zaklínaččin prsten předat. Do té doby ho musíš střežit. Nikomu ho neukazuj. Rozumíš?“

„Ano. Rozumím. Dám na něj pozor,“ Axis zdráhavě schoval prsten do kapsičky, „a nikomu ho neukážu.“

Koho si zaklínaččin prsten vybere? Kdo uzavře tajemný kruh?

24

Hlídka

„Tvé oddíly si vedou dobře, Azhure,“ poznamenal Belial. Stál u okna komnaty s mapami a sledoval útvary střelců na koních při výcviku. „Odvedla jsi pozoruhodnou práci.“

Azhure poklonu přijala. Belial jí před čtyřmi týdny přidělil další dva oddíly lučištníků a ona proměnila tři jednotky střelců na koních v mobilní, smrtící sílu, na kterou mohla být pyšná jakákoli armáda. Nikdo z nich sice nebyl tak dobrý jako Azhure, ale všichni se velmi zlepšili. Žádný lučištník v Acharu by je nedokázal porazit, uvědomil si Belial, když sledoval, jak se z pádícího koně trefují do pohyblivého cíle.

Jeho pohled se střetl s Azhuřiným a spolu se pak vrátili do středu místnosti, kde u stolu seděli Magariz s Arnem. Od chvíle, kdy Azhure pověděla Belialovi o svém těhotenství, uběhlo už pět týdnů, během nichž se jim podařilo překonat počáteční rozpaky a uzavřít přátelství spočívající na vzájemné úctě. Belial pohřbil své city k Azhure tak hluboko, jak jen mohl.

Všichni v komnatě byli oblečeni do prosté šedé tuniky a bílých kalhot a hrud' jim zdobilo zářící, krvavě rudé slunce. Azhure trvala na tom, aby se síly v Sigholtu oděly do uniforem s tímto znakem, aby všichni poznali, na čí straně stojí.

„Jsme připraveni k boji, Beliale,“ řekla Azhure, když se posadila. „Já jsem připravená k boji. Nemysli si, že zůstanu doma a budu plést. Využij mě i mých oddílů.“

Belial zachytil Magarizův pohled. Azhure byla odhodlaná, ale ani jednomu z nich se nelíbilo, že by měli do boje poslat ženu. Arne zíral na skvrny na stropě. Pokud dokáže Azhure bojovat, pak neviděl důvod, proč ji nepoužít.

„Až dorazí ikarijská letka,“ dodala Azhure významně, „budou v ní ženy. Axisovi to nebude vadit.“

„To bylo předtím, než jsi... hm...“ Belial nemotorně zmlkl.

Azhure se zasmála. Všichni v komnatě věděli, že je těhotná a otcem je Axis. „Než jsem otěhotněla? No, možná. Ale těhotenství mě doposud nijak nezastavilo, že ne? Ranní nevolnosti pominuly a já se teď cítím silnější a zdravější než kdy dřív. A vidíš?“ Přitiskla si ruce na břicho. „Pořád je ploché. Rivkah tvrdí, že ikarijské děti jsou malé, takže moc neztloustnu. A já odmítám trčet doma. Dokud se dokážu udržet na koni, budu bojovat a velet. Proč jsi mi tedy dal tři oddíly lučištníků? Mám jim snad velet z lenošky?“

Belial se zasmál a zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Dobrá, Azhure. Pokud dojde k boji a já usoudím, že bych mohl tebe a tvé oddíly využít, udělám to. Ale,“ dodal a oči i hlas mu zvážněly, „pokud usoudím, že představuješ riziko pro sebe, své dítě nebo oddíly, nikam tě nepustím. Rozumíš?“

Azhure potlačila úsměv. „Dokonale, veliteli.“

„Dobrá,“ řekl Belial okamžitě. „Začneme? Magarizi, co víš o skraelinzích?“

„Naneštěstí nemám dost zpráv na to, abych tě uklidnil, Beliale.“ Magariz vypadal unaveně a napjatě a jízva na jeho tváři vystupovala výrazněji než obvykle. „Víme, že se skraelingové roztáhli po celém Ichtaru a pomalu míří na jih – naše hlídky teď narážejí na malé tlupy v kopcích pod Sigholtem. Ale kolik jich je? Kde se shromažďují? To netuším. Vím jen jedno. Podzim už je za dveřmi a Gorgael měl měsíce na to, aby postavil novou armádu. Určitě sbírá síly k útoku... někde.“

Belial studoval mapu před sebou. „Nejpřímější cesta na jih vede kolem Jervois.“

„A co Psí planina?“ ozval se Arne. „Přes ni by se dostali rovnou do Skarabostu.“

Belial se opřel a zahleděl se na Arna. „Musíme počítat i s tím, ale nepředpokládám, že by Gorgael vyslal tím směrem hlavní voj. Řeka Nordra tvoří přirozenou hranici mezi Psí planinou a Skarabostem. Vzpomeň si, jak je řeka Andakilsa přinutila táhnout Gorkenským průsmykem.“

„Existuje šance, že by nás mohli odříznout od dodávek zásob, Beliale?“ Azhure převzala zodpovědnost za zásobování pevnosti.

Belial se chystal říct, že ne, ale pak se znovu zadíval na mapu. „Pokud se opravdu vydají přes Psí planinu, mohli by nás odříznout od Těsného průsmyku.“

„Pokud, pokud, pokud.“ Magarizův hlas zněl napjatě. „Vždycky *pokud*. Musíme tady sedět a čekat, až udělají první krok?“

„Není toho moc, co můžeme dělat, Magarizi,“ odsekl Belial. „Je nás pořád příliš málo, než abychom vyslali hlídky dál než k Urqhartským kopcům. A Axis...“

Rozhostilo se ticho. *Kdy se Axis vrátí?* Azhure se dotkla svého břicha.

„Potřebujeme Axise,“ dokončil Belial. „A hlídky letky. Magarizi, od letky žádné zprávy nedošly?“

„Ne, Beliale. Poslední, které jsme od jejich zvědů obdrželi, říkaly, že dorazí za tři týdny.“

Belial si povzdychl. „No, ať už máme jakékoli problémy, Borneheld je na tom určitě hůř. Včera v noci jsem dostal hlášení od zvědů v Jervois. Mám dobré i špatné zprávy, přátelé. Borneheld vybudoval mezi Nordrou a Azle síť kanálů jako zátaras z tekoucí vody. Borneheld má dost mužů a s pomocí kanálů by se mu *mohlo* podařit zadržet Gorgaelovy skraelingy přes zimu v Ichtaru.“

„A špatné zprávy,“ skočil mu do řeči Arne, „jsou, že pokud se mu to podaří, bude proti nám moct postavit bojem zocelenou armádu. Borneheld využije všeho, co má po ruce, aby Axise zničil.“

„No, máme asi stejný počet mužů,“ řekl Magariz opatrně s očima upřenýma na Beliala. „Skoro stejný.“

Belial mlčel.

„Kolik mužům velí Borneheld v Jervois, Beliale?“ zeptala se Azhure nakonec.

Belial se zhluboka nadechl. „Nejlepší odhad říká, že asi dvaceti tisícím.“

Všichni tři s sebou trhli a Arne šťavnatě zaklel.

„*Dvaceti tisícům?*“ zopakoval Magariz. „Ale kde jich tolik vzal? V Gorkenské pevnosti jsme jich měli nanejvýš čtrnáct tisíc a Borneheld skoro vyliadnil Achar, aby je sebral. Asi šest tisíc vojáků jsme ztratili v boji a tři tisíce odešly s Axisem... Borneheld odtáhl z Gorkenské pevnosti jen asi s pěti tisíci muži. Beliale, tvé informace musí být mylné.“

Belial zavrtěl hlavou. „Kéž by, příteli, kéž by tomu tak bylo. Ne, Borneheldovo vojsko u Jervois čítá alespoň dvacet tisíc mužů. Zvědové tvrdí, že ravensbundský náčelník Ho'Demi přivedl Borneheldovi aspoň jedenáct tisíc válečníků. A Borneheld může využít uprchlíky z Ichtaru a vojáky ze Sigholtu. Má asi dvacet tisíc mužů, ne-li víc.“

Rozhostilo se ticho. S Ikarii jich bude nanejvýš pět tisíc. Válka o nadvládu nad Acharem bude prudká a krvavá.

Azhure bubnovala prsty do stolu a přemýšlela nahlas. „Ale Borneheld bude muset bojovat na dvou frontách. Vždycky bude muset nechat posádku v Jervois, aby zadržel skraelingy, a jakmile se Axis ujme velení, vydá se bezpochyby napřed na jih Skarabostem, než zamíří na západ do Carlonu. Borneheld bude muset vojsko rozdělit.“

Belial ji pozoroval. „Máš pravdu, Azhure. Ale Axis bude muset udělat totéž. I když se přesune s hlavním vojem do Acharu, bude muset nechat část vojska v Sigholtu, aby střežilo Psí planinu. To poslední, co Axis potřebuje, je, aby mu Gorgael vpadl do zad, zatímco bude bojovat s Borneheldem.“

„No, nezapomeň, že máš ještě moji smečku patnácti alauntů.“ Azhure se zazubila. „Mohli by zvrátit situaci v náš prospěch.“

Muži na ni chvíli zírali, pak vybuchli smíchy.

„Dost o Borneheldovi a skraelinzích,“ řekl Belial a byl Azhure vděčný za to, že prolomila napětí. „V tuto chvíli je vlna uprchlíků, která míří do Sigholtu, téměř stejně velkým problémem.“

Když Belial obsadil Sigholt, poslal malou jednotku mužů do Skarabostu, aby zajistili dodávky potravin a rozšířili zprávy o Proroctví. Zásobování probíhalo docela dobře, ale zvěsti o Proroctví přilákaly do Sigholtu tolik lidí, že se z nich stával obrovský problém. Asi před čtyřmi týdny se začaly objevovat malé skupiny lidí – někdy

jich bylo čtyři či pět, jindy dvacet či třicet – a jejich počet se neustále rozrůstal.

„Beliale, jsem si jista, že není potřeba dělat si starosti,“ řekla Azhure. „Měl bys mít radost, že se na Axisovu stranu přidává tolik lidí.“

„Nepoučuj mě!“ obořil se na ni Belial. „Prostě mi pověz, co jsi s nimi udělala.“ Azhure převzala nejen zodpovědnost za výcvik tří lučištnických oddílů, ale také za výživu, ubytování a celkovou organizaci uprchlíků.

„Ubytovala jsem je ve stanech na severovýchodním břehu jezera. Prozatím máme dost jídla a mnozí z nich si přinesli vlastní. A brzy budeme mít k dodávkám zásob jídlo navíc.“

„Opravdu? Jak to?“ zeptal se Magariz.

Azhure vyhlédla z okna. „Od chvíle, kdy se jezero probudilo k životu, ožily i Urqhartské kopce. Velkou část uprchlíků jsem poslala obdělávat zeleninové zahrady. Osázeli je před dvěma týdny a už brzy budeme moct sklízet. Zjevně za to může voda, která podporuje nový život.“

„Dobře.“ Belial kývl a pohlédl na Arna. „Jsou mezi nimi nějací bojovníci?“

Arne pokrčil rameny. „Většinou jde o venkovany, kteří minulou krutou zimu hladověli, takže jsou ochotni uvěřit čemukoli, co jim přinese lepší život. Ale je mezi nimi mnoho silných a nadšených mladíků. Dokáží se docela dobře ohánět holí.“

„Ale *chtějí* bojovat za Axise,“ zeptal se Belial, „nebo se ženou do Sigholtu jen proto, že jim slibuje ochranu před Gorgaelovými ledovými vichry?“

„Asi tak trochu obojí,“ odvětil Magariz. „Zprávy o pádu Gorkenské pevnosti a ztrátě Ichtaru mnoho Achařanů vyděsily. Přemýšlí, jestli je nezachrání spíše Muž z hvězd, o kterém hovoří Proroctví, než Borneheld. A víš, jaké pověsti se těšil Axis jako Válečná sekera. Ale podle toho, co jsem slyšel, se sem na sever vydal jen zlomek obyvatel Skarabostu. Většina raději zůstala doma u toho, co zná, nebo se bojí aliance se Zapovězenými, o níž mluví Proroctví.“

Belial si povzdychl a protřel si oči. „No, doufám, že nebudou moc ječet, až dorazí letka.“

Magariz přitáhl koni uzdu a mávnutím zastavil hlídku za sebou. Obrátil se v sedle a zapátral po Azhure. Vydali se na delší hlídku do jižní části Urqhartských kopců. Řeka Nordra tekla jen asi půl míle na jih od jejich pozice. Ocitli se na nebezpečném území. Nejen že se kolem toulali skraelingové, ale také Borneheldovo vojsko zesílilo hlídky. Poslední stráž, kterou Belial do této oblasti poslal, se střetla s dobře vyzbrojenou jednotkou dvaceti mužů z Jervois. V následující šarvátce ztratily obě strany téměř polovinu mužů. Proto s sebou tentokrát na hlídku vzal Azhure a dva oddíly lučištníků, kteří už dokázali, že jsou neocenitelní.

Magariz pokynul Azhure, ať přijede blíž. Byli na cestě už osm dní, hlídkovali v horách a zkoušeli sílu jak skraelingů, tak Borneheldova vojska. Narazili na několik malých skupin přízraků a Azhure dokázala, že je stejně klidná a spolehlivá v boji jako u poradního stolu. Lučištníci si vedli stejně dobře jako jejich velitelka, a až se vrátí zpátky, doporučí Magariz Belialovi, aby Azhure podřídil další oddíly. A také alaunti se ukázali být v boji prospěšní. Především narazili na tlupu asi dvou set skraelingů, kteří byli odvážnější a lépe organizovaní než většina ostatních. Azhure vydala rozkazy lučištníkům, pak vyslala alaanty přímo mezi skraelingy. Magariz se vyděsil, protože byl přesvědčen, že i když alaunti útok skraelingů přežijí, jistojistě je zabijí šípy, které na přízraky přšely. Ale alaunti uskakovali a uhýbali, protože instinktivně věděli, kdy jejich směrem letí šíp, a nakonec zabili stejně tolik skraelingů jako Azhuřini střelci. Lučištníci a alaunti se postarali o to, že hlídka utrpěla jen drobná zranění.

„Co si myslíš o údolí před námi?“ zeptal se, když Azhure zastavila Belagueze vedle něj.

„Asi v jeho třetině se nachází tábor,“ řekla. „Muži s koňmi. Zapálili oheň, ale používají vyschlé dřevo, které nekouří.“

Magariz kývl. „Dobře. Kdybys byla jejich velitelka, dovolila bys všem mužům, aby na tak nepřátelském území seděli kolem ohně a zpívali písničky?“

„Ne. Ne. Kolem ohně sedí asi,“ Azhure zaostřila, „patnáct mužů, ale koní je mnohem víc. Postavili hlídky. Možná dalších šest nebo sedm mužů.“

„Dobrá. Co navrhuješ?“

Obrátila se k němu. Jeho tvář byla ve stínu kápě černého pláště temná a nečitelná. „Útok?“

Magariz se zamyslel. „Možná. Pomohlo by nám, kdyby měl Borneheld o dvacet mužů méně, ale na druhou stranu nevíme, kde rozestavil hlídky. Myslím, že dvacet mužů za takové riziko nestojí.“

„Ale kdybychom se zbavili hlídek, mohli bychom muže u ohně zajmout? Dostat z nich informace a pak je zabít?“

„To by bylo ideální. Ale jak se zbavíme hlídek, které nevidíme?“

Azhuřiny oči zchladly. „Pošlu alaunty. Vystopují je. Zabijí je tiše. Do půl hodiny je po nich. Muži u ohně se nedozví, že jsme tady, dokud je neobklíčíme.“

„Udělej to, Azhure. Uvidíme, jak tiše umějí stopovat a zabíjet.“

* * *

Zabíjeli tiše a zkušeně a do dvaceti minut se se zkrvavenými čenichy vrátili zpět k Azhure. „No?“ zeptala se Magarize.

„Půjdeme pěšky, abychom nenadělali rámus. Muži kolem ohně nebudou nic tušit. Pojď a vezmi s sebou lučištníky.“

Než obklíčili patnáct mužů, kteří u ohně odpočívali, zešeřilo se. Azhure držela alaunty blízko u sebe a blížila se po větru, aby pachem nevydělala koně, kteří se pásli u potoka o kus dál. Pět vojáků obešlo oheň ze strany a vydalo se odříznout koně. Magariz pak gesty rozestavil lučištníky a zbytek vojáků a naznačil Azhure, že má zůstat poblíž. Azhure vložila šíp do Vlka.

Dřepěli mezi stromy za hranicí světla ohně a poslouchali, jak spolu muži hovoří. Pocházeli z Jervois a jejich hlídka se už chýlila ke konci stejně jako Magarizova. Ulevilo se jim, že se vyhnuli zoufalé, ozbrojené bandě, která se prý v kopcích ukrývala.

Azhure cítila, jak se Magariz napjal. Pohlédla na něj. Ukázal na vojáka, který se uvolněně opíral o balvan, a zašeptal: „Nevelon. Poručík vévody Rolanda. Je to dobrý muž.“

Azhure na muže pohlédla. Byl mladý a statný, měl husté hnědé vlasy a krátce zastřižený vous. Nebyl ale dost dobrý, když zůstával věrný Borneheldovi, místo aby se přidal k Axisovi.

Magariz položil Azhure ruku na rameno a pošeptal jí do ucha: „Kryj mi záda, Azhure. Chci si s nimi promluvit. Nevelon je rozumný muž. Když si uvědomí, že je obklíčený lučištníky, nepokusí se probojovat ven. Mohou tvoji lučištníci vytvořit kolem nich kruh ze šípů?“

Azhure kývla a pokynula mužům, potom povytáhla obočí. Vlka měla připraveného. „Ted’?“

Kývl. „Ted’.“

Na Azhuřino znamení prosvištěly vzduchem šípy. Muži u táboráku vyskočili na nohy a s hrůzou se zadívali na střely, které kolem nich vytvořily dokonalý kruh.

„Nevelone.“ Magariz vstoupil do světla. „Na zbraně ani nemysli. Stačí, abych dal znamení nebo některý z tvých mužů tasil, a jste mrtví.“

Nevelon krátce kývl a pokynul mužům, ať sundají ruce z jílců.

„Magarizi,“ řekl. „Myslel jsem, že jsi mrtvý.“

„Bohužel ne.“ Magariz stál sebejistě a uvolněně. V záři ohně vypadala jeho zjizvená tvář démonicky. „Vypadá to, že jsme z Gorkenské pevnosti unikli oba nezranění. Pověz, jak se má vévoda Roland?“

V Nevelonově tváři zacukal sval. U Artora, ten chlap se choval tak klidně, jako by se procházel po carlonském dvoře. Měl v plánu je zabít? „Roland žije, ale za poslední měsíce shodil pěkných pár kil.“

„A Borneheld? Je v pořádku? Byl bych nerad, kdyby na útěku z Gorkenské pevnosti podlehl rýmě.“

„Král je v pořádku,“ odpověděl Nevelon opatrně.

Magariz překvapeně zavrával. *Borneheld* je král? Málem upadl, jak mu zraněná noha uklouzla na mokřém kameni.

Nevelon se zazubil a sáhl po noži u opasku. Proslul vrhačskými dovednostmi a snadno Magarize zabije, než dá znamení lučištníkům. Pokud pak zemřou v dešti šípů... No, Magariz je určitě chtěl tak jako tak zabít. Tasil dýku, ale než stačil hodit, vykřikl bolestí a upustil ji. Ze hřbetu ruky mu trčel šíp s krásným modrým opeřením.

„Další se ti zabodne do oka, Nevelone,“ prohlásil ženský hlas, „a já ti ho osobně vrazím do mozku. Rozumíš?“

Nevelon kývl a přitiskl si ruku k hrudi.

„Pak bych ocenila, kdybys mi vrátil šíp, poručíku,“ pokračoval hlas. „Mohl by sis ho vykroutit z rány a hodit ho za Magarize?“

Nevelon nemohl uvěřit tomu, co slyší. Vykroutit šíp z rány? Hrot pronikl tak hluboko, že trčel z dlaně.

„*Hned!*“ rozkázal hlas.

Magariz se jízlivě zasmál. „Poslechni ji, Nevelone. Velmi na těch šípech lpí a nevadilo by jí tě dalším zastřelit, jen aby dostala ten první zpátky.“

Nevelon popadl násadu a vykroutil šíp z rány. Drsně zaskuhral bolestí a s popelavou tváří hodil šíp za Magarize.

„Děkuji,“ řekl hlas a ze tmy se vynořil ten největší pes, jakého kdy Nevelon spatřil. Byl bledě krémový a zlatý a s pohledem upřeným na Nevelonovo hrdlo opatrně zamířil k šípu. Vzal ho do zubů a zmizel opět ve tmě.

„Děkuji, Azhure,“ zavolal Magariz tiše. „Myslím, že jsi mi zachránila život.“

Nevelon jméno zaslechl. Azhure?

Magariz přesunul černé oči zpět k Nevelonovi. „Borneheld je králem? Priam je mrtvý?“

Nevelon obezřetně kývl. Teď už dokázal ženu rozeznat. Měla havraní vlasy a v rukách držela napnutý nádherný luk. Všiml si, že dva z jeho mužů, Ravensbund'ané, na luk upřeně hledí. „Ano. Priam zemřel před několika týdny. Zapálil se mu mozek a zešlél.“

„No,“ řekl Magariz. „Vzkaz zůstává stejný.“

Vzkaz? Copak je nechá žít?

„Jak vidíš, Nevelone, nosíme s Azhure znak krvavě rudého slunce. Víš proč?“

Nevelon zavrtěl hlavou.

„No, pak by sis ho měl zapamatovat. Je to znak Muže z hvězd. Přece si vzpomínáš na Proroctví, o kterém mluvili všichni v Gorkenské pevnosti.“

„Je to lež.“ Nevelonův hlas nezněl zrovna jistě.

„Ne,“ řekl Magariz a tvářil se skutečně upřímně. „Proroctví nelže. Čekáme na Muže z hvězd, který nás a Achar povede za vítězstvím nad Gorgaelem.“

„Axis!“ odplivl si Nevelon, protože si vzpomněl, že Magariz označil v Gorkenské pevnosti za Muže z hvězd právě Axise, zrovna když odhalil svoji zrádnou povahu a opustil Bornehelda. „Oba jste zradili Gorkenskou pevnost.“

Magarizova tvář ztvrdla. „Ne, Nevelone. Axis, já i ostatní jsme udělali to nejlepší, co se dalo, v situaci, kdy jsme nemohli zvítězit. Teď poslouchej, protože mám pro Bornehelda vzkaz. Pověz mu, že pokud se nepostaví na stranu Muže z hvězd, zemře. Jen Axis dokáže dovést Achar k vítězství. Pověz mu, že pokud bude i nadále odmítat Proroctví, pak ho Proroctví zničí. I když získal království, neužije si ho. Axis přichází a stojí za ním moc Proroctví.“

„A Zapovězení?“ zeptal se Nevelon drsně.

„Jsou to naši *přátelé*, Nevelone,“ řekl Magariz. „Uzavřeli jsme spojení a vybudovali ho na důvěře a přátelství. Pověz mi, jak moc věří Borneheld svým spojencům? Zprávy o Proroctví se šíří Acharem. Minulost se vám rozpadá pod nohama. Pohlédni do budoucnosti a obejmí ji, Nevelone.“

Nevelon plivl Magarizovi k nohám.

„Odvážný, ale poněkud pošetilý čin, Nevelone. Co jím získáš? Nezapomeň na můj vzkaz Borneheldovi. Teď už musím jít. Ať tě ani nenapadne nás sledovat. Rozehnali jsme vám koně a bude trvat několik hodin, než je najdete. Mohl bych vám sebrat zbraně, ale neozbrojení byste byli snadnou kořistí pro skraelingy a já chci, aby se můj vzkaz dostal k Borneheldovi. Tvé hlídky jsou mrtvé, zabili je psi. Azhure?“

Azhure tiše hvízdla. Ze stínů vystoupilo patnáct alauntů a obklíčilo Nevelona a jeho muže.

„Pohlídají vás, než odejdeme,“ řekl Magariz. „Pohněte se a zabijí vás. Azhure?“

Kývla a zamumlal něco Sicariovi, který upíral zlaté oči na Nevelonovu tvář. Cítil mužovu krev.

Magariz ucouvl a položil ruku na Azhuřino rameno. O okamžik později zmizeli ve stínech.

Nevelon stál a zíral na psy.

„Raději udělej, co řekl, poručíku Nevelone,“ řekl jeden z Ravensbund'anů tiše. „Jsou to legendární alaunti.“

Nevelon na Ravensbund'ana překvapeně pohlédl. Polkl, zůstal nehybně stát a tiskl si zraněnou ruku k hrudi, dokud tajemní psi nesplynuli s nocí.

Ale i poté se skoro hodinu nikdo nepohnul.

25

Hvězdná brána

Seděli v loďce s plochým dnem na hladině fialového jezera pod svítícími krystaly. Kolem se rozléhala hudba Hvězdného tance. Někdy spolu hovořili, ale povětšinou mlčeli.

„Pověz mi o Hvězdných bozích,“ požádal Axis. „Učení Hvězdného poutníka a Jitřenky mě zmátlo.“

„Čím?“ zajímal se Orr.

„Existuje devět Hvězdných bohů,“ řekl Axis a Orr kývl. „Ale znám jen sedm jmen. Adamon a Xanon jsou dva starší bohové nebes. Silton je bůh ohně. Pors bůh vzduchu. Zest bohyně země. Flulia bohyně vody. A Narcis bůh slunce. Ale bohové měsíce a písňe nemají žádná jména. Proč?“

„Během tisíců let se sedm z devíti Hvězdných bohů lidem odhalilo,“ odpověděl Orr. „Jen bohové měsíce a písňe nám teprve musejí prozradit svá jména. Za čas, možná to bude trvat dalších tisíc let, budeme znát všech devět.“

Axis se lehce zamračil. „Ale tito bohové jsou velmi vzdálení, Orre. Když jsem býval Válečnou sekerou a uctíval Artora, často jsem cítil jeho přítomnost ve svých modlitbách a myšlenkách. Ale když se modlím k Hvězdným bohům, necítím je.“

„Jsou tady, Axisi, ale jsou uvězněni.“

„Uvěznění?“

Orr lítostivě potřásl hlavou. „Ani ty, ani já s tím nemůžeme nic dělat, Muži z hvězd. Vůbec nic. Bitva mezi Artorem a Hvězdnými bohy se nás netýká.“

„Bitva?“

O tom ale Orr odmítl dál mluvit. Opět se rozhostilo ticho, které trvalo celé hodiny (dny?) a narušoval ho jen Hvězdný tanec.

Později se Axis zeptal na Posvátná jezera. „Odkud se vzala? Proč jsou posvátná? Magická?“

Orr se neklidně zavrtěl. „Před mnoha tisíci lety, Axisi, dlouho přede mnou, Staří bohové, ti, kteří tu byli dokonce ještě před Hvězdnými bohy, seslali na Tencendor ohnivou bouři, která trvala mnoho dnů a téměř sežehla všechen život. Přežili jen ti, kdo se ukryli hluboko v jeskyních.“

Ohnivá bouře nás obdarovala jezery, která nám měla neustále připomínat moc Starých bohů a nicotnost našeho bytí. Říká se, že se Staří bohové nevrátili na nebesa, nýbrž spí pod Posvátnými jezery.“ Orr se usmál. „Ale tomu já nevěřím. Nikdy jsem je neviděl ani neslyšel, a to tady v tichosti pozoruji dění okolo už opravdu hodně dlouho.“

Axis si zamyšleně podepřel bradu rukou. Orr mu ukázal hezké obrázky, ale nic víc. Otevřel ústa, aby se zeptal na ohnivou bouři, ale Orr ho přerušil.

„Nastal čas, abys mi ukázal, kolik ses toho naučil, Axisi. Vezmi nás k Hvězdné bráně.“

Hvězdná brána! Axis pohlédl dolů na prsten. Soustředil se na cíl, kterým bylo doplout lodí k Hvězdné bráně, k nejposvátnějšímu místu Ikarii.

Hvězdy na prstenu změnily konstelaci a Axis ji bedlivě prostudoval. Sáhl po moci Hvězdného tance a tiše zabroukal melodii.

Pluli tunely, pod podivnými mosty a zvláštními jeskyněmi. Některé zely prázdnotou, v jiných se kolem vody krčily ruiny měst, další ukrývaly celé zkamenělé lesy a ještě v dalších panovala taková mlha, že Axis neviděl ani na vzdálenost natažené paže před loďku.

„Všimni si,“ řekl převozník, „že podzemní řeka, po níž jsme se vydali, odpovídá melodii, kterou zpíváš.“

„A kdybych byl na povrchu?“ zeptal se Axis a udržoval přitom melodii dál v hlavě. „Jak bych cestoval tam?“

„To netuším, Axisi Úsvite. To budeš muset odhalit sám.“

Nakonec dorazili do malé jeskyně a loďka zastavila u kamenného schodiště, které stoupalo z vody. Axis přivázal loďku k malému kamennému sloupku.

„Pojď“, řekl převozník, vystoupil z loďky a zahalil se do pláště.

Orr vedl Axise úzkou chodbou, která pozvolna stoupala vzhůru. Axis si postupně všiml svištění větru a modrého, pulzujícího světla.

„Co je to za zvuk? Za světlo?“ zeptal se Axis a namáhavě lapal po dechu, jak se snažil udržet s převozníkem krok.

„Vydává je Hvězdná brána“, odvětil Orr. „Pojď.“

V následujícím okamžiku vešli do komnaty s Hvězdnou bránou.

Axis žasl stejně jako Faraday. Komnata byla nádherná. Ale na rozdíl od Faraday, kterou napadlo, že se podobá Měsíční komnatě v carlonském paláci, si Axis ihned uvědomil, že Ikarii podle ní postavili svoji Aulu. Byla dokonale okrouhlá a lemovaly ji sloupy a oblouky. Každý sloup byl vytesán z průsvitného bílého kamene a nesl podobu okřídleného nahého muže. Většina mužů stála s hlavou skloněnou, pažemi zkříženými na hrudi a křídly roztaženými tak, aby se dotýkaly křídel sousedů a tvořily vrcholy lomených oblouků. Ale Axis si všiml, že sloupy na opačné straně komnaty vypadají jinak. Tito okřídlení muži stáli s hlavami vztyčenými a doširoka otevřenými zlatýma očima hleděli do středu komnaty, přičemž paže měli radostně zvednuté stejně jako křídla.

„Představují dvacet šest talonů zaklínačů, kteří byli pohřbeni v mohylách nad námi“, řekl převozník a Axis si uvědomil, že se ocitli přímo pod mohylami, kde Gorgaelova bouře zabila tolik jeho mužů. A kde ztratil Faraday.

Orr se pohnul vpřed a pokynul Axisovi, aby ho následoval. Vypadalo to, že střed místnosti zabírá kruhové jezírko s nízkou obrubou. Po klenutém stropě nad ním se honily modré stíny. Z jezírka vycházely pulzující modré světlo i hukot bouře.

Axis nahlédl do Hvězdné brány, stejně jako Faraday, a uvědomil si, že představuje dveře do vesmíru. Do skutečného vesmíru, ne do ubohé imitace, která prosvěťovala noční nebe. Hvězdný tanec se zde hlasitě rozléhal a Axis věděl proč. Hvězdy tu vířily a tančily, slunce se honila galaxiemi, měsíce se kolébaly planetárními systémy a světélkující komety si razily cestu vesmírem.

Byla to nepředstavitelná a téměř neodolatelně svůdná krása. Hvězdný tanec na Axise volal, prosil ho a žadonil. Toužil po milenci a zvolil si Axise. Pojd'! prosil. Pojd'! Projdi branou. Pojd' ke mně!

„Odolej volání,“ šeptal Orr. „Odolej.“

Axis se proti svodům Hvězdného tance obrnil a nechal se prostoupit krásou vesmíru. Žasl nad jeho barvami. Když na povrchu pohlédl na nebe, viděl jen stříbrné hvězdy, které občas měly zlatý nebo rudý nádech. Ale když hleděl do Hvězdné brány, viděl smaragdově zelené, zlaté nebo fialové galaxie, chrpově modré nebo karmínově rudé sluneční systémy a jednotlivé hvězdy se pyšnily všemi barvami duhy.

„Když se na povrchu zadíváš na noční nebe, hledíš na vesmír závojem vzduchu, větru, mračen a zvuku,“ vysvětlil Orr. „Abys spatřil skutečný vesmír, musíš buďto zemřít, nebo stát na okraji Hvězdné brány.“

Axis netušil, jak dlouho do Hvězdné brány hleděli, ale nakonec se zachvěl a odvrátil. Nedokázal už volání Hvězdného tance dál snášet. Pokud necouvne, nemusí mu odolat.

Axis se rozhlédl po komnatě, potom prošel kolem první z dvaceti šesti soch talonů zaklínačů. Všechno to byla díla skutečného mistra. Axis se něžně dotkl čtvrté sochy, kterou míjel. Kámen pod jeho prsty byl studený a tvrdý.

„Nedělej to, Axisi,“ řekl Orr. „Dotykem zneuctíváš ty, kteří odešli.“

„Jsou už dávno mrtví, Orre. Myslím, že jim to nebude vadit. A kromě toho,“ dodal, natáhl se a pohládl roztažené křídlo osmé ze soch, „budu jednoho dne stát mezi nimi.“

„Axisi.“ Orrův hlas zněl přísněji. „Od dávných dob se traduje, že dotýkat se soch přináší smůlu. Měl bys poodstoupit.“

Axis přešel k deváté soše a napřáhl ruku, připraven dotknout se a ucuknout, ale místo aby prsty nahnatal studený, tvrdý kámen, ruka mu sochou pronikla.

Axis šokovaně vydechl, ucouvl, ale pak se naklonil blíž a znovu se zdráhavě natáhl. Socha se zatřpytila, zavlnila a nakonec úplně zmizela. Axis s Orrem hleděli jen na prázdné místo.

„Byla to iluze,“ vykoktal Orr nakonec. „Iluze!“

Axis spustil ruku. „Co to znamená, Orre?“

Orr se zabalil do pláště. „Nic takového jsem ještě nikdy neviděl,“ zašeptal. „Nikdy.“

„Neviděl co?“ osopil se na něj Axis.

„Devátý z talonů zaklínačů se vrátil,“ pronesl Orr slabě. „Vlčí hvězda Úsvit prošel branou zpět.“

Axis zalapal šokovaně po dechu. „Kdy?“

„To nevím,“ řekl Orr. „Zemřel před čtyřmi tisíci lety, ale vrátit se mohl kdykoli.“

„To *on* mě vycvičil? A Gorgaela?“

„Mohl na sebe vzít jinou podobu,“ řekl Orr. „Jakoukoli. Může být dítětem, starcem, mladou kráskou. Vlčí hvězda byl mocný, už když zemřel a odešel Hvězdnou bránou. Pokud ale měl dost sil na to, aby se vrátil zpět, pak je mocnější, než si umíme představit.“

„Ale proč, Orre? Proč se vrátil? Proč se nám neodhalil?“

Orr pokrčil rameny.

Axis rychle přešel rukou po ostatních sochách. Všechny byly skutečné. Otočil se k Orrovi. „Kde může být?“

Orr se drsně zasmál. „Kéž bych to věděl, Axisi Úsvite, protože pak bych věděl i to, kam se před ním schovat.“

„Proč to říkáš?“ Axis nedokázal skrýt, jak velké si dělá starosti.

„Protože Vlčí hvězda byl strašlivý, skutečně strašlivý talon zaklínač. Jeho moc byla *zhoubná*!“ řekl Orr. „Byl tak strašlivý, že ho nakonec zavraždil vlastní bratr.“

Zhoubná? pomyslel si Axis a vzpomněl si, jak neradi o svém předkovi Jitřenka s Hvězdným poutníkem mluvili.

„Kdo je hrozivější, Orre, Vlčí hvězda nebo Gorgael?“

Orr odpověděl bez zaváhání. „Vlčí hvězda by mohl být mnohem větší hrozbou, Axisi.“

„Ale proč by nás Vlčí hvězda oba vycvičil?“ zeptal se Axis. „Proč?“

„Protože vámi oběma manipuluje, Axisi. Ať už k tomu má jakýkoli důvod.“

Ale *proč* to dělá? ptal se Orr sám sebe. Chce se pomstít? Proto se Vlčí hvězda vrátil?

„Orre,“ řekl Axis. „Jaké je spojení mezi Vlčí hvězdou a Proroctvím Ničitele? Pokud Vlčí hvězda manipuluje mnou i Gorgaelem, nemanipuluje také Proroctvím? Nebo snad Proroctví manipuluje jím?“

Je *Vlčí hvězda* zrádce, před nímž varuje třetí sloka Proroctví? přemýšlel Axis.

„Orre, musím to oznámit Jitřence a Hvězdnému poutníkovi. Možná se nám podaří zjistit, kde je. Proč se vrátil. Ale napřed musím udělat ještě jednu věc. Poslední věc. Dal jsem slib.“

„Co?“

„Musím pomoci Volnému pádovi vstát z mrtvých,“ řekl Axis a upřeně se zahleděl převozníkovi do očí. „A ty mi v tom pomůžeš.“

26

Gorgaelův nový přítel

Gorgael zíral na zmrzlou šedou břechku. Byly to ostatky skraebolda, kterého Belial zabil před Gorkenskou pevností, a Gorgael byl odhodlán s nimi něco udělat.

Měl skraelingy a ledové červy, ale pro výpravu na jih toužil stvořit něco mimořádného. Rychle sbíral síly pro zimní tažení na jih přes Jervois, a možná dokonce přes Psí planinu.

Gorgael toužil po něčem, co by umělo létat. Něčem, co by přimělo Axise zpopelavět starostí. Něčem, co by ničilo Ikarii ve vzduchu.

Tak se na to podíváme, řekl si Gorgael a zahleděl se na šedou hmotu před sebou. Draci? V dětství mu skraelinzská chůva šeptala příběhy o velkých dracích, kteří kdysi létali po nebi. Byli krásní a krutí a dokázali unést tvora velkého jako velrybu. Ale draci byli příliš okázalí a také příliš velcí, než aby je stvořil z toho, co má k dispozici.

Tak co? Gorgael přešlápl a drápy mu zacvakaly o podlahu.

„Gorgaeli,“ ozval se za ním milovaný hlas.

„Drahý muži!“ vykřikl potěšeně. Dvě návštěvy v tak krátké době – dostalo se mu skutečného požehnání!

Temný muž vystoupil z kouta, který ubohý ohýnek nedokázal osvětlit. Jeho postava byla od hlavy až patě zahalená do těžkého pláště a od stínů okolo se téměř nedala rozeznat.

„Chystáš se stvořit něco nového?“ zeptal se Temný muž.

„Ano,“ řekl Gorgael a ukázal na šedou břečku před sebou. „Byl to skraebold, který mě zklamal. Chystal jsem se hodit jeho ostatky vránám, ale...“

„To by byla zbytečná ztráta dobrého materiálu,“ dokončil za něj Temný muž zamyšleně.

„Přesně tak,“ řekl Gorgael a potlačil vítězoslavný tón v hlase.

„A co chceš stvořit, Gorgaeli?“ zeptal se Temný muž. „Jakého tvora chceš podřídít své vůli?“

Gorgael nedokázal odpovědět. Mračil se na šedou břečku, jako by to byla její vina.

„Okřídleného démona,“ navrhl Temný muž a vsunul ruce v rukavicích hlouběji do rukávů.

„Okřídleného démona,“ zopakoval Gorgael. Ano, to znělo dobře.

„Se zlobřím břichem.“ Hlas Temného muže zněl hlasitěji.

„Se zlobřím břichem.“ Gorgael kývl. „Ano. Ano, to se mi líbí.“

„A velkými čelistmi.“

„Co je to za tvora, Drahý muži?“

Temný muž naklonil hlavu na stranu a zadíval se na chráněnce.

„Copak ho nepoznáváš, Gorgaeli?“

Gorgael zavrtěl podrážděně hlavou.

„S dračími drápy,“ napovídal Temný muž.

V Gorgaelově mysli se probudily zasunuté vzpomínky na staré noční můry. „A pichlavýma očima!“ vykřikl.

Temný muž se ve stínech kápě usmál. „Jeho hlas bude vzbuzovat zoufalství.“

„Gryf!“ zavřískl Gorgael vítězoslavně.

* * *

Oba napjatě čekali, protože si nebyli jisti, jak zaklínání dopadlo. Gryf měl být tvorem, který by přežil nejen ve sněhu a ledu Gorgaelovy domoviny, ale také v mírnějším podnebí jižního Acharu. Bude se muset vznášet na poryvech teplého větru nad Grálovým jezerem, aby pronikl do srdce Axisovy armády. Měl to být odvážný a věrný tvor s jedním jediným cílem.

„Budeš mým předvojem,“ řekl Gorgael. „Mým heroldem. Tvůj hlas bude mým a bude tím posledním, co vojska Muže z hvězd uslyší, až budou umírat. Bude zoufalstvím.“

Práce na gryfovi mu dělaly velké starosti. Píseň znovuzrození byla při použití Temné hudby nebezpečná. Moc Tance smrti prostoupila Gorgaela i Temného muže, takže museli s Písní doslova bojovat. Ale Temný muž, Drahý muž, byl skutečný mistr, proto nedovolil, aby se jim Temná hudba vymkla zpod kontroly a napáchala škodu v komnatě.

Oba zpívali a čekali, zatímco jim šedá břecha tuhla, teplala a zmítala se pod rukama. Když Píseň spěla ke konci, Gorgael byl téměř v extázi. Vrazil ruce do ohně v krbu a popadl dva řetavé uhlíky. Ignoroval vlastní popáleniny, odnesl uhlíky ke svíjející se hmotě na podlaze a vrazil je hluboko do jejího středu. Vyprostil ruce zrovna ve chvíli, kdy Píseň utichla, a Drahý muž ho odtáhl do bezpečné vzdálenosti.

„Teď musíme čekat, Gorgaeli,“ řekl.

Šedé bláto ztmavlo a docela pozbylo tvaru, takže jediné, co Gorgael viděl, byla třesoucí se černá hrouda, která pohlcovala i zbytky světla v místnosti. Hluboko v jejím nitru žhnuly dva rudé uhlíky. Čas od času sebou hrouda trhla a pokaždé přitom zdvojnásobila svoji velikost. Brzy museli Temný muž i Gorgael ustoupit, aby je rostoucí netvor nepohltl.

„Něco se pokazilo,“ zasyčel Gorgael náhle. „Nezazpívali jsme správnou píseň. Zapomněli jsme nějaký verš nebo notu. Nepoužili jsme dost moci, aby stvoření bylo úspěšné.“

„Trpělivost, Gorgaele!“ obořil se na něj Temný muž. „Vždycky jsi tak netrpělivý!“

Gorgael se ihned zklidnil a znetvořená tvář se mu zachmuřila. Napadlo ho, jestli nenastal čas ovládnout i Temného muže.

„Ach!“ vydechl Temný muž. „Rodí se!“

Gorgaelův okamžik vzdoru pominul. Sklopil oči. Černá hrouda se nyní podobala malému balvanu a byla potažená tmavou blánou. Uvnitř se něco kroutilo, jako by se to snažilo probojovat ven.

V membráně se znenadání objevila díra a o okamžik později se blána roztrhla i na druhé straně. Vykoukla z ní hladká hlava se dvěma zářícíma očima, které slibovaly smrt. Tvor zamrkal, rozhlédl se a vítězoslavně zavřískl.

Jeho hlava se podobala obrovské orlí.

Gorgael nadšeně zafňukal. Opravdu *zazpívali* správnou píseň!

Netvor otočil hlavu, divoce se pustil do membrány a během tří či čtyř trhnutí byl venku. Postoupil vpřed, zadíval se zvědavě na Temného muže a na Gorgaela, pak si před Gorgaelem dřepł a ve spontánním projevu podřízenosti složil hlavu na přední spáry.

Gorgael se sklonil a pohladil gryfa po lesklém hnědém peří na hlavě. Gryf zavřel oči a spokojeně zamručel. Znal svého pána. Gorgael mu přejel rukama po těle. Z lopatek a páteře mu vyrůstala elegantní křídla se stejně hnědým peřím, jaké mu zdobilo hlavu. Ale tam gryfova podobnost s ptákem končila. Měl svalnaté tělo velké kočky s krátkou a hustou hnědou srstí, která dokázala zastavit nepřátelské drápy i šípy. Za tělem se kýval dlouhý ocas s chomáčem na konci. Běhy měl krátké, ale velmi svalnaté a zakončené obrovskými tlapami. Při každém Gorgaelově pohlázení gryf vytahoval a zatahoval drápy.

Byla to děsivá bestie.

Temný muž měl rovněž radost, a to nejen z gryfa, nýbrž také z Gorgaela. Gorgael dělal, co bylo v jeho silách, aby postavil novou armádu, a Temný muž věděl, že se skraelingové a ledoví červi pod velením skraeboldů, kteří byli odhodláni svého pána už znovu nezklamat, shromažďují na jihozápad od Hsingardu. Nebude trvat dlouho a budou moci zahájit nový útok.

Temný muž nebyl v zabíjení žádný nováček a už se těšil na boj a masakr, který bude následovat.

Přinášely mu zadostiučinění.

„Gorgaele, příteli. Vložil jsem do Písně znovuzrození ještě něco navíc. Trochu víc významu do Temné hudby, když jsme ji splétali a vybírali jí cíl. Gorgaeli, gryf je samice. Obávej se jejího břicha.“

Gorgael přejel rukama s drápy gryfce po těle a prohmatával jí břicho. Zamračil se.

„Příteli. Gryfka brzy vrhne devět mlád'at, přesné kopie sebe sama. Už možná zítra budeš mít deset takových tvorů. Za několik měsíců vyrostou a zesílí a ty budeš mít smečku, které se nic nevyrovná. A mlád'ata se budou dál množit. Všechno to budou samice a narodí se březí.“

Temný muž byl přesvědčen, že vše udělal správně. *Myslel* si, že použil hudbu tak, že se rozmnožování přeruší po devíti mlád'atech. Naneštěstí se mýlil.

„Bude hodná. Poslušná jako ten nejlepší pes,“ řekl Drahý muž a ustoupil. „Ale mnohem, mnohem víc smrtící.“

Gorgael gryfku ještě chvíli hladil, potom se ostrým krokem vydal ke křeslu u ohně. „Pojď,“ řekl a luskl prsty.

Gryfka poslechla, vydala se ke křeslu a lehla si Gorgaelovi k nohám. Gorgael pohlédl na Drahého muže a oči se mu zaleskly. „Posedíš se mnou chvíli?“ zeptal se a ukázal na prázdné křeslo na opačné straně krbu.

„Jen chvíli, Gorgaele. Brzy už musím být někde jinde.“ Temný muž se posadil do prázdného křesla, netrpělivě mávl rukou a oheň v krbu vzplál.

Kde asi? přemýšlel Gorgael. Nikdy se mu nepodařilo zjistit, kde, jak nebo v jaké podobě Temný muž žije, když není s Gorgaelem. Možná se prostě rozplynul, dokud ho opět nebylo potřeba.

Temný muž pobaveně zabručel. „Ach, já žiji někde jinde, Gorgaele. Mám práci, úkoly a hudbu, kterou musím zazpívat.“

„Slyšel jsi v poslední době o Axisovi, Drahý muži?“ zeptal se Gorgael. „Jak se bratrovi daří?“

„Už nějakou dobu jsem ho neviděl ani o něm neslyšel,“ přiznal nakonec Temný muž. „Je to, jako by přestal existovat.“ Zazubil se pod kápí.

„Je mrtvý?“ zeptal se Gorgael. To pomyšlení ho zklamalo. Těšil se, až bratra rozsápe na kusy.

Temný muž se rozesmál. „Ne, není mrtvý, Gorgaeli. Žije, jeho smrt bych vycítil... stejně jako tvoji. Ale mám zprávy o Borneheldovi... a o Faraday.“

Gorgael se napřímil. „Jaké?“

„Borneheld se stal králem,“ řekl Temný muž přemítavě. „Priama prý zabilo šílenství. A pokud je Borneheld králem, Faraday je královnou. Teď je z ní ještě chutnější sousto, Gorgaeli, mnohem chutnější.“

„Chutnější,“ zopakoval Gorgael a v myšlenkách byl u ženy daleko na jihu. U královny. Faraday.

27

Letka přistává

Poslední z Ikarii, kteří mířili do Sigholtu, opustil Rozeklanou horu tři dny před koncem měsíce suchého listí. Spáry a perutě letky odlétly už před několika týdny a všechny už určitě přistály v Sigholtu. Od jejich odletu opouštěly horu každý den malé skupinky zaklínačů.

Mezi posledními byli i Jitřenka s Hvězdným poutníkem. Vraní chochol se zdráhal opustit bezpečí Rozeklané hory pro neznámý svět. Dokud se Axisovi nepodaří znovu dobýt Tencendor, většina Ikarii zůstane na Rozeklané hoře. Stál na balkóně a díval se, jak matka s bratrem mizí za Horami ledových stěn. Musel bojovat se žalem, který ho hrozil pohltnout. Osud Ikarii se mu vymkl z rukou. Čekala je pouť zpět do domova, po němž tolik toužili, nebo cesta ke skonu všech jejich snů?

„U hvězd, Axisi,“ řekl Vraní chochol a vítr mu cuchal černá pera na šíji, „nepohrbi naděje Ikarii v bitvách s Borneheldem a Gorgaelem. Slíbil jsi, že nás zavedeš zpátky do Tencendoru. Raději bys měl své slovo dodržet.“

* * *

Nikomu z těch, kdo opustili Rozeklanou horu, neunikl význam letu na jih. Poprvé za tisíc let mířili Ikarii do Tencendoru a nevznášeli se jen nad Horami ledových stěn nebo nad Avarinheimem. Nikdo si nemyslel, že je čeká snadná cesta, a všichni věděli, že utrpí ztráty na životech. Ale znovu se v nich probudil ikarijský duch. Konečně dělají něco pro to, aby získali zpět své dědictví.

Několik hodin poté, co odlétli z Rozeklané hory, narazili na vzdušný proud, který je vynesl vysoko k nebesům. Celé hodiny stoupali ve spirálách vzhůru a směrem na jih postupovali jen pomalu. Výhled byl úžasný. Hluboko pod nimi se vzpínaly a řítily do hlubin Hory ledových stěn, které na jihu přecházely v Ledovou pustinu a na východě v avarinheimský les. Dál na východě se na slunci třpytilo Vdovské moře. Jitřenka se na vzdušném proudu naklonila a pohlédla na Nordru, která z takové výšky vypadala jako had plazící se Avarinheimem. Řeka byla dárkyní života pro Avarinheim i holé pláně Acharu a Avar ji uctívali skoro stejně jako posvátný Strom země. Jitřenka se usmála a přivřela před prudkou září slunce oči. Jaké štěstí, že Gorgaelova mračna nezahalila Avarinheim. Les se zeleně a černě vlnil jako moře a Jitřenka doufala, že se dožije okamžiku, kdy bude na pláních za Hraničními vrchy zasazen první strom.

Vysoko nad ní mávl Hvězdný poutník na ostatní, aby zamířili víc na východ. Let bude trvat tři nebo čtyři dny a každou noc si odpočinou v Avarinheimu. Avar rozbili uvnitř ochranných stěn Hraničních vrchů tři tábory, aby mohli Ikarii nabídnout jídlo a oheň. Avar sice byli ochotní Ikarii pomoci, ale s aktivní podporou Axise se rozhodli počkat až na Faraday.

Letěli dál na jih a Jitřenka vzpomínala na to, jak jí matka vyprávěla o posvátných místech, která Ikarii ztratili. Spatří ještě Kapradinové jezero, Matku a Ostrov mlhy a paměti? Dovolila si snít a doufat.

* * *

Azhure se přiblížila ke kruhu ikarijských a acharských válečníků tiše, aby nevyrušila ty, kdo bojovali v jeho středu. Většina ikarijské letky dorazila už před třemi týdny a její intenzivní výcvik s Belialovými muži rychle pokračoval.

Bystrozrak Železný spár zůstal věrný slovu, které dal Axisovi, a předal velení nad letkou Belialovi. Nijak toho nelitoval. Každé rozhodnutí týkající se letky Belial vždy napřed bedlivě prodiskutoval s Bystrozrakem a veliteli spárů. Ve skutečnosti byli Bystrozrak a jeho dva starší velitelé spárů – Vysoké oko Černokřídlý a Šíré křídlo Havran – začleněni do kruhu Belialových poradců a získali stejné postavení jako Magariz, Arne a Azhure. Bystrozrak si Beliala velmi vážil. Byl to dobrý muž a schopný vůdce. Axis si zástupce vybral dobře.

Ikarii šokovalo, jak mizerné jsou jejich bojové dovednosti v porovnání s prachožrouty, a to i navzdory Axisovu varování. Poslední tři týdny nedělali skoro nic jiného, než že s Belialovými muži cvičili boj zblízka. Na počátku prachožrouti Ikarii snadno poráželi a mnoho Ikarii trávilo dlouhé hodiny v noci tím, že si natíralo odřeniny a modřiny léčivými mastmi nebo se vyhřívalo v životodárných vodách Jezera života. Ale Ikarii hnala vpřed hluboko zakořeněná hrdost, proto se rychle učili. Ve skutečnosti byli tak odhodlaní ukončit sérii zahanbujících proher, že stále víc Ikarii vycházelo ze soubojů s Belialovými muži vítězně. Především Ostré pero si získal jejich úctu.

Azhure se plížila podél okraje kruhu, dokud se mezi natěsnanými válečníky neobjevila skulina. Protlačila se jí.

Pěnice bojovala s vojákem z Arnovy jednotky. Byl to svalnatý rusovlasý válečník s mnoha zkušenostmi. Pocházel z Aldeni a jmenoval se Edowes. Acharští vojáci brzy zjistili, že ikarijské ženy jsou stejně odhodlané jako muži. Nyní se bojovníci přetahovali ve středu kruhu a bylo zjevné, že Edowes neposkytuje Pěnici ani tu nejmenší výhodu.

Od chvíle, kdy Ostré pero Pěnici před Azhure a ostatními vojáky perutě zahanbil, snažila se být Pěnice ze všech sil letce přínosem. Dnes měla poprvé pocit, že má dobrou šanci protivníka porazit, ale „zabít“ ho bylo až dráždivě obtížné.

Azhure se rozhlédla po kruhu. Arne stál uvolněně stranou, paže měl založené na hrudi a své pocity jako vždy ukrýval za bezvýraznou maskou. Jen to, jak trhal stéblem, které žvýkal, naznačovalo, že mu výsledek souboje dělá starosti. Několik kroků od něj stál Ostré pero Zpěvák, velitel Pěničiny perutě. Křídla napjatě tiskl k zádům a ruce

nevědomky svíral v pěst, jako by toužil skočit do kruhu a Pěnici pomoci.

Pěnice i Edowes byli oblečeni do lehké zbroje, ale během šarvátky každý z nich utržil pěknou řádku modřin. Náhle Pěnice zabručela a klesla na kolena, jak ji Edowes tvrdě zasáhl do žeber. Hůl jí vyklouzla z prstů. Azhure se stáhl žaludek a jen taktak ovládla nutkání skočit na Edowese a strhnout ho zpátky.

Edowes zvedl hůl do výše ramen, aby zasadil poslední ránu. Ale hrubě protivnici podcenil. Pěnice přesunula prsty po holi, sevřela ji a tvář se jí odhodlaně stáhla. Vší silou trhla holí vzhůru a zasáhla Edowese přímo do rozkroku.

Všichni muži v kruhu soucitně zasténali, když uslyšeli nepříjemné křupnutí. Edowes zavyl, upustil hůl, klesl na zem a chytil se za zraněné mužství.

Azhure si přitiskla ruce na ústa, aby zakryla úsměv, a pohlédla na vítězoslavnou Pěnici. Ikarijské ženě se oči třpytily hrdostí a vůbec nelitovala toho, že připravila Edowese o jakoukoli naději na to, že si užije společnost mladé ženy ze Skarabostu, o kterou se už několik týdnů ucházel.

Ostré pero poplácal Pěnici po zádech, potom jí podal ruku. „Jsem nesmírně rád, že tě tohle nenapadlo, když jsi cvičila se mnou, Pěnice,“ zasmál se. Obrátil se k Arnovi. „Myslím, že mi dlužíš džbánek Reinaldova kořeněného vína, Arne. Už se těším, až si ho dám k večeři.“

Diváci se postupně rozešli a Azhure s Pěnicí se pomalu vydaly přes cvičiště, které sousedilo s Jezerem života. Pevnost se stříbrošedě třpytila na slunci, protože teplo Jezera života zbavilo Sigholt a okolí Gorgaelových mračen.

„Dobrá práce,“ blahopřála Azhure Pěnici. „Všimla sis, jak všichni muži při tvém zásahu zbledli?“

Pěnice se zasmála. Stále byla zadýchaná z vynaložené námahy. „Doufám, že jsem mu vážně neublížila.“

„Ach, jsem si jistá, že se zotaví a pořídí si houf dětí,“ řekla Azhure lehce. Byla už v pokročilém stádiu těhotenství a břicho se jí pod tunikou jemně klenulo. Belial jí zakázal, aby se účastnila výcviku v boji zblízka, ale dál cvičila lučištníky – už měla na starosti šest oddílů, což bylo přes dvě stě mužů – a občas vyrazila na hlídku. Teprve

předchozí noci se vrátila ze čtyřdenní hlídky v Urqhartských kopcích. Ikarii i Achařané si Azhure velmi vážili a jen zřídkakdy poznamenali něco o jejím pohlaví či těhotenství.

Azhure zmlkla a Pěnice vycítila, že jí něco dělá starosti. Objala Azhure kolem ramen. „Co se děje?“ zeptala se.

Azhure se zhluboka a rozechvěle nadechla a přitiskla si ruce na břicho. „Dítě se skoro nehýbá, Pěnice. Někdy ležím v noci v posteli a jediné, co cítím, je tíha v břiše a přemýšlím, jestli dítě vůbec žije. Mělo se už dávno pohnout.“

„Hlupáčku!“ zasmála se Pěnice ulehčeně. „Kdyby ses zeptala mě nebo Rivky, řekly bychom ti, co se děje.“

Azhure se zastavila. „Víš, co je v nepořádku?“

„Azhure. Dítě, které nosíš pod srdcem, je zčásti Ikarii. Všechny ikarijské děti v matčině lůně spí, dokud je otec neprobudí. Azhure, tvé dítě je zcela v pořádku – ať už je vzhůru, nebo ne, bude úplně normální. Až Axis dorazí, probudí ho. Prý je to naprosto úžasný pocit, když otcův hlas dítě vzbudí.“

Azhuřina ramena se pod Pěničinou paží uvolnila. „Dělala jsem si takové starosti,“ řekla a hlas jí ochraptěl city. „Bála jsem se, jestli jsem mu neublížila.“ Zamračila se. „Ale už jsem v pátém měsíci. Kdy by měli ikarijští otcové dítěti zazpívat? Není už příliš pozdě? A co když Axis před porodem *nedorazí*?“

„Azhure, klid,“ řekla Pěnice. „Bylo by nejlepší, kdyby Axis u porodu byl. Ale v minulosti už se stalo, že se dítě narodilo bez probuzení, a i přesto bylo v pořádku.“

Azhure se úplně uvolnila a nechala ruce sklouznout z břicha. Projev zranitelnosti ji zahanbil, proto obrátila řeč k boji a vojsku. „Jak se Ikarii líbí ubytování?“ Nikdo si nebyl jist, jak Ikarii, kteří byli zvyklí na přepych Rozeklané hory, přijmou ubytování ve stanech.

„Ikarii by spali na studené zemi zahalení jen do křidel, kdyby si mysleli, že tak přispějí k dobytí Tencendoru,“ ujistila ji Pěnice. „Jsme v pořádku. Nemusíš se bát.“

Azhure, Belialovi a Magarizovi dělala starost ještě jedna věc, a to jak Ikarii přijmou v Sigholtu skaraboští vesničané. Achařany, kteří žili ve stanech a hrubých chatrčích na březích Jezera života, přilet magických Ikarii jen utvrdil v tom, že udělali dobře, když se rozhodli poslechnout volání Proroctví. Muž z hvězd, i když tady nebyl osobně,

se určitě stane hrdinou z legend, když i tito mýtičtí tvorové opustili domovskou horu a následovali ho. Učení Seneschalu se jim rychle vytrácelo z mysli.

Všichni však úzkostlivě čekali na Axise. Ačkoli si byla Azhure jista, že se rozhodla správně, když Belialovu nabídku odmítla, dělala si stále větší starosti s tím, co vlastně může od Axise očekávat. Občas se obávala, že jí dítě sebere a dá ho na vychování Faraday. Rozum jí říkal, že její obavy jsou plané, že Axis by nikdy nic takového neudělal, ale v noci z toho občas měla noční můry.

„Azhure!“ vykřikla Pěnice. „Podívej! Dorazili otec s babičkou!“

Azhure se zadívala směrem, kterým Pěnice ukázala, ale neviděla nic než pár černých teček na pozadí mračen na severu.

„Pojď.“ Pěnice popadla Azhure za paži a táhla ji kolem příkopu k mostu. „Přistanou na střeše. Pojď! *Rychle!*“

* * *

Magariz obdržel hlášení o přiletu Ikarii a nyní stál na střeše pevnosti. Uslyšel za sebou pohyb a po boku se mu objevila Rivkah. Potěšeně se usmál. Pamatoval si, jak krásná byla jako děvče v Carlonu. Tehdy měla kaštanové vlasy a tvář vždy plnou veselí a lásky k životu.

To bylo předtím, než její otec naplánoval sňatek se Searlasem, vévodou z Ichtaru, který málem zlomil Rivčina ducha. I o třicet let později byla Rivkah stále pěkná, ale mnohem rozváznější žena. Pořád měla smysl pro humor, ale chovala se rezervovaněji. Jak zvláštní, pomyslel si Magariz, že jsme tady spolu a za takových okolností.

Od chvíle, kdy Rivkah dorazila do Sigholtu, měli oba tolik práce, že si s ní ještě nestačil promluvit v soukromí.

Rivkah si všimla, že ji pozoruje. Natáhla se a dotkla se jeho ruky, kterou měl položenou na zídce.

Magariz se obrátil zpět k blížícím se Ikarii. Bude mezi nimi i Rivčin bývalý manžel, kvůli němuž zradila Searlase.

„Věděl to?“ zeptal se Magariz tiše, aby je ostatní Ikarii, kteří s nimi na střeše čekali, neslyšeli. Nemluvil o Hvězdném poutníkově, nýbrž o Searlasovi, Rivčině manželovi.

„Ne,“ zašeptala Rivkah. „Neměl ani tušení.“

Magarizovy ruce na zídce se uvolnily. „Dělal jsem si o tebe starosti,“ řekl a Rivce vyhrkly slzy do očí.

„Já o tebe taky.“ Zamrkala, aby slzy potlačila, a všimla si, že se na střeše objevil Bystrozrak. „Jsem ráda, že už nikdo další nepřiletí,“ řekla Rivkah vesele. „Netuším, kam bychom jinak všechny uložili. Už teď se budeme muset dělit o komnaty.“

Bystrozrakovy všímavé černé oči zachytily Rivčin neklid, ale myslel si, že za to může přílet Hvězdného poutníka. Musí to být pro ně těžké, přemýšlel. Okolnosti je neustále svádí dohromady, aniž by si mohli vybudovat vlastní životy.

Jak se Ikarii blížili, most zavolal svoji výzvu. Achařany šokovalo, když zjistili, že most klade stejnou otázku nejen pěším, ale také těm, kdo se k Sigholtu blíží ze vzduchu. „Co by asi most udělal, kdyby jeden z Ikarii ve vzduchu zkouškou neprošel?“ zeptal se Belial Veremunda, když uslyšel most zakřičel výzvu. „No, Beliale,“ odpověděl Veremund, „pokud někdo zkouškou neprojde, tak to asi zjistíme, že?“

Ale nestalo se tak. Hvězdný poutník, jeho matka a ostatní přistáli na střeše Sigholtu a radovali se z jezera a ze změn v pevnosti.

„Je to zázrak!“ vykřikla Jitřenka, když políbila Rivku na přivítanou. „Taková krása!“ Během měsíců, které od napuštění jezera uběhly, se zeleň rozšířila do kopců kolem Sigholtu, takže pevnost a její nejbližší okolí vypadaly jako oáza. Nejbližší svahy nyní porůstaly kapradiny vysoké jako člověk a vzdálenější kopce pak květiny, keře, divoké růže a kručinky. Sigholt se měnil v zahradu.

„Jednoho dne se takto probudí celý Tencendor,“ řekl Hvězdný poutník a upřel oči na Rivku. Krátce, nevzrušeně se políbili a vzpomínali na dny, kdy měli pocit, že jim svět leží u nohou.

Magariz s úšklebkem počkal, až se Hvězdný poutník pozdraví s Rivkou, potom postoupil vpřed, aby Ikarii formálně uvítal. Takže tohle byl ikarijský zaklínač, který ukradl Rivku Searlasovi a teď ji lhostejně nechal jít. No, ty starý blázne, ty jsi ji nechal jít už před třiceti lety. Neobviňuj Hvězdného poutníka, když sám nejsi bez viny.

Magarizovo dvorné chování a vznešené způsoby udělaly na Ikarii velký dojem a Hvězdný poutník stejně jako mnozí další musel přemýšlet, jak mohl takový muž tak dlouho sloužit Borneheldovi.

Rivkah zrovna začala vysvětlovat problémy s ubytováním v Sigholtu, když na střechu vběhla Pěnice. Táhla za sebou Azhure.

„Otče!“ vykřikla nadšeně a Hvězdný poutník postoupil vpřed, aby ji objal. Pěnice vypadala poprvé od smrti Volného páda šťastně. „Pozdrav babičku,“ řekl a očima vyhledal Azhure. Za měsíce, které strávili odděleně, na ni nepřestal myslet.

Jakmile ji uviděl, svět kolem něj se zastavil.

„Vítám tě, Hvězdný poutníku,“ řekla Azhure nemotorně a moc dobře si byla vědoma toho, jak Hvězdný poutník zírá na její břicho, a všimla si i výrazu jeho tváře.

Rivkah postoupila vpřed a uchopila Hvězdného poutníka za loket. „Podívej, Hvězdný poutníku, není to úžasné?“ zvolala až příliš falešně. „Azhure a Axis z nás udělají prarodiče.“

Jitřenka se kolem nich protáhla. „No,“ řekla co nejvěcněji. „Dítě Beltide, Hvězdný poutníku. To je něco!“

Natáhla se po Azhuřině paži, ale Azhure rychle ucouvla. Zнала starou tradici Ikarii a Avar – děti, které spolu o Beltide lidé Křídla a Rohu zplodí, se nesmějí narodit. Jen jednou avarská žena tradici porušila a z dítěte, které s Hvězdným poutníkem zplodila, se stal Gorgael.

„Nejsem Avar!“ řekla Azhure, odhodlaná za dítě bojovat, když bude potřeba. „Nesnaž se mi dítě vzít!“

„Neboj se,“ řekla Jitřenka. „Jen jsem chtěla...“

Dál se nedostala. Sotva Azhure vykřikla, vyřítíl se ze dveří obrovský pes a vrhl se na Jitřenku. Chňapl ji za zápěstí, prohryzl jí kůži, ale kost nezlomil.

„Hvězdy, zachraňte mě!“ vykřikla. „Alaunt!“

Sicarius vyrazil z hrdla divoké zavrčení, stočil hlavu a Jitřenka zasténala bolestí a klesla na kolena.

„Azhure!“ zakřičel Hvězdný poutník. „Odvolej ho!“

Azhure zaváhala, pak pohnula rukou. Sicarius Jitřenku pustil, ucouvl a postavil se vedle Azhure. Dál vrčel na Jitřenku i Hvězdného poutníka a chlupy na jeho hřbetě zůstávaly naježené.

„Nikdo mému dítěti neublíží,“ prohlásila Azhure do šokovaného ticha na střeše. „Nikdo.“

„Nechtěla jsem mu ublížit,“ procedila Jitřenka skrz zatnuté zuby a tiskla si zakrvácenou ruku k hrudi. „Nejen že je to tvé dítě, ale je to

Úsvit, možná dokonce i zaklínač, a *můj pravnuke!* Nikdy bych mu neublížila!“

Hvězdný poutník pomohl Jitřence na nohy, ale oči dál upíral na Azhure. „Ani já, ani Jitřenka nepřejeme tvému dítěti nic zlého. Naopak.“

Azhure ztuhle kývla. „Jitřenko, omlouvám se za Sicaria.“ Jitřenka i Hvězdný poutník sebou při jménu trhli. „Jen mě chránil.“ Přiblížila se a vzala Jitřenku za zápěstí. „Pojď se mnou dolů, umyji ti ránu a obvážu ji. Do zítřka se zacelí a do týdne po ní nezůstane ani stopa.“

Když odvedla Jitřenku a Hvězdného poutníka dolů, Magariz a ostatní Ikarii na střeše si oddychli. Bystrozrak povytáhl obočí. „Pro Jitřenku to nebylo zrovna milé přivítání.“

„Kdybys věděl, jak moc Azhure po dítěti touží, překvapilo by tě, že Sicariovi nerozkázala, aby Jitřence roztrhl hrdlo,“ řekl Magariz tiše.

* * *

Azhure vymyla Jitřence zápěstí a ovázala ho. Hvězdný poutník přitom seděl na kraji lůžka a nedokázal odtrhnout oči od Azhuřina břicha. Nepochyboval o tom, že pod srdcem nosí zaklínače. Kdo nenarozenému dítěti zazpívá, když se sem Axis nedostane včas? Zacukal prsty.

Sicarius, který jim ležel u nohou, se pohnul a Hvězdný poutník mrkl.

„Odkud se alaunti vzali, Azhure?“ zeptal se.

Azhure ustala v práci. „Alaunti? Jednou v noci, když jsme s Ogdenem, Veremundem a Rivkou přecházeli přes Psí planinu, nás obklíčili. Mysleli jsme si, že zaútočí, ale oni se místo toho ke mně přidali. Jsou to dobří společníci.“

Jitřenka s Hvězdným poutníkem na sebe pohlédli. Psi Vlčí hvězdy? K ženě, která nosí jeho luk?

Jitřenka věděla, jak moc Azhure Hvězdného poutníka i Axise přitahuje, a přemýšlela dál.

28

Strážkyně brány

„Nikdo ještě nevstal z mrtvých!“ vykřikl Orr.

„Vlčí hvězda to dokázal!“ opáčil Axis. „Pomůžeš mi, nebo ne?“

„Když se o to pokusíš, můžeš přijít o život,“ řekl Orr, když se opět ovládl. „Nevíš, jak na to.“

„Mohu si přechytit prsten,“ řekl Axis tiše. „Prozradí mi cestu. Mám cíl. Ukáže mi Píseň.“

Orr zavrtěl hlavou. „Řekl jsem ti, že ne pro každý účel existuje Píseň. Slíbil jsi Volnému pádovi, že ho přivedeš zpátky. Kdy? Za jakých okolností?“

Axis mu pověděl o tom, jak Volný pád zemřel na střeše Gorkenské pevnosti, zavražděn zrádným Borneheldem. „Volný pád se mi zhroutil do náruče a požádal mě, abych vyhledal Hvězdného poutníka. Pak řekl něco zvláštního. Řekl: „Převozník ti dluží službu. Musíš rozluštit tajemství podzemních řek a přivést mě domů! Počkám u brány. Přiveď mě domů k Pěnici! Slib mi to!“

„K Pěnici?“ zeptal se Orr.

„To je sestřenice a milenka Volného páda. Je to moje sestra. Měli se brát.“

Orr potlačil úsměv. „Ach ano, zapomněl jsem, jak jsou k sobě Úsvitové navzájem přitahováni. A ty jsi mu to slíbil?“

Axis kývl. „Umíral. Kvůli mně.“

„Věděl jsi, o čem mluví?“

„Ne. Tehdy jsem ještě svého otce neznal a jen matně jsem tušil, co dokážu. Nevěděl jsem, co je brána nebo podzemní řeky.“ Odmlčel se. „Ani teď tak docela nechápu, co měl Volný pád branou na mysli. Mluvil o Hvězdné bráně?“

Axis s Orrem stáli u jednoho z oblouků komnaty Hvězdné brány, kousek od místa, kudy do ní vstoupili.

Orr si založil ruce do rukávů pláště a dlouze a hluboce se zamyslel. Zrovna když se Axis chystal znovu promluvit, zvedl hlavu. Jeho fialové oči téměř pozbyly barvu, takže vypadaly mrtvé a bezduché. „Volný pád neměl o bráně vědět. Žádný Ikarii, ať už zaklínač, nebo ne, o ní neví. Nikdo. Vysvětli mi, Axisi, jak o ní věděl Volný pád?“ Jeho hlas byl stejně chladný a bezbarvý jako jeho oči.

Axis netušil, co říct. Proč byl Orr tak rozčilený? „Volný pád pronesl ta slova posledním dechem, Orre.“ Axis mluvil pomalu a bez mrkání opětoval převozníkův pohled. „Možná už jeho duše stála před ‚branou‘. Pokud hledáš vysvětlení, jiné ti nepodám. Volný pád o bráně věděl, protože už před ní stál.“

Orr kývl. „Je to jediné možné vysvětlení.“ Povzdychl si a do očí se mu pomalu vracela barva. „A ty jsi mu dal slovo, i když jsi netušil, co slibuješ, Axisi.“ Orr vzal Axise za paži a vedl ho tmavou chodbou zpět k lodi. „Brána je jedno z největších tajemství Charonitů, možná dokonce to úplně největší. Pokud tě k ní vezmu, musíš mi odpřísáhnout, že o ní nikdy, *nikdy*,“ téměř slovo vyplivnul, „žádné živé duši nepovíš, ani své rodině.“

Axis podržel loď a Orr do ní nastoupil. „Slibuji,“ řekl, nasedl za Orrem a usadil se na přídi.

„Hm.“ Převozník si nasadil kápi, což předtím nikdy neudělal. „Opravdu to chceš udělat?“

„Ano.“

Orr si upravil plášť. „No, vezmu tě k bráně, Axisi Úsvite, a možná tam na tebe bude Volný pád čekat. Ale napřed budeš muset přesvědčit strážkyni brány. Ona je jediná, kdo může duši vrátit zpět do života – a pokud vím, ještě nikdy to neudělala. Od této chvíle mluv, jen když tě k tomu vybídnu, a ničeho se nedotýkej.“

Lod'ka se dala do pohybu a nějakou dobu pluli po obyčejných podzemních řekách. V zelené vodě se třpytily hvězdy a hladké stěny

tunelu se střídaly s velkými šedými jeskyněmi. Ale náhle, tak náhle, že si toho Axis ani nevšiml, se ocitli na matné, černé hladině, v níž se hvězdy neodrážely. Axis neviděl žádné stěny ani strop. Pohybovali se obrovským mořem černoty, která je obklopovala ze všech stran, a jen šplouchání vody o kýl Axise ujišťovalo, že stále plují, že neletí.

Axis zahlédl po straně lodi podivný bledý úkaz. Byla to uplakaná mladá žena, jež v náručí chovala malinké dítě. Oba byli mlžní, nehmotní a pohybovali se těsně nad hladinou. Za ženou se objevila další postava, ale Axis nedokázal říct, jestli je to muž či žena.

„Plujeme po Řece smrti,“ řekl Orr. „Dotkni se vody a zemřeš.“

Překvapený Axis raději složil ruce do klína. Znovu pohlédl na ženu a dítě.

„Zemřela při porodu,“ vysvětlil Orr, „a pláče pro život, který jí ani jejímu dítěti nebylo dovoleno prožít.“ Odmlčel se. „Tu noc, kdy padla Gorkenská pevnost a došlo k útoku o Yuletide, byla řeka plná duší – Ikarii, Avar, Achařanů.“

Axis zvedl oči v nevyslovené otázce.

„Ano, Axisi. Všichni se vydají po Řece mrtvých, dokonce i skraelingové. Smrt dělá ze všech přátele a bratry.“

Orrovy oči se rozzářily. Naklonil se vpřed. „Ohlédni se, Axisi Úsvite. Blížíme se k bráně.“

Axisi se otočil. Rychle pluli k něčemu, co vypadalo jako velký ostrov, který směrem ke středu mírně stoupal. Na vrcholku kopečku se tyčil velký obdélník čistého světla, který byl širší než obyčejné dveře a dvakrát tak vysoký.

O okamžik později zaškrábala loď o šterk na dně a zastavila se. Žena s dítětem se dál nesla k zářivému obdélníku. „Musíš jít sám, Axisi. U brány najdeš strážkyni. Zeptej se jí, na co chceš, jen ne na to, co leží za branou. Pokud to uděláš, přinutí tě projít, ať už jsi mrtvý, nebo ne.“

„Děkuji, Orre. Počkáš tady na mě?“

„Jestli se vrátíš,“ řekl Orr laskavě, „budu tady.“

* * *

Půdu ostrova tvořil volný šedý štěrk a Axis měl co dělat, aby se udržel na nohou. Vzduch okolo byl hustý a těžký, ale jedině, co viděl, byl svítící obdélník na kopci, hypnoticky tepající mocí. Žena s dítětem se k němu dostala jako první, na okamžik zaváhala, pak prošla. Světlo zapulzovalo a opět se zklidnilo – ale stále se zdálo hladové.

Jak Axis krácel k bráně, všiml si, že po straně sedí u stolu hubená tmavá postava. Když se přiblížil, zvedla hlavu od dvou plytkých mís, z nichž každá vydávala matný svit.

„Slyším kroky,“ promluvila.

Axis se zastavil pět kroků od stolu. Ve světle brány viděl, že žena je vyzáblá, má bledou, třpytivou kůži, velké černé oči zapadlé v důlcích a dlouhé černé vlasy. Její bílé ruce spočívaly na stole.

Připomínala mu Veremunda.

„Já...“ Axisovi selhal hlas a musel si odkašlat. Na tomto místě a před touto ženou bylo velmi obtížné mluvit. Nijak ji nenadchlo, že ho vidí. „Hledám strážkyni brány,“ vypravil ze sebe nakonec a byl rád, že jeho hlas zní klidně a vyrovnaně, a to navzdory vnitřnímu zmatku.

Bez mrkání na něj hleděla velkýma očima. Další duše připlula k bráně, zaváhala, pohlédla na ženu a prošla. Brána zapulzovala a žena zvedla malou kovovou kuličku z jedné misky a hodila ji do druhé. Při dopadu kulička tiše zacinkala.

„Já jsem strážkyně brány,“ odpověděla žena bezbarvě. „Počítám. Také jsi se přišel nechat spočítat? Proč? Ještě žiješ.“ Usmála se a Axis litoval, že to udělala. Vypadala jako čtyři dny stará mrtvola a zlovolná jako noční můra.

„Přišel jsem tě o něco požádat.“

Další duše vplula do brány a strážkyně přehodila další kuličku z jedné misky do druhé. Opět k němu vzhlédla. „Ano? Požádat? Jak neobvyklé. Jen zřídkakdy mě o něco žádají.“

Než mohl Axis odpovědět, objevil se proud duší. Strážkyně brány pomalu a pečlivě přesunovala kuličky z jedné misky do druhé, jak duše procházely branou. Neustálé tiché cvakání kuliček Axise velmi dráždilo. Snažil se nevrtnět.

Proud duší konečně ustal a strážkyně opět vzhlédla. „Požár v hospodě,“ vysvětlila netečně. „Třicet čtyři mrtvých.“

„Projdou branou všichni, kdo se k ní přiblíží?“ zeptal se Axis a přemýšlel, co by udělala, kdyby některá z duší projít odmítla.

Strážkyně brány našpulila rty. „Ne,“ řekla nakonec a mávla rukou k malé hromádce asi padesáti matných černých kuliček na pravé straně stolu. „Tyhle odmítly.“

Axis na hromádku pohlédl a chystal se zeptat, jestli mezi nimi není Volný pád, ale v tu chvíli si všiml, že se na stole nacházejí ještě dvě další, menší kupky. Jednu tvořilo sedm kuliček, které se třpytily jako hvězdy a byly navršeny ve středu stolu, druhá, ta větší, asi o třiceti či čtyřiceti měkce zářících zlatých kuličkách, byla umístěna úplně vlevo. Ukázal na ně. „A tyhle?“

„Tyhle?“ Strážkyně povytáhla obočí a Axis si uvědomil, že je to možná ta nejkrásnější žena, jakou kdy spatřil. „Ty je *vidíš*?“

„Ano,“ odpověděl Axis. „Obě hromádky září, možná odráží svět brány. Jsou to duše, které taky odmítly projít?“

„Ne. Tyhle,“ ukázala na sedm třpytivých kuliček, „patří Vyšším a ti ani mě, ani bránu nepotřebují.“ Našpulila rty. „Nejsou všechny. Čekají na Píseň a Měsíc.“

Axis se zamračil, potom se jeho tvář uvolnila, protože si vzpomněl na Orrova slova. „Hvězdní bohové.“

„Ano. *Jsi dobrý*. A tyhle...“ Strážkyně ukázala na velkou hromádku zlatých kuliček a zamávala na převozníka v lodi hluboko pod nimi. „Tyhle,“ řekla pobaveně, „jsou Nižší. Také nepotřebují branou projít.“

Axis se zamračil. Nižší? Co tím myslela? Otevřel ústa, aby se zeptal, ale strážkyně ho předběhla.

„Proč jsi tady?“ zeptala se a opět se tvářila klidně a nečitelně. Všechna její krása zmizela.

„Přišel jsem, abych vrátil život Volnému pádovi z domu Úsvitu,“ řekl Axis a uvědomil si, jak směšně to zní. „Řekl, že počká u brány. Možná,“ ukázal na malou hromádku kuliček, která představovala ty, kdo branou neprošli, „je mezi nimi.“

„Je zábavné, když si myslíš, že dokážeš někomu vrátit život. Ještě *nikdo* nevstal z mrtvých.“

„Vlčí hvězda to dokázal!“

Žena ostře zalapala po dechu, ale ihned se ovládla.

„Vlčí hvězda odešel jinou branou,“ řekla a vrátila se zpět k bezbarvému tónu. „A proto se i jinou branou vrátil. Touto branou se nikdo nevrátí. Je *moje*.“

Axis na bránu pohlédl. Byl zvědavý, co se asi ukrývá na opačné straně – byla to největší hádanka ze všech a on měl řešení na dosah. Když se Vlčí hvězda dokázal vrátit Hvězdnou bránou, možná by se jemu podařilo vrátit zpět touto.

„Klidně můžeš jít, Axisi Úsvite,“ řekla žena a Axis si všiml, že v ruce drží kuličku. „Ale nikdy se nevrátíš. Nikdy.“ Zvedla ruku nad druhou miskou.

„Ne.“ Axis jí srazil ruku stranou. Překvapilo ho, že její kůže je teplá a hebká. Držela v ruce jeho život? „Nechci jí projít.“

„No,“ řekla strážkyně, usmála se a vrátila kuličku zpět do první misky, „jak chceš. Teď mi pověz. Proč si myslíš, že dokážeš vrátit této duši život?“

Axis jí pověděl o vraždě Volného páda a o slibu, který z Axise umírající muž vymámil. „Volný pád musí čekat mezi dušemi, které odmítají odejít. Propust' ho.“

„Ach,“ povzdychla si strážkyně melodramaticky a tvář jí opět zněžněla do krásy, „je to skutečně dojemný příběh.“ Výraz jí opět ztvrdl. „Ale ne. Ne. Ne. Ne. Z mrtvých nikdo nepovstane. Teď jdi a nech mě být. Volný pád Úsvit se do světa živých nevrátí.“

„Zatraceně!“ Axis podlehl vzteku a zklamání. „Copak nic nechápeš? Volný pád zemřel dřív, než měl. Zavraždili ho. A já mu to slíbil! Uvěřil mi a teď na mě čeká! Nemohu porušit slib!“

Hluboko pod nimi se převozník neklidně zavrtěl.

„Ne,“ zopakovala strážkyně.

Axis to naposledy zkusil. „Nedokázal jsem ho ochránit před Borneheldem, strážkyně, prosím, dej mi šanci zachránit ho teď!“

Strážkyně už měla odmítnutí na rtech, ale na poslední chvíli se zarazila, když si uvědomila, jaké jméno Axis pronesl. „Borneheld? Vévoda z Ichtaru?“ otázala se klidně, ale Axis si všiml, jak se jí prsty na stole chvějí.

„Ano, vévoda z Ichtaru.“

„Ach,“ vydechla strážkyně. „Vévody z Ichtaru nemám ráda.“

Její rozčilení bylo nyní zjevné. Seděla mlčky, vzpomínala na nějakou křivdu, kterou jí vévodové z Ichtaru způsobili, a prsty jí běžaly po stole jako neklidní pavouci. Konečně promluvila, ale hlas se jí třásl potlačovaným vzrušením.

„Je ve tvé moci napravit křivdu,“ řekla.

„Stejně jako ve tvé. Propust' Volného páda.“

„A ty mi pomůžeš napravit nespravedlnost, která byla na mně a mých milovaných napáchána?“ zeptala se strážkyně.

„Co mám udělat?“

„Napřed mi to slib.“

Axis zaváhal, pak kývl. „Dobrá. Co mám udělat, abych přivedl Volného páda zpátky?“

Tvář strážkyně brány se zhroutila do sebe, až vypadala jen jako lebka potažená tenkou kůží a ozdobená parukou z koňských žíní.

„Poslouchej,“ zachraptěla.

Axis poslouchal.

Když skončila, vypadal Axis skoro stejně hroživě jako ona. „To si nezaslouží ani Borneheld,“ zašeptal. „To je strašlivé. Barbarské.“

„Slíbil jsi mi to,“ zasyčela. „Mohu duši Volného páda zničit, takže nikdy nepozná život, který na čeká na opačné straně brány.“

Axis neměl na vybranou. „Dohodnuto, strážkyně.“

„Pamatuj, musíš splnit podmínky dohody do roka a do dne od svého návratu na povrch.“

„Ano, nezapomenu. Strážkyně...“

„Ano?“

„Proč něco takového žádáš?“

„Je to nutné,“ řekla opět klidně.

Axis se zhluboka nadechl. „A Volný pád?“

„Jak jsem slíbila, Muži z hvězd, ale musíš splnit dohodu, jinak proměna neproběhne do konce a Volný pád opět zemře.“

Axise náhle ovládlo nutkání uniknout ze světů pod povrchem a vrátit se zpět do tepla a života.

„No,“ řekl nakonec, „než se opět setkáme, strážkyně brány.“

Zasalutoval a vydal se dolů z kopce k převozníkovi.

„Ach,“ zašeptala strážkyně brány a tvář se jí proměnila v obličej krásné mladé dívky. „To bude mnohem dřív, než si přeješ, Muži z hvězd.“

Vrátila se zpět k nekonečnému počítání duší šourajících se bránou a myšlenky se jí toulaly. Nenáviděla vévody z Ichtaru víc, než je nenáviděl samotný Sigholt. Zeherah byla její dcera.

29

Caelum

Azhure se přetočila na lůžku na bok a doufala, že neprobudila Rivku. Zoufale potřebovala spát, protože celý den tvrdě cvičila s lučištníky, ale ať dělala, co dělala, nemohla usnout. A dnes v noci bylo dítě v jejím lůně těžkým, nepohodlným břemenem. Navzdory ujištěním od Pěnice, Rivky i Jitřenky si Azhure stále dělala starosti s tím, že je dítě na šestý měsíc malé a jen zřídka se pohne.

Azhure si povzdychla, opatrně se zvedla z postele a tiše se vydala ke dveřím. Zaváhala, protože ji napadlo, jestli by si s sebou neměla vzít šál, ale noci v Sigholtu byly tak mírné, že jí v plátěné noční košili bude dost teplo.

Sicarius vstal a následoval paní ven ze dveří.

Azhure opustila tiché chodby a vyšplhala po úzkém schodišti na střechu. Pár minut na nočním vzduchu ji obvykle uklidnilo.

Šťastně si oddychla, když našla střechu opuštěnou. Od jezera vál teplý vánek a Azhure si rozpustila vlasy. Zadívala se na Jezero života – teplé vody by ji dokonale uvolnily. Ale nedokázala se přimět k tak dlouhé chůzi. Procházka po střeše bude muset stačit. Sicarius se uložil u dveří. Na střeše Sigholtu nic nehrozilo.

Azhure se naklonila přes zídku a zahleděla se na spící tábor. Na severním břehu jezera se rozkládaly stany skarabostských uprchlíků, kterých už bylo několik tisíc. Azhure si povzdychla a přelétla očima

matná světla táborů. Zeleninové zahrady sice pomáhaly, ale kdyby se Sigholt musel spolehnout jen na vlastní zdroje, rozhodně by nestačily.

Zhluboka se nadechla a zadržela dech. Na kopcích kvetla divoká kručinka. Těsný průsmyk doslova tepal životem, jak se do něj vracely rostliny i zvířata.

„Sigholt se stane srdcem nového Tencendoru,“ zašeptala a zavřela oči. „Jsem tak ráda, že jsem u jeho probuzení.“

Azhure se se zavřenýma očima otočila a opřela se o zídku. Když oči konečně otevřela, stál uprostřed střechy Axis a hleděl na ni.

* * *

S Orrem se rozloučil na loďce, která se jemně pohupovala ve středu fialového jezera v krystalové jeskyni, a téměř ihned se přenesl. Cítil, jak jeho tělo prodchnul Hvězdný tanec, jeho moc. Jaké by to bylo, kdyby Hvězdný tanec ovládl jednoho dne celý, a nejen kratičkou část, kterou potřeboval pro tuto Píseň? Axis se přinutil soustředit na Sigholt. Jak dlouho byl pryč? Jsou všichni v pořádku?

Měl pocit, jako by ho přes obrovskou vzdálenost táhla neviditelná ruka. Čím blíž byl Sigholtu, tím rychleji se pohyboval, až měl strach, že do střechy narazí a rozdrtí si všechny kosti v těle.

Ale sotva mu hrozivá myšlenka probleskla hlavou, zvedl se mu žaludek a náhle stál na střeše pevnosti. Obklopovala ho tma a nad hlavou mu tančily věčný tanec hvězd.

Zmateného Axise napadlo, že se musel vrátit zpátky v čase a vidí před sebou mladou, krásnou, těhotnou Rivku.

Ale žena, která se k němu otočila, byla Azhure, ne jeho matka. Ale stejně jako tehdy Rivkah byla i Azhure nyní těhotná.

Otevřela oči, a když si ho všimla, vytřeštila je.

Axis otevřel ústa, i když netušil, co řekne, když v tom kolem něj zaduněl melodický hlas. „Jsi věrný?“

„Ano, ztraceně!“ odštěkl Axis bezmyšlenkovitě a uražený most si něco pro sebe zabručel.

„Azhure? Azhure?“ Udělal krok vpřed, pak se zastavil a napřáhl k ní ruku.

Azhure stála bez hnutí, protože byla příliš šokovaná, než aby promluvila. Myslela si, že až se Axis vrátí, přejede přes most a ona ho přivítá s klidem a nezranitelná v uniformě velitele armády. Myslela si, že si o dítěti, nečekaném následku Beltide, promluví rozumně a jako dospělí lidé. Myslela si, že dojdou k civilizované a zralé dohodě o tom, že Axis bude dítě milovat a učit ho, ale ani dítě, ani Azhure nebudou stát v cestě jeho vztahu s Faraday. Azhure se mu dokonce chystala povědět o Belialově nabídce, která by Axise jeho malé hanby zbavila.

Ale teď tady stála s rozpuštěnými vlasy a jen v tenké noční košili. A on byl unavený, napjatý a choulil se vyčerpáním, ale přesto k ní vztahoval ruku jako tehdy o Beltide. Ztraceně! Cítila, jak jí v žilách pění krev jako tehdy v noci. Jediné, po čem toužila, bylo rozběhnout se k němu, stulit se mu do náruče, nechat se utěšovat a vyslechnout vyznání lásky.

Ale on ji nemiloval, a to Azhure umožnilo udržet si bezpečný odstup.

„Axisi,“ řekla klidněji, než se cítila. „Vítám tě na Sigholtu.“

Axis chvíli stál s napřaženou rukou, pak k ní přistoupil a pevněji objal.

Sicarius, který je od dveří sledoval, se posadil, ale jinak se nepohnul. Cítil, jak je k sobě vábí jejich krev.

„Azhure,“ zašeptal Axis. „Co jsem ti to provedl?“ Rozechvělou rukou jí něžně pohladil kulaté břicho. Cítil volání krve svého dítěte.

„To, co muž udělá ženě, když s ní ulehne ve správný čas,“ řekla příliš lehce.

„Azhure, co se děje?“ zeptal se Axis.

„Ach, Axisi.“ Azhure se mu vyprostila z náruče a její hlas byl až nepřirozeně veselý. „Omlouvám se za to, že jsem ti tak zkomplikovala život. Mohu tě ujistit, že se tě nepokusím svázat. Možná bychom si o této malé nepříjemnosti mohli promluvit ráno, až si odpočineš.“ Azhuřin hlas se zlomil napětím.

Zkomplikovala? Nepříjemnost? Axis nemohl uvěřit tomu, co slyší. Copak si to doopravdy myslela? Ale vycítil její neklid a bál se, že mu každým okamžikem uteče.

„Máš pravdu, Azhure. Bylo by lepší, kdybychom si promluvili v příjemnějším prostředí. Nevíš náhodou, jestli pro mě připravili pokoj?“

Azhure se uvolnila. „Ano, samozřejmě. Belial pro tebe přichystal hlavní komnaty. Čekají na tebe. Axisi, ani netušíš, jakou radost svým příchodem všem způsobíš. Musíme ti toho tolik říct!“

„Pak mi ukaž mé komnaty, Azhure. Jsem si jistý, že mě Belial ráno zaměstná. A já také přináším zprávy.“

Azhure ho vedla dolů po schodech a Axis povytáhl obočí, když uviděl, že se za nimi vydal obrovský pes, jinak se však o něm nezmiňoval. Azhure vesele brebentila a vyprávěla Axisovi o všem, co se v pevnosti za jeho nepřítomnosti stalo. Axis odpovídal jednoslabičně a každých několik schodů zalétl pohledem k jejímu obtěžkanému pasu. Udělá z něj otce! Axisovi se točila hlava – to se zatím žádné jiné ženě nepodařilo. Otec. Ta představa ho přiměla zvážnět. Nezklame. Dítě pozná otce. Nebude pochybovat. Nebude mít noční můry.

Chodby byly v tu noční hodinu tiché a prázdné, takže nikdo neviděl, že Azhure vede Axise do hlavních komnat.

„Pojď dovnitř, Azhure,“ řekl Axis lehce. „Pomoz mi zapálit lucerny. A také ti musím něco říct.“

Hlavní apartmá sestávalo z několika komnat obklopujících hlavní místnost, v níž nyní Axis a Azhure stáli. Byla přepychově zařízena teplým, měkkým dřevem a závěsy a polstrováním ze žlutého a rudého damašku. Dveře po straně se otvíraly do stejně okázalé ložnice.

Pes se tiše posadil u dveří a nespouštěl zlaté oči ze své paní.

„Azhure?“

Odvrátila se od lampy, kterou zapalovala, a usmála se. „Ano?“

„Jak dlouho jsem byl pryč?“ Zazubil se. „Nebo bych měl hádat podle kulatosti tvého břicha?“

Azhure zrudla. „Je první týden měsíce kostí, Axisi.“

Povzdychl si, odvrátil se a unaveně si promnul rukou tvář. „Pozdě. Nechtěl jsem být pryč tak dlouho. Musíme toho tolik stihnout.“

„Potřebuješ si odpočinout,“ řekla Azhure, odložila lampu, kterou držela v ruce, a začala couvat ke dveřím. Čím dříve odsud zmizí, tím lépe.

Axis si pohrával s třásněmi na stínítku lampy. „Azhure, rád bych tě o něco požádal,“ řekl.

„Ano?“

Zvedl k ní světlé oči. „Zůstaň se mnou. Buď mojí milenkou.“

Ztuhla. „Ne, to nemohu,“ zašeptala. Proč se nechala tak nachytat?

Axis k ní zamířil a hleděl jí upřeně do očí. Jak se blížil, ztuhla ještě víc, ale on jen prošel okolo, paží zavadil o její, zavřel dveře a obrátil se zpět k ní. „A proč ne? Proč nemůžeš zůstat?“

Azhure se na tento rozhovor připravovala měsíce. Kde teď byly její argumenty? Celá zoufalá vyhrkla: „Protože jsem prostá vesničanka a ty ikarijský zaklínač.“

Axis udělal krok k Azhure. „Prostá vesničanka zůstala ve Smyrtonu,“ řekl. „Přede mnou stojí žena, která umí střílet z Vlka.“ A se kterou jsem o Beltide tančil mezi hvězdami. Kdyby s ní teď ulehl, cítil by skrz její tělo opět Hvězdný tanec? „Zůstaň se mnou. Tanči se mnou.“

Azhure polkla. „Jsem smrtelná, budu žít jen krátce, kdežto ty stovky let. Na vlastní oči jsi viděl, jak ztroskotalo manželství Rivky a Hvězdného poutníka. Nemáme žádnou naději. Žádnou.“

Axis přistoupil blíž. „Ani ne za rok už můžu být mrtvý, Azhure. Jak podstatný je pětisetletý život tváří v tvář strašlivým událostem okolo? A my nejsme Hvězdný poutník a Rivkah. Zůstaň se mnou.“ Uhladil jí loknu z tváře.

Azhure se zhluboka nadechla, zavřela oči, sevřela ruce v pěst a snažila se nevnímat něžný dotyk jeho prstů. „Faraday,“ řekla napjatě.

Axis ji políbil na citlivé místo pod čelistí. „Faraday je odsud hodně daleko. Zůstaň se mnou.“

„Faraday tě miluje!“ Ucítla na kůži jeho zuby a vrátily se jí vzpomínky a touhy.

„Faradayina láska ke mně jí nebrání sdílet postel s Borneheldem. Zůstaň se mnou.“

„Faraday tě miluje, a ty ji!“

Axis se zasmál a rozvázal jí tkanice noční košile. „Co je láska, Azhure? Můžeš mi to říct? Zůstaň se mnou. Tanči se mnou.“

Zaklonil Azhure hlavu a políbil ji. „Je pozdě mluvit o věrnosti, když stojíš přede mnou obtěžkána dítětem. A kromě toho je Faraday šlechtična ode dvora. Přijala moji předchozí milenku, přijme i tebe. Zůstaň se mnou.“

„Axisi, nežádej to ode mě!“

„Azhure.“ Odstoupil od ní a pomalu jí stáhl noční košili z ramen a z prsou a hladil ji přitom prsty. „Jaký máš důvod k odchodu? Jsi moje přítelkyně, pomocnice, spojenec. Mám tě plné oči i hlavu. Nosíš pod

srdcem mé dítě. A miluješ mě, to nemůžeš popřít. Chceš mi odepřít dítě? Chceš dítěti odepřít otce? Proč chceš odejít? Zůstaň se mnou. Poznej mými prsty, rukama, tělem Hvězdný tanec. Buď mojí milenkou.“

Azhure nedokázala odolat. Vzduchovala, jak nejlépe uměla. Axis měl pravdu. Faraday byla daleko a Azhure se s ní vypořádá, až přijde čas.

„Ano,“ zašeptala a v temném koutě svého bytí se prorok hlasitě a vesele rozesmál.

* * *

Leželi nehybně a tiše na lůžku. Oba byli vzhůru, protože se zdráhali usnout a promarnit noc spánkem. Po chvíli Azhure ucítila, jak jí Axis hladí břicho, a tentokrát promluvila.

„Axisi, dítě se skoro nehýbe. Říkají, že mu musíš zazpívat, probudit ho, učit ho.“

Axis ji políbil na tvář. „Naše dítě je chlapec. Cítím to.“

„Opravdu? Chlapec?“ Azhure se zasmála a položila si ruku na břicho. „Syn.“

Axis se jejímu nadšení usmál. „Jak mu chceš říkat? Pokud mu mám zpívat a probudit ho, měli bychom ho napřed pojmenovat.“

Azhure se překulila na bok tváří k Axisovi. „Dovolíš mi ho pojmenovat? Nechceš to udělat sám?“

Axis jí něžně položil ruku na záda a hladil ji po vystouplých jizvách. Zažila už tolik bolesti, odmítnutí a nejistoty. A nyní už šest měsíců bez jeho podpory nosí jeho dítě. „Jaké jméno bys mu chtěla dát?“

Azhure o tom nemusela ani přemýšlet. „Caelum.“

„Proč Caelum?“

„Když jsem byla malé děvče, poté co mě matka opustila,“ řekla Azhure, „přicházel každé dva týdny do Smyrtonu potulný kovář. Byl to velký muž. Tmavý. Říkal si Alayne a byl na mě moc hodný. Vyprávěl mi příběhy a mnoho let byl mým jediným přítelem. Caelum... Caelum byl hrdina jeho nejoblíbenějšího příběhu. To jméno se určitě hodí. Znamená...“

„Hvězdy na nebi, Azhure, já vím, co znamená,“ zamumlal Axis. Myslel si, že vedl osamělý život, ale jeho osamělost se s Azhuřiným dětstvím nemohla srovnávat. On se těšil lásce a podpoře mnoha seneschalských bratrů, v neposlední řadě samotného Jayma. Jediné, co měla Azhure, byly pravidelné návštěvy kováře, který na ni byl občas hodný a vyprávěl jí o mýtických hrdinech.

„Caelum je krásné jméno,“ řekl nakonec.

„Axisi,“ řekla Azhure náhle. „Slib mi, že mi dítě nevezmeš a nedáš ho na výchovu Faraday!“

Axis se šokovaně opřel o loket. Jak ji něco takového vůbec napadlo? Na mysli mu nechtě vyvstala slova, která mu řekl Hvězdný poutník na Rozeklané hoře: „Dlouhé věky ikarijští muži své děti lidským ženám prostě sebrali a vůbec nepřemýšleli o tom, jakou bolest musely prožít, aby je porodily.“ Copak se Azhure bála, že provede stejnou věc i jí?

„Poslouchej mě,“ řekl a hlas mu zdrsnel city. „Nikdy ti syna nevezmu. Oba jsme trpěli, protože jsme přišli o rodiče. Opravdu si myslíš, že bych stejnou bolest přál synovi? Azhure, vyslechni mě. Přísahám na vše, co je mi drahé, že ti syna nikdy, *nikdy* nevezmu. Věř mi!“

Azhure konečně odložila strach. Natáhla se a vzala Axisovu tvář do dlaní. „Pak našeho syna probud’, Axisi, a pověz mu, že ho rodiče milují a nikdy ho neopustí.“

Axis se posadil a přitáhl si Azhure blíž. Objal ji pažemi a ruce položil na její břicho.

„Probud’ se, Caelume,“ pronesl zřetelně a pustil se do zpěvu.

Azhure zavřela oči, zahalila se do Písně a ucítila, jak se její dítě – Caelum – v lůně zavrtělo. Chlapec se obrátil a přitiskl se k vnější stěně lůna, aby se dostal k Axisovým rukám co nejbližší. Byl to tak úžasný pocit, že ho slovy nedokázala ani popsat.

Jak mohla vůbec někdy zvažovat Belialovu nabídku? přemýšlela Azhure. Jak si kdy mohla myslet, že by dokázala Axise opustit? O Beltide zašla tak daleko, že už nebylo cesty zpátky. Už nebude odmítat lásku, kterou k zaklínači, jenž ji nyní objímal, cítila.

Rivkah Azhure varovala, že pro lidskou ženu je láska k ikarijskému zaklínači tragédie, která nevyhnutelně skončí bolestí. Azhure však doufala, že během měsíců s Axisem a jejich synem v Sigholtu

nahromadí dost lásky na to, aby jí pomohla překonat následné utrpení. Azhure se uvolnila a opřela se o Axise. Nechala se prostoupit rytmem Písně a cítila, jak dítě otci odpovídá.

Po dlouhé době Axis zmlkl, usmál se a pošeptal Azhure do ucha: „V lůně ti roste nádherný syn, Azhure. Mluv s ním. Mluv s naším chlapcem. Miluje tě a rád by slyšel tvůj hlas.“

„Já? Ale myslela jsem, že s dětmi v lůně dokáží mluvit jen ikarijští otcové. Proč by chtěl poslouchat mě?“

„Miluje tě,“ zopakoval Axis a zubil se od ucha k uchu. „Jsi jeho hrdinka. Uslyší tě. Je vzhůru.“

Azhure si položila ruce na břicho a Axis je zakryl svými. Co má říct? Napřed jen pomalu a váhavě, ale postupně se stále větší jistotou a radostí mluvila Azhure k synovi.

30

„Vyvěste prapory!“

Rivkah pospíchala chodbami Sigholtu a cítila stále větší neklid. Probudila se brzy a zjistila, že Azhure je pryč a její strana lůžka je studená. Azhuřiny šaty visely přes židli, což znamenalo, že je stále v noční košili. Vydala se v noci na procházku Sigholtem a potkala ji nějaká nehoda? Upadla snad? Leží někde zraněná?

Rivkah zahrnula do hlavní chodby a rozběhla se ke schodišti na střechu. Zastavila se však u dveří do hlavních komnat. Byly zavřené a všechno se zdálo být v pořádku. Ale něco bylo... jiné.

Náhle si uvědomila, že cítí slabou vůni lampového oleje. Šla Azhure sem? Spala teď, možná zraněná, na zemi? Rivkah stiskla kliku a vstoupila do hlavní místnosti.

Lampy byly skutečně zapálené, ale už dohořívaly. Rivkah se rozhlédla po komnatě a zhluboka se nadechla. Od návratu do Sigholtu do těchto komnat nevstoupila a nyní v ní probudily vzpomínky. Připomněla si, že Searlas je dávno mrtvý, a vstoupila dál do pokoje. A uviděla Azhuřinu noční košili na hromádce na zemi ve středu místnosti. Otočila hlavu k otevřeným dveřím do ložnice, pomalu k nim zamířila a vešla dovnitř.

Na lůžku spali Azhure s Axisem a Axis objímal Azhure ochranitelsky paží. No, pomyslela si Rivkah a v mysli se rozhostil

zvláštní klid, opravdu jsi neutekla dost rychle ani dost daleko, že, Azhure?

Axis otevřel oči a zadíval se na Rivku, která stála těsně za dveřmi. Jemně se vyprostil z Azhuřina objetí. Azhure něco zamumlala, když lůžko opouštěl. Zastavil se, aby ji přikryl, pak se vydal obejmout matku.

„Vítej v Sigholtu,“ zašeptala Rivkah a pevně syna objala. „Naučil tě převozník vše, co jsi chtěl? Dozvěděl jsi se jeho tajemství?“

„Převozník se stále plaví po podzemních řekách, Rivko. Je v pořádku.“ Axis odhrnul matce z čela stříbrné lokny. „Ví ještě někdo, že jsem tady?“ zeptal se.

„Ne.“ Rivkah se odmlčela a pohlédla na Azhure, která stále spala.

„Nosí pod srdcem krásného syna, Rivko.“

„Dělala si starosti. Zazpíval jsi mu?“

„Ano,“ odpověděl Axis tiše a vzpomínal.

„Rivko?“ zamumlala Azhure ospale. „Jsi to ty?“

Rivkah pustila syna, posadila se na okraj lůžka a pohládila Azhure po vlasech.

Azhure přesně věděla, na co myslí. „Budu šťastná, Rivko. Nedělej si o mě starosti.“

Rivčina tvář ztvrdla. Byli tak mladí a oba si byli naprosto jisti, že všechno dopadne přesně podle jejich představ. No, plány a přísahy už ležely roztříštěné na podlaze. Copak to neviděli?

„Azhure, už je pozdě a Belial svolal schůzku velitelů do komnaty s mapami. Musíš se obléct. Přinesu ti sem šaty.“

Axisi.“ Rivkah se obrátila k synovi. „Belial tě určitě velmi rád uvidí. Tvá nepřítomnost mu dělala velké starosti.“

Axis přikývl. „Překvapíme ho, Azhure? Chci vidět, co Belial za posledních osm měsíců udělal s mojí armádou.“

„A zatímco budete na schůzce, povím Hvězdnému poutníkovi a Jitřence, že jsi dorazil,“ řekla Rivkah a vstala z lůžka.

„Oni jsou tady?“ zeptal se Axis ostře.

„Ano. Přiletěli už před nějakým časem.“

„Dobře,“ kývl, „potřebuji s nimi mluvit.“

* * *

Belial pochodoval sem a tam po komnatě s mapami. Kde vězí? Magariz, Arne, Bystrozrak a dva velitelé spárů tu byli už skoro čtvrt hodiny a hovořili o nepodstatných věcech. No, zuřil Belial, pokud ji těhotenství nutí vyspávat...

Otevřely se dveře a do místnosti vstoupila Azhure.

„Jdeš pozdě,“ obořil se na ni Belial. „Já...“

Za Azhure vešel dovnitř Axis. „Obávám se, že je to moje vina, příteli.“

Belial na Axise chvíli zíral, pak přešel přes komnatu a pevně ho objal. „Axisi! Osm měsíců je příliš dlouho, příteli,“ řekl Belial, když konečně ustoupil. „Jsem rád, že jsi zpátky.“

Axis se obrátil k Magarizovi. „Magarizi!“ Stiskli si ruce. Axis měl muže, který zradil dlouholetého pána, aby se postavil na jeho stranu, rád skoro stejně jako Beliala. Bez nich by byla Axisova věc předem ztracená. Axis se dotkl krvavého slunce na Magarizově hrudi. „Vidím, že vás teď obléká Azhure.“

Axis pozdravil Arna, potom Bystrozraka a velitele spárů. Jejich černé uniformy, které zdobilo stejné rudé slunce, jim dodávaly na pochmurnosti a nebezpečnosti. Axis přemýšlel, jak asi pokračuje výcvik.

Po uvítání jim Axis pokynul, ať zaujmou místa u stolu. Bylo jasné, že se Axis s příchodem do místnosti ujal velení.

Axis se opřel rukama o desku stolu a rozhlédl se kolem. „Mluv,“ řekl tiše Belialovi.

Belial sebevědomě hovořil o stavu Sigholtu a vojska, které nyní sestávalo z Achařanů a Ikarii, pozemních i vzdušných sil.

Axis občas kývl, jindy povytáhl obočí v tiché otázce. Belial vykonal zázraky a Axis byl ohromený – a vděčný. Ikarii si vedli dobře a učili se dovednostem, které budou potřebovat v boji. Jezero probudilo pevnost i kopce okolo. Axise nijak nepřekvapilo, když mu Belial popsal Azhuřinu práci s lučištníky a její schopnosti bojovnice a velitelky. Axis s Azhure si vyměnili pohled a Belial rychle přešel k rostoucímu počtu uprchlíků, kteří se shlukovali kolem Sigholtu. Proroctví se šířilo a mocně působilo.

„Nemohl bych najít schopnější a odvážnější velitele, než jste vy,“ řekl Axis. „Z celého srdce vám děkuji za to, co jste udělali tady v Sigholtu i pro mě osobně. Pokud zvítězím, nebude to jen mé vítězství,

nýbrž naše. Beliale.“ Pohlédl na přítele. „Tobě toho dlužím nejvíce. Přijal jsi mě, když jsem nejvíce pochyboval o svém původu. Zachránil jsi mě před Borneheldem a zařídil jsi nejen můj útěk, ale dostal jsi z Gorkenské pevnosti i moji armádu. Sebral jsi mé muže a vybudoval v Sigholtu základnu, které se nic nevyrovná. Beliale, příteli,“ natáhl se přes stůl a stiskl Belialovi ruku, „děkuji ti.“

A teď.“ Axis se opřel a promluvil k ostatním. „Co máme pod kontrolou? Jak jsou na tom skraelingové? Borneheldovi muži? Co víme?“

Magariz sebral ze stojanu mapu a roztáhl ji na stole. Rukou přešel po Urqhartských kopcích od severu k jihu. „Ovládáme většinu Urqhartských kopců až na nejsevernější a severozápadní část, kterou obsadili skraelingové. Také jsme se neodvážili přiblížit k Hsingardu, který skraelingové zničili. Těsný průsmyk je náš stejně jako území od průsmyku na jih k Nordře. Můžeme se docela snadno pohybovat nejsevernějšími částmi Skarabostu, ale na severozápadě Travnatých plání se občas střetáváme s hlídkami z Jervois. Do Skarabostu vedou také naše zásobovací linie, které bychom měli udržet, pokud nám neodříznou přístup k Nordře.“

„To je dobrý začátek,“ řekl Axis. „A zbytek?“

„Problémy nám dělají Gorgael i Borneheld,“ řekl Magariz pomalu. „Ikarijské hlídky hlásí, že Gorgael staví armádu. Nad Gorkenskou pevností jsme jim zasadili těžkou ránu a skraelingové byli celé měsíce roztroušeni po Ichtaru. Nebyli dostatečně organizovaní, aby se vydali na jih. Ale Gorgael je znovu ovládl a staví nové vojsko. Pod jeho velením se nyní skraelingové shromažďují pod Hsingardem a chystají se prorazit Borneheldovu obranu u Jervois. Menší vojsko se sbírá také v severní části Psí planiny. Gorgael zjevně plánuje zaútočit v zimě na Achar ze dvou stran. Nejen kolem Jervois, ale také přes Psí planinu. Jenom doufám, že se Borneheldovi podaří je u Jervois zadržet, protože tuším, že tuto zimu vynaložíme všechny síly na to, abychom zabránili skraelingům projít přes Psí planinu.“

To byly špatné zprávy. Axis doufal, že během zimy přesune jednotky do Acharu, zatímco Borneheld bude zaměstnán u Jervois. Ale teď to vypadalo, že budou mít s Borneheldem oba plné ruce práce se skraelingy. Axis věděl, že nesmí Gorgaelovi dovolit projít přes Psí planinu. Ale dohoda se strážkyní brány bude trvat jen rok a den, potom

propadne a Volný pád nebude znovuzrozen. Musel se do té doby dostat do Carlonu.

„A co Borneheld?“ zeptal se. „Co udělal u Jervois? Jak vybavil své vojsko? Jak je silný?“

„Axisi, Borneheld teď u Jervois velí dvaceti tisícům mužů... a velí jim jako *král*. Priam před několika měsíci zemřel.“

Axis ztuhl šokem. „*Král*?“ Zhluboka se nadechl. „Dokážu si představit, jak se Borneheld dostal na trůn,“ zabručel ponuře. Borneheld teď byl nesrovnatelně nebezpečnější. „Ale jak se mu podařilo sebrat dvacet tisíc mužů? Jak?“

Magariz mu pověděl o Ravensbund'anech a o mužích, které Borneheld sehnal v Acharu. Když Axisovi poklesla ramena, v krátkosti mu řekl o síti kanálů, kterou nechal Borneheld vybudovat mezi Nordrou a Azle.

Kolem stolu se rozhostilo ticho. Po chvíli zavrtěl Axis hlavou. „No, Bystrozraku, každý voják letky by měl být schopný zvládnout pět pěšáků. Alespoň že Borneheld zatím neovládl vzduch – nebo pro mě máš ještě další špatné zprávy, Magarizi?“

Magariz se zasmál a uvolnil tak napětí v místnosti. „Ne, Axisi. Borneheld je pořád svázaný se zemí. Letka nám pomůže vyrovnat šance.“

Axis kývl. „Pak bych měl raději ohlásit svůj příchod. Mám se postavit na střechu Sigholtu a vykřičet ho do světa?“

„Ne,“ řekla Azhure tiše. „Mám lepší nápad.“

* * *

Axis se setkal s Hvězdným poutníkem a Jitřenkou před komnatou s mapami. Azhure se jen protáhla kolem a Hvězdný poutník povytáhl obočí.

„Syn,“ řekl Axis. „A zaklínač.“

Hvězdnému poutníkovi se zaleskly oči. „Věděl jsem, že porodí mocné zaklínače, Axisi.“

„Já ji nepovažuji za chovnou klisnu, Hvězdný poutníku,“ vyštěkl Axis. „Já si Azhure vážím jako osoby, nejen jako matky svého syna.“ Obrátil se a následoval Azhure pryč chodbou.

Hvězdný poutník se díval, jak odchází. Stále cítil hořkost a mrzelo ho, že si Azhure zvolila Axise. Nakonec si pospíšil za nimi.

Úsvitové a velitelé se shromáždili na střeše pevnosti a Rivkah podala Azhure uzlíček.

„Axisi,“ řekla Azhure, „během posledních měsíců jsme na tom s Rivkou pracovaly, kdykoli jsme měly čas. Arne?“

Arne zjevně věděl, o co jde, protože si balíček od Azhure vzal a zamířil k holému stožáru.

„Sigholt je tvůj základnou,“ řekla Azhure, „tak ať to všichni vědí.“ Otočila se k Arnovi.

Axis se díval, jak Arne rozbaluje tmavě zlatou látku, a zachytil Azhuřin pohled. „Děkuji,“ zašeptal.

Arne zavěsil standartu Axise Úsvita na stožár. Vítr třpytivou látku zachytil a roztáhl ji. Standarta vypadala stejně jako tunika, kterou Azhure Axisovi ušila – ve středu zlatého pole zářilo krvavě rudé slunce. Všichni stáli a dívali se, jak vlaje na slunci.

Axis se snažil ovládnout emoce, zamířil k zídce a zadíval se do údolí. Vůbec Sigholt nepoznával. Jezero života skutečně dostalo svému jménu, protože pevnost i okolí doslova ožilo. Po stříbřitých zdech Sigholtu se dokonce začaly pnout podzimní růže. Sigholt žil.

Bedlivě se zadíval na tábor podél jezera a na cvičiště, kde se oddíly věnovaly dopolednímu bojovému výcviku. Víc a víc si jich všímalo standarty vysoko nad hlavami a nakonec zůstali všichni nehybně stát. Axis zvedl ruku a odpověděl mu vzdálený výskot.

„Nemohu se dočkat, až se pustím do práce, přátelé, ale než se ujmu velení, musím udělat ještě jednu věc.“ Hlasitě hvízdal a zadíval se do slunce.

„Co to děláš?“ zeptal se Hvězdný poutník.

„Čekám na svá křídla,“ odpověděl Axis a gestem požádal o ticho.

Všechny oči se obrátily ke slunci.

Velmi pomalu se k nim ze slunce ve spirálách snášel černý bod a Ikarii se svým mimořádným zrakem byli první, kdo ho zahlédl.

* * *

Klesal níž, aby unikl vzteklému žáru slunce. Žil a radoval se ze života, i když si nevzpomínal na smrt ani na předchozí život. Prostě se radoval ze svobody nebe bez hranic a z tepla slunečních paprsků na křídlech a snášel se k zelené a modré zemi pod sebou.

Postupně si uvědomoval, že musí někam zamířit, s někým se setkat. Zastavil šílený let a rozhlédl se po zemi pod sebou. Zaujal ho třpyt jezera a stříbřitá šed' pevnosti. Prolétl nad nimi ve velkém kruhu a nadšeně zakřičel.

* * *

Všichni slyšeli orlův křik a viděli, jak naklonil křídla a zamířil k Axisovi. Ten se radostně zasmál, napřáhl levou paži a znovu zahvízdal.

Orel zamával křídly se stříbrnými a bílými pery a přistál na nastavené ruce. Ptáku i člověku chvíli trvalo, než získali zpět rovnováhu.

Hvězdný poutník v úžasu přihlížel. Ještě nikdy se nikomu nepodařilo ochočit sněžného orla. A tento byl mnohem větší, než bývalo obvyklé, i když měl stejně bílá a stříbrná pera a černé oči, zobák a drápy jako ostatní bílí orlové.

„Axisi?“ vypravila ze sebe nakonec Jitřenka.

„Bude mýma očima, křídly a hlasem na nebi,“ řekl Axis, i když tím vlastně nic nevysvětlil. „Je to dar podsvětí.“

Všichni si vyměnili zmatené pohledy.

31

Příběh Vlčí hvězdy

Orel seděl na parapetu, čechral si peří a Axis požádal, zda by si mohl promluvit s Jitřenkou a s rodiči o samotě. Když se Azhure obrátila k odchodu, pohladil ji po tváři. Jeho gesto nikomu neušlo.

„Svolej oddíl a velitele perutí po poledni na nádvoří,“ řekl Axis Belialovi. „Promluvíme k nim. Arne. Na slovíčko?“

Arne se zastavil, vyslechl Axise a krátce kývl.

Střecha se brzy vyprázdnila, až na ní zůstali jen ikarijští zaklínači a Rivkah.

„Jaká tajemství ti převozník odhalil?“ zeptal se Hvězdný poutník dychtivě.

„Bylo jich mnoho, Hvězdný poutníku, ale já slíbil, že si většinu nechám pro sebe.“

Hvězdný poutník stáhl rty do tvrdé linky. „To jsou tak strašlivá?“

„Ne. Vlastně jsou velmi prostá. Ale já přísahal, že je neprozradím, a taky to neudělám.“ Axis se odmlčel a podrbal orla pod zobákem. „Ale to, co se vám chystám říct, strašlivé je.“

Jitřenka přistoupila k synovi. „Copak?“

Axis si povzdychl a všichni si všimli, jak je napjatý. „Na Rozeklané hoře jsi, Jitřenko, naznačila, že by mohl být naživu ještě nějaký zaklínač z domu Úsvitu, zaklínač, který z nějakého důvodu vycvičil mě i Gorgaela.“

Jitřenka kývla. „Ano?“

„Už vím, kdo to je.“

Hvězdný poutník i jeho matka se viditelně napjali. *Kdo?*

„Je to Vlčí hvězda. Vrátil se zpět Hvězdnou bránou.“

Jitřenka a Hvězdný poutník zbledli šokem. Vůbec nedokázali promluvit. Rivkah zavrtěla hlavou. Ze všech talonů zaklínačů se Hvězdnou bránou musel vrátit zrovna Vlčí hvězda. Co Ikarii provedli, že si tohle zasloužili?

Na schodišti se ozvaly kroky a Jitřenka s Hvězdným poutníkem sebou nervózně trhli.

„Požádal jsem Arna, aby za námi poslal Strážce,“ vysvětlil Axis. „Možná nám vysvětlí, co Vlčí hvězda chce a proč se vrátil.“

„Axisi? Co se děje?“ zeptal se Ogden, když si všiml napětí, které na střeše panovalo.

Axis jim v krátkosti povyprávěl o návratu Vlčí hvězdy.

„Vlčí hvězda!“ zamumlal Veremund. „Ale Axisi, jak si tím můžeš být tak jistý?“

Axis vysvětlil, jak odhalil iluzi sochy Vlčí hvězdy v komnatě Hvězdné brány a jak si převozník – Axis jim neprozradil jeho jméno – uvědomil, že se Vlčí hvězda musel vrátit zpět bránou. Zmlkl a rozhlédl se. „Myslím, že nadešel čas, abyste mi prozradili, co se Vlčí hvězdě stalo a proč se ho tolik bojíte. Musím vědět, proč se vrátil.“

„Kdybych ti měla povědět celý příběh, udělalo by se mi zle,“ řekla Jitřenka. „Veremunde? Pověš mu o Vlčí hvězdě?“

Veremund přikývl. „Vlčí hvězda žil ve světě, který je nám dnes již ztracen, Axisi. Žil před čtyřmi tisíci lety. Byl obdivuhodný ikarijský zaklínač, který se stal v neuvěřitelně mladém věku devadesáti jedna let talonem Tencendoru.“

„Protože nastoupil na trůn v tak raném věku, začaly se šířit pomluvy,“ pokračoval Ogden. „Jeho otec byl mladý a zdravý, bylo mu sotva dvě stě let a měl žít další stovky. Ale...“

„Jednoho dne spadl z nebe,“ dokončila Jitřenka. „A nikdo se nepřihlásil k šípu, který mu vězel v hrudi.“

„Vražda? Nehoda?“ přemýšlel Veremund. „Kdo ví? Vlčí hvězda měl alibi – byl v tu dobu na schůzce s veliteli spárů – ale klepy se šířily a dodnes se traduje, že otcovu vraždu alespoň naplánoval, když už ji sám nespáchal.“

„Velmi toužil po trůnu,“ řekl Jack a zadíval se na Urqhartské kopce, aby mu nikdo neviděl do tváře.

„Ano. Velmi po něm toužil, Jacku.“ Neustálé přerušování Veremunda zjevně dráždilo. „Vlčí hvězdu už odmalička fascinovala Hvězdná brána. Byl k ní tehdy mnohem snadnější přístup, ale jen talon a jeho dědic ji mohli volně používat. Vlčí hvězda do ní hleděl celé hodiny, někdy i dny. Ovládala ho představa, že ve vesmíru existují i další světy.“

Axis překvapeně vzhlédl. Další světy? To ho nikdy nenapadlo, ale nyní ho ovládla zvědavost.

„Další světy,“ zopakoval Veremund. „Vlčí hvězda hádal, že kolem každého slunce krouží nějaký svět, možná podobný tomu našemu. Při pohledu na nekonečný počet hvězd ve vesmíru dospěl k názoru, že v něm existuje také nekonečný počet světů.“

„Šílené,“ zabručel Hvězdný poutník.

„Vlčí hvězda žil svojí posedlostí roky a pak se zničehonic stal talonem. Najednou měl pocit, že konečně může něco udělat. Ikarii dlouho dumali nad tím, zda by někdo mohl projít Hvězdnou bránou a vrátit se zpátky.“ Veremund se tiše zasmál. „Ale kdo by se o to pokusil jako první? Jednoho dne předstoupil Vlčí hvězda před shromáždění a požádal o svolení poslat Hvězdnou bránou ikarijské dítě s talentem zaklínače. Tvrdil, že je lepší promarnit život dítěte než plně vycvičeného zaklínače.“

Na střeše se rozhostilo hrozivé ticho stejně jako před mnoha lety v Aule.

„Jak si jistě dokážeš představit, shromáždění odmítlo dát Vlčí hvězdě svolení k tomu, aby jedno z dětí obětoval.“ Veremund nyní téměř šeptal. „Ale Vlčí hvězdu jeho posedlost úplně ovládla a možná *byl* trochu šílený. Byl odhodlaný Hvězdnou bránou projít a prozkoumat jiné světy, ale také se chtěl vrátit zpět. A potřeboval si být *jist*, že to dokáže. Jednoho dne se ikarijské dítě, bylo mu teprve čtrnáct, vydalo proletět a už se nevrátilo. Všichni pro chlapce truchlili, protože věřili, že do křídla při letu dostal smrtící křeč. Ale za několik týdnů zmizelo další dítě a pak další. Potom si někdo uvědomil, že všechny děti měly talent zaklínače. A někdo obvinil Vlčí hvězdu z vraždy.“

Veremund se nadechl. „Vlčí hvězda byl vzdorný a byl si svojí mocí jist, proto prohlásil, že to nebyla vražda, ale nezbytný experiment.

Tajemství Hvězdné brány *musí* být odhaleno. Zeptal se, co by se stalo, kdyby se jednoho dne národ z jiného světa pokusil proniknout do našeho. Co by se stalo, kdyby někdo nebo *něco* odhalilo tajemství Hvězdné brány před námi.“

Axis se zhoupl na patách. Vlčí hvězda možná použil šokující metody, ale byly jeho obavy skutečně tak šílené? Chystal se promluvit, ale Veremund pokračoval.

„Vlčí hvězda tvrdil, že je jen otázka času, než se *někdo* vrátí. Drazí, Vlčí hvězda byl talon zaklínač a byl velmi mocný. Vůbec nelitoval tří dětí, které do té doby zavraždil, a předložil celý seznam dětí se zaklínačskými schopnostmi, které chtěl posílat postupně Hvězdnou bránou, dokud jedno z nich nenajde způsob, jak se vrátit.“

Axis se páčila v krku žluč, když si vzpomněl na dítě, které bezpečně rostlo v Azhuřině lůně. Jak by se cítil *on*, kdyby slyšel jméno svého dítěte na seznamu Vlčí hvězdy, kdyby mělo být jako páté, šesté nebo dvacáté šesté obětováno šílené posedlosti talona zaklínače?

„Jak jsem řekl, Vlčí hvězda byl mocný, velmi mocný. V tu dobu se mu už nikdo neodvážil postavit. Všichni asi doufali, že se jedno z dětí vrátí, než přijde na řadu to jejich.“

„Tomu nevěřím,“ zašeptal Axis. „Dovolili mu vraždit děti? Jak *mohli*? Kolik jich bylo?“

„Poslal Hvězdnou bránou na smrt dalších dvě stě sedm dětí, Axisi,“ řekl Veremund. „Některým byly sotva tři nebo čtyři roky, tomu nejstaršímu pak šestnáct. Zabil i vlastní neteř, dceru svého mladšího bratra. Poslal,“ Veremund se odmlčel a téměř nepokračoval, protože věděl, jak to všechny přítomné zabolí, „vhodil do brány dokonce i svoji těhotnou manželku.“

Axis zpopelavěl. „Proč?“

„Protože si myslel, že jeho žena dítě uvnitř nějak ochrání. Věděl, že manželka nosí pod srdcem mimořádně nadaného zaklínače, a doufal, že nenarozené dítě uspěje tam, kde ostatní zklamaly. Byl to průvod smrti, Axisi. Ikarijští rodiče plakali, truchlili a naříkali, ale dál přiváděli děti k bráně, jak Vlčí hvězda požadoval.“

„Jeden z důvodů, proč Ikarii o Vlčí hvězdě neradi mluví, je, že se ho naši předkové nepokusili zastavit,“ vysvětlila Jitřenka zlomeně. „Ztratili jsme doslova celou jednu generaci zaklínačů.“

Veremund byl rád, že příběh je už skoro u konce. „Vlčí hvězda svojí posedlostí Ikarii téměř ochromil. Tolik dětí zemřelo a ti, kdo přežili, byli citově i psychicky zlomení. Mnoho rodičů, kteří přišli o děti, se v žalu vrhlo z útesu a roztránilo se o skály.“

„A odhalil Vlčí hvězda tajemství brány, Veremunde? Stála oběť za to?“ zeptal se Axis a hlas mu zdrsnel emocemi. Byl příbuzným takového muže?

„Ne. Nikdo se nikdy nevrátil. Vlčí hvězda stával u okraje Hvězdné brány a nadával dětem, které jí prošly, ječel na ně, ať seberou odvahu a zkusí se vrátit.“

„Proč někdo nestrčil do Hvězdné brány samotného vraha?“ osopil se Axis.

„Vraždění Vlčí hvězdy zarazil až jeho mladší bratr, Jasný oblak Úsvit, který se musel dívat, jak jeho vlastní dcera křičí, když ji Vlčí hvězda vhodil do brány,“ řekl Veremund. „Jednoho dne v Aule Jasný oblak prostě přistoupil zezadu k bratrovi a probodl ho. Zasadil mu jedinou, smrtící ránu.“

„Byl to jediný způsob, jak mohli Úsvitové zachránit svoji sebeúctu,“ řekla Jitřenka. Tvář měla bledou a vráscitou. „Jasný oblak zachránil Úsvity i Ikarii. Usedl na trůn, zastavil vraždění, ale jizvy zůstaly.“

„Mluvíme o Vlčí hvězdě tak zřídka, protože se hluboce stydíme,“ vysvětlil Hvězdný poutník.

Jitřenka zkroutila ústa. „Vraždy tolika dětí nebyly jediným zločinem Vlčí hvězdy. Provinil se na Ikarii mnoha dalšími věcmi...“

„Ukradl zaklínaččin prsten,“ přerušil ji Hvězdný poutník a Axis sebou provinile trhl. Dotkl se kapsy, v níž prsten ukrýval.

„...ale na vraždy dětí Ikarii nikdy, nikdy nezapomněli,“ dokončila Jitřenka. „Jak se může starý prsten, třeba tak vzácný, srovnávat s tolika ztracenými životy?“

„A teď se Vlčí hvězda vrátil,“ pronesl Axis. Už se nedivil, že se převozník tolik vyděsil. „On tajemství Hvězdné brány odhalil a prošel jí zpátky. Dobrá. Proč? Jacku? Tušíš, proč se Vlčí hvězda vrátil?“

Jack během strašlivého příběhu mlčel. Nyní se obrátil k Axisovi. Ovládal se a zelené oči měl klidné a vyrovnané. „Ne. Nemám zdání.“

Axis se pátravě zadíval na další dva Strážce, pak na otce a na babičku. „A vy?“

Všichni zavrtěli hlavami.

Axis bedlivě prostudoval jejich prázdné výrazy. Proč měl takové tušení, že *někdo* na střeše *přesně* ví, proč Vlčí hvězda prošel zpět Hvězdnou bránou?

„No, pokud tedy netušíme, *proč* to udělal, ví někdo z vás aspoň, jak dlouho už je zpátky?“

Všichni opět kroutili hlavami. Axis mávl netrpělivě rukou. Někdo přece musí *něco* vědět! „Pokud se Vlčí hvězda vrátil zpět už před časem, musel se chránit před odhalením. Určitě nechtěl, aby ho lidé poznali. Ale Ikarii a možná i někdo další,“ pohlédl na Jacka, „přesto Hvězdnou bránu až do minulého tisíciletí používali. Jitřenko, Veremunde, jak dlouho se traduje, že se nikdo nesmí dotýkat soch?“

Byl to Jack, kdo odpověděl. „Tři tisíce let.“

Axis vyděšeně ucouvl. „Tři tisíce let? Je zpátky už tři tisíce let? Co mohl za tak dlouhou dobu napáchat?“

„Myslím, že nejdůležitější je zjistit, kde je Vlčí hvězda teď, ne?“ nadhodil Hvězdný poutník podrážděně. „A jaký používá převlek.“

„Jaký převlek?“ řekl Axis. „To netuším. Vím jen to, že *já* jím nejsem, ale kdokoli z vás by Vlčí hvězdou být mohl. Jak to mohu vědět? Vlčí hvězda musí být mistr převleků.“

Oči a ústa se otevřely v hrůze a pohoršení. „My?“ vykoktal Ogden. „Ale my jsme Strážci! My to být nemůžeme!“

Ogdenovo pohoršení se se vztekým, jedovatým popřením Jitřenky a Poutníka nemohlo vůbec srovnávat. Začali hrubě nadávat.

„Klid!“ řekl Axis a zvedl ruce. „Myslíte si, že kdybych byl přesvědčený o tom, že někdo z vás je Vlčí hvězda, mluvil bych teď tady s vámi? Ale nemohu si být jistý. Může to být kdokoli,“ vypravil ze sebe, „a třetí sloka Proroctví mě varuje, že mám v táboře zrádce, že mě někdo zradí Gorgaelovi. Kdo jiný kromě Vlčí hvězdy by to mohl být? Kde je? *Kde?*“

„Bojím se, že to možná vím,“ řekla Jitřenka velmi, velmi tiše, jako by se obávala promluvit.

Axis se zprudka otočil. „Kdo?“

„Objevuje se příliš mnoho věcí, které patřily Vlčí hvězdě, a shromažďují se kolem jediné osoby. Azhure.“

„Ne!“ zvolali Axis s Hvězdným poutníkem jednohlasně a také Rivkah tiše a odmítavě vykřikla. „Ne! To nemůže být pravda!“

„*Přemýšlejte!*“ zasyčela Jitřenka. „Jizvy na jejích zádech vypadají, jako by jí někdo vytrhl ikarijská křídla.“

„Ne,“ řekl Hvězdný poutník. „Pokud by Vlčí hvězda dokázal přijmout podobu ženy, a ještě k tomu otěhotnět, vymazal by si i jizvy. Matko, buď rozumná.“

„Luk a psi Vlčí hvězdy,“ pokračovala Jitřenka. „Obojí má teď Azhure. Poslechl by Sicarius někoho jiného než *Vlčí hvězdu*?“

Jack Jitřenku velmi, velmi bedlivě sledoval.

„Nemůžeš mít pravdu, Jitřenko. *Nemůžeš*,“ trval na svém Axis.

„Samozřejmě,“ řekla Jitřenka. „Nepřekvapuje mě, že ji ty i tvůj otec obhajujete. Pokud je Vlčí hvězda, pak jí v žilách koluje krev Úsvitů, proto po ní oba toužíte, jako by byla jednou z nás.“

Axis s Hvězdným poutníkem pohlédli jeden na druhého. Oba si vzpomněli, jak jejich krev zpívala.

„Ne!“ vykřikl Axis. Jitřenka se *musí* mýlit. „Kdyby pocházela z domu Úsvitu, cítila bys to i ty, Jitřenko. Nemám pravdu?“

„Ne nezbytně, Axisi. Sexuální přitažlivost je vždy nejsilnější.“ Povytáhla obočí. „A možná ji Vlčí hvězda ani *nechtěl* skrýt.“

U hvězd! zaklel Axis a snažil se ovládnout. „Jitřenko,“ řekl, „Vlčí hvězda by zašel skutečně do krajnosti, kdyby na sebe vzal podobu ženy, která dokáže otěhotnět. Něco takového by bylo naprosto zbytečné. A kromě toho, Azhure neumí zpívat, což ti Rivkah, Ogden i Veremund potvrdí.“ Trojice dychtivě pokývala hlavami. „A co je nejdůležitější, vyrostla ve Smyrtonu a je mladší než já. Jak by se dostala do Carlonu a učila mě, když jsem byl dítě? Jak?“

„Axis má pravdu,“ řekla Rivkah vyrovnaně. Jitřenka někdy skutečně dokázala být chladnokrevná. „Zapomínáš, že znám Azhure od jejích čtrnácti let. Dívala jsem se, jak vyrůstá. Azhure je možná jedna velká hádanka, ale souhlasím s Axisem a Hvězdným poutníkem. Není to Vlčí hvězda Úsvit.“

„Ale i přesto, Axisi,“ řekla Jitřenka, která nebyla připravena ustoupit. „Možná bys měl poslat někoho do Smyrtonu. Ujisti se, že si lidé vzpomínají na to, jak se narodila a vyrůstala.“

Axis úsečně kývl. „Pokud tě to uklidní, Jitřenko. Ale já se přesvědčovat nepotřebuji.“ Postoupil vpřed, uchopil Jitřenku za bradu a do hlasu mu pronikla hrozba. „Ať tě ani nenapadne na ni zaútočit,

Jitřenko, nebo jí cokoli udělat. Azhure pro mě znamená víc než většina lidí okolo. Rozumíš?“

Rivkah se usmála. Čekala třicet let na to, až Jitřenku někdo usadí.

„A je tu ještě jedna věc, která mě přesvědčila o tom, že Azhure nemůže být Vlčí hvězda,“ řekl Axis, když od Jitřenky ustoupil a rozhlédl se. „Žádná soucitná bytost by neposlala na smrt stovky dětí i svoji těhotnou manželku, jako to udělal on. A Azhure přetéká soucitem a láskou – ke mně, ke svému dítěti, ke všem, které nazývá přáteli. A to navzdory tomu, že ji celý život odmítali. Už to mi dává jistotu, že nemůže být Vlčí hvězda. Nechte ji na pokoji.“

Upřeně se zahleděl na ostatní, kteří ho mlčky pozorovali, potom se na podpatku obrátil a sešel po schodech dolů.

32

Příchod zimy

S příchodem zimy a měsíce jinovatky se nad Jervois začaly srocovat temné masy skraelingů. V posledních týdnech přestal Gautier posílat hlídky na sever – jen zbytečně ztrácel muže. Gorgael se nijak netajil tím, že se pokusí proniknout do Acharu přes Jervois.

Třetího dne měsíce mrazu se Borneheldovo odhodlání udržet Jervois a napravit své selhání z Gorkenské pevnosti stalo téměř posedlostí. Předchozího večera se vrátil z Carlonu, kde zanechal vděčnou Faraday (a zuřícího Timozela, aby ji střežil), a nyní povolal většinu velitelů do hostince U unaveného racka.

„A Magariz řekl,“ koktal Nevelon, který si bolestivě uvědomoval Borneheldův výraz. „Pověz mu, že pokud se nepostaví na stranu Muže z hvězd, zemře. Jen Axis dokáže dovést Achar k vítězství. Pověz mu, že pokud bude i nadále odmítat Proroctví, pak ho Proroctví zničí. I když získal království, neužije si ho. Axis přichází a stojí za ním moc Proroctví.“ Nevelon zmlkl a čekal na nevyhnutelný výbuch.

Ale Borneheld se hned nerozčílil. Přimhouřil oči, zahleděl se na Nevelona a stiskl pevně rty. Co to Rolanda popadlo, že si toho muže zvolil za svého zástupce? Borneheld pohlédl na Gautiera. „No?“ vyštěkl.

„Axis musí být naživu, pane,“ řekl Gautier nakonec. „Magarizova slova sice zní pošetile a šíleně, ale zároveň sebevědomě. Musí vědět, že Axis žije.“

Borneheld zabručel. Doufal, že Axise rozsápali skraelingové nad Gorkenskou pevností, ale hluboko uvnitř ho nijak nepřekvapilo, že jeho zrádný bratr přežil. „A?“

„A,“ řekl Gautier a zamyšleně si promnul bradu, „musí někde sbírat armádu. Kdo ví, kolik mužů z tří tisíců, které ho doprovázely, přežilo? Část jich musela zemřít. Možná i tisícovka. Dokonce i nejlepší velitel, a Axis není nejlepší,“ dodal rychle, aby Borneheldovi zalichotil, „by tváří v tvář přesile, která je čekala před Gorkenskou pevností, ztratil mnoho vojáků.“

Borneheld se znovu zadíval na Nevelona. „Říkáš, že byli dobře živěni a oděni?“ obořil se na něj.

„Ano, pane, alespoň ti dva, které jsem viděl. Byli zdraví a měli čisté, kvalitní uniformy.“

„A zdobil je znak krvavě rudého slunce,“ zabručel Gautier. „Zdá se, že si Axis našel novou standartu.“

Borneheld se zamračil. Kde mohl jeho bastard bratr být? Muži, které Gautier během posledních dvou měsíců vyslal do Urqhartských kopců, stále častěji naráželi na odpor dobře vycvičených a zásobených hlídek. Všichni byli oděni do uniforem s krvavě rudým sluncem a jednou nebo dvakrát je, jak se zdálo, vedla žena, která zranila Nevelona. Pro Borneheldovy muže teď bylo nebezpečné vydávat se do blízkosti Urqhartských kopců, a dokonce i na východ od Nordry. Nejen že Axis někde ukrýval vojsko, ale rozrůstalo se a šířilo svůj vliv.

„Kde jsou?“ zeptal se Borneheld.

Nevelon si nervózně odkašlal. „Hm, pane. Přemýšlel jsem o tom. Musejí být v Sigholtu. Tamní posádka dezertovala, když se doslechla o tom, že se blíží skraelingové. Tam se musel Axis usadit.“

Borneheld sebou šokovaně trhl a shodil ze stolu pohár s vínem. „Sigholt!“ vykřikl a proklet v duchu zbabělého velitele, který zpanikařil a opustil jednu z nejlepších pevností v zemi!

„Pokud se Axis s povstalcí usadil v Sigholtu, pak by mohl být nebezpečný,“ řekl hrabě Jorge. I když s Rolandem ztratili královu přízeň, nezabránilo mu to říct, co si myslí, když bylo potřeba. „A šíří

se zprávy o tom, že mnoho vesničanů ze Skarabostu míří na sever, aby se k němu připojilo.“

Borneheld vztekle zaklel. „*Proč?*“ zuřil. „Proč se staví na stranu někoho, kdo se spojil se Zapovězenými?“

Roland na Bornehelda obezřetně pohlédl. „Axis má v Acharu stále velmi dobrou pověst, pane. Jako Válečné sekery si ho všichni vážili. To je k němu nyní vábí.“

Od pádu Gorkenské pevnosti Roland velmi zhubl – kůže mu nyní na tvářích a na krku volně visela, jak se mu zpod ní ztratil tuk. V posledních měsících na něj velmi doléhala jeho smrtelnost. Bezmyšlenkovitě si promnul místo na břiše, kde hluboko uvnitř cítil velký tvrdý nádor.

Borneheld se ze všech sil snažil ovládnout. Copak se nenáviděného nevlastního bratra nikdy nezbaví? *Proč* se tolik lidí stavělo na Axisovu stranu, a ne na jeho? Proč ctili Axisovo jméno, a ne jeho? Borneheld to nechápal. „Musíme ho zastavit,“ zabručel nakonec. „Zaútočíme na Sigholt.“

Všichni v místnosti, a to včetně Gautiera a Rolanda, na něj pohlédli s hrůzou. Zaútočit na rebely v Sigholtu? Teď? Když skraelingové mohli každým dnem napadnout Jervois? Šílenství!

„Pane,“ řekl Gautier opatrně. „Skraelingové se srocují na sever od nás. Očividně plánují v brzké době útok. A Sigholt se dá snadno bránit. Nebylo by, hm,“ Gautier zaváhal, „radno rozdělovat v tuto chvíli vojsko.“

„Takže mu přenecháme Skarabost?“ osopil se na něj Borneheld.

Gautier pohlédl na Jorga s Rolandem. „Výsosti, Axis bude čelit stejným problémům jako my. Gorgael bezpochyby zaútočí také přes Psí planinu. Tuto zimu se ani my, ani Axis nepohneme z místa. Axis má jen velmi málo vojáků, nanejvýš několik tisíc. *My* se pohnout nemůžeme, ale on také ne.“ Odmlčel se a sebral odvahu. „Pane, musíme s ním tuto zimu uzavřít příměří.“

„Cože!“ Borneheld vyskočil z křesla.

„Pomysli, jak bychom to mohli využít v náš prospěch, Výsosti,“ naléhal Gautier a zoufale se snažil odvrátit Borneheldův vztek. „Za prvé, Axis stejně jako ty nechce skraelingům dovolit proniknout dál na jih do Acharu. Ať už jsou mezi námi jakékoli rozepře, Axis nenávidí skraelingy stejně jako nás. *Pokud* je v Sigholtu, může jeho armáda

odvést většinu práce – a umírání – za nás a ochrání nám severozápadní křídlo. A pokud uzavřeme formální příměří, zjistíme tak, kolika mužům Axis velí. Co víme teď? Jen o Magarizovi a o tmavovlasé ženě, která umí střílet z luku a velí smečce vzteklých psů!“

„Má pravdu,“ řekl Jorge tiše a naléhavě. „Nejen že nemáme dost mužů na to, abychom zaútočili na Axise, nemáme jich dost ani na to, abychom ubránili Skarabost, kdyby skraelingové překročili Psí planinu. Jen ať nám Axis chrání severozápadní křídlo, jen ať umírají jeho muži. Příměřím zajistíme, že do Skarabostu neproniknou ani skraelingové, ani Axis.“

Borneheldovi se hnusila představa smíru s Axisem, ale nemohl si přes zimu dovolit bojovat na dvou frontách. Znovu se posadil a hluboce se zamyslel. Byl si zoufale vědom toho, jak důležité zimní tažení bude. Pokud ztratí Jervois, ztratí úplně všechno. Přestože Axise nenáviděl, věděl, kdy musí uzavřít kompromis. Nemohl si dovolit proti bratrovi tuto zimu zakročit, proto bude nejlepší připoutat Axise slibem k Sigholtu. Axisova smrt bude muset počkat do jara.

Stroze kývl. „Dobrá. Gautiere, můžeš se nějak spojit s Axisovým vojskem?“

Gautier se uvolnil. „Když vyšlu hlídku do jižní části Urqhartských kopců, pak ano, myslím, že by to šlo. Kdy se s nimi budeme chtít setkat? A kde?“

Borneheld pohlédl na Jorga. „Co myslíš?“

Jorge se rychle zamyslel, protože ho překvapilo, že byl vůbec dotázán. „Musíme všechno zařídit ještě před začátkem měsíce sněhu, pane. Ten nastane za tři a půl týdne. Kdy? Nejpozději během posledního týdne měsíce jinovatky. Kde? Na Nordře jižně od Urqhartských kopců, možná u brodu Gundealga. Nechceme zůstat uvěznění v Urqhartských kopcích, a když navrhne Nordru, vylákáme tak Axise z jeho základny. Bude s sebou muset vzít velké vojsko na ochranu a my tak lépe odhadneme jeho sílu.“

„Dobře,“ řekl Borneheld. „Pokud tedy nemůžu vyhnat Axise až do jara ze Sigholtu, můžu udělat aspoň něco s hlupáky ze zapadákovů ve Skarabostu, kteří se nemůžou dočkat, až se k němu připojí, a možná i přerušit jeho zásobování. Nevelone! Přines mi pero a papír. Musím napsat hraběti Burdelovi z Arcnessu. Mám pro něj úkol, který si určitě užije.“

Obrátil se k Jorgovi, Rolandovi a Gautierovi. „Pokud se mám setkat s Axisem, pak musí vědět, čemu čelí. Spojte se s bratrem-velitelem Jaymem a povězte mu, že chci, aby se schůzky s mým zvrhlým bratrem zúčastnil i starší člen řádu. Možná jeden z jeho rádců. Určitě se bez jednoho z nich obejde.“

Borneheld se opřel a po tváři se mu rozlil úsměv. „Myslím, že si jednání s bratrem užijí, pánové. Chci se podívat, jestli už se začal měnit v netvora.“

* * *

Ravensbundskeho velitele z jednání vyloučili, proto seděl ve stanu v táboře před Jervois. Jeho manželka Sa’Kuya připravila konvici tekawaie, tradičního čaje jejich lidu. Čajový rituál byl skoro stejně starý jako ravensbundský lid a konvičku a šálky, které Sa’Kuya použila, si v rodině předávali z pokolení na pokolení.

Uchopila do ruky maličký šálek, podala ho Ho’Demimu a opatrně ho otočila výzdobou k náčelníkovi.

Šálek zdobilo krvavě rudé slunce.

Ho’Demi se neusmíval, protože se jednalo o vážný obřad. Vzal si šálek od manželky, mírně se uklonil a usrkl.

Sa’Kuya obsloužila zbývajících čtyři muže, kteří seděli kolem koše s řeřavými uhlíky, pak se ladně uklonila a couvla do stínů hlouběji ve stanu. Ho’Demi pohlédl na ravensbundské spolubojovníky. Byl rád, že se dnes večer nemusel zúčastnit Borneheldovy porady, protože si chtěl znovu promluvit s dvojicí mužů, kteří doprovodili Nevelona na hlídku. Kývl na druhé dva Ravensbund’any, na stařešiny, jejichž rady si Ho’Demi velmi vážil, ale oslovil válečníky.

„Izanagi, Inari, jsem rád, že jste přijali mé pozvání na tekawai navzdory tomu, že přišlo tak nečekaně.“

Izanagi a Inari byli mezi Ravensbund’any velice váženými bojovníky, i když to Gautier stále odmítal pochopit. Nyní sklopili oči v odpověď a mírně se uklonili. Pozvání do Ho’Demiho stanu bylo vždy poctou.

Pětice mužů seděla nějakou dobu mlčky, pomalu a ladně popíjela čaj a přemýšlela o tom, jak noční nájezd na Nevelonovu hlídku zkomplikoval Ravensbund'anům život.

Nakonec promluvil podle práva jako první Ho'Demi. „Nocí procházejí Vlk i alaunti,“ povzdychl si. „A provází ty, které zdobí znak krvavého slunce.“

„Vlk i alaunti doprovázejí červovlasou ženu,“ řekl Inari. „Byla by krásná, kdyby její tvář nebyla tak nahá.“

Ravensbund'ané si po tisíce let nepředávali jen Proroctví, nýbrž také příběh Vlčí hvězdy. Ikarii si mysleli, že nikdo jiný o Vlčí hvězdě neslyšel, ale Ravensbund'ané o něm věděli už generace. A věděli dost na to, aby poznali jeho luk a psy.

„Škoda, že tady není Borneheldova manželka Faraday a Strážkyně Yr, aby s námi tuto věc probraly,“ řekl Ho'Demi. „Ale jsou daleko v Carlonu a já se tedy musím rozhodnout sám.“

„Ale je nutné učinit rozhodnutí tak brzy?“ zeptal se Tanabata, jeden ze stařešinů, a uctivě sklonil hlavu. Tvář měl tak starou a vráscitou, že modré linie na jeho tváři ztratily symetrii.

„Nemohu ignorovat znamení, stařešino Tanabato. Muž jménem Magariz?“ Ho'Demi povytáhl obočí a pohlédl na válečníky, aby jméno potvrdili. Kývli. „A žena Azhure nesli znak krvavého slunce.“

Všichni přítomní pohlédli na ozdobu šálků.

„Žena je ozbrojena lukem Vlčí hvězdy a jeho psi jí krácejí po boku. Magariz mluvil o Muži z hvězd v přesvědčení, že je to Axis. „Axis přichází a stojí za ním moc Proroctví,“ zopakoval Ho'Demi Magarizův vzkaz Borneheldovi. Pohlédl na ostatní. „To *on* vytvoří alianci, která porazí Gorgaela?“

Ho'Demi byl ustaraný. Slíbil, že jeho lid bude bojovat za Bornehelda – Ravensbund'ané nenáviděli Gorgaela i skraelingy, a pokud se Borneheld odhodlá proti nim bojovat, Ravensbund'ané mu pomohou. Ale ze všeho nejvíce byli zavázáni Proroctví – a tím pádem i Muži z hvězd. Proč ale obklopovala Muže z hvězd znamení Vlčí hvězdy? Ho'Demi to nechápal, a proto se zdráhal jednat. Na čí stranu se měl jeho lid postavit? Na Borneheldovu, nebo na stranu neznámého Axise?

Ravensbund'ané spolu hovořili celou hodinu, v rukách drželi studené, prázdné šálky a rozebírali, co dělat. Ho'Demi se zdráhal k

Axisovi připojit, a to nejen kvůli Vlkovi a alauntům, ale také proto, že Axise ani jeho armádu ještě nikdo neviděl. Hlídky, na které Gautierovi muži v jižním výběžku Urqhartských kopců narazili, byly malé... ale také velmi zkušené a disciplinované.

„Není to snadná doba pro rozhodování,“ řekl Ho'Demi nakonec a ostře vnímal svoji nejistotu.

„Neměl bys s rozhodnutím spěchat, Ho'Demi,“ ujistil ho stařešina Hamori. „Nemůžeme zbytky národa neuváženě poslat do neznáma.“

Ho'Demi se chystal promluvit, ale přerušilo ho odkašlání před stanem. „Dále,“ zavolal.

Dovnitř vstoupil jeden z ravensbundských válečníků. „Náčelníku. Zpráva od Gautiera. Máš se s ním ráno sejít. Král se zamýšlí za tři týdny setkat s povstalci a jejich velitelem a nabídnout jim příměří po dobu zimních bojů se skraelingy. Máš se jednání také zúčastnit.“

Ho'Demi pohlédl na čtveřici mužů a oči se mu rozzářily. „Bohové vyslechli mé modlitby. Možná konečně získám odpověď na své otázky.“

33

Zapomenuté sliby

Axis hleděl do ohně a dovolil praskajícím plamenům a měkké melodii Hvězdného tance, aby ho uvolnily. Byl stále unavený po hlídce, kterou předchozí noci přivedl zpět domů. Jeden z Gorgaelových skraeboldů hnal skupinky skraelingů na jih Psí planinou a zkoušel Axisovu sílu. Tlupy skraelingů byly sice malé, ale přízraky byly děsivé a bojovaly krutě a hlídka se vrátila do pevnosti menší, než když ji opouštěla. Brzy bude muset na planinu přesunout víc oddílů.

Zatraceně! Jediné, co chtěl, bylo odvést armádu na jih... a sebrat Borneheldovi Achar.

„Král!“ odfrkl si Axis a usrkl víno z poháru, který držel v ruce. „Nedokážu si představit, že by z Bornehelda byl dobrý král.“

Rivkah vzhlédla od vyšívání. Jeden syn byl král, druhý po trůnu toužil. Zachvěla se, ale vinu kladla studenému větru. Navzdory kouřícím vodám Jezera života začaly i do Sigholtu pronikat první zimní mrazíky, a to především po západu slunce. Rozhlédla se po ostatních, kteří se usadili u ohně v sightholtské síni. Dříve v ní sedávali neradi. Ale s Axisem v jejich středu se to zdálo správné.

Axis během posledních pěti týdnů neúnavně pracoval a rychle dával Sigholtu, který dříve býval poněkud chaotickou základnou rebelů, tvář jednotného království. V jeho čele stál Axis a nad hlavou mu zářilo krvavě rudé slunce. Rivkah si přála, aby tento magický čas nikdy,

nikdy neskončil. Ikarii a Achařané poprvé po tisíci letech pracovali ruku v ruce a pro Axise.

Rivčiny oči bloudily po skupině. Jitřenka a Hvězdný poutník tu nebyli, protože se rozhodli navštívit přátele v letce. Ogden s Veremundem se nadšeně skláněli nad knihou, kterou objevili pod džberem s moukou v kuchyni. Vedle nich tiše chrápal Reinald, a spal i navzdory tomu, že v křesle seděl až vojensky vzpřímeně. To, co Veremunda s Ogdenem v knize nadchlo, jeho zjevně uspalo. Byl to pravděpodobně sám Reinald, kdo knihou, kterou jistě považoval za nudnou, rozviklaný džber podložil. Jack někam zmizel. Pravděpodobně se jako obvykle vydal na tichou procházku chodbami Sigholtu. Stále pátral po Zeherah, stále doufal, že zachytí její vůni nebo přítomnost.

Rivce zjihly oči, když se zadívala na Azhure, která seděla se zkříženýma nohama na zemi vedle Axise. Její těhotenství už velmi pokročilo, i když ještě stále cvičila a jezdila na koni, i když na klidnějším zvířeti, protože Axis si vzal zpět Belagueze. Dnes večer trávila volný čas tím, že čistila Vlka a šípy – na zemi vedle ní ležely kusy hadrů a miska s voskem. Axis se čas od času natáhl a pohladil ji po vlasech. Pokud mu dělalo starosti, že dál cvičí s lučištníky, nedával to na sobě znát. Přinutil ji udělat jen jediný ústupek, a to že v posledních několika týdnech přestala jezdit na hlídky. Axis nechtěl, aby porodila někde pod keřem v Urqhartských kopcích. Azhure se urazila a dlouho se s Axisem hádali, ale Axis nakonec vyhrál.

Na podlaze před Azhure leželo pět alauntů a nasávalo teplo ohně. Psi ji všude doprovázeli jako stíny, pár jich bylo vždy poblíž a ostatní nedaleko. Když Azhure ještě jezdila na hlídky, doprovázela ji celá smečka, která zabíjela stejně tiše a účinně jako Azhuřiny šípy. Rivkah zavrtěla hlavou. Pokud měla Azhure opravdu sklony k násilí, jak tvrdili Avar, pak pro ně v boji za Axise našla uplatnění.

V křesle na opačné straně krbu seděl schoulený Belial a oči plné stínů upíral na Axise s Azhure. Rivkah se dívala, jak od chvíle, kdy se Azhure nastěhovala do Axisových komnat, chřadne. Ovládl ho hluboký zármutek, který nedokázal setřást ani ve veselých okamžicích.

Rivkah nad sebou uslyšela ševlení křídel. Sněžný orel trávil noci na trámech v síni, ale přes den se vznášel vysoko nad Urqhartskými kopci, lovil myši a králíky, a občas létal na jih a na západ a plnil úkoly,

které mu Axis zadal. Axis jim neustále odmítal o ptákovi cokoli prozradit, ale Rivkah ho mnohokrát nachytala při tom, jak k orlovi, který mu seděl na ruce, tiše promlouvá. Existovalo mezi nimi pouto, ale Rivkah netušila jaké.

V křesle kousek od ní seděl muž, kterému se Rivkah úmyslně celý večer vyhýbala pohledem. Magariz. Teď na něj promluvila, i když šedé oči dál upírala na výšivku.

„Můj pane Magarizi?“

„Princezno? Co pro tebe mohu udělat?“

„Můj pane Magarizi, když jsem dorazila, slíbil jsi mi, že mi povíš o mém nejstarším synu Borneheldovi. Uděláš to nyní?“

Axis se odvrátil od ohně a upřel na Magarize ledový pohled. Azhure odložila luk a také Belial se na Magarize opatrně zahleděl. Dokonce i Ogden s Veremundem přestali brebentit.

Magariz pohlédl nejistě na Axise, ale ten líně mávl rukou. „Kvůli mně si nemusíš dávat pozor na jazyk.“

„Princezno,“ povzdychl si Magariz a zaváhal. Co by jí měl o Borneheldovi říct?

„Když skončila má služba u palácové stráže, Priam mě poslal sloužit Borneheldovi. Bylo to krátce poté, co se stal vévodou z Ichtaru. Borneheld mi pak před deseti lety svěřil velení nad Gorkenskou pevností. Je to osamělé, únavné místo...“

„Tys byl členem palácové stráže?“ přerušil ho Axis.

Magariz se zasmál. „Poslední dva roky v Carlonu jsem jí velel, Axisi. Proč? Připadám ti povědomý?“

Axis sotva dokázal potlačit překvapené zaklení. Magariz musel být v Carlonu v době, kdy Axis vyrůstal v Seneschalu. Axis si často hrával v zapadlých chodbách paláce, když se tam Jayme vydal na návštěvu. Magariz k němu *musel* mít v dětství přístup! Mohl *on* být zrádce v jeho táboře? Mohl *on* být Vlčí hvězda? Axis se rychle napil vína. Ta představa ho zneklidnila skoro stejně jako narážka, že by tajemným zaklínačem mohla být Azhure.

Magariz se na Axise usmál, protože špatně pochopil jeho pohled. „Byl jsi nezbedné dítě, Axisi. Jednou jsem tě nachytal ve stáji, kde jsi koním svazoval nohy motouzem.“

Axis se přinutil vesele zazubit. *Pokud* byl Magariz Vlčí hvězda, měl přístup i k severním pustinám nad Gorkenskou pevností. K pustinám a

ke Gorgaelovi. Ne! Musel toho nechat! Musel přestat na přátele zírat a hledat mezi nimi zrádce.

Magariz, který si stále nebyl vědom Axisova vnitřního zmatku, se lehce dotkl Rivčiny paže. „Rivko, omlouvám se. Chtěla jsi slyšet o Borneheldovi. No, je to složitý muž. Někdy je krutý, ale povětšinou se snaží být spravedlivý. Je spořádaný, disciplinovaný a má silně vyvinutý cit pro odlišení dobra a zla. Co ho znám, vždy se snažil dělat správnou věc. Vždy. Je příliš úzkoprsý, ale tak byl vychován. Neví, jak milovat, ale jen proto, že nikdy nepoznal lásku.“

Rivkah odložila vyšívání. Tvářila se bezvýrazně.

„Šlí žárlostí na Axise, pravda, a to hned z několika důvodů. Rivko, milovala jsi Axisova otce, ne jeho, a on věří, že jsi ho kvůli Hvězdnému poutníkovi opustila.“ Rivkah otevřela ústa, aby to popřela, ale Magariz pokračoval. „Borneheld považuje tvoji smrt při porodu bastarda od neznámého milence za opuštění.“

Rivku oslepily slzy. Trhla sebou a vykřikla, jak si zabodla do palce jehlu. Hovořil Magariz o Borneheldovi, nebo... sám o sobě?

„Borneheld na Axise žárlí také proto, že Axis má všečen šarm, který Borneheld nikdy neměl a mít nebude. Vždy si byl vědom toho, že postrádá jakékoli charisma.“ Magariz se odmlčel. „A Borneheld tuší, že Axis by byl lepší válečný generál – a boj je ta jediná věc, ve které je Borneheld *dobrý*. V Gorkenské pevnosti se musel dívat, jak si Axis každý den získává obdiv vojáků, a to ho hluboce, velmi hluboce ranilo. A teď se Borneheld pravděpodobně užívá žárlivosti, protože se jeho nenáviděný nevlastní bratr ukázal být pověstným Mužem z hvězd, který má podle věštby zachránit Achar.“

Magariz si byl vědom toho, jaké emoce vzbudil, a přemýšlel, zda pokračovat. „A pak je tady Faraday,“ řekl velmi, velmi tiše. Axis i Azhure ztuhli. „Uvědomuje si Borneheld, že Faraday miluje Axise? Pokud ano, pak se Borneheldův vztek a žárlivost ještě prohloubí... možná až nesmyslně.“ Magariz rychle vyprázdnil pohár vína a litoval, že nemlčel.

„Má Borneheld nějakou slabinu, Magarizi? Něco, co bychom mohli využít?“ zeptal se Belial.

„Kromě naprostého odporu k Axisovi? Borneheldovou největší chybou je, že má rád rutinu, je příliš závislý na tradicích. On nezmění svůj přístup, *nedokáže to*. Zapovězení pro něj vždy zůstanou

Zapovězení, nikdy v nich neuvidí spojence. Je to smutný muž, který bude přesvědčen, že ho měnící se svět opustil.“

„Smutný muž, Magarizi?“ řekl Axis drsně. „Nepochopený? Pověz to Volnému pádovi Úsvitu, kterého bodl do srdce. Byl jsi svědkem jeho vraždy, a podle tvých vlastních slov tě právě tato událost přiměla změnit strany. Borneheld je vrah. Nesnaž se z něj dělat mučedníka ztraceného světa!“

„Dost!“ vykřikla Rivkah, vyskočila z křesla a vlnky a látka jí v pestrobarevném vodopádu sklouzly z klína na podlahu. „Dost! Lituji, že jsem se na Bornehelda vůbec ptala!“

Obrátila se na podpatku a pospíšila si ven z místnosti. Axis i Azhure ji chtěli následovat, ale Magariz na ně mávl rukou. „Je to moje vina,“ řekl tiše a odkulhal za Rivkou.

Dohonil ji těsně za dveřmi a vzal ji za ruce. „Rivko, omlouvám se. Dobře jsem nevážil, co říkám. Pokud to vypadalo, jako bych tě soudil, nemyslel jsem to tak. Během let...“

„Jsem tak přelétavá osoba, tak špatná žena,“ šeptala Rivkah rozčileně. „Měl jsi pravdu, když jsi říkal, že jsem ho opustila. Nic jiného si nezasloužím.“

„Rivko...“

„Nikdy jsem Searlase nemilovala, to přece víš.“

„Ano, vím.“

„Nikdy jsem se za něj nechtěla provdat.“

„Ano, to také vím, ale...“

„Nezachovala jsem se k Searlasovi nečestně, když Hvězdný poutník přistál na střeše, že ne, Magarizi?“

Mlčel a jeho oči byly temné.

„Zachovala jsem se nečestně k tobě. Nikdy jsi se znovu neoženil, Magarizi, ale přesto jsem tě dvakrát zradila. Poprvé se Searlasem a podruhé s Hvězdným poutníkem. Synové a dcera, které jsem porodila, měli být tvoji.“

„Rivko. Víš, že bych neočekával, že zůstaneš věrná naší přísaze. Ne po všem, co se stalo.“

Rivkah zamrkala, aby potlačila slzy. Bylo pozdě plakat nad chybami, kterých se dopustila před třiceti lety.

„Jak by asi lidé zareagovali, Magarizi, kdyby věděli, že to ty jsi mým právoplatným manželem, ne Searlas ani Hvězdný poutník?“ Tak. Řekla to.

Poprvé po mnoha letech se Magariz v myšlenkách vrátil zpět k oné noci v Carlonu, kdy Rivkah byla zbrklá patnáctiletá dívka a on stejně zbrklý sedmnáctiletý jinoch. Vrazila tehdy do jeho ložnice a zuřila, že ji otec, král Karel, zaslíbil Searlasovi, vévodovi z Ichtaru. Byla odhodlána vzepřít se otci, proto pošeptala příteli do ucha plán. Uprchli šerými chodbami a nestřeženými dveřmi do malé kaple v drsnější čtvrti Carlonu. Tam starý a lehkomyšlný bratr přijal zlato, které mu Rivkah nabídla, a sezdal je. Magariz vzpomínal, jak odvedl Rivku zpět do svého prostého pokoje v nižší části paláce, kde se poprvé stydlivě a nešikovně milovali.

Ale příštího dne Karel Rivku nečekaně odvezl na sever a přinutil ji provdat se za Searlase. Co měli dělat? Kdyby Magariz promluvil, ohrozil by jejich životy, kdyby mlčel, ztratil by Rivku navždy. Byl tak mladý, že mohl jen truchlit pro krátkou lásku, kterou ztratil. O dva roky později pak Rivkah zemřela při porodu druhého syna a Magariz se zavřel v ložnici, rozplakal se a přísahal, že jediná noc s Rivkou mu vystačí po zbytek života. Když pak do Carlonu pod Jaymovou péčí dorazil její bastard, trávil s ním Magariz každičkou volnou chvíli. Až do okamžiku, kdy poprvé spatřil Bornehelda, přemýšlel, jestli Rivčin nejstarší syn není jeho. Ale Borneheld jako by Searlasovi z oka vypadl a Magariz byl vděčný, že jeho svědomí nezatěžuje ještě i on.

Rivkah vyprostila ruce z jeho a vytrhla ho tak ze vzpomínek. „Nikdy nevrátíme minulost, Magarizi, a je zbytečné truchlit nad tím, co mohlo být. Nemáme naše manželství jak dokázat – pokud bychom to po letech vůbec chtěli. Ale pořád máme budoucnost.“ Usmála se. „Od chvíle, kdy se Azhure odstěhovala k Axisovi, spím na chladném lůžku sama. Nikdo v této přelidněné pevnosti se mnou nesdílí komnaty. K mému pokoji vede opuštěná chodba, můj pane Magarizi, a pokud by ses v noci vydal tím směrem, pochybuji, že najdeš mé dveře zamčené.“

Potom odešla.

34

Jednání

Stáli v mapové komnatě Sigholtu – Axis, jeho nejvyšší velitelé, otec a babička. Všichni zírali na Arna, který před nimi po třídní cestě do Sigholtu stál celý šedivý a přepadlý.

Před čtyřmi dny oslovila Arnovu hlídku v jižní části Urqhartských kopců skupina osmi vojáků z Jervois. Vedl ji Rolandův poručík Nevelon a měl pro Axise vzkaz, který Arna doslova šokoval.

„Jednání? Co myslíš?“ zeptal se Axis Beliala.

„Chce nás využít,“ shrnul Belial. „Na severovýchodě je slabý a doufá, že mu na Psí planině udržíme skraelingy od těla.“

Axis se ušklíbl. „V to doufám i já, příteli, věř mi. Útoky přízraků na naše hlídky každým dnem sílí.“ Obavy z toho, že je skraelingové odříznou od Těsného průsmyku a tím i od zásobovacích cest, mu každou noc působily noční můry.

Odsunul problém se Psí planinou stranou a obrátil se k Magarizovi. „Ty znáš Bornehelda lépe než kdokoli z nás. Co si myslíš ty?“

„Že dělá rozumnou věc,“ řekl Magariz bez zaváhání. „Já bych na jeho místě udělal totéž. Žádný z vás si nemůže dovolit bojovat na dvou frontách, Axisi. Bude lepší, když tuto zimu uzavřeme smír, než abychom bojovali spolu a Gorgael zatím proklouzl okolo.“

„Chtěl jsem se tuto zimu vydat na jih,“ zabručel Axis, i když věděl, že přesun do Acharu bude až do příštího jara prakticky neproveditelný.

„A nechci se s Borneheldem setkat, aniž bych ho mohl propíchnout mečem.“ Pohlédl na sněžného orla na okenní římse. Jak dlouho bude muset čekat? Jak dlouho? Dny plynuly a strážkyně brány čekala.

Axis se vydal k oknu a zahleděl se ven. Navzdory teplu, které sálalo z Jezera života, visel nad Sigholtem tenký příkrov mračen. Axis se hryzal do rtu, přemýšlel a byl rád, že nikdo v mapové komnatě nevidí jeho ustaraný výraz. Vyhnul by se dlouhé, ničivé občanské válce, kdyby Bornehelda vyzval u Nordry na souboj a zvítězil? Ale to nemohl, protože by u toho nebyla Faraday. Borneheld nemohl zemřít, aniž by Faraday byla svědkem.

„Arne? Říkal Nevelon něco o Faraday? Nevíš, jestli je stále v Jervois?“

V místnosti se rozhostilo šokované ticho a Azhure sklopila oči. Copak myslel jen na ni? Když spolu leželi v noci v posteli a usínali, představoval si, že mu v náruči leží Faraday? Když ji hladil, cítil pod rukama jiné tělo?

Caelum se soucitně zavrtěl, když vycítil, jak je nešťastná.

Arne se zamračil. „Nevelon se o ní nezmínil. Ale je královnou, můj pane. Sotva se bude zdržovat v Jervois.“

„Ano, máš pravdu. No, na tom nezáleží.“ Axis se zadíval na Bystrozraka, Beliala a Magarize. „Takže, přátelé. Borneheld se s námi chce setkat v místě, kde se Urqhartské kopce svažují k Nordře, v půli cesty mezi Sigholtem a Jervois. Máme jít? Máme vyjednávat? Nebo je to past?“

Magariz pokrčil rameny. „Díky letce jsme ve výhodě, Axisi. Ikarii vypátrají past dřív, než se do ní chytíme. A další výhodou je to, že pojedeme z kopce dolů. On se přiblíží po rovině. Jakou past by mohl připravit?“

„Zatímco Borneheld zaměstná Axise jednáním daleko na jihu, Magarizi, vojsko z Jervois může vyrazit na sever a napadnout Sigholt.“ Azhuřin hlas zněl mdle a Jitřenka se na ni přemýšlivě zadívala. Stále Azhure nedůvěřovala. Existoval snad pro Vlčí hvězdu lepší převlek než ten, který by touhou zatemnil rozum všem mužským zaklínačům z domu Úsvitu?

Axis Azhuřin tón ignoroval. „Ne. Nemyslím si, že by se Borneheldovi podařilo dostat tak velké vojsko dostatečně blízko k Sigholtu. V ruinách Hsingardu se teď zdržuje tolik skraelingů, že by

zaživa sežrali jakoukoli armádu, která by se jen přiblížila, dřív než by pobídla koně do cvalu. Všechny ostatní přístupové cesty do Sigholtu vedou Urqhartskými kopci a ty kontrolují moji muži ze země i ze vzduchu. Myslím, že Sigholt je prozatím v bezpečí. Ne,“ řekl pomalu, „myslím, že se schůzky, kterou bratr navrhl, zúčastním. Bezpochyby se chce podívat, jak jsem silný, a já chci udělat totéž.“

Náhle se usmál a prozářil tak celou místnost. „Mám pocit, přátelé, že Borneheldovi velitelé za ním nebudou stát tak věrně jako ti moji za mnou. Azhure?“

Vzhlédla. „Ano?“

„Předávám ti velení nad Sigholtem a hlavním vojem armády. Já...“ Zmlkl, protože se jí na tváři objevil vztekly výraz.

„Axisi! Já tady nechci zůstat!“ začala Azhure, ale potom stejně náhle zmlkla. Byla už v příliš pokročilém stádiu těhotenství, než aby se vydala na jih... a věděla, že pokud bude dál protestovat proti Axisovým rozkazům, pokárá ji bez zaváhání a stejně přísně jako každého jiného velitele, který by se mu vzepřel – i když sdílí lůžko jen s ní. No, pomyslela si Azhure hořce, stejně myslí jen na Faraday.

„Ano, můj pane Axisi,“ odvětila formálně. „Jak si přeješ.“ Trochu se uvolnila. „Ale přenechám ti smečku alauntů. Vezmi si je... prosím.“

Axis se usmál. „Vezmu si čtyři páry, Azhure. Ostatní nechám tady, aby ti dělali společnost.“

Azhure ucítila lehký dotyk jeho moci. *A aby tebe a tvého syna chránili a v noci zahřívali, až budu pryč.*

„Magarizi, Beliale,“ oslovil Axis dva nejstarší velitele. „Musíme spolu probrat, koho vezmeme s sebou, kterou cestou se dáme, a hlavně jaké předložíme požadavky. Možná se nám podaří obrátit celou věc v náš prospěch.“

Jitřenko, Hvězdný poutníku? Možná vás bude zajímat, že dorazili poslové ze Smyrtonu,“ prohlásil věcně. „Jejich hlášení potvrdilo mé informace. Rozumíte?“

Jitřenka i Hvězdný poutník věděli přesně, nač Axis naráží. Axis poslal do Smyrtonu zvědy, aby se ujistili, že se Azhure ve vesnici v severním Skarabostu skutečně narodila a vyrostla tam.

Hvězdný poutník se na syna ulehčeně usmál, ale Jitřenčin výraz se nezměnil a Axis věděl, že ji ani tyto zprávy neuklidnily.

Pokud se vrátím zjednání s Borneheldem a najdu Azhure mrtvou, Jitřenko, pak ti přísahám, že také zemřeš.

Jitřenka zbledla. Ještě nikdo jí takto nevyhrožoval! Ale Axis jí hleděl upřeně do očí a uvěznil ji svou mocí, dokud neustoupila a úsečně nepřikývla.

Axis pohlédl na Sicaria, který seděl pozorně u Azhuřina boku. *Postarej se, aby se jí nic nestalo, až budu pryč.*

Sicarius zakňučel a přešlápl.

Azhure se zmateně rozhlédla. Proč se Axis zajímal o Smyrton?

35

Carlon a okolí

Když Faraday otevřela oči, okny dovnitř pronikal úsvit. Od chvíle, kdy se Borneheld vrátil do Jervois, získala zpět chuť do života.

„Měla jsi příjemné sny, drahá?“

Faraday se překulila a usmála se na Yr, která seděla učesaná a oblečená na kraji královnina obrovského lůžka. „Zdálo se mi o Axisovi, Yr. Snila jsem o tom, že je tady se mnou... že mě miluje.“

Yr předstírala puritánské znechucení. „Královně se snad zdá o milenci?“

„Každou noc, Yr, každou noc.“ Faraday se opřela o loket. „Leží v posteli a sní o mně? Stýská se mu po mně tolik jako mi po něm?“

Krátce se zasmála, posadila se a snažila se vypudit Axise z mysli. „Pověz mi, nejvyšší komorná, jaké mě dnes čekají povinnosti?“

Královna Faraday nijak nezahálela. Po většinu času přijímala hosty, lichotila diplomatům, účastnila se nekonečných obchodních schůzek a dlouhých, nudných obřadů, které oslavovaly nejasná spojení a ujednání, a naslouchala buďto Jaymovým, nebo Morysonovým detailním plánům pro Seneschal a Cestu pluhu. To poslední nenáviděla ze všeho nejvíce. Seděla přitom s bezvýraznou tváří a zastřenýma očima a myslela na Matku a na krásu, klid a mír Posvátného háje. Občas se bavila představami, jak by asi Jayme vypadal s parohy na hlavě.

A při tom všem musela mít Faraday na sobě drahokamy vyšívané hávy, šály, náramky, koruny, náhrdelníky a boty, které dohromady vážily stejně jako ona sama a v nichž jí bylo tak horko, až jí pot stékal ve stružkách dolů po zádech.

Yr se zazubila. Moc dobře věděla, jak Faraday své povinnosti nenávidí, ale věděla také to, že je plná až s úzkostnou pečlivostí. Faraday byla královnou, měla své úkoly a bez ohledu na to, jak vše nakonec dopadne, byla odhodlaná sloužit lidu Acharu, jak nejlépe dovedla. Sever Acharu se možná proměnil v bojiště, ale tady v Carlonu se dál dodržovaly obřady a zvyky, jako by se nic nezměnilo.

„Máš až obdivuhodně volné dopoledne, drahá. Velvyslanec z Mohylových ostrovů přepadly žaludeční křeče a nemůže opustit toaletu. Posílá ti omluvu. Aspoň si myslím, že to, co zamumlal přes dveře, byla omluva.“

Faraday se zasmála a přesunula se na opačnou stranu lůžka.

„Fleurian, baronce z Tarantaise, se na bradě udělal vřídek a tolik se stydí, že odmítla tvé pozvání na snídani. A jako by toho nebylo málo, cechmistr řeznického cechu, se kterým jsi měla schůzku hodinu před obědem, si usekl palec, když připravoval manželce na večeři jehněčí sekanou.“ Yr se zazubila. „Učeň, který mistrovi omluvu přinesl, mě ujistil, že sekanou přesto podávali.“

Faraday tomu nemohla uvěřit. Připadalo jí, že má od chvíle, kdy se stala královnou, naplánovaný každíčký okamžik dne. A dnes měla konečně volné dopoledne.

„Co chce Její Veličenstvo s volnem udělat? Číst si? Spát? Mlsat? Nebo jí má snad některý z nižších šlechticů dokázat, že dotyk mužské ruky může přinést štěstí?“

„O tom ani nežertuj. Víš, že nenávidím sladké.“

Yr se vesele zasmála. Faraday už měsíce nezažertovala. „Dopoledne máš jen pro sebe, krásná paní. Můžeš si dělat, co chceš.“

„Yr,“ řekla Faraday. „Myslím, že mě přepadají žaludeční křeče. Asi bude lepší, když dvoru oznámíš, že jsem indisponovaná a před obědem se neukážu.“ Tvář jí potměněla. „A pověz to i Timozelovi.“

Když Borneheld Timozelovi oznámil, že musí jako Faradayin kavalír zůstat v Carlonu, přestal se Timozel ovládat a rozkřičel se na Bornehelda.

„Nezajímá mě, co říkají vidiny!“ Borneheldovy oči jiskřily vzteky. „Tvé místo je u Faraday.“

Navzdory očividnému podráždění nad tím, že zůstal v Carlonu, se Timozel do detailů řídil Borneheldovými rozkazy a během dne nespouštěl Faraday ani na okamžik z očí. Popravdě měla co dělat, aby mu zabránila stát v noci na stráži u jejího lůžka. Faraday věděla, že mu Borneheld rozkázal, aby hlídal každý její pohyb a podával mu podrobná hlášení. Bezpochyby se obával ctižádostivých záměrů pohledných dvořanů. Ať už za to mohly Borneheldovy příkazy, nebo zvrácená oddanost jejího kavalíra, cítila Faraday Timozelovu temnou, zachmuřenou přítomnost neustále za zády.

„Posvátný háj?“ zašeptala Yr.

„Ano,“ řekla Faraday. „Posvátný háj. Potřebuji se osvěžit, znovu poznat mír a radost.“

* * *

Zalévalo ji smaragdově zelené světlo a tělem jí pulzovala moc. Faraday zaklonila hlavu, rozpustila si dlouhé vlasy a běžela světlem k Posvátnému háji. Uplynulo už mnoho, mnoho měsíců od chvíle, kdy do lesa naposledy vstoupila. Úplně zapomněla, jak úžasný je to pocit, když ji prostoupí síla a láska a mír a klid odplaví její pochybnosti a obavy. Světlo okolo se změnilo, odhalilo tvary a stíny a Faraday vstoupila na travnatou stezku do Posvátného háje. Kolem se zhmotnily stromy a nad hlavou jí v božském tanci vířily hvězdy. Faraday odsud nikdy nechtěla odejít. Byla u vytržení.

Vstoupila do Posvátného háje. Vítr jí při chůzi objímal tělo. Hlubokými stíny za stromy se pohybovaly postavy. Nebála se moci háje ani očí, které ji ze stínů pozorovaly. Nechtěly jí ublížit, jen jí přály sílu, aby dokázala v neklidném životě najít harmonii.

Ze stínů vystoupilo pět Svatých. Stříbrný kožich, který ji uvítal při poslední návštěvě háje, jí něžně položil ruce na ramena, sklonil rohatou hlavu a láskyplně se čenichem dotkl její tváře.

„Faraday, Příteli stromů. Dělali jsme si takové starosti. Viděli jsme, jak moc trpíš, a trpěli jsme s tebou.“

Faraday téměř přemohly city. Vědomí, že nad ní bdí kromě Yr ještě někdo jiný, jí přinášelo útěchu. „Děkuji,“ řekla a postoupila vpřed, aby se přivítala s ostatními Svatými.

Poté se obrátila zpět ke stříbrnému kožichu. „Zahlédl jsi ve vidinách Axise, Svatý?“

Stříbrný kožich zaklonil hlavu, potřásl paroží a viditelně se napjal. Faraday se obávala, že ho urazila. Ostatní čtyři Svatí si mezi sebou něco tiše zamumlali a zmlkli.

„Viděl jsem ho, jen když se dotkl Avarinheimu,“ řekl Svatý nakonec. „Sám jsem ho nevyhledal.“

„Je v pořádku?“ zeptala se Faraday.

„Je,“ potvrdil Svatý. „Oslavil Beltide v háji Stromu země s Ikarii a Avar.“

Zaváhal. „Ovládl síly ikarijského zaklínače, Příteli stromů. Požádal Avar, aby se k němu připojili, jako to udělali Ikarii, ale Avar odmítl.“

„Ach!“ vykřikla Faraday a vytřeštila šokovaně oči.

„Čekají na tebe,“ řekl Svatý tiše. „Bez tebe neučiní žádné rozhodnutí, Faraday Příteli stromů. Ty jsi jediná, která je dokáže převést na stranu Axise Úsvita. Pokud si to budeš přát.“

Jak pošetilá slova, pomyslela si Faraday, samozřejmě že si přála, aby se Avar připojili k Axisovi. „Myslí na mě?“ zeptala se. Nenáviděla se za to, ale musela se zeptat.

„Myslí na tebe každý den a hovoří o tobě s přáteli.“

A zrazuje tě tělem a možná i srdcem, pomyslel si svatý tvor. Mám ti říct, že obtěžkal jinou ženu dědicem, který měl být podle práva tvůj, Faraday Příteli stromů? Ne, jak bych to mohl udělat?

„Děkuji. Svatý...“ Faraday zaváhala a tvor se přiblížil a položil jí ruku na rameno.

„Nikdy neváhej, Příteli stromů. Můžeš mě požádat o cokoli. Pokud ti to budu moci dát, udělám to.“

„Svatý, žiješ v magickém, kouzelném světě. Existuje i za hájem a zdejšími stromy?“

Jeden z mladších Svatých postoupil vpřed. „Je tak velký jako tvůj vlastní svět, Faraday Příteli stromů, a najdeš v něm stejně tolik, ne-li víc zázraků.“ Jeho hlas byl tichý a melodický, ale zároveň silný a tajuplný.

Faraday otevřela doširoka oči.

Stříbrný kožich ucouvl a mávl. „Je tvůj, Příteli stromů. Můžeš jít, kam chceš. Až se budeš chtít vrátit, prostě pomysli na tento háj a budeš zpět. Odtud už snadno najdeš cestu do svého světa.“

Poté Svatí zmizeli.

Faraday zůstala dlouho stát. Nad hlavou se jí točily hvězdy a připomínaly jí Axise. Získal dědictví. A stále na ni myslel! Roztáhla paže, tančila hájem a přála si, aby tady byl s ní. Už brzy se možná budou dělit o lůžko i ve skutečnosti, nejen ve snu.

* * *

Po čase se Faraday vydala mezi stromy – a užasle se zastavila. V háji to vypadalo, že les je velmi hustý, ale jakmile do něj vstoupila, zjistila, že stromy ve skutečnosti rostou daleko od sebe a jejich větve raší hodně vysoko, takže kmeny připomínaly hladké sloupové chrámu. Když zvedla zrak, zelená klenba se zdála tak vysoko, jako by tvořila samotné nebe. Zareagovala podobně jako Azhure, když poprvé vstoupila do Avarinheimu – zmohl ji prostor, světlo a hudba okolo.

Faraday konečně sklopila oči a rozhlédla se kolem sebe. Paty obrovských kmenů zdobily přenádherné keře, mezi nimiž se procházeli ti nejúžasnější tvorové, jaké kdy Faraday spatřila. Rohatí ježci? Okřídlení koně? Zlatí býci a ptáci s diamantovými očima? V nejnižších větvích dováděli pestrobarevní dráčci a v nedalekém potůčku skotačila rodinka oranžově skvrnitých panterů. Mezi stromy stydlivě pobíhaly dryády a vodní žínky a v křišťálových vodách potoka se třpytily stříbrné ryby.

Faraday šla dál a okolí zářilo a měnilo se, ale nikdy neztratilo své kouzlo. Mýtiny a hory, oceány a zahrady, jeskyně a písečné duny, to vše tu bylo. A les ji objímal a miloval.

„Co pro tebe mohu udělat?“ zašeptala nakonec. „Co pro tebe musím udělat?“

Světlo okolo se zatřpytilo a Faraday vstoupila na malou mýtinu. V jejím středu stála veselá chaloupka s bílými zdmi, zlatou střechou a červenými dveřmi. Okolo se rozkládala malá zahrada lemovaná bílým laťkovým plotem. Na zahrádce bylo něco divného, ale než se nad tím

Faraday stačila zamyslet, červené dveře se otevřely a ven vyšla neuvěřitelně stará žena.

Na sobě měla plášť stejně rudý, jako byly dveře, ale kápi si shodila dozadu a odhalila holou, vyzáblou hlavu s papírově tenkou kůží pevně nataženou na lícních kostech a lebce, kterou tu a tam hyzdily skvrny moudrosti a zkušenosti. Na ženině tváři byly krásné jen její oči. Byly obrovské a fialové a uchovávaly si téměř dětinský výraz.

Natáhla roztřesenou ruku. „Vítej, dítě stromů. Vítej v mé zahradě. Zůstaneš chvíli?“

Faraday se chystala přitakat, ale světlo kolem náhle potemnělo ve smaragdovou zář, a než stačila Faraday cokoli říct, propadla se z kouzelného světa zpět do bolestivého života na carlonském dvoře.

„Omlouvám se, že jsem tě zavolala zpátky, Faraday,“ řekla Yr, „ale je už po poledni a královnu čekají povinnosti.“

* * *

Ve chvíli, kdy z Faraday vyprchala moc, Raum zasténal, pomalu se uvolnil a natáhl se z klubíčka, do kterého se před pěti či šesti hodinami stočil.

Strážci měli pravdu. Faradayina moc se ho dotýkala, ale ještě nikdy ji necítil tak zřetelně. S každým krokem, který udělala lesem, bolest uvnitř Rauma sílila, až se okolím rozléhal jeho křik.

Věděl, co se s ním děje. Ale nemělo by to být tak mocné, tak bolestivé.

A byl příliš mladý, než aby už prošel proměnou. Měl ještě tolik práce. Tolik.

„Faraday,“ zašeptal. „Faraday. Kde jsi? Co děláš? Kam jdeš? Faraday?“

36

Brod Gundealga

Měli se sejít posledního dne měsíce jinovatky u brodu Gundealga na Nordře. Jakmile řeka Nordra opustila Zapovězené údolí, rozšířila se a zpomalila tok a v Tailmelském ohybu už byla dost plytká na to, aby se přes ni muži na koni přebrodivili.

Axis se s vojskem utábořil v jižním výběžku Urqhartských kopců, půl míle od brodu Gundealga. Vzal s sebou asi tisíc jezdců, a to nejen šermíře, nýbrž i tři oddíly Azhuřiných lučištníků a dva spáry ikarijské letky. Hlavní voj jeho armády zůstal v Sigholtu, i když několik jednotek v současné době hlídalo v Těsném průsmyku a v Urqhartských kopcích. Axis s sebou vzal jen tolik vojáků, aby Bornehelda přesvědčil, že bude silným protivníkem, neodhalil však svoji skutečnou sílu. Pohled na jezdecko a několik set Ikarii na nebi měl Bornehelda přimět pochybovat o vlastní síle. Vyjednávání bude nejen soubojem slov, nýbrž i myslí.

Axis vzhledl, když se k němu Belial šerem přiblížil.

„Borneheld už musí být blízko. Jak se cítíš?“

„Jako by mi měli trhat zuby.“ Axis se zašklebil. „Na jednání s bratrem se skutečně netěším. Pochybuji, že dokážu zůstat dvorný.“

Belial se zasmál. Věděl, že Axis by se Borneheldovi raději postavil s mečem v ruce. Zítra si bratři vymění jen velmi málo zdvořilých frází.

„Už se vrátila ikarijská hlídka,“ řekl.

Axis prudce zvedl hlavu. „A?“ Jeho hlas zněl napjatě.

„Borneheldovo vojsko táboří asi stejně daleko od brodu na jih jako my na sever. Pokud oba vyrazíte za úsvitu, měli byste být na místě v půlce dopoledne.“

„Nezajímají mě detaily cesty!“ vyštěkl Axis. „Kolik vojáků s sebou Borneheld vzal?“

„Asi pět tisíc,“ odpověděl Belial rychle. „Jedná se o jezdce, většinou o šermíře, ale hlídky zahlédly i několik oddílů lučištníků.“

„Všimli si ikarijských hlídek?“

„Ne, Axisi. V noci jsou s černými křídly a v černých uniformách téměř neviditelní. Jejich přítomnost bude velkým překvapením.“

Jako by chtěl potvrdit Belialova slova, přistál v tu chvíli vedle nich Bystrozrak Železný spár a usmál se překvapeným výrazům na jejich tvářích. To, že jeho přílet nepřekvapil jen Beliala, ale také Axise, naznačovalo, jak velké starosti Axisovi zítřejší schůzka s Borneheldem dělá.

„Veliteli letky.“ Bystrozrak zasalutoval. „Azhure poslala dva Ikarii se zprávou ze Sigholtu. Čekají na tebe u stanu.“

Azhure? Axis pohlédl na Beliala. Oba si pospíšili do stanu.

Axis zvedl chlopeň a pozval hlídku dovnitř.

„No?“ obořil se na ně.

„Veliteli letky.“ Velitelka perutě Rychlé pero Jasnokřídla zasalutovala. Tvář měla přepadlou a vyčerpanou. „Přináším dvě zprávy a ani jedna není dobrá. Šest dnů poté, co jste odešli, se vrátila jedna z hlídek z východního výběžku Urqhartských kopců. Veliteli letky, armáda skraelingů na severu Psí planiny se dala do pohybu a vyrazila na jih. Azhure poslala šest spárů letky a armádu jezdců, aby se s nimi střetly v Těsném průsmyku.“

Axis pohlédl ustaraně na Beliala a Bystrozraka. „Sama Azhure nikam nešla?“ zeptal se Rychlého pera.

„Ne, veliteli letky. Azhure ví, že její těhotenství už pokročilo natolik, že se nemůže do bojů zapojit. Pověřila velením Arna.“

Axis si ulehčeně oddychl. Ale byly to pochmurné zprávy a při jednání mu svazovaly ruce. Teď potřeboval příměří stejně jako Borneheld. Oba tak budou tuto zimu čelit hrozbě skraelingů a ani jeden si nebude moci dovolit bojovat na dvou frontách. No, alespoň že se to dozvěděl už teď, a ne až po schůzce s Borneheldem.

Do stanu vpadl zadýchaný Magariz a Belial ho krátce informoval o tom, co se děje. „Neměl by se jeden z nás sejít s Arnem v Těsném průsmyku?“ zeptal se Magariz a obrátil se tváří k Axisovi. „Bude to krvavá bitva.“

Axis zaváhal. „Arne má dostatečnou podporu vojska a velitelé spárů, které jsem zanechal v Sigholtu, si poradí. Až tady skončíme, vydáme se na východ a připojíme se k Arnovi. Bystrozrak se spáry se k němu dostane ani ne za dva dny.“ Obrátil se zpět k Rychlému peru. „A další zprávy?“

„Těsně před mým odletem dorazila ze severního Skarabostu další skupina otrhaných, špinavých a unavených venkovanů. Vydali se na sever, protože je vyděsily zprávy o tom, že hrabě... Burdel?“

„Ano, ano,“ řekl Axis. „Burdel je hrabě z Arcnessu.“

„Hrabě Burdel prý táhne s vojskem jižním Skarabostem. Každého, koho nachytá při opakování Proroctví Ničitele, nechává nabodnout na kůl nebo ukřižovat. Prý nechal vypálit celou jednu vesnici, která se Proroctví zcela oddala. Každý, kdo jen zmíní tvé jméno, zemře. Každý, kdo se o ‚Zapovězených‘,“ zašklebila se, „zmíní v dobrém, zemře. Každý, kdo se pokusí utéct na sever, aby se k tobě připojil, zemře. Skarabost ovládly strach a smrt, veliteli.“

Axis zbledl. Burdel by něco takového nikdy neudělal sám od sebe. Určitě uposlechl rozkazy Bornehelda, za nímž stojí Seneschal. „Zatraceně!“ zašeptal.

„Co uděláme, Axisi?“ zeptal se Belial.

„Nic,“ zabručel Axis nešťastně. „Vůbec nic. Skraelingové se vydali přes Psí planinu a připoutali nás tak k Sigholtu. A já se obávám, že to Borneheld a Burdel vědí. *Zatraceně!*“

Axis se přinutil uvolnit a opět oslovil Rychlé pero. „Azhure je v pořádku?“

Od chvíle, kdy opustil Sigholt, se mu po Azhure tolik stýskalo, že ho ani hudba Hvězdného tance nedokázala utěšit.

* * *

Borneheld seděl na lesklém hnědákovi a zastiňoval si oči před ostrou září slunce. Vyjeli z tábora ještě před úsvitem a nyní zastavili

koně asi sto kroků od brodu Gundevalga. Kde trčí Axis? Žije ještě vůbec? Kde je jeho povstalecké vojsko?

Těsně za Borneheldem stálo v semknuté linii pět jezdců a za nimi se pak v oddílech seřadilo zbývajících pět tisíc mužů, které s sebou vzal.

Z pěti jezdců vypadali klidně a uvolněně jen Ho'Demi a bratr Moryson. Gilbert jen těžko potlačoval špatnou náladu, Gautier byl napjatý a znepokojený a vévoda Roland z Aldeni neklidně poposedával, aby ulevil bolesti v břiše.

Výkřik v zadních řadách přiměl všechny vyskočit a Borneheld podrážděně otočil koně. „Co?“ začal, ale pak pohlédl směrem, kterým jeden z mužů v přední linii zběsile ukazoval. Borneheld proklel ostré slunce, které pronikalo tenkým závojem mračen, ale ihned ztuhl, protože si uvědomil, na co muž ukazuje.

Vysoko, vysoko nad nimi kroužily stovky okřídlených tvorů, kteří byli temní jako Borneheldovy nejhorší noční můry. Věděl, co jsou zač – další prokletí netvorové, stejní jako ti, kteří přišli s jeho zrádným bratrem vyjednávat na střechu Gorkenské pevnosti.

Všichni se nyní zakláněli a hleděli na nebe. Ho'Demi přimhouřil oči. Poznal Ikarii, i když se s nimi nikdy osobně nesetkal a jen občas je zahlédl, jak krouží nad ravensbundskými pláněmi poblíž Hor ledových stěn. Ikarii létali s Axisem? Ho'Demi sklopil oči a pohlédl na Inariho s Izanagim, kteří seděli na koních v první řadě. Axis byl skutečně mocný, když ho podporovali samotní Ikarii. Ho'Demi cítil, jak se mu vnitřnosti stáhly vzrušením. Možná to skutečně je Muž z hvězd.

Gilbert, který seděl na koni vedle Ho'Demiho, si pro sebe začal mumlat. Zapovězení opět létali nad Acharem. Necht' sám Artor svrhne Axise do červy prolezlých jam záhrobí, modlil se Gilbert. Za spojenectví s tou špinavou lůzou si nic jiného než věčné zatracení nezaslouží. A... měli jsme zakročit dřív. Kdo ví, jaké škody Priamova posedlost tím zatraceným Proroctvím napáchala?

Také Morysona pohled na Ikarii uchvátil, ale ukryl své pocity za prázdnou maskou.

Ho'Demi nakonec sklopil oči, a když se zadíval na opačný břeh řeky, poklesla mu čelist. Asi padesát kroků od břehu se po planině roztáhlo vojsko o síle asi tisíce mužů. Ve středu přední linie vlála nádherná tmavě zlatá standarta s krvavě rudým sluncem.

„Bornehelde!“ zachraptěl.

Borneheld se podíval, nač Ho'Demi tak šokovaně hledí, a vyštěkl rozkaz.

Dva muži už byli skoro ve středu brodu a voda šplouchala jejich koním kolem hrudi.

Borneheld přimhouřil oči a snažil se je rozpoznat dřív, než k němu dorazí. Oba byli oblečeni do černého a jeli na černých koních. K takovým zvrhlíkům se to hodí, pomyslel si Borneheld a jen s největším vypětím vůle nepoložil ruku na jílec meče. Uslyšel, jak vojáci za ním tasili. Kopl koně do slabin, vyrazil příchozím vstříc a pokynul pětici jezdců za sebou, aby ho následovala.

Dvojice mužů vyjela z Nordry a Borneheld je konečně poznal. Ohrnul ret. Takže oba Axisovi velitelé bitvu nad Gorkenskou pevností přežili. Ale kde byl Axis?

Magariz s Belialem zastavili koně asi deset kroků od místa, kde stál Borneheld. Oba měli na sobě černé uniformy ozdobené na hrudi zlatě lemovaným krvavým sluncem s malým kroužkem zlatých hvězd.

„Bornehelde,“ řekl Belial rovnou. „Obdrželi jsme tvoji zprávu a přijeli jsme. Co chceš?“

„Kde je?“ osopil se Borneheld. „Kde je můj bastard bratr? Padl snad u Gorkenské pevnosti?“ Přesunul pohled na Magarize. „Jsem rád, že jsi přežil, Magarizi. S radostí tě sám zabiji.“

„Rád bych řekl totéž,“ odpověděl Magariz, „ale na tvůj život už si činí nárok někdo jiný.“ Vysoko nad nimi zakřičel osamělý orel.

„Dost, Bornehelde,“ řekl Belial. „Chceš vyjednávat, nebo ne? Čím déle budeš trčet tady, tím déle budou skraelingové nahlodávat obranu Jervois. Pochybují, že by sis mohl dovolit ztratit tolik mužů jako u Gorkenské pevnosti.“

Borneheld zavrčel. Muže, které *on* ztratil? Přišel o ně kvůli zradě Axise a dvou mužů, kteří nyní stáli před ním. „Pokud Axis žije, budu vyjednávat jen s ním. Ne s jeho poskoky.“

„Velitel se bude držet zpátky, dokud si *já* nebudu jist, že se nejedná o past,“ odpověděl Belial. „Proč tvoji muži tasili zbraně?“ Ukázal na sebe a na Magarize. Ani jeden z nich nebyl ozbrojen. „Bornehelde, vím, že se cítíš zranitelný, a proto ses postavil dvěma neozbrojeným mužům s pětitisícovou armádou v zádech, ale prosím, vzmuž se. Nechystám se na tebe skočit a porvat se s tebou tady na vlhké zemi.“

Borneheld při takové urážce zrudl. „Gautiere,“ vyšťekl, „rozkaž mužům, ať schovají zbraně a ustoupí o dvě stě kroků dozadu. Pak se možná můj zrudlý bratříček bude cítit v bezpečí.“

Zatímco Gautier obrátil koně a vyrazil zpět, Borneheld mávl rukou na Ikarii, kteří jim kroužili vysoko nad hlavou. „Ale co vaše létající zrůdy? Rozhodl jsem se být dvorný a stáhl své muže, proto žádám, abyste mi prokázali stejnou úctu.“

Belial dal Ikarii znamení a ti v kruzích zamířili k nejbližšímu kopci. Ale dva se ve spirálách snesli k malé skupině u brodu.

„Co?“ zavrčel Borneheld a prsty mu nervózně zacukaly na uzdě.

„Jen vyrovnávám počty,“ řekl Belial mírně. „A další muž se k nám připojí z opačné strany řeky. Vidíš?“

Opravdu. Zpoza linie jezdců vzlétl stříbrný tvor a zamířil k nim. Během několika okamžiků se k Belialovi s Magarizem připojili nejen dva Ikarii v černých uniformách, žena a muž se stejným znakem na hrudi, jaký měli i Belial s Magarizem, ale i muž se stříbrnými křídly.

Než mohl Borneheld cokoli říct, vrátil se zpátky Gautier. „Pane,“ zašeptal naléhavě. „Podívej!“

Borneheld se zadíval na armádu na opačné straně řeky. Linie se ve středu kolem zlaté standarty rozestoupila a vpřed vyjel muž na stříbřitě šedém koni. Na sobě měl zlatou tuniku a Borneheld jasně rozeznal krvavě rudé slunce na jeho hrudi. Axis.

Axis pobídl Belagueze do cvalu a v patách mu běželi dva velcí psi. Hřebec se vrátil do vody, která vystříkla tak vysoko, až koně i jezdce zakryla. O jedno zabušení srdce později se opět objevili a hřebec se dál hnál řekou. Jednoho dne, pomyslel si Borneheld, bude ten kůň můj.

Psi běželi vodou za Axisem stejně snadno jako Belaguez. Nad hlavami se jim vznášel osamělý sněžný orel.

Ho'Demi sledoval, jak se blíží, a jeho srdce se radovalo. Muž, který se brodil řekou, byl král, o tom nebylo pochyb. Sloužili mu alaunti i orel, jenž mu kroužil nad hlavou. Ikarii se pro něj oděli do válečných barev a pyšnil se standartou s krvavě rudým sluncem. Nemohl to být nikdo jiný než Muž z hvězd.

Axis zpomalil Belagueze do kroku. „Bornehelde,“ řekl bezbarvě, zastavil a Belaguez pohodil hlavou. „Přišel jsi, aby ses ke mně přidal, jak si žádá Proroctví? Vidím, že máš na hlavě acharskou korunu. Takže je v tvé moci zabránit zbytečnému krveprolití. Budeš bojovat

pod mým praporem, abychom vyhnali Gorgaela ze země a opět vybudovali Tencendor?“

Borneheld vystrašeně zavrčel. Axis působil jako zářící slunce a obklopovala ho aura moci. Já jsem král! zuřil Borneheld. Legitimní král a po právu! Já mám moc, ne tenhle zločinec. Ale i když se snažil posílit svoji odvalu a sebeúctu, jeho nenávist a odpor sílily. Proč Artor Axise tolik obdařil, když Borneheld měl na své straně právo prvorozeného?

Než mohl Borneheld promluvit, pobídl Axis koně vpřed a vydal se k pěti mužům, která seděla na koních za králem.

„Gautiere.“ Axis kývnutím pozdravil Borneheldova poručíka a jel dál.

„Vévodo Rolande.“ Axis nedokázal potlačit šok. Vždy měl Rolanda rád a vážil si ho a pohled na popelavě šedého, ztrhaného muže, který seděl na koni před ním, ho vyděsil. Naklonil se vpřed a podal Rolandovi ruku. Borneheld za ním obrátil koně.

„Promiň, Axisi,“ řekl Roland. „Nemohu.“

Axis nechal ruku klesnout. „Doufám, že najdeš klid a mír, příteli,“ řekl tiše a pobídl Belagueze dál.

„Gilberte.“ Axisův hlas ztuhl. „Myslel bych si, že projížďka krajinou a čerstvý vzduch prospějí tvé pleti. Mohu jen předpokládat, že tvoje tvář odráží tvé nečisté myšlenky.“

Na Gilbertově uhrovitém obličejích naskákaly zahanbené rudé skvrny. Axis jel dál.

Dalšího muže v řadě neznal. Byl to Ravensbund'an a podle tetování na tváři náčelník. Axis raději použil svoji moc než hlas.

Kdo jsi?

„Ho'Demi,“ odpověděl Ravensbund'an. „Náčelník Ravensbund'anů.“

Stojíš na Borneheldově straně?

Tentokrát Ho'Demi k jeho šoku odpověděl stejným způsobem. *Já i můj lid sloužíme Proroctví. Jsi Muž z hvězd?*

Axis jen zíral. *Ano. Jsem Muž z hvězd. Ale pokud sloužíte Proroctví, proč jste se přidali k Borneheldovi?*

Do této chvíle jsem... jsme nevěděli, kdo a kde jsi. Ted' už to vím. Vráť se do Jervois a odvedu svůj lid k tobě.

Axisovi zahořely oči. *Bud' opatrný. Velmi, velmi opatrný. Pokud začne tušit, že se chystáš připojit ke mně...*

Ho'Demi se usmál. *Já vím. Dám si pozor.*

Pak tě vítám, Ho'Demi.

Ostatní se zmateně dívali, jak na sebe Axis s Ho'Demim mlčky zírají. Pak jako by ho pohled nevyzpytatelného divocha zastrašil, sklopil Axis zrak a pobídl Belagueze k poslednímu muži v řadě.

„Morysone.“ Axis zaváhal. Hned po Jaymovi býval Moryson jeho nejmilovanější osobou. Nyní je oba nenáviděl a bál se jejich triků.

Moryson s klidným výrazem promluvil. „Axisi. Mám pro tebe zprávu od bratra-velitele.“

Axis povytáhl obočí. Pochyboval o tom, že to bude láskyplný výraz podpory.

„Axisi, bratr-velitel Jayme mě požádal, abych ti řekl, že jsi navždy vypovězen z Artorova domu a jeho péče. Jsi exkomunikován ze Seneschalu a tvá duše bude putovat věčnou tmou, dokud neodpykáš své hříchy. Zřekni se temné aliance se Zapovězenými, Axisi, a Artor ti možná odpustí.“

„Artor je bůh lží a klamu, Morysone,“ odpověděl Axis. „A Seneschal jeho lži a klamy ještě znásobuje, aby ovládl srdce a mysl ubohých obyvatel Acharu.“ Odmlčel se. „Pověz Jaymovi, že Rivkah žije. Pověz mu, že jí vás oba jednou předám, aby si s vámi udělala, co se jí zlíbí. Váš pokus o vraždu neuspěl. *Žije!*“

„Ona žije?“ vykřikl Borneheld. „Má matka žije? Morysone, co tím Axis myslel? Co jsi udělal?“ Vražda? Co tím chtěl Axis říct?

„Lže!“ zasyčel Moryson. „Neposlouchej ho, Bornehelde. Tvá matka zemřela s křikem při porodu tohoto bastarda. Neposlouchej jeho lži.“

Axis obrátil koně zpět k Borneheldovi. „Žije, Bornehelde, a porodila další dítě. Podívej, tvoje sestra Pěnice.“

Šokovaný Borneheld pohlédl na tvora, na kterého Axis ukázal. *Sestra?* Měla velké fialové oči, tvář úzkou jako ostatní netvoři a obrovská černá křídla. Borneheld se přinutil k posměšnému úsměvu. „Ty nejsi moje sestra.“

„Věř mi,“ obořila se na něj, „taky bych si přála, aby tomu tak nebylo. Zavraždil jsi mého milence, Bornehelde, a za to můj bratr,“ zalétla očima k Axisovi, „slíbil, že tě zabije. Doufám, že k tomu dojde brzy.“

„Má ikarijskou národu a touží po pomstě,“ řekl Axis. „Pokud tě nezabiji dost rychle, obávám se, že se ti Pěnice vplíží v noci do ložnice. Doufám, že tvé strážce hledí i na nebe a nejen do stínů na chodbě a v koutech tvé komnaty.“

A tohle,“ Axis ukázal na Ikarii s černými křídly, „je Bystrozrak Železný spár, velitel ikarijské letky, která je pod mojí kontrolou. To oni tě dnes ráno pozdravili, Bornehelde.“

Borneheld cítil, že ztrácí nad schůzkou kontrolu. „Axisi...“ začal útočně.

Ale Axis pokračoval, jako by ani nepromluvil. „Beliala znáš a stejně tak Magarize – i když musím podotknout, že jsi ho neznal tak dobře, jak sis myslel. Je mnohem čestnější a spravedlivější, než jsi pokládal za možné.“

A,“ Axis ukázal na posledního okřídleného tvora, který bedlivě studoval Borneheldovu tvář, „to je můj otec Hvězdný poutník. Možná si na něj vzpomínáš. Hvězdný poutník říkal, že jsi byl u toho, když před lety na střeše Sigholtu svedl Rivku.“

Borneheld se málem zalkl odporem. Jeho matka se nechala svést něčím takovým? Musel ji znásilnit, protože by určitě *nedovolila*, aby se jí něco takového důvěrně dotýkalo.

„Byl jsi únavné dítě,“ řekl netvor věčně a Borneheld si s hrůzou uvědomil, že Axis má jeho oči a rysy, „a nijak mě nepřekvapuje, že z tebe vyrostl únavný muž. Axisi, už jsem viděl dost. Promluvíme si později.“ Roztáhl křídla a vzlétl.

„Já už taky začínám být unavený,“ řekl Axis. „Bratře, jestli to chápu dobře, čelíš tuto zimu hrozbě skraelingů a dal bys přednost tomu, abych dokončil tvoji potupu až příští léto.“

Axisův posměch připravil Bornehelda o zbytky trpělivosti. Vybuchl zuřivostí. „Mám dost mužů na to, abych spálil Sigholt na popel a zastavil i útok skraelingů!“ zařval a pohrozil Axisovi zatnutou pěstí.

Roland s Belialem od sebe bratry vyplašeně odtrhli a naléhavě si s nimi promluvili.

Morysona se zmatek okolo nijak nedotkl. Očima zalétl ke psům, kteří Axise doprovázeli. Oba se drželi zpátky a nespouštěli z něj oči.

Axis zaklel, když mu Belial připomněl, že Sigholt, ne, celý Achar nepřežije, pokud spolu bratři začnou válčit ve chvíli, kdy je hrozba

skraelingů tak velká. Co ho to popadlo? Tváří v tvář nenáviděnému bratrovi nemohl Axis odolat posměchu.

Napřed Roland, potom Gautier Bornehelda naléhavě přesvědčovali, že nemůže napadnout Sigholt, aniž by smrtelně ochromil Jervois.

Nakonec promluvil Axis. „Bornehelde. Náš spor bude muset počkat do jara.“

Borneheld nakonec neochotně souhlasil. „Zima poskytne Gorgaelovi výhodu. Oba chceme stejnou věc, Axisi. Achar. A ani jeden ho nechceme přenechat Gorgaelovi. Dobrá. Až do jara tě nezničím. Máš zimu na to, aby ses připravil.“

Axis zůstal klidný. „Takže během bojů se skraelingy zachováme příměří?“

Borneheld kývl. „Až do měsíce tání. Do jara Gorgaela porazím, Axisi, a pak si přijdu pro tebe.“

Oba muži popojeli vpřed, podali si ruce a zesílili stisk tak, až se kosti v jejich rukou pohnuly. Ani jeden nedal najevo bolest.

„Příměří až do měsíce tání, Bornehelde. Máš mé slovo.“

„Příměří až do měsíce tání, Axisi. Máš *mé* slovo.“

„Burdel vypaluje vesnice a vraždí lid jižního Skarabostu,“ řekl Axis, aniž by pustil Borneheldovu ruku. „Odvolej ho.“

Borneheld se chladně usmál. „Já jsem král, Axisi. Ne ty. A Burdel jen udržuje pořádek v neposlušné provincii. Do toho, co ve Skarabostu dělá, ti nic není.“ Pustil Axisovu ruku.

„Vadí mi, že zabíjí nevinné lidi,“ trval na svém Axis. „Měl bys Burdela informovat, že se mi nakonec zodpoví za každý ztracený život, spálený dům a ukradenou slepici. A co se týká tvého kralování, Bornehelde, tak rychlý vzestup k moci mě překvapil. Když jsem Priama viděl naposledy, byl zcela v pořádku.“

Borneheldovými očima na okamžik prolétl stín. Takže tady je něco v nepořádku, pomyslel si Axis. No, to počká, ale za všechny vraždy nakonec zaplatíš, Bornehelde.

„Do jara, bratře.“ Axis ledabyle zasalutoval a obrátil se k lidem za Borneheldem. „Rolande.“ Tentokrát zasalutoval formálněji. „Morysone, Gilberte, až si na jaře přijdu pro Bornehelda, zničím i Seneschal.“ Gilbert zavrčel, ale Moryson se tvářil jen znuděně. Axis pohlédl na Ho'Demiho. *Doufám, že na tebe a tvůj lid nebudu muset čekat až do jara, Ravensbund'ane.*

Ho'Demi mu hleděl upřeně do očí. *Dorazíme s prvním sněhem.*

Axis obrátil Belagueze a hvízdal na psy. „Pánové,“ řekl a pobídl hřebce k Nordře. Belial s Magarizem mu byli v patách a Bystrozrak s Pěnicí vzlétli k nebi.

37

Yuletide

Když se Axis vyškrábal z příkrývek, byl stejně vyčerpaný, prochladlý a špinavý, jako když ulehal. Posadil se na okraj polního lůžka a vzal si od Beliala zeleninový vývar. Připadalo mu, jako by proti těm zatraceným přízrakům bojoval už celou věčnost.

Axis uposlechl Azhuřino varování a nevrátil se od brodu Gundealga do Sigholtu. Místo toho zamířil s tisícem jezdců a dvěma ikarijskými spáry přes jihovýchodní výběžek Urqhartských kopců na Psí planinu a přímo do pekla.

Masa skraelingů pronikla hluboko na Psí planinu a po dobu Axisovy čtyřdenní cesty na bojiště to byli muži, které Azhure vyslala přes Těsný průsmyk, kdo držel skraelingy zpátky. Axisova armáda už třetím týdnem téměř bez odpočinku bojovala a jen pomalu zatlačovala skraelingy zpět do středu planiny. Sigholtu zůstal jediný oddíl lučištníků a sto mužů k obraně. Všichni členové ikarijské letky byli s Axisem – pro letku to byl křest ohněm.

Ale vedli si dobře. Gorgael poslal se skraelingy dolů Psí planinou jediného skraebolda a ten se držel daleko za bojovými liniemi. Tentokrát se neobjevili žádní ledoví červi. Ikarii ve vzduchu téměř nic nezastavilo, a tak rozsévali mezi nepřáteli smrt. Ale přesto museli být opatrní. Těžké mraky nutily Ikarii létat nízko a skraelingové dokázali

znenadání vyskočit a popadnout neopatrného vojáka za křídlo. Axis se zašklebil. Ztratil tak víc než tucet Ikarii.

Jezdci si navzdory odvaze a dovednostem nevedli nejlépe. Skraelingů bylo na Psí planině tolik, že kdyby nebylo Ikarii, Axis věděl, že by dopadli stejně špatně jako u Gorkenské pevnosti. Ale Arne byl dobrý velitel a statečně muže povzbuzoval, a když dorazil Axis s posilami, pomalu začali skraelingy zatlačovat zpátky.

Azhuřini lučištníci byli skoro stejně užiteční jako Ikarii. Axis je využíval všude tam, kde byly přední linie slabé. Každý střelec dokázal vypálit přes dvanáct šípů za minutu, což bylo přes dva tisíce šípů za všechny oddíly, a každý přesně zasáhl cíl. Jedinou nevýhodou bylo, že v noci museli jít šípy sbírat, aby mohli bojovat i následující den. Skraebold nutil skraelingy šípy při ústupu krást a rvačky o střely byly někdy stejně kruté jako ty na život a na smrt.

U Gorkenské pevnosti byli skraelingové strašliví, ale jen dokud šlo vše podle plánu. Jakmile je zaskočil taktický manévr, raději se zmateně stáhli a začali si mezi sebou šeptat, než aby zůstali a bojovali. Ale tentokrát byli mnohem odhodlanější a odvážnější. Axis se obával, že pokud bude mít Gorgael dost času, promění skraelingy v nezastavitelné netvory.

Ale dali se zabít. Jen hvězdy však věděly, čemu čelí Borneheld u Jervois, pokud tohle byla, jak Axis předpokládal, jen malá část Gorgaelovy armády, kterou vyslal pouze pro případ, že by se mu přece jen podařilo proniknout do Skarabostu přes Psí planinu.

Axis hodil prázdnou misku Belialovi. Seděl v příliš tenkém stanu v narychlo postaveném táboře ve východním podhůří Urqhartských kopců, asi pět mil od Těsného průsmyku.

„Zajímalo by mě, jak měli skraelingové podle Gorgaela překročit Nordru, kdyby se dostali tak daleko, Beliale,“ řekl. „Má snad u sebe skraebold měšec z měďáky, aby zaplatil převozníkovi?“

Belial se zazubil, ale jeho úsměv rychle pohasl. „Hospodáři ve Smyrtonu by rychle zjistili, že se nocí toulají strašlivější tvorové, než jsou Zapovězení,“ řekl tiše. Ani on, ani Axis neměli s hloupými venkovany ve Smyrtonu trpělivost. Mnoho uprchlíků, kteří se vydali na sever do Sigholtu, použilo převoz u Smyrtonu a tamní vesničané neztráceli čas a všem vyprávěli o tom, že je na místě, jako je Sigholt, kde se prý shromažďují Zapovězení, čeká jen temnota. Z nějakého

podivného důvodu zůstával Smyrton baštou Seneschalu a vesničané odmítali nejen Proroctví, ale i ty, o nichž se v Proroctví hovoří. Axis se tam od chvíle, kdy vesnicí asi před rokem projel cestou do Gorkenské pevnosti, už nevrátil.

Od té doby se toho tolik stalo, pomyslel si Axis. Tolik. Úchvatná dívka, která na mě troufale hleděla v Měsíční komnatě, je královnou. Kdysi... kdysi jsem si myslel, že ji miluji, ale dají se mé tehdejší city vůbec srovnávat s tím, co nyní cítím k Azhure? Ach, hvězdy, co mám *dělat*... co Faraday *řeknu*, až ji zase uvidím?

Axis zatlačil Faraday do koutku mysli. Ten problém bude muset vyřešit až za mnoho měsíců.

Možná nyní, když se jim konečně podařilo postup skraelingů zastavit, najde nějakou výmluvu, která by mu umožnila vrátit se nakrátko do Sigholtu. Toužil po tom, aby ho Azhure objala, chtěl si s ní promluvit, potřeboval, aby uklidnila jeho obavy a strach.

Axisovi se nedařilo používat svoji moc v boji se skraelingy do takové míry, jak doufal. Prsten mu ukazoval melodie Písní, které dokázaly zabít nebo ochromit, ale většina byla tak mocná a vyžadovala tolik síly Hvězdného tance, že by Axise ochromila. Orr Axise varoval, že některé Písně jsou stále příliš nebezpečné, než aby je Axis použil – bude muset ještě zesílit a nabýt zkušeností, než je bude moci použít, aniž by přitom zahynul. Nyní Axis věděl, o čem tehdy mluvil. Na zabití čtyřiceti nebo padesáti skraelingů musel vynaložit tolik síly, že potom nebyl dlouhé hodiny schopen pohybu. Ať mi hvězdy pomohou, pomyslel si jednoho dne, pokud budu muset někdy proti Gorgaelovým netvorům použít víc síly.

Nakonec Axis používal svoji moc jen zřídka, jen v okamžicích nejvyšší nouze, kdy tlak skraelingů hrozil prolomit jeho linie nebo když jeho vlastní muži pronikli příliš hluboko do nepřátelských řad a hrozilo, že budou odříznuti.

„Udrží naše linie, Beliale?“ zeptal se Axis. Seděl na polním lůžku a díval se, jak jeho zástupce čistí a olejuje meč. Ten pohled Axise uklidnil. Během prvního týdne bojů neměli čas cokoli vyčistit.

Aniž by vzhlédl, pokrčil Belial rameny. „Pravděpodobně ano. Nemyslím, že by Gorgael poslal dolů přes Ledovou pustinu další skraelingy. Tohle měl být od začátku jen druhořadý útok. Pokud uspěje, dobrá. Pokud neuspěje, no, myslím, že to Gorgaelovi zas tolik

vadit nebude. Hlavní útok povede na Jervois. Pokud už se žádní další skraelingové neobjeví, pak se asi s tím, co máme, udržíme.“

Rozhostilo se ticho. Axis přemýšlel o Gorgaelovi a jeho útoku na Jervois a Belial přemýšlel o lůžku a o tom, jak z něj Axise dostat.

„Myslíš, že Gorgael ví, že jsem tady?“ zeptal se Axis, který byl myšlenkami zjevně daleko.

„Nepochybně, Axisi. Přece jen jsi na jeho mazlíčky použil trochu zaklínačské moci. A i kdyby ji nevycítil, skraebold mu určitě podal hlášení.“

Axis přemýšlel, jestli ho poznámkou o zaklínačských schopnostech Belial kritizuje. Vadilo mu, že jeho moc byla v boji proti skraelingům prakticky zbytečná.

Belial si všiml náhlého zájmu na Axisově tváři, ale zmýlil se v tom, co ho vyvolalo. „I kdyby Gorgael věděl, že jsi tady, pochybuji, že by ho to zajímalo.“

„Co tím myslíš?“ Proč by Gorgaela nemělo zajímat, co dělá? Copak Axis nebyl Muž z hvězd, který Gorgaela podle Proroctví zničí?

„Axisi.“ Belialův hlas zněl unaveně. Dokázal jen upřeně hledět na lůžko, které Axis dál tvrdohlavě zabíral. „Kdybys byl pro Gorgaela v tuto chvíli skutečnou hrozbou, už bys bušil na vrata pevnosti, ve které se ukrývá. Jediné, po čem teď Gorgael touží, je získat Achar dřív, než se ti podaří zemi sjednotit. Moc dobře ví, že se tě zrovna teď nemusí nijak obávat.“

„Ty už se postaráš o to, abych nepropadl samolibosti a povýšenosti, že, Beliale? Vždycky mi připomeneš, kde jsem a kdo jsem.“

„No,“ řekl Belial, „musím ti tedy připomenout, že pořád sedíš na posteli, i když jsem teď se spánkem na řadě já. Možná bys mohl...“

Axis náhle bolestivě zasténal a chytil se za hlavu. „Hvězdný poutníku,“ zamumlal. „Já tě *slyším! Slyším tě!* Klid!“

Belial sebou trhl a bedlivě sledoval, jak Axis komunikuje s otcem. Hvězdný poutník se po schůzce u brodu Gundelga vrátil do Sigholtu, takže... co se tam dělo? Byla snad pevnost pod útokem? Nebo se... u Matky, stalo se snad něco Azhure? Belial poposedl na židli a úzkost mu vyryla do tváře hluboké vrásky.

„Hvězdy!“ Axis vyskočil na nohy a tvář mu pod vrstvou špíny zbledla. „Beliale, postel je tvoje. Udržíš skraelingy, pokud teď odejdu?“

„Co se děje, Axisi?“ zeptal se Belial a chytil Axise za paže. „Co se v Sigholtu děje?“

„Jde o Azhure. Rodí.“

Belialova tvář zešedla. „Ale je příliš brzy. Je teprve v osmém měsíci.“

„Já vím.“ Axis se tvářil ještě úzkostněji než Belial, pokud to vůbec bylo možné. „Já vím. Beliale, udržíš linie, pokud teď odejdu? Máš tady Magarize, Arna, Bystrozraka i letku.“

„Ano, ano,“ bručel Belial netrpělivě a pustil Axise. „Ano, udržím je. Ale i kdybys uštvál koně, bude ti cesta trvat celé dny. Nedostaneš se tam dřív, než...“

„Znám rychlejší způsob. Postarej se o Belagueze.“

Stanem se rozezněla tichá hudba a Axis zničehonic zmizel. Belial užasle zíral na místo, kde ještě před chvílí stál.

„Proč se mám o koně vždycky starat já?“ stěžoval si, posadil se na lůžko a složil hlavu do dlaní. Najednou byl příliš ustaraný, než aby spal.

Bude Azhure v pořádku?

* * *

První kontrakce zasáhly Azhure ve chvíli, kdy se vracela z ranní procházky. Zalapala po dechu a chytila se za břicho. Blížila se k pevnosti a most zakřičel tak hlasitě a vyplašeně, že celá posádka vyběhla s tasenými zbraněmi a napůl oblečená ven z pevnosti, protože očekávala útok.

Azhure nasadila ponurý výraz, aby ukryla stud, a zamířila zpět do svých komnat tak důstojně, jak jen mohla, dobrá polovina obyvatel pevnosti jí totiž byla celá nervózní v patách.

Rivkah nyní seděla tiše v křesle a pozorovala Azhure, která v raném stádiu porodu přecházela sem a tam po místnosti a Sicarius ji věrně následoval. Zbytek alauntů byl vykázán do kuchyně a Jitřenka s Hvězdným poutníkem rozčíleně čekali venku na chodbě.

Předčasný porod sám o sobě nebyl takový problém. První děti se často rodí dřív. Problém byl, že tady nebyl Axis a ikarijské děti potřebují při narození pomoc alespoň jednoho ikarijského rodiče.

Ikarijské děti byly mnohem vnímavější a napjatější než lidské. Stahy matčina lůna dítě obvykle vyděsily a zmátly a matčina bolest či strach ještě zvětšily jeho hrůzu. Děti potřebovaly, aby s nimi Ikarii hovořil, uklidnil je a přesvědčil, aby se porodu nevzpíraly, nechaly se jím unášet. Když u porodu ikarijský rodič nebyl, dítě často začalo bojovat o život, panikařilo, svíjelo se a vzpíralo tlaku dělohy. Rivkah potlačila zachvění. Axisův porod dopadl tak strašlivě právě proto, že u něj nebyl Hvězdný poutník. Matčina bolest Axise tolik vyděsila, že se přetočil a ona málem zemřela.

Rivkah nechtěla, aby Azhure prošla něčím takovým. Jak dlouho bude Axisovi trvat, než se vrátí? Bude muset Azhure celé dny trpět a slábnout, zatímco bude čekat na jeho návrat?

Jitřenka nebo Hvězdný poutník by mohli k dítěti promluvit, ale protože jim Azhure do této chvíle nedovolila s dítětem komunikovat, Caelum by jim nevěřil, a když by je k němu Azhure pustila, byl by už s největší pravděpodobností tak vyděšený, že by stejně bylo příliš pozdě.

Rivkah se kousla do rtu a dívala se, jak Azhure přechází ve volné noční košili sem a tam a mne si rukama záda. Cítila se v tu chvíli nepříjemně a Caelum určitě také, ale nebylo to nic ve srovnání s tím, co přijde. Ale když se Rivkah naposledy zmínila o Jitřence a Hvězdném poutníkovi, Azhure se na ni utrhla, ať je dovnitř nepouští.

Náhle se rozlétly dveře a dovnitř vrazil Axis.

„Azhure!“ Axis udělal tři velké kroky k Azhure a objal ji. Oba se smáli a plakali a Rivce se tak ulevilo, že jí po tváři sklouzlo několik slz. Utřela si je hřbetem ruky, postavila se, objala Axise a odhrnula mu přerostlé vlasy z tváře.

Axis od Azhure ucouvl a na tváři se mu objevil zmatený výraz. „Slyšel jsem, že rodiš, ale...“ Pohlédl na Rivku, jako by chtěl, aby mu vysvětlila, proč se Azhure nezmítá na lůžku a nesnaží se s každým vydechnutím porodit jejich dítě.

Ženy se jeho výrazu zasmály. „Porod nějakou dobu trvá, Axisi,“ vysvětlila Rivkah, „a Azhure je teprve na začátku.“

Potom ale zvažněla, zhluboka se nadechla a pustila se do vysvětlování ikarijských porodů.

* * *

O jedenáct hodin později, v temné hodině před úsvitem, je veškeré veselí opustilo. Azhure se na lůžku opírala o Axise a se zavřenýma očima a vlasy splenými potem čekala na další mučivý stah. Axis jí šeptem povzbuzoval, ruce jí tiskl na břicho a cítil Caelumův strach a úzkost. Matka i dítě se velmi báli a Axis měl co dělat, aby je oba uklidnil.

Znovu políbil Azhure na tvář, šeptal jí, potom obrátil mysl k dítěti.

Caelume, vím, že se bojíš, ale nesmíš s matkou bojovat. Brzy se narodíš a unikneš bolesti a děsu.

Bojím se. Bolí to. To bylo vše, co Axis z dítěte cítil. Jen strach a bolest.

Vzhlédl a zadíval se do očí Rivce. Snažila se ho uklidnit úsměvem. „Všechno je v pořádku, Axisi, opravdu. Dítě je v dobré poloze a Azhure si vede velmi dobře.“

Jitřenka se konečně protlačila do komnaty. Azhure už neměla sílu ji odmítnout a Rivkah byla ráda. Potřebovala pomoc a Jitřenka byla zkušená porodní bába.

„Azhure si *opravdu* vede dobře, Axisi, a ty taky,“ souhlasila Jitřenka.

„Bojí se,“ zamumlal Axis a vzpomněl si, jak Rivkah při porodu trpěla. Cítil se tehdy stejně jako teď Caelum? Musel.

Azhure zasténala, jak jí tělo zkroutil další stah, a Axis sebou trhl, když dítě zakvílelo strachy.

Opět pohladil Azhure po břichu. Caelum otcovo pohlazení cítil a uklidnilo ho to.

Caelume, nesmíš se vzpírat tomu, co se děje. Rodíš se a matka za tebe bojuje. Jdi tam, kam ti říká. Věř jí.

Věř. Caelumova mysl slovo zachytila a opakovala. *Věř.*

„Věř,“ zašeptala Azhure, nahmatala Axisovu ruku a znovu vykřikla, jak ji sevřel další stah.

Rivkah jí masírovala nohu. „Přichází, Azhure. Ted' musíš tlačit. Ted'!“

Dítě zmlklo a Axis sevřel Azhuřiny ruce ve svých. Přece musí existovat nějaký lepší způsob! přemýšlel zběsile. Prsten mu ukáže Písně, kterými by mohl ulevit Azhure od bolesti. Azhure mu nyní visela v náručí, jako by na tom závisel její život, a Axis si vzpomněl, jak se občas v jeho dveřích objevili ztrhaní Sekerníci a žádali o několik

dní volna, aby mohli zařídit manželčin pohřeb a postarat se o budoucnost svých osiřelých dětí.

Ne, pomyslel si, Azhure nesmí zemřít, ne takhle.

„Znovu,“ zabručela Rivkah, „tlač.“ Azhuřino tělo se zazmítalo.

Axis slyšel, že Jitřenka promluvila, ale připadalo mu, jako by byla tisíce mil daleko. Viděl jen Azhuřinu tvář pod sebou, její kouřové oči vytřeštěné bolestí a úžasem nad tím, jak se v ní dítě pohybuje.

„Tlač!“ rozkázal Rivčin hlas odněkud. Axis objal Azhure tak pevně, jak jen se odvažoval. „Azhure,“ zašeptal, „zůstaň se mnou. Zůstaň se mnou. Neopouštěj mě. Co bych si bez tebe počal? Zůstaň se mnou.“

Rivkah pohlédla na syna, pak opět dolů. „Vidím hlavičku. Tvůj syn už je skoro na světě. Ještě dva tři stahy a sevřeš ho v náruči.“

„Poslouchej ji, Azhure. Už je skoro po všem. Tvůj boj už je skoro u konce.“ Axis objal Azhure ještě pevněji, pokud to vůbec šlo.

Azhure jednou dvakrát zatlačila, pak z celého srdce vydechla úlevou. „Rivko?“ zeptala se chabě a snažila se posadit. Axis ji objal paží, zvedl ji a opřel si ji o hrud'. Byl stejně nedočkavý jako ona.

Do komnaty pronikl první paprsek denního světla a ozářil Azhuřinu tvář. Zamrkala.

Rivkah utřela dítěti tvář ručníkem, vyčistila mu ústa a nos a se širokým úsměvem položila chlapce Azhure na břicho. Dítě, které bylo s matkou stále spojeno pupeční šňůrou, se zavrtělo, zamrkalo a malinká ústa se mu otevřela úžasem.

„Podívej, jak krásného máme syna,“ zašeptal Axis. „Děkuji ti za něj, Azhure.“ Otočil se a políbil ji něžně na čelo, pak na tvář.

„Jeho početí jsem si užila víc než jeho porod,“ odpověděla Azhure, ale usmála se a láskyplně se na syna, který se něžně vrtěl, zadívala. „Je tak maličký.“

Rivkah podvázala pupeční šňůru a přestříhla ji, potom něžně odtáhla Jitřenku od lůžka. „Dej jim pár minut, Jitřenko,“ zašeptala. „Brzy pravnuka uvidíš.“

Azhure si přitiskla syna k prsu a vesele se zasmála, když začal sát.

„Pořád si myslíš, že je Vlčí hvězda?“ zašeptala Rivkah.

Jitřenka dlouho mlčela a dívala se na Axise s Azhure, které syn zcela uchvátil. „Není tou, za kterou se vydává,“ řekla nakonec.

Později seděl Axis na lůžku, choval dítě v náručí a Azhure, jež sice byla vyčerpaná, ale také odhodlaná nepodlehnout spánku, hrdě přihlížela. Objímal Caeluma a zpíval mu, zatímco Rivkah s Jitřenkou Azhure umývaly a pečovaly o ni. Nyní byla Azhure čistá, i když zoufale unavená, a pohodlně odpočívala. Hvězdný poutník byl konečně vpuštěn dovnitř.

„Musíš zůstat vzhůru,“ pošeptala jí Rivkah. „Stává se jen velmi, velmi zřídka, že tři pokolení ikarijských zaklínačů přivítají do rodiny čtvrté.“

Dítě Hvězdného poutníka zcela uchvátilo, a když získal Axisovo i Azhuřino svolení, vzal chlapce do náruče, něžně ho houpal a zpíval mu. Dítě bylo stále vzhůru a zvědavě na Hvězdného poutníka hledělo.

„Ikarijské děti vidí a soustředí se už několik minut po porodu, Azhure. Od této chvíle bude poznávat tváře a pamatovat si je,“ řekla Rivkah.

Hvězdný poutník se na dítě usmál, potom zvedl hlavu a usmál se na Azhure. „Je to zázrak,“ řekl tiše a obrátil zrak zpět k chlapci. „Kdo by si pomyslel, že je napůl člověk. Krev Úsvitů v něm zpívá tak hlasitě.“

Axis s Jitřenkou se jeden na druhého upřeně zahleděli.

„Stejně jako u Pěnice,“ řekla Rivkah až příliš vesele. „Copak si, Jitřenko, nevzpomínáš na Pěničino narození? Hvězdný poutník tehdy řekl úplně stejnou věc.“

Ale všichni až na Azhure věděli, nač Jitřenka myslí. Pokud je Azhure Vlčí hvězda, pak by chlapci samozřejmě kolovala v žilách silná krev Úsvitů.

Hvězdný poutník promluvil. „Jméno, Axisi. Jaké mu dáš jméno?“

Axis se usmál na Azhure. „Azhure už ho pojmenovala.“

Hvězdný poutník i jeho matka vypadali překvapeně.

„Caelum,“ řekla Azhure. „Budeme mu říkat Caelum.“

„Nemožné!“ vykřikla Jitřenka. „Potřebuje hvězdné jméno! Je to ikarijský zaklínač.“

„Já jsem ikarijský zaklínač a nemám hvězdné jméno,“ řekl Axis. „Azhure mu chce říkat Caelum a já si myslím, že je to hezké jméno. Hodí se k němu. Svět se mění, Jitřenko, a my nemůžeme lpět na starých tradicích. Přivítejte Caeluma do domu Úsvitu.“

Jitřenka sklopila zrak a dál už neprotestovala, ale podle jejích ztuhlých ramen bylo znát, jak je nespokojená. Sklonila se nad dítětem v náruči Hvězdného poutníka a něžně ho políbila na čelo. „Vítej v domě Úsvitu, Caelume. Já jsem tvoje prababička Jitřenka. Zpívej dobře a létej vysoko a kéž pro tebe otec získá Tencendor.“

Nyní se nad dítětem sklonil Hvězdný poutník a políbil ho. „Vítej v domě Úsvitu, Caelume. Já jsem tvůj dědeček Hvězdný poutník. Zpívej dobře a létej vysoko a kéž vždy slyšíš hudbu Hvězdného tance.“ Podal dítě Rivce.

Políbila dítě na tvář. „Vítej do světa sváru, Caelume. Jsem Rivkah, tvoje babička a matka tvého otce. Nikdy nezapomeň na to, že díky mé krvi jsi také nadějí a potomkem lidu, který nikdy nebude zpívat nebo létat, ale vždy dokáže hluboce milovat.“

Podala dítě jeho otci, napřímila se a vzdorně pohlédla na Jitřenku a Hvězdného poutníka.

„Vítej, Caelume Úsvite, synu Azhure,“ řekl Axis tiše. „Já jsem tvůj otec, Axis Úsvit, syn Rivky, a věz, že tě velmi miluji. Zapamatuj si babiččina slova a nikdy nezapomeň na svůj lidský původ a soucit. Obojí pro tebe bude důležitější než zaklínačova kouzla.“ Podal dítě Azhure.

„Vítej do mého srdce, Caelume Úsvite, syne Azhure,“ řekla. „Už víš, jak moc tě miluji. Nikdy nezapomeň, že jsi se narodil uprostřed smrti Yuletide a poprvé jsi se nadechl, když slunce vystoupalo nad obzor. Jsi skutečně synem slunce, Caelume. Kéž je tvůj život dlouhý a jasný.“

V komnatě se rozhostilo ticho, jak si všichni uvědomili, co Azhure právě řekla. Úplně zapomněli, že rodila o Yuletide a dítě přišlo na svět s prvním slunečním paprskem. Hvězdný poutník tiše zaklel. Jak mohl zapomenout na Yuletide? Proběhly obřady v háji Stromu země podle plánu? Poprvé od doby, kdy mu bylo čtrnáct let a byl dost silný na to, aby zvládl obtížný let do Avarinheimu, Yuletide propásl. Před čtrnácti dny poslal do Avarinheimu mnoho ikarijských zaklínačů, aby vše připravili, ale sám na obřady docela zapomněl. No, Azhuřin porod možná splní stejný účel jako obřady. Dítě i slunce se zrodily ve stejný okamžik. Co to znamenalo? Byl Caelum dítětem bohů?

„Hle,“ zašeptal Axis a uhladil Azhure vlasy z čela. „Caelum byl počat o Beltide a na svět přišel o Yuletide.“ Odmlčel se a políbil Azhure na vršek hlavy. „A má tu nejúžasnější matku.“

Azhure se na Axise usmála a Hvězdný poutník si konečně uvědomil, jak obtížné bude ji Axisovi sebrat.

„Ale tvá první dcera bude má, Azhure,“ zašeptal si pro sebe, „protože bude určitě stejně úžasná jako ty.“

Ale vynahradí mu zisk dcery ztrátu matky?

38

Semenáčky

Faraday zařídila, aby třetí týden měsíce sněhu neměla skoro žádné povinnosti. Bylo to docela snadné, protože společenský život na dvoře i ve městě pod tlakem války na severu utichl. Většina občanů měla ve válce manžela, bratra nebo syna a všichni si byli vědomi toho, co zima přinese. Yuletide se v Acharu nijak neslavilo, ale Faraday s Yr si v královniných komnatách připravily vlastní oslavu. Ženy se velmi sblížily a hledaly jedna u druhé útěchu a citovou podporu. Obě se cítily jako vězeňkyně Carlonu i Proroctví. Yr nyní trávila většinu času s Faraday, a dokonce se s ní v noci dělila o lůžko. Byla to velká postel, na šířku měřila skoro čtyři kroky, ale Faraday s Yr nikdy nebyly daleko od sebe. Faraday považovala svůj život za naprosto zbytečný, proto hledala útěchu, kde mohla, a Yr představovala její téměř bezedný zdroj.

Faraday usrkla vody z cínového poháru a přemýšlela o královském kalichu. Borneheld ho nikdy nepoužil a nahlas, aby ho všichni slyšeli, prohlásil, že pro muže z oceli je kalich příliš okázalý. Jeho chování jen potvrdilo Faradayino tušení, že Priam byl zavražděn. A když Borneheld předal kalich do opatrování Jaymovi a Morysonovi, označil tím své spoluviníky. Plán s otráveným kalichem byl na Bornehelda příliš lstivý. Musel s ním přijít někdo jiný, kdo ho také provedl.

Magie. Nebylo pochyb o tom, že kalich byl skutečně očarován. Ale *kým?* A *jak?*

Faraday potřásla hlavou a odložila pohár stranou. „Yr? Můžeš se postarat o to, aby se ke mně Timozel po zbytek odpoledne nepřiblížil? Chci se znovu podívat do Posvátného háje.“

Yr přikývla. „Povím mu, že spíš. Že si potřebuješ odpočinout před oslavami nového roku.“

Faraday vytáhla z truhlice misku z kouzelného dřeva. „Yr, nevíš, proč se Timozel tak změnil? Proč se z milujícího, veselého chlapce stal temný a zachmuřený muž?“

„Ne, drahá. Už jsem o tom také přemýšlela. Možná má na duši nádor, který užírá klid jeho mysli.“ Pokrčila rameny. „Nevím, o co jde.“

„Slyšela jsem, jak se s Borneheldem baví o vidinách, Yr. Mluvil o tom s tebou někdy?“

„Ne.“ Vidiny? Kdo mu je seslal? „Tobě o nich nikdy neřekl?“

„Ne.“ Faraday si povzdychla a začala připravovat misku pro rituální obejmutí Matčiny moci. „Už si nejsme tak blízcí jako dřív. Raději teď slouží Borneheldovi.“

Timozel byl její kavalír, ale nyní se vždy stavěl na stranu jejího manžela. Ale Faraday se přesto i nadále zdráhala zrušit slib kavalírství, který jí dal. Možná Timozel potřebuje pomoc. Možná mu jednoho dne pomůže stejně, jako on slíbil pomáhat jí.

Ale nyní na ni čekaly Matka a Posvátný háj a ve srovnání s nimi jí nic nepřipadalo důležité.

* * *

Moc, háj i Svatí už čekali. Jakmile je pozdravila, opustila Faraday háj a vstoupila do Čarovného lesa. Opět ji potěšilo, když na mýtinách a mezi stromy viděla dovádět podivné tvory, ale tentokrát se nemohla dočkat, až dorazí k malé chatrči, od níž ji posledně tak znenadání odtrhli.

Les vyhověl jejímu přání a otevřel před ní stezky k chaloupce staré ženy.

Vše vypadalo přesně tak, jak si pamatovala. Ve středu mýtiny stál malý domek s bílým laťkovým plotem. Sotva se Faraday zadívala na rostliny v zahradce, lesklé červené dveře se otevřely a ven vyšla

stařena v rudém plášti s odhalenou vyzáblou hlavou. Její dětské oči zářily životem a humorem, když k Faraday natáhla ruce poseté stařeckými skvrnami.

„Vítej, Faraday, dítě stromů. Vítej v mé zahradě. Zůstaneš chvíli?“

„Ano, ráda bych zůstala. Moc ráda. Děkuji, Matko.“

„Ach, ne, ne, ne,“ zamlaskala stařena a kulhavým krokem se vydala k zelené brance do zahrady. „Ne, ne, nejsem Matka. Ale dovolila mi tu žít a starat se o sazenice. Jsme jí za to vděční.“

Faraday prošla brankou a zavřela ji za sebou. „Tak jak ti mám říkat?“

„Jméno? Hm, můžeš mi říkat Ur.“ Protáhla „r“ na jedno vydechnutí, takže znělo skoro jako melodie. „Teď, drahá, vidíš moji zahradu?“

Faraday se bedlivě rozhlédla a rázem pochopila, proč jí zahrada připadá jiná než ostatní, které kdy spatřila. „Ach! Je plná semenáčků!“ zvolala.

„Hodné děvče! *Hodné* děvče!“ zvolala Ur a Faraday ji musela podepřít, protože nebezpečně zavravorala.

Místo květín a keříků zasazených v zemi byla Uřina zahrada plná tisíců malinkých květináčů s bohatou, vlhkou černou zeminou a z každého vyrůstal jeden štíhlý stromek.

„Pečuji o ty, kdo se svěřili do mé péče,“ řekla Ur a fialové oči jí zvlhly.

Faraday vytušila, že to nejsou obyčejné stromky. „Pověz mi všechno,“ prosila. „Všechno.“

Stařena ukázala na zahradní lavičku, lákavou a vyhřátou sluncem, a Faraday jí pomohla k ní dojít, posadila se vedle ní a na okamžik zvedla oči k nebi. Nepřipadalo jí vůbec divné, že slunce teple září navzdory deseti tisícům hvězd, které jim tančily nad hlavou.

„Proroctví ukrývá mnoho tajemství, která ještě nebyla odhalena,“ řekla Ur, „a sazenice jsou jedním z nich. Pochybuji, že i samotný prorok věděl, o čem mluví, když psal o prastarých duších spících v kolébkách.“

Zmlkla a zadívala se na stromky, které se něžně kývaly ve větru. „Z každé jednou vyroste obrovský strom, až opět vysadíme tencendorské lesy, Faraday Příteli stromů. Víš, že Avarinheim byl zmasakrován, setnut sekerami těch idiotů ze Seneschalu?“

„Ano,“ odpověděla Faraday a cítila se provinile za to, že patří k národu Achařanů.

Ur stiskla pevně rty. „Dnešní Avarinheim představuje jen zlomek toho, jak vypadal dřív. Ale pokud uspěješ, lesy se znovu potáhnou jako širé moře na jih Tencendorem. Jednoho dne se budou podobat Čarovnému lesu, který vidíš okolo.

A tady čekají základy toho velkého, očarovaného moře, Faraday. Nejen že z nich znovu povstane prastarý les, ale jsou také tím jediným, co dokáže jednou provždy vymazat Gorgaelovy armády z tváře Tencendoru. Ty jsi jediná, kdo je může zasadit. Jediná, která je může vynést z Posvátného háje.“

Faraday vyhrkly do očí slzy. Během posledních několika měsíců měla občas pocit, že jí Prorocství přiřklo roli, která jí přinášela jen bolest, že ji uvěznilo v nekonečné temnotě beze světla. Ale nyní Faraday přemohlo štěstí. Znovu probudí velké, prastaré lesy, znovu osadí Achar magickými stromy. „Děkuji ti,“ zašeptala a stiskla Ur ruku.

„Dost,“ zabručela Ur. „Je toho víc, víc krásy.“

Sehnula se, až jí zaprašťely klouby, a zvedla nejbližší stromek. Byl menší a křehčí než většina ostatních, protože teprve nedávno vyrašil ze zeminy květináče. „Tady,“ řekla stařena a podala ho Faraday. „Vezmi si ho a vcít se do něj.“

Květináč byl teplý a Faraday cítila v prstech mravenčení. Sazenice byla tak křehká, že Faraday viděla drobounké žilkování v téměř průsvitných listech, které tepaly novým životem a novými možnostmi.

„Jmenuje se Mirbolt,“ řekla Ur.

„Mirbolt,“ zamumlala Faraday. „Mají všechny sazenice jméno?“

„Ano, mají, Faraday. A ty se je musíš všechny naučit.“

„Proč?“ Musela se zbláznit, pokud si myslí, že si dokáže jména tisíců sazenic zapamatovat.

„Copak sis nevšimla, že všichni Svatí jsou muži?“

„Ano,“ odpověděla Faraday zdráhavě.

„A přesto mají Avar druidy i druidky.“ Ur se usmála. „Kam odcházejí po smrti druidky, Faraday? Když se promění?“

„Ach!“ Faraday zalapala po dechu a téměř květináč upustila, když si uvědomila, že v ruce drží život druidky.

„Mirbolt zemřela minulý rok o Yuletide při útoku v háji Stromu země. Teprve teď se proměnila. A teď tady čeká se skoro čtyřiceti dvěma tisíci sestrami, až znovu osadí Tencendor. Právě jsem ti odhalila tajemství, které znají jen druidky. Dokonce ani tvůj přítel Raum neví, že sazenice existují.“

„Čtyřicet dva tisíc?“ zopakovala Faraday.

„Avarské druidky se mění už víc než patnáct tisíc let, Faraday Příteli stromů. Stejně jako mužští druidi – ti se často mění v nadpřirozené tvory, které jsi viděla v lese. Avar jsou nejstarším národem Tencendoru a jeho druidi mění podobu už velmi dlouho.“

„A já se musím naučit všechna jejich jména?“

„Ano, musíš, Faraday. Nemůžeš je zasadit, aniž bys věděla, jak se jmenují. A pomysli, právě jsi poznala Mirbolt.“

* * *

Raum sténal v úkrytu větví a keřů. Jeho kosti se pomalu protahovaly a měnily a on věděl, že zakrátko bude muset opustit svůj lid. Věděl, že jeho proměna neprobíhá, jak bylo u druidů obvyklé. Klíč k jeho úspěšné proměně držela v ruce Faraday. Musí ji najít.

„Faraday,“ zašeptal, potom zavřískl, jak se jeho kosti znovu začaly protahovat.

* * *

Faraday si urovnala sukni a pohlédla na Yr. „Vypadám dobře?“

„Velmi. Teď jdi dolů do Měsíční komnaty a zahaj audienci. Je poslední před začátkem nového roku.“

„Díky Matce,“ zabručela Faraday a uhladila si vlasy. Po všem, co se právě dozvěděla od Ur, jí audience připadala nepodstatná.

„Timozele čeká před dveřmi, aby tě doprovodil, Faraday.“

„A co uděláš s volným odpolednem ty, Yr?“

Yr se zazubila. „Zůstanu tady a budu z tvého balkónu pozorovat výcvik palácové stráže. To mě zabaví.“

Faraday se zasmála. Yr se určitě podaří po výcviku vylákat některého z vojáků do stáje. Mrkla na ni, vyšla ven z ložnice do vstupní komnaty a opatrně za sebou zavřela dveře.

Skraelingové a skraeboldi

Dvě noci po Yuletide napadli Gorgaelovi skraelingové vší silou Jervois. Kdyby nebylo kanálů, přemýšlel Ho'Demi v bahnitém příkopu, Borneheld a všichni, kdo za něj bojovali, by byli jistojistě sežráni zaživa.

Inari vedle něj sevřel pevněji v ruce oštěp. „Brzy udeří, Ho'Demi. Mlha už začíná houstnout.“

Ho'Demi neodpověděl. Byl odvážný muž, ale při každém útoku skraelingů se mu žaludek stáhl ledovým strachem. Rozhlédl se po příkopu. Po šesti dnech těžkých bojů slabí a nezkušení zemřeli – mnoho venkovanů, které Borneheld přinutil bojovat, se ukázalo být naprosto neschopných – ale ti, kdo přežili, se poučili.

Mezi Ravensbund'any v Ho'Demiho linii se nacházeli také Achařané a jednotka koroleanských žoldáků. Borneheld najal tisíce tmavookých, světlolasých vojáků, aby obranu Jervois posílil. Ho'Demi kývl na velitele jednotky. Ukázalo se, že to jsou tiší a zkušeni zabijáci, a Ho'Demi byl rád, že tu jsou.

Zezadu k nim dolehl tichý zvuk a Ho'Demiho srdce poskočilo strachy – vpadli jim snad skraelingové do zad?

Ale byl to jen Borneheld. Seskočil dolů k Ho'Demimu a zahleděl se do mlhy před nimi.

„Brzy,“ řekl napjatě a upravil si v ruce meč.

Ano, velmi brzy, pomyslel si Ho'Demi. Borneheld si během posledního týdne získal jeho zdráhavý respekt. Neváhal bojovat s vojáky, zároveň však používal krutá slova a tvrdou rukou tam, kde by podle Ho'Demiho lépe působilo povzbuzení.

Gautier byl ještě krutější a mnozí se začali obávat jeho návštěv v příkopech.

„Tam!“ zvolal Inari a ukázal. Ho'Demi dal znamení mužům, protože se k nim mlhou plížily přízraky.

Skraelingové se s ústy dokořán, zářícíma očima a radostným blekotáním přelili přes okraj příkopu. Sotva Ho'Demi probodl prvního píkou, už jeho místo zaujal druhý a třetí. Borneheld vedle něj zamručel, popadl skraelinga za střapaté vlasy, zkroutil mu hlavu do strany a zvedl meč ve smrtícím úderu.

Příkopem se rozléhal namáhavý dech obránců, který se mísil se vzrušeným šeptáním přízraků – a tu a tam s bolestivým výkřikem muže, který padl za oběť hladovým zubům skraelinga.

Po dvaceti minutách probodl Ho'Demi přízrak, který se mu sápal po hrdle, a když vzhlédl, uviděl nad sebou volný prostor.

Borneheld vedle něj zápasil s mimořádně velkým skraelingem a Ho'Demi popadl netvora za vlasy, strhl mu hlavu dozadu a umožnil tak Borneheldovi bodnout skraelinga do oka.

Krev potřísnila všechny tři.

Borneheld Ho'Demimu kývnutím poděkoval, pak se rozhlédl. „Ochabují.“

Ano, pomyslel si Ho'Demi, kterého dlouhý den bojů vyčerpал, ochabují. Mnozí muži Bornehelda proklínali, když dlouhé měsíce hloubili kanály mezi řekami Azle a Nordrou, ale nyní pochopili brilantnost jeho plánu. Skraelingové nemohli útočit v masách jako u Gorkenské pevnosti. Kanály je nutily rozdělit se do menších skupin, aby se mohli mezi příkopy bezpečně proplést. Nemohli tedy protivníka napadnout ve velké mase hryzajících zubů a sekajících spárů, nýbrž byli zaháněni do jam a pastí. Obránci se s nimi tedy vypořádali snadněji, než kdyby čelili masovému útoku.

Ale stále byli zákešní a smrtící a Ho'Demi přemýšlel, jak si Borneheld a jeho armáda poradí se skraelingy v jižním Ichtaru, pokud se Gorgaelovi podaří kanály překonat.

O několik set kroků dál na západ stále zuřila bitva a Borneheld se vyškrábal ven z příkopu a mlčky se vydal za zvukem.

Ho'Demi pohlédl na Inariho. „Potřebuji si dnes v noci promluvit se stařešiny, Inari. Zastoupíš mě na několik hodin?“

Inariho zuby se zaleskly v úsměvu. „Zapíchnu nejen své, ale i tvé skraelingy, Ho'Demi.“

„Postarej se o to, aby muži něco snědli, Inari. To byl pátý útok za posledních pět hodin.“

A s tím Ho'Demi odešel.

Muži za ním se vyčerpaně choulili a odpočívali. Mnoho z nich se modlilo. Ravensbund'ané se modlili k ledovým bohům, Koroleané k bronzovým soškám, které jim visely u opasků, a Achařané k Artorovi.

Ale ne všichni Achařané si pod vousy mumlali Artorovo jméno. Stále více vojáků si mezi sebou šeptalo o Axisovi. Šířily se zvěsti o tom, že žije, a ti, kdo doprovodili Bornehelda k brodu Gundealga, vyprávěli o zlatém muži, který přijel na schůzku s jejich zarputilým, prostým králem. Zapovězení kroužící po nebi sice byli černí a strašidelní, ale nikomu neublížili, i když je zjevně mohli všechny zabít, kdyby se jim zachtělo.

A se zvěstmi o Axisově přežití se šířila i slova Proroctví.

* * *

Ho'Demi byl příliš vyčerpaný a ustaraný, než aby promarnil noc spánkem, proto svolal do svého stanu schůzku ravensbundských stařešinů a rádců.

Poté co Sa'Kuya podala všem tekawai, usedla vedle Ho'Demiho.

Ho'Demi zahájil shromáždění prastarou formulí a rituálními slovy, pak oznámil, co má na srdci. „Víte, že jsem před čtyřmi týdny hovořil u brodu Gundealga s Mužem z hvězd, s Axisem Úsvitem,“ řekl bez obalu a Ravensbund'ané vážně kývli. Proroctví kolem nich vířilo.

„Od té doby svádím boj se svým svědomím,“ pokračoval Ho'Demi. „Má duše i srdce naléhají, abych odvedl svůj lid k Axisi Úsvitovi, kam patří, ale můj rozum a svědomí vědí, že kdybych to udělal, zůstalo by Jervois tak zranitelné, že by Gorgael prolomil jeho obranu a obsadil Achar.“

„Ano,“ řekl stařešina Tanabata. „Jsem rád, že rozhodnutí je na tobě, ne na nás. Ale pověz, už jsi se nějak rozhodl?“

Proč bys nás sem jinak zavola? říkaly jejich tváře, zatímco přihlíželi, jak Ho'Demi pije tekawai z malinkého hrnečku ozdobeného krvavě rudým sluncem.

Ho'Demi pomalu kývl. „Toužím být s Mužem z hvězd, ale rovněž jsem se zavázal bojovat proti Gorgaelovi. Zůstaneme, dokud si nebudeme jisti, že Borneheld udrží Jervois i bez nás.“

Ostatní kývli. Očekávali to.

„Ale,“ Ho'Demiho oči potemněly starostí, „řekl jsem Axisi Úsvitovi, že se k němu připojíme s prvním sněhem. Sníh napadl už před třemi týdny a já se obávám, aby si Axis nemyslel, že jsme ho opustili.“

„Musí čelit stejně těžkým bojům jako my,“ poznamenal starší Hamori.

Ho'Demi se nad jeho slovy zamyslel. „Sa'Kuya povede výpravu do Sigholtu a zpraví Axise o tom, co se děje.“

Všichni kývli. Byl to rozumný plán.

„Během příštích několika týdnů chci poslat do Sigholtu malé skupiny převážně žen a dětí. Borneheld s Gautierem si ani nevšimnou, že jsou pryč.“

Nikdo si nedělal starosti s tím, že se ženy a děti vydají na nebezpečnou cestu do Sigholtu samy. Ravensbund'aneky byly stejně dobré bojovnice jako jejich muži a navzdory zvonečkům, kterými se zdobily, se v případě potřeby dokázaly pohybovat až nadpřirozeně tiše a neviditelně.

„Pokud se boje zmírní, pokud Borneheldovo vojsko podpoří další koroleanští žoldáci, vydám rozkaz k úplnému stažení Ravensbund'anů a k přesunu do Sigholtu.“

„Borneheld nás nikdy nenechá jít,“ poznamenal jeden z válečníků.

„Ne,“ souhlasil Ho'Demi. „Borneheld to nikdy nepřipustí. Ale přesto chci, aby s příchodem jara ravenbundský lid bojoval po Axisově boku. Nepodpořím Bornehelda ve válce s bratrem.“

Všichni ulehčeně kývli.

„Odjedu ještě dnes v noci,“ řekla Sa'Kuya. „Doufám, že dorazím do Sigholtu nejpozději do dvou týdnů. Které ženy a děti pošlete se mnou?“

Axis se vydal zpět k vojsku na Psí planině čtyři dny po Caelumově narození. Nelíbilo se mu, že musí odejít, ale potřebovali ho tam a Azhure s Caelumem se dobře zotavovali.

Protože se do tábora nemohl přesunout Písni pohybu, připojil se k malé jednotce posil. Už roky neseděl na žádném jiném koni než na Belaguezovi a zlobilo ho, že jeho současný oř nereaguje na jeho povely. Během let se mezi ním a Belaguezem vytvořilo tak pevné pouto, že už pro něj bylo obtížné použít jiného koně.

Jeli co nejrychleji a do tábora dorazili už za čtyři dny. Belial s Magarizem se o Caelumově narození dozvěděli od ikarijské hlídky a přišli mu poblahopřát. Axis se široce usmíval a do podrobností jim vyprávěl o tom, jak úžasné má dítě. Zmlkl až ve chvíli, kdy si uvědomil, že na něj oba muži hledí s prázdnými výrazy ve tváři, které neúspěšně maskovaly nudu.

„No,“ odmlčel se Axis, protože si vzpomněl, že v minulosti reagoval na vyprávění o novorozeňatech podobně znuděně. Ve stanu se k nim připojil Bystrozrak a jeho křídla zabrala zbytek volného prostoru. Axis ho pozdravil, přijal blahopřání k narození Caeluma, pak přesunul řeč k naléhavějším problémům. „Dost o ženských a dětech. Jaké máte zprávy o skraelinzích? Vybičoval je skraebold k větším výkonům?“

„Zadrželi jsme je podél téhle linie.“ Belial přešel prstem po mapě Psí planiny. „Zdá se, že Gorgael vnukl skraeboldovi a přízrakům nové odhodlání. Skraebold je lstivý. Vede útok tady, tady a tady,“ Belial píchl prstem do mapy na několika místech, „kde jsou naše linie nejslabší. Před dvěma nocemi se mu skoro podařilo prolomit naše řady. Učí se. Už nevede přímý útok podél celé linie obrany, nýbrž se soustředí na nejslabší místa.“

Axis na něj ostře pohlédl a úplně zapomněl na své předchozí vzrušení. Minulý rok byli skraeboldi sice nebezpeční – jeden ho málem zabil – ale také nestálí a dali se snadno rozptýlit. Trojice, která o Yuletide napadla háj Stromu země, nevyužila výhody a nakonec utrpěla zničující porážku a ztratila mnoho skraelingů. Skraeboldi v Gorkenské pevnosti se sice probojovali městem, ale nechali se zlákat k

tomu, aby celé vojsko poslali na sever za Axisem a jeho muži, takže ti, kdo v pevnosti zůstali, mohli uprchnout na jih do Jervois.

„Jak si radí s Ikarii?“ zeptal se Axis Bystrozraka.

„Skraebold přišel s plánem sbírat naše šípy a poručil přízrakům strhávat nízko letící Ikarii k zemi,“ odpověděl Bystrozrak. „Jen zřídka kdy se ukazuje. Myslíš, že se letky bojí?“

Axis zavrtěl hlavou. „Jeho ohrožit nemůžete, i když skraelingy očividně ano. Asi je jenom opatrný. Gorgael naučil skraeboldy používat do jisté míry Temnou hudbu, takže by z každé šarvátky s letkou vyšel vítězně, i kdyby Ikarii doprovázeli zaklínači. Beliale, co si o tom myslíš?“

„Skraebold stojí za tažením přes Psí planinu,“ odpověděl Belial bez zaváhání. „Jsem si jistý, že bez něj by se armáda skraelingů rozpadla a my bychom planinu docela snadno vyčistili. Gorgael sice obdařil skraelingy větším odhodláním a cílevědomostí, věřím ale, že se stále obracejí na skraeboldy pro rozkazy a povzbuzení. Nejsou schopni zkoordinovat útok sami.“

Axis zamyšleně klepal prstem na mapu. „Nemyslím si, že by Gorgael počítal s tím, že tady uspěje, prostě nás chtěl zaměstnat...“

„Zatímco hlavní útok povede na Jervois,“ dokončil Belial.

Axis kývl. „Ano. A opravdu se mu to *podařilo*. Pokud to tak půjde dál, budeme tu trčet další týdny a zabíjet skraelingy jednoho po druhém.“ Odmlčel se. „Mám takové tušení, že si Gorgael pro Jervois připravil něco zvláštního, a proto chce, abychom já i letka ztráceli čas tady na Psí planině.“ Přemýšlivě se na Beliala zadíval. „Odhadl jsi situaci dobře, Beliale. Myslím, že skraebold je naším klíčem k rychlému a rozhodnému vítězství. Když zničíme jeho, rozprášíme celou nepřátelskou armádu.“

Zadíval se na velitele. „Ví někdo z vás, kam se skraebold ukrývá na noc? Odkud skraelingům velí?“

Bystrozrak ukázal na místo na mapě. „Tenhle hřeben je docela izolovaný a poskytuje dobrý výhled na bojiště. Mohl by být tam. Mají se tam naše hlídky porozhlédnout?“

Axis zavrtěl hlavou. „Ne. Mám lepší nápad.“

* * *

Orel se vznášel vysoko nad Psí planinou a bystrýma černýma očima sledoval krajinu pod sebou.

Hluboko pod ním seděl Axis na planině a studený vítr mu čechral vlasy. Viděl jen to, co orel. Necítil tvrdou zem ani ostré kamínky pod sebou, jen poryvy větru pod orlovými křídly. Na západ, poručil v mysli a orel se stočil k Urqhartským kopcům.

Během posledních několika týdnů orel netvora bedlivě sledoval. Připadal mu odporný, ošklivější než supi. Byl kožnatý a podobal se ještě více se stříbrnými očima a ostrými drápy, a navzdory tomu, že měl křídla a zobák, se s ním orel necítil nijak spřízněn. Létal, ale neužíval si to.

Ale nyní muž potřeboval vědět, kde netvor je, a orel se ho rozhodl ke skraeboldovi zavést.

* * *

Skraebold seděl na římse vysoko na skalnatém hřebeni, který ukázal Bystrozrak Axisovi. Celé jeho tělo halila kožená křídla. Zběžnému pozorovateli, ale dokonce i někomu, kdo by po něm pátral, by připomínal obyčejný šedý balvan. Pohyboval jen přimhouřenými stříbrnými očima, kterými sledoval dění na Psí planině před sebou.

Skraebolda dosavadní úspěchy potěšily. Gorgael ho poslal na Psí planinu s tím, že má Axise zaměstnat. Čím méně posílá ziská Borneheld u Jervois, tím lépe. Pracoval s mnoha tisíci skraelingy a rychle se naučil, že je lepší vysílat je v soustředěných útocích než napadat celou obranou linii nepřítele. Kdyby nebylo ikarijské letky, skraebold si byl jistý, že by se mu podařilo proniknout až k Nordře. Ikarii však zastavili každý výboj na jih. Jejich lstivé šípy přšely z nebes a jen málokdy minuly oči přízraků. Skraebold zamrkal v bolestivé účasti. A pak tady byli odporní, mrštní lučištníci na koních.

Navzdory relativnímu úspěchu tažení se skraebold naučil nenávidět šípy. Přízraky dostaly rozkazem sbírat všechny střely, na které narazí, a odnášet je skraeboldovi. V hluboké puklině u jeho nohou leželo těch zákeřných opeřených zbraní už několik tisíc.

Ale šípy nebyly to jediné, co dělalo skraeboldovi starosti. Kde byl Axis Úsvit? Už skoro týden ho nezahlédl. Neopustil tábor, tím si byl

skraebold jistý, protože jeho přízračně šedý hřebec byl stále uvázan mezi ostatními koňmi. Tak proč už ho tak dlouho neviděl, když Axis obvykle bojoval v přední linii?

Všiml si orla, který se mu vznášel nad hlavou, ale nevěnoval mu pozornost. Pták se ale nečekaně snesl dolů a usedl na kámen mimo skraeboldův dosah.

„Skraebolde,“ promluvil orel hlasem Axise Úsvita. „Zdravím tě. Jsi skutečně výtečný protivník.“

Skraebold byl tak šokován, že nedokázal promluvit.

„Mé vojsko proti tobě nic nezmuže, dochází mi šípy a při jednom z nočních útoků jsem byl vážně zraněn.“ Hlas se zlomil, jako by ten, kdo promlouval, lapal po dechu.

Skraebold zasyčel. *Axis je zraněný!* Není divu, že ho neviděl!

„Tato patová situace už mě unavuje,“ řekl Axis. „Proč se neustále přetlačujeme, když můžeme celou věc vyřešit jednou provždy?“

Skraebold naklonil hlavu na stranu a zářícíma očima se zadíval na orla.

Orel moudře uskočil o kus dál. „Mám pro tebe nabídku,“ pokračoval Axis. „Můžeme boj jednou provždy ukončit, jen ty a já. Proč se nesejdeme k čestnému souboji jeden na jednoho?“

Skraebold se zamyslel. Gorgael se vždy velmi rozčílil, když se některý ze skraeboldů zprotivil jeho rozkazu. Skraefear za to, že o Yuletide zaútočil na Hvězdného poutníka, draze zaplatil.

„Vítěz obsadí bojiště,“ pokračoval hlas. „Poražený... no, ztratí všechno.“

Ale co kdyby Gorgaelovi Axise přivedl? napadlo skraebolda. Krátce si představil, jak předhazuje Axisovo rozsápané tělo Gorgaelovi k nohám.

„Jeden na jednoho?“ zeptal se náhle. „Žádní pomocníci? Žádné posily? Žádné odporné opeřené věcičky?“

„Máš mé slovo,“ řekl Axis a skraeboldovi se zdálo, že se mu do hlasu vkradla smrtící slabost. Dokázal si představit, jaká sláva by ho čekala, kdyby se mu nejen podařilo prorazit až k Nordře, ale zabít i Gorgaelova úhlavního nepřítele! Po katastrofě nad Gorkenskou pevností přišli skraeboldi o Gorgaelovu přízeň, ale tohle... no, tímto způsobem by mohl obnovit Gorgaelovu víru ve skraeboldy. Mohl by ho přesvědčit, že jsou lepší než gryfové.

Skraebold se vrhl na sněžného orla.

Přestože ho orel bedlivě sledoval a byl velmi mrštný, jen taktak se skraeboldovu útoku vyhnul. Vysmeknul se mu, vzlétl k nebi a skraebold ho se strašidelnou tichostí následoval.

Hluboko pod nimi skraelingové i lidé přihlíželi, jak skraebold honí orla po nebi. Ikarii, kteří o Axisově taktice věděli, se rozestavěli po útesech nedalekých Urqhartských kopců, ale sledovali souboj stejně nehybně jako ostatní pod nimi.

Sněžný orel vedl skraebolda vzhůru k nebi, držel se mimo dosah a znovu a znovu v poslední chvíli unikal jeho drápům. Orel a skraebold zmizeli v oblacích a na několik dlouhých, bolestivých okamžiků nikdo na zemi netušil, co se děje. Orel se však náhle vyřítil se složenými křídly z mračen a padal a padal. Skraebold vyrazil za ním, ale jeho let, ačkoli byl rychlý a zuřivý, nebyl na rozdíl od orlova nekontrolovaný.

Orel padal jako kámen k místu, kde na planině stál osamělý muž.

Axis.

V posledním možném okamžiku orel krkolomný pád zastavil. Napřímil se, roztáhl křídla, napřáhl drápy, a i když stále letěl příliš rychle, mířil rovnou k mužově natažené paži. Muž se po orlově prudkém přistání zapotácel, rychle udělal krok vzad, ale získal zpět rovnováhu zrovna ve chvíli, kdy na nebi nad nimi zavřískl skraebold.

Nezaváhal. Věděl, kdo muž je a žíznil po jeho krvi. Vrhle se do útoku, napřáhl drápy a otevřel ostrý zobák, aby mohl muže rozsápat.

Nečekalo ho však nic než tvrdá země.

Muž byl jen iluzí. Lstí.

Náraz skraebolda omámil, ale věděl, že pokud zůstane na zemi, zemře. Vyškrábal se proto na nohy, ale jedno křídlo mu zůstalo ochable viset. Axis stál asi pět nebo šest kroků od něj a na paži mu stále seděl orel. Skraebold zmateně, bolestivě mrkal. Axis vyhodil orla do vzduchu, pak se zadíval na skraebolda a rozesmál se.

„Líbilo se ti mé kouzlo, skraebolde? Je jen jedno z mnoha.“

Skraebold potřásl hlavou, aby si pročistil hlavu, pak zavřískl vzteky, protože si uvědomil, že si zlomil křídlo.

„Ublížil sis, skraebolde?“ zeptal se Axis a udělal krok vpřed.

Skraebold ucouvl a tiše zasyčel. Ztratil chuť s tímto zcela zdravým mužem bojovat. Sáh hluboko do sebe, do zřídla moci, které dal Gorgael všem skraeboldům, a chystal se zmizet.

Ale Axis byl připravený. Použil moc Hvězdného tance, zazpíval Píseň zmatení a zahalil skraeboldovu mysl do stínů, zrcadel a slepých uliček. Neschopnost dotknout se moci skraebolda tak rozčílila, že původce svého zmatku a neštěstí napadl.

Ale protože byla jeho mysl popletená, jeho fyzické reakce byly stejně zmatené a Axis prostě mrštně ustoupil. V ruce se mu náhle zaleskl meč, a když se skraebold hnal kolem, vrazil mu ho Axis do měkkého masa pod pravé podpaží. Skraebold zavřískl, sklouzl z čepele a uskočil.

„Krvácí stejně rudě jako skraelingové,“ poznamenal Axis.

Skraeboldovi vystřelovala z rány pod pravou paží a ze zlomeného křídla do těla bolest, ale konečně se mu začala pročišťovat mysl. Předstíral, že je smrtelně zraněný, vzlykal, tiskl si paži k tělu a choulil se, jako by čekal na smrt.

Axis se nechal oklamat jen zdánlivě. S přílišným sebevědomím přistoupil blíž a zdálo se, že je uvolněný a nedává si nijak zvláštní pozor.

V okamžiku, kdy se ocitl na dosah, vyskočil skraebold na nohy a sekl po něm zraněnou paží.

Ale Axis byl rychlejší a mnohem mrštnější než těžký, svalnatý skraebold. Přikrčil se pod netvorovou paží a zabořil mu meč hluboko do břicha. Skraebold, který byl příliš těžce zraněný, než aby vykřikl, ho popadl zdravou paží, ale Axis byl připravený. Když si ho skraebold přitiskl k hrudi, zabodl mu do levého oka nůž.

Skraebold sebou křečovitě zmítal a Axis cítil, jak se mu spáry zarývají černou vlněnou tunikou do těla. Zachrčel a popadl jílec meče, který skraeboldovi stále trčel z těla. Odtáhl se, zapřel se skraeboldovi nohou o břicho, vší silou mečem krutě zakroutil a začal ho vyprošťovat z rány.

Skraebold se zhroutil na zem a v hrůze na Axise hleděl zbývajícím okem. „Podvedl jsi mě,“ škytl tiše a zemřel.

* * *

Axis stál a divil se tomu, jak snadno nepřítele zabil. Náhle za sebou uslyšel jezdce.

„Axisi.“

Otočil se. Mířil k němu na koni Belial a za uzdu vedl Belagueze. Oba koně sklopili uši a pohodili hlavou, když uviděli a ucítili mrtvého skraebolda.

„Podívej!“ vykřikl Belial a Axis se obrátil zpět ke skraeboldovi. Pomalu se rozplýval.

„Vrací se zpět k pánovi,“ řekl Axis vyčerpaně. „Ten s ním naloží podle libosti.“ Cítil, jak ho zmáhá únava, proto se rychle vyhoupl do sedla, než se mu podlomí kolena.

Belial na něj ustaraně hleděl. Všiml si zakrvácených trhlin v Axisově tunice, ale větší starost mu dělalo Axisovo vyčerpání.

* * *

Do rána většina skraelingů ze Psí planiny zmizela. Vrátili se zpět na Ledovou pustinu a zamířili do jižního Ichtaru, odkud k nim doléhaly šepot a křik ostatních přízraků. Jejich rozkazy byly jasné. Kdyby byli nuceni z jakéhokoli důvodu útok přes Psí planinu přerušit, měli se připojit k ostatním u Jervois.

Gorgaela další hromada šedého slizu na studené podlaze komnaty nijak nevzrušila. Neočekával, že by si skraeboldi s Axisem poradili. Ne když se toho Axis bezpochyby spoustu naučil. A smrt skraebolda poskytla Gorgaelovi to, co tak nutně potřeboval. Materiál. První gryfky už pomalu dospívaly, a jakmile vrhnou mladé, napadne s nimi Gorgael Jervois. A teď měl dost materiálu na to, aby si stvořil další.

* * *

Axis stáhl jednotky z Psí planiny a zanechal na větrem sužované, zasněžené pláni na hlídce jen jeden nešťastný oddíl, kterému však slíbil, že bude brzy vystřídán. V severní části Urqhartských kopců zůstala také jedna perut' letky, aby je včas varovala, kdyby se Gorgael znovu rozhodl poslat na Psí planinu skraelingy. Axis však tušil, že to neudělá.

Letka se vydala přes Urqhartské kopce k Sigholtu a Axis vedl jezdectvo na jih k Těsnému průsmyku. Předvoj průvodu tvořily čtyři

páry alauntů, kteří se ukázali být stejně cenní jako Azhuřini lučištníci. A nyní se lučištníci i psi vraceli zpět ke své paní.

Stejně jako já, pomyslel si Axis. Stejně jako já.

U vstupu do Těsného průsmyku narazilo Axisovo vojsko na malou skupinu uprchlíků ze Skarabostu. Byli otrhaní a vyčerpaní, protože už několik týdnů utíkali na sever a vstříc zhoršujícímu se počasí. Musí mi skutečně věřit, když se odmítli vrátit, přestože se počasí s každým krokem zhoršovalo, pomyslel si Axis a vyjel jim v ústrety, aby je pozdravil.

Skupinu tvořilo asi čtyřicet pět mužů, žen a dětí a vedl je kyprý kupec středního věku s prošedivělými vlasy jménem Dru-Beorh. Byl bez sebe radostí, když zjistil, že zlatovlasý muž na úžasném šedém hřebci je sám Axis.

„Výsosti,“ vydechl a padl před Belaguezem na kolena. „Je pro nás velkou ctí takto se s tebou setkat. Cestuji až z Noru, abych se k tobě přidal.“ Axis, Belial i Magariz povytáhli překvapeně obočí. Zvěsti o Proroctví už se rozšířily až do Noru? „A mám pro tebe dárek, se kterým můžeš naložit podle vlastního uvážení. Pohled!“ vykřikl a mávl rukou k zadní části průvodu.

Axis se ostře nadechl, když uviděl, na co Dru-Beorh ukazuje. Věděl přesně, co s darem udělá.

40

„Běda! Běda!“

„Azhure.“

Azhure se při zvuku Axisova hlasu otočila a otřela si z tváře pot. Před dvěma týdny se opět připojila k výcviku a nyní cvičila na malém poli před hradbami pevnosti s lukem.

„Copak je?“ zeptala se. Napadlo ji, jestli se něco nestalo Caelumovi, kterému byly teprve čtyři týdny. Zanechala ho v komnatách pod dohledem jeho babičky a Sicaria.

„Klid. Nic se neděje, Azhure. Prostě jsem se přišel podívat na velitelku svých lučištníků. Pověz, Azhure, jsi už v pořádku? Připravená plnit rozkazy, které ti Muž z hvězd udělí?“

„Byla bych připravená, kdybych měla pořádného koně,“ řekla Azhure kysele. „V tuhle chvíli se courám poslední v průvodu na koni, kterého měli už před pěti lety poslat na odpočinek. Stejně dobře můžu jet na Veremundově nebo Ogdenově oslíkovi.“

Axis nedokázal uvěřit tomu, že mu tak nahrála do ruky.

„Asi očekáváš, že bych ti měl dát Belagueze,“ řekl podobně stroze.

Azhure se napjala, zadívala se přes násadu šípu, vystřelila a plynule se obrátila k Axisovi. „Chceš mi vyčinit za to, že jsem cvičila tvého koně? Proč jsi něco neřekl už dřív?“

„Ach, já se nezlobím, Azhure. S Belaguezem sis poradila dobře. Ani teď si nejsem jistý, jestli ve stáji skutečně vítá mě, nebo jen větří tvůj pach. Ne,“ Axis mávl na jednoho z vojáků, kteří stáli ve stínech

sigholtské hlavní brány, „vůbec se nezlobím. Naopak jsi na mě udělala takový dojem,“ odmlčel se, „že jsem se rozhodl darovat ti tvého vlastního válečného oře.“

Ze stínů brány vystoupil kyprý šedovlasý muž, v němž Azhure poznala jednoho z uprchlíků, které Axis přivedl ze Psí planiny. Vedl krásného, kaštanově hnědého koroleanského hřebce, plně vybaveného sedlem i uzdou. Dru-Beorh se zastavil, protože hřebec se v prudkém světle roztančil, pak odvedl koně přes most k Azhure.

Axis sebral Azhure Vlka a šíp a opatrně je odložil stranou. „Líbí se ti, Azhure? Je dobře vycvičený, ale také mladý, takže si na nového jezdce rychle zvykne. Už dlouho na něm ale nikdo neseděl, takže bude pár dní trvat, než se zklidní.“

Čiré nadšení na Azhuřině tváři bylo pro Axise dostatečným díkem. Vzal ji za paži a vedl ji vstříc Dru-Beorhovi. „Chtěl bych ti jeho prostřednictvím poděkovat za Caeluma, Azhure. Není to dostačující dík, protože nic, co v životě udělám, nedokáže vyjádřit moji vděčnost. Tady, pohlad’ si ho. Líbí se ti?“

Azhure natáhla ruku a dotkla se hřebcovy hedvábné srsti. Na slunci bronzově zářil a cukal sebou pod jejími prsty. „Je nádherný, Axisi,“ řekla a oči jí zvlhly slzami.

Dru-Beorh stydlivě přešlápl. Vůbec mu nevadilo, že se Jeho Výsost rozhodla předat dar své krásné paní, protože Dru toho o jejích činech a odvaze už hodně slyšel. „Jmenuje se Venator, má paní,“ zamumlal Dru. „V koroleanštině to znamená ‚Lovec‘.“

„Venator,“ zopakovala Azhure. „Krásné jméno. Daroval jsi ho Axisovi?“

Dru kývl a v krátkosti vysvětlil, že získal Venatora náhradou za nesplacený dluh od jednoho norského šlechtice, který ho koupil od koroleanské jednotky, jež Norem procházela.

„Koroleanská jednotka procházela Norem?“ zeptal se Axis ostře. „Kolik mužů a kam šli?“

Kupec vycítil změnu nálady. „Během posledních několika měsíců procházelo Norem mnoho koroleanských jednotek, Výsosti. Pluly po řece do Jervois. Bylo jich velmi, velmi mnoho. Kolik?“ Pokrčil rameny. „To nevím. Řekl bych, že alespoň několik tuctů.“

Axis zachytil Azhuřin pohled. „Děkuji ti za to, že jsi nám koně přivedl, Dru-Beorhu.“

Dru se uklonil. Poznal, že byl propuštěn, proto se i s koněm vrátil zpět do pevnosti.

Azhure se otočila k Axisovi. „Koroleané bojují za Bornehelda?“

Axis se díval, jak Dru s koněm mizí v Sigholtu, ale myšlenkami byl daleko. „Vypadá to tak. Uzavřel s nimi dohodu? Vojenskou alianci?“ Nemusel pokračovat. Pokud za Borneheldem stála koroleanská armáda, Axis ho nikdy neporazí.

Azhure sebou zničehonic trhla. „Axisi!“

Její vyplašený tón ho vytrhl ze zamyšlení. Obrátil se směrem, kterým ukazovala. Cestou od Těsného průsmyku pomalu kráčelo několik set žen a dětí, ale byly to ty nejpodivnější ženy a děti, jaké kdy Azhure spatřila. Jejich tetované tváře vypadaly z dálky tmavě modré a naolejované černé vlasy měly spletené do tenoučkových copánků. Mnoho z nich jelo na ošklivých, zakrslých, žlutých konících, kteří připomínali poníky. Doléhalo k nim tiché cinkání zvonků a rolníček.

„Ravensbund'ané!“ zvolal Axis a Azhure si dobře všimla jeho úlevy.

* * *

Příštího dne, poté co si Sa'Kuya dostatečně odpočinula, ji Axis pozval, aby se zúčastnila velitelské porady v komnatě s mapami.

Sa'Kuye trvalo skoro tři týdny, než dovedla průvod do Sigholtu. V Jervois si jejich odchodu nikdo nevšiml a na jih od Nordry nenarazili na žádnou z Borneheldových hlídek.

„Překročili jsme Nordru u brodu Gundealga,“ řekla Axisovi, „kde jsi se setkal s mým manželem Ho'Demim.“

Axis kývl.

„Potom jsme prošli jižní částí Urqhartských kopců a vstoupili do Těsného průsmyku před jeho poslední zatáčkou u Sigholtu.“ Potřásla hlavou, perličky a zvonky ve vlasech jí vesele zacinkaly, a pohlédla na Magarize s Bystrozrakem. „Cestou jsme minuli dvě jezdecké hlídky a na nebi zahlédli pět okřídlených mužů. Ale přesto nás nikdo neviděl ani neslyšel.“

„Pak jsem rád, že jste přišli jako přátelé, a ne abyste nám podřízli hrdla,“ řekl Axis a ostře pohlédl na své velitele.

„Kdybychom vás přišli zabít, už byste byli mrtví,“ řekla Sa’Kuya kysele.

„Tvůj manžel tvrdil, že dorazí s prvním sněhem,“ řekl Axis, aby změnil téma. Mávl k oknu. „Jezero života sice udržuje Sigholt a okolní kopce holé, ale zbytek severního Acharu už je sněhem zasypán. Kde je Ho’Demi?“

A jak to, že se mnou dokáže hovořit v mysli? pomyslel si Axis. Kdo je?

Sa’Kuya jim vysvětlila Ho’Demiho dilema. „Z celého srdce a duše touží se k vám připojit, ale ví, že kdyby to udělal, zůstalo by v Jervois tak málo vojáků, že by Gorgael dozajista prorazil jeho obranu. A to nikdo z nás nechce.“

Promluvil Belial. „Sa’Kuyo, zvědové tvrdí, že tvůj manžel přivedl do Jervois asi jedenáct tisíc vojáků. Je to tak?“

Sa’Kuya kývla. „Jedenáct tisíc. Musíme však odečíst ty, kdo už padli v boji se skraelingy. A pak je tady asi devět nebo deset tisíc žen a dětí. Všichni se k vám připojí, jak nejdříve to půjde.“

Axis zachytil Belialův pohled. Dvacet tisíc? Kde je ubytují?

„Azhure,“ řekl nakonec, „postarala jsi se o Ravensbundu, kteří už dorazili?“

Kývla, protože věděla, na co Axis myslí. Jedenáct tisíc bojovníků skutečně uvítají, ale jak uprchlíky a jejich rodiny uživí?

Axis si povzdychl a otočil se zpět k Sa’Kuye. „Slyšel jsem, že se k Borneheldovi v Jervois připojili Koroleané. Co mi o nich můžeš říct? Uzavřel s nimi Borneheld vojenskou alianci?“

„Ne, to se mu ještě nepodařilo, ale usiluje o to. Najímá si koroleanské žoldáky. V tuto chvíli jich má asi tři nebo čtyři tisíce a další jsou na cestě.“

Axisovi úlevou poklesla ramena.

„Koroleanští žoldáci jsou drazí,“ poznamenal Magariz. „Borneheld musel úplně vyprázdnit královskou pokladnici, aby si je mohl dovolit.“

Axis kývl, potom znovu oslovil Sa’Kuyu. „Pověz mi o útocích skraelingů a o obraně, kterou Borneheld u Jervois postavil.“

Sa’Kuya jim vyprávěla o krutosti skraelingů a o tom, že je odráží jen díky síti kanálů, které nechal Borneheld vybudovat. „Skraelingové nenávidí tekoucí vodu, takže je ženeme jako dobytek na porážku. Kdykoli skraelingové napadnou linie mezi Azle a Nordrou, útok se

díky zatačkám a zákrutům kanálů rozmělní. Gorgael vrhá proti naší obraně stovky tisíc skraelingů, ale Jervois se zatím drží.“

„Žádní ledoví červi?“

„Ne, jen skraelingové.“

Axis pohlédl na Beliala s Magarizem. Pokud... až ledoví červi dorazí, podaří se jim překonat kanály tím, že prostě vyvrhnou své odporné břemeno přes ně? Pohlédl zpět na Sa'Kuyu. „Kdy se ke mně Ho'Demi připojí, Sa'Kuyo?“

„Nejpozději na jaře, Výsosti.“ Převzala oslovení od Dru-Beorha. „Pokud proti tobě Borneheld zakročí, Ravensbund'ané mu nepomohou.“

„Díky hvězdám,“ začal Axis, ale v následujícím okamžiku vyskočili všichni na nohy, protože se rozkřičel most.

„Střecha! Střecha! Běda! Běda!“

„Stát!“ zvolal Axis, když všichni vyrazili ke dveřím. „Beliale, Bystrozraku, se mnou. Azhure, svolej lučištníky. Magarizi, Arne, připravte Sigholt na útok podle plánu. Železné křídlo, pošli letku do vzduchu. Sa'Kuyo, zůstaň tady.“

Železné křídlo vylétl oknem. Ostatní pustili Axise ze dveří jako prvního, pak se vydali splnit rozkazy. Axis obranu Sigholtu už dávno naplánoval a nyní se zdálo, že nekonečné nácviky využijí.

„Běda! Běda!“ kvílel most. „Střecha! Střecha!“

„Nemyslím, že jde o útok,“ řekla Azhure, když pospíchala vzhůru po schodech za Axisem. Vlk už měla napnutý a šíp vložený do tětivy. „Most přece křičí, abychom šli na střechu.“

„Ale rozhodně nás tam nezve, abychom si užili výhled,“ zabručel Axis. „Něco se děje, něco velmi zlého.“

* * *

Ostré pero Zpěvák se ve spirálách řítí z nebe a jen taktak zůstával při vědomí. Pěnice ho povzbuzovala a plakala. V jejich těsné blízkosti letěl sněžný orel.

Zbytek perutě byl mrtvý.

Skupina na střeše Sigholtu si uvědomila, jak těžce je Ostré pero zraněný, když na ni začala ve velkých kapkách pršet jeho krev.

Bystrozrak ihned vzlétl.

„Ostré pero,“ zašeptala Azhure a sklonila luk. „Pěnice.“ Mezi Ikarii to byli její nejlepší přátelé.

Na střechu se vyřítili lučištníci, kterým v patách běžel Hvězdný poutník a tři Strážci.

Ostré pero ztratil vědomí kus nad střechou a Bystrozrak s Pěnicí nedokázali zabránit jeho pádu. Přistál se strašlivým zapraskáním. Vypadal jako bez života a tělo a křídla měl poseté hrozivými ranami. Šířila se kolem něho kaluž krve.

Azhure na něj pohlédla a téměř se pozvracela šokem. Měl rozervané břicho a na slunci se mu leskla střeva. Levou paži měl téměř utrženou od těla, takže visela jen na šlachách a žilách.

Axis klesl vedle Ostrého pera na kolena. Velitel peruti byl jeho blízký přítel.

Pak přistála i Pěnice a Azhure si k ní pospíšila. Stejný netvor, který téměř zabil Ostré pero, zjevně napadl i ji. Měla rozervanou tvář a rozsápané paže a ruce. Ale neumírala.

Axis byl odhodlaný neztratit Ostré pero, jako ztratil Volného páda. Tentokrát nezkłame. Vzal přítele do náruče a roztáhl mu křídla do stran.

Hvězdný poutník udělal krok vpřed, ale Veremund ho zadržel. „Nech ho být, Hvězdný poutníku.“

Tři Strážci zůstávali mezi výkřiky hrůzy okolo jako jediní naprosto klidní. Rychle se pohybovali po střeše a všechny až na Pěnici a Axise odtáhli od Ostrého pera stranou.

Ogden objal Azhure kolem ramen. „Dívej se, krásná matko,“ zašeptal jí do ucha. „Věř Axisovi.“

Ze všech přítomných dokázal Hvězdný poutník nejlépe ocenit Píseň znovuzrození, kterou Axis zpíval. Byla to tak mocná Píseň, tak obtížně se zpívala a tak složitě se jejím prostřednictvím ovládala moc Hvězdného tance, že se ji jen málokterý zaklínač naučil používat správně.

Axis svíral Ostré pero v náruči a zpíval mu Píseň znovuzrození. Byla to zvláštní Píseň, její prostou melodii často přerušovaly výdechy a trylky, ale zároveň byla velmi působivá a krásná. Axis zpíval, něžně přejížděl Ostrému peru rukama po těle a stíral mu z kůže krev.

Belial s Magarizem si vyměnili pohledy. Byli u toho, když Faraday vyléčila Axise, ale tohle bylo úplně jiné. Faraday tehdy musela vynaložit velkou námahu, zabořit ruce hluboko do jeho těla a přesvědčit rozervané maso a žíly, aby se uzdravily. Ale Axis byl mnohem uvolněnější a jeho ruce něžnější. Dotýkaly se rozcupovaného masa a léčily ho. Na okamžik se zastavily nad rozsápanými vnitřnostmi, Píseň zesílila, a když se opět pohnuly, velitelovo břicho vypadalo, jen jako by zůstal příliš dlouho na sluníčku. Na řadu nyní přišla levá paže, která ještě před chvílí visela na křehkých šlachách.

Axis vzal přítelovu tvář do dlaní a Píseň dozněla.

Ostré pero pomalu otevřel oči a zadíval se na Axise.

„Vítej doma,“ řekl Axis prostě a Pěnice po jeho boku propukla v pláč. Azhure poklekla vedle ní a objala ji.

„Tiše,“ zašeptala a přemýšlela, jestli Pěnice pláče pro Ostré pero, pro sebe, nebo pro Volného páda.

Axis zvedl zrak od Ostrého pera. „Pěnice.“

Pěnice polkla slzy a pohlédla na bratra.

„Pěnice. Kde je zbytek perutě?“ Axis je před třemi dny poslal obhlédnout Hsingard a Jervois.

„Jsou mrtví.“

Všichni okolo si mezi sebou začali šokovaně šeptat.

„Kdo vás napadl?“ Axis se zahleděl sestře do očí.

„Gryf,“ zašeptala a hluboko pod nimi most opět zakvílel.

„Běda! Běda!“

„Zaútočil na nás gryf.“

Pěničiny vzpomínky

Vyléčený Ostré pero si na útok vůbec nepamatoval. Nejasně si vzpomínal, že letěl s perutí na hlídku do jižního Ichtaru, ale o samotné hlídce či zničení perutě na východ od Hsingardu nic nevěděl. Nyní stál v Rivčíných komnatách a snažil se z paměti vydolovat cokoli, co by Pěnici pomohlo.

Rivkah seděla na lůžku naproti Axisovi a držela dceru za ruku. Ačkoli v životě zažila mnoho neštěstí, přesvědčila samu sebe, že Pěnice bude žít mírumilovný, spokojený život, který jí samotné byl odepřen. Ale nejen že Pěnice přišla o milence, ležela nyní v Rivčíně posteli, zraněná a zakrvácená, s křídly složenými pod tělem a velkýma fialovýma očima zavřenýma. Hrud' se jí sotva zvedala. Pěnice se uzdraví, alespoň po tělesné stránce, ale její duše se zdála být smrtelně raněná.

Gryf. Rivkah se otřásla a rozhlédla se okolo. Azhure stála vedle Axise, ruku měla položenou na jeho rameni a oči upírala na Pěnici. Axis nedokázal sestru vyléčit. Hvězdný tanec mu umožňoval vrátit život umírajícím, ale obyčejné rány uzdravit neuměl. Po straně si své bylinky a lektvary balila ikarijská léčitelka, která proslula moudrostí, trpělivostí, inteligencí a léčitelskými dovednostmi. Udělala pro Pěnici, co mohla. Teď už bylo jen na ní, aby lpěla na životě. O kus dál stál u zavřených dveří Magariz. Rivkah zachytila jeho pohled a uvědomila si, že si o ni dělá starosti, protože ji srdce bolí pro dceru.

Rivkah ucítila na rameni dotyk ruky a věděla, že patří Hvězdnému poutníkovi. Za Hvězdným poutníkem stála Jitřenka a ještě za ní pak tři Strážci, Belial a Bystrozrak Železný spár. V nohách postele ležel pes, Rivkah nedokázala říct který, a zvenku k ní nejasně doléhal křik orla kroužícího nad pevností.

„Pěnice.“ Axis promluvil sice laskavě, ale zoufale se potřeboval dozvědět podrobnosti útoku, který zničil celou peruť. Ostré pero byl jedním z nejzkušenějších velitelů a všech dvanáct vojáků letky si získalo Axisův respekt. Komukoli z nich by svěřil život. Ale něco je napadlo. Zabilo to dvanáct Ikarii, smrtelně zranilo Ostré pero a ublížilo i Pěnici, která jen taktak dopravila Ostré pero domů.

Co to Pěnice říkala? Gryf. Co je gryf? A proč zmínka o něm vzbudila v Ikarii takový neklid? Axis vzal sestru za ruku a trhl sebou nad tím, jak je studená. Něžně ji stiskl.

„Pěnice,“ zopakoval. „Prosím, já... my... se potřebujeme dozvědět, co se stalo.“

Pěnice vydechla, otevřela oči a rozhlédla se. „Vrátil jsi se, Ostré pero. Já se bála, že jsme tě ztratili.“

„Pořád mám život před sebou,“ namítl Ostré pero chabě, ale Pěnice se zdála spokojená. Obrátila bledou tvář, kterou nyní měla skoro stejně zjizvenou jako Magariz, k bratrovi.

„Děkuji ti, Axisi, za to, co jsi udělal. Dlouhé hodiny jsem bojovala o to, abych Ostré pero dostala domů. Nesnesla bych, kdybych ho nakonec přece jen ztratila.“

Axis pustil její ruku a pohladil ji po čele. „Já ho nezachránil, Pěnice. To ty jsi ho dopravila domů.“

Pěničiny oči se zalily slzami. Nikdo se nikdy nedozví, čím prošla, aby Ostré pero dostala domů. Letěla vedle něj a prosila ho, aby neumíral, aby dál mával křídly, aby se nevzdával, aby nepodlehł bolesti, šoku a hrůze, dokud se nevrátí zpět do Sigholtu. A po celou dobu se musela dívat, jak mu ze strašlivých ran uniká život.

„Poděl se s námi, Pěnice,“ řekl Axis. „Pověz nám, co se stalo. Poděl se o své vzpomínky.“

„Byli jsme na cestě už tři dny,“ začala Pěnice nakonec, zavřela znovu oči a čerpala sílu z dotyku bratrových prstů a stisku matčiny ruky, „a vraceli jsme se domů. Probádali jsme území na sever od

Jervois – skraelingové se seskupují, Axisi, a ženou se na Jervois. Jsou jich desítky, stovky tisíc. Obrana se zatím drží, ale...“

„Později,“ řekl Axis. „Teď mi pověz o tom, co vás napadlo.“

Pěnice si opět povzdychla. „Letěli jsme domů mezi Hsingardem a západním výběžkem Urqhartských kopců. Obvykle je v té oblasti jen málo skraelingů a rozhodně nikdo, kdo by po nás střílel. Nastal úsvit... Bylo to včera?“ Pěnice byla zmatená. Jak dlouho už tady leží?

Axis ji opět vzal za ruku. „Ano, Pěnice. Dorazili jste včera ráno.“

Obrátila ruku v Rivčině sevření. „Úsvit. Nejlepší část dne. A nejnebezpečnější.“ Kolikrát jim Axis říkal, že úsvit a soumrak jsou pro let nejhorší? Jak to věděl? „Vycházející slunce nás oslepilo. Napadli nás ze severovýchodu. Myslím, že nás viděli už z dálky a vznesli se vysoko nad nás, aby mohli zaútočit ze směru vycházejícího slunce. Byla to smečka gryfů, i když jsem si to napřed neuvědomila. Přišla jsem na to teprve později, mnohem později, myslím, že až během hrozivého letu domů, kdy jsem měla čas si všechno promyslet.“

Azhure se rozhlédla po komnatě a přemýšlela, proč Ikarii i Strážci celí zešedli. Co jsou gryfové? A proč most křičel „Běda!“, když se o nich Pěnice poprvé zmínila?

„Vrhli se na nás ze slunce,“ pokračovala Pěnice. Nepřítomný pohled upírala na strop a její ruce ochable ležely v Axisových a Rivčiných. „Skočili nám na záda. Byla jsem mezi prvními, na které zaútočili, ale podařilo se mi netvorovi vykroutit. Ostatní takové štěstí neměli. Bylo jich osm, možná devět. Ostatní gryfové viseli ze... ze...“ Hlas se jí skoro zlomil, ale zhluboka se nadechla a pokračovala. „Viseli ze zad mých přátel, svírali jejich těla a křídla nohama... drásali je a trhali spáry. Jakmile se gryf zavěsil, už se nedal setřást. Ti, kdo nezemřeli při prvním útoku, podlehli druhému. Byli teď v přesile.“

„Ostré pero a ty, jak se vám podařilo uniknout?“ zeptal se Axis.

„Měli jsme štěstí. Ostrému peru přistál na zádech jediný gryf, ale než stačil Ostré pero zabít, strhla jsem ho dolů. Skočila jsem mu na hřbet a prsty jsem mu vypíchla oči.“

Axis mrkl. Musel to být strašlivý pohled. Tři okřídlená těla, propletená a padající k zemi, zběsile bojující o život.

„V tu chvíli mě nic jiného nenapadlo, Axisi.“ Pěničiny oči svítily neprolitými, provinilými slzami. „Ani mě nenapadlo použít šíp.“

Kdybych sebrala šíp, mohla jsem toho netvora zabít, zabránit tomu, aby Ostré pero tak vážně zranil. Já...“

„Zachránila jsi Ostrému peru život, Pěnice, a riskovala přitom svůj. A dopravila jsi ho zpátky domů,“ prohlásil Axis pevně.

„Strhla jsem ho Ostrému peru ze zad, ale málem jsem se zřítla k zemi spolu s ním. Musela jsem bojovat, abych se osvobodila. Ale nakonec se mi to podařilo. Oba jsme se zastavili těsně nad zemí.“

„A znovu už nezaútočili?“

Pěnice zavrtěla hlavou. „Ne. Deset vojáků peruti zemřelo. Ostré pero byl ochromený. Já byla k ničemu. Ne. Nezastavili se, aby nás vyřídili. Letěli na jih. K Jervois.“ Celá se třásla. „Asi si mysleli, že já i Ostré pero jsme už tak jako tak mrtví.“

Axis ji konečně pustil, sklonil se a políbil ji na čelo. „Děkuji, Pěnice. Je to strašlivá vzpomínka, ale obávám se, že v následujících měsících, ne-li letech zažijeme ještě mnohem horší věci.“

Posadil se a pohlédl na Hvězdného poutníka a Jitřenku. Vypadali bledě a ztrhaně.

„Hvězdný poutníku,“ oslovil otce. „Co jsou gryfové?“

Neodpověděl však Hvězdný poutník, nýbrž Veremund, který stál skromně vzadu v komnatě.

„Už skoro šest tisíc let gryfy nikdo nespatril,“ řekl. „Ale Ikarii si je stále pamatují. Pěnice, popiš nám, prosím, jak tvorové, kteří vás napadli, vypadali.“

„Měli křídla a byli asi stejně velcí jako Azhuřini psi,“ řekla. „Ale vypadali jinak. Měli orlí hlavu s ostrým zobákem, křídla s bronzově zbarvenými pery a hnědé tělo velké kočky se zákeřnými drápy. Jejich oči rudě svítily.“

„Dračí spáry,“ ozval se Ogden dutě.

„Pichlavé oči,“ řekl Jack.

„A křičeli...“ začala Pěnice.

„Jejich křik budil zoufalství,“ dokončil její otec a Pěnice kývla a rozvzlykala se.

„Břicho zlobra,“ řekl Veremund, „a silné čelisti. Gryf. Jitřenko, pověz Axisovi, co se s gryfy stalo a proč.“

„Gryfové,“ řekla Jitřenka, „kdysi létali vysoko ve skalách jako nyní Ikarii. Byli to lovci, mrštní, inteligentní a velmi schopní. Požírali živou kořist. Ale také nenáviděli.“ Zhluboka se nadechla. „Obzvláště pak

Ikarii. Milovali jsme létání, ale zároveň jsme se ho báli. Ať už jsme letěli kamkoli, riskovali jsme, že padneme za oběť gryfům. Nakonec jsme se jim postavili.“

Slova se ujal Bystrozrak Železný spár. „Právě tehdy, před skoro šesti a půl tisíci lety, byla založena letka, Axisi. Ikarii byli tehdy odvážnější a bojovnější než dnes a nakonec se jim podařilo nebe a hory Tencendoru od gryfů očistit. Zničili jsme je. Jejich pelechy, mláďata, všechno. Nic po nich nezůstalo. Mysleli jsme, že jsme je vymazali z myslí a srdcí Ikarii i všech ostatních obyvatel Tencendoru jednou provždy. Zmýlili jsme se.“

„Gorgael je znovu stvořil,“ řekl Axis, ale pak se zarazil. Nechal je Gorgael *znovu zrodit* podobným způsobem jako Axis?

„Gorgael musí být velmi, velmi mocný,“ řekl Ogden a kyprou tvář měl popelavou a ustaranou, „když se mu podařilo gryfy znovu stvořit.“

„Pak mi pověz, jak se jim můžeme vyhnout, Bystrozraku,“ požádal Axis. „Nechci ztratit další perutě stejným způsobem, jakým Pěnice s Ostrým perem ztratili spolubojovníky.“

Bystrozrak pokrčil rameny. „To záleží.“

„Na čem?“

„Kolik jich Gorgael má.“

„Kolik se dokáže perut' ubránit?“

„Osmi nebo devíti očividně ne, ale perut' Ostrého pera na druhou stranou s jejich útokem nepočítala. Když teď o nebezpečí víme, možná nás přežije víc. Ale pokud si dobře pamatuji, gryfové nikdy neútočili, když nebyli v přesile. Napadnou nepřítele jen tehdy, když jsou ve výhodě – tentokrát zaútočili na perut'. Ale jakýkoli osamělý Ikarii bude cíl.“

„Takže dokud nezjistíme, kolik netvorů Gorgael má, bude letka opouštět Sigholt jen ve spárech,“ řekl Axis. „Musím si promluvit s mostem a zeptat se ho, jestli dokáže Sigholt před takovým útokem ubránit, ale do té doby, Magarizi, Beliale,“ postoupili vpřed, „rozestavte hlídky, které budou střežit nebe. Nechci se jednou ráno probudit s touhle potvorou na zádech.“

Azhure se otrásla. „Jak si poradí Jervois? Pomůžeme jim?“

Axis zpopelavěl a dlouho neodpověděl. „Obávám se, že nemáme na vybranou,“ odpověděl nakonec. „Pokud nechceme, aby Gorgael dobyl

kromě Ichtaru i Achar. Nemůžeme stát stranou a dovolit, aby Jervois padlo.“

* * *

Té noci seděli Axis a Azhure u ohně v ložnici a nahý Caelum sebou vesele házel na koberci mezi nimi. Azhure se Axis zeptala, co si myslí o tom, že bude muset pomoci Borneheldovi.

„Co si o tom myslím? Kdyby obraně Jervois velel kdokoli jiný, neváhal bych, nepochyboval. Ale bojuje tam Borneheld, Azhure,“ sehnul se a vzal Caeluma do náruče. „Někdy zapomínám, že s Borneheldem bojujeme za stejnou věc, že chceme chránit tuhle krásnou zemi a její lid před Gorgaelem.“

Caelum se vrtěl v Axisových pažích a Azhure je s úsměvem pozorovala. Caelum otce hluboce miloval a byl velmi nešťastný, když si na něj Axis nenašel čas. Černými kudrnatými vlásky, bledou pletí a kouřovými očima se sice podobal Azhure, ale v jeho buclaté tvářičce se už daly rozeznat ikarijské rysy. Azhure doufala, že po ní syn zdědil víc než to.

„Tady.“ Axis podal Caeluma Azhure. „Má hlad.“

Azhure neustále žasla nad hloubkou porozumění mezi otcem a synem. Objala Caeluma a tiše k němu promlouvala. Rozepnula si tuniku a přitiskla si dítě k prsu. No, to Axis pro syna udělat nemohl.

Axis se díval, jak Azhure kojí Caeluma, a poslouchal magickou melodii Hvězdného tance, která tančila kolem nich, pak promluvil, jako by jejich rozhovor nic nepřerušilo. „Možná s Borneheldem přece jen nebojujeme za úplně stejnou věc. On bojuje za Achařany, Achar a za přetrvání známého, bezpečného světa. Já bojuji za tři národy, Achařany, Ikar a Avar, a za obnovení starého světa. Ale... oba bojujeme proti Gorgaelovi.“

Azhure vzhlédla. „Chceš obnovit starý svět, nebo stvořit nový, Axisi?“

„Nový,“ přiznal nakonec. „Tencendor nebyl mýtickou, slavnou zemí, jak se nám Ikarii snaží namluvit. Tencendor znovu ožije, ale já z něj chci udělat spravedlivější místo pro všechny.“

Zatímco se Axis díval, jak jeho syn saje mléko z Azhuřina prsu, zaútočili gryfové na Jervois. Obránci v příkopech si tak zuřivý útok nedokázali ani představit.

Borneheld jel zrovna na koni podél obranné linie, když se z nebes snesl gryf. Jen náhodou odnesl Nevelona, který jel přímo vedle něj.

Borneheld přitáhl vyděšenému koni uzdu a díval se, jak křičící Nevelon mizí na nočním nebi. Na tvář a hřebcovu šíji pršely obrovské kapky krve.

„U Artorovy prdele!“ zaklel. „Zapovězení!“

„Ne.“ Ho'Demi jel těsně za ním a jeho chlupatého žlutého koně nerozrušil ani útok shůry. „Něco horšího, mnohem, mnohem horšího.“

42

Uprostřed pochmurné zimy...

Ho'Demi pobídl chlupatého žlutého koně do klusu – větší rychlosti nebyl v rozbahněné břečce bojiště schopen – a pomalu si razil cestu zpět do ravenzbundského tábora. Před hodinou nastal úsvit a nejhorší noční boje ustaly. Zoufale se potřeboval vyspat. Od chvíle, kdy si naposledy užil pohodlí svých kožešin, uběhly už tři dny.

Vzhlédl k oblakům. Hnaly se ze severu a byly šedé a obtěžkané sněhem a ledem. Ještě před koncem měsíce jinovatky zalil Gorgael jižní Ichtar a bránící se Jervois ledovým deštěm. Ten nyní zmrzl a Borneheldovy jednotky tak musely vybojovat bitvu o Jervois v podmínkách, které už nebyly jen nepříjemné, nýbrž přímo děsivé. V místech, kde se často pohybovali lidé a koně, se sníh a led proměnily v hluboké bahno, proto museli vojáci každý večer pečlivě očistit a usušit nejen své nohy, nýbrž i kopyta koní, aby k nim bahno nepřimrzlo. Ale za těchto bojových podmínek, obzvláště když Gorgaelovy síly útočily převážně v noci, na to nezbýval čas, takže brzy zabíjely omrzliny a sněť skoro stejně často jako skraelingové.

Sníh a led měly ale ještě zákeřnější účel než jen vytvořit děsivé bojové podmínky pro lidi. Síť kanálů zjevně odrazovala skraelingy natolik, že se je Gorgael v noci snažil zmrazit. Zástupy mužů, bez nichž se Borneheld jen těžko obešel, celé noci drtily silné vrstvy ledu na hladině kanálů, aby po nich nemohli skraelingové přeběhnout.

Během posledních týdnů byli třikrát příliš pomalí, nestačili led rozbít a skraelingy zastavit a muži tak po stovkách umírali.

Kůň v blátě zavrával a Ho'Demi se sklonil a poplácal zvíře po šíji. Asi ze vzdálenosti pěti set kroků doléhal k Ho'Demimu ryk bitvy, ale on byl tak vyčerpaný, že už ho to nezajímalo. Bitva o Jervois a tím pádem i o Achar trvala nepřetržitě už skoro šest týdnů. Přízraky, které se v jižním Ichtaru shromažďovaly od podzimu, se během měsíce sněhu konečně pohnuly na jih, ale jejich snaha a odhodlání zesílily obzvláště během posledních tří týdnů. Když zrovna Ho'Demiho muži nespali, vráželi do očí šeptajících skraelingů, jimž se podařilo vniknout do příkopů, vše, co měli po ruce: meče, píky, dýky, a dokonce i naostřené příbory.

Od útoku na Gorkenskou pevnost skraelingové vyrostli a změnili se. Byli mnohem tužší, trupy měli samý sval a hlavy a paže jim pokrýval krunýř. A se svaly zesílily také jejich odvaha, odhodlání a lstivost.

Ho'Demi doufal, že Inari ubrání svoji část linie před ledovými červy. Před týdnem se z mlh jižního Ichtaru vyplazili ledoví červi, na něž veteráni z Gorkenské pevnosti pohlíželi s hrůzou, a přízraky se jejich masivním, odporně nafouklým tělům klidily z cesty. To oni zapříčinili pád Gorkenské pevnosti, když vyvrhli břímě skraelingů přes opevněné hradby, a stejnou zkázu rozsévali i u Jervois. Ledoví červi se navzdory váze vznášeli a tekoucí vody se nijak nebáli. Plazili se přes kanály stejně účinně jako po pevné zemi.

A ledové červy bylo mnohem, mnohem těžší zabít. Byli obrovští, tyčili se dobrých padesát, šedesát kroků nad lidmi a ohyzdné, jakoby koňské hlavy se jim kymácely příliš vysoko, než aby na ně obránci dosáhli meči nebo píkami. Obránci potřebovali zkušené lučištníky, protože existoval jen jediný způsob, jak ledové červy zabít, a to zasáhnout je šípem do stříbřitých očí. Ale Borneheldovi lučištníci umírali stejně rychle jako šermíři či kopiníci, takže už jim nezůstalo dost střelců na to, aby je rozestavili podél celé linie a útok ledových červů odrazili.

Ho'Demi věděl, že se obrana Jervois nakonec zhroutí. Spočívala na síti kanálů, která zaháněla skraelingy do úzkých oblastí, kde bylo snadnější je zabít než na otevřeném poli. Ale ledoví červi se plazili přímo přes ně. Často se Borneheldovým mužům vplížili potichu do zad a vyvrhli skraelingy dřív, než si jich obránci vůbec všimli.

A každý den se ze severské mlhy plazili další a další ledoví červi.

Borneheld rozprostřel muže podél kanálů tak řídce, že kdyby se nepříteli na některém místě podařilo obranné linie prolomit, celý systém by se zhroutil. Ho'Demi věděl, že Borneheld bojuje stejně odvážně jako jeho muži. Ale také vydal rozkaz, že se vojáci smí střídat jen jednou za pět dní. Co se stane, až budou tak vyčerpaní, že prostě usnou vestoje?

Alespoň že většina ravenbundských žen a dětí už odešla do Sigholtu. Vyrázily potají v noci, když se všichni soustředili na bitvu o kanály. I kdyby Ho'Demi a jeho muži zemřeli, přežijí alespoň jejich ženy a děti. Ho'Demi poslal do Sigholtu také malé jednotky bojovníků. Všechny, které mohl v předních liniích postrádat, i když jich bylo velmi málo. Ho'Demi se zoufale toužil k Axisovi připojit, ale moc dobře věděl, že kdyby nyní svoji armádu stáhl, znamenalo by to katastrofu, a to nejen pro Bornehelda, ale v konečném důsledku i pro Axise. Proto posílal na východ a na sever malé skupinky mužů a doufal, že jednoho dne bude moci strhnout tábor úplně a vyrazit za Mužem z hvězd.

Vysoko na nebi kroužil sněžný orel, který byl na pozadí nízko visících mračen téměř neviditelný, a sledoval osamělého jezdce mířícího do ravenbundského tábora. Ve chvíli, kdy jezdec schoulil ramena, složil orel křídla a vrhl se dolů.

Ho'Demi! Vzbud' se! Natáhni ruku!

Ho'Demi se napřímil tak rychle, až téměř spadl z koně. *Ruku!* ozval se znovu hlas v jeho mysli a Ho'Demi bezmyšlenkovitě napřáhl levou paži. Vzápětí slétl z nebe velký sněžný orel a přistál mu na paži. Náhlá zátěž vyčerpaného Ravensbund'ana téměř překotila a Ho'Demi měl co dělat, aby se udržel v sedle.

„Mohl jsem být gryf, Ho'Demi,“ pronesl orel Axisovým hlasem. „Neměl bys jezdit sám, jsi zranitelný.“

Ho'Demi se přesunul v sedle, aby vyrovnal orlovu nemalou váhu. „Kdyby mě z koně strhl gryf, můj pane Axisi, čekala by ho pěkně tuhá a vyčerpaná večeře. A kromě toho Gorgael ve dne nerad riskuje.“

Po prvním strašlivém útoku, kdy gryfové unesli Nevelona a několik dalších vojáků, sledovali obránci Jervois nebe stejně pozorně jako příkopy a kanály před sebou. Obzvláště pak v noci. Přestože gryfové útočili jen zřídka, nikdy neminuli cíl a soustředili se hlavně na velitele.

„Obrana drží?“ zeptal se Axis. Orel zaplácal křídly, jak kůň znovu zakopl, a Ho'Demi se musel zaklonit, aby neutržil ránu do tváře.

„Jen taktak,“ řekl Ho'Demi. „Objevili se ledoví červi a na tuctu míst už málem prorazili naše linie. Vznášejí se, můj pane, a vyvrhují.“

„Mně nemusíš říkat, co dokáží, Ho'Demi.“ Axisův hlas zněl drsně. „Znám je moc dobře.“

„Útočí Gorgael i na Sigholt?“ zeptal se Ho'Demi.

„Ne. Gorgael vyslal skraelingy přes Psí planinu, ale nám se podařilo je zahnat a zničit jeho skraebolda. Sigholt je bezpečný a většina Urqhartských kopců také, ale gryfové zdecimovali jednu ikarijskou perut'.“

„Unesli Nevelona,“ řekl Ho'Demi. Blížili se k táboru, proto zpomalil koně do kroku.

„Ach,“ řekl Axis smutně. „Měl jsem Nevelona rád. Kdysi jsme spolu strávili mnoho příjemných hodin.“ Orel zavřel zobák, naklonil hlavu na stranu a zahleděl se na Ho'Demiho. „Ho'Demi, kolik Koroleanů teď za Bornehelda bojuje?“

„Asi šest tisíc, můj pane. A další čekají v Nordmuthu na loď.“

„Žoldáci? Nebo koroleanský panovník oficiálně nabídl Borneheldovi vojenskou pomoc?“

„Stále žoldáci. Borneheld tlačí na uzavření vojenské aliance. Jeho velvyslanci čekají na rozhodnutí koroleanského císaře, ale ten stále váhá.“

„A i se šesti tisíci obránci navíc se jervoiská obrana hroutí? Borneheld už musí mít skoro třicet tisíc mužů.“

„Obranná linie je dlouhá, lorde Axisi, a skraelingů je nespočet. Bez ohledu na to, kolik jich zabijeme, objevují se další a další a tlačí se na jih.“

Orel mlčel, a tak Ho'Demi projel okrajovou částí tábora. Na kůlech a trnožích nad ohni ve většině stanů cinkaly zvonečky, ale táborem se pohybovalo jen málo lidí.

„Mluvím s tebou z určitého důvodu,“ pokračoval orel nakonec. „Pošlu vám pomoc. Acharu, ne Borneheldovi.“

Ho'Demi se cynicky usmál. Byla to hra se slovíčky, ale aspoň že Axis nedovolí, aby mu nenávist k Borneheldovi a rivalita zabránily pomoci Jervois.

„Nepošlu jezdce. Nevěřím Borneheldovi natolik, abych poslal jednotky, které by se vzdálily na mnoho dní cesty zpod ochrany Sigholtu. A kromě toho by jezdci, kterých bych se mohl vzdát, byli při obraně Jervois jen kapkou v moři.“

„Pošleš Ikarii,“ řekl Ho'Demi. Nic jiného nemohl Axis udělat.

„Ano. Pošlu letku. Ale jejich útok se bude soustředit daleko za linie skraelingů v jižním Ichtaru, a to ze dvou důvodů.“

Ho'Demi přitáhl koni uzdu a sesedl opatrně, aby neshodil orla. „Myslím, že alespoň jeden uhádnou, můj pane. Nevěříš, že by Borneheld nevydal rozkaz k palbě, kdyby přeletěli obrany Jervois.“

„Mýlím se?“

„Ne.“ Ho'Demi se ukryl před větrem a zvědavýma očima mezi stanem a koněm. „Ne, nemýlíš. Borneheld je z nějakého důvodu přesvědčen, že všichni létající tvorové táhnou za jeden provaz. Není schopen odlišit gryfy, skraeboldy a Ikarii. Všichni jsou cíl a všichni jsou zlí.“

„Ale existuje ještě jeden důvod, proč soustředím útok za linie skraelingů, Ho'Demi. Pomohu vám víc, když zbrzdím příliv příznaků a ledových červů dřív, než dorazí k Jervois. Letka je dobrá. Pomohla mi zvítězit na Psí planině a doufám, že obrátí i vývoj bitvy u Jervois.“ Odmlčel se. „Ikarii brzy dorazí. Vytrvejte. Pověz všem, kdo budou ochotni poslouchat, že jim ikarijská letka spěchá na pomoc a bude bojovat za Achar jako před tisíci lety. Dej lidem vědět, že jen společnými silami můžeme Gorgaela porazit. Rozšiř mezi nimi Proroctví. Služ Proroctví, jak jsi slíbil.“

„Ravensbund'ané pro nic jiného nežijí. Udělám, co budu moci.“

„Pokud se nám podaří obrátit průběh bitvy u Jervois, doufám, že se ke mně brzy připojíš, Ho'Demi. Potřebuji tě.“

Orel se znenadání vznesl a Ho'Demi zavrával, protože ho pták udeřil křídly do tváře.

Sbohem, Axisi Úsvite.

Sbohem, náčelníku Ho'Demi.

Orel zmizel v oblacích nad ravensbundským táborem a Ho'Demi rychle odsedlal, vykartáčoval a nakrmil koně. Potom zvedl chlopeň stanu a vklouzl dovnitř. Usnul dřív, než přes sebe přetáhl kožešinovou přikrývku.

Borneheld se vyklonil z okna hostince U unaveného racka a zadíval se na shluk vojáků, kteří spolu vzrušeně hovořili a gestikulovali na ulici. Zamračil se a rozkázal Gautierovi, aby přivedl seržanta, který měl všechno to vzrušení vysvětlit.

„Létající tvorové!“ vykřikl seržant. Byl tak vyděšený, že ze sebe nedokázal víc vypravit.

Borneheldovi s Gautierem se rozbušilo srdce. Nechali si přivést koně a vydali se na místo, odkud měli volný výhled. Oba jasně viděli černé postavy, které kroužily po nebi na sever od města, ale místo aby Gorgaelovým skraelingům pomáhaly, napadaly je.

„Co?“ zeptal se Gautier zmateně a zastínil si oči před oslňující září slunečních paprsků, které si nacházely cestu mezi mraky. „Co je to?“

„Ikarii,“ ozval se Ho’Demi za nimi a muži se zprudka otočili. „Letka okřídlených mužů z Rozeklané hory. Doprovodili Axise k brodu Gundealga.“

„Zapovězení,“ řekl Borneheld. „Prokletí Artorem. Nestvůry.“

„Zdá se, že je Axis,“ Ho’Demi si dal pozor, aby Axise před Borneheldem nenazval „lordem“, „poslal, aby nám pomohli. Podívejte, útočí na skraelingy. Musí jich být aspoň pět set a střílejí po skraelinzích z luků. Ikarii jsou výteční střelci.“

Borneheld se na Ho’Demiho zamračil, poté se otočil zpět ke scéně před sebou. I když to nerad přiznával, skutečně to vypadalo, že létající nestvůry napadají skraelingy.

„A kdy je Axis podle tvého názoru, Ho’Demi, pošle na nás?“ řekl Gautier a ukryl strach za úšklebkem.

„Uzavřeli jste smír, Gautiere,“ odpověděl Ho’Demi. „Nepochybuji o tom, že Axis je čestný muž a dohodu dodrží.“ Odmlčel se. „Stejně jako ty a král Borneheld.“

Borneheld obrátil koně a pobídl ho zpět k městu. „Rozkaž vojákům, aby se na ty nestvůry nedívali,“ poručil Gautierovi, a když se na koni protlačil kolem Ho’Demiho, zachytil jeho pohled. „Totéž platí pro tvé muže, Ho’Demi. Nikdo se nebude na Zapovězené dívat. Nikdo o nich nebude mluvit. Podle mě tady vůbec nejsou.“

Ale ještě než Borneheld tato slova vyslovil, bylo už pozdě. Vyčerpaní a sklíčení muži podél bojové linie obrátili oči nevěřícně k nebi.

Inari stál v příkopu s tuctem Koroleanů a několika Achařany. Příliv skraelingů se během poslední hodiny nevysvětlitelně zpomalil. Teď už všichni věděli proč.

Achařané si mezi sebou vyděšeně šeptali, ale Koroleané byli zvědaví.

„Kdo je to?“ zeptal se poručík.

Inari zadumaně mlčel.

„Zatraceně, jsou dobří!“ zabručel Korolean s pohledem upřeným na nebe a jeho zástupce udeřil pěstí nadšeně do stěny příkopu.

„Podívejte, jak rychle střílejí!“

Poručík sklopil zrak k Inarimu. Ze všech v příkopu se jen on jediný netvářil překvapeně.

„Mluv!“ obořil se na něj Korolean.

Inari konečně promluvil. „Je to ikarijská letka,“ řekl, „a poslal ji Muž z hvězd, aby nám pomohla zachránit Achar.“

„Mluvíš o Axisovi?“ zeptal se jeden z Achařanů, u nějž zvědavost konečně přemohla strach.

„O nikom jiném,“ odpověděl Inari. „Poslouchejte.“

Skraelingové pod nečekaným útokem zpanikařili a skraeboldi zjistili, že útok na příkopy polevil.

Vysoko nad nimi čtyři spáry ikarijských válečníků vyrazily bojový pokřik, který po tisíc let nikdo nezaslechl, soustředily však své vzrušení do smrtícího deště šípů, které vrhali dolů na Gorgaelovy netvory. Každá střela zasáhla cíl.

Ještě výš pak kroužilo několik tuctů zvěďů, kteří všemi smysly pátrali po gryfech.

Nad bojištěm se vznášel také Bystrozrak, který upíral mimořádně bystré oči k severu a chřípí se mu nadouvalo nadšením.

„Vysoké oko! Bystré oko!“ zakřičel. „Obráťte spáry na sever. *Ledoví červi!*“

Během několika minut se dva z dvanácti ledových červů, kteří se plazili ke kanálům, zhroutili na zem a stříbřité oči jim vyhasly pod tíhou nespočetných šípů.

Jen devět ledových červů dorazilo až ke kanálům a jen sedm jich překonalo vodu.

Ikarijský útok stejně jako ztráta tolika ledových červů skraeboldy rozzuřily, proto násilím a výhrůžkami probudili ve skraelinzích nové odhodlání a krvežíznivost. Během hodiny pak byl obnoven nekonečný útok na příkopy za kanály.

Ale Ikarii otupili nejen útok ledových červů, nýbrž také skraelingů.

Nebylo to vítězství, dokonce ani maličké, protože Gorgael shromáždil nad Jervois tolik skraelingů, že jejich hordy šípy pohltily bez větších následků. Ale byl to začátek a zmenšil tlak na obranné linie ve chvíli, kdy se ocitly na pokraji zhroucení.

* * *

Během několika následujících dní ikarijský útok ze vzduchu sílil a na zemi se rozšířila zpráva o tom, kdo jsou a kdo je poslal. Rozkazy, podle nichž se o Ikarii nesmělo mluvit ani na ně hledět, byly ignorovány, sotva Borneheld s Gautierem zmizeli z dohledu a doslechu. Nejzvědavější byli Koroleané, kteří brzy pochopili, že Ravensbund'ané mají odpovědi, po nichž tolik touží. A Koroleané se naopak postupně dělili o nově nabyté vědomosti s acharskými společníky.

Brzy si muži v příkopech šeptali o Proroctví a Muži z hvězd. Po nich následovaly příběhy o hrdosti a kráse ikarijské kultury a o legendárních dovednostech letky. Alespoň tato tvrzení si mohli vojáci ověřit na vlastní oči. Během týdne se muži schoulení v příkopech dozvěděli úplně vše, od zvrhlosti Vlčí hvězdy Úsvita až po zázraky Hvězdného tance a ikarijských zaklínačů.

Ravensbund'ané Proroctví i Muži z hvězd dobře poslouchali.

* * *

V každou denní i noční dobu létaly nad hordou skraelingů čtyři ikarijské spáry, další čtyři čekaly v jihozápadním výběžku Urqhartských kopců asi patnáct nebo dvacet mil od bojiště a zbývající čtyři pak zůstaly v Sigholtu. Každých pět nebo šest dní byl jeden ze spárů vystřídán odpočatými bojovníky letky ze Sigholtu.

Přestože byli Ikarii dobře vycvičení, jen těžko snášeli neutuchající boje. Neustále jim hrozil útok gryfů, a protože měli na paměti osud perutě Ostrého pera, drželi se co nejvíce pohromadě. Čtyři spáry tvořilo skoro šest set Ikarii, což byla na Gorgaelových devět gryfů příliš velká přesila. Pěnice s Ostrým perem byli na přítomnost gryfů obzvláště naladěni, proto mnoho hodin hlídkovali nad spáry bojujícími se skraelingy.

Jeden z hlavních problémů, kterým museli Ikarii čelit, byl opět nedostatek šípů. Čtyři spáry kroužící nad bojištěm za den vystřílely desítky tisíc šípů. Odkud ale měli Ikarii brát dost šípů na to, aby mohli bojovat naplno?

Žádný Ikarii s sebou nemohl nést dost šípů na celý den, a kdykoli se pokusili sebrat šípy z bojiště, čelili smrtelnému nebezpečí.

Ikarii tedy soustředili útok na jednu část hordy a postříleli tolik skraelingů, kolik jen mohli, ne-li všechny. Jakmile se skraelingové stáhli, Ikarii se snesli k zemi, sebrali tolik šípů, kolik šlo, a opět vzlétli, než se skraelingové stačili přeskupit. Ale to bylo velmi, velmi nebezpečné, protože skraeboldi i gryfové se brzy naučili načasovat útoky na chvíli, kdy velká část Ikarii přistála a upřela oči k zemi, aby našla mezi rozkládající se masou příznaků co nejvíce šípů. Ikarii tedy museli rozdělit síly mezi sběr střel a ochranu spolubojovníků na zemi.

Ho'Demi dělal, co bylo v jeho silách, aby Ikarii zásobil novými šípy. Krámky v Jervois měly velké zásoby, které stejně nikdo nevyužíval, protože Borneheldově armádě scházeli lučištníci. Ravensbund'ané Bornehelda pomalu okrádali a zásobili Ikarii. Ho'Demi dal Ikarii pokaždé vědět prostřednictvím sněžného orla a potají se s nimi sešel asi půl míle na východ od Jervois. Opět velmi riskovali, protože kdyby se Borneheld dozvěděl o tom, co se děje, nechal by Ho'Demiho a jeho muže popravít.

* * *

Přestože se Ikarii někdy zdálo, že je jejich snaha marná – na místo každého zastřeleného skraelinga se vplazili tři další – muži na zemi si brzy uvědomili, jak moc letce dluží. Po deseti dnech nemohl ani Borneheld popřít, že její přítomnost má význam. Nátlak skraelingů na obranné linie polevil, potom znatelně zeslábl. Počet ledových červů, kteří pronikli přes kanály, se zmenšil na polovinu a ještě na polovinu, a přestože se to zdálo neuvěřitelné, třetí týden jich bylo ještě o polovinu méně. Brzy se jich přes kanály plazila jen hrstka denně. Přestali být jistou katastrofou a stali se jen znepokojivou nepříjemností.

Velitelé oddílů podél obranné linie mohli konečně vojáky vystřídat a poslat je do města, aby si na den či dva odpočinuli. Museli i nadále bojovat, protože Ikarii nedokázali tisíce šeptajících skraelingů, kteří pronikli až k mečům a píkám obránců, zastavit, ale už ne tak tvrdě ani tak dlouho.

A během delších a častějších přestávek spolu muži dál hovořili o okřídlených Ikarii, i když ne před veliteli.

V průběhu týdnů se Achařané o Ikarii nejen mnohé dozvěděli, nýbrž je mohli také pozorovat. Někteří Achařané začali přemýšlet, jestli Zapovězení jsou skutečně tak strašliví, jak Seneschal vždy tvrdil. Mohl Artor nabídnout něco, co by se vyrovnalo Hvězdnému tanci? A co války Sekery, které tak krutě vypudily Ikarii ze země? Proč Ikarii pomáhali Jervois, když se k nim Achařané v minulosti zachovali tak strašlivě?

Nastal měsíc havrana a vojáci začali doufat, že Jervois udrží. Pomalu, až bolestivě pomalu se příliv skraelingů ztenčoval, jak je decimovaly ikarijské šípy. Většina Achařanů si upřímně přiznala, že vděčí Ikarii za život.

Po tisíci letech a navzdory přetrvávající nenávisti po válce Sekery měli Ikarii a Achařané opět stejný cíl.

* * *

Během týdnů, kdy letka bojovala u Jervois, se život v Sigholtu povětšinou soustředil na její podporu. Mnoho lidí, kteří uprchli ze Skarabostu do Sigholtu, nabídlo Ikarii pomoc. Čistili jim výstroj a

zbraně, opravovali šípy a vyráběli nové, vařili a pečovali o letku, aby si Ikarii mohli v Sigholtu prostě odpočinout.

Ikarii byli vděční a dávali to najevo. Mnoho vojáků letky trávilo čas tím, že si hrálo s acharskými dětmi, nechalo je dotýkat se křídel a výskat nad nimi a vyprávělo jim příběhy o starém Tencendoru či ikarijské legendy. Při několika příležitostech, když to rodiče s tlukoucím srdcem dovolili, prolétli se s malým dítětem krátce nad Sigholtem a Jezerem života.

Brzy děti před spaním žvatlaly rodičům o takových místech, jako byla Hvězdná brána či Ostrov mlhy a paměti. Zpěv Ikarii, a především zaklínačů všechny uchvacoval, a tak se stávalo, že jednou či dvakrát do týdne pozvali Achařané ikarijského zaklínače na večeři a ten jim za to hodinku u ohně zpíval Písně. Axis se musel usmát. Nikdy by si nepomyslel, že by si Ikarii mohli užívat jídla a společnosti acharských venkovanů, ale Ikarii očividně zjišťovali, že některé z prastarých pověr o Achařanech byly stejně lživé jako acharské povídačky o nich. To dodávalo Axisovi naději pro Tencendor, který toužil stvořit. Hudba Hvězdného tance se rozléhala kolem Sigholtu a občas, když Axis podřimoval na lůžku, slyšel v hudbě tlukot tisíce srdcí okolo.

Urqhartské kopce byly relativně bezpečné. Na Psí planině už se neobjevili žádní další skraelingové a neodvážili se ani k západním výběžkům kopců. Jezdci v Sigholtu nadále cvičili a hlídkovali. Azhure se ujala aktivnější role v armádě a vedla několik dvou či třídenních hlídek do kopců. Prostě si upevnila Caeluma na záda spolu s toulcem šípů a vyrazila na Venatorovi ze Sigholtu. Když to udělala poprvé, Belial otevřel ústa, aby ji pokáral, ale ona na něj hleděla chladněma, tvrdýma očima tak dlouho, dokud neustoupil.

Azhure nový hřebec nadchl. Venator byl menší a štíhlejší než Belaguez, ale díky tomu byl zároveň rychlejší a mrštnější. Byl také inteligentní, duchaplný a odvážný a Azhure zjistila, že se dá snadno vycvičit k jejím potřebám. Reagoval na stisk kolen nebo slovní pokyny, což Azhure potřebovala, pokud chtěla střílet z Vlka, a také měl ladný, plynulý krok, takže se Azhure nemusela obávat, že při střelbě ztratí rovnováhu.

Když se Azhure poprvé vydala na hlídku, která doprovázela vozy se zásobami do jihozápadní části Urqhartských kopců, kde ikarijská letka rozbila tábor, stál Axis na střeše Sigholtu a snažil si nedělat starosti o

Caelumovo bezpečí. Jakmile přejeli most, pobídla Azhure Venatora do klusu. Caeluma s Vlkem měla zavěšené na zádech a rudého hřebce obklopila smečka alauntů. Navzdory starostem se Axisova ústa zkroutila v úsměvu. Azhure nebyla jen schopná velitelka, nýbrž i mimořádná žena. Sotva před rokem byla obyčejným vyvrhelem, dcerou bratra-oráče v malém Smyrtonu. A nyní byla matkou jeho syna, velitelkou v jeho armádě a jela na hlídku s Vlkem a alaunty.

S lukem a psy Vlčí hvězdy.

Axis se otřásl. Skoro vedle sebe cítil Jitřenku. Azhure *nemohla* být Vlčí hvězda, *nemohla* být zrádcem v jeho táboře.

Ale neustále v něm hlodaly pochybnosti. Byla to jen náhoda, že gryf našel peruť Ostrého pera? Azhure o jejich hlídce věděla a věděla i to, kde je najít.

„Zatraceně!“ zaklel Axis a odvrátil se od cimbuří. Všichni velitelé věděli, kde se peruť nachází.

A mohla to být prostá shoda náhod. Gryfové letěli na jih a chystali se zaútočit na Jervois. A naneštěstí narazili na peruť Ostrého křídla, kterou cestou domů oslepilo slunce, proto je zastihli nepřipravené.

Axis uvažoval o útoku gryfů, když mu na mysli vytanula vzpomínka na to, jak se Azhure s úsměvem, ladně a lehce procházela po úzké římse na Rozeklané hoře. Jen někdo s ikarijskou krví by se po útesu nad tisíc stop hlubokou strží pohyboval s takovou sebejistotou, nebo ne?

Nemohla to být ona. *Nemohla*. Hvězdy! Copak neměla každou noc dokonalou příležitost vrazit mu nůž do zad? Ne. Axis věděl, že to nemůže být Azhure. Měla v sobě příliš mnoho soucitu a lásky, než aby byla Vlčí hvězda. A narodila se a vyrostla ve Smyrtonu. Neměla příležitost vycvičit Axise ani Gorgaela.

Axisova dobrá nálada se vytratila. Upřel pohled na město rozrůstající se kolem Jezera života. Mnozí Achařané, kteří přešli do jeho tábora, zde žili už skoro sedm měsíců. Původně bydleli ve stanech, ale během posledních několika měsíců otevřeli asi míli na sever v Urqhartských kopcích starý lom a nyní se kolem jezera začaly objevovat první bytelné kamenné budovy. Jejich obyvatelům však chyběla jakákoli představivost, proto nazvali nové město Břehov. Když si Axis uvědomil, že Achařané staví z kamene, trval na tom, aby město pečlivě naplánovali. Ze střechy měl Axis dobrý výhled na

pečlivě rozložené bloky budov s velkými zahradami a rovnými, širokými ulicemi. Axis si uvědomil, že budují nový život. Většina uprchlíků, s nimiž v poslední době mluvil, neměla zájem vrátit se zpět do Skarabostu. Proč bychom se měli vracet, ptali se ho, když okolní kopce díky teplému jezeru kvetou i uprostřed zimy a my si můžeme vypěstovat dost jídla a odchovat dost dobytka na to, abychom uživili sebe i své děti? Axis přemýšlel, jestli se někdy v minulosti na březích jezera rozkládalo město. Mnoho lidí odhalilo při stavbě staré základy. Možná prostě obnovovali další část Sigholtu, která zahynula, když bylo vypuštěno jezero.

Takové úvahy Axise uklidnily. Opřel se rukama o zídku a vyslal mysl k sněžnému orlovi, který se vznášel v dálce nad Jervois. Jaké hlášení mu Ho'Demi podá dnes?

* * *

Když se Borneheld konečně dozvěděl, jak dalece se v Jervois rozšířily zprávy o Ikarii, přepadl ho takový vztek, až se Gautier s Rolandem obávali, aby vojáka, který se o Ikarii zmínil, neuškrtil.

„Kdo ti o těch nestvůrách pověděl!“ zařval a zatřásl mužem tak silně, až mu shodil z hlavy přilbu.

„Koroleané, pane,“ vykoktal muž.

Borneheld ho nakonec pustil a muž vzal nohy na ramena.

„Odkud se koroleanští žoldáci o prokletých Zapovězených dozvěděli?“ zavrčel Borneheld na Gautiera s Rolandem.

Roland byl unavený, nemocný a sklíčený, proto jen pokrčil rameny. Už ho to nezajímalo. Jeho jediným přáním bylo zemřít se ctí a co nejdál od Jervois. Nelíbilo se mu tady. A už si Bornehelda nevážil. Nebyl to král, za kterého by chtěl Roland položit život. Často přemýšlel, jestli neměl tehdy v Gorkenské pevnosti odejít spolu s Magarizem. Ten se určitě rozhodl správně.

„Zdá se, že Ho'Demi o, hm, Zapovězených ví,“ řekl Gautier. Byl ctižádostivý, a proto zůstával Borneheldovi věrný. „Pane, Ravensbund'ané pochází ze zemí, které hraničí s Horami ledových stěn. Vsadil bych se, že to oni jsou zdrojem drbů a lží, které se šíří Jervois.“

Borneheld upřel pohled na Gautiera. U Artora, měl pravdu! „Pak ti dávám za úkol ty lži potlačit, Gautiere. Vypátrej zrádce, kteří je šíří. Pak se s nimi náležitě vypořádáme. Odpoledne mi podáš hlášení – a chci vidět výsledky.“

„Ano, pane.“ Gautier se hluboce uklonil, zasalutoval, obrátil se na podpatku a odešel. Roland s Borneheldem za ním hleděli, ale každý myslel na něco úplně jiného.

* * *

Gautier se nedostal tak daleko bez velké dávky lstivosti. Oblékl se do silného pláště a šálu a v převleku za venkovana chodil od ohně k ohni s tím, že hledá zaběhnutého koně. Netrvalo dlouho a objevil jednoho nebo dva zrádce. U pátého ohniště odhalil Gautier tři Ravensbund'any, kteří nadšeně vyprávěli o Proroctví Ničitele a o Muži z hvězd skupině pozorně naslouchajících Achařanů a koroleanských vojáků.

Byli zatčeni, odzbrojeni, spoutáni a předvedeni před krále.

Tři Ravensbund'ané na Bornehelda mlčky hleděli. Nikdo z nich nedal najevo žádné emoce ani se nevzpírali poutům. Jen na něj nepřátelsky hleděli černýma očima. Tváře měli tetované a ve středu čela holé kolečko.

„Mluvíte o mém bastardu bratrovi? To on má být Mužem z hvězd?“ zeptal se Borneheld nakonec.

Arhat, nejstarší z přítomných ravenbundských válečníků, úsečně kývl. „Ano, králi Bornehelde.“

Borneheld se zhluboka nadechl. Za svoji drzost a zradu zemřou. „A šíříte lži o té létající chátře, která žene skraelingy na jih, kde napadají dobré lidi Acharu?“

„Ikarii zvrátili průběh bitvy se skraelingy,“ odpověděl Arhat. „Kdyby nebylo letky, Jervois by dávno padlo a skraelingové by zaplavili Achar.“

„Je to špína!“ zařval Borneheld a dupal po komnatě. „Jak se opovažujete o těch nestvůrách mluvit, jako by si zasloužily úctu?“

„Protože si ji zaslouží, Bornehelde,“ řekl Furnado, nejmladší z přítomných Ravensbund'anů. „Zachránili ti království. Ikarii opět přiletli, aby Achařanům pomohli. Ať už si to zaslouží, nebo ne.“

Všichni tři věděli, že jsou mrtví. Ale zemřou ve službě Prorocství a díky tomu jim z tváře sálala veškerá hrdost jejich prastarého národa.

Tato skutečnost a Furnadova slova způsobily, že se Borneheldův vztek proměnil v zuřivost.

„Gautiere!“ zařval. „Postav na okraji města kříže a ukřižuj je! Pak mi přiveď jejich zrádného náčelníka. Uvidíme, kam ho věrnost Zapovězeným dostane!“

„Bude mi potěšením udělat z nich výstražný příklad,“ řekl Gautier.

* * *

Ho'Demi seděl na koni před třemi kříži a na tváři měl kamenný výraz.

Povolali ho z přední linie, kde dohlížel na obranu proti obzvláště krutému útoku skraelingů. Když mu vojáci předali královu zprávu, zaklel. Říkala: „Setkej se se mnou na západním okraji Jervois. Hned.“ Copak si král myslel, že si Ho'Demi prostě užívá odpolední procházky mezi kanály?

Ale dostavil se a nyní hleděl na plody Borneheldovy podezřívavosti. Tři z jeho mužů viseli na křížích a očividně nezemřeli snadno ani rychle.

„Byli to zrádci,“ zuřil Borneheld v sedle koně po Ho'Demiho boku. „Šířili lži o Zapovězených! To nepřipustím.“

„Ne,“ zašeptal Ho'Demi, aniž by odtrhl oči od scény před sebou.

„Jejich odporné žvásty se roznesly po celém Jervois. Brzy všichni uvěří tomu, že Zapovězení přiletěli, aby nám pomohli, že nás nechtějí zničit.“

„Ne,“ zopakoval Ho'Demi, ale Borneheld ho neslyšel. Gautier procházel mezi kříži a bodal do nahých těl píkou, aby zjistil, jestli z nich nevydoluje ještě jiskřičku života. Když se mu to nepodařilo, podrážděně poslednímu válečníkovi rozsekl břicho.

„Ne,“ řekl Ho'Demi znovu velmi, velmi tiše.

„Mrtví,“ prohlásil Gautier, „bohužel ne včas.“ Odhodil píku stranou a nasedl na koně.

U velkého ledního medvěda, zaklel Ho'Demi tiše, za tuhle zradu Prorocství a smrt věrných mužů mi zaplatíš.

„Tuším zradu, Ho'Demi!“ zasyčel Borneheld náhle. „A podezřívám z ní *tebe*.“

Ho'Demi odtrhl zrak od mrtvých a upřel ho na Bornehelda. „Já se žádné zrady nedopustil, Bornehelde.“

Borneheld stiskl rty a hrubé rysy obličeje mu zrudly. „*Přísahal* jsi, divochu, že mi budeš věrný. Přísahal jsi, že nezradíš!“

„A *nezradil* jsem, Bornehelde. Neporušil jsem přísahu.“ Přísahal jsem věnost Prorocství, Bornehelde, a tobě jen po dobu, kdy mu budeš sloužit. Ale teď ses *ty sám* projevil jako zrádce.

Borneheld nemohl uvěřit tomu, co slyší. Bude ten barbar i nadále zapírat? „Stáhni své muže z obranné linie, Ho'Demi. Rozkaž jim, ať se vrátí zpět do tábora. Už tvoji ‚pomoc‘ při obraně Acharu nepotřebuji!“

Alespoň to je pravda, pomyslel si Ho'Demi uštěpačně, když teď Ikarii zbrzdili příliv přízraků. Teď už udržíš obrannou linii jen s vlastními muži a žoldáky. Už nás nepotřebuješ.

Zdvořile ale kývl. „Jak si přeješ, Bornehelde. Ravensbund'ané se vrátí do tábora.“

Naposledy pohlédl na těla na křížích a pobídl koně do cvalu.

Roland, který seděl na koni za Borneheldem a Gautierem, se rozjel za Ho'Demim. „Postarám se, aby to skutečně udělal, pane,“ zavolal a pospíšil si za ravenzbundským náčelníkem.

Gautier na Bornehelda úzkostně pohlédl. „Pane, co s Ravensbund'any uděláme? Hodně jich sice zemřelo v bojích se skraelingy, ale pořád je jich příliš mnoho, než abychom je uvěznilí nebo se jich jinak zbavili.“

„Dnes pozdě v noci, Gautiere, dorazí po řece osm jednotek koroleanských vojáků. Jejich první úkol? Obklíčí ravenzbundský tábor a za úsvitu ho zlikvidují. Ravensbund'ané proti nim nezakročí, protože je budou omezovat ženy a děti. Brzy se těch divochů jednou provždy zbavíme.“

* * *

Borneheld se probudil ještě před úsvitem, odhodlán velet masakru ravenbundskeho lidu osobně. Ale jak se vyvalil z postele, zápasil ve tmě se zbrojí a klel, protože si prsty přiskřípl do jedné ze spon, všiml si náhle něčeho divného. Něco toho rána postrádal.

Napůl oblečený se zarazil a vztekle umlčel mladou dívku ve své posteli, která něco ospale zamumlala. Dlouho tam jen tak stál, ale pak si najednou a s hrůzou uvědomil, co ho zarazilo.

Venku panovalo naprosté ticho. Neslyšel žádné zvonky, žádné rolničky.

* * *

Když o půl hodiny později dorazil k ravenbundskeému táboru, zjistil, že koroleanské posily tábor zcela obklíčily. Zcela a naprosto zbytečně, protože mýtina byla dokonale prázdná. Všechno zmizelo. Stany a zvonky. Koně a *jejich* zvonky. Všichni Ravensbund'ané a jejich *Artorem prokleté* zvonky! A jak Borneheld krátce poté zjistil, ztratila se i tři těla z křížů.

„Cože?“ vykoktal a obrátil se ke stejně šokovanému Gautierovi. „Jak?“

Gautier jen pomalu vrtěl hlavou a dlouhé minuty nedokázal promluvit. „Koroleané ještě včera večer tábor obklíčili, pane. Byl tady a Ravensbund'ané také. Ale když jsme chtěli dnes ráno zakročit... pryč...“ Znovu zavrtěl hlavou. *Jak* mohli zmizet tak tiše a znenadání?

V Jervois se jako každé ráno vydal Jorge zkontrolovat přítele, zjistit, zda ještě žije.

Roland však zmizel také.

43

Hnízdo skraelingů

„Bude to fungovat! Já vím, že bude!“ Azhuřiny oči zářily přesvědčením. „Slyšel jsi hlášení ikarijských hlídek!“

Axis pohlédl na Beliala s Magarizem – Bystrozrak zůstával s posledními spáry v jižním výběžku Urqhartských kopců a ještě asi týden se nevrátí.

Od chvíle, kdy Ravensbund'ani zmizeli z Jervois, přestal Axis Borneheldovi pomáhat. Udělali dost. Skraelingové utrpěli velké ztráty a téměř všichni ledoví červi byli zničeni. S koroleanskými žoldáky měl Borneheld v Jervois skoro osmnáct tisíc obránců. Axis byl přesvědčen, že Gorgael pro tuto zimu vyčerpал své zdroje. Nastal první týden měsíce hladu, posledního měsíce zimy. Brzy nastane jaro a s jeho příchodem budou muset být daleko na jihu splněny dané sliby. Ale nyní Azhure přišla s konečným úderem proti skraelingům.

„Já nevím, Axisi,“ řekl Belial a vyhýbal se Azhuřinu pohledu. „Stojí to za tu námahu?“

„Jestli to za to stojí?“ vykřikla Azhure. „Co tím chceš říct? Slyšel jsi hlášení Ikarii, Beliale. Je to naše nejlepší šance pro útok na Hsingard.“

Jak Ikarii létali během posledních několika týdnů mezi Jervois a Sigholtem, mnoho jich míjelo ruiny Hsingardu, bývalého hlavního města Ichtaru. Kdysi tak hrdé město nyní leželo v troskách, protože ho

rozsápaly přízraky a ledoví červi. Skraelingové používali ruiny jako úkryt, a možná dokonce jako základnu.

Azhure se otočila zpět k Axisovi. „Možná tam najdeme dokonce i skraebolda, Axisi. Nebo hnízdo gryfů. *Stojí to za to!*“

„Azhure.“ Magariz, který až do této chvíle mlčel, postoupil vpřed. „Hsingard je velký. Není možné, aby naše malé vojsko pokrylo celé město, ze kterého ještě k tomu zůstaly už jen ruiny! Ocitli bychom se v pasti! Axisi, prosím, vzpomeň si na Gorkenskou pevnost.“

Axisovi ztuhl obličej. „Ale tentokrát bychom útočili *my* a skraelingové nás nebudou očekávat. *Mohli* bychom jim zasadit ránu.“

„Na koních tam budeme za jediný den,“ namítla Azhure. Hsingard ležel jen asi dvě míle za nejzazším výběžkem vlivu Jezera života, ale na útok budou potřebovat celý den, protože se budou muset opatrně a skrytě připlížit Urqhartskými kopci, a ne přímo přes planinu. „Den na útok a doma budeme za ještě kratší dobu. Dokážeme to.“

„V Hsingardu už není tolik skraelingů jako dřív,“ řekl Axis pomalu a hluboce se zamyslel. „Většina je dole na jihu a chystají se k poslednímu útoku na Jervois. Ikarii neviděli mezi ruinami téměř žádný pohyb, a to ani v noci, kdy jsou skraelingové nejaktivnější. Tohle by mohla být naše poslední šance zasadit ránu hlavní základně skraelingů v Ichtaru, zatímco Borneheld a skraelingové se navzájem zaměstnávají v Jervois. Přiznávám, že by mě zajímalo, co skraelingové v Hsingardu provádějí.“

„Máme alaunty,“ dodala Azhure. „Varují nás před útokem a mohou stopovat v ruinách. Ikarijské hlídky nás budou hlídat ze vzduchu.“

„Axisi,“ žadonil Belial, „to přece nemůžeš myslet vážně! Nech to být.“

Axis vzhlédl od mapy před sebou. „Poslední měsíc jsem nedělal nic jiného, než že jsem seděl na střeše pevnosti a orlovýma očima se díval, jak ikarijská letka zachraňuje Jervois. Jenom jsem seděl na zadku. Chci *taky* bojovat a tohle by mohla být pro jezdce a lučištníky dobrá příprava na letní tažení proti Borneheldovi.“

„Už jsou dost připravení,“ vyštěkl Belial. „Nepotřebují, abys je kvůli zocelení posílal na nějakou hloupou misi do Hsingardu.“

Azhure poklesla čelist. Hloupou? Mají příležitost zaútočit na poloprázdnou zříceninu, která by mohla být hlavní základnou skraelingů!

„Azhure,“ řekl Axis. „Kolik mužů bys s sebou vzala?“

Ani o tom nemusela přemýšlet. „Všech šest oddílů lučištníků a dvě stě jezdců – asi čtyři sta mužů na zemi. Jeden spár Ikarii – na výzvědy jich tolik nepotřebuji, ale větší počet jim poskytne ochranu proti útoku gryfů. A alaunty. Vypátrají úkryty skraelingů v ruinách a se čtyřmi sty muži napácháme pořádné škody. Zaútočili bychom ve dne, kdy jsou skraelingové nejméně aktivní.“

„Dobře,“ řekl Axis, než mohl Belial něco znovu namítnout. „Azhure, máš velení.“

„Cože!“ vybuchli Belial s Magarizem.

Axisovi zacukalo v čelisti, což bylo jediné znamení toho, že se zlobí, a zadíval se na Azhure. „Pokud si ale myslíš, že to nezvládneš, rád se ujmu velení sám.“

„Zvládnou to,“ řekla a vyrovnaně pohlédla Axisovi do očí. Vůbec ji nenapadlo, že by jí Axis předal velení, ale věděla, že úkol zvládne.

Belial se obrátil. „Nevíš, co děláš, Azhure.“

„Zvládnou to, Beliale,“ řekla tiše. „Nemusíš se bát ani o mě, ani o muže pod mým velením.“

Axis Beliala a Azhure bedlivě sledoval. Myslel si, že chápe, proč se Belial přestal ovládat. Tušil, že Belial cítí k Azhure víc než jen přátelství, a to ho nutilo přemýšlet o tom, co se v Sigholtu během jeho nepřítomnosti dělo.

„Beliale.“ Axis se přinutil k lehkému tónu. „Nedělej si starosti. Pojedu s nimi jako doprovod. Azhure bude určitě ráda, že mi bude moct nějakou dobu rozkazovat. Předávám ti velení v Sigholtu. Magariz bude tvým zástupcem.“

„Zešílel jsi, Axisi,“ prohlásil Belial bezbarvě. „Riskuješ svůj život i životy mužů kvůli pošetilému dobrodružství.“

„Beliale, chci se podívat, co skraelingové v ruinách Hsingardu dělají. A chci využít příležitosti a pár těch neřádů zapíchnout.“

Axis vyslal během posledních týdnů do Hsingardu už několikrát orla. Ve zřícenině se rozhodně dělo něco podivného. Axis pohlédl na Azhure. Úkol prověří její dovednosti.

„Caeluma necháš doma, Azhure. Tohle není obyčejná hlídka v Urqhartských kopcích. Imibe se o něj postará.“ Imibe byla mladá ravensbundska žena. Sama měla dítě a spoustu mléka a už několikrát

Rivce s chlapcem pomohla, když měli Azhure s Axisem příliš mnoho práce.

* * *

Slunce už vyšlo, ale mračna byla tak hustá, že venku panovalo šero. „No?“ zeptala se Azhure tiše. Vlasy si stáhla z tváře, pevně si je zapletla a stočila do drdolu. Na sobě měla bílé kalhoty a velitelskou uniformu Úsvitů, šedou vlněnou tuniku se znakem krvavě rudého slunce, kterou si zapnula až ke krku, aby se ochránila před chladem. Vlka si přehodila přes rameno a na záda si pověsila dva toulce se šípy. Axis tušil, že má u sebe i několik nožů.

Axis mrkl a zaostřil. „Nic se nehýbe, Azhure,“ odpověděl. „Orel nic nevidí.“

Azhure držela Ikarii od Hsingardu dál, aby skraelingy nijak nevarovala.

„Museli se zahrabat do sutě, schovat se v hnízdech,“ řekla Azhure. Alaunti leželi tiše kolem ní a bedlivě se rozhlíželi.

Axis ji sledoval a čekal, co udělá dál. Muži se krčili ve zřícenině kdysi velkého a hrdého seneschalského útočiště nedaleko Hsingardu.

„Určitě budou hluboko v ruinách,“ přemýšlela Azhure nahlas, „kde se cítí v bezpečí.“ Zamžourala a prohlédla si hromady suti, které označovaly, kde dříve stávaly městské hradby. „Axisi, použij zaklínačský zrak nebo oči orla. Jak vypadá silnice na severu? Je zatarasená troskami, nebo ji můžeme použít?“

Jen málokdo z vojska kdy Hsingard navštívil, proto se Azhure musela spolehnout na přesnost map. Podle nich měla být silnice jednou z hlavních tepen, které vedly přímo do středu města.

Axis se zadíval na místo, kam ukázala, a spojil se s orlem. „Cesta je plná suti, obzvláště v samotném Hsingardu, ale pěšky se po ní dá jít.“

Azhure kývla. „Dobře.“ Sklonila se, poplácala Sicaria a tiše na něj promluvila. Velký pes vstal a čtyři další alaunti ho následovali z útočiště směrem k Hsingardu.

Axis povytáhl obočí a pohlédl na Azhure.

„Jdou prověřit okraj města a silnici,“ řekla. „Pokud nic nenajdou, přesunu muže do města.“

Po deseti minutách si Axis všiml, že Sicarius vyběhl z ruin. Asi pět nebo šest kroků od silnice se posadil. Axis se dotkl Azhuřina ramena a ukázal na psa.

„Dobře,“ řekla. „Je to v pořádku. Pojd’me.“

Přesunula vojsko přes vnější ruiny Hsingardu ve skupinách po sto mužích a vždy počkala, až skupina bezpečně zmizí v rozvalinách, než vyslala další.

Azhure je vedla ulicí tak tiše a opatrně, jak jen dokázala. Většina budov byla zcela zničená, jen tu a tam trčela z ruin k šedému nebi osamělá zeď, takže město vypadalo jako ústa starého muže. Okolo ležely roztroušené kusy stěn a někdy byly rozvaliny i na silnici, kde je Azhuřini muži museli přelézat nebo obcházet.

Hsingard se zdál dokonale opuštěný a první půlhodinu od chvíle, kdy do města vstoupili, vůbec nikoho nezahledli. Ale Azhure neriskovala. Všechny vojáky držela na straně ulice a co nejvíce ve stínech. V pravidelných intervalech rozestavěla mezi rozvaliny malé skupiny lučištníků a šermířů, aby střežily jejich případný ústup.

Psi se tiše roztáhli okolo a s čenichy u země sloužili spolu s orlem nad jejich hlavami jako včasné varování před útokem.

Axis věděl, že Azhure je nervózní, protože ještě nenarazili na žádné skraelingy, že se sama sebe ptá, kde se asi ukryli. Ale navzdory neklidu nepůsobila nervózně ani netrpělivě. Udělala na Axise dojem. Vedla si dobře. S taseným mečem ji následoval ve vzdálenosti asi deseti či patnácti kroků a byl připraven bojovat.

Nejbližší alaunt náhle drsně štěkl a z puklin okolo se vyvalili skraelingové. Azhure a její muži se sotva stačili nadechnout a už se pustili do boje s přízraky.

Skraelingové se vyplížili z prasklin doslova pod jejich nohama, lučištníci proto nemohli vypustit salvu šípů, neboť skraelingové se tak proplekli s vojáky, že by mohli zasáhnout vlastní muže. Ale Azhure na ně zakřičela, ať sledují zem a pukliny a po prvotním překvapení se lučištníkům podařilo zabránit tomu, aby z podzemní vyrazilo větší množství skraelingů.

Rychlá reakce lučištníků umožnila vojákům postavit se útoku, aniž by se museli obávat přesily. Šípům uniklo tak padesát nebo šedesát přízraků a ty nenadělaly vojákům vážné starosti. Díky psům se skraelingů během několika krátkých minut zbavili. Žádný z vojáků

nebyl zabit a jen dva utrpěli zranění. Azhure je poslala zpět k okraji rozvalin, kde měli počkat s hlídkami.

„Jsou jiní,“ poznamenala Azhure, když se sklonila nad mrtvolou přízraku. Jakmile skraelingové opustili pukliny, téměř odložili přízračnou podobu. Byli hmotní, svalnatí a podobali se lidem. Jejich nahá, šedá těla pokrývala tuhá kůže, která na ramenou, kloubech a zádech ztvrdla do krunýře, kterým meč prakticky nedokázal proniknout. Podobný pancíř jim halil i hlavy, takže se jejich stříbřité oči, které dříve bývaly tak velké a zranitelné, staly pouhými špehýrkami pod kostěnými výstupky.

Zatímco přihlíželi, těla skraelingů se rozpustila v šedou břečku.

„Mění se,“ řekl Axis. „Gorgael si staví lepší vojáky.“

Azhure vstala. „Byli jsme v přesile sedm na jednoho. Ale co když se příští zimu budeme muset postavit stovkám tisíc skraelingů s kostěným krunýřem, kterým meč ani šíp nepronikne?“

Axis zavrtěl hlavou. Ta představa ho vyděsila.

„Pak bychom možná měli zjistit, odkud se vzali,“ řekla Azhure. „Zavolejme Ikarii. V tuhle chvíli už je zbytečné držet je zpátky. Skraelingové vědí, že jsme tady. Theode,“ zavolala na velitele oddílu. „Řekni mužům, ať se cestou dobře rozhlíží. Pokud některý z nich objeví vchod do podzemí, chci to ihned vědět.“

Theod kývl a obrátil se k mužům.

Cestou do středu města byli ještě třikrát napadeni, ale muži nyní věděli, na co si dávat pozor. Většina jich upírala oči na zem a sledovala otvory ve zřícených stěnách, takže už je skraelingové znovu nepřekvapili. Ale pokaždé, když se objevili, čelila Azhure a její vojsko ostré bitvě. Než opustili Urqhartské kopce, rozkázala Azhure, aby si každý muž vyrobil z keřů kručinky pochodeň, a nyní poručila dvěma oddílům lučištníků, aby odložili luky a zapálili pochodně.

Když skraelingové znovu zaútočili, vedla Azhure ty lučištníky, kteří se nyní oháněli pochodněmi, do boje po boku šermířů. Zbývající čtyři oddíly lučištníků mířily šípy na pukliny v zemi a dbaly na to, aby z nich uniklo co nejméně přízraků.

Azhure zjistila, že bojuje bok po boku s Axisem. Nadšeně se rozesmála, když jednomu skraelingovi vrazila pochodně do obličeje a Axis zabodl druhému meč do oka. Vytrhl zbraň z rány a probodl Azhuřina skraelinga, který se zmítal na zemi.

„Služebník,“ zvolal a zazubil se jejímu nadšením. Potom se znenadání naklonil blíž a bez ohledu na bitvu, která zuřila okolo, ji tvrdě políbil na rty. Vzápětí už bojovali zády k sobě s dalšími skraelingy, kteří se na ně vrhali zuby a drápy, opírali se o sebe, smáli se a vnímali spíše jeden druhého než noční netvory, kteří je napadali. Oba se cítili nezranitelní a nesmrtelní. Nic jim nemohlo ublížit, dokud měli jeden druhého.

Jakmile útok skraelingů skončil, Axis se otočil a chytil Azhure za paži. „Miluji tě,“ zašeptal. „Nikdy o tom nepochybuj.“ Pak se vydal pryč, aby vojákům pomohl zabít poslední skraelingy, kteří se drželi na nohou.

Azhure za ním hleděla, protože nemohla uvěřit tomu, co právě slyšela. Sklopila oči k hořící pochodni, kterou držela v ruce. Co znamenala jeho láska? Co chtěl svým vyznáním říct? Ať už ji miluje, nebo ne, stejně ji opustí kvůli Faraday. Ona byla jeho budoucností, ne Azhure.

Neutuchající štěkot jednoho z alauntů vytrhl Azhure ze zamyšlení. Pohlédla na psa, který o kus dál v ulici škrábal ve stínech po hromadě suti.

„Kryjte mě,“ řekla lučištníkům a vydala se za alauntem. Položila mu ruku na hřbet, dřepala si vedle něj a zadívala se mezi kamenné kvádry. Pes strčil čenich do tmavého otvoru. Azhure mu odtáhla hlavou stranu a vrazila do pukliny pochodeň. Uviděla vcelku neporušené schodiště vedoucí dolů pod zem.

Azhure zamávala vzrušeně na muže a nechala je ústí schodiště vyčistit.

Ucítila za sebou Axise a pohlédla na něj. „Co myslíš?“

„Je to nebezpečné, ale rozhodni sama.“

„Takže půjdeme dolů. Opatrně.“ Podívala se na muže za sebou. „Vezmu s sebou jenom jeden oddíl lučištníků a třicet vojáků. Ostatní zůstaně tady. Pokud se nevrátíme,“ pohlédla na nebe, „do půlky odpoledne, odejděte bez nás. Ale do té doby střežte vchod. Nedovolte, aby nám skraelingové vpadli do zad. Chci si dělat starosti jen s tím, co leží přede mnou, ne za mnou.“

„A já?“ zeptal se Axis.

„Já tady velím a nemůžu tam dole riskovat tvůj život. V otevřeném prostoru máš větší šanci přežít. Zůstaneš tady.“

„Ne,“ řekl Axis. „V tomhle měním tvůj rozkaz. Půjdu s tebou. Musím vědět, co tam dole je – a moje schopnosti ti budou užitečnější pod zemí než na povrchu.“

„Jak chceš,“ řekla úsečně. „Pak nám ale pomůžeš. Budeš svítit na cestu.“

Axis vstoupil na první schod. Natáhl ruku a na dlani se mu měkce rozzářila světelná koule. Jak její svit sílil, nechal ji sklouznout z ruky a pustil ji dolů ze schodů. Zastavila se asi ve třetině schodiště a odhalila rovnou, širokou chodbu vybudovanou z pevného kamene. Nic jiného vidět nebylo.

„Dobře,“ řekla Azhure, protlačila se kolem Axise a pokynula Sicariovi. „Sicarie. Hledej.“

Pes seběhl po schodech a s čenichem u země se obezřetně rozběhl chodbou. Brzy zmizel z dohledu. Azhure pokynula mužům.

Pomalou se vydali kupředu. Azhure kráčela v čele a Axis ji v těsné blízkosti následoval. Všichni měli tasené zbraně nebo nesli v rukou hořící pochodně. Jak šli, světelná koule se kutálela před nimi ve stále stejné vzdálenosti.

Asi po padesáti krocích se chodba zatáčela doleva, a když Azhure opatrně nahlédla za roh, uviděla další schodiště vedoucí dolů. Zaznamenala, že Sicarius sedí napjatě a obezřetně u jeho paty.

„Pojďme,“ řekla a seběhla dolů za psem. Sehnula se, položila Sicariovi ruku na hlavu, potom se napřímila a rozhlédla.

Schodiště je zavedlo do velké komnaty s nízkým, klenutým stropem. Kamenné sloupy, které ho podpíraly, vrhaly na podlahu dlouhé stíny. Po straně ležely rozbité bedny a sudy, ale až na ně byla místnost prázdná. V protější stěně se nacházely těžké dřevěné dveře, pootevřené asi na šířku jednoho prstu.

„Co myslíš?“ zeptala se Azhure Axise, když se k ní připojil.

„Jsme blízko centra Hsingardu, možná ve sklepení jednoho z měšťanských domů.“

„Je tu zima,“ všimla si Azhure a zvedla si límec tuniky.

Opravdu tu bylo velmi chladno, chladněji než na povrchu, a už tam byl vzduch doslova ledový. Dech se jim srážel v páru a Azhure si všimla, jak se po kamenných sloupech plazí jinovatka. Pohlédla na vzdálené dveře, sklonila se a pošeptala něco psovi. Prohrabávala mu

prsty hustou, krémově bílou srst na hlavě a pes se zlatýma očima zahleděl do jejích. Tlamu měl otevřenou a namáhavě dýchal.

Azhure se napřímila. „Tamtěmi dveřmi ještě neprošel,“ řekla tiše. „Chtěl počkat na nás. Nelíbí se mu to.“

Axis se zadíval na ni, potom na alaunta. Zaváhal, pak napřáhl ruku a pohnul prsty. Světelná koule se mu opět líně usadila na dlani. „Azhure, buď opatrná.“

Azhure zvedla hořící pochodeň výš a pokynula ostatním, ať ji následují. Bez zaváhání se vydala rovnou ke dveřím, rozestavěla muže po stranách a trhnutím je otevřela.

Ze dveří se vyvalil ještě ledovější vzduch, ale nic víc se nestalo.

Azhure se zadívala Axisovi do očí, potom pohlédla na světelnou kouli na jeho dlani a hlavou ukázala na tmou za dveřmi. Postoupil vpřed, prohodil kouli otvorem a zabroukal melodii. Jakmile vlétla světelná koule do místnosti, prudce se rozzářila. Dolehl k nim zděšený šepot a mumlání.

Axis při pohledu do místnosti zbledl a nevědomky ucouvl. Azhure nahlédla dovnitř a v hrůze se odvrátila, ale přinutila se znovu podívat.

Za dveřmi se nacházela obrovská komnata, která dříve možná sloužila jako městská sýpka. Skraelingové ji ale proměnili v líheň. Azhure cítila, jak ji Axis objal paží kolem pasu a odtáhl pryč ode dveří.

Na opačné straně místnosti, přímo naproti dveřím, se mezi skořápkami tisíců a tisíců vajec vlnila nabubřelá masa skraelinzských mláďat. Jejich téměř bílá, slizká těla byla průsvitná, protože ještě nestačila ztuhnout jako u rodičů. Stříbřité oči měla obrovské a tlamy s ostrými zuby a hladovými tesáky jim zely dokořán, jak kňourala a křičela. Světlo se jim vůbec nelíbilo.

„Hvězdy,“ zašeptal Axis. „Takovéhle líhně se asi nacházejí ve všech komnatách pod ruinami.“

„Jsou to potíže příští zimy,“ řekla Azhure. „Nebo aspoň byly.“ Hodila do komnaty hořící pochodeň. Sotva se dotkla svíječícího se klubka skraelingů, jasně vzplála a kňourání a šepot přešly ve vřiskot.

„Rychle,“ řekla naléhavě, „než se vrátí rodiče. Hoďte dovnitř pochodně a vypadněme odsud.“

Skořápky se vznítily jako první, po nich vzplály údy nejbližších mláďat. Hořící skraelingové pobíhali po místnosti, plazili se přes

ostatní a zapalovali další mlád'ata a skořápky. Plameny se šířily. Azhure zabouchla dveře a Axis ji popadl za ruku.

„Pojďme,“ řekl a táhl ji za sebou. „*Rychle!*“

Předtím se po schodišti a chodbami plížili, nyní co nejrychleji prchali. Nikdo nechtěl zůstat uvězněný pod zemí, až křik mlád'at přiláká rodiče.

Dorazili bezpečně na povrch, ale v té době už to vypadalo, že vrískot hořících mlád'at vylákal z úkrytu všechny skraelingy v Hsingardu. Vyráželi z puklin a otvorů po stranách silnice a Azhure a vojáci si museli probojovat cestu ven z města v krvavé bitvě, v níž mnozí utrpěli zranění. Sama Azhure utržila šrám na levé straně hrudníku. Za to, že vůbec unikli a ztratili jen pár mužů, vděčili spáru ikarijské letky, který jim kroužil nad hlavou a střílel po skraelinzích. Jakmile totiž přízraky vyrazily z rozvalin, staly se zranitelnými.

Když doběhli ke koním, vysadil Axis Azhure na Venatora. „Můžeš jet?“ zeptal se úzkostně a očima zalétl ke krvavé skvrně na tunice.

„Ano,“ vydechla. „Jsem v pořádku. Nasedej.“

Muži kolem se rychle škrábali do sedel. Před skraelingy je chránil déšť šípů letky. Azhure držela Venatora na uzdě, dokud všichni nenasedli.

„Jed'te!“ křičela, obrátila Venatorovu hlavu a kopl ho patami. „Jed'te!“

Vyrazili k Urqhartským kopcům a skraelingy nechali daleko za sebou. Azhure se rozesmála.

* * *

Pod ochranou Ikarii zastavili až hluboko v kopcích.

Axis seskočil z Belagueze a strhl Azhure z koně.

„Jsem v pořádku,“ lapala po dechu, ale dál se usmívala. Stále ji ovládalo vzrušení z boje a šíleného úprku do kopců. Axis jí však roztrhl tuniku a vytáhl košili z kalhot. Byla nasáklá krví a Axisovi se sevřelo srdce, když ucítil, jak teplá a mokrá je její košile.

Skraeling ji drápy škrábl pod žebry. Rána silně krvácela, ale žebro zabránilo vážnějšímu zranění.

„Rána potřebuje sešít,“ zabručel Axis a vzal si obvaz, který mu podal jeden z lučištníků. Pevně jí ovázal žebra, potom stáhl dolů její košili.

„Nic to není,“ řekla Azhure tiše. „Ostatní mají mnohem vážnější zranění. Pusť mě. Musím se o ně postarat. Nesu za ně zodpovědnost.“

Vstala, natáhla si zpátky tuniku a šla zkontrolovat vojsko. Když se shýbala, aby si krátce promluvila s raněnými, byla hrdá na to, že i ona sama má na tunice krev. V patách jí běžel Sicarius. Byl poškrábaný a krvácel z tuctu malých ranek jako většina jeho smečky.

Axis za ní hleděl nečitelnýma očima.

* * *

Do Sigholtu se vrátili příštího rána za úsvitu. Ikarii dorazili už předchozího večera a varovali posádku. Sluhové a vojáci už proto čekali, aby mohli ošetřit raněné a ostatní nakrmit.

„Ikarii nám oznámili, co se stalo,“ řekl Belial. Nedokázal odtrhnout oči od Azhuřiny zakrvácené tuniky. „Jsi v pořádku?“

Azhure se usmála. „Je to jenom škrábnutí, Beliale. To přece říkají všichni válečníci, když se vrátí domů k ustarané rodině, ne?“

Axis k ní přistoupil a objal ji paží kolem pasu. Tady doma se konečně mohl chovat jako ustaraný milenec, a ne jako zástupce velitele. „Není to vážné, Beliale.“ Rozhlédl se po nádvoří pevnosti. „Ravensbund’ané?“

„Dorazili včera ráno. Většina se utábořila na břehu jezera, ale velitele jsem ubytoval v pevnosti.“

„Jen hvězdy ví kam,“ zabručela Azhure a úzkostně se rozhlédla. Když uviděla, jak k ní přes nádvoří pospíchá Rivkah s Caelumem v náručí, uvolnila se a usmála. Ve chvíli, kdy vzala syna do náruče, vystoupil ze stínů vysoký, černovlasý muž.

„Ho’Demi,“ řekl Axis a zadíval se muži do tetované tváře. Když Ho’Demiho spatřil u brodu Gundevalga a později orlovýma očima v Jervois, měl ve středu čela prázdné kolečko.

Nyní jeho čelo i čela všech ostatních ravensbundských mužů, žen a dětí v Sigholtu zdobilo krvavě rudé slunce.

„Nastal čas nového Tencendoru!“

Mladá Ravensbund'anka zasunula Azhure do vlasů poslední sponu, potom ustoupila a podržela zrcadlo tak, aby si Azhure mohla prohlédnout účes ze všech stran.

„Děkuji ti, Imibe, učesala jsi mě opravdu krásně.“

Za posledních několik týdnů se Imibe stala z Caelumovy chůvy Azhuřinou komornou. A přestože Azhure připadalo zvláštní využívat její služby, měla tolik práce, že neměla na vybranou. Na počátku obývali Sigholt tři tisíce mužů, tři Strážci, dvě ženy a kuchař na odpočinku, ale nyní pevnost i Břehov tepaly životem a nadšením téměř třiceti tisíc lidí. Nežili zde jen acharští, ravensbundští a ikarijští vojáci, nýbrž i měšťané, kupci, sluhové, kuchaři, podkoní, sekretáři, poslové, nádeníci a další zástupy lidí. Před týdnem dokonce dorazil i dějepisec a prohlásil, že přišel, aby zaznamenal pout' Axise Úsvita Proroctvím.

Ještě víc než pozornost komorné zneklidnila Azhure úcta, kterou jí projevovali obyvatelé Sigholtu a Břehova. Když se nyní procházela městem, s Caelumem v náruči nebo i bez něj, lidé jí ustupovali, usmívali se, klaněli a dělali pukrlata. Azhure jim jen s přemáháním neoplácěla stejným.

„Pojď“, řekl Axis, když vešel do komnaty. „Vstaň a ukaž se mi.“

Azhure přijala jeho nabízenou ruku a nechala se odvést k velkému zrcadlu, které stálo opřené o stěnu. Zastavila se před ním a Axis jí položil ruce lehce na ramena. Sám si oblékl zlatou tuniku a krvavě

rudé kalhoty, které ladily se žhnoucím sluncem na jeho hrudi. Azhure byla jeho přesným opakem. Oděla se do prostých černých šatů, které zdůrazňovaly její vysokou, štíhlou postavu a poutaly pozornost k jemnému obličejí a neobvyklým kouřovým očím. Vlasy černé jako šat měla stočené do drdolu na temeni.

Axis se usmál na Azhuřin odraz v zrcadle a sáhl do kapsy. „Dru-Beorh mi neustále dává dárky, Azhure, a já jimi obdarovávám tebe.“

Zavěsil jí na uši těžké náušnice z tmavého zlata. Byly nádherné a dokonale rámovaly její krásnou tvář.

„Jsme elegantní pár, že?“ řekl Axis a políbil ji na hlavu. Znenadání si však uvědomil, že Azhure vyhrkly do očí slzy. „Co se děje?“ zeptal se. „Proč taková melancholie?“

„Protože k tobě nepatřím,“ zašeptala. „Brzy vyrazíš s vojskem na jih, do Carlonu. Tam na tebe čeká tvá královna.“

Axis ztuhl. Oba se vyhýbali jakékoli zmínce o Faraday, ale přesto mezi nimi pořád stála.

„Vím, že jsi o ní mluvil s vévodou Rolandem a Ho'Demim,“ pokračovala Azhure, protože byla odhodlána říct mu, co se jí honí hlavou. „Tohle,“ ukázala na odraz v zrcadle, „je jen hra. To, co je mezi námi, je nestálé jako odraz na vodní hladině a roztrhne se stejně lehce jako toto zrcadlo.“

Axis jí stiskl ramena a Azhure poznala, že ho rozzlobila. „V Hsingardu jsem mluvil vážně, Azhure,“ řekl. „Miluji tě. Nejsi jenom nějaká obyčejná milenka, která zahřívá moji postel, než získám Faraday. Ale miluješ *ty mě*? Nebo mi tím chceš naznačit, že mě opouštíš?“

„Víš, že tě miluji.“ Azhure se ze všech sil snažila, aby její slova vyzněla klidně. „Ale až dorazíme do Carlonu, budu muset odejít. Vína, kterou cítím vůči Faraday, mě den po dni užírá. Tebe přece taky, ne?“

„Ptáš se, jestli mám výčitky svědomí?“ zeptal se. „Ano, asi ano. Jestli myslím na Faraday? Ano, myslím. A jistým způsobem ji stále miluji, ale to, co cítím k tobě, neustále nahlodává mé city k ní. Všichni tři jsme zajatci nemilosrdného Prorocství, Azhure. Manipuluje námi navzdory naší svobodné vůli. Ale ani jeden z nás nemůže popřít magii Beltide... ani magii každé noci, kterou spolu strávíme.“ Hlas mu ztvrdl. „Ale já tě nepustím, neztratím tě, nezapomenu na tebe.“ Axis ji zezadu objal kolem pasu a přitiskl si ji k sobě.

Azhure se zhluboka nadechla. „Ale oženíš se s Faraday.“

„Musím, Azhure. Proroctví přinutilo Faraday provdat se za Bornehelda a mě nutí oženit se s ní. Copak Proroctví neříká, že obejme muže, který jí zabije manžela? A kromě toho ji potřebuji, abych na svoji stranu získal stromy.“

„Pak musím jít...“

„Ne,“ řekl Axis ostře a zesílil sevření. „*Nenechám* tě jít, Azhure. Faraday je žena ode dvora. Borneheld si určitě drží milenky...“

„Ne!“ vykřikla Azhure a pokusila se Axisovi vytrhnout, ale on ji stiskl ještě pevněji.

„Zůstaň se mnou. Tanči se mnou. Buď mojí milenkou. Faraday tě přijme.“

Azhure zavřela oči. Milenka, kurtizána, konkubína. Neexistovalo pro ni žádné pěkné označení. Chudák Faraday. Azhure věděla, že ji Axisův návrh hluboce raní.

„Dokážeš ode mě odejít, Azhure?“ zeptal se Axis. „*Dokážeš* to?“

„Ne,“ přiznala Azhure. Oči měla zavřené a necítila nic než Axisovo teplo. „Ne, nedokážu.“

„A stejně jako ty nedokážeš opustit mě, já nedokážu opustit tebe,“ řekl Axis. „Myslel jsem, že to zvládnou. Myslel jsem, že tě přinutím zůstat s Caelumem tady, až vyrazím na jih. Ale nedokážu se od vás odloučit. Opředla jsi mé srdce kouzlem tak pevně, že se od tebe nedokážu osvobodit, Azhure. Zůstaň se mnou. Prosím... Já tě o to prosím.“

Azhure vytanul na mysli strašlivý obrázek. Axis s Caelumem za tři sta let, stále mladí a plní života. Budou sedět vedle sebe na skalnaté římsě na Rozeklané hoře a marně vzpomínat na její jméno. Budou žertovat a smát se a nakonec snahu vzdají. Milenka a matka, dávno mrtvá a vymazaná ze vzpomínek.

„Prosím,“ zašeptal jí do vlasů.

„Ano,“ řekla a nenáviděla se za to.

„Pak tedy pojd,“ řekl Axis a pustil ji. „Otevři oči, vezmi syna a pojd dolů. Sigholt čeká.“

Azhure zvedla Caeluma z kolébky a přitiskla si jeho hlavičku ke rtům. Něco chlapci pošeptala, ale tak tiše, že Axis její slova nezachytil.

„Pokud pro mě v životě chceš udělat jedinou věc, Caelume, pak nezapomeň mé jméno, jako já zapomněla jméno své matky. Jmenuji se Azhure, Caelume. Azhure. Azhure.“

* * *

Rivčiny narozeniny připadly na dvacátý třetí den měsíce hladu a Axis pro ni naplánoval velkou hostinu. Ale nejednalo se jen o prostou oslavu výročí Rivčina narození. V posledních týdnech boje s Gorgaelem ustaly a skoro celé Axisovo vojsko se vrátilo zpět do Sigholtu. Hostina byla také Axisovým díkem armádě. Tu noc se ve Velké síni shromáždili všichni velitelé oddílů, nejváženější měšťané, ravenbundští velitelé, Strážci, většina ikarijských zaklínačů, která zrovna přebývala v Sigholtu, a další zástupy hostů.

Na hostině se sešli lidé, kteří se později měli stát Axisovým královským dvorem. Bylo na čase, aby se Axis ujal role uchazeče o acharský trůn a následníka ikarijského talona. Axis byl mocný a slavný, proto potřeboval dvůr, který by jeho moc a slávu odrážel. Hostiny se zúčastnilo také několik kupců z Tarantaise a Noru a Axis chtěl, aby rozšířili na jihu zprávy o tom, že Axis, Muž z hvězd, je vhodným uchazečem o acharský trůn. Pokud Borneheld nebude králem, po kterém mnozí toužili, stane se jím Axis.

Několik ikarijských zaklínačů se nabídl, že obstará hudbu. Vznášeli se nyní pod trámy Velké síně a tóny harf a písně tak doléhaly k lidem z výšin. Mezi přepychově oděnými hosty pobíhali sluhové, dolévali poháry a sklenice s vínem nebo roznášeli podnosy s jídlem. Reinald se v kuchyni překonal a dohlížel na veškeré dění. Pohodlně vše sledoval z křesla na balkóně a na malém stolku vedle něj stála velká karafa s jeho oblíbeným kořeněným vínem. Dumal nad tím, že za celou dobu, co byli vévody z Ichtaru Searlas a Borneheld, Sigholt nikdy neožil takovým veselím a krásou.

Sotva se Axis a Azhure objevili na hlavním schodišti, síň ztichla. Byli úžasný pár, oba krásní, mladí a sebejistí. Zlatý a šarlatový Axis přitahoval každíčkou jiskřičku světla v síni a vysoká a tmavá Azhure se pohybovala tak ladně, jako by se dolů ze schodů snášela. V náruči držela Caeluma, který shlížel na shromáždění pod schody klidným

modrýma očima, které zdědil po matce. A přestože mu hlavičku zdobily neposedné černé kudrliny, i starý Reinald viděl, že chlapec zdědil po otci ikarijské rysy.

Axis se vydal k velkému krbu, jehož oheň ještě zvýraznil jeho zlatou auru, a dovolil všem, kdo měli zájem s ním promluvit, aby přistoupili blíž. Rivkah stála vedle něj a usmívala se. Azhure se s dítětem usazeným na paži a sklenkou vína v ruce pohybovala mezi hosty. Vypadala klidně a uvolněně a její tvář neodhalovala nic z emocí a pochyb, které ji dříve přepadly. Jak scházeli dolů do síně, uvědomila si, že pohledy, které se na ni s Axisem upíraly, prozrazovaly úctu, velký obdiv, závist, ale také lásku. Úzkostně pátrala po výsměchu, ale žádný nenacházela. Tito lidé ji přijali mezi sebe. Koutkem oka zahlédla, jak se na ni Axis usmál, pak se jí v mysli ozval jeho hlas. *Mohla bys jim velet stejně snadno jako já, Azhure, stejně snadno, jako velíš mně. Nikdy nepodceňuj svoji moc ani své schopnosti.*

V tu chvíli ucítila jeho lásku k ní i k synovi a k jejímu úžasu jí v mysli promluvil i Caelum, což nikdy dřív neudělal. *Azhure. Tak se jmenuješ. Já vím.* Otec i syn jí dodávali sílu a Azhure si uvědomila, že ať už budoucnost přinese cokoli, přežije. Vyloudila na tváři úsměv, rozesmála se a vstoupila do davu.

* * *

„Rolande.“ Azhure se zastavila, aby si promluvila s nemocným vévodou z Aldeni.

Když s Ravensbund'any dorazil, umíral. Nemoc ho oslabila a namáhavá cesta z Jervois do Sigholtu ho ochromila natolik, že strávil čtyři dny na lůžku neschopen pohybu. Když se trochu zotavil, Axis se ho zeptal, proč se rozhodl Bornehelda nyní opustit, když po jeho boku bojoval tak dlouho. Roland prostě odpověděl, že umírá a chce zemřít s čistým svědomím a se srdcem na pravém místě. „Velmi dlouho jsem dělal to, co jsem považoval za správné,“ řekl Roland, „ale když Borneheld rozkázal Gautierovi ukřižovat tři Ravensbund'any, poznal jsem, že jsem se mýlil. Chci zemřít se ctí, Axisi. Prosím, dovol mi zůstat.“ A Axis svolil.

Reinald Rolanda přesvědčil, aby se dovlekl dolů k Jezeru života. „Jezero pomohlo mé artritidě,“ pověděl mu Reinald. A pomohlo také Rolandovi. Zmenšilo nádor v jeho břiše a vlilo mu život do žil.

Axis ale Azhure prozradil, že Roland má smrt stále v patách, a přestože ho možná nedostihne tento měsíc a možná ani tento rok, pochyboval, že by Roland přežil dva roky.

Roland na Azhure během rozhovoru zvědavě hleděl. Podobala se Norům, ale bylo na ní něco zvláštního. Už se nedivím, že se Axis přestal zajímat o Faraday, když tu má takovou ženu, pomyslel si Roland a usmál se Azhuřině vtipné poznámce o ikarijských hudebnících. A dala mu syna. Dítě bylo na svůj věk neobvykle čilé, dokonce vnímavé, a sledovalo vše okolo doširoka otevřenýma modrýma očima. Roland přemýšlel, jestli za jeho bystrost může nadpřirozená krev. Zrak mu zalétl k psovi po Azhuřině boku. Nevelon mu pověděl o této ženě, jejích lučičnických dovednostech a o smečce přízračných psů. Možná dítě zdědilo stejně tolik nadpřirozené krve od otce jako od matky.

„Chudák Nevelon,“ řekla Azhure a změnila tak znenadání téma. „Slyšela jsem, že ho unesl gryf.“

Překvapený Roland jen kývl. *Musí mít v sobě nadpřirozenou krev*, pomyslel, když mi doslova čte myšlenky.

„Gryfové nás připravili o mnoho blízkých přátel,“ pokračovala Azhure. „Jsou skutečně děsiví. Lituji, že jsem Nevelona zranila, vévodo Rolande. Magariz mi řekl, že to byl dobrý muž.“

„Svět okolo se mění, a to ho mátl, lady Azhure. Jako mnohé z nás.“

Azhure přijala oslovení bez námitek a usrkla vína. Světlo, hovor i hudba kolem ní hučely a syn se jí tiskl k boku.

„K přijetí podivných zvrátů v životě je potřeba odvahy,“ řekla nakonec a uvědomila si, že je to dobrá rada nejen pro Rolanda, nýbrž i pro ni. Měj odvalu a snaž se je pochopit. Ano, to byla dobrá rada. Prostě přijme směr, kterým se její život vydal. Milenka? Kurtizána? Možná. Milovaná? Ano, ach ano.

„Víš, že jsem před třemi lety Axisovi radil, aby se nikdy neoženil ani se hluboce nezamíloval?“ nadhodil Roland věcně. „Řekl jsem mu, že se bojovník nikdy nedokáže věnovat naplno meči i ženě. Poradil jsem mu, že meč mu bude věrnější.“

Azhure vytřeštila oči a Roland se usmál. „Mýlil jsem se, Azhure, a jsem rád, že se Axis mojí pošetilou radu neřídil. Bez tebe by tohle,“ ukázal na Velkou síň, „nikdy nezískal. Tím chci říct, že bez ohledu na to, jak moc se snažíme životem manipulovat, manipuluje život někdy naopak námi – a občas je to tak lepší, i když si to v tu chvíli neuvědomujeme. Axis měl štěstí, že jsi mu vstoupila do života, lady Azhure. V Sigholtu tvé jméno proslulo skoro stejně jako to jeho.“

Azhure vyhrkly do očí slzy. Caelum se zavrtěl a vztáhl ruce k Rolandovi. Nemocný muž se zasmál a vzal Caeluma do náruče. „Pokud Axis uspěje, stane se tento chlapec jednoho dne králem,“ řekl a Caelum spokojeně zabroukal.

„Azhure, Rolande.“ Přistoupil k nim Belial s Pěnicí a pozdravil je. Pěnice se pro dnešní večer vrátila k přirozené fialové a zlaté barvě křídel a oblékla se do hedvábného hávu slonovinově bílé barvy.

Přiblížil se k nim sluha s karafou romsdalského zlatého a doplnil jim sklenky suchým vínem s ovocnou vůní.

„Axisovo zásobování je lepší, než jsem si myslel,“ poznamenal Roland a kolébal Caeluma na paži, „pokud pije romsdalské zlaté, zatímco Borneheld a jeho velitelé hasí žízeň prostým červeným.“

„Víno leželo dlouhé roky v sightholtském sklepení, Rolande,“ řekl Belial. „Dokonce i tehle dav by zdejší zásoby nevypil dřív než za tři roky. Zásobování? Není tak dobré, jak bývalo.“ Belial se náhle tvářil velmi ustaraně. „Hrabě Burdel působí ve Skarabostu boží dopuštění. Během posledních týdnů se zásobování ztenčilo na polovinu a vypadá to, že se dál zmenšuje. Naštěstí už má Sigholt vlastní zahrady a zvěřinu v kopcích kolem Jezera života.“

„Ale nestačí to na to, abyste uživili pevnost a rostoucí město donekonečna,“ řekl Roland.

„Ne. Brzy budeme muset s Burdelem něco udělat. Neničí jen naše zásobovací cesty, ale také samotné obyvatelstvo Skarabostu. Rolande, dělá to na Borneheldův rozkaz?“

Roland nešťastně kývl. „Ano, dělá. Bornehelda napadlo, že tím Axisovi znepříjemní život. Způsobí mu potíže.“

„No, to se mu podařilo,“ řekl Belial. „Axis bude muset brzy vyrazit na jih, ale kvůli Burdelovi dřív, než jsme očekávali.“

Na jihu? Na jihu žila Faraday. Azhure se znenadání naklonila vpřed a vzala Caeluma do náruče. „Támhle jsou Ogden s Veremundem,“ řekla a vydala se pryč.

Belial pozvedl obočí a pohlédl na Rolanda a Pěnici. „Co jsem řekl?“

* * *

U krbu se Axis ze všech sil snažil udržet zaujatý výraz. Hovořili s ním totiž dva kupci z Tarantaise a nadšeně se usmívali. Axisovi připadalo, že jeden z nich tlachá bez ustání už snad hodinu a snaží se mu prodat vůz plný jemné tkaniny.

„Rivko!“ zašeptal Axis zoufale.

Rivkah postoupila vpřed. „Pánové.“ Pohlédla na oba muže. „Vaše nabídka nám lichotí. Za jiných okolností bych syna poprosila, aby náklad koupil, ale,“ zatvářila se nesmírně zklamaně, „jsme ve válce a syn odmítá matce takový luxus dopřát.“

Axis se na ni zamračil, ale kupci pochopili. Hluboce se Rivce, která tu noc vypadala v šatech stejně černých a odhalujících, jako byly ty Azhuřiny, velmi krásně, uklonili a rozloučili se. Jeden z mužů však na odchodu vsunul Axisovi do ruky zapečetěný dopis. „Jen pro tebe,“ zašeptal a zmizel v davu.

Axisovi se rozbušilo srdce, když uviděl pečeť na dopise. Byla Priamova, takže dopis mohl pocházet jen od jediné osoby. Od Judith.

Axis vsunul prst pod pečeť a trhnutím pergamen rozlepil.

Axisi,

náš dosavadní vztah nebyl zrovna vřelý, což kladu za vinu sobě a Priamovi. Jak jsi již bezpochyby slyšel, Priam je mrtev a jeho smrt byla sotva přirozená. Než Priam zemřel, zvažoval, že se s tebou spojí. Doslechl se o Proroctví a uvěřil mu.

Axisovo obočí vystřelilo vzhůru. Priam zvažoval, že se i s Acharem postaví na jeho stranu? Není divu, že ho potkal tak rychlý konec.

Axisi, považuji tě za právoplatného následníka acharského trůnu a udělám vše, co bude v mých silách, abych tvůj nárok podpořila. Ale jsem teď vdova, opomíjená a vyloučená ze společnosti. Žiji daleko od centra moci. Přesto však udělám, co budu moci. Zůstala mi pro útěchu

jen jediná dvorní dáma – Embeth, lady z Tare. Žiji klidným a spokojeným životem v jejím sídle, a pokud se nás odhodláš navštívit, nepochybuji o tom, že tě obě vřele přijmeme.

Doufám, že tvé věci pomohu, a už v tuto chvíli vyjednávám se dvěma muži, jejichž jména se neodvážuji svěřit papíru. Tvé jméno a tvá sláva se šíří. Mnozí z těch, kdo se k tobě otočili zády, nyní zvažují spojení s tebou.

Odvahu.

J.

Rychlým trhnutím zápěstí hodil Axis dopis do ohně a díval se, jak zčernal a vzplál. Rivkah na něj úzkostně hleděla, ale Axis se jí neodvážoval prozradit, co v dopise stálo ani od koho byl. Judith hodně riskovala, když dopis do Ichtaru poslala. Axis přelétl očima dav, ale kupec zmizel a Axis nepochyboval o tom, že už na koni pádí k Těsnému průsmyku.

Venku před pevností se k mostu přibelhal tmavý muž a k tělu si tiskl potrhaný plášť.

„Jsi věrný?“ zeptal se most, který rozptylovalo veselí ve Velké síni.

„Ano, jsem,“ odpověděl muž.

„Pak přejdi a já zjistím, jestli říkáš pravdu,“ odpověděl most ledabyle.

„Jak si přeješ,“ řekl tmavý muž a vstoupil na most.

* * *

Ikarijští zaklínači přešli od lehké hudby v pozadí k písňím, které přímo vyzývaly nohy ke skoku a tělo k tanci. Sedm nebo osm párů tančilo veselý tanec ve dvou řadách, na jedné straně muži, na druhé ženy. Ostatní ustoupili, aby jim udělali místo, smáli se a tleskali, zatímco tanečníci se shýbali a vlnili do rytmu.

Rivkah ucítila na rameni dotyk a otočila se.

„Už je to dlouho, princezno,“ řekl Magariz, „ale zajímalo by mě, jestli si stále pamatuješ kroky.“

„Důležité věci si pořád pamatuji, můj pane Magarizi, a tento tanec patří k nejdůležitějším věcem v životě.“

Magariz se zasmál a napřáhl ruku. „Pak tě prosím, princezno, abys mi prokázala tu čest a ještě jednou doprovodila mé zdráhavé kroky.“

Rivkah nabízenou ruku přijala. „Bude mi potěšením, lorde Magarizi.“

Axis se zhluboka napil vína a díval se, jak matka tančí s Magarizem. Na muže, jenž výrazně kulhal, si při složitém tanci počínal velmi dobře. Kam se poděla Azhure? Rozhlédl se po davu a nakonec uviděl, jak si k němu razí cestu s Caelumem v náručí.

Když se k němu připojila, políbil ji Axis na tvář a zvedl zrak. „Aha, Belial a Pěnice.“ Axis se na Beliala přátelsky usmál, pak přimhouřil oči na sestru. Pěnice se začervenala a Axis s Azhure se vědoucně zazubili.

„Axisi,“ řekl Belial. „Mluvil jsem s Rolandem o Burdelovi. Připomnělo mi to, že musíme brzy vyrazit na cestu.“

Axis ihned zvážněl. Ano, nastal čas vyrazit. Gorgael čekal a strážkyně brány dozajista počítala na kostnatých prstech ubíhající dny, aby se ujistila, že do roka a do dne splní svoji část dohody. Kolik času už uplynulo od jeho příchodu do Sigholtu? Axis rychle počítal. Pět měsíců?

„Brzy,“ souhlasil a vytěsnil dohodu se strážkyní z mysli. Gorgael představoval naléhavější problém. „Přátelé, obávám se, aby Gorgael nevyrazil na jih, zatímco já se budu plahočit Arcnessem a Tarantaise. Mohl by se dostat do Carlonu přede mnou.“

Axis se zprudka zarazil. Gorgael by se mohl dostat do Carlonu přede mnou? Dostat se k Faraday přede mnou? Axis se poprvé zamyslel nad identitou milenky, o níž se zmiňovala třetí sloka Prorocství – Faraday, nebo Azhure? Která z nich to je?

„A ani zprávy z Jervois nejsou dobré, Výsosti.“ Připojil se k nim Ho'Demi a čtveřice na něj pohlédla.

„Ne, to nejsou,“ připustil Axis.

Špehové, Ikarii ve vzduchu i lidé na zemi, hlásili, že Borneheld staví u Jervois vojsko. Když teď odrazil útok skraelingů, zdálo se, že Borneheld soustředí vše na útok na Sigholt. Nejen že dorazily další posily z Koroleanu, ale zdálo se, že Borneheld naverboval všechny schopné muže ve vzdálenosti padesáti mil od Jervois.

„Bylo by lepší vyrazit před Borneheldem, Axisi,“ poznamenal Belial tiše.

„A dřív než si Gorgael stvoří armádu statných, obrněných skraelingů,“ dodal Axis.

* * *

Tmavý muž dorazil k pevnosti. Navzdory mírnému podnebí kolem Jezera života mu bylo chladno a stýskalo se mu po stinném domově. Spatří ho ještě někdy?

Strážce u brány blížící se postavu v plášti obezřetně pozoroval, protože se mu nelíbila její stažená kápě ani podivný krok. „Co tu chceš?“ obořil se na postavu.

Muž si shodil kápi z tváře a strážce ztuhl překvapením a šokem.

„Přišel jsem, abych se připojil k Axisi Úsvitovi a k Azhure, ženě s lukem jménem Vlk,“ řekl muž. „Musím se s nimi vydat na jih.“

Muž sice přešel přes most, ale strážce přesto nepolevil v ostražitosti. Zrovna se chystal zastoupit muži cestu a zabránit mu vstoupit, když za sebou uslyšel kroky.

„Zaručím se za něj,“ řekl Ogden tiše. „Je věrný a je také dobrý přítel Axise a Azhure.“

„Já se za něj *také* zaručím,“ přidal se Veremund. „Je to dobrý muž a je důležitý pro Axise Úsvita i Proroctví.“ A tak to začalo.

* * *

Axis počkal, dokud tanec neskončil, pak pokynul Rivce, ať se k němu připojí. Byla bez dechu, tváře jí zrudly a oči jiskřily.

„Netančila jsem ten tanec už dobrých třicet let, Axisi. Sotva jsem si vzpomněla na kroky.“ Zasmála se na Magarize, jenž se k ní připojil. „A všimla jsem si, že lord Magariz na tom nebyl o nic lépe.“

„Bojovník rychle přichází o dvorné způsoby, má paní,“ řekl Magariz. „Viním ze své dnešní nešikovnosti ztuhlou nohu.“

Axis je suše pozoroval. Oba zjevně přeháněli – Magariz byl nejlepší tanečník na parketu a Rivkah neměla žádný problém si na kroky vzpomenout.

Axis si dolil sklenici, pak dal znamení hudebníkům. Ihned zmlkli a hovor v síni utichl. Všichni věděli, že si je Axis dnes večer zavolal, aby k nim promluvil. Většina si myslela, že ví, co chce oznámit.

Axis postoupil vpřed. Ve zlaté a krvavě rudé vypadal velmi působivě. Zastavil se u pódia a natáhl ruku k Azhure. Chtěl, aby všichni věděli, že mu stojí po boku jako rovnocenná partnerka. Azhure na okamžik zaváhala, pak se k němu připojila. Usmál se na ni a oslovil celou síň.

„Sešli jsme se tu dnes večer při zvláštní příležitosti,“ pronesl jasně. „Přišli jsme oslavit několik událostí. Má matka Rivkah má dnes narozeniny a já bych při této příležitosti rád přivítal princeznu Rivku po dlouhém vyhnanství zpět doma v Acharu. Vítejte doma, Rivko.“

Rivkah lадně kývla.

„Na princeznu Rivku,“ zakřičel dav a pozvedl sklenice.

„A také bych rád poděkoval vám, přátelé,“ řekl Axis, „za vše, co jste pro mě a pro Achar během zimy udělali. Achar se prozatím osvobodil od Gorgaelových ledových netvorů, a to z velké části díky velitelům zde v místnosti a ikarijské letce. Děkuji vám.“

Odmlčel se a rozhlédl se po davu. Lidé byli napjatí, čekali.

Tmavý muž se zastavil u dveří, protože se najednou ve společnosti stydl. Zamžoural do přední části síně a všiml si, že na pódiu stojí bok po boku Axis s Azhure. Axis byl zlatý a plný života, Azhure tmavá, bledá a klidná. Oči tmavého muže se naplnily slzami, když je uviděl. Ale pak je šokovaně vytřeštil, když zahlédl dítě v Azhuřině náruči.

„Jak vidíte,“ pokračoval Axis, „je toto shromáždění velmi neobvyklé, protože je netvoří jen Achařané, ale také Ravensbund'ané, Strážci Proroctví a Ikarii. Nacházíme se v Sigholtu, v pevnosti, kterou znovu proudí prastará magie. Možná už není správné hovořit o této zemi jako o Acharu, můj lide.“

Síň dokonale ztichla. Axis zachytil pohled Hvězdného poutníka, který stál asi dvanáct či třináct kroků od něj. Pro jednu hleděl na syna, ne na Azhure.

„Tady už jsme udělali, co se dalo. Je na čase jít dál.“ Axis se odmlčel a rozhlédl se. „Je na čase vydat se na jih, přátelé. Nastal čas nového Tencendoru.“

V síni vypukl poprask. Výbušní Ikarii křičeli a výskali radostí. Udělají další krok na dlouhé cestě domů. Na jih! *Na jih*, ke kopcům,

které jim byly tak dlouho zapovězeny, a k posvátným ikarijským místům! Tvář Hvězdného poutníka se vzrušeně napjala. Odved' nás domů, Axisi, modlil se tiše, odved' nás domů.

Tmavý muž si začal klestít cestu davem k pódiu. Ve zmatku, který v síni panoval, si ho všiml málokdo.

Achařané, obzvláště ti, kteří dorazili teprve nedávno, se tvářili neklidně. Nebyli si jisti Ikarii ani novým pořádkem. Mnozí z nich s Ikarii v Sigholtu dobře vycházeli, bojovali s nimi bok po boku. Ale co se stane, až válku vyhrají? Připraví je Ikarii o domovy? Objeví se ostatní Ikarii, kteří stále zůstávali na Rozeklané hoře, a pomstí se Achařanům za války Sekery a tisícileté vyhnanství?

„Neobnovíme starý Tencendor, nýbrž vybudujeme nový,“ zakřičel Axis přes výskot Ikarii. „Nový Tencendor! Místo, kde všechny národy budou žít bok po boku.“

Azhure zachytila pohyb v předních řadách a zalapala šokovaně po dechu. Axis se zadíval stejným směrem.

Tmavý muž přistoupil k pódiu a upřeně, téměř horečnatě se na Axise a Azhure zadíval.

„Vezmete mě na jih? Na jih za Faraday?“

„Raume!“ vydechla Azhure. „*Co se ti stalo?*“

* * *

O týden později, na začátku měsíce tání, opustila Axisova armáda Sigholt a vydala se Těsným průsmykem. Asi po míli ale zahnuli na jih Urqhartskými kopci k brodu Gundevalga. Riskovali, ale Axis se nechtěl zdržet u smyrtonského převozu, kde by musel armádu přepravit po částech. Během jednoho dne přebrodí vojsko řeku a vydá se opět na východ do relativního bezpečí. A na rozdíl od Bornehelda měl Axis k dispozici ikarijskou letku, která armádu varovala a chránila před útokem.

Axis sotva dokázal uvěřit tomu, jak se jeho vojsko rozrostlo. Před odchodem do Hor ledových stěn odvedl z Gorkenské pevnosti asi tři tisíce mužů. Nyní, patnáct měsíců po pádu pevnosti, velel sedmnácti tisícům vojáků.

Za jezdci a okřídlenými jednotkami se plahočil zásobovací průvod, který sestával z asi tisíce soumarů, několika tuctů vozů a davu kuchařů, léčitelů, sluhů a bezpochyby také tuctů markytánek. K zásobovacímu průvodu se připojilo rovněž mnoho Ravensbund'ane, i když převážná část žen a dětí zůstala v Sigholtu a Břehově. Ikarii, převážně zaklínači, kteří se rozhodli doprovodit Axise na jih, jeli po většinu dne také na vozech. Byli mezi nimi i Hvězdný poutník a Jitřenka. Axisovi stále dělali starosti gryfové. Pokud nebyla nablízku letka, když prozkoumávala terén nebo jim kryla záda, dostali zaklínači navzdory protestům rozkaz jet na vozech. Zásobovací průvod chránily i dva oddíly Azhuřiných lučištníků a několik jednotek jezdeckva.

Kolonu vozů vedli Strážci. Ogden s Veremundem jeli jako obvykle na bílých oslících, Jack na klidné hnědé klisně. Ve voze ihned za nimi odpočíval neklidný Raum, kterého zachvátila horečka. Ogden s Veremundem ustaranému Axisovi a Azhure vysvětlili, že se Raum mění ve Svatého, ale je nějak prapodivně spojený s Faraday. Obvykle by se Raum během proměny neodvažoval Avarinheim opustit, ale zoufale se potřeboval dostat k Faraday. Očividně byla klíčem k jeho úspěšné proměně.

Raumova hlava vypadala, jako by mu ji rozmačkal obr. Čelo se mu nerovnoměrně vyklenulo a pokrylo průsvitným chmýřím. Těsně nad linií vlasů mu vyrostly dva kostěné hrbolky, které se, kdykoli pohnul hlavou, zaleskly. Nos měl dlouhý a široký, ústa zkroucená a zuby mu zežloutly a zhranatěly. Navzdory děsivému vzhledu zůstávaly jeho oči pod hustým obočím leskle černé a přátelské. Azhure si uvědomila, že se Raum navzdory rozdílnému vzhledu nijak nezměnil.

Azhure obvykle jela s lučištníky v hlavní části průvodu, i když občas přitáhla Venatorovi uzdu a počkala na zásobovací vozy. Caelum byl vždy s ní, obvykle ho měla zavěšeného na zádech. Přes rameno si přehodila Vlka a po boku jí běžela smečka alauntů, které nadchlo, že konečně opustili uzavřenou pevnost a znovu běželi volně přes pláň. Skoro cítili ve vzduchu krev.

Axis trávil většinu dne v čele průvodu. Belial s Magarizem ho občas doprovázeli, jindy jeli s ostatními vojáky nebo úplně vzadu s Ho'Demim a jeho deseti tisíci muži na zakrslých chlupatých žlutých koních ze severních ledových plání. Navzdory zvonečkům a rolničkám se Ravensbund'ané pohybovali naprosto tiše.

Sigholt a lidé Břehova zůstali pod ochranou pěti set vojáků. Roland byl sice nemocný, ale překypoval dobrou náladou. Slíbil Axisovi, že zůstane naživu, dokud se Axis znovu neujme svého domova. Axis strávil den a noc tím, že obestíral Sigholt s pomocí mostu zaklínadly. Nakonec padl vyčerpaně do postele a spal dva dny a dvě noci. Sigholt a jeho okolí zahalila hustá modrá mlha, takže se jen pevnost, město, jezero a nejbližší hory těšily slunečnému počasí. Mlhu vyvolaly Písňe vlhkosti a zmatení. Jakýkoli cizinec, který by se pokusil Sigholt najít, by hodiny jezdil naprosto zmateně v kruzích. Jen ti, které most znal, našli cestu k pevnosti.

Sigholt byl v bezpečí a Axis se dal do pohybu. Konečně, vydechl, jsem na cestě. Do prvního dne měsíce kostí musel ovládnout Achar, do šesti měsíců, jinak bude vše ztraceno.

Vysoko nad hlavami jim kroužil orel. Také se radoval, že je na cestě, i když netušil proč.

* * *

Jakmile překročili brod Gundéalga, obrátil Axis průvod na jihovýchod do Skarabostu, takže se Smyrtonu zcela vyhnul. Někde na jihu čekal hrabě Burdel s neznámým počtem vojáků. Axis dal znamení hlídkám vysoko ve vzduchu. Najděte Burdela. Už měsíce vraždí a pálí v Borneheldově jménu a nastal čas ho zastavit. Burdel představoval první překážkou na cestě za obnovením Tencendoru.

45

Špatné zprávy

„Cože?“ zašeptal Borneheld šokovaně. „Co jsi to řekl?“
Koroleanský voják si nervózně olízl rty. „Venkované ze zapadlých vesnic na východ od Nordry hlásí, že před dvěma týdny vyrazilo z Urqhartských kopců velké vojsko, překročilo brod Gundevalga a zamířilo na východ do Skarabostu, pane. Bylo tak velké, že trvalo několik hodin, než řeku přebrodivo, i když se pohybovalo rychle.“

Voják se odmlčel. „Vesničané tvrdí, že se průvod pohyboval až nepřirozeně tiše, ale jeli v něm muži a koně, ne přízraky. Vojsko prý vedl zlatovlasý muž na šedivém koni...“

„Axis!“ zaklel Borneheld.

„A jeho armádu tvoří Achařané a podivní tmaví muži na žlutých koních.“

„Ravensbund'ané!“ Borneheldova tvář potemněla vzteky a Gautier rychlým mávnutím poslal koroleanského zvěda pryč.

„Dva týdny!“ zavrčel Borneheld a smetl na zem hromadu dopisů. „Teď už může být kdekoli!“

Jorge moudře čekal, až Gautier promluví jako první. Král se po dezerci Ravensbund'anů a vévody Rolanda tak rozzuřil, až se Jorge obával, že ho raní mrtvice. Nyní Borneheld věřil už jen Gilbertovi a Gautierovi, a když zrovna nebojoval, mumlal si něco o zradě. Ale

Jorge stále zůstával v Jervois. I když by se ho Borneheld nejraději zbavil, hrabě byl příliš cenný, než aby to udělal.

Proč jsem vlastně pořád tady? ptal se Jorge sám sebe a díval se, jak Borneheld pochoduje sem a tam po místnosti. Proč jsem se prostě jednou v noci nevykulil z postele, nenasedl na koně a nevydal se do Sigholtu? Protože Jorge pořád věřil, že Achar potřebuje, aby v Borneheldově okolí zůstal někdo s chladnou hlavou. Nevěřil totiž, že by Gautier s Gilbertem radili Borneheldovi vždy nejrozumněji. Gautier povětšinou usiloval o vlastní prospěch a Gilbert se naopak staral jen o to, aby co nejvíce prospěl Seneschalu... ale už ne vždy Acharu.

Jorge si sice stále nebyl jist, zda bude Borneheld dobrým králem, ale stejně pochyboval i o Axisovi. Pro Jorga bylo nesmírně obtížné odložit celoživotní předsudky a přesvědčení. Téměř sedmdesát let věřil, že Zapovězení jsou odporné, zkažené bestie, jejichž cílem je zničit Achar. Vyrostl s legendami o časech před válkami Sekery, kdy Zapovězení dělali Artorovi oddaným lidem ze života peklo. Ale nyní Proroctví vyžadovalo, aby Acharané vpustili Zapovězené zpět do své domoviny a spojili se s nimi, jinak vetřelce ze severu neporazí. Už celé dny se Jorge přel sám se sebou, ale každé ráno přinášelo nové nejistoty. Přál si, aby tu s ním byl Roland.

„Vydáme se za nimi!“ vyštěkl Borneheld.

„Pane! Ne!“ zvolali Gautier s Jorgem jednohlasně.

Gautier se postavil a naléhavě zvedl ruku. „Bylo by příliš nebezpečné sledovat Axise do Skarabostu.“

„Myslíš, že si nedokážu poradit s vesnicemi, na které cestou narazíme, Gautiere?“

Gautier zbledl. „Tak jsem to nemyslel, pane!“

„Velitel Gautier chtěl asi říct, Veličenstvo,“ ozval se Jorge, „že Axis má dvoutýdenní náskok. Může být kdekoli. Skarabost je velká provincie. Mohli bychom se jí toulat měsíce a nenarazit na něj.“

„Takže mám prostě zůstat sedět na zadku a přenechat Axisovi východní polovinu Acharu?“

„Pane,“ řekl Gautier a snažil se zachovat klid, „hrabě Burdel má v jižním Skarabostu vojsko o síle téměř šesti tisíc mužů. Možná se jeho armáda nevyrovná velikostí Axisově, ale dokáže mu přinejhorším vážně uškodit, přinejlepším ho docela zastaví. Obzvláště pokud ho

zažene do pasti, až bude procházet Kapradinovými pahorky do Arcnessu.“

„Přesto bychom se mohli do Skarabostu vydat,“ odsekl Borneheld a sotva se ovládal. „Pomocť Burdelovi chytit Axise do kleští.“

„Skarabost je velký,“ namítl Gautier, „a my nemáme žádné spolehlivé informace o tom, kde se Burdel zrovna nachází. Naše komunikace s ním vázne. Je pravděpodobné, že bychom minuli jeho i Axise a točili se ve Skarabostu v kruzích.“

„Nadarmo bys vyčerpál armádu, která nutně potřebuje odpočinek a novou výstroj, pane,“ dodal Jorge.

„A když ho Burdel nezastaví?“ namítl Borneheld.

„Jsou tady pořád baron Greville z Tarantaise a baron Ysgryff z Noru, pane. Axis si bude muset v každém případě cestu těmito zeměmi probojovat.“

Borneheld hleděl na Gautiera. „Těm dvěma se dá věřit asi tak jako ysbaddským děvkám. A žádný z nich není voják. Kam vlastně Axis míří? Dostal se ti snad do ruky plán jeho cesty?“

„Pane,“ řekl Gautier. „Axis může mít jen jediný cíl. Carlon.“

V komnatě se rozhostilo smrtelné ticho.

Gilbert šokovaně vytřeštil oči. Axis a jeho Artorem zavržené vojsko míří do Carlonu? Seneschalskou věž střeží jen jediná kohorta Sekerníků! A jak věrní se Sekerníci ukáží být, až se budou muset postavit bývalé Válečné sekeře?

„Carlon,“ vydechl Borneheld. Nikdy ho nenapadlo, že Axis bude mít tolik odvahy. *Carlon?*

„Je to jediná možnost,“ pokračoval Gautier. „Bude očekávat, že vaše armáda zůstane v Jervois. Pokud obsadí Carlon, jsme ztraceni. Ale aby se k němu dostal, bude muset projít Skarabostem, Arcnessem, Tarantaise a Norem. Bude si muset napřed podřídit východní Achar. Žádný moudrý velitel si nenechá nepřítel v zádech, aby ho mohl napadnout později.“

„Ale pokud se vydáte po Axisově stopě do Skarabostu, riskujete, že ho ztratíte úplně.“ Jorge vložil do svých slov veškerou sílu. „V takovém případě se téměř určitě dostane do Carlonu dřív. A jakmile ztratíte Carlon, ztratíte celý Achar. Nejlepším řešením by bylo rozjet se rovnou do Carlonu. Bude lepší zajistit hlavní město, než se vydat do

pustin Skarabostu.“ Zatraceně! To přece Borneheld *musel* chápat! Carlon byl příliš důležitý. U Artora, byl to klíč k celému Acharu!

„U Artora,“ zašeptal Borneheld a zpopelavěl. „Pokud vás poslechnu, připraví mě Axis o celý východ země! Co mi pak zůstane? Západní Achar? Copak jste zapomněli, že zrada a smůla mě už stály Ichtar? O třetinu země mě připravily přízraky a vy teď chcete, abych další třetinu přenechal Axisovi?“

Nikdo nepromluvil. Měl snad někdo dost odvahy k tomu, aby Borneheldovi připomněl, že ještě nikdy nebyl ve slabším postavení? Kdo by byl natolik pošetilý, aby mu připomněl, že Axis má v tuto chvíli nejen silné vojsko, ale pravděpodobně také lepší pozici? Raději ať ztratí východ Acharu než Carlon. Ale tím Borneheldovi zůstane jen maličká část království. Méně než třetina, možná jen pouhá pětina. Gautier s Jorgem si přáli být kdekoli jinde, jen ne v této komnatě. Oba si přáli žít v době před třemi lety, kdy všechno bylo, jak mělo být, a nikdo neslyšel o Gorgaelovi, přízracích ani o Artorem zatraceném Prorocství.

Gilbert vystoupil z temného kouta. Jeho tvář byla v odpoledním slunci nezdravě žlutá. „Bornehelde, nemáš na vybranou. Myslím si totéž, co Gautier s Jorgem. Carlon je důležitý. *Životně důležitý!* Pokud padne Carlon do rukou Axisovi, padne Seneschal. Nemusím ti říkat, co to znamená.“

Skutečně nemusel. Seneschal byl jedním z Borneheldových hlavních stoupenců. Popravdě by vůbec nebyl králem, kdyby... kdyby...

Borneheld potlačil pocit viny. „A vy se jen tak smíříte s tím, že celý východní Achar zamoří Zapovězení, Gilberte? Co by na to řekl bratr-velitel?“

„Řekl by, že král dokáže s podporou Seneschalu dobýt Achar zpět, od Axise i od Gorgaela. Copak jsi zapomněl na lekci, kterou nám udělily války Sekery? Už jednou jsme vyhnali Zapovězené ze země. Podaří se nám to znovu. Nikdo nepopírá, že žijeme v temných dobách, Bornehelde. Potřebujeme ale krále, který nás z nich vyvede.“

Gilbertova slova posílila Borneheldovo odhodlání. „Ano, tohle skutečně jsou temné časy, pánové. A já nás z nich vyvedu.“ Drsně se zasmál. „Představte si, co by se stalo, kdyby na trůně stále seděl

slaboch Priam! Artor si skutečně musel přát, abych vyvedl Achar ze stínů a zpět na slunce, když srazil Priama z trůnu v nejlepším věku!“

Ano, takové přece *bylo* poselství Timozelových vidin, nebo ne?

Borneheld se rozhodl. Skraelingové už se skoro úplně stáhli do Ichtaru, takže Jervois ubránil jen zlomek vojska. Ano. Vydá se s hlavním vojem armády do Carlonu. Počká si na Axise na Tarských pláních. Borneheldova ústa se zkroutila v úsměvu. Konečně se s bratrem střetne na bojišti. Oba na to čekali celý život.

„Během týdne vyrazíme do Carlonu, pánové. Bude naší základnou. Odtamtud se vydáme na vítězný pochod proti Gorgaelovi a Axisovi.“

46

Úvahy o hadrové panence

Během osmi týdnů, které uplynuly od chvíle, kdy opustili Sigholt, zamířila Axisova armáda na východ severním Skarabostem, potom téměř přímo na jih středem provincie. Axis se musel obrnit trpělivostí. Nemohl se pohybovat rychleji, protože byl odhodlaný nevyčerpat a neoslabit vojsko pochodem.

Ještě víc ho dráždilo, že před ním Burdelovy síly ustupují. Došlo k několika střetům s jeho zadním vojem, ale samotného Burdela k boji nedonutili. Bezpochyby se jim zamýšlel postavit v některém z průsmyku Kapradinových pahorků, kde bude mít výhodu na své straně, nebo v domovské provincii Arcness, pravděpodobně v silně opevněném městě Arcen.

Burdel měl ještě jeden velmi dobrý důvod vzít před Axisovým vojskem nohy na ramena. Už šest měsíců pořádal Burdel trestné výpravy do Skarabostu. Borneheld byl odhodlán zastavit šíření Proroctví a zabránit místním vesničanům v útěku na sever k Axisově povstalecké základně v Sigholtu, proto dal Burdelovi volnou ruku. „Udělej, co bude nutné, abys těm venkovským balíkům zabránil připojit se k Axisovi,“ rozkázal Borneheld Burdelovi. „Udělej, co bude nutné, abys zastavil šíření zpráv o Proroctví. A udělej ještě víc, abys přerušil Axisovo zásobování v severním Skarabostu.“

Pět měsíců slýchal Axis od uprchlíků strašlivé historky o Burdelově hrozivém tažení provincií. Nyní, když projížděl Travnatými pláněmi, kde již ze země začínalo rašit obilí, měl Axis šanci si na vlastní oči prohlédnout výsledky Burdelova konání. Vesnice za vesnicí byly srovnány se zemí, někdy jen na základě neověřené zvěsti o tom, že se v ní někdo zmínil o Prorocství. Na jiných místech zůstaly vesnice stát a většina obyvatelstva přežila, ale cestu k vesnici lemovaly kříže, na nichž visely supy ohlodané mrtvoly. Bylo to ohavné. Kdykoli narazili na vesnici, v níž ještě stále žili lidé, armáda se na místě několik dní zdržela a pomohla znovu vybudovat domy a sebejistotu obyvatel.

Pomohla skutečnost, že se Axis proslavil jako Válečná sekera. Nyní velel mnohem odlišnější armádě, ale byl stále stejně, ne-li více, ctěn. Nejen že převyšovalo jeho současné vojsko Sekerníky počtem, nýbrž sám Axis nabyl na sebejistotě a autoritě. V úžasném rudém plášti se zářícím sluncem vyšitým zlatou nití na zádech vypadal Axis jako král, když procházel mezi vesničany a tiše s nimi hovořil. Většina lidí si také uvědomila, že jako syn princezny Rivky by sám byl princem, kdyby nebylo jeho nemanželského původu. Nevypadal jako vzteklý rebel nebo zoufalý zločinec, před nímž je varovali.

Na rozdíl od volných mravů Burdelovy armády držel Axis tu svoji pevně na uzdě. Utábořili se vždy dostatečně daleko od vesnice, dali si pozor, aby nepodupali pole, a do samotné vesnice vstoupili, jen aby pomohli znovu postavit domy a stodoly. Axis nemohl vrátit životy mrtvým na křížích, ale rozkázal aspoň, aby jejich těla odřízli a pohřbili. Byl to nevděčný, odporný úkol.

Jak se vesnice pomalu začaly probouzet k životu, Axis často žádal Rivku, aby se sešla s vesničany a vyprávěla jim o svém životě mezi Ikarii. Lidé si na princeznu Rivku dobře pamatovali a její přítomnost je obvykle uváděla v úžas, ale Rivka hovořila dobře a přesvědčivě o tom, že Ikarii v žádném případě nejsou hrozivými netvory z legend, nýbrž živými, dýchajícími bytostmi jako sami vesničané, že mají podobné problémy a směřjí se podobným věcem. Podle toho, jak vesničané na Rivčino vyprávění zareagovali, povolal někdy Axis několik méně děsivých Ikarii, aby si s vesničany sami promluvili.

Ale ať už vstoupili do jakékoli vesnice, obyvatelé vždy reagovali stejně. Když na návsi přistáli první Ikarii, rozhostilo se na několik okamžiků šokované ticho. Obvykle mezi nimi byla Pěnice, protože to s

venkovany na Travnatých pláních uměla. Byla celá zlatá a fialová, samý úsměv a smích. Jako první se k Ikarii vždy přiblížily děti a ptaly se, zda se mohou dotknout jejich křídel. To, jak se Ikarii chovali k dětem, vesničany uklidnilo, takže postoupilo vpřed několik odvážných stařen a nakonec se kolem Ikarii shlukla celá vesnice, v úžasu naslouchala jejich zpěvu, hladila je po křídlech a obdivovala jejich krásné, nadpřirozené tváře.

Pomalů, velmi pomalů, a ne vždy úspěšně se Axis snažil obyvatelům Skarabostu ukázat, kdo Zapovězení doopravdy jsou. Na největší odpor k představě, že Zapovězení jsou obyčejné bytosti, a ne strašliví démonští zplozenci, narazili ve vesnicích, kde stále žili bratři-oráči Seneschalu, kteří ve vesnici kázali o Cestě pluhu. Tito bratři vesničany obvykle varovali, aby se drželi od Axise i od Ikarii dál.

Axis moc dobře věděl, že vojenské tažení a dobytí Acharu bude tou nejsnadnější částí cesty ke sjednocenému Tencendoru. Mnohem obtížnější bude přesvědčit zdráhavé lidi, aby přijali ty, které se od kolébky učili nenávidět. Seneschal měl před Axisem náskok tisíce let a v chudších částech Acharu měl stále pevné kořeny. Starosti s tím, jak přesvědčí Achařany, aby přijali nejen Ikarii, ale také Avar, někdy nedávaly Axisovi spát.

Axis i Ikarii byli nejšťastnější, když tábořili osaměle pod nočním nebem na nekonečných Travnatých pláních. Většinu táborů rozbili jen na jediný den, nestavěli proto stany, nýbrž spali na tvrdé zemi zabalení do přikrývek či křídel a hvězdy jim tančily nad hlavami. Čím dále na jih pronikali a čím déle panovalo jaro, tím čistší nebe měli nad hlavou, a uprostřed měsíce květin, když se blížili k jižnímu Skarabostu, bylo už nebe dnem i nocí bez mráčku. Stejně jako v dobách, kdy býval velitelem Sekerníků, vytáhl Axis často večer u ohně z brašny malou harfu. Díky výcviku ikarijského zaklínače se Axisův hlas ještě zlepšil, a jeho ohniště proto bylo každý večer velmi žádané a všichni považovali za poctu, když k němu mohli usednout. Azhure sedávala se synem u prsu, pozorovala Axise přes plameny a usmívala se. Její láska k němu s každým dnem sílila a odmítala myslet na to, kam míří. Nevěděla, že Faraday kdysi také seděla u ohně, naslouchala Axisovu zpěvu a milovala ho stejně jako nyní Azhure.

Jednou v noci se Axis ujistil, že se jeho armáda nenachází v blízkosti žádné vesnice. Bylo to prvního dne měsíce květin. Beltide.

Poprvé za tisíc let se Beltide slavilo v Acharu. Ikarii, kterých už bylo na dva tisíce, připravili velké vatry a Ravensbund'ané, kteří Beltide rovněž slavili, po celý den vařili. Achařany oslava zmátla, ale nakazili se potlačovaným vzrušením Ikarii i Ravensbund'anů, a přijali proto pozvání Hvězdného poutníka, aby se nejposvátnějšího obřadu zúčastnili. Noc byla dlouhá a prodchnutá krásou a hudbou. Obřad vedla Jitřenka spolu s mladší ikarijskou zaklínačkou, která cestovala s armádou domu Úsvitu. Jejich smyslný, úchvatný tanec, který oslavoval znovuzrození země a smrt zimy, Ikarii, Ravensbund'any i Achařany semkl a přiměl je tančit a vyhledat si partnery v davu.

Pro Axise a Azhure to byla zvláštní noc. Vzdálili se od davu a vzali syna a příkrývky do malého údolíčka, kde se uvelebili a obnovili magii noci minulého roku, zatímco syn spal. Jejich krev hlasitě zpívala a vábila je k sobě jako o předchozím Beltide a každou noc, kdy se milovali. Axis znovu žasl nad mimořádnými city, které v něm Azhure vzbuzovala, nad tím, jak se přiblížil Hvězdnému tanci, když se pohyboval hluboko a jistě uvnitř ní.

Axis si neuvědomil, že Azhure Hvězdný tanec také cítí a slyší. Byl to jeden z důvodů, proč mu nedokázala odolat, když se vrátil z podsvětí, proč pro ni bylo téměř nemožné ho opustit, proč byla ochotna přijmout jakkoli ponižující roli, jen když se vrátí do její postele. Hudba ji pohlcovala a krev v ní pěníla, jako se měsícem hnané přílivové vlny tříští o cizí břehy. Ale Azhure se o svých pocitech Axisovi nikdy nezmínila. Žádného jiného muže nepoznala, proto byla přesvědčena o tom, že něco podobného cítí všechny ženy, když uléhají se svým milovaným.

Za nocí jako byla Beltide, kdy vzduch silně prodchla magie země a hvězdy byly blíže než obvykle, zněl tanec v Azhuřině mysli tak hlasitě a zřetelně, že se v něm ztratila, oddala se jeho extázi a moci a vzdálenému hukotu vln. Chytila Axise za ramena, hleděla mu do očí a jediné, co viděla, byly hvězdy táhnoucí se donekonečna, jediné, co slyšela, byl hukot vln.

Nerušila, že její oči jsou stejně tak plné hvězd a že se v nich Axis stejně tak ztratil.

A jistojistě nevěděla, že vlny podél tencendorského pobřeží křičí a volají její jméno, zatímco ona křičí a volá Axisovo.

Tu noc počali své druhé a třetí dítě, ale prorok, který vše sledoval, se vůbec nesmál.

* * *

V posledním týdnu měsíce květin zastavil Axis Belagueze na vrcholu malého kopce a zamračil se na velké sídlo, které se rozkládalo přímo pod ním. Byla to ta nejkrásnější rezidence, na jakou ve Skarabostu narazili, a Axis sjel z cesty, aby si ji prohlédl. Asi čtyři sta kroků od sídla se utábořila jeho armáda.

Sídlo patřilo Isendovi, hraběti ze Skarabostu a Faradayinu otci. Nebylo nijak střeženo a obklopovala ho jen zídka vysoká asi jako člověk. Isend nebyl bojovník a Axis věděl, že vždy raději ustoupí, než aby svůj domov bránil.

Asi tucet kroků za Axisem seděla na koni Azhure a upírala oči na Axisova záda.

Axis se k ní otočil, pak dal jí i velitelům znamení, že zajede k domu sám.

Cvalem zamířil na Belaguezovi dolů z kopce, a když vjel do zahrady, zpomalil hřebce do kroku. Mezi stromky, které byly zastřižené tak, aby dorůstaly jen do výše ramen, kvetly jarní květiny a keře. Štěrka na cestičkách byl pěkně uhrabaný, jako by zahradníci opustili zahradu teprve to ráno. Axis projel kovanými černými vraty, sesedl a přivázel Belagueze k mřížoví. Dál pokračoval pěšky a krvavě rudý plášť se za ním nadouval.

Když vstoupil na zastíněnou verandu a podpatky jeho bot hlasitě zaklapaly na cihlově červených dlaždicích, hlavní dveře se pomalu otevřely. Stála v nich asi třicetiletá žena a klidně čekala, až se Axis přiblíží. Velmi se podobala Faraday, protože měla stejné zelené oči a kaštanové vlasy.

Axis se před dveřmi zastavil a hledal vhodná slova. Nepřemýšlel o tom, co řekne, až dorazí – nebo co tu vlastně chce.

Žena se usmála. Byl to Faradayin úsměv. Axisovi poskočilo srdce. Jak mohl zapomenout na jeho krásu?

„Předpokládám, že jsi Axis,“ řekla tiše a sebejistě. „Dříve jsi býval Válečnou sekerou, teď jsi, myslím, něčím mnohem podivnějším.“

Zadívala se na jeho plášť a na znak zářícího slunce na hrudi. „A také jsi barevnější než dřív.“

Napřáhla ruku. „Vítej v Ilfracombe, Axisi. Jsem Annwin, dcera hraběte Isenda a manželka lorda Osmara. Doufám, že jsi mi nepřišel zapálit dům nad hlavou.“

Axis vzal její ruku do své a políbil ji. „Děkuji za přivítání, Annwin, a mohu tě ujistit, že jsem Ilfracombe spálit nepřišel. Je doma tvůj otec?“

Jak zvláštní, pomyslel si Axis, že se chováme, jako by šlo o obyčejnou společenskou návštěvu. Prosím, paní, nevšímej si mé armády. Beru ji všude s sebou.

Annwin ucouvla a pokynula Axisovi, ať vstoupí. Zavedla ho stinnou, chladnou chodbou do přijímací komnaty, ukázala na křeslo a posadila se naproti.

„Omlouvám se, ale otec doma není, lorde Axisi. Hrabě Isend je v Carlonu.“ Hleděla mu neochvějně do očí. „S mojí sestrou.“

Axis byl rád, že tu Isend není. Nemyslel si, že by se s tím ufnukaným tupcem dokázal v tuto chvíli sejít. Isend naplánoval Faradayin sňatek s Borneheldem a přinutil ji provdat se, aniž by dbal na cokoli kromě vlastního zisku.

„Znáš ji?“ Annwinina tvář zůstávala chladně zdvořilá. „Královnu?“

„Setkal jsem se s Faraday asi před osmnácti měsíci v Carlonu. Doprovodila mé Sekerníky do Tarantaise, kde se naneštěstí oddělila od mého vojska.“

„Byl jsi neopatrný, Axisi.“ Annwininy oči i hlas ztvrdly. „Faraday je vzácný drahokam, milovaný celou rodinou i většinou Skarabostu. Nejsi muž, o kterém vypráví legendy, pokud jsi Faraday dokázal tak lehce ztratit.“

Axisova tvář se napjala. „Za zdmi tvého mírumilovného domova jsou v pohybu síly, kterým možná nerozumíš, Annwin. Já i Faraday jsme zajatci Proroctví, které nás využívá ke svým potřebám.“

Annwin zdvořile kývla.

„Znovu jsem se s ní sešel v Gorkenské pevnosti,“ pokračoval. „Bylo to kruté místo, ale ona ho zkrášlila svojí pouhou přítomností. Jen díky její pomoci uniklo hrůzám armády skraelingů, která pevnost oblehla, tolik lidí.“

„Slyšela jsem o pádu Gorkenské pevnosti,“ řekla Annwin pomalu. „Říká se, že padla jen kvůli zradě. Tvé zradě.“

„Všichni jsme bojovali za stejnou věc, Annwin – abychom zabránili skraelingům obsadit Achar. Ale byli jsme příliš slabí. Nikdo nemohl Gorkenskou pevnost zachránit, ale nikdo ji ani nezradil. Jakmile jsme unikli, prostě jsme se vydali různými cestami.“

„Ty jsi zamířil do temných hor Zapovězených.“

„Ano, na Rozeklanou horu. Je horským domovem Ikarii. Znáš Proroctví Ničitele?“

Annwin sklopila oči. „Ano,“ připustila.

„Jsem Muž z hvězd, o kterém Proroctví hovoří. Zvěsti se už jistě rozšířily po Skarabostu. V tuto chvíli pochoduji v čele své armády, abych sjednotil tři národy Tencendoru. Je to jediný způsob, jak porazit Gorgaela.“

Annwininy oči se rozzlobeně zaleskly. „Dětské povídačky. Nebudu...“

Axis ji přerušil. „A Faraday hraje svoji roli. Je milovanou Strážců a Avar, lidu Rohu. Svatí, kteří žijí v Posvátném háji, v magických lesích Avar, ji považují za přítele.“

Annwin vytřeštila oči. „Faraday?“ vykoktala. „Faraday je do celé věci zapletená?“

„Ano, ale neříkej to Borneheldovi. Myslím, že by to zrovna dobře nepřijal.“

Annwin se na dlouhou dobu odmlčela. „Faraday je královna v Carlonu,“ řekla nakonec. „Není v manželství s Borneheldem šťastná. Pochoduješ na Carlon?“

Axis kývl.

„Osvobodíš ji od Bornehelda, Axisi?“

„Až usednu na acharský trůn, ožením se s ní, Annwin,“ řekl. „Po ničem jiném netoužím.“ Ať mi hvězdy tuhle lež odpustí, pomyslel si. Ale dlouhé měsíce to skutečně *bylo* mé jediné přání.

„Aha,“ vydechla Annwin a oči se jí zaleskly. „Tak.“

„Annwin, mohl bych si prosím prohlédnout Faradayinu ložnici?“

Jeho žádost Annwin překvapila, ale kývla. „Pojď. Ukážu ti ji.“

* * *

Axis dlouho seděl v prosté komnatě, která bývala Faradayiným dětským pokojíčkem. Obklopen vzpomínkami mohl konečně uvažovat, aniž by ho hluboký pocit viny nad tím, že zradil její lásku, nutil potlačit všechny myšlenky na ni.

Zabroukal si Píseň vzpomínek a díval se, jak Faraday vyrůstá z dítěte v krásnou ženu. Usmál se. Jako dítě vypadala s mrkvově červenými vlasy a protáhlou, pihovatou tváří podivně. Ale byla veselá a velkorysá, což jí zůstalo, i když vyrostla do krásy. Zažila mnohá zklamání a mrzutosti. Ztratila milovanou kočku. Bouře jí zničila piknik. Matka ji laskavě kárala za sobecké výbuchy. Ale šťastné vzpomínky převládaly. Faraday v této komnatě vyrostla v ženu, spokojenou a milovanou.

Axis Azhure nelhal, když tvrdil, že ji miluje. Ale nahlodávala láska k Azhure jeho city k Faraday? Nebo existovaly obě lásky prostě bok po boku? Zamiloval se snad pošetile do dvou žen? Byly tak rozdílné, že mohl milovat jednu, aniž by tím znehodnocoval lásku k druhé?

„Ale nikdy jsem Faraday neřekl, že ji miluji,“ pronesl Axis nahlas a hledal výmluvy pro své chování. „A možná očekává příliš mnoho.“

Skutečně Faraday nikdy neřekl, že ji miluje. To byla pravda. Řekl jí spoustu věcí, *naznačil*, že by ji mohl milovat, ale nikdy ta slova nepronesl nahlas.

„A byla to *ona*, kdo mě u mohyl opustil, kdo uprchl za Borneheldem a provdal se za něj,“ uvažoval Axis. „Jak si mohla myslet, že budu po zbytek života žít v celibátu?“

Axis seděl dlouho na Faradayině panenské posteli a hledal další a další omluvy pro své chování, ale pak mu zrak padl na měkkou hadrovou panenku, která ležela pohozená na podlaze. Připomněla mu, čím vším Faraday prošla. Neustále jí manipulovali – Isend, Strážci, Proroctví, Raum, a dokonce i on sám – takže neměla nad vlastním životem žádnou kontrolu. Faraday ležela ztracená a zapomenutá v Carlonu a jako hadrová panenka čekala, až se objeví někdo další a naloží s ní opět podle své vůle.

„Ty bastarde,“ zašeptal si Axis pro sebe. „Jak se *opovažuješ* hledat výmluvy pro svoji zradu?“

Ale skutečností bylo, že Axis nemohl napravit křivdu, kterou na Faraday napáchal, aniž by odstranil ze svého života Azhure. Miloval je obě, jen rozdílným způsobem, a obě je také získá.

A obě to budou muset přijmout.

Povzdychl si a vstal. Možná přece jen nebyl dobrý nápad sem chodit. Jen se v něm probudily další výčitky a Axis si v tu chvíli dělat starosti s tolika věcmi, že špatné svědomí byla poslední věc, kterou potřeboval.

„Faraday,“ zamumlal, zvedl hadrovou panenku ze země a posadil ji vzpřímeně a pohodlně na židli.

47

Carlon

Borneheld hleděl z okna soukromých komnat v carlonském paláci a odmítal pohlédnout Jaymovi do očí.

Bratr-velitel zuřil a nijak to neskrýval. Proč tomuhle... *troubovi* pomohl na trůn, když jediné, co dokázal, bylo sedět na zadku a přenechat téměř polovinu země Axisovi?

„Obsadil Skarabost,“ zuřil Jayme a jeho obvykle klidná tvář byla napjatá a zbrázděná zlostí. „A míří na jih do Kapradinových pahorků. Arcness a Tarantaise padnou jako další. A ty tady jenom sedíš a dovolíš mu to?“

Borneheld se zhluboka nadechl a díval se, jak vysoko nad hradbami Carlonu krouží vrána. Pokud bude Jayma dostatečně dlouhou ignorovat, možná se sebere a půjde pryč. Bornehelda začínal nepříjemný mnich velice, ale velice dráždit. Byl králem už skoro rok a temné machinace Seneschalu, díky nimž usedl na trůn, už byly záležitostí minulosti. Svět se změnil. Seneschal přicházel o moc. Možná si to Jayme ještě neuvědomoval.

„Sedím tady a ‚dovoluji‘ mu to,“ vyštěkl Borneheld znenadání, „protože, u Artora, nemám na vybranou! Zatímco já bojoval v Ichtaru a na severu Aldeni, ty, Jayme, jsi tady seděl jako pavouk v síti a tahal za drátky, jak se ti to zrovna hodilo. Myslíš si, že víš, co je v sázce? Co můžeme ztratit? Odpusť, bratře-veliteli, ale tebe jsem na hradbách Gorkenské pevnosti neviděl, když se Ichtar okolo mě hroutil. Neviděl

jsem tě potáčet se bahnem a plískanicí v příkopech u Jervois, zatímco se na nás ze severu řítí skraelingové. *Nemáš ani zdání, jaké to je velet armádě, která je napůl mrtvá vyčerpáním a sklíčeností!*“

Jayme sebou ani netrhl, když Borneheld vyskočil z křesla a začal mu křičet do tváře. Starý muž stál vzpřímeně, tělo mu halily záhyby modrého obřadního roucha a na krku mu na těžkém zlatém řetězu visel drahokamy posázený znak pluhu. „Ne, nebyl jsem u toho, když jsi prohrál u Gorkenské pevnosti,“ řekl Jayme, „ani když jsi dovolil, aby Zapovězení zahnali skraelingy od Jervois. Jestli to chápu dobře, ztratil jsi skoro polovinu armády, když se ravensbundští divoši jednou v noci prostě sebrali a odešli. Je to tak, Bornehelde? Odpusť, ale já bych se postaral o to, aby takoví divoši byli dobře střeženi.“

Borneheld zatnul ruce u boku v pěst a vší silou přemohl nutkání bratra-velitele uhodit. „Ravensbund’ané tvořili jen třetinu mojí armády,“ zasyčel. „A já *postavil* hlídky. Ale Ravensbund’ani se během let příliš szili se Zapovězenými a určitě použili kouzla, aby z obklíčení unikli.“

„Pokud máš pořád dvacet tisíc mužů, Bornehelde, proč je necháváš tloustnout a zahálet v Carlonu, zatímco Axis táhne na jihozápad? Armáda je přece k tomu, aby bojovala. Nebo se ti líbí dívat se, jak se Zapovězení roztahují po území, které pro tebe *Seneschal* před tisíci lety dobyl?“

Ted’ už se začínal vztekat i Jayme. Co to Bornehelda popadlo, že se Axise nepokusil zastavit? Jayma nezajímalo, že to byl Gilbert, kdo Borneheldovi poradil, aby stáhl vojsko zpět do Carlonu. Chtěl prostě, aby Axise zničil.

„Nemohu dovolit, aby Axis dobyl Carlon,“ řekl Borneheld, „a přesně to se stane, když vyrazím na východ, aniž bych tušil, kde toho bastarda najdu. Axis nakonec přijde sem. Musí, pokud mi chce sebrat trůn. Takže,“ Borneheld se opět posadil, „si tady na něj počkám. Až se objeví, jeho jednotky budou vyčerpané, na nohách budou mít puchýře a každý voják si bude ošetřovat tucet drobných ran utržených cestou. Moje jednotky budou naopak odpočaté a svěží.“

Jayme pomalu vrtěl hlavou a upíral oči na Bornehelda. S Morysonem si mysleli, že Borneheld představuje nejlepší šanci na záchranu Seneschalu. Jak ale Seneschal přežije, když se Axis žene v čele armády přes Tarské pláně k Seneschalské věži?

„Musím ti, Bornehelde, připomínat, že Seneschalská věž stojí na opačné straně Grálového jezera? Axis vyvraždí bratrstvo dřív, než stihneš sebrat vojsko u městských bran.“

„No, ty si nemusíš dělat starosti,“ řekl Borneheld. „Stejně trávíš většinu času tady v paláci. Ty a tví dva rádci. Ale mohu tě uklidnit. Střetnu se s Axisem na Tarských plání, daleko od tvé bílé věže.“

Jayme se snažil vzpamatovat. Všechno se kazilo. Vzpomněl si, jak kdysi dávno, alespoň mu to tak připadalo, poprvé zaslechl zvěsti o problémech na severu, o podivných přízračných bytostech, které dokázaly během několika minut sežrat vojáka v brnění. Jak tehdy mohl vědět, jaká katastrofa Achar potká? Ichtar propadl Gorgaelovi. Brzy ztratí vše na východ od Nordry, protože území ovládnou Zapovězení a muž v jejich čele. A co jim tedy zůstane? Úzký pás země na západ od Nordry? Růžovozlaté město?

„Za nocí, Bornehelde,“ řekl Jayme tiše, „slyším pláč duší zmučených ubožáků, které přemohli Axis a jeho hordy Zapovězených. Víš, co s nimi dělá, Bornehelde? Víš, jak ubožáci ve Skarabostu trpí, když jeho armáda plení vesnici za vesnicí? Obětuje té létající havěti, kterou nazývá přáteli, děti. Ženy se musejí vzdát těl, potom životů. Muži se musejí dívat, jak jejich rodiny umírají, pak je vykuchají a pověsí na sloupy a do dveří za střevo, aby zemřeli bolestí, šokem a ztrátou. To tě nezajímá, Bornehelde? Jak tady můžeš sedět a říkat ‚jen ať přijde‘? Za tohle tě bude soudit sám Artor.“

Borneheld se nervózně zavrtěl. Od návratu do Carlonu ho trápily noční můry. Zdálo se mu, že neznámé bílé ruce drží očarovaný kalich a šeptem ho vyzývají, aby se napil. Zdálo se mu, že se toulá chodbami a komnatami paláce a pronásledují ho smích a šepot dvořanů.

A snil o přísné ženě s černočernými vlasy a očima. Seděla u stolu, na jehož desce stály dvě misky, a za ní zářil obdélník světla. Když se přiblížil, zvedla oči a rozesmála se. Pozнала ho. „Už na tebe čekám, Bornehelde, vévodo z Ichtaru.“

Marně protestoval, že už není vévodou z Ichtaru, nýbrž acharským králem.

„Podle krve jsi vévoda z Ichtaru,“ zašeptala. „A tvá krev tě zatracuje. Smrt se blíží z východu. Dávej si dobrý pozor.“

Borneheld se zavrtěl a zadíval se ven z okna. Zdálo se mu, že na něj z černých mračen na severu hledí sám Artor.

Faraday seděla a podřimovala, zatímco jí Yr česala vlasy. Na rozdíl od Bornehelda a Jayma viděla Faraday v pomalu se blížící Axisově armádě dar. Matčin dar, protože Faraday se už dávno zřekla Artora a jeho krutých, povrchních způsobů. Každý den se ulicemi Carlonu šířily nové zvěsti. Axis si vítězstvím v Arcnessu vysloužil chválu bohů žijících v Kapradinových pahorcích. Axis a jeho armáda se chytili do pastí v osamělé soutěsce vysoko v Kapradinových pahorcích, zřítili se do velkého jezera a utonuli – tomu se Faraday usmála. Axis a jeho armáda vyhlásili ve Skarabostu novou zemi a nový národ. To založil Tencendor tak brzy? Faraday si myslela, že Axis počká, až dorazí do Carlonu a k ní. Yr se většinu klepů dozvíдалa od kapitána stráží, tmavovlasého, silného muže. A zjišťovala od něj také skutečnosti – no, nakolik se zprávy v Carlonu daly považovat za ověřené – o Axisově tažení na jih Skarabostem.

„Nač myslíš, drahá?“ zamumlala Yr a pročesávala Faradayiny zlaté vlasy dlouhými, línými pohyby.

„Moc dobře víš, že myslím na Axise. Jen zřídka kdy myslím na něco jiného.“

Borneheld se vrátil do Carlonu před měsícem. Po příjezdu udělil Faraday audienci, zbavil ji většiny povinností, zcela pominul skutečnost, že Faraday prakticky řídila Achar, zatímco on byl zavřený v Jervois a bojoval se skraelingy, krátce se zeptal na její zdraví a propustil ji. Nedožadoval se Faraday v posteli, a podle toho, co slyšela, si našel milenkou – nikoho jiného než prsatou ženu, která doprovodila na dvůr jejího otce Isenda.

Poté co se Faraday oprostila od nudných povinností a Borneheldovy pozornosti, měla téměř všechen čas pro sebe. Dobře ho využívala a trávila většinu dní v nádherné Uřině zahradě nebo se uchváceně procházela Čarovným lesem za Posvátným hájem. Pokaždé v něm objevila něco nového – mýtinu, kterou dříve nezahlédla, neuvěřitelně krásného tvora nebo horu, která byla mnohem tajemnější a úchvatnější než jakákoli jiná. Ale vždy se nakonec ocitla u branky do Uřiny zahrady. Žena vyšla z chatrče nebo na ni zamávala z prosluněné lavičky a Faraday se usmála, vstoupila dovnitř a opět se pustila do studia.

Uřiny lekce povětšinou sestávaly ze jmen a osudů tisíců zaklínaček, které představovaly sazenice stromků, jež se něžně kývaly v malinkých hliněných květináčích. Ur sebrala květináč, podala ho Faraday a pověděla jí o zaklínačce, která se ve stromek proměnila.

Faraday zjistila, že když Uřina slova poslouchala a mumlala si pak pro sebe zaklínaččino jméno, vytvořilo se mezi ní a sazenicí pouto přátelství. Stejně jako by Faraday nikdy nezapomněla jméno nebo osud přítele, nezapomněla by ani jméno a osud stromku, o kterém jí Ur vyprávěla. Nezáleželo na tom, že jich bylo asi čtyřicet dva tisíc.

Hodiny, které trávila s Ur v zahrádce se stromky, byly magické. Zbavovaly Faraday bolesti, kterou už zažila, a dávaly jí sílu přežít tu, která ji teprve čekala.

* * *

Raum doprovázel Axise na jih. Jel na voze zahalený do pláště s kápí a šeptal si pro sebe, protože jinak by musel křičet. Za to, že si udržel alespoň zbytky zdravého rozumu, vděčil třem Strážcům, kteří s ním často sedávali. Snažili se Raumovi co nejvíc pomoci při proměně, která, jak se zdálo, měla trvat měsíce místo týdnů.

A probíhala tak daleko od Avarinheimu. Raum přemýšlel, co se stane, když se promění tak daleko od stinných lesních stezek. Tak daleko od Matky, od Kapradinového jezera. Uchne snad a zemře ve žhavém slunci a větru Travnatých plání?

„Proč já?“ zašeptal jednoho dne, když bolest konečně ustoupila, protože Faraday opustila Posvátný háj. „Proč jsem k ní tak připoután? Proč se proměňuji, jen když používá svoji moc?“

Odpověděl mu Jack. „Byl jsi to ty, kdo ji přivedl k Matce, Raume. Obnovila tvé pouto s Matkou. Možná vás k sobě poutá právě to, možná proto jsi svázán s její mocí.“

Raum pokrčil rameny. Tvář už měl tak znetvořenou, že ji ukrýval pod kápí. Axis s ním často v noci sedával a uspával ho hrou na harfu a kouzelnou hudbou. Ale jen málo věcí dokázalo Rauma při strašlivé proměně utěšit.

* * *

Faraday si byla Raumovy bolesti vědoma. Cítila ji pokaždé, když použila svoji moc ke vstupu do Posvátného háje a Čarovného lesa.

Někdy Faraday při procházce magickým lesem Raumovu bolest vnímala, věděla, že se mění, a litovala, že mu nemůže pomoci. Zeptala se Svatých na to, co se s Raumem děje, co pro něj může udělat.

„Nic,“ řekl stříbrný kožich. „Nic. Raumova proměna je jiná, protože je připoután k tobě a tvé pouto s Matkou a s těmito lesy je tak silné. Jak mu můžeš pomoci? Počkej, dokud Raum nevstoupí znovu do Avarinheimu nebo do jiného lesa, dokud nebude připraven vejít do Posvátného háje a dokončit proměnu – pak ho sem vtáhni a použij veškerou moc. Raum se s tebou nedokáže spojit, dokud se nedostane do blízkosti stromů. Nyní je však od nich tak daleko, že mu nemohou pomoci. Čekej. Pozoruj.“

Faraday se odvrátila. Truchlila pro Rauma, ale věděla, že pro něj nemůže nic udělat. Věděla, že se ji snaží najít, a už kvůli němu doufala, že mu to nebude trvat příliš dlouho.

Faraday už nepotřebovala kouzelnou miskou k tomu, aby do Posvátného háje vstoupila. Byla tak mocná, že se dokázala do smaragdového lesa, který vedl do Posvátného háje, prostě přenést. Navrhla Svatým, že jim miskou vrátí.

„Najdeš způsob, jak ji použít, Faraday,“ poradili jí. „Nech si ji.“

A tak si ji nechala. Byla ráda, že ji nemusí vrátit. Postavila ji na prádelník ve své komnatě. Ostatní v ní viděli jen obyčejnou dřevěnou miskou, která se ke královně nehodí, ale Faraday každý den připomínala nejen její důležité poslání, ale také Matčinu útěchu.

Yr odložila kartáč a Faraday se usmála. „Axis přichází, Yr. Cítím to. Bude tady za několik krátkých měsíců. Ach, Yr. Už se nemůžu dočkat, až budeme spolu!“

48

Axisova lekce

Ikarijská letka vzlétla v temných hodinách před úsvitem. Burdelovi muži se ukryli v hlubokých, skalnatých průsmycích Kapradinových pahorků a jen útok ze vzduchu je z nich dokázal vyhnat bez velkých ztrát na životech.

Takové bitvě se ale Axis snažil vyhnout. Mohla otevřít staré rány a probudit starou nenávist. Axisovi se nelíbilo, že by měl poslat ikarijské vojsko na lidi. Chtěl používat letku co nejméně, protože byl přesvědčen, že lidé Ikarii lépe přijmou, když v nich neuvidí nájezdníky. Proto představovala tato bitva velké riziko, nic jiného se ale nedalo dělat. Jen Ikarii mohli vyčistit Kapradinové pahorky s minimálními ztrátami.

Nyní Axis pochodoval v krvavě rudém plášti sem a tam. Každé tři nebo čtyři kroky se zadíval na Kapradinové pahorky, které se tyčily na pozadí rychle se rozjasňujícího nebe. Věděl, co se v úzkých průsmycích hor děje, protože nad nimi kroužil jeho sněžný orel.

„No?“ Belial se tvářil skoro stejně napjatě jako Axis.

Axis zamrkal a zaostřil na Beliala. „Jde to dobře. Burdelovi muži neměli ani zdání, co je napadlo, když Ikarii vypustili první salvu šípů. Nic neviděli, a tak jen slepě stříleli do nebe.“

„Zranění?“ zeptal se Magariz.

„Pět Ikarii utržilo zásah do křídel a vydalo se domů nebo se ukrylo na hřebenech. Ostatní jsou v pořádku. Burdel utrpěl velké ztráty.

Myslím,“ do Axisových očí vstoupil zasněný pohled a Belial s Magarizem věděli, že se opět dívá orlovýma očima, „že táhne pryč, jak nejrychleji to jde. Do poledne budou průsmyky volné.“

„Stahuje se do Arcenu?“ zajímal se Belial.

„Bezpochyby.“ Axis pokrčil rameny. „Nedohoníme ho. Bude trvat aspoň den, než naše armáda vstoupí do podhůří, a několik dní, než projde horami. Zbytky Burdelova vojska jsou jen lehce vyzbrojeny a mnohem mobilnější. Zabarikáduje se v Arcenu dřív, než my projdeme Kapradinovými pahorky.“

Arcen byl hlavním městem Arcnessu. Rozkládal se asi deset mil na jih od pahorků a obklopovaly ho provinční pastviny.

„Takže obléhání,“ poznamenal Magariz.

Axis si povzdychl. „Ano.“ Axis projel Arcenem, když před dvěma lety mířil na sever. Město mělo vysoké, pevné hradby a dobrou obranu.

Axis věděl, že musí být v Arcenu velmi, velmi opatrný. Obléhání se mohlo protáhnout a on si nemohl dovolit tábořit před arcenskými hradbami dalších šest měsíců. Ale také nemohl prostě odtáhnout a nastavit Burdelovi záda. Musel Arcen dobýt.

Přiblížila se Azhure. „Můžeš poslat letku za Burdelem, až bude prchat přes pláň k Arcenu?“

Axis na ni pohlédl. Azhure nechala Caeluma v táboře s Rivkou a zamířila k nim jen v doprovodu Sicaria. V šedobílé uniformě vypadala štíhle a mrštně. Vlka měla přehozeného přes rameno a vlasy spletené a zatočené do drdolu.

Během dvou týdnů, které uplynuly od Axisovy návštěvy Faradayina domova, se jejich vztah stal když už ne chladným, tak alespoň věcným. I jejich milování, když si konečně našli v noci soukromí, postrádalo obvyklý smích a stalo se vášnivějším, prudším. Oba naléhavě cítili, že se Faraday blíží.

„Ne.“ Axis se obrátil zpět k horám. „Letka je vyčerpaná. Jsou ve vzduchu už skoro pět hodin a já chci, aby zůstali nad průsmyky a vyhlíželi opozdilce z Burdelova vojska. Kdybych je poslal za Burdelem, až bude prchat přes pláň k domovu, nebezpečně bych je vyčerpal.“ A odhalil je zvědavým očím a ostrým jazyků venkovanů a měšťanů, dodal Axis v duchu. Poslední věc, kterou potřeboval, byla, aby polovina arcnesského obyvatelstva viděla, jak Ikarii vypouští na

Burdela jednu smrtící salvu za druhou. Jen by tak potvrdil jejich největší obavy a učení Seneschalu o Zapovězených.

„Ne,“ zopakoval a už přemýšlel o obléhání, které je čekalo. „Pojďme. Než dáme armádu do pohybu, letka už určitě průsmyky vyklidí.“

Zatlačil obléhání do koutku mysli a usmál se na Azhure.

„Pojď,“ řekl a vzal ji za ruku, „čeká nás příjemná projížďka kopci.“

* * *

„Dobrá práce, Bystrozraku,“ řekl Axis, když zastavil koně před vyčerpaným okřídleným mužem.

Většina letky přistála v průsmycích, jen několik tuctů ještě kroužilo po nebi a sledovalo Burdelův ústup. Bylo brzké odpoledne a Ikarii už létali a bojovali skoro dvanáct hodin.

Bystrozrak vzhlédl. Tvář měl zbrázděnou a oči oteklé únavou, ale tvářil se hrdě. Letka odvedla dobrou práci a on to věděl. Temný den na Rozeklané hoře, kdy Axis letce bolestivě vytknul chyby, se zdál už tak daleko. Bystrozrak nyní velel elitnímu vojsku. „Burdelovi muži nejsou dobří bojovníci, ale odmítli se vzdát. Vyhnat je ze skal trvalo déle, než jsem předpokládal.“

Axis sklouzl ze sedla a posadil se vedle Bystrozraka. „A zranění Ikarii?“

Bystrozrak potřásl hlavou v úlevě. „Dva nějakou dobu nebudou létat, ale zbývající tři jsou jen lehce ranění. Týden si odpočinou a budou moct zase bojovat.“

„Pěnice?“ Axisova sestra se před tímto útokem vrátila do služby.

„Bojovala dobře stejně jako Ostré pero. Myslím, že až bude příležitost, povýším ho na velitele spáru. Je příliš cenný, než abychom marnili jeho dovednostmi jen na perut'. Jeho zkušenost s gryfy a neobvyklé zotavení ho, zdá se, zocelily.“

„Axisi!“

Axis trhl hlavou vzhůru. Hvězdný poutník přistál na nedalekém balvanu. Tvář mu zrudla nadšením a stříbřitě bílá křídla se za ním třepotala. Seskočil dolů a vyrazil k synovi. „Axisi, vím, že bych tady

neměl být, ale nedokázal jsem odolat. Víš, že jsme jen kousek od Kapradinového jezera? Jen několik hodin letu, možná méně!“

„Ne,“ řekl Axis. „*Nikdo* z Ikarii nesmí létat nad Kapradinovými pahorky bez ochrany a vydat se tak na milost mužům, které mohli Burdel nebo Borneheld v horách zanechat.“

Tvář Hvězdného poutníka se stáhla vzteky a celé tělo se mu napjalo. „Ikarii čekali na návrat domů a na ztracená posvátná místa tisíc let, Axisi,“ řekl.

„Dalších několik týdnů nebo měsíců tedy už nebudou dělat takový rozdíl, ne?“ osopil se na něj Axis. „Ty a ta tvoje ztracená netrpělivost, Hvězdný poutník. Je příliš nebezpečné, aby ses jen tak z rozmaru letěl podívat na Kapradinové jezero. Nemohu s tebou poslat žádné Ikarii na ochranu. Copak si neuvědomuješ, jak jsou Bystrozrak a letka vyčerpaní? Potřebují několik dní na zotavenou a v té době už budeme dávno za Kapradinovými pahorky. Ztraceně, *přemýšlej*, Hvězdný poutník.“

Hvězdný poutník se zadíval na syna, potom na Bystrozraka. Všiml si, jak je okřídlený muž vyčerpaný.

„Hvězdný poutník,“ pokračoval Axis, „míříme na jih. Cesta nás bezpochyby zavede k mohylám a k Lesu mlčenlivé ženy. Nemůžeš si prohlédnout všechna posvátná místa během jednoho týdne. Máš celý život na to, abys získal zpět ztracené dědictví. Buď trpělivý. Napřed musím tuto zemi dobýt.“

Hvězdný poutník zaváhal, pak kývl. „Omlouvám se, Axisi, Bystrozraku. Nepřemýšlel jsem. Ještě před dvěma lety mě ani nenapadlo, že dostanu šanci ztracená místa Tencendoru spatřit. A teď jsme tak blízko...“ Zmlkl.

Axis se uvolnil, protože věděl, co se Hvězdný poutník snaží říct. Hvězdný poutník, Jitřenka a další zaklínači se toužili pustit do svízelné obnovy ztracených posvátných míst ikarijského lidu – mohyl, hrobek dvaceti šesti talonů zaklínačů, Hvězdné brány, pohřbené pod mohylami, Lesa mlčenlivé ženy, pevnosti a Kotlíkového jezera, Spiredore a Ostrova mlhy a paměti. Axis věděl, že po ostrově Ikarii touží skoro stejně jako po Hvězdné bráně, ale možná bude nejobtížnější dobýt právě ho. V každém případě je čekaly kruté boje. Hvězdný poutník se vydal pryč a Axis se díval, jak první oddíly armády vstupují do průsmyků.

Burdelovi se podařilo ustoupit do hlavního města a v době, kdy k Arcenu dorazil Axis s armádou, bylo už neprodyšně uzavřené.

Axis se soustředil na orla, který kroužil nad cimbuřím míli vzdáleného města. Lidé pobíhali sem a tam po hradbách a nervózně si ukazovali na blížící se armádu. Axisovi se zdálo, že vidí dokonce i samotného Burdela, vysokého, vyzáblého muže, jak si stíní rukou oči a hledí na černou skvrnu postupující arcnesskými pláněmi. Axis se snažil držet Ikarii v zadním voji. Většina jich stále odpočívala v podhůří Kapradinových pahorků a připojí se k Axisově armádě později, až na Arcen padne noc.

Belaguez netrpělivě zadupal a zatřásl udidlem. Axis se usmál, poplácal hřebce po nose, otočil se a zamával na Beliala, Magarize a Ho'Demiho.

„No?“ zeptal se, když zastavili koně po stranách Belagueze. „Jak byste tento problém vyřešili?“

„Já nemám s obléháním žádné zkušenosti,“ řekl Ho'Demi. „Čekal jsem nanejvýš, až z nory ráno vyleze lední medvěd. Co bych udělal? Prostě bych si sedl do trávy před bránu s oštěpem na klíně a počkal, až někdo vyjde ven.“ Mávl na Magarize.

Magariz pokrčil rameny. „Je to těžké, Axisi. Nemáš žádné obléhací stroje, kdežto Burdel s obléháním jistě počítal a dobře se na něj připravil.“

„Mohli bychom se tady prostě usadit a čekat,“ řekl Belial, ale trhl sebou, když uviděl Axisův výraz. „A čekat a čekat a čekat. Mohli bychom tu být roky.“

Nevíte, o co jde, pomyslel si Axis a obrátil oči k orlovi nad hlavou. Minula už půlka měsíce růží a mně zůstaly už jen tři a půl měsíce, abych splnil svoji část dohody se strážkyní brány. Mohu tu promarnit nanejvýš dva týdny.

Axis mlčel a soustředil se malinkou postavičku Burdela. Budu je prostě muset přesvědčit, aby brány otevřeli. A trochu zakouzlit.

Axis obrátil pohled k velitelům. „Chci abyste udělali tohle.“

Do večera Axisova armáda včetně zásobovacích vozů obklíčila Arcen, držela se však mimo dostřel. Vojsko rozbilo tábor, jako by se chystalo na dlouhé, trpělivé čekání, a Axis rozkázal, aby velitelský stan postavili přímo naproti hlavní městské bráně. Nad stanem vlála zlatá standarta s krvavě rudým sluncem. Večer se Axis procházel táborem, na sobě měl rudý plášť a zlatou tuniku, choval se uvolněně, smál se a žertoval s veliteli a neustále ho doprovázeli jeden nebo dva alaunti. Nebyl ozbrojen.

Z hradeb ho sledovali obyvatelé Arcenu. Všímali si každého pohybu Axise i jeho armády a do podrobností je probírali. Většina lidí ho jako Válečnou sekeru obdivovala a mnozí se s ním setkali a oblíbili si ho, když se před dvěma lety v Arcenu krátce zdržel. Dva nebo tři kupci, kteří měli ve městě sídla a obchodovali s Axisem a jeho silami v Sigholtu, byli znovu a znovu vyslýcháni a dotazováni na muže a armádu, která nyní Arcen obléhala. Ve městě byli také tři muži, které Belial asi před patnácti měsíci vyslal ze Sigholtu, aby šířili zprávy o Proroctví. Poslední dva měsíce trávili v Arcenu, popíjeli v místních hostincích a hospodách a šířili Proroctví mezi občany.

Axis strávil v táboře příjemný večer. U večere se k němu připojili Azhure, Rivkah, Ho'Demi a jeho manželka Sa'Kuya, Belial a Magariz. Acharské ženy se oblékly do pestrobarevných šatů a Azhure na klíně během jídla houpala rozesmátého Caeluma. Vypadalo to, že Axis je uvolněný, sebejistý a připravený na dlouhé obléhání.

* * *

Když ráno vstali, překvapil Axis Azhure žádostí, aby se oblékla do dlouhých černých šatů, které si vzala na hostinu v Sigholtu.

„Máš je s sebou?“ zeptal se a Azhure zmateně kývla. „Pak si je oblékni a vlasy si nech rozpuštěné.“

Vyšel ven ze stanu a Azhure vstala, umyla se a oblékla, jak ji požádal. Uhladila si elegantní šaty na bocích a ruku si krátce přitiskla na břicho. Tušila, že je opět těhotná, ale Axisovi nic neřekla. Nevesele se usmála. Bezpochyby se bude muset dříve nebo později setkat s Faraday a zoufale si přála, aby to nemusela udělat s břichem

nadmutým Axisovým dítětem. Faraday Axisovu milenkou jen těžko přijme. Těhotnou milenkou pak ještě hůř.

Azhure vyšla ven ze stanu a v elegantních šatech se cítila poněkud směšně. Všimla si, že kousek stranou stojí Rivkah. Axis jí musel dát podobné pokyny, protože byla oděná do šatů velmi podobných Azhuřiným, takže vypadala každým coulem jako acharská princezna.

„Azhure,“ ozval se za ní Axis a Azhure vyskočila. „Tvůj luk.“ Podal jí Vlka a toulec se šípy. Azhure si je přehodila přes rameno a cítila se ještě pošetileji. Acharští a ravensbundští vojáci, kteří město obklíčili, stáli v pozoru, zbraně drželi volně v rukou a oči upírali na hradby před sebou. Axis promluvil tiše s Belialem, Magarizem a Ho'Demim, pak pokynul Azhure a Rivce, ať přistoupí blíž.

„Půjďme si promluvit s dobrými lidmi Arcenu,“ oznámil. „Rivko, chci, abys je oslovila – řiď se tím, co řeknu.“

Rivkah se tvářila zmateně, ale přesto kývla na souhlas.

„Azhure, napni do luku jeden z modře opeřených šípů a snaž se tvářit jako nadpřirozená bytost. Jen málokoho v Arcenu ohrožovala zbraní tak krásná žena. Pojďme,“ přitáhl si je blíž. „Promluvíme si s arcenskými občany. Nebojte se o své bezpečí, ochráním nás před vším, čím by nás mohli napadnout.“

Když se vydali pěšky k městu, rozpoutal se na hradbách zmatek. Axis vypadal v tunice a v plášti jako bůh slunce a měl s sebou dvě černě oděné, krásné ženy s noblesním vystupováním. Co to mělo znamenat?

Burdel stál na hradbách poblíž zavřených vrat. Velikost Axisovy armády a tři postavy, které se k městu blížily, ho zneklidnily. Napřímil se a odmítl dát najevo nervozitu. Axis s sebou neměl žádné obléhací stroje a Arcen měl dost zásob na to, aby v případě potřeby přečkal i roční obléhání. Burdel si byl víceméně jistý, že je v lepším postavení než Axis.

Axis se zastavil asi padesát kroků od brány a podíval se, kde se zrovna nachází orel.

„Zdravím tě, Burdele,“ zavolal vesele a jeho magií zesílený hlas se zřetelně nesl nad hradbami i městem. „Je krásné ráno. Promluvíme si.“

Burdel otevřel ústa, aby zakřičel nějakou nadávkou, ale Axis pokračoval. „A zdravím i tebe, Culpeppere Fenwicku,“ zavolal na starostu města. „Vidím, že stojíš za branou. Rád bych s tebou mluvil.“

Vyšplhal bys prosím nahoru na hradby, abych ti mohl pohlédnout do očí?“

Občané Arcenu zalapali po dechu. Jak to, že viděl přes železem vyztuženou bránu?

Culpepper Fenwicke, statný šedovlasý muž středního věku, vylezl pomalu po žebříku na hradby a postavil se vedle Burdela. Setkal se s Axisem, když mířil se Sekerníky na sever do Gorkenské pevnosti, a Válečná sekera si okamžitě získal jeho úctu. Ta se nyní ještě zdesetinásobila. Jak mohl Arcen takovému muži odolat? „Rád tě zase vidím, Axisi.“

Burdel tiše zaklel. Co ho to napadlo říkat takovou věc?

Axis odpověděl, jako by se s Fenwickem setkal na procházce arcenskými ulicemi. „Já tě *také* rád vidím, Culpeppere. Jak se daří tvé krásné manželce? Igren, že ano?“

„Vede se jí dobře, Axisi,“ zabručel Fenwicke, když Burdel vedle něj rozzlobeně přešlápl.

„To rád slyším. Když jsme před rokem cestovali na sever, velmi mile nás přijala, mě a mého poručíka Beliala, který čeká za mnou. Ale nemám moc času na zdvořilosti, Fenwicku. Ocitli jsme se v poněkud nepříjemné situaci.“

Fenwicke rozpřáhl bezmocně ruce. Nepříjemné bylo slabé slovo.

„Culpeppere Fenwicku, nehovořím s tebou jako s přítelem, nýbrž jako se starostou krásného města. Je mi líto, že to musím říct, ale obávám se, že se za tvými hradbami ukrývají nebezpeční zločinci.“

Starosta si odkašlal. „Zločinci, Axisi?“

„Zločinci, kteří tě možná přesvědčili o tom, že já a moje armáda představujeme hrozbu. Culpeppere, nemám v úmyslu ohrozit ani tebe, ani tvé lidi. Prostě chci Burdela. Pronásledoval jsem ho celým Skarabostem a konečně jsem ho dostihl ve tvém krásném městě. Nenut mě, abych tvé město zničil, Culpeppere Fenwicku, kvůli jednomu zločinci a jeho nohsledům.“

Burdel zatnul ruce v pěst. „To ty jsi zločinec, Axisi,“ zařval. „Ty jsi bastard Zapovězeného! Toužíš zničit Achar a mírumilovný život, který vedeme.“

Axis ho ignoroval. „Culpeppere Fenwicku, dobří lidé Arcenu. Vedle mě stojí má matka, princezna Rivkah z Acharu. Možná se jí podaří vysvětlit některá nedorozumění.“

Axisova slova vyvolala ve městě zmatek. Rivkah žije?

Rivkah klidně a chladně postoupila vpřed. Když promluvila, opředl Axis její slova kouzlem, aby je všichni slyšeli.

„Culpeppere Fenwicku, srdečně zdravím tebe i tvůj lid. Hovořím zde za svého syna, Axise Úsvita. Mnozí z vás jistě zaslechli pověsti a mýty o jeho narození. Jistě vás překvapí, že žiji. Nezemřela jsem při porodu, jak vám tvrdili, nýbrž mě nechali napospas smrti na svazích Hor ledových stěn. Neudělal to nikdo jiný než bratr-velitel Jayme a jeho rádce Moryson. Ukradli mi syna a udělali vše, co bylo v jejich silách, aby mě zavraždili.“

Město ztichlo úžasem. Bratr-velitel Seneschalu se pokusil o vraždu?

Nikdo o Rivčiných slovech nepochyboval, protože Axis vyslal do města tichou Píseň pravdy. Nutila lidi zřetelně odlišit pravdu od lži. Byla to mocná Píseň, která vyžadovala mnoho sil, a velmi Axise oslabila.

„Axis je Muž z hvězd, dobří lidé Arcenu. Možná jste slyšeli o Prorocství Ničitele?“ Většina ho znala, protože kupci ze severu i Belialovi muži ho tajně rozšířili městem. „Je syn vznešeného prince ikarijského lidu, který mě zachránil před jistou smrtí. Stojím před vámi jen díky laskavosti Ikarii. Nepřináší smrt a zkázu, dobří lidé, jen radost a naději do budoucna. Axis není zločinec. Jedná jen v zájmu pravdy. Ničeho jiného není schopen. Nechce zničit Achar ani vaše mírumilovné životy. Snaží se sjednotit ty, kdo od sebe byli odtrženi. Touží sjednotit naše země a nastolit věčný mír. Chce vybudovat novou zemi na pravdě, ne na lžích Seneschalu. Poslouchejte ho, protože jen on vás může zachránit.“

Skončila, uklonila se, usmála se na syna a ustoupila.

„Dobří lidé Arcenu,“ ujal se slova opět Axis. „To hrabě Burdel se pokusil zničit mír ve vaší zemi. Táhl s vojskem Skarabostem a mučil, upaloval a vraždil ty, kdo se rozhodli následovat pravdu. Osvícení lidé byli vždy pronásledováni, ale ještě nikdy ne tak krutě jako ve Skarabostu. Pravda, Burdel jen vykonával rozkazy krále Bornehelda, ale jeho vlastní zášť a krutost ho dohnaly k činům, které nevyžadoval ani jeho pán. Dobří lidé Arcenu, nepochybujte o tom, že říkám pravdu. Podívejte.“

Vzduch v otevřeném prostoru mezi Axisovými vojáky a hradbami se zavlnil. Culpepper Fenwicke i ostatní lidé na hradbách, až na Burdela, křičeli a mumlali hrůzou.

Arcen obklopil přízračný kruh křížů a dřevěných lešení. Visela z nich rozervaná, zlomená těla těch, které nechal Burdel povraždit. Někteří byli ke dřevu přibiti, jiní viseli za paže a hrdla na provazech, oči měli vytřeštěné a jazyk vyhrzlý, jak se pomalu udusili.

„Dívejte se,“ zašeptal Axis a i jemu samotnému se v očích objevil uštvaný pohled. Jeho šepot pronikl do srdcí každého muže, ženy i dítěte za hradbami Arcenu. Dokonce i ty, kdo přes hradby neviděli, přízračná vidiny příšerných smrtí severních sousedů zasáhly.

To vše spáchal Burdel?

„Ne,“ pokusil se Burdel vykřiknout, ale sotva chraplavě šeptal.

„Poslouchejte,“ zašeptal Axis. Zápasil s mocí, která byla k vyvolání vidin potřebná, a snažil se jí zabránit, aby ho zcela pohltila.

V noční mŕě, která byla ještě strašlivější než pohled na těla vydaná napospas smrti, každá z přízračných postav promluvila, pronesla to, co jí jako poslední problesklo myslí, než konečně s povděkem zemřela.

Jeden muž zašeptal jméno své lásky, jež visela znásilněná na kříži vedle něj. Zemřela již před hodinou a vrány už jí stačily vyklovat oči. Další zamumlal Burdelovo jméno a posledním dechem ho proklel. Další zakřičel jména svých dětí, které uhořely v domě. Ještě další vykřikl Burdelovo jméno a přál mu stejnou smrt, jaká potkala jeho. Jedna stařena přemýšlela, co udělala v životě špatného, že si zasloužila takto zemřít. Dítě zafňukalo s očima upřenýma na díru ve své hrudi, kam mu voják nevědomě vrazil kopí. Další muž se modlil k Axisovi za záchranu. Žena vedle něj se k němu přidala a brzy již všechny duše, které Arcen obklopily, křičely Axisovo jméno, volaly, aby pomstil jejich smrt.

Axis zavrával, nejen mocí, kterou se snažil ovládat, ale také hrůzou, kterou zavražděné duše odhalily. Neměl žádnou kontrolu nad tím, co říkaly, mohl jen odhalit jejich myšlenky v okamžiku smrti. Bylo strašlivé jim naslouchat. Azhure s Rivkou k němu přistoupily a podepřely ho.

„Už to dál nevydržím!“ zachraptěl Axis a zlomil kouzlo. Přízračná těla kolem Arcenu zmizela, ale jejich křik a nářek jako by se dál

rozléhaly městem a na celé hodiny, někdy i roky, se uhnízdlily ve vzpomínkách lidí.

Muži a ženy v ulicích města se zhroutili a propukli v pláč a mnozí z vojáků na hradbách museli odložit zbraň a vyhledat útěchu v objetí souseda.

Axis se zhluboka nadechl a napřímil se. „Jsem v pořádku,“ řekl a Azhure s Rivkou ho zdráhavě pustily. „Azhure,“ řekl, „spoléhám na tebe a doufám, že mě nezklameš. Napni luk.“

Azhure přikývla. Axis zvedl hlavu a znovu promluvil. „Culpeppere Fenwicku. Ukryváš ve svých řadách zločince. Žádám, abys mi jej i jeho důstojníky vydal. Slyšel jsi duše umírajících. Křičely, abych pomstil jejich smrt. Nemohu udělat nic jiného.“

„Ne!“ zařval Burdel a silou svého hlasu překvapil i sám sebe. „Ne! Fenwicku, jsem tvůj pán a hrabě. Musíš poslechnout mě. *Poroučím* ti, abys mě poslechl! On,“ Burdel roztřeseně ukázal na Axise, „na nás nemůže. Za hradbami jsme v bezpečí. Nakonec odtáhne. Fenwicku, rozkazuji ti, abys ho neposlouchal.“

„Mýlíš se, hrabě Burdele,“ zavolal Axis. „Požádal jsem Culpeppera Fenwicka a občany Arcenu, aby spolupracovali, protože s nimi nechci bojovat. Nemám s nimi žádný svár. Popravdě jim přeji jen to nejlepší. Nechci se s nimi pustit do boje. Ale věz jedno, Fenwicku. Pokud mě k boji donutíš, budu nucen tvé krásné město zničit.“

Axis ukázal na Azhure. „Velím oddílům lučištníků, jaké jste ještě nikdy nespatriili. Dokáží zasáhnout každého muže, ženu i dítě uvnitř hradeb. Nepotřebují oči k tomu, aby s dokonalou přesností zasáhli cíl. V ulicích za tebou stojí vůz s ovocem. Je na něm i koš se zralými melouny. Meloun úplně nahoře má na sobě značku. Dívej se.“

Azhure, dívej se se mnou. Vidíš? Tak to vidí orel.

V Azhuřině mysli vyvstal obrázek Arcenu.

Věř mi, Azhure. A věř tomu, co orel vidí. Vůz stojí hned za branou. Vidíš?

„Ano, vidím.“

Zamiř.

Azhure zvedla Vlka jakoby v transu. Zacílila, ale neviděla hradby před sebou, jen velký, zralý meloun na voze s ovocem, jako by zeď mezi nimi vůbec neexistovala.

Věř mi. Věř sobě.

Azhure vypustila šíp a všichni na hradbách sledovali jeho let. Přelétl vysoko nad hradbami, pak prudce klesl dolů a zabodl se s dokonalou přesností do melounu. Kolem se rozprskla rudá, šťavnatá dužina.

„A stejně může dopadnout každá hlava v Arcenu, Culpeppere Fenwicku. Nerad ti vyhrožuji, protože, jak jsem řekl, spolu nevedeme žádný spor. Chci jen muže, který stojí vedle tebe. Vydej mi ho.“

Děkuji ti, Azhure.

* * *

Burdel se vzpíral a ječel, ale Fenwicke byl neoblomný. Nepřesvědčil ho šíp, nýbrž křik lidí, které nechal Burdel zavraždit. Pokud Burdel provedl něco takového ubožákům ve Skarabostu, jak dlouho by trvalo, než by se obrátil proti občanům Arcenu? Bude lepší, když ho rovnou vydá Axisi Úsvitovi. Těch pár vojáků, kteří přispěchali Burdelovi na pomoc, bylo svázáno a vyhozeno z bran spolu s Burdelem, jeho dvěma syny a třemi veliteli.

Axis nemohl nechat žádného z nich naživu, ne po tom, co viděl. Vojáci zemřeli rychle, prostě jim podřízli hrdlo. Ale Burdel, jeho dva synové, kteří táhli Skarabostem spolu s ním, a tři velitelé neunikli tak snadno.

„Culpeppere,“ řekl Axis a na okamžik se odvrátil od Burdela. „Víš, co musím udělat.“

Culpepper Fenwicke kývl. „Vím. A souhlasím.“

„Dobře. Beliale, nech postavit šest křížů. Tito muži zemřou stejně jako lidé ve Skarabostu.“

Bledý, ale odhodlaný Belial přikývl a odkráčel. Během chvíle se ozval zvuk pily a bušení kladiv.

Axis se obrátil k Burdelovi, který stál vzpřímeně a vzdorně. „Možná bych se měl zeptat, jestli nechceš něco říct, Burdele.“

Burdel zachrchlal a plivl po Axisovi. „Doufám, že ti Borneheld rozpárá břicho a nechá tě pomalu umírat, až se otrávíš šťávami vlastních střev.“

Axis přešel po hraběti pomalu pohledem. „Doufám, že tě ta myšlenka utěší, až budeš umírat na kříži, Burdele,“ řekl a odvrátil se.

Axis o několik kroků poodstoupil a zrak mu na okamžik ulpěl na Burdelových synech. Byli to jeho jediní potomci, což bylo dobře. V novém Tencendoru nebylo pro syny šlechticů, kteří zemřeli za Borneheldovu věc, místo. Axis byl z celého srdce vděčný za to, že Isend nemá syny. Jen nerad by zabil Faradayina bratra, ale nezaváhal by.

Šest nahých mužů bylo přivázáno za paže a hrdla na hrubé kříže. Na nohy jim pověsili ocelová závaží a nechali je o samotě. Jediným společníkem jim bylo vlastní svědomí.

Trvalo mnoho hodin, než zemřeli. Váha těl spolu se závažím jim roztrhla plíce, které se naplnily krví. Nezemřeli tiše ani hezky. Axis po celou dobu s bezvýraznou tváří přihlížel. Přemýšlel, co jim asi řekne strážkyně brány, až k ní přistoupí. Možná že zločinci procházejí jinou branou.

„Prospěšná lekce,“ zašeptal, když poslední muž zachrchlal a zemřel.

49

Překvapení barona Ysgryffa

Z Arcenu se Axis vydal s armádou k mohylám na hranici mezi Tarantaise a Arcnessem. Ukázka síly u Arcenu Axise sice vyčerpala, ale nechtěl se dál zdržovat. Čas mu protékal mezi prsty a cestou na jih mu oči neustále zalétávaly k orlovi, který jim kroužil nad hlavou.

Uplyne ještě mnoho času, než občané Arcenu zapomenou na přízračná duše křičící Burdelovo jméno, a pět tisíc členů arcenské domobrany Axise požádalo, zda by se mohlo připojit k jeho armádě. Tvrdili, že touží napravit Burdelovy zločiny, a Axis nabídku zdráhavě přijal.

První dva dny po událostech v Arcenu jela Azhure po Axisově boku mlčky. Z Burdelovy smrti se jí udělalo zle a Axis si o ni dělal starosti. Ale Azhure ho políbila a slíbila, že bude v pořádku. Držela se v jeho blízkosti, protože ji trápilo jeho zdraví. S Rivkou na vlastní oči viděly, jakou daň si na jeho těle vybrala moc Hvězdného tance a jak křik mrtvých ranil jeho duši. Axis se cítil za lidi zodpovědný, proto ho trápily výčitky svědomí. Kdyby na jih vyrazil dřív, dokázal by alespoň některé oběti zachránit?

Není divu, že se k Burdelovi zachoval tak krutě, řekla si Azhure a jen doufala, že nikdy neobráti chladný vztek proti ní.

Asi den cesty od mohyl se dva z ikarijských zvěďů vrátili se šokujícími zprávami.

„Na opačné straně mohyl čeká armáda, Axisi Úsvite,“ oznámil jeden ze zvěďů a křídla táhl zasmušile trávou. „Osm, možná devět tisíc vojáků...“

„Jezdectvo,“ ozval se druhý zvěd. „Jezdci i koně jsou v plné zbroji. Vyzbrojeni kopími, píkami a meči. Vypadají jako ocelová stěna a jen čekají, až opustíš mohyly.“

„Kdo?“ zeptal se Axis ostře.

Zvědové popsali standarty vojska a Axis pohlédl na Beliala s Magarizem.

„Baroni Ysgryff z Noru a Greville z Tarantaise,“ řekl Magariz. „Musel je tu rozmístit Borneheld, aby zpomalil naše tažení přes Tarantaise a Tarské pláně.“

Axis kývl a usadil se zpět v sedle. Devět tisíc mužů? Axisova armáda nyní čítala přes dvacet dva tisíc vojáků, ale devět tisíc mužů v plné zbroji bude nemalou překážkou. Tentokrát nebudu mít na vybranou, pomyslel si pochmurně, budu muset ikarijskou letku použít.

„Většina mužů musí pocházet z Noru,“ pokračoval Magariz. „Grevillovo Tarantaise je tak řídké osídlené, že by měl problém dát dohromady dost mužů na honitbu, natož pak armádu. Zato Nor...“

„Patří k nejobydlenějším oblastem Acharu,“ řekl Axis pomalu a dokončil tak Magarizovu myšlenku. „Vypadá to, že se Ysgryff rozhodl odložit taneční střevíce a vyrazit do války.“ No, aspoň že se konečně rozhodl Borneheldovi pomoci, pomyslel si Axis kysele. Borneheld by posily potřeboval už mnohem dřív.

Během Axisova rozhovoru s Magarizem se ke skupině připojila i Azhure. Na opačné straně mohyl na ně čeká armáda z Noru? Byl to lid její matky, po kterém zdědila exotickou tvář a vlasy. Náhle se jí udělalo nevolno.

„Utáboříme se půl míle od mohyl,“ řekl Axis tiše. „A připravíme se na zítřejší bitvu.“

* * *

Ale když příštího dne vyrazili k mohylám, Axis průvod náhle překvapeně zastavil. Z mohyl vyjel osamělý jezdec, a jak se blížil,

Axis si uvědomil, že to není muž, nýbrž žena sedící elegantně v dámském sedle.

„U všech bohů,“ zabručel Axis šokovaně, když se žena přiblížila. Byla to Embeth, lady z Tare.

Několik kroků od průvodu přitáhla koni uzdu a zahleděla se Axisovi do očí. Kdysi byli milenci a ještě předtím přáteli. Když na ni Axis pohlédl, uvědomil si, jak se konečné střetnutí s Borneheldem přiblížilo. Carlon byl vzdálen jen několik týdnů cesty odsud... Ležel ale za armádou na opačné straně mohyl.

Embeth se konečně usmála. Od jejího posledního setkání s Axisem uběhly už skoro dva roky. Dva roky, pomyslela si, a hle, jaké změny přinesly.

Měl stejného koně, vlasy i vous, ale přesto se toho tolik změnilo. Jeho oči byly studenější, tvrdší, starší. Odložil čern Válečné sekery stejně jako znak zkřížených seker. Nyní se oblékal do světle hnědé tuniky a kalhot, na hrudi mu zářilo krvavě rudé slunce a přes ramena měl přehozený plášť stejné barvy. Odjel jí ze života přes Tarantaise a nyní se vracel z vycházejícího slunce.

Úsměv jí poněkud povadl. Pohled na Axise v ní probudil city, které považovala dávno za mrtvé. „Axisi. Ráda tě vidím.“

Axis kývl a zabodl oči do Embethiných temně modrých. „Já také, Embeth. Ale překvapila jsi mě.“

„Za mohylami čekají Nor a Tarantaise,“ řekla Embeth a její hlas zůstával, díkybohu, klidný a chladný.

„Já vím.“

„Ano. Viděli jsme tvé, hm...“ Jak nazvat prazvláštní, úchvatné tvory, které včera viděla na nebi?

„Jsou to Ikarii, Embeth. Včera jsi viděla ikarijské hlídky.“

Embeth jeho slova zvážila. Faraday jí toho o Axisově původu pověděla hodně, ale až do této chvíle si to tak docela neuvědomovala.

„Ano,“ zopakovala. „Včera jsme viděli tvé ikarijské hlídky.“

„My?“ řekl Axis tiše. „Připojila ses k Noru a Tarantaise? Postavila ses proti mně?“

Embeth vycítila nebezpečí. „Připojila jsem se k nim, Axisi, ale chceme se k tobě přidat, ne se ti postavit.“

Její slova Axise tak šokovala, že mu na okamžik poklesla čelist. Nakonec ústa s cvaknutím zavřel.

„Baroni Ysgryff a Greville mají samozřejmě několik podmínek,“ pokračovala Embeth a hlas se jí prohloubil pobavením.

Axis zkroutil ironicky rty. „Proč mě to nepřekvapuje?“

„Přijela jsem sama, protože nás napadlo, že po mně nevystřelíš tak snadno jako po Ysgryffovi či Grevillovi. Setkáš se s nimi?“

„Beliale, Magarizi, co myslíte?“ zeptal se Axis. „Mám se s barony setkat, nebo je to past a raději hned zaútočíme?“

„Já bych tě do pasti nevlákala,“ odsekla Embeth. „Znamenali jsme jeden pro druhého příliš mnoho, než abych udělala něco takového.“

Náhle se na koni přiblížili černovlasá norská žena a ten nejpodivnější muž, jakého kdy Embeth spatřila. Tvář měl tetovanou modrými čarami, střed čela mu zdobilo rudě zářící slunce a seděl na tom nejošklivějším koni vně bran posmrtného života. Embeth znovu pohlédla na ženu. Napřed ji napadlo, že je to jedna z norských děvek, které se lepí na každou armádu, ale pak si všimla luku, který měla přehozený přes rameno.

„Nemáme na vybranou,“ řekl Belial po chvíli.

„Budeme vyjednávat. Přiznávám, že představa devíti tisíc vyzbrojených jezdců je lákavá.“

Axis kývl. „Magarizi?“

„Souhlasím,“ odpověděl Magariz. „Jsem rád, že Nor s Tarantaise chtějí vyjednávat, ne bojovat.“ Stejně jako zbytek Axisovy armády strávil i on bezesnou noc a zmítal se a převracel na přikrývkách. Magariz byl zkušený bojovník, ale přesto se mu nelíbila představa boje s muži, které kdysi nazýval přáteli. Věděl, že mnoho mužů v Axisově vojsku to cítí stejně. Bojovali by, ale byl by to tvrdý, skličující boj.

Axis kývl. „Ho’Demi?“

Embeth obrátila zrak k modře tetovanému divochovi. Ravensbund’an?

„Vlastnoručně uvařím a podám tekawai,“ pronesl vážně. „Je to posvátný nápoj, který je životně důležitý při každém vyjednávání.“

„Už se těším, až si ho s tebou a s našimi potenciálními spojenci vypiji,“ odpověděl Axis a pohlédl na Azhure. „No, Azhure, drahá? Souhlasíš s ostatními veliteli?“

Oslovení všechny přítomné překvapilo. Axisovy city k Azhure obvykle do jejich vztahu velitele a podřízené nijak nezasahovaly. Axis použil projev něžnosti proto, aby Embeth informoval o svém vztahu s

Azhure a dal také ostatním najevo, že lásku k Azhure nemíní ukrývat. Bude mu stát po boku jako respektovaná velitelka a milenka.

Embeth byla šokována. Milenka a velitelka? Axis k ní obrátil ledový pohled a čekal na její reakci. Embeth byla zkušená dvorní dáma, nasadila proto klidný výraz a napřímila ramena. Ztraceně! A co Faraday?

„Nechci bojovat, pokud nebudu muset,“ řekla Azhure a ukryla zmatek ve svém srdci. Přiznal se k ní před touto ženou i před svými veliteli! „Vyjednávejme.“

„Takže budeme vyjednávat,“ řekl Axis Embeth a narovnal se v sedle. „Sejdeme se na mýtině mezi mohylami.“

„Už tam na tebe čekají,“ odpověděla Embeth a oči jí zalétly zpátky k ženě. Nikdy by si nepomyslela, že Axis má slabost pro Norky, alespoň ne do té míry, aby se k nějaké veřejně přiznal. No, Embeth toho o dovednostech norských žen hodně slyšela a tato musí vynikat nad ostatní. Bez dalšího slova obrátila koně a kopla ho do slabin.

* * *

Sešli se to odpoledne v půlkruhu ikarijských hrobek. Čekající armáda vztyčila ve středu mýtiny obrovský stan z křiklavých, pestrobarevných látek s hedvábnými střapci. Byla to typická ukázka norské parády, ale když Axis přitáhl Belaguezovi před stanem uzdu, slyšel, jak Ho'Demi obdivně vydechl. Vzal s sebou několik Achařanů a Ravensbund'anů, a když sesedl, snesli se za užaslého šepotu norských a tarantaiských mužů z nebe Hvězdný poutník, Bystrozrak Železný spár a Pěnice.

„Tekawai si necháme na později,“ pošeptal Axis ravensbundsckému veliteli, když vstoupili do stanu. „Možná budeme mít dnes v noci co oslavovat.“

Uvnitř stanu panovaly chlad a šero a Axis musel několikrát zamrkat, aby jeho oči přivykly. Po straně stál Ysgryff, tmavovlasý, pohledný muž asi o patnáct let starší než Axis. Oblečený byl do hedvábné brokátové tuniky a kalhot. No, aspoň není oděný do války, pomyslel si Axis, když se uklonil. Po Ysgryffově levém boku stál Greville. Byl to obtloustlý starý muž s bledou pletí, ale jasnýma

modrýma očima, kterým nic neuniklo. Pozdravil Axise stejně chladně jako Axis jeho. O kus dál ve stanu stála Embeth s několika muži, jejichž oděv naznačoval, že se jedná o vojenské velitele baronů.

Axis vešel hlouběji do stanu a ze stínů v zadní části vystoupila žena. Vypadala křehce a nadpozemsky, měla světle zlaté vlasy a porcelánovou pleť. Její šaty přísným střihem a černou barvou prozrazovaly, že drží smutek.

„Judith!“ Tentokrát se Axis uklonil uctivěji. Byli Nor a Tarantaise potenciálními spojenci, o nichž se Judith zmínila v dopise?

„Axisi.“ Chladně se usmála a kývla.

Baron Ysgryff postoupil vpřed. U všech bohů, Axis vypadá skutečně dobře, pomyslel si a s obdivem si prohlédl jeho tuniku a plášť. Očima zachytil pohled tmavovlasé ženy za Axisovými zády, usmál se na ni a mrkl. No! Má vkus. Vybral si Ysgryffovu krajanku! Ysgryff se na ni dlouze zadíval. Proč mu její tvář připadala tak povědomá? Proč mu její oči vyvolávaly v mysli vzpomínky na dětství? A na ten smích...

„Axisi,“ řekl přívětivě, odtrhl oči od norské ženy a zvědavě si prohlédl Ikarii. Nikdy by ho nenapadlo, že je před smrtí spatří – a jeden z nich byl zaklínač! „Prosím, posaďte se.“ Ysgryff mávl rukou na polštáře rozházené po plátěné podlaze stanu a skupině trvalo asi minutu či dvě, než se pohodlně usadila.

„Takže,“ řekl Axis nakonec. „Přišli jste, abyste se ke mně připojili.“

„No,“ odvětil Ysgryff. „To je možná trochu přehnané, Axisi. Přišli jsme, hm, vyjednávat. Budu k tobě upřímný. Greville ani já nemáme zájem stát ve tvém sporu s Borneheldem na straně poraženého. Judith nás přesvědčila, že tvá věc je nejen spravedlivá, ale že máš také větší šanci uspět.“

A tady je zakopaný pes, pomyslel si Axis hořce. Spravedlnost má s celou věcí jen málo do činění. Ysgryff si prostě chtěl být jist, že podpoří vítěze.

„Takže,“ pokračoval Ysgryff. „Napadlo mě, co Grevillovi a mně nabídněš, pokud se k tobě připojíme.“

Axis na něj ledově pohlédl. „Kromě vašich životů?“

Ysgryff ucouvl. Axisova slova ho rozzlobila. „Našich životů? Zacházíš příliš daleko, Axisi!“

„Možná jsi neslyšel o tom, co potkalo hraběte Burdela, Ysgryffe. Burdel se mi chtěl postavit. A takhle dopadl.“ Axis mávl rukou a v prostoru mezi nimi se objevil obrázek Burdela a jeho synů, nahých a umírajících na křížích před hradbami Arcenu.

Ysgryff zbledl, nejen nad smrtí Burdela, nýbrž i nad ukázkou Axisovy moci.

„Nemysli si, že ti ukazuji nepravdu, Ysgryffe,“ řekl Axis tiše. „Jsem si jist, že tví zvědové potvrdí, co jsi právě viděl.“

„Dobyl jsi Arcen?“ zeptal se Ysgryff. Prsty si pohrával se střapci polštáře. Axis byl silnější, než si představoval. No, to bylo jen dobře. On i mnozí ostatní čekali na tohoto muže a tento okamžik velmi, velmi dlouho.

„Arcen se přidal na moji stranu bez boje, Ysgryffe. Skarabost a Arcness jsou mé. Pokud mě donutíš, abych se tvými naleštěnými vojáčky probojoval, udělám to. Možná mě pár dní zdržíš, ale nic víc.“ Axisův hlas ztvrdl. „Nepřišel jsem se s vámi dohadovat, Ysgryffe, Greville. Přišel jsem prostě přijmout vaši pomoc. To vy se musíte rozhodnout, zda se ke mně připojíte, či ne.“

Ysgryff sklopil zrak, ale Greville dál hleděl Axisovi do očí. Očekával, že jim Axis padne k nohám vděčností za to, že se odhodlali s ním vyjednávat. Očekával, že si na něm vymůže značné ústupky, obchodní dohody nebo možná území, které by si mezi sebou rozdělili. Nepočítali s Axisovou sebejistotou ani s jeho nezpochybnitelnou mocí. Měl už na své straně Ikarii a Ravensbund'any. A pokud se Axisovi podařilo obsadit Skarabost a Arcness, bezpochyby se mu totéž podaří s Tarantaise a Norem.

„Pánové,“ pronesla Judith do ticha, když Greville také sklopil zrak. „Mám informace, které vám možná rozhodování ulehčí.“ Až na Faraday neřekly s Embeth ještě nikomu o Priamově posledním přání ani o svém podezření ohledně jeho smrti. „Nemám žádné důkazy, ale věřím, že Priama zavraždili. Pravděpodobně za celou věcí stojí Borneheld a Seneschal.“

Všichni ve stanu vytřeštili oči a přestali dýchat. Borneheld zavraždil strýce? Axis byl nejméně překvapený ze všech. Viděl, jak Borneheld zavraždil Volného páda.

„Když umíral, Axisi,“ Judith se zhluboka nadechla, „jmenoval tě Priam svým nástupcem. Axisi, máš právoplatný nárok na acharský trůn a já jsem připravená to odpřísáhnout na jakoukoli svatou relikvii.“

„Axisi,“ řekla Embeth. „Ty jsi právoplatný král Acharu. Borneheld je uchvatitel. A nejen uchvatitel, ale také vrah. Současná královna Faraday je rovněž připravena přísahat, že Borneheld Priama zavraždil.“

Pokud si Judith myslela, že Axis bude vděčný, že ho Priam konečně uznal, zažila stejné zklamání jako Greville.

„Priam mě odmítal přijmout dlouhých třicet let,“ řekl Axis drsně. „Opravdu si dal s uznáním mé osoby a krve na čas. A zaplatil za to.“

Judith sklonila hlavu. Axis měl právo být zahořklý.

„Ale i přesto,“ pokračoval Axis laskavěji, „ti děkuji za tvá slova a za podporu. Lituji, že jsi ztratila manžela tak krutým způsobem.“ Axis věděl, že se Priam s Judith milovali. Teď nebyla vhodná chvíle přiznat, že by stejně klidně vyhlásil válku Priamovi, kdyby se mu postavil do cesty místo Bornehelda.

Axis se obrátil zpět k Ysgryffovi a Grevillovi. „No?“

Ysgryff výmluvně pokrčil rameny a obrátil kouřově modré oči od Grevilla k Axisovi. Axis si uvědomil, že mají úplně stejnou barvu jako Azhuřiny. „Pak ti tedy pomůžeme, Axisi.“

„Vítám vás ve svých řadách, pánové,“ řekl Axis. „Zatím jsem jednoho hraběte zbavil majetku a druhého popravil. Jsem rád, že mohu hovořit s pány dvou provincií, kterým zůstanou nejen pozemky, ale také životy.“

Ysgryff s Grevillem vycítili skrytou hrozbu. Neopovažujte se mě zradit, jinak přijdete o obojí, o země i o život.

Axis si všiml jejich reakce. Dobře. Pochopili.

„Ale jednání ještě neskončilo,“ řekl a překvapil tak Ysgryffa i Grevilla. „Jsem připraven udělit vám jisté výsady. Výlučné právo na obchod s Koroleasem, Ysgryffe?“

Ysgryffova tvář se rozjasnila. On i jeho provincie budou bohatší, než se zdálo. „Děkuji ti, pane,“ řekl a použil uctivé oslovení.

Axisovi zacukaly rty. Kdo kdy řekl, že se úcta nedá koupit? „Greville, ty bys asi ocenil výlučné právo na rybolov v Široké zátocě, není to tak? A právo na kontrolu obchodu s obilím ve východním Acharu?“

Byla to stejně bohatá nabídka, i když Greville mohl Axisovi nabídnout mnohem méně zbraní i mužů než Ysgryff. „Štědrá nabídka, pane,“ řekl Greville opatrně. „Možná až příliš. Nechápej má slova špatně, ale zaráží mě, proč jsi tak štědrý, když jsi dal jasně najevo, že jsi mohl mě i Ysgryffa připravit bez větších problémů o život.“

Axis přikývl. „Možná máš právo být podezřívavý, Greville. Pánové, asi víte, že neusiluji jen o Achar, ale toužím sjednotit tři národy: Achařany, Ikarii a Avar.“

„Slyšeli jsme o tom,“ řekl Greville ještě opatrněji. Judith a Embeth se o tom doslechly od Faraday a pověděly oběma baronům o Proroctví a o jeho důsledcích.

Ysgryff na Axise nehybně hleděl.

„Mým cílem je obnovení starého Tencendoru, země, ve které by všechny tři národy mohly opět žít v harmonii. Ikarii a Avar se odstěhují na jih, na území, které dnes patří Acharu, a obávám se, pánové, že ztratíte velkou část svého území.“

Oba baroni přimhouřili oči a Axis rychle pokračoval. „Připomínám vám, že jste získali práva na rybolov a obchod s obilím,“ řekl. „Tyto výsady udělají z vás i z vašich lidí boháče. Můžete si dovolit ztratit kousek území – a mohu vás ujistit, že vás zbavím jen pustin a obtížných částí země.“

„Pověz nám, Axisi,“ řekl Greville, naklonil se vpřed a zadíval se na Axise bystrýma modrýma očima. „Co přesně ztratíme... a proč?“

„Zatím jsem mluvil jen já,“ řekl Axis. „Myslím, že je na čase, abych představil svého otce, Hvězdného poutníka Úsvita, zaklínače a ikarijského prince.“

„Princ“ nebyl titul, který Ikarii obvykle používali, ale baroni mu rozuměli a zhruba popisoval královský původ Hvězdného poutníka.

Když Axis představil Hvězdného poutníka jako svého otce, povytáhli muži obočí. Takže tohle byl Rivčín milenec? Tenhle muž udělal ze Searlase paroháče a vystavil ho posměchu celého Acharu?

Hvězdný poutník si zvědavosti mužů všiml a naklonil hlavu na stranu. Tohle byli tyrani, kteří vypudili Ikarii a Avar před mnoha pokoleními z posvátných zemí?

„Ikarii a Avar cítí hluboké pouto k jistým částem země, kterou dnes nazýváte Acharem,“ začal a přesunul pomalu pohled od jednoho k druhému. „Avarský les Avarinheim se kdysi táhl až k Široké zátocě a

můj lid žil roztroušený po velké části jižního a východního Acharu. Ale neočekáváme, že nám přenecháte všechnu obdělanou zemi, ani bychom to nežádali.“

Axis věděl, že se Hvězdný poutník dlouho radil s Raumem a nakonec dospěli k dohodě, která by neměla zneprátnit mnoho Achařanů.

„Avar si přejí v určitých oblastech znovu vysadit les,“ pokračoval Hvězdný poutník. Axis potlačil úsměv. I když v tom Hvězdný poutník nebyl nejlepší, prodchl svá slova Písni harmonie. Jitřenka by byla pyšná, pomyslel si Axis. Vodní hudba je pro tebe velmi obtížná, ale přesto ji používáš tak účinně.

„V části východního Skarabostu, východního Arcnessu a,“ Hvězdný poutník se na okamžik odmlčel, „ve velké části Tarantaise.“

Aha, kývl Greville, už se nedivím, že je mi Axis ochotný udělit tolik výsad. Ale také měl pravdu, když říkal, že bude chtít jenom pustiny a obtížná území. A netvořily většinu Tarantaise širé, ale neužitečné travnaté pláně? Možná mi práva na rybolov a obchod s obilím ztrátu území vynahradí.

„Také bychom rádi získali Kapradinové pahorky, ale to se žádného z vás netýká.“ Hvězdný poutník se rozhlédl, usmál se a Embeth s Judith dokázaly na krásu a mužnost, která z něj náhle vyzářovala, jen zírat. Není divu, že mu Rivkah, necht' odpočívá v pokoji, podlehla.

Úsměv Hvězdného poutníka se rozšířil, až zasáhl i oba barony. „A teď sedíme mezi hrobkami našich nejctěnějších talonů zaklínačů neboli králů. Je to pro nás velice posvátné místo, nad kterým bychom rádi získali kontrolu. A také nad pásem území vedoucím k Lesu mlčenlivé ženy a jeho okolí. Greville, budeš souhlasit se ztrátou dvou třetin svého teritoria za výsady, které ti můj syn udělil?“ Hvězdný poutník se nezmínil o Hvězdné bráně. Nebylo nutné, aby baron věděl, co jim leží pod nohama.

Greville se zamyslel. Výsady rybolovu a obchodu s obilím mu víc než vynahradí ztrátu území, která Hvězdný poutník požadoval pro svůj lid a Avar. A v severních a východních částech země žilo tak málo lidí, že se téměř nikdo nebude muset stěhovat. Většina obyvatel sídlila u Tare a na jihozápad od hranice mezi Tarantaise a Norem. Zhluboka se nadechl. Kromě toho mu Axis nemusel nabídnout vůbec nic. Mohl mu země prostě vzít.

„Souhlasím a přijímám,“ řekl pevně, naklonil se vpřed a nabídl Hvězdnému poutníkovi ruku. „Můžete si vzít území, která požadujete.“

Hvězdný poutník s úlevou potřásl Grevillovi rukou. Chtěl stejně jako Axis, aby se Achařané vzdali území dobrovolně, aby k tomu nemuseli být přinuceni.

„A za výsadní právo na obchod s koroleanskou říší asi budeš chtít většinu Noru, co?“ řekl Ysgryff suše, ale zjevně si dělal starosti. Nor byla mnohem bohatší a hustěji osídlená provincie a Ysgryff si nebyl jistý, jestli se mu chce předat velkou část *svého* území Ikarii a Avar.

Úsměv Hvězdného poutníka povadl. „Od Noru bych žádal jen jedinou věc, Ysgryffe.“

Ysgryff povytáhl tázavě obočí.

„Hnízdo pirátů.“

Ysgryffovi se jen s vypětím všech sil podařilo udržet zavřená ústa. Axis byl ochotný přepustit Ysgryffovi bohaté obchodní výsady za kus piráty zamořené skály v moři? Jaké poklady ostrov podle Axise ukrýval? Co o ostrově *věděl*?

„Žádné ukryté poklady, Ysgryffe,“ řekl Axis tiše a na Ysgryffově tváři se při další ukázce jeho moci a schopností objevil nadšený výraz. U všech posvátných bohů! *Opravdu* nadešel čas!

„Žádné poklady, jen jedno z nejposvátnějších míst ikarijského lidu. Hvězdný poutníku?“

„Známe ho pod jménem Ostrov mlhy a paměti, Ysgryffe. Kdysi na něm stával Hvězdný chrám a my věříme, že pod nánosy pirátské špíny ještě stále leží jeho ruiny. Rádi bychom ostrov získali zpátky a znovu chrám postavili.“

Ysgryff zbledl a jen obtížně popadal dech. Hvězdný poutník a Axis přemýšleli, jestli za jeho reakci může odhalení, že Hnízdo pirátů ukrývá ikarijský chrám.

Oba se mýlili.

Ysgryff se zhluboka nadechl a narovnal ramena. Odvahu, Ysgryffe, pomyslel si, je na čase vystoupit ze stínů. Je na čase, aby tisíc let klamů a tajemství skončilo. Nastal *správný* čas, je to *správný* muž.

„Chrám stále stojí,“ řekl a nyní vypadali šokovaně Hvězdný poutník a jeho syn. „Piráti se ho ani nedotkli.“ Dokud se o chrámu nezmínil sám Hvězdný poutník, byl Ysgryff odhodlán neporušit kód mlčení, který Hvězdný chrám chránil. Slyšel o něm už jako dítě a poprvé ho

navštívil jako chlapec. A teď se o něm poprvé zmínil před nezasvěcenou osobou.

Oči Hvězdného poutníka zalily slzy. V něco takového ani nedoufal. Ale Ysgryff ještě neskončil.

„Za posledních tisíc let to byl Nor, kdo v chrámu udržoval devět kněží, Hvězdný poutník. Stále se prochází po stezkách Chrámové hory. Knihovna stále obsahuje prastaré svitky a pergameny. Hvězdná báh stále chrání představenou...“

Azhure, která seděla zapomenutá ve stínech za Axisem, se otřásla, jako by její duši sevřely ledové prsty vzpomínek. Zdálo se jí, že slyší, jak se o vysoké útesy tříští vlny.

Báh... Báh!

Azhure? Azhure? Jsi to ty?

Co se stalo v bání? Odvrátila se, protože jí do očí vyhrkly slzy.

„...a cesta se stále táhne rovná a zastíněná k Hvězdnému chrámu. Hvězdný tanec stále zní zahradami a rozléhá se prázdnou ikarijskou Aulou.“

Hvězdný poutník nemohl uvěřit tomu, co slyší. Stojí snad celý chrámový komplex? A Ysgryff? U hvězd, vydechl Hvězdný poutník, Ysgryff a pravděpodobně všichni obyvatelé Noru toho o Ikarii věděli zřejmě mnohem víc, než Seneschal tušil.

Rozsah Ysgryffových vědomostí o komplexu na Chrámové hoře, a obzvláště o devíti kněžkách, šokoval všechny přítomné Ikarii, nejen Hvězdného poutníka. Samotní Ikarii se jen zřídka o kněžkách Hvězdného řádu vůbec zmiňovali.

I Axis o nich jen zaslechl. A přesto o nich norský baron hovořil, jako by znal důvěrně všechna ikarijská tajemství.

„Nemyslete si, že *všichni* Achařané zapomněli na staré tradice. Dokonce i má nejstarší sestra byla jistou dobu jednou z kněží. Hvězdný poutník, kdybys o Ostrov mlhy a paměti požádal, dal bych ti ho třeba zadarmo. Ale teď,“ Ysgryff se zazubil na Axise, „ovládám nejbohatší obchodní stezky v Acharu.“

Axis se chabě usmál. Nikdy nepodceňuj nepřítele, Axisi, řekl si. A ani spojence.

„Ale budu velkorysý.“ Ysgryff se velice dobře bavil. „Za obchodní výsady jsem ochotný požádat piráty, aby dovolili Ikarii přistát na ostrově.“

A přesto, pomyslel si Ysgryff, pohlédl Axisovi do očí a doufal, že mu Axis stále čte myšlenky, se budu smát naposled, protože úkolem pirátů na Ostrově mlhy a paměti bylo chránit Hvězdný chrám před Seneschalem. Žádný seneschalský bratr by na ostrov nikdy nevstoupil, když by věděl, že pravděpodobně skončí v nějakém pirátském kotli.

„Jsem si jist, že se Ikarii o ostrov s piráty rádi podělí, Ysgryffe,“ řekl Axis a jeho úsměv se zcela vytratil. Ošklivě toho muže podcenil. Skutečnost, že Ysgryff ikarijské posvátné místo chránil, v něm vzbudila velkou pokoru. „Koneckonců jim prokázali velkou službu.“

Hvězdný poutník se k synovi obrátil a zvláště se na něj zadíval.

* * *

Ten večer byl jedním ze šťastnějších období pochodu na jih. Na otevřeném prostranství byly rychle vztyčeny další stany a vojáci odkoupili od kolemjdoucího pasáka několik býčků, které pak porazili a opekli na ohni. Baroni i Axis pozvali na hostinu velitele a další zástupy hostů, aby se stali svědky podepsání dohody, která vracela tolik posvátných území zpět Ikarii a Avar.

Je to velmi šťastná událost, pomyslel si Axis, když přidal pod smlouvu svůj podpis. Jediným prostým podpisem následníka acharského a ikarijského trůnu bylo odčiněno tolik hořkosti a nenávisti, které vyvolaly války Sekery a následných tisíc let. Ikarii se mohli začít stěhovat na jih a Axis doufal, že Avar je budou následovat. Samozřejmě v čele s Přítelem stromů, který je povede.

Jediné, co teď musím udělat, povzdychl si Axis, když podal pero zahalenému Raumovi, je porazit Bornehelda a Gorgaela.

Axis Rauma požádal, aby podepsal smlouvu za Avar. Raum plakal úlevou, když mu Hvězdný poutník s Axisem oznámili, že Avar budou moci znovu zasadit tolik starých lesů. Ty se kdysi táhly až k Nordře, ale Raum věděl, že by bylo nereálné požadovat, aby se Achařané vzdali tak úrodné půdy, proto navrhl kompromis. Lesy se budou jednoho dne táhnout východním Acharem až k Široké zátocě a na západ ke Kapradinovým pahorkům a Lesu mlčenlivé ženy. Bude to stačit, pomyslel si Raum a podepsal smlouvu jako druid, skákajícím jelenem, a člen Klanu ducha stromu, dvěma propletenými větvemi.

Jako další připojili podpisy baroni. Ysgryff si vzal pero od Rauma a rozmáchle se podepsal. Potom podal brk Grevillovi, který neváhal přidat podpis ke smlouvě, která z něj i z jeho lidí udělá díky rybolovu a obchodu s obilím boháče.

Jakmile všichni dohodu a její kopii podepsali, pomohl Ho'Demi manželce Sa'Kuyi s vážným výrazem podávat tekawai.

Axis počkal, až i Sa'Kuya měla svůj šálek, pak pozvedl tekawai k přípitku. „Na Tencendor,“ řekl. „Kéž všechny budoucí problémy vyřešíme stejně prostě a přátelsky jako tento.“

„Na Tencendor,“ zvolal shromážděný dav, jedním douškem vypil tekawai a poněkud hrubě sáhl po něčem alkoholickém.

Ho'Demi a Sa'Kuya se usmáli a posbírali šálky. Ocitli se ve společnosti skutečných divochů.

A potom se věnovali zábavě.

Pokud si Embeth s Judith myslely, že už žádný další šok nezažijí, hluboce se mýlily. Zrovna spolu hovořily v koutě hlavního stanu, když se k nim přiblížila pohledná žena středního věku s asi šesti či sedmiměsíčním dítětem v náruči.

Judith k ní zmateně vzhlédla. Ženina tvář jí připadala povědomá.

„Judith.“ Žena se usmála a Judith se zamračila. Cizinka se chovala až příliš důvěrně!

„Copak si na mě nepamatuješ, Judith?“ zeptala se žena. „Nevzpomínáš si, jak jsme jako děti kradly kuchařům v carlonském paláci broskve? Jak jsme za úsvitu honily po nádvoří holuby?“

„Rivko!“ vydechla Judith, protože nemohla uvěřit tomu, že její nejlepší přítelkyně z dětství, kterou tolik let považovala za mrtvou, stojí nyní před ní.

Rivkah se usmála a krátce Judith objala. Když ustoupila, dobře si druhou ženu prohlédla. Judith vypadala bledě a křehce, kůži měla tenkou a průsvitnou. Vždy byla velmi jemná, ale nyní se zdálo, jako by byla jen snovým obrazem, který zažene i nejslabší závan větru.

Rivčina přítomnost Judith zmohla. Tiše se rozplakala a vztáhla k ní ruce, jako by nedokázala uvěřit tomu, že je Rivkah skutečná, dokud se jí nedotkne.

„Tiše,“ řekla Rivkah. „Axis měl něco říct. To od něj bylo nedbalé. Judith, je mi tak nevýslovně líto, že Priam zemřel.“

„Byl to nejen můj manžel, ale také tvůj bratr,“ pronesla Judith uslzeně. „Obě jsme utrpěly velkou ztrátu.“

Rivkah chvíli mlčela, a když opět promluvila, hlas jí ztvrdl. „Axis říká, že z jeho smrti viníš Bornehelda.“

Judith k ní vztáhla roztřeseně ruku. „Ach, Rivko, tak snadno zapomínám, že Borneheld je tvůj syn. Já... nechci tím říct...“

Rivkah se ihned zatvářila zkroušeně. „Judith, nekárám tě za to, že obviňuješ Bornehelda. Odloučila jsem se od syna, sotva opustil mé lůno. Nemám v úmyslu se s ním sbližovat ani se k němu znát. Zнала jsem dobře jeho otce, proto bych se vůbec nedivila, kdyby Borneheld skutečně vraždil, aby získal trůn. Zabil mi bratra a tobě manžela, Judith, a to mu nikdy neodpustím. Nedělej si starosti s jeho obviněním.“

Judith s Rivkou začaly hovořit o starých přátelích a Embeth bloumala očima po místnosti. Bylo tak zvláštní ocitnout se v této společnosti. Místnosti dominovali Ikarii, kteří svojí mimořádnou krásou, elegancí i křídly neustále přitahovali její pozornost. Ale především ji zaujali mužští Ikarii. Muži jako Hvězdný poutník, který si všiml, že se na něj dívá, a zatvářil se tak vědoucne, až se jí podlomila kolena. Nebylo těžké uhádnout, po kom Axis zdědil svoji přitažlivost. Rychle se odvrátila, ale ikarijský zaklínač znovu přivábil její pohled. Stále na ni hleděl.

Embeth zavřela oči, sevřela ruce u boků v pěst a pokusila se zlomit kouzlo, kterým ji opředl. U Artora, Ikarii způsobí na dvoře s uvolněnými mravy hotové boží dopuštění. Když oči opět otevřela, zjistila, že se Hvězdný poutník odvrátil. Hned se jí dýchalo lehčeji. Všimla si, jak se Belial laskavě usmívá na asi sedmnácti či osmnáctiletou norskou dívku, která s ním živě hovořila. Měla na sobě jasně rudé šaty z jemné vlny, které zdůrazňovaly její světlou pleť, modré oči a černé vlasy. Když se u něj zastavil Magariz, vzal Beliala za paži a ukázal na skupinku vojáků a velitelů spárů o kousek dál, zavrtěl Belial hlavou, vysmekl se mu a přistoupil k děvčeti blíž. Embeth povytáhla obočí. Dával snad přednost společnosti mladé dívky před kamarády ve zbrani?

Embethinu pozornost upoutalo tiché cinkání. Dostavilo se mnoho Ravensbund'anů, někteří přišli i s manželkami, a Embeth je dlouho uchváceně sledovala. Jejich tváře byly různě tetované, ale čela všech

zdobilo zářící slunce. Embeth napadlo, jak oddaní musí Ravensbund'ané Axisovi být, když se ozdobili jeho znakem. Jejich černé vlasy se modře a zeleně leskly, jak se svit lamp odrážel ve sklíčcích mezi copy a komnatou se rozléhal jejich šepot a tiché zvonění. Za Ravensbund'any stáli tři muži, prý Strážci, o nichž se zmiňovalo Proroctví. Embeth je zvědavě pozorovala, protože hovořili s baronem Ysgryffem, jako by byli staří přátelé.

Embeth zahlédla Axise a chvíli se dívala, jak se pohybuje davem. Norka mu byla neustále po boku, hovořila a smála se nejen s Axisem, ale také s většinou lidí, s nimiž promluvili. Oblékla se do černého, prostě střiženého hávu s hlubokým výstřihem, který obepínal její štíhlou postavu. Vlasy jí padaly volně na záda. Vypadala skutečně úžasně. Pravá Norka, pomyslela si Embeth a odmítla si přiznat, že na ni hoře žárlí.

Neuvědomila si, že Belial, který stál kousek stranou, se od pohledné mladé Norky odvrátil a ustaraně se na ni zadíval. Septem se norské dívce omluvil a pomalu si začal klestit cestu k Embeth. Dívka za ním hleděla, a jak se Belial vzdaloval, její tvář ztrácela na jas.

V tutéž chvíli se Azhure otočila a všimla si, že na ni Embeth hledí. Usmála se, dotkla se Axisovy paže a omluvila se mu, potom se rovněž vydala přes místnost k Embeth.

„Ale, Rivko, co to dítě?“ zeptala se Judith nakonec a Embeth se otočila zpět k ženám. Dítě bylo velmi pěkné, mělo kypré bledé tvářičky a kštici černých kudrlin. Kouřově modré oči je vážně pozorovaly.

Rivkah se usmála. „Judith, Embeth, ráda bych vám představila svého vnuka Caeluma.“

Embeth se bolestivě rozbušilo srdce. Nepotřebovala nadpřirozené schopnosti, aby poznala, kdo dítě zplodil.

Azhure se k nim se zašustěním hedvábí připojila a Rivkah se otočila a podala jí Caeluma, který se při pohledu na matku začal vrtět a smát. „A tuto ženu považuji za dceru. Azhure.“

Embethin nepřijemný pocit zesílil. Získala si srdce Axise i jeho matky.

„Ráda tě poznávám, Azhure,“ řekla Judith.

„Jsi Axisova manželka?“ zeptala se Embeth.

„Ne, nejsem. Ale *jsme* milenci,“ řekla Azhure chladně. Věděla, kdo Embeth je a kým byla. „A Axis se nezdráhá ke *mně* přiznat.“

Embeth se nad zdůrazněným slovem ostře nadechla. Oči se jí vztekale zaleskly, ale než stačila odpovědět, přistoupil k nim Belial a položil jí ruku na paži.

„Azhure,“ řekl, „Axis by jistě ocenil, kdybyste se k němu s Caelumem připojili, když teď hovoří s baronem Ysgryffem.“

Azhure ztuhle kývla. „Omlouvám se, Embeth,“ řekla. „Moje poznámka byla nevhodná.“ Odešla.

„Nenech se oklamat jejím norským vzhledem, Embeth,“ řekl Belial tlumeně. „Znamená pro Axise víc, než tušíš.“

Embeth sklopila zrak. Azhure se připojila k Axisovi a on se otočil a pohlédl na ni s takovou láskou, že pocítila bolestivé bodnutí vzpomínek. Ganelon se na ni kdysi láskyplně usmíval, ale Axis nikdy. Axis jí nabídl přátelství, ale nic víc.

„Byla jsem blázen, Beliale. Pojď a pověz mi, co jsi v posledních dvou letech dělal.“

* * *

Baron Ysgryff vzal Azhure za ruku, hluboce se uklonil a usmál se na ni.

„Jsi má krajanka, Azhure,“ řekl. „Když jsi dnes odpoledne vstoupila s Axisem do stanu, věděl jsem, že mu nedokážu nic odmítnout. Takové kráse prostě nemohu odolat.“ Pootočil se k Axisovi, ale stále nepustil Azhuřinu ruku. „Je tvou nejnebezpečnější zbraní, Axisi. Dobře ji využij a nepřátelé ti padnou k nohám.“

Axis se zasmál. „Jsi skutečný dvořan, Ysgryffe.“

Azhure se laskavě usmála. „Má matka byla Norka, barone, ale já se narodila a vyrostla v severním Skarabostu.“

„Tvá matka?“ Ysgryff pozvedl obočí. „Ztratila ses nám v severním Skarabostu? Prosím, pověz mi její jméno. Možná jsem ji znal.“

Po Azhuřině obličeji přelétl rozčilený výraz. Vytrhla ruku z Ysgryffova sevření. „Zemřela, když jsem byla ještě velmi malá,“ vykoktala s bledou tváří. „Nevzpomínám si na její jméno.“

Axis objal Azhure kolem pasu. Její reakce mu dělala starosti. Proč tvrdila, že matka zemřela? Doslechla se snad, co se s matkou stalo poté, co utekla s milencem?

„Azhure, omlouvám se, pokud tě má otázka rozrušila,“ řekl Ysgryff rychle. „Prosím, přijmi moji opožděnou soustrast. Podle tvé krásy musela být skutečně nádherná.“

Azhure se uvolnila a do tváře se jí vrátila barva. „Ano,“ řekla. „Byla velmi krásná.“ Do očí jí vstoupil zasněný výraz. „Hovořila se mnou o mnoha věcech.“

„O vzdálených, cizích krajích? O mořích, vlnách a dlouhých plážích?“ Ysgryffův hlas zněl podivně naléhavě.

„Ano. Spatřila v životě mnoho krásných věcí.“

„A co ti o nich pověděla, Azhure? Co ti ukázala?“

„Květiny,“ řekla Azhure zvláště mdlým hlasem. „Mnoho květin. Měsíčice. Ano. Měla je velmi ráda. A lov... a... měsíční svit... a báh...“ zašeptala. „Báh. Pamatuji si báh.“

Axis na Ysgryffa zmateně pohlédl a objal Azhure pevněji kolem pasu. Vypila snad příliš mnoho vína?

Azhure zamrkala, když ucítila stisk Axisovy paže. „Ach, Ysgryffe, je to už tak dávno. Nevzpomínám si. Její příběhy se ztratily v mlze paměti.“

Stejně jako její jméno, pomyslel si Ysgryff. Její jméno. Všechny kněžky přišly o jméno, když složily závěrečný slib. Ale co dělala jedna z devíti v severním Skarabostu? *A která z nich to byla?* Ysgryff se rozhodl, že se při první příležitosti pozeptá v Hvězdném chrámu. V tu chvíli však před ním stála svatá dcera. Musí zjistit, kolik je jí let, to by pátrání zjednodušilo.

„Hodně jsi toho ztratila, Azhure. Možná by tě potěšilo, kdybych ti vyprávěl o matčině domovině?“

„Byla bych nadšená,“ řekla Azhure. „Prosím, pověz mi o Noru. Často jsem přemýšlela, jaký matčin lid asi je.“

Není divu, že Axise tolik uchvátila, pomyslel si Ysgryff. Ví, co v ní získal? Tuší, jak ho bohové obdarovali?

Očividně ne, jinak by ani na okamžik neváhal a oženil se s ní.

Ysgryffovy oči často zalétly k dítěti v Azhuřině náruči. Fascinovalo ho stejně jako matka. Byla to skutečně magická rodová linie.

Borneheld se zatím v Carlonu dobře bavil. Seděl před ním koroleanský velvyslanec, který byl stejně hubený jako pero, jež držel v ruce. Tmavýma očima si pročítal řádky na listu před sebou.

„Kde to mám podepsat, pane?“

„Tady.“ Borneheld ukázal prstem. „A tady.“

Vyslanec se netečně podepsal, potom podal pero Borneheldovi a díval se, jak acharský král připojil svůj podpis k dokumentu. Jeho spěch byl téměř neslušný.

Jakmile Borneheld dopsal, opřel se s hlubokým pocitem míru a jistoty. Jen ať Axis přijde, pomyslel si, jen ať přijde a vidí, jaké překvapení jsem mu připravil. „Kdy začne císař posílat jednotky, velvyslance?“

„Většina už čeká na nalodění, pane,“ řekl vyslanec. „Měly by tady být do dvou týdnů.“

Právě včas, pomyslel si Borneheld, právě včas. Smlouva s koroleanským velvyslancem ho stála mnoho námahy, ale císař mu slíbil posily, které mu pomohou dobýt jeho zemi zpět.

„Ještě víno?“ zeptal se zdvořile, i když jen nerad plýtval dobrým vínem na takového prostáčka. „Je té nejlepší kvality.“

50

Sen mlčenlivé ženy

Nastal poslední týden měsíce sklizně a Axisovi zbývalo už jen osm týdnů na to, aby splnil svoji část dohody se strážkyní brány. Axis byl den ode dne podrážděnější, protože si uvědomoval, jak málo času mu zůstává. Ale jeho armáda se tak rozrostla, že už se nemohla pohybovat tak rychle jako dříve Axisovi Sekerníci. Zatímco vojsko rozbíjelo tábor na jih od Lesa mlčenlivé ženy, Axis vzpomínal, jak Sekerníkům stačily pouhé tři dny na to, aby překonali vzdálenost mezi Lesem mlčenlivé ženy a mohylami. Třicet jedna tisíc vojáků potřebovalo dnů devět.

Axis si povzdychl a zahleděl se na Les mlčenlivé ženy. Nijak neprotestoval, když se otec, babička a další ikarijští zaklínači rozlétni toho rána do lesa. V Lese mlčenlivé ženy nemělo Ikarii co ohrozit, zato se v něm nacházela spousta fascinujících věcí. Přesto však s nimi poslal tři perutě ikarijské letky. Axise neskonale překvapilo, když Ogden s Veremundem odpověděli na otázku, zda chtějí les také navštívit, jen pokrčením ramen. Jednoho dne se prý do Lesa mlčenlivé ženy vrátí, ale ne dnes. Raum se na les ze stínů kápě toužebně zadíval, ale když se ho Axis zeptal, zda by se nechtěl projít mezi stromy, jen zavrtěl hlavou, odvrátil se a řekl: „Později.“

Axis se zadumaně vydal ke svému stanu. Jeho vztah s Azhure byl s tím, jak se blížili ke Carlonu a k Faraday, stále napjatější. Od chvíle, kdy opustili mohyly, se Azhure každou noc zachumlala s Caelumem

do přikrývek a obrátila se k Axisovi zády. Jednou v noci jí Axis položil ruku na rameno a pošeptal jí do ucha: „Nesnaž se mě vyloučit ze svého života, Azhure. Nenechám tě jít.“

Dlouho mlčela a Axise napadlo, že předstírá spánek. Ale nakonec promluvila. „Žijeme spolu už skoro rok a každý den se do tebe trochu víc zamilovávám. Nediv se mi, že se teď, když se blížíme k Faraday, snažím smířit s myšlenkou, že tě ztratím.“

„Neztratíš mě...“ začal Axis, ale Azhure se převrátila na záda a zahleděla se mu do očí.

„Ztratím tě ve chvíli, kdy Borneheld zemře, Axisi. Bez ohledu na tvé vyznání lásky mě jednoho dne opustíš pro Faraday, vím to. Odpusť, Výsosti, když se čas od času oddám sebelítosti.“

Překulila se zpět ke Caelumovi, odhodlaně zavřela oči a odmítala reagovat na Axisovo hlazení a láskyplná slova.

Zatraceně! zaklel Axis a opatrně překročil lana a stanové kolíky. Možná by bylo lepší, kdybych ji opravdu nechal jít! Ale už ve chvíli, kdy mu ta myšlenka probleskla hlavou, věděl, že to neudělá. Ne když se mu uhníždila tak hluboko v duši.

Na Les mlčenlivé ženy padala noc a Kotlíkové jezero začalo vřít. Stoupala z něj tmavě zlatá mlha a nesla se stromy směrem k táboru armády Axise Úsvita.

* * *

Pozdě v noci Axis náhle otevřel oči. Dlouho jen ležel na zádech, hleděl na tmavé plátno stanu nad sebou a naslouchal Azhuřinu hlubokému dechu.

Nebyl si jistý, jestli sní, nebo je vzhůru.

Nakonec se vykulil z přikrývek a vstal. Napadlo ho, že by měl probudit Azhure, protože se mu zdálo, že se stane něco podivného, ale nakonec si to rozmyslel. V poslední době vypadala unaveně a přepadle a potřebovala si odpočinout.

Axis sklonil hlavu a odsunul stranou chlopeň stanu. Táborem se nesla hustá zlatá mlha. Divné. Možná to *byl* sen. Vyšel ven ze stanu a napřímil se. Když látku pouštěl, zachytil koutkem oka zlatý záblesk. Jak zvláštní! Byl oblečen do zlaté tuniky s krvavě rudým sluncem na

hrudi, kterou pro něj Azhure ušila kdysi dávno na Rozeklané hoře. Ale proč ji měl na sobě nyní?

Axis se zamyslel, pak pokrčil rameny. Byl to sen a ve snu se může stát cokoli.

Šel tábořem. Ohně vyhořely do žhavých uhlíků a s mlhou tedy nebojovaly žádné plameny. Alaunti spali v kruhu kolem stanu, o který se Axis dělil s Azhure. Když procházel kolem, žádný se neprobudil. Hluboce oddychovali a spokojeně snili. Strážé v táboře i za jeho hranicemi hleděly přímo před sebe jako v transu. Když Axis pomalu procházel okolo, neoslovily ho.

Nic z toho nedělalo Axisovi starosti. Koneckonců to byl sen.

Šel pomalu, velmi pomalu dál. Zastavil se u Belialova stanu a nahlédl dovnitř. Belial spal zachumlaný do přikrývek a vedle něj ležela mladá, tmavovlasá dívka, která cestovala s Ysgryffovou družinou. V nohách polního lůžka ležely ledabyly odhozené červené vlněné šaty. Axisovi zacukaly rty. Našel snad Belial ženu, která odvede jeho myšlenky od Azhure?

Axis nechal chlopeň stanu sklouznout zpět na místo a šel dál. Magariz trávil noc také se ženou, ale tu Axis znal. Byla to Rivkah, jeho matka.

Axis dlouho hleděl na propletená těla pod přikrývkami. Byl to snad jen výplod jeho spící mysli? Řekl si, že je to pouhá vidina, a i kdyby byla pravdivá, proč by měl cokoli namítat? Ale něco hluboko uvnitř Axise nabádalo, že by mu to mělo, že mu to *musí* dělat starosti. Bylo to nebezpečné, i když Axis netušil proč.

Plátno stanu vyklouzlo Axisovi z prstů. Opět vykročil a pomalu mířil mezi stany, táborovými ohni a spícími těly k okraji tábora. Nic se nepohnulo. Zdálo se, jako by se v mlze nehýbal ani čas.

Axis opustil tábor a zamířil k Lesu mlčenlivé ženy, který se rozkládal asi o sto kroků dál. Cestou na sever do Gorkenské pevnosti držel Sekerníky od lesa tak daleko, jak jen to šlo. Tehdy se stromů báli. Ale když se doprovod Axise Úsvita zbavil strachu ze Zapovězených, potlačil i hrůzu ze stromů a stinných míst. Nahradily je smířlivost, a dokonce mírná zvědavost. Axis nepochyboval o tom, že až Achar – Tencendor – znovu zalesní, budou se Achařané procházet po lesních stezkách spolu s Avar a Ikarii.

V mlze před sebou zahlédl pohyb. Pohyb? V tak nehybném snu? Přímo před ním kráčela postava, kterou dokonale ukrývaly úponky zlaté mlhy. Axis se pokusil jít rychleji, ale mlha mu těžce lpěla na údech, tížila ho, až měl pocit, jako by se pohyboval hlubokou vodou.

Jak se Axis přiblížil k postavě před sebou, konečně poznal, že je to Raum. Byl nahý a Axis spatřil, jak pokroucené má tělo. Hrud' a záda mu hyzdily velké, beztvaré výrůstky a údy měl zkřivené a znetvořené. Když se otočil, tvář měl zdeformovanou téměř k nepoznání a spíše se potácel a belhal, než šel, takže se Axis obával, že každým okamžikem upadne. Přidal do kroku, protože toužil Raumovi pomoci.

Ale než Rauma dohonil, druid se znenadání zastavil a sehnul se. Zableskl se nůž a Raum něco zvedl. Bylo to tělo zajíce. Druid vnořil prsty do rány v zajícově hrudi a dotkl se své tváře a hrudi.

Axis druida konečně dohnal. Raum si krví na tvář nakreslil dlouhé čáry, které vedly dolů po nose a po obou tvářích. Další tři se mu táhly po prsou a končily u bradavek. Hustá krev se srazila v chlupech na druidově hrudi a Axis ucítil její teplý, měděný pach.

Raum otevřel doširoka oči. „Taky tě zavolali?“ zašeptal.

Zavolali? Axis loudavě přemítal, ale nedokázal si srovnat myšlenky. „Nevím, proč jsem tady.“

„Jsi svědek, Axisi Úsvite,“ ozvalo se za nimi a Axis se pomalu otočil. Asi tři nebo čtyři kroky od nich stáli Strážci Jack, Ogden a Veremund a byli oblečení do prostých bílých hávů, které jim sahaly až k bosým nohám.

„Zavolali tě?“ zeptal se Ogden nahlas. „Museli, jinak bys tady nebyl. Krácej opatrně, Axisi Úsvite, a neudělej nic, čím bys naše hostitele urazil.“

Ogden postoupil vpřed, políbil Rauma na tvář a rozmazal mu tak jednu krvavou čáru. „Měj se dobře, drahý,“ řekl. „A najdi mír.“

Jack s Veremundem rovněž přistoupili blíž, políbili Rauma a zopakovali Ogdenovo požehnání. „Najdi mír,“ zamumlal Veremund podruhé a do očí mu vyhrkly slzy. Axis si překvapeně všiml, že Raumovy oči se také třpytí slzami. Co se děje?

„Raum dnes v noci najde domov a mír, Axisi Úsvite,“ řekl Veremund, „a tebe povolali jako svědka. Už jednou jsi se prošel Posvátným hájem a dnes v noci do něj vstoupíš znovu. Tentokrát jsi byl pozván.“

Axis si vzpomněl na sen, který se mu zdál, když naposledy spal u Lesa mlčenlivé ženy. Tehdy se ocitl v temném háji, který obývala děsivá, nebezpečná stvoření. Svatí. Axis se zachvěl úzkostí, ale během dvou let, která od té doby uplynula, dospěl. Věděl víc a byl něčím víc.

Axis kývl. „Půjdete s námi?“

„Ne,“ odpověděl Jack. „Jen Raum a ty. Jděte v míru.“

Raum se netrpělivě obrátil ke stromům. „Pojďme,“ řekl a Axis ho následoval do lesa.

* * *

Pomalou procházeli mezi tmavými stromy, a jak se nořili hlouběji do Lesa mlčenlivé ženy, mlha se rozplývala. Kolem vířily barvy a Axis se zhluboka, vzrušeně nadechl – světlo mezi stromy sílilo, rozzářilo se, až kráčeli tunelem smaragdového svitu. Dokonce i lesní půda jim zmizela pod nohama, takže je zcela obklopila zelená zář.

„Procházíme Matkou,“ zamumlal Raum chraptivě. Oči mu téměř horečnatě zářily.

Axis cítil moc kolem sebe a zachvěl se. Dobře že jen snil, jinak by ho taková moc znepokojila. Odsud načerpala Faraday sílu k tomu, aby umožnila Axisovi a třem tisícům mužů uniknout z Gorkenské pevnosti a zničit velkou část skraelingů, kteří ji obklíčili. Axis si vzpomněl na smaragdový plamen, kterým skraelingy zničil, a zhluboka se nadechl úžasem – Faraday musí být skutečně nesmírně mocná, když dokáže ovládat síly, které smaragdovým svitem proudily!

Šli, dokud si Axis neuvědomil, že pod nohama opět cítí listí a větévky. V tu samou chvíli se ve smaragdovém světle začaly objevovat skvrny a stíny, z nichž se vyloupily tmavé stromy. Po temném, sametovém nebi nad jejich hlavami vířily hvězdy.

„Posvátný háj,“ zašeptal Raum a Axis si uvědomil, že poprvé za dlouhé měsíce neslyší v Raumově hlase bolest.

Stromy se před nimi rozestoupily do kruhu Posvátného háje a Raum s Axisem zpomalili. Mezi stromy se nesla síla. Sledovaly je skryté oči. Axis už neměl pocit, že je to všechno jen sen. Poslední zbytky mlhy zmizely ve smaragdovém svitu a Axis pochopil, že vše je skutečné.

Ve zlaté a rudé tunice se cítil příliš okázalý a nápadný. Poprvé od chvíle, kdy ji od Azhure přijal, se v ní necítil pohodlně.

„Ty se tady nikdy nebudeš cítit příjemně, Axisi, mé srdce,“ pronesl vedle něj tiše ženský hlas, „protože tvá moc je spojena s hvězdami, kdežto tato proudí ze země. Z Matky.“

Ze stromů po straně vystoupila Faraday. Na sobě měla volný šat v proměnlivých zelených, fialových a hnědých odstínech. Dlouhé a husté kaštanové vlasy jí volně padaly na ramena a na záda.

„Faraday?“ zašeptal Axis a na Rauma po svém boku docela zapomněl. „Faraday?“

Usmála se a něžně se dotkla jeho paže. „Jak je to dlouho, Axisi? Dvacet měsíců? Příliš dlouho, má láska. Ale počkej. Musím pozdravit Rauma.“

Prošla kolem Axise, vzala Rauma do náruče, smála se a plakala zároveň, tiše k němu promlouvala, pevně ho objímala a hladila ho po tváři, jako by ho dokázala zbavit výrůstků a ran, které ho hyzdily.

Axis na ni zíral. Faraday se od jejich posledního setkání změnila. Už to nebyla nevinná dívka, která ho zaujala na oslavě Priamových jmenin v Měsíční komnatě. A nebyla ani krásnou, ale smutnou ženou, která se provdala za Bornehelda. Kolem očí se jí nasťádaly vrásky bolesti, které si Axis nepamatoval, a koutky úst jí zvrásnil smích. Zkušenosti a moc ji změnila. Přijme tato Faraday Azhure?

Axis si rychle zatemnil myšlenky. Faraday mu právě dokázala, že umí číst v cizích myslích stejně dobře jako on, a Axis nechtěl, aby se o Azhure dozvěděla takto. Jak jí to nejlépe říct?

„Proč se mračíš, Axisi? Uběhlo už tolik času od chvíle, co jsme se viděli naposledy, a já tě požádala, aby ses zúčastnil velmi zvláštní události. Je to jedna z mála příležitostí, kdy jsem tě sem mohla pozvat a Svatí tě přijali. Tvé pouto s Raumem je skoro stejně těsné jako to mé.“

„Pozvala jsi mě sem? To ty jsi mě vtáhla do snu?“

Faraday se usmála, vsunula paži do Axisovy a propletla jejich prsty. „Není to sen, Axisi. Sen se zdá skořápce tvého těla, která zůstala v táboře u Lesa mlčenlivé ženy. Teď mlč. Oba jsme pouhými svědky – alespoň prozatím.“

Raum se odpotácel do středu háje a sténal, jako by se bolest vrátila. Faraday sevřela Axisovi pevněji ruku, čímž ho varovala, aby zůstal

zticha. Raum klesl na kolena, hlavu stočil do strany a zvedl ruce jakoby v prosbě.

Nic se nepohnulo, jen hvězdy nad hlavou dál vířily a ve stínech mezi stromy mrkaly oči.

Raum vykřikl a Axis sebou trhl. Ticho, nabádala ho Faraday pohledem, potom se obrátila zpět k Raumovi.

Zmítal se na trávě a strašlivě trpěl. Hájem se rozléhal jeho křik a Axis si uvědomil, že se kolem Raumova zkrouceného těla šíří tmavá skvrna. Krev! Axis se zachvěl nad Raumovým utrpením. U hvězd! pomyslel si, Azhure měla pravdu. Tito lidé káží o zvrhlosti násilí, ale jejich životy a kultura ho přímo vyzařují.

Azhure? zeptal se hlas v jeho hlavě. Axis provinile vyskočil a opět ukryl myšlenky.

Žena, která žila nějaký čas s Avar. Nyní je lučištnicí v mé armádě.

Faraday se usmála. *Žena lučištnice!*

Raum opět vykřikl. Jeho hlas ztratil na čistotě a byl drsný a hrdelní. Krev kolem něj se šířila a Axis viděl, že uniká ze všech tělesných otvorů a z ran v místech, kde se kůže napjala přes bolestivě ztuhlé klouby.

Všichni druidové, muži i ženy, musí zemřít, aby se mohli proměnit, Axisi. Jsme svědky Raumovy smrti a znovuzrození. Můžeme se jen dívat. Raum to musí zvládnout sám. Nikdo mu nemůže pomoci.

Axis tiše plakal. Měl Rauma rád a cítil k němu zvláštní pouto. Vzpomněl si na okamžik, kdy mu pohlédl do očí ve smyrtenské cele. Vzpomněl si na porozumění, které sdíleli. Toho dne nepotkal jen Rauma, nýbrž i... Axis si právě včas vyprázdnil mysl.

Koho? zeptala se Faraday v jeho mysli.

Shru, odpověděl Axis. *Avarskou dívku.*

Faraday se zamlžily oči. Setkala se se Shrou u Kapradinového jezera, u Matky. Raum ji připoutal k Matce ve stejnou chvíli jako Shru.

Raum už neměl dost dechu na to, aby křičel, ale dál ho svírala agónie. Lapal chraplavě po dechu, a to tak hlasitě, že ho Axis s Faraday jasně slyšeli, i když stáli na opačné straně háje. Znehybněli jako všichni ostatní, kdo přihlíželi. Po několika minutách Raumův dech téměř ustal, ale jeho tělo sebou dál trhalo v křeči. Obrátil hlavu a velkýma tmavýma očima, které plakaly krvavé slzy, se zadíval na Axise. Axisovi se zdálo, že ho obviňují. Viděl sám sebe Raumovým

očima. Stál po boku Faraday, i když Raum moc dobře věděl, že si Axis našel... Hvězdy! Axis hlasitě zasténal.

Tiše! Okamžik proměny je už blízko, Axisi. Mlč. Nemusíš se o něj bát.

Axis si zakryl oči, aby se nemusel na Rauma dívat, a zastřel si myšlenky, protože ho hlodalo svědomí. Pocit viny, ale také odhodlání. Až se Faraday dozví o Azhure a přijme ji, už nebude trpět.

Faraday zalapala po dechu, protože Raum náhle ohavně vybuchl.

Axis nedokázal potlačit výkřik hrůzy, jak se hájem rozprskla krev a tkáň.

Faraday sebou trhla, ale nevykřikla. Po tváři se jí rozlil úžas. „Matko!“ zvolala šokovaně. Věděla, že se Raum promění, ale ne takhle. Ne v tohle!

Axis zvedl zrak a zadíval se na místo, kde se Raum ještě před chvílí zmítal v bolestech. Krev zmizela. Místo těla ležel na mýtině nádherný bílý jelen. Hlavu měl svěšenou, takže se nosem opíral o zem.

Axis sebou trhl, protože koutkem oka zahlédl na okraji háje pohyb. Byl to napůl člověk, napůl jelen, tvor, kterého si pamatoval ze snu, Svatý s nádherným stříbrným kožichem. Vystoupil z lesa a zamířil k místu, kde Raum ležel stočený na měkké trávě. Sehnul se a natáhl ruku, aby se dotkl jelenova čela, a jelen pod dotykem Svatého sklonil na okamžik hlavu.

Svatý ustoupil a stvoření mezi stromy hlasitě vykřikla. Svatý zaklonil hlavu a jásavě zaryčel.

„Raume,“ zamumlala Faraday zlomeně. Raum se neproměnil ve Svatého, nýbrž v posvátného jelena Čarovného lesa. „Ach, Raume,“ vydechla. „Vždycky jsem věděla, že jsi zvláštní. Bylo mi požehnáno, že jsem mohla být u toho.“

Ještě netušila, že proměně napomohla ona sama, a to tak, že použila moc Matky a Posvátného háje.

„Nerozumím,“ řekl Axis.

Faraday se odmlčela a vzpomněla si na Uřino učení. „Občas,“ řekla, „jednou za sto pokolení, se objeví druid tak čistý a laskavý, že se nepromění ve Svatého, nýbrž v posvátného jelena – v nejmagičtější a nejnádhernější stvoření Posvátného háje.“

„Avar jeleny ctí,“ řekl Axis tiše a vzpomínal studium na Rozeklané hoře. „Jelen hraje hlavní, nejdůležitější roli při oslavě Yuletide. To

jeho oběť, jeho krev dá slunci sílu ke znovuzrození. Všichni druidi se ztotožňují s jelenem.“

Faraday přikývla. „Ano. Skákající srnec nebo jelen je znakem druidů.“ Zmlkla, a když znovu promluvila, hlas měla zastřený city. „Jsem ráda, že čistota Raumova srdce a duše byla takto odměněna. Nyní bude kouzelným lesem znovu běhat posvátný jelen. Matko, požehnala jsi všem svým dětem.“

Jelen Raum pomalu vstal a zavrával, jak si snažil zvyknout na čtyři nohy místo dvou. Postupně vyšli z lesa další Svatí a uctivě se přiblížili, aby posvátného jelena pozdravili.

Axis s Faraday dlouho mlčky stáli a dívali se, jak obyvatelé Posvátného háje vítají jelena ve svém středu.

Nakonec Faraday opět stiskla Axisovi paži. „Pojď,“ zašeptala a Axis se zdráhavě nechal odvést do středu háje, kde Svatí obklopili jelena.

Jak se blížili, Svatí hleděli na Axise s neskrývanou záští.

Pořád mě nemají rádi, pomyslel si Axis. Vždycky budu mít se stromy potíže.

Neboj, milovaný, ujistila ho Faraday. *Nakonec tě přijmou.*

„Kdo jsi?“ rozléhalo se šepetem kolem Axise. „Jak jsi našel cestu do háje? Proč stojíš tak blízko u Přitele stromů?“

Následoval mě, odpověděl jelen. Raum postoupil vpřed a sklonil paroží v pozdravu.

„Jsem Axis Úsvit, syn Rivky,“ řekl Axis nakonec. „Kdysi jsem býval Válečnou sekerou...“

Všichni v háji zasyčeli.

„Ale oprostil jsem se od lží, které mě poutaly. Jsem Axis Úsvit, Muž z hvězd. Toužím sjednotit Tencendor, abych se mohl postavit Gorgaelovi.“

„Co tady chceš?“ ozval se jeden ze Svatých.

„Je tady, protože jsem ho pozvala,“ řekla Faraday pevně. „A měli byste ho zdvořile pozdravit. Je Muž z hvězd a já ho sem přivedla, aby se s vámi setkal. Jednoho dne mu pomůžete v boji proti Gorgaelovi. On i já už se postaráme o to, aby se do Tencendoru znovu vrátily lesy.“

Stříbrný kožich kývl. „Sledujeme tě, Axisi Úsvite. Bedlivě tě sledujeme.“ Zahleděl se Axisovi do očí a Axis mu pohled vzdorně oplatil, celou dobu však přemýšlel, kolik toho Svatý asi ví.

Svatý vycenil zuby a Axis doufal, že v úsměvu. „Už jsi pro Přitele stromů získal právo znovu vysadit většinu starých lesů.“

Faraday zalapala po dechu radostí. Na rozdíl od Svatého zjevně o Axisově dohodě s barony Ysgryffem a Grevillem nevěděla.

„Za to ti děkujeme,“ dokončil stříbrný kožich, potom přesunul zrak na Faraday. „Ale čeká nás ještě mnoho bolesti.“ Axisovi se nelíbil vědoucí pohled v jeho očích.

„Odpusť, že tě nevítáme v háji s otevřeným srdcem,“ řekl stříbrný Svatý, „ale možná tě jednoho dne za námi tvá žena znovu přivede. Vždy tady bude vítaná.“

Obrátil se a položil ruku lehce na jelenův hřbet. „Vítám tě mezi námi, Posvátný,“ řekl. „Pojď. Čekají tě tajné lesní stezky, kterých se tvá kopyta už nemohou dočkat.“

Axis překvapeně zamrkal. Svatí zmizeli a s nimi i jelen Raum.

Faraday se na Axise usmála a on se, zahlcen vinou, sklonil, aby ji políbil.

„Ne,“ řekla a ucouvla. „Ne, dokud jsem Borneheldovou ženou. Přijdeš si pro mě?“

„Ano,“ zašeptal Axis.

Ustoupila od něj. „Osvobod mě brzy, Axisi. Čekala jsem na tebe tak dlouho. Příliš dlouho.“ Její úsměv zmizel. „Tolik jsem po tobě toužila, ale teď vypadáš jinak. Jsi jiný muž, než který mě opustil v Gorkenské pevnosti. Co jsi od té doby dělal, Axisi Úsvite? Kým jsi se stal? Miluješ mě ještě?“

Axis otevřel ústa a zoufale pátral po slovech. Místo aby promluvil, vztáhl k ní ruce. Hájem se začala plížit mlha.

„Chceš mě ještě?“ zašeptala Faraday. Proč zněl její hlas tak vyděšeně?

„Ano,“ odpověděl Axis. Ano, stále po ní toužil – byla krásná žena a její moc ho k ní vábila. No, možná jí touha bude stačit.

„Pak si pospěš,“ řekla Faraday. „Pospěš si!“

Mlha okolo zhoustla a ztuhla a během dvou zabušení srdce Faraday i háj zmizely.

Zavřel oči a namáhavě vykročil.

* * *

„Faraday!“ vykřikl, otevřel oči a zjistil, že hledí na Azhure, která se nad ním sklání, zatímco on se zmítá v přikrývkách.

„Zdál se ti sen,“ řekla Azhure mdle, „ale už je ráno.“

Odvrátila se a začala se rychle oblékat. Otočila se k němu zády a sebrala svoji tuniku. Když si ji natahovala přes hlavu, jizvy na zádech se jí krabatily a napínaly. Axis ji sledoval mlčky, protože byl stále vězněm citů, které v něm sen vyvolal. Co jenom udělá?

Azhure vstala a vzala do náruče syna. „Venku na ohni se vaří snídaneč,“ řekla, ale vyhnula se Axisovu pohledu. „Jestli tady budeš dál ležet, připálí se.“

Odhrnula stranou chlopeň stanu a odešla.

„Omlouvám se,“ zašeptal, ale příliš pozdě.

51

„Takže válka, bratře!“

Projížděl na Belaguezovi liniemi své armády. Po pravém boku se mu v dálce třpytilo Grálové jezero s růžovými zdmi a stříbrnozlatými střechami Carlonu v pozadí. Na březích jezera se tyčila Seneschalská věž – Spiredore.

Byl třetí týden měsíce trávy. Cesta od Lesa mlčenlivé ženy přes Tarské pláně trvala Axisově armádě celý dlouhý měsíc. Borneheld se je ani nepokusil zastavit.

Před ním seděli na koních trpělivě Magariz s Belialem a jejich kroužkové košile se třpytily stejně jako Grálové jezero. Axisovy oči ulpěly na okamžik na Magarizovi. Vidina matky spící v Magarizově náručí Axise stále tížila. Během poslední týdnů Rivku s Magarizem sledoval. Pokud spolu občas strávili noc, jejich chování přes den se nijak nezměnilo.

Axis rychle odvrátil zrak i myšlenky. Rivkah si mohla dělat, co chtěla. Proč by mu měl její románec s Magarizem vadit?

Belaguez už téměř dorazil k přední linii a Axis spatřil Azhure. Seděla na koni po Magarizově boku a v brnění a se zbraní byla stejně krásná jako nahá na lůžku. Ale za posledních pět nebo šest týdnů z ní Axis viděl nanejvýš nahá, zjizvená záda. Od chvíle, kdy se probudil s Faradayiným jménem na rtech, se mu Azhure ještě víc vzdálila a téměř na něj nepromluvila. Stále vedle něj v noci uléhala, ale zůstávala ztuhlá a nepoddajná.

Axis po ní prahnul víc než po jakékoli jiné ženě. Neustále na ni musel myslet a prohlubující se propast mezi nimi ho doháněla k šílenství. Žádná žena, po níž kdy toužil, ho ještě nikdy tak neodmítala. Šílel z toho, jak noc za nocí dýchala tiše vedle něj, ale přesto byla nedotknutelná.

Když Axis Azhure míjel, odvrátila se od něj, aby na něj nemusela pohlédnout.

Axis stiskl pevně rty, přitáhl Belaguezovi uzdu a zůstal stát asi pět kroků za veliteli. Přinutil se vytěsnit Azhure z mysli a zvedl oči.

Borneheld stál v čele své armády, která se rozprostřela asi pět set kroků od Bedwyrské pevnosti v ostrém ohybu Nordry, která se v tomto místě stáčela k Tyrorskému moři.

Dnes dá Axis Borneheldovi poslední šanci ustoupit a připojit se k němu v boji proti Gorgaelovi. Axis samozřejmě doufal, že Borneheld odmítne a raději se rozhodne bojovat, protože Borneheld musel zemřít a Axis by byl radši, kdyby k tomu došlo v boji a nemusel tak spáchat chladnokrevnou vraždu. Ale... ale... Borneheld nesměl zemřít na bojišti. Musela u toho být Faraday, jinak dohoda se strážkyní brány propadne.

„Pojďte,“ řekl Belialovi s Magarizem a pobídl Belagueze vpřed. Za nimi jel Arne se zlatou standartou, která se třepotala ve větru. Vypadalo to, jako by slunce na ní prskalo a syčelo jako oheň.

Žádný z mužů nebyl ozbrojen a žádný neměl na hlavě prilbu.

Ve chvíli, kdy Axis s doprovodem vyrazil na otevřené pole mezi armádami, oddělila se od Borneheldova vojska malá skupinka jezdců a rozjela se jim v ústřety.

Jak se jezdci blížili k sobě, Rivkah pobídla koně vpřed a připojila se k Azhure. Obě upíraly oči na Axisova záda.

„Už jsi mu to řekla?“ zeptala se.

Azhure zavrtěla hlavou. „Nemusí to vědět, Rivko. Už tak má dost starostí, nechci mu přidělovat další.“

„Má veškeré právo to vědět, Azhure. Jak mu to můžeš tajit?“

Azhure se k Rivce vztekla otočila. „Chápu tvoji starost, Rivko, ale tohle je jen mezi mnou a Axisem. Až zvítězíme v bitvě o Tencendor, povím mu to.“

Rivkah zavrtěla hlavou. Starosti jí zbrázdily tvář. Co plánuje Axis udělat s Azhure a Faraday? Byl ohledně té věci stejně nedůtklivý jako Azhure ohledně svého těhotenství.

* * *

Skupiny jezdců se k sobě pomalu blížily. Jako u brodu Gundealga, pomyslel si Belial, když zpomalil koně do klusu, ale tentokrát se sejdeme proto, abychom příměří zrušili, aby všichni pochopili, že nás čeká boj na život a na smrt. Hořký spor mezi Axisem a Borneheldem konečně dospěje ke krvavému rozuzlení.

Axis s Borneheldem zastavili koně asi sedm nebo osm kroků od sebe a zahleděli se jeden druhému do očí. Axisův krvavě rudý plášť vlál kolem jeho zlaté tuniky. Borneheldovu naleštěnou bronzovou zbroj zdobila zlatá královská koruna. Jaký by byl náš svět, kdyby se narodil jen jeden z nich? napadlo Beliala. Choval by se Borneheld k Zapovězeným stejně nenávistně, kdyby v jejich čele nestál Axis? Pochyboval by o sobě, kdyby ho bratr nezastiňoval? Rozpoutal by Axis v Acharu občanskou válku, kdyby králem nebyl Borneheld? Toužil by se tak zoufale dostat k Faraday, kdyby nebyla Borneheldovou manželkou?

„No, bratře,“ řekl Axis, „zdá se, že čas příměří a dohod nadobro skončil.“

„Smířil jsi se se svými temnými, záštiplnými bohy, Axisi?“ zavrčel Borneheld. „Brzy se s nimi setkáš tváří v tvář.“

Axis se přinutil k úsměvu a všiml si, jak Borneheldova tvář potemněla vzteky. „Bratře, požádal jsem tě o schůzku, abych ti učinil poslední nabídku. Bojuj pod mým velením a pomoz mi odrazit uchvatitele.“

„To ty jsi uchvatitel, Axisi,“ vybuchl Borneheld rozzlobeně. „A já tě odrazím.“

„Takže válka, bratře? Opravdu chceš, abych tě pokořil?“ Axisovi se po tváři rozlil úsměv. „Bornehelde, jistě si uvědomuješ, že nyní vládnu většině Acharu.“

„Vidím ve tvých řadách standarty zrádců Ysgryffa a Grevilla, Axisi. Co jsi jim nabídl, že se vzdali služby králi a bohu?“ zavrčel Borneheld.

Každá další zrada doháněla Bornehelda k zoufalství, ale žádná ho nezasáhla tolik jako Ysgryffova a Grevillova. Proč ho Artor tak zrazoval? Artore? Slyšíš mě, Artore? *Jsi tam ještě?*

V posledních týdnech se Borneheldovy noční můry tak zhoršily, až se obával složit hlavu v noci na polštář. Každou noc se mu zjevovala černovlasá čarodějnice s pichlavýma očima a kynula mu dlouhými bílými prsty přes stůl.

Někdy držela v ruce drahokamy posázený kalich plný vody.

Jayme a jeho rádci dodávali Borneheldovi přes den sebevědomí, ale Borneheld přemýšlel, jestli je v noci také tíží svědomí. A možná mě povzbuzují jen proto, že jsem to jediné, co stojí mezi nimi a naprostou katastrofou, pomyslel si Borneheld cynicky. Mezi Axisem a Seneschalskou věží. Dokonce i Jayme odložil tvář v tvář Axisově armádě podráždění.

„Ysgryff a Greville se ke mně připojili dobrovolně,“ řekl Axis a všiml si temných kruhů pod Borneheldovými šedýma očima. „Jako zbytek mé armády. Všichni, kdo stojí za mnou, mě milují, Bornehelde, milují moji věc. Můžeš říct totéž? *Já si nemusím muže najímat.*“

Borneheld se uvolnil. Alespoň to Axis nevěděl. „Uzavřel jsem spojení s koroleanským císařstvím, Axisi. Každou hodinu připlouvají lodě z Koroleasu a přivázejí mi posily. Pokud chceš zaútočit, měl by sis pospíšet. Každý den, každá hodina zdržení mi dodává sílu.“

Axis projevil překvapení jen tím, že sevřel pevněji Belaguezovu uzdu. Spojení s Koroleasem? Toho se Axis dlouho obával. Koroleanské císařství mělo zlato i vojáky. Pokud se Axisovi nepodaří Bornehelda rychle a jednoznačně porazit, mohl by zůstat trčet v jižním Acharu a celé měsíce bojovat vyčerpávající, strašlivou válku. A nejen že musel dodržet dohodu se strážkyní brány, Axisovi dělali starosti také Gorgael a jeho noví skraelingové. Každým dnem, který Axis promarnil na jihu, se blížila katastrofa ze severu. Axis se zadíval za Bornehelda. Na setkání s Axisem ho doprovodili Jorge a Gautier – ale pokud byli Jorge s Gautierem v Carlonu, kdo velel obraně Jervois?

A co Borneheld nabídl císaři za vojenskou alianci?

Borneheld vyčetl otázku Axisovi z tváře, sotva mu prolétla myslí.

„Nor, bratře. Nabídl jsem mu Nor.“

„No, pak doufám, že po něm císař nijak zvlášť netouží. Protože ho nedostane.“ Axisův úsměv zcela zmizel.

„Pochybuji, že bychom si měli ještě co říct, Axisi,“ řekl Borneheld a obrátil koně.

„Počkej!“ rozkázal Axis ostře. „Je tady někdo, kdo si s tebou chce promluvit.“

Borneheld přitáhl koni uzdu a otočil se. Z přední linie Axisovy armády vyrazila osamělá postava.

„Někdo, s kým ses toužil už dlouho setkat,“ dodal Axis.

Přiblížila se k nim stříbrovlasá žena a zpomalila koně. Byla pohledná a jemná. Borneheldovo zamračení se prohloubilo.

„Rivkah,“ řekl Axis a usmál se na ni. Borneheld šokovaně zavrával. „Naše matka si s tebou chce promluvit, Bornehelde. Chce tě naposledy vidět, než zemřeš.“

Rivkah zavedla koně k Borneheldovi, natáhla se a položila mu ruku na tvář. Její obličej byl bez výrazu.

„Matko?“ zašeptal Borneheld. Když ji teď viděl zblízka, nepochyboval o tom, že je to ona. Měla Priamovy oči a její tvář byla jen starší verzí portrétu, který visel v jeho komnatách. Její památka pro něj byla téměř stejně důležitá jako oddanost Artorovi. A nyní seděla před ním, něžně ho hladila po líci, ale tvářila se bezvýrazně a oči měla chladné.

„Bornehelde,“ řekla Rivkah. „Zajímalo mě, co se z mého nejstaršího syna stalo. A teď sedí přede mnou.“ Jako by Searlasovi z oka vypadl, uvědomila si a zachvěla se.

Rivkah si vzpomněla, jak nenáviděla jeho otce, a prsty, kterými ho do té chvíle něžně hladila, štípala nyní Bornehelda ostře do tváře. Šokovaně ucukl. Rivkah přimhouřila oči a její výraz rozzlobeně ztvrdl.

„Zavraždil jsi mého bratra, Bornehelde!“

„Opustila jsi mě a vydala mě napospas krutému, bezcitnému dětství, matko,“ odsekl, aby obvinění obrátil. „Jak jsi mohla něco takového udělat?“

„Snadno,“ řekla Rivkah. „To *já* byla uvězněna v krutosti a bezcitnosti. Nenáviděla jsem tebe i tvého otce, proto jsem s radostí využila šance vybudovat si nový život a novou rodinu jinde.“

„Pak by tě nemělo překvapit, co se ze mě stalo,“ řekl Borneheld a tvář měl náhle přepadlou a plnou stínů. „Nemělo by tě překvapit, co jsem provedl.“

Všichni šokovaně ztuhli. Přiznával podíl na Priamově smrti?

„Pokud se ti nelíbí, co před sebou vidíš, můžeš vinit jen sama sebe, matko. To ty jsi utekla a nechala mě vyrůstat bez lásky a péče v chladné domácnosti.“

„Neopustila jsem tě tak, jak si myslíš, Bornehelde,“ řekla Rivkah nakonec. „Odtřhli mě od tebe a přinutili porodit Axise ve studené, šedé komoře. Potom mi novorozeného syna sebrali a nalhali mi, že zemřel. Odtáhli mě zoufalou a krvácející do Hor ledových stěn a nechali mě tam, abych zemřela. Bornehelde, proč se nezeptáš Jayma a Morysona, jak jsem se tam dostala? A prosím, vzkaž jim, že doufám v brzké setkání. Pokus o moji vraždu jistě tíží jejich svědomí. Možná by si před smrtí přáli vyzpovídat se.“ Tvář měla chladnou.

„Ne,“ zašeptal Borneheld. Nechtěl uvěřit lži, kterou mu Axis navykládal u brodu Gundealga. *Nechtěl* uvěřit tomu, že se Jayme s Morysonem pokusili zavraždit jeho matku. Ale s lehkostí naplánovali i jiné vraždy, takže proč ne?

„Nepochybuji o tom, že vraždí snadno, Bornehelde,“ řekl Axis. „Jsi před nimi ty v bezpečí?“

Borneheld vykřikl a strhl hlavu koně do strany. „Ptáš se, jestli jsme ve válce, bratře? Vždy jsme spolu válčili a já už se těším, až tvá smrt ukončí naši rivalitu a nenávist!“

Na dlouhý, bolestivý okamžik se zadíval na Rivku, poté kopl koně do slabin a tryskem vyrazil k armádě.

Gautier se rozjel za ním, ale Jorge zaváhal.

„Princezno Rivko,“ řekl a uklonil se lehce v sedle. „Těší mě, že jsi ve zdraví přežila.“ Obrátil se zpět k Axisovi. „Roland?“

„Rolandovi se daří tak dobře, jak se dá očekávat. Odpočívá v Sigholtu.“

„Ach,“ řekl Jorge a na okamžik se mu v očích objevil vzdálený pohled, potom se opět soustředil na Axise. „Axisi, pokud bitvu nepřežiji, povíš mu, že jsem si cenil jeho přátelství víc než čehokoli jiného?“

Axis se na hraběte z Avonsdale zadíval. „Jorge, proč se ke mně nepřipojíš? Slyšel jsi Bornehelda. Je buďto šílenec, nebo vrah, pravděpodobně obojí.“

Jorge si vzpomněl na svoji rodinu, na dcery a syna a jejich děti. Kdyby se přidal na Axisovu stranu, do rána by byli všichni mrtví.

„Aha,“ řekl Axis. „Takže Borneheld teď bere rukojmí, aby si zajistil věrnost svých velitelů?“

Jorgovy oči se naplnily slzami. „Přeji ti všechno nejlepší, Axisi. Je zvláštní říkat něco takového veliteli nepřátelské armády, že? Ale přesto ti to přeji, Axisi.“

„Já tobě také, Jorge,“ řekl Axis. „Já tobě také.“

52

V předvečer bitvy

„Jsou to všechno lži,“ uklidňoval ho Jayme. „Obyčejné lži. Axis určitě použil magii, musel, když, jak říkáš, dokáže číst myšlenky. Určitě by pro něj bylo snadné změnit tvář nějaké úplně cizí ženské. No tak, Bornehelde, jen klid. Uvažuj rozumně.“

Jayme pohlédl na Morysona, který stál trpělivě na opačné straně místnosti. Oba muži a většina bratrstva se ukryli v Carlonu. Skutečnost, že musel prakticky opustit Seneschalskou věž a vydat ji napospas Axisově armádě, Jayma šokovala. Věž nyní střežila jen zbývající kohorta Sekerníků, ale Jayme pochyboval, že se tváří v tvář nepřátelskému vojsku udrtí.

Ale to v tu chvíli nebylo jeho největší starostí. Borneheld se vrátil z pošetilého setkání s Axisem rozrušený, protože uviděl nějakou ženu, která o sobě tvrdila, že je Rivkah.

Jayme napřímil ramena a zahleděl se na Bornehelda. Podléhal výčtkám svědomí. Ať ho Artor zatratí! pomyslel si Jayme neurvale. Proč se v něm zrovna teď muselo hnout svědomí?

„Veličenstvo,“ řekl Moryson a vystoupil z kouta komnaty. „Mohu jen zopakovat to, co už řekl Jayme. Proč věřit muži, který se spíkl s démony? Co udělal, že mu najednou věříš? Zradil tě v Gorkenské pevnosti. Poslal létající netvory, aby ti přidělal starosti v Jervois. Svedl

tvé nejstarší, i když ne zrovna spolehlivé velitele. Proč takovému muži věříš?“

Borneheld na Morysona pohlédl. Zoufale mu toužil uvěřit. Morysonova otevřená tvář, jasně modré oči, mírný výraz a laskavý hlas ho poněkud uklidnily.

„Před úsvitem vždy nadchází nejtemnější hodina,“ pokračoval Moryson. „Ta teď nastala pro tebe, Bornehelde. Artor je zvědavý, zda dokáže Acharu a Seneschalu pomoci. Bornehelde.“ Moryson přistoupil ještě blíž a v uklidňujícím gestu položil králi ruku na rameno. „Žehnám osudu, že nám tě přivedl na pomoc. Kdo jiný by se za nás postavil?“

No, Bornehelde, pomyslel si Jayme a sledoval, jak Moryson plácá krále chlácholivě po rameni, žiješ jen proto, že nemáme po ruce nikoho, kdo by tě nahradil. Zatím tě ještě potřebujeme, králi, i když se začínám obávat, že jsme udělali velkou chybu, když jsme tě na tak mocnou pozici dosadili. U Artora, možná jsme prostě měli pokračovat s Priamem. Byl to hlupák, ale dobře se ovládal.

Bornehelda prostoupil klid a mír. Ano, Moryson a Jayme měli pravdu. Proč Axise vlastně poslouchal? Byl to zlý, prohnílý člověk.

Vpřed postoupil Gautier, který po celou dobu, kdy Moryson s Jaymem Bornehelda uklidňovali, mlčel. „Pane. Mám několik návrhů, jak zítra postupovat.“

„Ano?“ zeptal se Borneheld. Bylo už pozdě, ale ještě nechtěl jít spát. „Máš plán?“

„Dovol, abych ti ho předložil...“ začal Gautier.

* * *

V jiné komnatě v paláci česala Yr tiché Faraday vlasy.

„Cítím Jacka, Ogdena a Veremunda,“ řekla Yr. „Jsou blízko. Brzy budeme opět spolu.“ Odložila kartáč. „I když netuším, co bychom mohli my čtyři udělat. Zeherah je ztracená a Prorocví tedy bezpochyby selže.“

Faraday vstala a přistoupila k oknu, které poskytovalo výhled na Grálové jezero. V dálce, tak daleko, že měla potíže je rozeznat, se mihotala světýlka ohňů Axisova tábora.

Od chvíle, kdy se vrátila z Posvátného háje, pronásledovaly Faraday starosti o to, co k ní Axis cítí. Když se zeptala, jestli ji ještě stále miluje, *zaváhal*. A i potom jen řekl, že po ní touží. Faraday vyhrkly do očí slzy. Borneheld po ní také *toužil*, ale jeho touha jí přinesla jen bolest a nenávist. Ona však toužila především po *lásce*.

„Myslela jsem, že mě miluje,“ řekla s očima upřenýma na tábor.

Yr položila Faraday chlácholivě ruku na rameno. „Faraday, zlatíčko,“ začala Yr tiše. „Byl pryč hodně dlouho. Každý z vás se vydal jiným směrem. Z Axise se stal ikarijský zaklínač, už není Válečnou sekerou, do které ses zamilovala. A ty už nejsi dívka, která ho nevinně obdivovala v Měsíční komnatě. Axise také jistě překvapilo, jak ses změnila *ty*. Drahá, možná se prostě potřebujete znovu poznat. Koneckonců, kolik času jste spolu vlastně *strávili*? Neboj, Faraday. Tvůj čas teprve přijde.“

„Opravdu, Yr?“ Faraday se obrátila ke Strážkyni a v očích jí zářila naděje. „Opravdu si to myslíš?“ Yřina slova dávala smysl. Oba se s Axisem změnili, ale mohli by se znovu naučit jeden druhého milovat.

* * *

Ještě někdo sledoval tu noc vzdálené táborové ohně a pochodoval sem a tam po střeše paláce. Timozelem zmítaly zuřivost a odpor. Zítra mělo dojít k bitvě a Borneheld mu rozkázal zůstat – v *paláci!* – a střežit Faraday, aby ji neunesl nějaký okřídlený netvor.

Já jsem muž z vidiny, vztekal se Timozel a přecházel sem a tam, to mě Artor určil velitelem vojsk v zítřejší bitvě!

Velká, slavná bitva. Nepřítel byl rozdrcen a všichni muži a další stvoření, která s nimi bojovala bok po boku, zemřeli. Timozel neztratil jediného vojáka.

„Já!“ bručel Timozel. Náhle se zastavil a tmavý plášť kolem něj zavířil. „*Já!*“

Velkolepá vítězství měl na dosah.

A přesto po Borneheldově boku vyrazí do bitvy vyzáblý Gautier, a ne Timozel.

„Pokud nedovolíš, abych za tebe bojoval, prohraješ,“ řekl Timozel klidněji. „Prohraješ. Zůstaň v paláci a předej velení nad armádou a nad Gautierem mně. Já jsem muž z vidiny. Já zvítězím!“

Ale nemýlily se jeho vidiny? Neklamaly ho? Nevyložil si je špatně? Byl Borneheld obyčejný blázen, a ne vládce, pro kterého docílí tolika vítězství?

Jeho jméno bude žít v legendách navždy.

„Ano!“ zamumlal Timozel extaticky.

* * *

Axis seděl u ohně a s úsměvem houpal Caeluma na koleni. Syn ho s každým dnem víc a víc uchvacoval. Pronášel už krátké věty, a kdykoli mohl, plazil se kolem. Dnes ráno ho Axis musel zachránit zpod kopyt rozčileného Belagueze.

„Caelume,“ pošeptal Axis synovi do ouška a uhladil mu z čela neposedné černé kudrlinky.

„Táta!“ vykřikl Caelum a rozesmál se, jak ho Axis polechtal na bříšku a zádech.

Azhure, která seděla vedle nich, se nemohla neusmát. Axis vzhlédl a vzal ji za ruku. „Azhure, nedovol, abychom vyrazili do bitvy odcizení. Nechceš ode mě odejít, že ne?“

„Ne,“ řekla tiše. „Nechci, Axisi. Ale bojím se. Velmi se bojím budoucnosti.“

„Máma!“ Caelum vztáhl ručky k Azhure. „Azhure!“

Caelum Azhure ještě nikdy neoslovil jménem. Azhure se vesele rozesmála, pustila Axisovu ruku a vzala syna do náruče. „Azhure!“ vykřikl znovu a promluvil k matce také v mysli. *Nikdy nezapomenu tvé jméno.*

Azhure vyhrkly do očí slzy. Pevně Caeluma objala.

„Proč to říká?“ zeptal se Axis. Caelumova slova se jako ozvěna rozlehla i jeho myslí.

Caelum se obrátil k otci a zadíval se na něj vážnýma očima. *Azhure zapomněla jméno své matky, proto se bojí, že i já zapomenu její. Budeme žít mnohem déle než ona, proto má strach, že jednoho dne oba*

zapomeneme, jak se jmenovala, a její kosti se promění v prach zapomenutých vzpomínek.

Axisovi poklesla čelist. Délka synovy myšlenky a jeho vnímavost ho dokonale překvapily. Zvedl oči k Azhure. O to jí šlo?

„Faraday bude žít s tebou, Axisi,“ řekla Azhure. „Oba budete žít dlouho a stanete se legendami stejně jako Caelum. Nakonec na mě zapomenete. Zmiňuje se o mně snad Proroctví? Ne. Ale Faraday je žena, která v noci obejmě vraha svého manžela.“

„Při všech bozích, kteří se procházejí po stezkách vzdálených hvězd, Azhure. *Nikdy na tebe nezapomenu! Přísahám!*“

Ani já, zašeptal jí Caelum v mysli. *Ani já.*

„Proto se tolik bojím budoucnosti, Axisi,“ řekla Azhure. „Protože nakonec ji s tebou ani s naším synem nebudu sdílet. Faraday ano, já ne.“

Caelum obrátil obviňující pohled k otci. *Kdo je Faraday?*

„Možná teď tvrdíš, že mě miluješ, Axisi, a že se o tebe musí Faraday se mnou podělit. Ale za pár let tě bude mít jen pro sebe. Přijme mě? Proč ne? Ví, že mě pravděpodobně o stovky let přežije. Má skoro stejnou moc jako ty. A během posledních dvou let jsem zjistila, že taková moc dodává životu délku, která není pro Achařany obvyklá.“

Za Axisem se ozvaly kroky a všichni sebou trhli. Belial si dřepel vedle Axise, i když věděl, že vyrušuje. „Axisi, Ho'Demi s tebou potřebuje mluvit a Bystrozrak také. Můžeš se k nám připojit? Azhure? Musíme si promluvit o zítřku.“

„Jdi, Axisi,“ řekla Azhure mdle. „Odnesu Caeluma Rivce a připojím se k vám.“

Jak vstávala, chytil ji Axis za ruku. „Promluvíme si později, Azhure.“

„Ano,“ řekla Azhure, protože věděla, že na to nebudou mít čas. Ne v předvečer bitvy. „Ano, později.“

* * *

Daleko na jihu se osm mohutných koroleanských lodí s pěti tisíci muži na palubě blížilo k ústí Nordry u Nordmuthu.

„Když se opřeme do vesel, budeme za úsvitu u Bedwyrské pevnosti,“ poznamenal první důstojník lodi, která plula v čele.

„Dobře,“ zabručel kapitán. „Borneheld mi slíbil tučnou odměnu, pokud se dostaneme na místo dvě hodiny před úsvitem. Jestli chceš svůj podíl, měl bys zajít dolů k veslařům a připomenout jim, že když ze sebe nevydají úplně všechno, nedožijí se zítřka.“

První důstojník se zasmál spolu s kapitánem, poplácal kormidelníka po zádech a připravil se sejít do podpalubí. „Dávej pozor, abychom nenarazili na mělčinu, příteli. Musím splatit dluhy z karbanu.“

Kormidelník se ušklíbl. „Neodtrhnu oči od vody před námi. Nechci tady zůstat třet s tebou a s kapitánem.“

Samozřejmě by bylo lepší, kdyby Koroleané postavili hlídky také na zád, protože ve tmě za nimi se toho ukrývalo víc, než tušili.

53

Bitva o Bedwyrskou pevnost

V temné hodině před úsvitem stáli kolem táborového ohně a popíjeli horký slazený čaj, aby uklidnili nervózní žaludky.

„Jaký je to pocit jít do boje proti vlastním lidem?“ zeptal se Bystrozrak Železný spár Beliala s Magarizem.

„Nikomu z nás se to nelíbí, Bystrozraku, ale co můžeme dělat? A kromě toho,“ Magarizova temná tvář se poněkud uvolnila, „většina mých lidí stojí na Axisově straně, ne na Borneheldově. Téměř polovinu Borneheldova vojska, ne-li většinu, tvoří Koroleané.“

Belial kývl a usrkl čaje. „Minimálně. Je aspoň malou útěchou, že Borneheld musel posílit vojsko cizími jednotkami. Axisi, nevíš, jestli se zbývající kohorta Sekerníků postavila na Borneheldovu stranu, nebo ne?“

Toho se Belial obával nejvíce, že se na bojišti střetne s přítelem.

„Stále zůstávají u věže,“ řekl Axis. Stejně jako ostatní u ohně se oblékl do tuniky, kalhot a lehké zbroje. Na náprsním krunýři mu zářilo krvavě rudé slunce. „Orel zaletěl včera pozdě v noci k věži a Sekerníci byli stále na místě. Pochybuji, že by je Borneheld použil. Bratr-velitel si určitě bude chtít nechat zbytky Sekerníků pro vlastní obranu.“

Rozhlédl se okolo ohniště. Připojila se k němu většina velitelů. Zastupovali různé národy a víry, které se během posledních dvaceti měsíců postavily za jeho standartu. Belial s Magarizem, jeho nejvyšší velitelé a muži, kteří mu přivedli hlavní voj armády. Bystrozrak

Železný spár, nejvyšší velitel ikarijské letky, a dva velitelé spárů, Vysoké oko Černokřídlý a Širé křídlo Havran. Ho'Demi vypadal s tetovanou tváří a noži a meči, jimiž se jeho kožená zbroj doslova ježila, velmi exoticky. Pevně si svázal dlouhé černé copy, aby je nepřítel nemohl použít proti němu, ale jako obvykle si je ozdobil modrým a zeleným sklem a zvonečky. Vedle Ho'Demiho stál baron Ysgryff, který vyměnil hedvábí a damašek za jezdeckou zbroj. Přílbu nechal prozatím ležet na zemi, ale jinak byl oděn do naleštěného kovového brnění, které na hrudi zdobil erb jeho rodu. Vypadal zároveň klidně i nebezpečně.

Azhure si přes tuniku natáhla tenkou kroužkovou košili. Vlasý si stáhla dozadu a zakryla koženou čapkou. Na zádech jí visel Vlk a toulec se šípy, u nohou jí ležel Sicarius a zbytek alauntské smečky polehával z dosahu záře ohně. Dokonce i psy halilo lehké kroužkové brnění. Axis doufal, že dnes budou jednou z jeho nejmocnějších zbraní. Překvapení pro Bornehelda.

Axis zalétl očima zpět k Azhure a pokusil se zachytit její pohled. Včera už neměli čas si promluvit. Axis zůstal dlouho vzhůru, protože hovořil s veliteli vojů a oddílů, a Azhure se věnovala lučištníkům. Když se vrátil do stanu, už spala.

Caelum zůstal s Rivkou v bezpečí vzadu v koloně zásobovacích vozů, které střežilo několik záložních oddílů. Kdyby bitva dopadla špatně, měli rozkaz sebrat vozy a uprchnout do Lesa mlčenlivé ženy – les by ochránil zbytky Axisovy rodiny, ať už by Borneheld zaútočil čímkoli.

Azhure, miluji tě.

A na jak dlouho?

Axis sebou trhl. Dávej na sebe dneska pozor.

Ty taky, Axisi. Ty taky.

„Borneheld rozmístil vojsko kolem Bedwyrské pevnosti,“ řekl Axis. „Nevyrazí proti nám. Počká si, až my napadneme jeho.“

„Bude Borneheld řídit bitvu z pevnosti?“ zeptal se Ho'Demi.

„Ne,“ odpověděl Axis. „Ne, to si nemyslím. Bedwyrská pevnost je stará a děravá. Kdysi bývala životně důležitou součástí obrany Acharu, protože střežila přístup ke Carlonu a ke Grálovému jezeru, ale za posledních několik pokolení hodně zchátrala. Její hlavní obrana a opevnění jsou obrácené k řece, ne k pláním, a bude zranitelná při

ikarijském útoku. Ne, myslím, že Borneheld bude bojovat se svými muži. Přátelé..." Axis se odmlčel a velitelé na něj pohlédli.

„Mám jistou žádost. Ne. Rozkaz.“ Vzhlédl a všichni si všimli, jak podivně mu hoří oči. „Borneheld dnes *nesmí* na bojišti zemřít.“

„Cože?“ zvolal Ysgryff. Axis mu pověděl o Borneheldově slibu Koroleanům, což ho dokonale šokovalo. Borneheld chtěl koroleanskému císaři přenechat Nor?

„Nemohu vám to vysvětlit, ale mám jisté závazky vůči Prorocství a také vůči jiným... spojencům, kteří mi pomohli. Borneheld může zemřít jen ve Faradayině přítomnosti.“

Azhure ztuhla. Zabít Bornehelda Faraday na očích? Co to Axise napadlo?

„Nesmím vám prozradit proč,“ řekl Axis, protože vycítil Azhuřin šok. „Ale věřte mi, když vám řeknu, že je to důležité. Faraday je stále v Carlonu, dokonce ani Borneheld by ji nevytáhl na bojiště, takže nepochybuji o tom, že ho budu muset nakonec pronásledovat až do carlonského paláce. Rozumíte?“

Byl to zjevně rozkaz, ne žádost. Všichni kývli.

Nepříjemné ticho, které se okolo ohně rozhostilo, přerušil Belial. „Borneheld udělal chybu, když se rozhodl bojovat u Bedwyrské pevnosti. Zůstane s vojskem uvězněný mezi jezerem, řekou a naší armádou.“

„Možná ano, možná ne,“ odpověděl Axis. „Pokud po řece dorazí koroleanské posily – myslím, že včera v noci se k Nordmuthu blížilo osm lodí – budou se moct snadno vylodit za *našimi* liniemi, až Bornehelda napadneme. Musíme být opatrní. Pozorní. Bystrozraku, střeží tvé hlídky řeku?“

Bystrozrak kývl. „Už jsou ve vzduchu, veliteli letky.“

„Takže dnes položíme základy nového Tencendoru. Doufám, že po dnešku zůstane naším jediným nepřítelem Gorgael.“

A Vlčí hvězda, pomyslel si. Kde jsi, Vlčí hvězdo? Jaké jsou tvé plány? Jaké překvapení nachystáš ty *nám*?

Bystrozrak přikývl. „Dnes budeme bojovat za obnovu Tencendoru. Bude to slavný den, Axisi. Skutečně slavný.“

Axis se na nejstaršího velitele páru zadíval. „Takže možná nastal čas zaútočit, Bystrozraku. Nastal čas vypustit na Bornehelda ikarijskou letku.“

Axis plánoval využít letku proti Borneheldově armádě, jako ji použil v průsmycích Kapradinových pahorků proti Burdelovi. Ale v Borneheldově armádě bojovalo mnoho vojáků od Jervois, kteří viděli, jak ikarijská letka zasáhla proti skraelingům. Hlídky už ikarijskou letku vyhlížely, a i když si jí všimly, až když ji měly téměř nad hlavou, sotva se ozvaly varovné výkřiky, vojáci zvedli v nacvičeném manévru štíty a vytvořili tak nad natěsnanými řadami Borneheldovy armády ocelový krunýř.

Někteří muži nebyli dost rychlí nebo se nedrželi dostatečně u sebe, ale celkově neměl ikarijský útok na Borneheldovu armádu tak zničující dopad jako na Burdelovy jednotky.

Borneheld rozestavěl armádu podobně jako při obraně Jervois. Většina oddílů se ukryla v zákopech, které, jak Borneheld doufal, zaženou Axisovu armádu do pastí a příkopů, jež zlámou nohy koním a srdce jezdcům. Borneheldova armáda byla početně slabší, měl asi o pět až osm tisíc mužů méně, ale na druhou stranu se jen bránil.

Borneheld naposledy prohlížel v relativním bezpečí narychlo vztyčeného stanu (chránilo ho několik vrstev silného plátna) mapy s vyznačenými obrannými liniemi.

„Lodě?“ zeptal se Gautiera. Všichni ve velitelském stanu byli dobře vyzbrojeni a obrnění.

„Včera v noci propluly Nordmuthem, pane,“ odvětil Gautier ihned. „V tuto chvíli kotví v půli cesty k Bedwyrské pevnosti a čekají na tvé rozkazy.“

„Menší čluny?“ zeptal se Borneheld.

„Připraveny vyplout, pane,“ odpověděl Gautier. „Axis dnes zemře a spolu s ním i všechny jeho nestvůry.“

„To doufám,“ začal Borneheld, ale pak se odmlčel, napjal se a zaposlouchal. „Co je to?“

Zdálo se, jako by se venku hustě rozpršelo.

Gautier poslouchal. „Šípy Zapovězených bez účinku prší na štíty tvých jednotek.“

Borneheld zatnul ruce v pěst a zvedl je do vzduchu. „Začalo to!“ zakřičel a oči se mu rozzářily.

Ovládla ho úleva. Jeho rivalita s bratrem konečně skončí.

Bitva o Bedwyrskou pevnost začala útokem ikarijské letky na Borneheldovu armádu a krvavě se táhla celým dnem. Muži a ženy dlouhé hodiny bojovali a umírali na západních Tarských pláních, které doruda zbarvila krev mrtvých a umírajících.

Axis zklamalo, ale nijak zvlášť nepřekvapilo, že se ikarijské letce nepodařilo Borneheldovu armádu ochromit. Borneheld byl mnohem lepší velitel než Burdel a jeho výhodou bylo, že viděl ikarijskou letku bojovat nad Jervois. Jakmile se letka vrátila zpět za Axisovy linie – ztratili jen jediného vojáka, který dostal křeč do křídla a zřítíl se mezi koroleanské vojáky – vyrazilo vpřed jezdecktvo. Axis věděl o Borneheldových zákopech a pastích, a nechtěl proto vyslat kavalerii hlouběji do jejich sítě. Ysgryffovy jezdce držel vzadu. Rozhodl se je použít, až pokud se mu podaří vylákat Borneheldovy vojáky ze zákopů.

V předních liniích bude tedy muset využít společný útok jezdců a pěšáků, píkařů i kopiníků, a ikarijské letky. Vojáci v zákopech se nebudou moct bránit štíty před Ikarii a zároveň odrážet pozemní útok.

Nakonec Axis použil stejnou taktiku jako v boji se skraelingy na Psí planině. Místo aby útočil na celou obrannou linii, soustředil síly na zemi i ve vzduchu na konkrétní místa. Volil je obezřetně, bedlivě prohlížel síť zákopů orlím zrakem a útočil tam, kde byla Borneheldova přední linie oslabena.

Do těchto míst, Axis jich zpočátku vybral devět, vyslal pod ochranou letky lučištníky na koních. Všichni lučištníci, ať už Ravensbund'ané, muži pod Azhuřiným velením, nebo Ikarii, vystřelili a obránci zvedli štíty. Jakmile to však udělali, a štíty byly tak velké a těžké, že museli použít obě ruce, vyslal Axis píkaře a kopiníky... a alaunty.

Azhure alauntům poručila útočit na velitele. Při každém útoku skočili do zákopů tři nebo čtyři alaunti a neomylně se vrhli na nejvyšší velitele. Rozpoutali zmatek a hysterii. Nejen že během okamžiku velitele zabili, ale jejich vrčení a chňapání mátlo a děsilo vojáky. Obránci odhodili štíty, aby mohli tasit meče a vypořádat se se psy, ale v tu chvíli na ně začaly shora pršet šípy a do zákopů vtrhli píkaři a kopiníci a bodali do shluků vojáků, kteří zůstali bez velitele.

Alaunti opustili zákopy vždy zlomek okamžiku předtím, než šípy, kopí a píky dopadly. Vždy zůstali nezraněni.

Měli proklaté štěstí.

Byla to pomalá a obtížná metoda útoku, ale v půlce dopoledne bylo Borneheldovi jasné, že přední zákopy jeden po druhém padají. Možná to bude trvat jeden nebo dva dny, ale nakonec se Axis propracuje celou sítí zákopů.

„Nemůžeme se současně bránit útokům ze země i ze vzduchu,“ vrčel Borneheld. „Proč na nás ten zatracený zbabělec nepošle celou armádu?“

Bylo zjevné, že Axis je odhodlán v bitvě zvítězit, proto odmítal zavést vojsko do smrtící pasti.

„Nemáme na vybranou,“ prohlásil Borneheld nakonec. „Pokud Axis nepřijde ke mně, musím já za ním. Chci to ukončit ještě dnes. Dnes.“ Obrátil se ke Gautierovi. „Vydej rozkazy, Gautiere. Budeme bojovat tělo na tělo na Tarských pláních.“

„Ikarii?“ zeptal se Gautiere. Vůbec si neuvědomil, že se o Zapovězených zmínil jejich pravým jménem.

Borneheld si nasadil přilbu. „Ohrozí nás jen v příkopech. Jakmile se naše armáda promísí s Axisovou, neodváží se střílet. Ne, Gautiere, bude to vyčerpávající bitva tělo na tělo. Kdo zůstane stát jako poslední, zvítězí.“ Borneheld se odmlčel. „A tvé zálohy, Gautiere?“

„Připraveny, pane, přesně podle plánu.“

Borneheldovy oči zůstávaly chladné. „Pak možná *přece jen* zvítězíme. Pošli zprávu koroleanským lodím, ať se přiblíží k Bedwyrské pevnosti – ale ne příliš. Chci, aby vylodily vojáky za Axisovými liniemi.“

Gautier se uklonil. „Pane.“

* * *

Byla to skutečně tak vyčerpávající bitva, jak Borneheld předpověděl.

Armády se na dlouhé hodiny promísily. Bojovali spolu rytíři, pěšáci, píkaři, kopiníci, lučištníci i šermíři. Byla to největší bitva, na jaké se kdokoli z nich podílel. Válčilo tu asi padesát pět tisíc mužů a

žen a všichni byli odhodláni zvítězit. Vojáci ztratili jakýkoli pojem o čase. Soustředili se jen na bodnutí, ústup, hluboký nádech, obranu, bodnutí, ústup, hluboký nádech, obranu, bodnutí... Zabít, nebo být zabit.

Axis bojoval ve středu pole. Arne mu chránil záda a v jeho ruce vlála zlatá standartu. Někdy Axis bojoval po boku pěšáka, jehož jméno neznal, jindy vedle Ysgryffa nebo Ho'Demiho, který seděl lehce a sebejistě na koni, či poblíž Beliala a Magarize, kteří se bili s tvářemi zachmuřenými soustředěním. Všichni, dokonce i Axis, utržili drobná zranění.

Axis nakonec pustil Belaguezovu uzdu a vedl koně tlakem kolen, slovy nebo myšlenkou. Popadl meč oběma rukama a sekal nalevo a napravo a věřil Arnovi, že mu ochrání záda. Bystrozrak rozkázal dvěma perutím, aby střežily výlučně Axise.

Azhuřini lučištníci se zdržovali převážně na okraji bojiště, rychle se na koních přemísťovali tam, kde jich bylo nejvíce potřeba, a stříleli do míst, kde mohli napáchat nejvíce škody. Axis ji cítil, její vzrušení z boje, a snažil se nedělat si o ni velké starosti. Azhure se o sebe uměla postarat.

Občas Axis zahlédl Borneheldovu standartu, ale nepokusil se prokletit si k ní cestu. K jejich souboji nedojde na tomto poli.

Byla to docela vyrovnaná bitva. Axisova armáda sice převyšovala počtem Borneheldovu, ale byla také vyčerpaná pochodem. Bojovali dlouhé hodiny a štěstí se přiklánělo hned na jednu, hned zase na druhou stranu, ale muži stále umírali nebo ochromení s křikem padali pod okovaná kopyta. Okolo se vznášel hustý, dusivý prach.

V půlce odpoledne už Axise bolel kašdický sval v těle. Jak dlouho už se bili? Střelil pohledem po slunci a málem za to zaplatil životem, protože po něm zleva sekl meč. Zbraň zastavil jen několik palců od jeho hrdla rychlý zásah Arna, který spokojeně zabručel, když ut'al koroleanskému vojákovi paži od těla. Muž zařval a spadl z koně.

Axis se zhluboka nadechl. Věděl jen to, co se dělo v jeho nejtěsnější blízkosti, ale zoufale potřeboval zjistit, jaký je celkový stav bitvy.

„Arne, hlídej mě,“ poručil a pohled se mu rozostřil, jak se na bojiště zadíval orlovým zrakem.

To, co viděl, ho šokovalo. Nespočetné množství mrtvých a umírajících. Kolik? Přinejmenším tisíce a nesli Borneheldův i jeho

znak. A podobně na tom byli koně. Tisíce jich ztratili jezdce, někteří v křečích umírali a kopali do vzduchu oblaka prachu, jiní vyděšeně pobíhali kolem. Pak zahlédl Azhure. Vedla do boje jednotku lučištníků v severní části zmítající se masy bojovníků a Venatorovi běžel v patách Sicarius. Nebyla zraněná, ale vrávorala vyčerpáním.

Bud' silná, Azhure, zašeptal jí do mysli. Dávej na sebe pozor.

Když ji myšlenka dostihla, zaváhala a Axis si vynadal do hlupáků. Nesměl ji rozptylovat, protože rozptýlení mohlo znamenat smrt, ale v následujícím okamžiku už vylétl z Vlka šíp a zabodl se do hrdla pěšáka, který se ji pokusil bodnout do boku kopím.

Axis se rozhlížel po bojišti a zdálo se mu, že se na nohou drží víc jeho mužů než Borneheldových. Také to vypadalo, jako by Borneheldovu standartu tlačili krok za krokem zpět k příkopům.

Zvítězím? přemýšlel. Skončí snad tato nesmyslná, krvavá občanská válka během hodiny či dvou?

Ale když orel zalétl o kus dál, spatřil Axis něco, co ho naprosto vyděsilo.

K Bedwyrské pevnosti si cestu razilo osm obrovských koroleanských veslic. Kolik mužů nesou? ptal se Axis zoufale. Kolik? Alespoň čtyři nebo pět tisíc, a čtyři či pět tisíc odpočatých mužů určitě zvrátí bitvu v Borneheldův prospěch. Bojovali už od úsvitu – dobrých devět hodin – a mnoho jeho mužů podléhalo spíše kvůli únavě než pro nedostatek dovedností či vůle. Pět tisíc čerstvých mužů?

„U hvězd,“ zabručel Axis a Arne na něj ustaraně pohlédl.

Axis zachytil další pohyb. K bojišti nemířily jen koráby, ale také menší čluny nacpané koroleanskými vojáky. Blížily se podél jižního břehu Grálového jezera a po Nordře nad Bedwyrskou pevností. Chystaly se Axisovu armádu obeplout a vpadnout jí do zad. Bylo jich asi patnáct a plavilo se na nich možná dva a půl tisíce mužů – dost na to, aby posílili Borneheldovy linie, které se začínaly hroutit.

Azhure! Ho'Demi! Byli to jediní velitelé, s nimiž se Axis mohl spojit v myšlenkách. *Podívejte se k vodě na severu! Zastavte je, než se zapojí do bitvy!*

Axis se díval, jak Azhure s Ho'Demim sebrali oddíly a zamířili ke břehu, kde se z člunů vylodžovali vojáci. Axis se zoufale rozhlédl po letce. Celý den se vznášela nad bojištěm a dělala, co mohla. Konečně zahlédl Bystrozraka a vyslal orla jeho směrem.

„Nebezpečí na severu!“ zakřičel orel, když prosvístěl kolem Bystrozraka, který ihned poslal Azhure a Ho'Demimu na pomoc pět spárů.

To zastaví čluny, pomyslel si Axis zoufale, ale co koráby? Pokud se vojáci vylodí, jsme ztraceni!

Třebaže se kolem něj opět semkli nepřátelé, Axis dál hleděl očima orla a spoléhal na to, že ho Arne ochrání. Musel se dívat – protože koráby představovaly konec jeho nadějí a Proroctví.

* * *

Borneheld krvácel z mnoha drobných ran a meč mu visel v ochablé ruce. Rovněž ustaraně sledoval blížící se loď. Co dělaly tak blízko Bedwyrské pevnosti? Vydal přece jasné rozkazy. Měly vysadit vojáky mnohem dál na jihu, aby Borneheld mohl s muži, které čluny dopraví na sever, napadnout obě křídla nepřátelské armády s odpočatými vojáky.

„U Artora!“ zaklel Borneheld. „Jeden by si myslel, že se chystají napadnout nás, a ne Axise.“

Napadlo ho něco strašlivého. „*Další* zrada?“ zašeptal vyděšeně. „Zradil snad koroleanský císař naši dohodu a obrátil se proti mně?“

Koroleanské koráby zakotvily a spustily lávky. Z každé lodi se na břeh vyřítily stovky a stovky mužů, křičely nadšením a krvežíznivostí a hnaly se přímo k Borneheldově standartě.

Všechno to byli piráti s tmavou pletí, pestrobarevnými šátky a zářícími zuby.

„Zrada!“ zachraptěl Borneheld a překvapeně vyskočil, když mu na rameno dopadla Gautierova ruka.

„Pane!“ zalapal po dechu. „Zrada! Jsi v nebezpečí. Připravil jsem člun – musíme uprchnout do Carlonu.“

„Cože?“ zařval Borneheld. „Uprchnout z bojiště?“

„Prohráli jsme,“ zakřičel Jorge ochraptěle a připojil se k Borneheldovi. „Pokud se chceš zachránit, musíš to udělat hned. Budu za tebe bojovat dál, třeba až do smrti, když poručíš.“

Borneheld zíral na Jorga s Gautierem. Nadšený výskot pirátů už byl nepříjemně blízko. V následujícím okamžiku vrazil koni ostruhy do slabin a tryskem vyrazil do bezpečí.

* * *

Axis vše viděl očima orla.

Azhure, Ho'Demi, zavolal. Borneheld míří k jednomu z člunů. Chystá se utéct do Carlonu. NECHTE HO JÍT! Potřebuji ho v Carlonu. Je ŽIVOTNĚ DŮLEŽITÉ, aby se do Carlonu dostal!

Ve stejnou chvíli, kdy Axis ucítil v mysli jejich souhlas, zakřičel orel stejný rozkaz na ikarijské spáry nad severní částí bojiště: „Nechte Bornehelda utéct! Je životně důležité, aby unikl!“

Piráti se vrhali do boje a Axis se obrátil k baronu Ysgryffovi, který někde ztratil přilbu. Ysgryff se na něj zubil.

„Jak se ti líbí moje překvapení, Axisi Úsvite?“

Axis se radostně rozesmál, pobídl Belagueze k Ysgryffovu koni, naklonil se blíž a popadl barona za tuniku, která mu vyčuhovala zpod náprsního krunýře.

„Za tohle z tebe udělám prince!“ Zazubil se, pustil Ysgryffa a obrátil se k mužům, kteří okolo něj stále bojovali.

„Vítězství je moje!“ zakřičel a mávl mečem nad hlavou. „Tencendor je můj!“

* * *

Během hodiny bylo po všem. Armáda, kterou demoralizovala Borneheldova dezerce, pomalu ustala v boji a se západem sluncem přijal Axis od Jorga, nejvyššího velitele v poli, kapitulaci.

Jorge se rozhlédl po bojišti, jako by si poprvé všiml tisíců těl a zrudlé hlíny. Zbytečná ztráta životů, pomyslel si Jorge zachmuřeně. Vyhnuli bychom se jí, kdybychom s Rolandem našli v Gorkenské pevnosti odvahu připojit se k Axisovi? Oslabil by náš odchod Bornehelda natolik, že by neměl dost důstojníků na to, aby vedl armádu do pole proti Axisovi?

„Stejně by bojoval,“ řekl Axis a Jorge pomalu vzhlédl.

Axisovo nadšení vyprchalo a Jorge nyní viděl, jak je vyčerpaný a sklíčený.

„Jorge,“ řekl Axis tiše, přistoupil blíž a položil mu ruku na rameno. Jorgovi vyhrkly nad laskavým gestem do očí slzy. „Jorge, kde drží Borneheld tvoji rodinu?“

Jorge vyslovil jméno městečka na sever od Carlonu a Axis přivolal Bystrozraka. „Bystrozraku, mohl bys poslat dvě perutě, které zůstaly v záloze, osvobodit Jorgovu rodinu?“

Bystrozrak kývl a odešel.

Axis se otočil zpět k Jorgovi a zadíval se na něj. „Vítej v Tencendoru, Jorgu.“

Jorge vyčerpaně přikývl. Neočekával, že si v novém pořádku zachová čestné místo.

54

Po bitvě

V následujících hodinách panoval všude zmatek a chaos.

Poté, co Axis přijal kapitulaci Borneheldovy armády i království, nalodil přeživší Koroleany na jejich koráby a poslal je co nejrychleji domů. Neměl v úmyslu držet tisíce mužů v zajetí. Ať se o ně postará jejich císař.

„Povězte císaři, velvyslanci nebo třeba první děvce, na kterou za hranicemi narazíte,“ řekl Axis unaveně nejvyššímu koroleanskému veliteli, „že ruším smlouvu, kterou Borneheld s vaší říší uzavřel. Odmítám převzít jeho pošetilé závazky, dluhy a sliby. Osobně proti vám nic nemám, ale nechci, abyste se dál zdržovali v mém království.“

Axise překvapilo, jak snadno se mu říkalo „mé království“.

Koroleanský kapitán se krátce uklonil. „Mohu císaře informovat o tom, že až se vše uklidní,“ přelétl pohledem po masakru okolo, „budeš ochotný přijmout jeho velvyslance?“

„Pokud bude souhlasit s tím, že odmítám platit Borneheldovy dluhy.“

„Slibuji, že mu to oznámím,“ řekl kapitán stroze, zasalutoval a vydal se pryč. Když stoupal vzhůru po lávce nejbližšího korábu, přál si už být doma. Příliš mnoho jeho mužů zemřelo pro cizí věc.

„Beliale.“ Axis se obrátil a krátce se opřel o Belialovo rameno. „Beliale, postaráš se prosím o pohřbení mrtvých?“ Byla to nevděčná práce, ale bylo třeba ji udělat co nejdříve.

Axis luskl prsty na chlapce, který držel Belaguezovu uzdu. Chlapec přivedl hřebce blíž a Axis nasedl. Pomalu jel přes bojiště a tu a tam se zastavil, aby si promluvil s vojáky nebo utěšil raněného, kterého odnášeli do stanů léčitelů. V dálce viděl, jak Arne vydává rozkazy vojákům, kteří měli strážit zbytky Borneheldovy armády – zdálo se, že zajatců jsou tisíce. Co s nimi udělám? přemýšlel Axis vyčerpaně. Jsou to všechno Achařané a dobří muži, kteří se ocitli na špatné straně bez vlastního přičinění.

Axisova sklíčenost ještě zesílila, když se vydal přes bojiště na východ. Vojáci začínali pomalu kupit mrtvé – a hromady byly velké a bylo jich mnoho. Kolik tisíc lidí zemřelo?

A kde je Azhure? Axis byl tak vyčerpaný, že ji nikde nevnímal, a orel se uhnízdil na noc. Tma kolem něj houstla, ale on jel dál, rozhlížel se a ptal se na ni všech, koho potkal. Po každém zavrtění hlavou pobídl koně dál na východ, až dorazil do míst, kde se předchozí noci jeho armáda utábořila.

V táboře našel Rivku, která v náruči držela spícího Caeluma.

„Azhure?“ zeptal se úzkostně a sklouzl z Belaguezova sedla.

Rivkah kývla na hromadu přikrývek u svých nohou. Axis klesl na kolena a odhrnul Azhure přikrývku z obličeje. Spala. Tvář měla bledou vyčerpáním a pod očima tmavé kruhy.

„Je v pořádku?“ zeptal se Axis matky a uhladil Azhure pocuchané vlasy z čela.

Rivkah se na okamžik zamyslela. Měla by mu říct o Azhuřině těhotenství? Azhure se vrátila do tábora asi před hodinou a zhroutila se vyčerpáním. Rivkah musela požádat o pomoc kolemjdoucího vojáka, aby jí mohla sundat kroužkovou košili a zabalit ji do přikrývky. Azhure se během té doby ani jednou neprobrala. Rivkah věděla, že se Azhure s těhotenstvím jen těžko vyrovnává, a obávala se, že kvůli vyčerpání o dítě přijde.

Nakonec pokrčila rameny. „Je vyčerpaná, ale zraněná není. Možná se jen potřebuje vyspat.“

Axis se posadil a vzal si od matky Caeluma.

„Celý den byl vzhůru, Axisi,“ řekla Rivkah tiše, „byl mrzutý a plakal. Věděl, že rodiče bojují, a zdálo se, že tuší, jak zoufalá je vaše situace. Odmítal jídlo i útěchu, dokud se Azhure nevpotácela do tábora.“

Zmlkla. Má se zeptat? „A Magariz? Je v pořádku?“

„Nic jsem o něm neslyšel, Rivko,“ řekl Axis mdle po dlouhé odmlce, „stejně jako o většině svých vojáků a velitelů. Musíš se s tím spokojit.“

Přiblížil se k nim sluha a pomohl Axisovi odepnout zbroj. Axis vrátil syna zpátky Rivce a s povděkem brnění odložil. Propocenou, zakrvácenou tuniku si doslova strhl z těla a odhodil ji stranou.

Rivkah si všimla ran na jeho hrudi a zádech, ale nezmínila se o nich. Neohrožovaly ho na životě a brzy se zahojí. „Spi, Axisi. Dám na tebe pozor. Musíš si odpočinout, jinak k ničemu nebudeš.“

Axis se zabalil do přikrývky a ulehl vedle Azhure. „Jen dvě hodiny,“ zamumlal. „Vzbud’ mě za dvě hodiny.“

* * *

Zmatek panoval nejen vně carlonského paláce, nýbrž i za jeho zdmi. Většina obyvatel znala výsledek bitvy a mnozí mlčky přihlíželi, když do města vrazil Borneheld, Gautier a asi dva tucty mužů a nechali zavřít a zatarasit brány.

Dva tucty mužů a jeden král je mají ochránit? divili se Carloňané. Carlon je ztracen stejně jako Achar.

Dvořané opustili palác a usídlili se v měšťanských domech ukrytých hluboko v křivolakých carlonských uličkách. Borneheldův dvůr už nebyl bezpečným místem. Jak bude vypadat Axisův dvůr? Najde se na něm pro ně místo? Bezpochyby, utěšovala se většina. Každý král, korunovaný, vypůjčený i uchvatitel, potřeboval dvůr, který by mu lichotil.

Oči v ulicích se obrátily zpět k bojišti, na němž vojáci za svitu pochodní kopali a plnili masové hroby. Mnozí občané na hradbách ztratili syny, otce nebo manžely, a to na obou stranách, protože muži z carlonských rodin bojovali na Borneheldově i Axisově straně.

V ulicích tedy panovala spíše truchlivá, smířená nálada než vztek či strach. Většina lidí stejně jako Axis litovala, že k bitvě došlo – bratři se přece mohli nějak dohodnout. A teď to vypadalo, že Borneheld ztratil úplně všechno, protože Carlon nebyl stavěný pro obléhání. Carlon byl obvykle městem smíchu a zábavy, výhodných obchodů a hříchu a s

ponurou realitou války, která ho nyní obklopovala, se nedokázal vypořádat.

* * *

Dobří lidé Carlonu se možná s Borneheldovou porážkou smířili, ale Jayme byl téměř hysterický.

„Ztratil jsi království i Seneschal!“ ječel na Bornehelda a hábit měl poskvrněný a špinavý.

Borneheld seděl na trůně v Měsíční komnatě. Byl opilý. Všechny jeho sny a ambice vzaly za své. Kde udělal chybu? V ruce, kterou měl položenou na područce, mu schlíple visela karafa červeného vína. O chvíli později prolétla vzduchem a mířila rovnou na Jaymovu hlavu.

Bratru-veliteli se podařilo ucuknout a karafa se roztrhla na podlaze za ním.

„Všechno je pryč,“ šeptal šokovaně. „Během jediného dne jsi pohřbil tisíc let práce!“

„Slyšela jsem, že jsi prohrál, Bornehelde,“ ozval se ode dveří lehký hlas a do komnaty vstoupila Faraday. Borneheld odtrhl oči od Jayma a obrátil je k manželce. V tmavě smaragdových sametových šatech, s vlasy vysoko vyčesanými a s diamanty a perlami v uších a na hrdle vypadala nádherně. „Nevypadáš dobře, Bornehelde. Nemám zavolat léčitele? Možná trpíš stejnou nemocí jako Priam.“

Borneheld ohrnul ret. Na nic jiného se nezmohl. „Axis zvítězil zradou. Takové už jsou jeho způsoby. Království se mi rozpadá jen proto, že mě neustále zrazovali. Nic mi nezůstalo.“

„Pokud se ti království rozpadá, manželci,“ odsekla Faraday, protože k muži na trůně necítila nic než pohrdání, „pak jen proto, že ti nikdy nemělo patřit. Jak dlouho bude trvat, než na trůn usedne Axis, Bornehelde? Jak dlouho?“

Borneheld se předklonil a málem se zřítíl z trůnu, tak byl opilý. „Couro! Kolikrát jsi mě zradila ty? Kolik mužů sis vzala do postele a poštvala je proti mně? Kolikrát jsi mě podvedla s Axisem?“

Faradayina tvář se zkroutila opovržením. „Já zůstala našim slibům věrná, manželci. Na rozdíl od tebe.“

Aniž by mu dovolila odpovědět, obrátila se k Jaymovi. „Jsi ubohý staroch, Jayme. Ty a tvůj bůh jste tam venku na bojišti ztratili tolik jako Borneheld. Víš, že jsem kdysi v Artora z celého srdce věřila, Jayme? Ale pak jsem se seznámila s Proroctvím a poznala jiné bohy, jiné síly. Artor teď pro mě znamená tolik jako můj manžel, Jayme. A to není mnoho.“

Obrátila se na podpatku a opustila místnost.

Jayme se roztrásl. Bezmocně se rozhlédl po Morysonovi. Ale Moryson s Gilbertem zmizeli, sotva se dozvěděli, že Borneheld prohrál.

„Morysone?“ zamumlal Jayme slabě a zadíval se do stínů. „Morysone?“ Artore, proč s ním teď jeho přítel není? „Co uděláme?“ zašeptal. My? Já. Jen já. Zůstal mi jen ožralý osel na acharském trůně.

Borneheld se usmál. „Co uděláme, Jayme? Napij se se mnou, bratře-veliteli. Myslím, že ve skřini u stěny najdeš karafu.“

* * *

Venku na chodbě se Faradayina falešná odvaha vytratila.

Věděla, co se stane. Axis se objeví, Faraday nezajímalo jak, a vyzve Bornehelda v Měsíční komnatě na souboj. A až se tak stane, strašlivá, katastrofická vidina, kterou Faraday ukázaly stromy Lesa mlčenlivé ženy, se stane skutečností.

Přestože Faraday věřila, zoufale si přála uvěřit tomu, že Axis zvítězí, že jí stromy ukázaly jen roztržštěné, neúplné obrazy, dotkla se živůtku šatů, protože cítila, jak jí mezi prsy kane Axisova krev.

„Zvítězíš, Axisi, zvítězíš!“ zašeptala.

* * *

Noc pomalu mýjela a Rivkah úzkostně střežila Axise, Azhure i Caeluma. Několik hodin před úsvitem byly její obavy konečně vyvráceny, protože do světla ohně vstoupil Magariz. Rivkah vstala, pevně ho objala a po lících jí kanuly slzy.

Magariz byl stejně vyčerpaný a sklíčený jako Axis. Posadil se k ohni a Rivkah mu něžně rozepnula zbroj. Unaveně, nesouvisle jí

vyprávěl o bitvě, dokud uprostřed věty neusnul. Rivkah ho něžně položila na zem a přehodila přes něj přikrývku.

Když opět vstala, uviděla stát na okraji světla vysokou, tmavovlasou norskou dívku. Přes rudé šaty měla přehozený plášť, který si tiskla pevně k tělu. „Belial?“ zašeptala. Hlas měla ochraptělý strachy a modré oči velké a temné.

Rivkah zavrtěla hlavou. „Nic jsem o něm neslyšela,“ řekla laskavě.

„Ach,“ zamumlala dívka a odvrátila se. Rivkah za ní dlouze, truchlivě hleděla.

Seděla u ohně a bděla nad spáči. Navzdory tíživé únavě přemýšlela o bitvě a o světě, ve kterém žijí. Muži válčí a ženy čekají a prolévají slzy. Rivku už velmi, velmi unavovalo, že nemá, po čem tolik touží. V duchu si přísahala, že už nikdy nedovolí, aby jí život nebo láska proklouzly mezi prsty. Druhou půlku života prožije za šťastnějších okolností než tu první. Tentokrát ji o milovaného muže nikdo nepřipraví, ani vlastní syn.

Po dvou hodinách Axisem podle příkazů zatřásla, ale byl tak vyčerpaný, že ihned opět hluboce usnul, proto se rozhodla nechat ho spát do svítání. Uprostřed noci stejně nic nezmohl.

* * *

Ve studené hodině po úsvitu seděli Axis, Azhure a Magariz mlčky u ohně. Všichni měli pod očima tmavé kruhy, ale vypadali už mnohem lépe. Rivkah se dívala, jak Azhure krmí syna. Nenarozené děťátko bylo v bezpečí, ale Rivkah netušila, co by se stalo, kdyby Azhure musela dál bojovat.

Také Axis si dělal o Azhure starosti. „Zůstaneš dnes v táboře, Azhure,“ řekl tiše. „Unavená a bez dostatečného odpočinku stejně nikomu nebudeš prospěšná, a obzvláště ne synovi.“

Azhure musela být skutečně vyčerpaná a bála se o dítě ve svém lůně, protože jen kývla a přitulila se blíž ke Caelumovi. Během nejtěžších okamžiků bitvy ji napadalo, jestli syna ještě někdy spatří, a nyní nebyla ochotná se od něj odloučit.

Magariz zvedl hlavu. „Axisi? Kde začneme?“

Axis se ušklíbl. „Kde, Magarizi? Prostě vstaneme, vyjdeme z tábora a... začneme tam, kde to půjde. Pojd’.“

Axis se postavil a pomohl Magarizovi na nohy. „Rivkah si o tebe včera dělala starosti,“ řekl tiše. „Jsem rád, že jsi v pořádku. Nejen kvůli ní, ale i kvůli sobě.“

Byla to prostá slova, ale měla hluboký význam. Magariz ze sebe vymámil bledý úsměv. „A já jsem rád už kvůli *sobě*,“ řekl a Axis se zasmál.

„Pojd’,“ řekl Axis a táhl Magarize pryč. „Podíváme se, co nám vítězství přineslo.“

* * *

Nic, pomyslel si Axis, když o dvě hodiny později přijal hlášení všech velitelů. Zvítězili, ale draze za to zaplatili. Nejlépe na tom byla ikarijská hlídka, která přišla jen o pár vojáků, jež zasáhly zatoulané šípy. Smrt dalších tří pak způsobila obyčejná smůla. Ho’Demi, jehož tvář byla pod modrým tetováním bílá, oznámil, že o život přišlo téměř patnáct set Ravensbund’anů.

Ysgryff sice odložil zbroj, ale byl i nadále oblečen do války a tvářil se podobně zasmušile. „Tisíc,“ řekl prostě, když na něj Axis pohlédl. „Tisíc rytířů a skoro tři tisíce koní.“

„A piráti?“

„Žádné ztráty,“ zabručel Ysgryff. „Zdá se, jako by je chránili bohové, Axisi. A kromě toho dorazili hodně pozdě, když už byl nepřítel vyčerpaný.“

„Kde jsou teď?“

Ysgryff mávl k Nordře. „Čekají na lodě, které by je dopravily zpět domů, Axisi.“

„Nemůžu ti za ně dostatečně poděkovat. Kdyby to byli Koroleané...“ Axis se otrásl a nedokázal pokračovat.

„Pak bychom počítali mrtvé a sami čekali na smrt, Axisi,“ řekl Ysgryff tiše. „Pokud to bude potřeba, budou piráti bojovat za Proroctví stejně jako lidé z Noru.“

Axis zvedl hlavu a zadíval se na podupané Tarské pláně. Během noci pohřbili všechny padlé, ale půda si i nadále ponechávala růžový

odstín. „Proroctví nachází přátele na místech, kde bych je nejméně očekával,“ řekl Axis pomalu. „Nor a piráti patří k těm nejlepším.“

Povzdychl si a sklopil zrak. Připojil se k nim Belial, který byl celý ztuhlý únavou.

„Spal jsi vůbec, Beliale?“

Belial pokrčil rameny. „Dvě hodiny, možná tři. Stačí to, Axisi.“

„A naši mrtví?“

Belial věděl, na co se Axis ptá. Kolik ztratili obyčejných pěšáků? „Kolem jedenácti set, Axisi. Většinou to byli nezkušení vojáci, kteří se k nám připojili v Sigholtu. Někteří patřili k arcenské domobraně a jiní k nám. Padli i staří přátelé.“

Axis se odvrátil.

„Axisi,“ začal Belial. „Přišli jsme sotva o čtyři tisíce mužů. Borneheld jich ztratil dvojnásobek, Koroleany i Achařany. A nezapomeň, že u Gorkenské pevnosti jich padlo... kolik? Sedm tisíc? Dostaneme se z toho.“

„To ano,“ řekl Axis a otočil se. „Dostaneme. Ale je to tak zbytečná, nesmyslná ztráta, Beliale. A já truchlím nejen pro naše muže, ale i pro Achařany, kteří zemřeli za Bornehelda.“

„Muži jdou kvůli tobě do války, protože vědí, že se o ně zajímáš,“ řekl Belial prudce. „A myslím, že ztráty nahradíme z poněkud neobvyklého zdroje.“

Axis se zamračil. „Co tím myslíš?“

Belial někomu pokynul. Přikulhal k nim muž v zakrvácené uniformě Borneheldovy armády.

„Poručík Bradoke, můj pane,“ představil se pevným, ale uctivým hlasem. „Jsem mezi zajatci nejvyšším velitelem. Můj pane, bojovali jsme za Bornehelda, protože byl náš král a my složili přísahu. Ale nikomu se nelíbilo, jak včera odpoledne utekl z bojiště, a mnozí z nás už týdný v soukromí hovořili o Proroctví. Včera v noci jsme o něm mluvili znovu. Výsosti, jsme ti vydáni na milost, ale žádáme, abychom mohli o svém osudu rozhodnout sami.“

„A co chcete?“ zeptal se Axis.

Bradoke se zhluboka nadechl. „Chtěli bychom bojovat za Proroctví, pane. Rádi bychom se k tobě připojili. Výsosti,“ pokračoval, když si všiml, že se Axis chystá odmítnout. „Díval jsem se, jak truchlíš pro

všechny, kdo pro tebe zemřeli. Borneheld by něco takového nikdy neudělal. Chceme, já chci dostat šanci za tebe bojovat.“

Axis pohlédl na Beliala a ten kývl. Axis se znovu zadíval na poručíka. Zdál se být upřímný, ale mohl mu Axis důvěřovat? Copak mám na vybranou? Nemohu postrádat muže, kteří by zajatce strážili, a zoufale potřebuji vojáky, jež bych mohl postavit proti Gorgaelovi. Povzdychl si a znaveně kývl. „Podrobnosti projednej s Belialem. Kolika mužům velíš, Bradoku?“

„Sedmi tisícům, Výsosti.“

„U hvězd,“ řekl Axis. „Kde vezmeme tolik zásob?“

„Hlavu vzhůru, Axisi.“ Ysgryff ho povzbudivě poplácal po zádech. „Carlon bude brzy náš a určitě dokáže všechny uživit. A kromě toho k nám už po Nordře míří moje lodě se zásobami.“

„U všech bohů, Ysgryffe,“ řekl Axis chabě, „proč ti rovnou nepředám království?“

Ysgryff mrkl. „S korunou na hlavě bych vypadal dost směšně, Axisi. A mimo to jsem stejně jako Ho’Demi oddán Muži z hvězd.“

* * *

Axis musel toho dne nakrmit své muže, poslat je odpočinout si a přesunout tábor na břeh Grálového jezera, ale potřeboval udělat ještě jednu věc.

Pozdě odpoledne vyrazil s malým doprovodem k Seneschalské věži – ke Spiredore.

Od chvíle, kdy ji viděl naposledy, uběhly už dva roky, ale Axis měl pocit, jako by to bylo teprve včera. Po třicet let byla jeho domovem a žil v ní i muž, kterého považoval za otce, Jayme. Po třicet let věřil v Seneschal a v jeho učení, věřil, že věž je fyzickou manifestací Artorovy lásky a starosti Seneschalu o lid Acharu.

Nyní Axis pohlížel na krásnou bílou věž jinak. Byla zářným příkladem lži a klamů, které Seneschal Achařanům vnutil, a krutosti, již napáchal na lidu Rohu a Křídla, na Avar a Ikarii. Axis věděl, že Seneschalská věž kdysi bývala Spiredore, magickou tencendorskou pevností a jedním z nejmocnějších míst v prastaré zemi.

A nyní měl Axis v úmyslu Spiredore jednou provždy osvobodit.

Čistá a bílá věž se tyčila do výše asi sta kroků a jejích sedm stěn měkce zářilo na slunci pozdního odpoledne. Po straně se vesele třpytilo Grálové jezero, jedno z Posvátných jezer, jako by vědělo, že jeho prastará přítelkyně bude konečně osvobozena.

Co ukrýváš? ptal se Axis, když se k věži blížil. Jaká tajemství jsou v tobě pohřbena? Co najdu, až Seneschal vypudím?

Ale v tu chvíli bylo důležitější, co udělá kohorta Sekerníků, která věž v uspořádaných liniích obklíčila. Axis mávl na doprovod, aby zůstal stát, pak přitáhl Belaguezovi uzdu a přiměl ho zpomalit do kroku. Nakonec se zastavil asi deset kroků od místa, kde na koni seděl Kenricke, velitel poslední kohorty Sekerníků.

Byl to prošedivělý, štíhlý a šlachovitý muž a jeho tvář byla nečitelná. Axisovy oči zalétly ke dvěma zkříženým sekerám na jeho tunice. Jak dlouho nosil tento znak s hrdostí? Nyní se odíval do světle hnědé tuniky ozdobené zářícím sluncem. Jiný svět, jiný muž.

„Kenricku,“ pozdravil ho. „Už je to dlouho.“

Kenricke se na Axise dlouze zadíval, pak mu k jeho šoku po sekernickém způsobu zasalutoval, pěstí přitisknutou na zkřížené sekery na hrudi, a uklonil se. „Axisi,“ začal, pak se zahanbeně odmlčel. „Nevím, jakým titulem tě oslovit.“

„Prostě mi říkej Axisi. Pořád je to moje jméno,“ řekl.

„Axisi. Proč jsi tady? Z jakého důvodu jsi zamířil k Seneschalské věži?“

„Chci obnovit svět, který se Seneschal před dávnými lety pokusil zničit, Kenricku. Věž Spiredore je jeho důležitou součástí. Přišel jsem, abych osvobodil Spiredore od Seneschalu.“

„Mnoho slov pro prostý cíl, Axisi. Chceš odsud Seneschal vyhodit,“ odpověděl Kenricke.

„Vždy jsi šel rovnou k věci, Kenricku. Postavíš se mi?“

Kenricke dlouho mlčel a hleděl na Axise, potom pobídl koně vpřed a tasil sekeru. Axis se napjal, ale nepohnul se. Kenricke byl jeho prvním bojovým mistrem, když se jako chlapec k Sekerníkům přidal – byl si jist, že se ho nepokusí zabít.

Kenricke zastavil koně vedle Axisova, uchopil sekeru za ostří a podal mu ji topůrkem napřed. „Předávám ti zbraň a velení, Axisi. Od chvíle, kdy jsi nás opustil, jsme byli jen smutnou vzpomínkou čekající na velitelův návrat. Dávám ti svoji sekeru, Axisi, a s ní i věrnost.“

Axisovi neuniklo, o jak významný okamžik se jedná. Kenricke právě ukončil tisíc let hrdé vojenské historie.

„Přijímám tvoji sekeru i kapitulaci, Kenricku, a vítám tě ve svém vojsku. Belial čeká v táboře,“ Axis naklonil hlavu k táboru na březích jezera, „a znovu tě přijme do služby. Ale budete se všichni muset vzdát seker, Kenricku. V nové zemi už pro ně nebude místo.“

Kenricke kývl. „Rozumím.“

Axis obrátil oči ke Spiredore. „Jayme?“

Kenricke se kysele usmál. „Bratr-velitel, jeho rádci a většina starších bratrů uprchli před několika dny do Carlonu, Axisi. Věž... Spiredore v tuto chvíli obývají jen staří mniši a novicové. Žádají jen, abys je nechal žít.“

Axis se zamyslel. „Můžu mluvit s nejstarším z nich?“

Kenricke kývl a mávl na jednoho ze Sekerníků v zadní části formace. Sekerník zaklepal na bílé dveře vsazené do středu nejbližší stěny. Po chvíli se otevřely a ven vycupital starý bratr.

„Bratře Boroleasi,“ řekl Axis, který starce poznal. Jako ho Kenricke naučil zacházet se zbraněmi, Boroleas ho z větší části naučil číst. „Přišel jsem osvobodit Spiredore.“

„A já tě přišel požádat, abys nám daroval životy,“ řekl Boroleas stroze.

„Máte je mít,“ odpověděl Axis.

„A svobodu?“ zeptal se Boroleas.

„Dvacet ozbrojených mužů vás doprovodí do Nordmuthu, Boroleasi, kde se nalodíte na loď do Koroleasu.“

„A naše knihy?“ pokračoval Boroleas a sotva se odvažoval doufat.

Axis ho o naději ihned připravil. „Ponechal jsem vám životy, Boroleasi. Nežádej ještě o knihy. Odejdete ihned a všechno tu necháte. Kenricku, dohlédneš na jejich odchod?“

Kenricke kývl a Axis se obrátil zpět ke věži. Byla jeho.

55

Jitřenka

Během tří dnů, které uplynuly od bitvy o Bedwyrskou pevnost, se Axisův tábor rozrostl po východním břehu Grálového jezera. Doslova podél celého pobřeží se táhly stany pestře ozdobené standartami velitelů Axisova vojska nebo stále častěji zmenšeninami Axisovy zlaté standarty. Muži odpočívali a zotavovali se na slunci raného podzimu. Carlon zůstával neobležen, protože Axisova armáda odpočívala a nabývala síly po bitvě. Z Noru dorazily lodě s čerstvými zásobami a carlonští občané, jimž pomalu docházely, se museli dívat, jak Axisovi muži hodují na čerstvém chlebu a ovoci. Také sledovali, jak Ravensbund'ané hrají na koních drsnou a často až smrtící hru s míčem a Ikarii létají po nebi.

Jitřenka s Hvězdným poutníkem se dělili o stan v severní části tábora a třetího dne se k nim připojil Axis, aby spolu prošli knihy, které Ikarii našli ve Spiredore. Axis s Hvězdným poutníkem nechali spálit všechna díla bratrstva, ale Hvězdný poutník s Jitřenkou ke svému nadšení objevili v uzamčených skříních a truhlicích stovky starých ikarijských textů.

„Co s nimi Seneschal *dělal*?“ bručela Jitřenka s hlavou skloněnou nad nejnovějším nálezem. „Přece je nečetli.“

Axis pokrčil rameny. „Netuším, proč si je nechali. Možná nechápali, co představují. Možná knihy po nastěhování do Spiredore prostě zabalili nebo je nastrkali do knihoven a úplně na ně zapomněli.“

Hvězdný poutník sdílel matčinu radost. „Axisi! Mysleli jsme, že jsme mnoho z těch knih nenávratně ztratili! A teď jsme je získali zpátky! Podívej, matko!“ Ukázal na malou knihu, kterou právě vybalil z bedny. „*Dějiny jezer*. Myslel jsem, že ta kniha je jen legendou!“

Jitřenka vydechla úžasem a vzala knihu do ruky. „*Dějiny jezer*,“ zašeptala. „Ach, Axisi, děkuji ti za vše, co jsi pro Ikarii udělal!“

Axis se usmál. Když se teď většina svatých míst Ikarii otevřela, viděl Axis babičku v docela jiném světle. Dnes ráno zahlédl, jak se směje a hovoří s Azhure, která vyrazila s Caelumem na ranní procházku. Vypadalo to, že Jitřenka na podezření vůči Azhure docela zapomněla.

Jitřenka knihu zdráhavě odložila. Později bude mít dost času, aby si ji přečetla. „Zůstalo ve Spiredore ještě něco?“

Hvězdný poutník zavrtěl hlavou. „Ne. Vyhodili jsme všechno, co patřilo Seneschalu. Většinu věcí jsme spálili. Pod dřevěným obložáním na stěnách jsme našli bílý kámen a původní výzdobu. Velmi se podobá té na bráně do podsvětí, Axisi.“

Axis přikývl a vzpomněl si na krásné řezby žen a dětí tančících ruku v ruce podsvětím. Nemohl se dočkat, až výzdobu Spiredore obnoví.

„Kdy budete moct Spiredore znovu vysvětit?“ zeptal se otce.

„Zítra v noci, Axisi. To bude měsíc v úplňku a Spiredore má s měsícem obzvlášť silné pouto.“

„Ach,“ zamumlala Jitřenka. „Co to děvče dělá?“

Axis s Hvězdným poutníkem se na ni podívali, ale Jitřenka vyhlížela ven ze stanu. „Imibe má hlídat Caeluma při odpoledním spánku. Ale místo toho už zase běží sledovat manžela při hře. Raději půjdu a pohlídám chlapce sama – Azhure šla dnes odpoledne navštívit raněné.“

„Půjdu já, Jitrenko,“ nabídl se Axis. „Vím, jak si toužíš prohlédnout všechny tyhle knihy, a já rád trávím čas se synem.“

„Ale Hvězdný poutník si s tebou potřebuje promluvit o zítřejším obřadu a já mám před sebou mnoho let života. Ještě si tyhle knihy dostatečně užiji. A, Axisi,“ zazubila se, „já *také* ráda trávím čas s Caelumem.“

Axis bez dalších námitek ustoupil. Později ho bude jeho rozhodnutí ve snech pronásledovat. Co by se stalo, kdyby to krásné odpoledne vstoupil do stanu *on*?

Jitřenka se na syna a vnuka usmála, vyšla ven ze stanu a vstoupila do Proroctví.

* * *

Jitřenka věděla, že něco není v pořádku, hned když do stanu, který Axis sdílel s Azhure a Caelumem, vešla. Caelumova kolébka stála v koutě, ukrytá ve stínech. Skláněla se nad ní postava v tmavém plášti a vztahovala ruce k dítěti.

„Kdo jsi?“ vykřikla Jitřenka ostře a postava se prudce otočila.

„Ach,“ zašeptala Jitřenka a zvedla ruku v hrůze k hrdlu. Cítila, jak stan naplnila temná moc a obklopila ji.

Temná moc. Temná hudba. Jitřenka proti ní nic nezmohla.

„Vlčí hvězda,“ zamumlala. „Přemýšlela jsem, jaký převlek asi používáš.“

„Jitřenko,“ řekl Vlčí hvězda, zamířil k ní a po tváři, kterou používal, se mu rozlil tvrdý úsměv. Pak se převlek rozplynul a ona spatřila jeho skutečný obličej.

Vlčí hvězda byl pod kápí černého pláště nesmírně krásný. Měl fialkové oči jako většina Úsvitů, ale tmavě měděné vlasy. Celá jeho tvář žila mocí, podivnou mocí, kterou si asi přinesl zpět z vesmíru. Jak se s ním Axis vypořádá? přemýšlela zběsile, když se Vlčí hvězda přiblížil a vzal ji za bradu. *Jak si s ním jen Axis poradí?*

„Axis mě napřed musí najít, drahá,“ řekl Vlčí hvězda tiše. „Ale ještě mu to nedovolím. Pořád mě čeká spousta práce.“

„Nikommu o tobě nepovím,“ zašeptala Jitřenka.

„Sladká Jitřenko Úsvite. Jak bys mohla? Oči ti budou zářit poznáním a Axis nebo Hvězdný poutník z tebe nakonec vymámí pravdu. Drahá, viděla jsi mě v převleku a za to zaplatíš.“

Jitřenka zafňukala.

„Ach,“ řekl Vlčí hvězda, „bojíš se.“ Vzal její tvář do dlaní, přitáhl si ji blíž a něžně ji políbil na rty. Byl to polibek na rozloučenou.

Jitřenka zasténala, ale ruce jí ochable visely podél boků. Nemohla použít svoji moc.

Vlčí hvězda zvedl hlavu. „Sbohem, krásko,“ zašeptal, pak znenadání zesílil stisk a rozdrtil jí hlavu stejně snadno jako dítě vajíčko.

Vlčí hvězda opatrně položil Jitřenčino tělo na zem. Caelum začal vrískat hrůzou.

Teprve v ten okamžik vyskočilo pět alauntů na nohy a ochranitelsky obklopilo postýlku. Do té chvíle tiše odpočívali a nevšimli si ani toho, když Vlčí hvězda Jitřenku zavraždil.

* * *

„Divné,“ řekl Hvězdný poutník a zvedl hlavu od textu, který Axisovi ukazoval. „Cítím ztrátu, prázdnotu, ale nevím proč.“

Axis na něj pohlédl, ale Hvězdný poutník vzápětí potřásl hlavou a pokračoval ve vysvětlování.

* * *

Vlčí hvězda pospíchal táborem. Odhalení ho rozzlobilo – a dokonce ho rozrušilo i to, že byl nucen zbavit se Jitřenky. Patřila k domu Úsvitu a Vlčí hvězdě se nelíbilo, že ji musel zabít.

Vlčí hvězda byl tak rozčilený, že se na okamžik zapomněl zahalit do převleku.

Vůbec nepřemýšlel o tom, kam jde, protože ho zneklidnil Caelumův křik, který k němu doléhal z těsné blízkosti, a proto když zahnul za roh, vrazil přímo do Jacka.

Jack šokovaně ustoupil. „Mistře!“ zašeptal.

Vlčí hvězda chláholivě položil Jackovi ruku na rameno. „Jacku, poslouvej. Stalo se něco nepříjemného. Nezmiňuj se nikomu o tom, že jsi mě viděl.“

Jack se na Vlčí hvězdu zadíval, pak pokorně sklopil hlavu. „Jak si přeješ, mistře.“

V následujícím okamžiku byl Vlčí hvězda pryč.

* * *

„Vidíš? Tady,“ řekl Hvězdný poutník o několik minut později a ukázal na obrázek v knize, kterou držel. „Je to zobrazení čtvrtého řádu...“

„Axisi!“

Hvězdný poutník i Axis zvedli zprudka hlavu. Byl to Azhurein hlas. Křičela hrůzou.

„Axisi! Axisi!“

Oba zaklínači upustili knihy, které drželi v rukou, a vyběhli ven.

Azhure běžela táborem, v náruči svírala křičícího Caeluma a v patách měla pět alauntů.

„Axisi!“ Vzlykala děsem a nedokázala promluvit. Z Caelumovy mysli Axis vyčetl jen čirou hrůzu.

„Azhure?“ obořil se na ni a popadl ji za ramena. „Co je? *Co se stalo?*“

„Jitřenka,“ zašeptal Hvězdný poutník s očima upřenými na Axisův stan, který stál nedaleko od nich.

Azhure neodpověděla, jen propukla v pláč.

Axis si s otcem vyměnil zděšený pohled, pak se co nejrychleji rozběhl ke svému stanu.

Oba se vrátili dovnitř a ztuhli hrůzou tak strašlivou, že ze sebe nemohli vydolovat ani kousek jakýchkoli emocí. Jitřenka ležela na zemi těsně za středem stanu. Paže měla úhledně položené podél těla, jako by si někdo dal tu práci upravit ji, ale z její hlavy zůstala jen krvavá kaše s úlomky kostí a kousky mozku. Byla úplně rozdrčená. Dokonce i Axisovi, který byl zvyklý na zranění z boje, se obrátil žaludek.

Azhure se vpotácela za nimi do stanu a zakryla Caelumovi hlavu, aby Jitřenčino tělo neviděl. Mezi vzlyky začala pomalu vyprávět. „Byla jsem na cestě zpátky do stanu... pak najednou začal Caelum křičet... Pospíchala jsem... běžela... a našla... Nevěděla jsem, co dělat... Co jsem mohla udělat? Popadla jsem Caeluma a dala se na útěk...“

Axis se k ní naklonil a objal ji paží kolem ramen, zrovna když dovnitř vrazili Belial, Magariz, Rivkah, Ysgryff a Embeth. Všichni se zastavili a při pohledu na Jitřenčino mrtvé tělo se jim na tváři usadil šokovaný výraz.

Axis vzal s tvrdou, bezcitnou tváří Caeluma do náruče. Objal dítě a uklidňoval ho písni i svojí mocí. Chlapcův křik postupně utichl.

Caelum byl jediný svědek.

Synu. Tiše. Jsi v bezpečí. V bezpečí. V bezpečí. Kdo to Jitřence udělal?

Syn na okamžik nereagoval.

Temný muž.

Znáš jeho jméno?

Axis vycítil synovo váhání. *Jitřenka mu říkala Vlčí hvězda.*

Caelume. Viděl jsi mu do tváře?

Ne. Měl na hlavě kápi.

„Vlčí hvězda?“ řekl Hvězdný poutník. „Udělal to Vlčí hvězda?“

Dotkl se mě myslí, vzpomínal Caelum. Byl tak něžný. Řekl, že mě má rád.

* * *

Když se nešťastný Hvězdný poutník konečně vrátil do stanu, o který se dělil s matkou, zjistil, že *Dějiny jezer* zmizely. Ačkoli on i ostatní knihu dlouhé týdny hledali, už nikdy ji nenašli.

* * *

Mnohem, mnohem později, poté co vyšel měsíc, Jitřenčino tělo bylo odneseno a stan vyčištěn, seděli Axis s Hvězdným poutníkem na písčitých březích Grálového jezera. Axis opředl Caeluma i Azhure uklidňujícím kouzlem a nyní oba dřímali v Rivčině stanu, který nyní otevřeně sdílela s Magarizem. Axis rozkázal, aby jeho stan spálili. Už nikdy by ho nemohl použít.

Otec se synem dlouhou dobu mlčeli a dívali se, jak měsíc putuje po temných vodách jezera.

Axis slyšel, jak se otec zhluboka nadechl. Natáhl se a vzal Hvězdného poutníka za ruku. „Vím, jak jste si byli s Jitřenkou blízcí,“ řekl tiše a doufal, že tak přiměje Hvězdného poutníka k řeči. Hvězdný poutník s Jitřenkou se často hádal, ale jen proto, že si byli tolik

podobní povahou i osobností. Pouto mezi nimi však bylo hluboké a nebyla to jen láska, nýbrž něco mnohem hlubšího.

„Nemůžu uvěřit tomu, že takhle zemřela,“ zašeptal Hvězdný poutník s očima upřenýma na drobné vlnky, které mu šplouchaly kolem nohou. „Vždycky jí dělalo starosti, kdo Vlčí hvězda je, jaké tělo používá... Možná tušila, že zemře jeho rukou.“

„Vlčí hvězda.“ Axis na něj nechtěl myslet – ani na to, koho Jitřenka podezřívala. Nemohla to být Azhure.

„Azhure ne,“ řekl Hvězdný poutník. „Nemůže to být ona.“

„Ne,“ souhlasil Axis. „Nemohla mě jako dítě učit, že? Narodila se a vyrostla ve Smyrtonu, zatímco mě vychovali v Carlonu.“

Oba zaklínači ji tak hluboce milovali, že by využili jakoukoli výmluvu, jen aby vyvrátili podezření, že je Vlčí hvězda.

„Rivkah, Magariz, Belial, Ysgryff, Embeth,“ odříkával Axis pomalu a uvažoval nahlas. „Ti všichni se ve stanu objevili vzápětí po nás. Museli být blízko.“

„Ne,“ řekl Hvězdný poutník. „Rivkah ne. Neměla se k tobě v dětství jak dostat.“

„Možná, Hvězdný poutníku. Ale celé měsíce a roky trávila mimo Rozeklanou horu. Jak si můžeš být jistý, že v tu dobu žila s Avar?“

„Axisi, to přece nemůžeš myslet vážně,“ řekl Hvězdný poutník. „Rivkah ne.“

Axis si povzdychl. „Ani Azhure, ani Rivkah.“

„Někdo z ostatních?“ zeptal se Hvězdný poutník.

„Ostatní. Všichni jsou starší než já. Všichni ke mně měli během mého dětství přístup. S Embeth a Ganelonem jsem žil od jedenácti let a předtím mě mohla vidět na dvoře. Magariz sám přiznal, že mě znal, když jsem jako dítě žil v Carlonu. Býval tehdy členem palácové stráže a později jejím kapitánem. Přes Gorkenskou pevnost měl přístup i ke Gorgaelovi. Belial? Je o osm let starší než já. Kdo ví, jestli se se mnou setkal, než jsem se v patnácti připojil k Sekerníkům a on se stal mým velitelem?“

„Ysgryff?“ řekl Hvězdný poutník tiše.

„Ysgryff,“ přemýšlel Axis. „To by byl dokonalý převlek. Během posledních několika týdnů jsme se dozvěděli, že rodina barona z Noru po tisíc let chránila Hvězdný chrám. Sám Ysgryff se neustále zmiňuje

o detailech ikarijské kultury, které by neměl znát. A věděl, že se Raum mění.“

„Věděl?“ zeptal se Hvězdný poutník.

„Jednou v noci, těsně předtím, než jsme dorazili k Lesu mlčenlivé ženy, jsem viděl, jak se Ysgryff snaží druida utěšit. Věděl, čím prochází.“

„Existuje snad na tisíc let lepší úkryt než rodina barona z Noru?“ řekl Hvězdný poutník pomalu a opět upřel oči na hladinu. „Má přístup k mnoha svatým místům a především pak k Ostrovu mlhy a paměti. Musíš přiznat, Axisi, že Ysgryff něco skrývá.“

Axis se krátce zasmál. „Poslechni si nás, Hvězdný poutníku. Víme jen to, že ani já, ani ty nejsme Vlčí hvězda. Poskytli jsme jeden druhému alibi. Ale jinak máme přehršle podezřelých. Většina z nich měla příležitost. Kdo ví, proč se Vlčí hvězda vlastně vrátil? A co chtěl udělat s Caelumem? *Proč můj syn?*“

Hvězdný poutník podrážděně vydechl. „Axisi, nikdy jsi mi neřekl, jak zní třetí sloka Proroctví.“

„Byla určena jen mým uším. Když ji zaslechne někdo jiný, během okamžiku ji zapomene.“

„Pověz mi ji,“ naléhal Hvězdný poutník. „Možná si ji zapamatuji a dokážu ji nějak vyložit.“

Axis pozvedl obočí, ale podvolil se.

*Muži z hvězd, dobře poslouchej,
jenom ty žezlem vládnout smíš,
Gorgael porážce bude blíž,
jenom ty led a mráz roztříštíš.
Ta moc, co bude v rukou tvých,
Cestu ti přímou nezajistí,
zrádce z tvých vlastních řad
úklad ti nastrojí,
bolest tvé milenky
nesmí tě rozptýlit.
Neb to bude smrt tvá.
Ničitel pánem je všemožných lží,
těm nesmíš propadnout,
Tencendor spasí jen odpuštění,*

chraň duši jeho i duši svou.

Hvězdný poutník se zamračil. Slova už se mu překrcovala v mysli. „Nemůžu,“ zamumlal zmateně.

„Třetí sloka říká, co musím udělat, abych porazil Gorgaela,“ vysvětlil Axis trpělivě. „Jak, to je důležité jen pro mě. Ale také mě varuje, že někdo jen předstírá, že stojí na mé straně a nakonec mě zradí Gorgaelovi.“

„Vlčí hvězda.“

„Musí to být on. Ale *kdo* to je? Jaký převlek přijal? Hvězdný poutníku.“ Axisův hlas se téměř zlomil marností. „Mohl by to být *kdokoli* v táboře nebo třeba i někdo v Carlonu, kdo se v noci vyplížil ven. Kolik podezřelých máme jen v nejtěsnější blízkosti? Sedmdesát tisíc? Osmdesát? Víc?“

Ale co chtěl udělat Caelumovi? Co? Zemřela Jitřenka proto, aby můj syn mohl žít? Nebo ho Vlčí hvězda prostě jen navštívil?

Hvězdný poutník objal Axise kolem ramen. „Můžeme věřit jen jeden druhému, Axisi,“ zašeptal. „Komu taky jinému?“

„To je ale strašný život, Hvězdný poutníku.“

„Jitřenka zemřela strašnou smrtí, Axisi. Na to nikdy nezapomeň.“

56

Jedna Norka vyhrává, druhá prohrává

Faraday stála s manželem na hradbách carlonského paláce a hleděla přes Grálové jezero. Timozel postával temný a zachmuřený ve stínech za nimi. Od chvíle, kdy Borneheld prohrál bitvu u Bedwyrské pevnosti, Timozel sotva promluvil. Jeho úcta k Borneheldovi výrazně poklesla a Faraday občas slyšela, jak si pro sebe bručí o podivných vidinách a slibech. Jeho kůže získala nezdravý odstín, jako by ho zevnitř spalovala horečka. Pod očima mu visela oteklá kůže. Chudáku Timozele, pomyslela si Faraday, nijak se na shledání s Axisem netěšíš, co?

Faraday netušila, že se Timozel sotva odvažoval spát. Báł se totiž, že se mu ve snu znovu zjeví Gorgael, bude se smát a kynout mu. Timozel už nekřičel, ale pokaždé se probudil s očima vytřeštěnými hrůzou a s přikrývkou pevně sevřenou v rukou.

Faraday zavřela oči, zaklonila hlavu a nastavila tvář teplému podzimnímu slunci. Už brzy, oba s Borneheldem to věděli. Stáli jen dva kroky od sebe, ale přitom mezi nimi zela nepřeklenutelná propast. Pokud Axis při souboji s bratrem v Měsíční komnatě zemře, Faraday už nebude chtít dál žít. Kdyby se Proroctví roztříštilo, ze severu by se přihnala temnota a Faraday neměla v úmyslu žít v ledovém, temném světě bez Axise.

Zhluboka se nadechla slabé vůně posledních podzimních květin a otevřela oči. Opačný břeh Grálového jezera byl sotva vidět, ale bílá

věž, která se podle Yr jmenovala správně Spiredore, byla nepřehlédnutelná. (Co včera Ikarii ve věži dělali, že se tak rozzářila?) Axisova vítězná armáda už týden tábořila okolo jezera, sbírala síly po hrozivé bitvě u Bedwyrské pevnosti a Faraday ani většině Carloňanů neuniklo, že Borneheldova armáda, kterou zanechal na bojišti nepříteli napospas, se s radostí připojila k vojsku, proti němuž bojovala. Axis nikoho nezajal, nýbrž přijal do svých řad nové spolubojovníky.

Faraday se opřela o hradby a litovala, že u sebe nemá dalekohled. Včera v noci tady stála a dívala se, jak na východním břehu jezera zažehli velký oheň. Byla to pohřební hranice, řekla jí později Yr, pro slavného a milovaného Ikarii, protože jen s těmi nejlepšími se lid loučil tak vznešeně.

Ale když oheň vzplál, viděla Faraday jen šlehající plameny a shromážděný dav. Nebyli to jen Ikarii, nýbrž i Achařané a Ravensbund'ané. Byl tam i Axis? A co jeho otec Hvězdný poutník a matka Rivkah? Borneheld Faraday řekl, že s ním před bitvou u Bedwyrské pevnosti mluvila žena, která se vydávala za Rivku, a navzdory Borneheldovu odmítání nepochybovala Faraday o tom, že to Rivkah skutečně byla a měla radost z Axisova štěstí.

Zatímco plameny šlehaly vzhůru ke hvězdám, vzlétli k nebi Ikarii s pochodněmi a vznášeli se ve spirálách stále výš a výš, až pochodně vypadaly jen jako drobkounké hvězdičky na černočerném pozadí. Doprovázeli duši na cestě ke hvězdám. Byl to tak krásný a dojemný pohled, až se Faraday rozplakala a uvažovala, s kým se tak čestně a obřadně loučí.

Později, když pohřební hranice dohořela, se pozornost davu na opačné straně jezera (a také tisíců Carloňanů) obrátila ke Spiredore. Přes jezero se ke Carlonu nesla zvláštní Píseň a Faraday zahlédla na věži stříbřitě bílou postavu. Hvězdný poutník, uvědomila si. Chvilí jen stál, poté vzlétl a ve spirálách kroužil nad věží. Po čase začalo samotné Spiredore žhnout jako maják. Z jeho stěn pulzoval měkký svit, který sílil, až se zdálo, že jím tepe celá věž. Pohled na pulzující bílou věž Faraday naprosto uchvátil, takže přihlížela hodiny. Zůstaly s Yr vzhůru až do úsvitu a hovořily spolu o událostech předchozího večera.

Faraday se teprve před chvílí vzbudila a cítila se osvěžená a plná života. Dokonce ani Borneheldova přítomnost jí nemohla zkazit náladu. Téměř *cítila* Axisovu přítomnost. Brzy, říkala si. Už brzy.

Ozvaly se kroky a Faraday se otočila.

Blížil se Gautier. Byl oděný do lehké zbroje a u boku mu rachotil meč. Postavil se vedle Bornehelda a oba muži mlčky hleděli přes jezero. Během posledních několika dnů se vzchopili a vzmužili se.

„Kdy?“ zeptal se Gautier tiše.

Borneheld se odmlčel, pak stejně tiše odpověděl. „Brzy.“

„Co uděláš, pane?“

„Nic,“ odvětil Borneheld s očima upřenýma na malinkou šarlatovozlatou postavu na opačné straně jezera. „Axis přijde za mnou. Musí. Oba to chceme ukončit. Jen on a já. Vždycky šlo jen o tohle.“

Borneheld se odvrátil od hradeb. Tvář měl zarostlou rusým vousem. Neoholil se ani nevykoupal už celé dny.

„Naše rivalita začala ve chvíli, kdy byl počat,“ řekl Borneheld Faraday. „Soupeřili jsme spolu už od okamžiku, kdy jako dítě dorazil do Carlonu. Nenalhávej si, Faraday, že přepluje vody Grálového jezera jen z lásky k tobě. Bude tě milovat, až tady nebude?“ Odmlčel se a chladně se na ni zadíval. „Ne. O tom pochybuji. Až zemřu, nebude už k tomu mít žádný důvod, víš?“

Poté se odvrátil a odešel. Gautier mu kráčel po boku. Klapot jejich bot na kameni zněl jako umíráček.

Faraday se dívala, jak manžel odchází, a srdce jí sevřel ledový strach. Borneheld jednoduše předpokládal, že prohraje, jako by jeho osudem bylo zemřít Axisovou rukou. A díky tomu zněla jeho slova o Axisově lásce nebo o jejím nedostatku jako proroctví.

* * *

Axis zaklínačským zrakem sledoval, jak napřed Borneheld a po dlouhé chvíli i Faraday opustili palácové hradby.

„Kdy?“ zeptal se Belial.

„Dnes v noci. Už jsem čekal dost dlouho. Dojde k tomu dnes v noci.“

Belial kývl. „Jak?“

„Rivkah zná cestu dovnitř. Tajný vchod. Přeplujeme Grálové jezero.“

„Kdo?“ zajímal se Belial.

„Já. Ty, Ho'Demi a Magariz. Jorge. Rivkah.“
 „Rivkah?“ To Beliala šokovalo.
 Axisovy oči byly chladné jako vody jezera. „Musí jít. Musí být při tom. Jeden z jejích synů dnes v noci zemře. Musí být u toho.“
 Belial se zachvěl. „Kdo ještě?“
 „Strážci. Musí tam být.“
 „Jako svědci?“
 Axis zavrtěl hlavou. V očích měl vzdálený pohled. „Ano, mohou dosvědčit, co viděli, ale hlavně budou čekat.“
 Belial se zamračil. Axis měl velmi podivnou náladu. „Čekat? Na co?“
 „Na ztracenou lásku, Beliale. Na ztracenou lásku.“
 „A nikoho jiného s sebou nevezmeš?“
 Axis opět zavrtěl hlavou. „Možná Hvězdného poutníka, i když by se mi mohl plést do cesty. Ale chce jít. Pěnici. Taky mě musí doprovodit. Bude čekat spolu se Strážci. Arna a možná pět nebo šest ozbrojených mužů. Asi Ravensbund'any.“
 „Abys přepravil přes jezero tolik lidí, budeš potřebovat obchodní loď,“ zabručel Belial.
 Axis poplácal Beliala po zádech. „Bude nás sedmnáct, nanejvýš osmnáct. Dobrá veslice postačí.“
 „Azhure s sebou nevezmeš?“
 Axisova tvář ztvrdla. „Někdo musí velet táboru a pochybuji, že by chtěla jít.“
 „Axisi,“ Belial zaváhal. „Dej si pozor, abys Azhure neublížil. Příliš tě miluje, než aby se s klidným a chápajícím srdcem dívala, jak se plavíš přes jezero.“
 Axis se zhluboka nadechl a snažil se ovládnout podráždění.
 „Bud' opatrný, Axisi,“ řekl Belial, přestože věděl, že zachází příliš daleko. „Mnoho lidí v táboře si jí velmi váží. Když raníš ji, raníš i ostatní.“
 „Včetně tebe?“ Axise už nezajímalo, jestli Belial vycítí jeho vztek.
 „Jak moc ji miluješ ty, Beliale?“
 Belial pohlédl rozzlobenému Axisovi klidně do očí. „Nebudu popírat, že jsem ji kdysi miloval. Ale bylo zbytečné, abych na své lásce a touze lpěl, když Azhure nevidí nikoho než tebe. Zničilo by mě to a já ještě nebyl připravený zemřít. Ale stále ji mám rád, stejně jako

Magariz, Rivkah, Arne a další tisíce mužů, které bych mohl jmenovat, Axisi.“ Belial promluvil tiše, ale naléhavě. „Všichni ji máme příliš rádi, než abychom se dívali, jak pomalu umírá steskem, až se oženíš s Faraday. Buďto nech jít ji, nebo Faraday. Zničíš obě, pokud budeš dál trvat na tom, že si je udržíš.“

„Nenechám jít ani jednu,“ zuřil Axis. „Není třeba. Budou se navzájem tolerovat. V minulosti už se to několikrát stalo.“

„Ale ne s takovými ženami!“ zvýšil Belial hlas. „Obě jsou svým způsobem úžasné, ale pokud je přinutíš, aby se o tebe dělily, zabiješ je!“

„Myslím, že sotva...“ začal Axis, ale přerušil ho křik od stanů.

Ysgryff mířil k Axisovi s Belialem, kteří stáli na břehu jezera, a táhl za sebou štíhlou norskou dívku.

„Ach, bohové, ne,“ zašeptal Belial. „Cazna!“

Ysgryffova pohledná tvář byla zkroucená vztekem k nepoznání. Dívka v rudých vlněných šatech se naopak tvářila trucovitě a vzdorně.

Ysgryff se zastavil asi čtyři nebo pět kroků od nich a rozkřičel se na Beliala.

„Uvědomuješ si, co jsi udělal, ty mrzký tupče? Copak jsi vůbec nepřemýšlel, než jsi připravil o počestnost moji dceru?“

„Dceru?“ řekl Belial. Cazna byla Ysgryffova dcera?

„Dceru!“ řval Ysgryff. „Dceru! Copak sis myslel, že je to nějaká děvka? *Chovala* se snad jako děvka? Copak sis neuvědomil, co děláš, když jsi ji vtáhl do postele?“

„Já...“ začal Belial, ale Ysgryff mu nedovolil nic vysvětlit.

„Jakou má teď cenu? Žádnou! Jaký sňatek jí můžu sjednat? Žádný! Mám snad rychle zařídit svatbu s nějakým vesnickým balíkem, který by přehlédnul její nafouklé břicho?“

Belial se ho opět pokusil přerušit, protože ho narážka, že udělal Cazně dítě, naprosto šokovala, ale otce nakonec umlčela Cazna.

„Otče,“ řekla tiše, ale pevně. Axis si všiml, že zdědila otcovu krásu. „Belial mě nesvedl. To já svedla jeho. Tu noc, kdy jste u mohyl podepsali smlouvu, jsem zašla do jeho stanu a počkala na něj na lůžku.“

Belial se pousmál. Zapomenu někdy na to, co jsem cítil, když jsem té noci vešel do stanu a našel ji tam?

Ysgryff na dceru s hrůzou pohlédl. „Jak jsem tě vychoval,“ řekl, „že jsi udělala něco takového?“

Belial postoupil vpřed a vzal Caznu za ruku. „Ysgryffe, nic tak strašného se nestalo.“ Ysgryff otevřel zděšeně ústa, a Belial proto rychle pokračoval. „Už jsem tvoji dceru požádal o ruku.“

Axis povytáhl obočí. Belial měl tu drzost kárat ho za jeho chování k Azhure, když se sám celou dobu sápal po dceři barona z Noru?

„Sňatek? Myslíš, že tím smažeš hanbu, do které jsi můj rod uvrhl?“ křičel Ysgryff, přestože jen s obtížemi dál předstíral zlost. Když dobře sehraje roli rozhořčeného otce, možná Beliala přiměje, aby se s Caznou oženil, aniž by musel vyplatit jediný zlaták věna.

„A já přijala,“ řekl Cazna a bedlivě otce sledovala. Začínala tušit, proč otec tak vyvádí. Sevěřela pevněji Belialovu ruku.

„No,“ řekl Ysgryff a tvářil se, jako by ho trochu uklidnili. „Jak mám vědět, že to myslíš vážně? Nebyl to jen trik, aby tě dostal do postele?“

„Nezachoval jsi se zrovna dobře, Beliale,“ řekl Axis a promluvil tak poprvé od chvíle, kdy k nim Ysgryff dceru přitáhl a začal na Beliala chrlit obvinění. „Možná jsi s Caznou jednal dokonce zavrženíhodným způsobem, nemyslíš?“

Belial se na Axise zamračil. Moc dobře věděl, že Axis naráží na rozhovor, který spolu vedli.

„Tak mi najdi svědky, Axisi,“ odsekl. „A já se s Caznou ožením hned teď a tady. Já se nebojím odpřísáhnout ženě, kterou miluji, věčnou lásku, partnerství a čest.“

Axis se na Beliala, který stál klidný a hrdý s norskou dívkou po boku, upřeně zahleděl, potom se obrátil na podpatku a odkráčel.

* * *

„Nemohu tě vzít s sebou, proto ti předávám velení nad táborem a vojskem,“ řekl Axis opatrně. „Bystrozrak Železný spár bude tvým zástupcem.“

„Rozumím,“ řekla Azhure. Potřetí složila plášť, znovu ho roztáhla a začala zase od začátku.

Stáli ve stanu, který sdíleli s Rivkou a Magarizem, a Axis dostal poprvé po mnoha dnech příležitost promluvit si s Azhure o samotě. Rivkah se vydala s Caelumem na večerní procházku k jezeru.

„Zatraceně,“ zaklel Axis, přiblížil se k Azhure, vytrhl jí plášť z ruky a hodil ho na zem. „Co se děje, Azhure? Co v posledních měsících mezi námi stojí?“ Jak dlouho už ji nepolíbil, nedotkl se jí, neulehl s ní? Naposledy tu noc, co podepsal smlouvu s Ysgryffem a Grevillem u mohyl, a kolik týdnů už od té doby uplynulo?

„Co mezi námi stojí? Žena, která žije v paláci na opačné straně jezera. Faraday.“

„Azhure,“ řekl Axis, něžně jí sevřel bradu prsty a přiměl ji, aby mu pohlédla do očí. „Azhure, miluji tě, to přece víš. Vždy budeš součástí mého života.“

Vykroutila se mu. „To, co ode mě žádáš, je velmi těžké, Axisi.“

„Co? Abys se mnou zůstala? Abys byla mojí milenkou? Miluješ mě, to nemůžeš popřít.“

„Kéž bych našla odvahu tě opustit, než náš vztah zašel tak daleko,“ řekla.

„Opustit mě? Kvůli komu? Belialovi?“

Azhure se zprudka otočila a vytřeštila oči.

Axis ji znovu uchopil za bradu. „Pokud mě opustíš, najdu si tě. *Věř tomu!* Nikdo mi tě nevezme!“

Azhure na něj zírala. Jak mohl muž, který se k cizím lidem choval s takovým soucitem, být k ní tak krutý?

„Azhure.“ Axis zmírnil tón, když si uvědomil, jak na ni jeho slova zapůsobila. „Miluješ mě?“

„Ano,“ zašeptala, protože nedokázala zalhat.

„Pak bys beze mě byla nešťastná. Azhure, poslouvej mě. Svatbou s Borneheldovou vdovou ještě upevním nárok na acharský trůn. A kromě toho mě k Faraday poutá Proroctví. Potřebuji, aby na moji stranu přivedla Avar a stromy. Nemohu ji opustit, Azhure, a neudělám to. Ne, když toho pro mě tolik udělala a ještě udělá. Ale mé srdce patří tobě. Nepodceňuj se, Azhure, ani svůj vliv na mě.“

Sklonil se a něžněji políbil na rty. „Kdybych už nebyl připoutaný slibem k Faraday, ani na okamžik bych nezaváhal a oženil se s tebou, Azhure. *Věř tomu.*“

„Ano.“ Azhure věřila.

„Azhure, bez váhání se přiznám k tobě, ke své lásce i k tomu, jaký podíl neseš na mém dosavadním úspěchu. Miluji tě a tvůj syn bude mým dědicem. Můžeš být hrdá.“

„Jdi,“ zašeptala Azhure, „jdi za Faraday. S Proroctvím nemohu bojovat.“

* * *

Poté, co ji Axis opustil a sešel dolů ke Grálovému jezeru, kde na něj čekal člun, který ho odveze k Faraday, vyšla Azhure ven ze stanu, vzala si od Rivky Caeluma, procházela táborem a tu a tam se zastavila, aby si promluvila s muži. Na tváři měla chladný, sebejistý úsměv, kterým neprobleskl ani paprsek žalu. Sicarius jí běžel po boku a jeho zlaté oči vše viděly.

Poté, co prohlédla tábor a ujistila se, že je vše v pořádku, povečeřela Azhure s Caznou a záviděla mladé ženě, že získala manželovo srdce neporušené.

Měsíční komnata

Jak soumrak přecházel v noc, Měsíční komnata se začínala plnit lidmi. Sluhy, strážemi, dvořany, kuchtičkami i stájníky – všechny sem přivedlo tušení, že se té noci v Měsíční komnatě odehraje něco mimořádného.

Pohybovali se tiše, nikdo nemluvil, nikdo necítil potřebu. Jak noc pokročila, sešlo se v komnatě asi dvě stě lidí. Stáli podél stěn a střed komnaty nechávali prázdný.

Borneheld seděl na trůně, tvář měl bez výrazu a tasený meč mu spočíval na kolenou. Na okraji kamenného pódia seděla Faraday, zelené šaty měla rozprostřené, ramena napřímená, tvář klidnou a ruce uvolněně sepnuté v klíně. Stejně jako manžel hleděla i Faraday přímo před sebe. Čekala.

Vedle pódia stáli čtyři lidé. Timozel se tvářil temně. Gautierova tvář byla zbrcená vyděšeným potem. Jayme byl bledý. Jen Yr zůstávala stejně klidná jako její paní, protože tu noc silně cítila přítomnost Proroctví.

Jediným chabým zdrojem světla v komnatě byly hořící pochodně na sloupech. Vrhaly víc stínů než svitu a stíny byly také to jediné, co se v místnosti pohybovalo.

Všichni čekali.

Po klidné hladině Grálového jezera plul člun.

Všichni na něm byli ponoření do vlastních myšlenek.

Axis myslel hned na Azhure, hned zase na Faraday. Myslel na Bornehelda a na to, jak dnes v noci skončí jejich věčná rivalita. Myslel na Volného páda a na Zeherah a na dohodu se strážkyní brány.

Belial myslel na souboj, který je čekal, a na manželku. To odpoledne se na březích Grálového jezera oženil s Caznou a přísahu, kterou složil, považoval za správnou. Myslel na život, který spolu prožijí, až Proroctví skončí. Usadí se v jeho domovské provincii Romsdale? Nebo v jednom ze tří sídel, jež Cazna získala věnem? Belial zesmutněl. Modlil se, aby Cazna byla ženou, ve kterou doufal.

Rivkah s Magarizem mysleli na Axise a na souboj, jehož se dnes v noci stanou svědky. Rivkah nechtěla být u toho, ale věděla, že musí. Přivedla oba muže na svět a dnes v noci se stane svědkem smrti jednoho z nich. Doufala, že to bude Borneheld. Byla ráda, že ji Magariz doprovází, že už nemusí svoji lásku dál ukrývat.

Člun plul po hladině a Rivkah se zahleděla do vod jezera. Popadla Magarize za ruku a ukázala očima. V hlubinách jezera zářily dvě řady světél, které jako by lemovaly cestu. Člun plul přímo nad nimi. Čas od času se zářící světla přeskupila do kruhů a šipek, které Rivce vzdáleně připomínaly tetování na tvářích Ravensbund'anů. Přívětivě svítily a Rivkah musela bojovat s nutkáním skočit do vody a vydat se k nim. Jako dívka se po jezeře za nocí často plavila, ale podobná světla nikdy nezahledla.

Jack, Ogden a Veremund světla také viděli, ale je nezmátla. Tady leží, pomysleli si Jack, Ogden a Veremund. Náš osud.

Všichni tři věděli, čeho se dnes v noci stanou svědky, a doufali, že souboj Axise s Borneheldem bude posledním aktem války, která rozervala Achar.

Ale proč? pomyslel si Veremund. K čemu to všechno, když pátá z nás zůstává ztracená? Ogden sevřel bratrovi ruku a Jack položil Strážcům ruce na ramena. Nezbyvá nám než věřit, pomyslel si. Věřit.

Arne myslel na Axise a na zrádce. Myslel na Axisova záda. Když někdy na Axise pohlédl, zdálo se mu, jako by Axisovi ze zad trčela

dýka. Jindy mu připadalo, že vidí Axisovy ruce zbrocené krví, ale netušil, komu patří. Arne se rozhlédl po člunu. Kdo je zrádce? Kde je?

Na zádi seděli Hvězdný poutník s Pěnicí. Oba byli neklidní a táhli křídla zlehka studenou vodou. Hvězdný poutník myslel na matku, na to, jak ji nadchlo objevení *Dějin jezer*, na to, že zemřela dřív, než si mohla knihu přečíst. Myslel na Jitřenčinu rozdrčenou hlavu a na Vlčí hvězdu, který se ukrýval v jejich středu. Kdo?

Pěnice myslela na Volného páda. Během posledního roku se ho snažila vytěsnit z mysli, a to do té míry, že v Sigholtu a pak znovu o Beltide svedla Beliala. Ale nic nefungovalo, dokonce ani Belialovo horoucí milování, a dnes v noci jí vzpomínky na Volného páda připadaly živější než kdy dřív. Volný páde, pomyslela si, dovol, abych zbytek života prožila bez tebe. Propusť mé srdce. Vzlétni ke hvězdám, kam patříš.

Jorge seděl po boku nehybného ravensbundskeho náčelníka a šesti Ravensbund'anů, kteří Axise doprovázeli. Během posledních měsíců se Jorge naučil Ravensbund'any ctít, i když jimi dříve pohrdal jako divochy. Axis si přesto zvolil prapodivný doprovod. Každého z nich si vybral spíše na základě magie, kouzel a prapodivných slibů daných neznámým bytostem než kvůli bojovým dovednostem. Ale proč já? Proč já? Jsem na to příliš starý. Příliš unavený.

Člun připlul k malé a zapomenuté brance v carlonských hradbách. Byl to jen málo známý vchod, který si Rivkah pamatovala z dětství. Kdysi dávno, před mnoha pokoleními, ho používali dvořané, kteří si přáli vstoupit do paláce tajně. Rivkah objevila branku jako dítě a občas sem za letních nocí chodila, aby si smočila nohy v chladných vodách Grálového jezera. Byla brána ještě stále na místě, nezamčená a nezatarasená? Otvírala se na schodiště a do úzkého průchodu, který se nakonec napojoval na hlavní síť chodeb paláce. Možná ji postavili před stovkami let s tím, že jednoho dne poslouží Proroctví, uvažovala Rivkah.

Axis zvedl tvář k nočnímu nebi a tiše hvízdal. Zašustění křídel ohlásilo sněžného orla, který vzápětí přistál na Axisově napřažené paži.

Člun se lehce zakolébal, jak narazil do kamenné zdi. Arne se připlížil k brance a pustil se do práce na její závoře.

Dveře se tiše otevřely do tmy. Axis si náhle živě vzpomněl na zářící obdélník brány za strážkyní. Taková podobnost ho překvapila. Tato brána vedla do Proroctví stejně jako zlatá brána v podsvětí do posmrtného života. Arne přivázal člun ke kruhu po straně branky a na několik minut zmizel ve tmě. Ostatní tiše čekali. Axis hladil orla něžně po peří a uklidňoval tak ptáka i sebe. Belial se mu před vyplutím omluvil za špatně zvolená slova o Azhure, stiskli si ruce a byli opět přáteli. Axis poblahopřál Belialovi k nevěstě. Oběma mužům se ulevilo, že obnovili své přátelství, obzvláště tu noc.

Objevil se Arne. „Celé tohle místo je opuštěné,“ řekl. „Šel jsem dost daleko, ale na nikoho jsem nenarazil. Vůbec na nikoho.“

„Ani na strážce?“ zajímal se Belial.

„Všichni budou v Měsíční komnatě,“ řekl Axis tiše. Nebyl si jistý, proč to řekl, ale věděl, že tomu tak je. „Čekají. Pojd'me.“

* * *

Tiše a rychle procházeli dolními chodbami paláce.

Jak postupovali hlouběji a hlouběji dovnitř, orel byl čím dál neklidnější a Axis ho musel tišit a hladit. Hvězdný poutník a Pěnice byli stejně neklidní jako orel, protože se ocitli na místě, kde nemohli použít křídla, proto se jim ulevilo, když těsné, úzké chodby, v nichž tu a tam bolestivě drhli křídly o studený, vlhký kámen, opustili.

Cestou do vyšších pater paláce minuli občas nějakého sluhu. Jakmile si sluhové všimli, že průvod vede zlatovlasý muž s orlem na ruce, přitiskli se ke zdi a sledovali je velkýma, vážnýma očima. Jeden nebo dva se Axisovi uklonili, ale on hleděl přímo před sebe a vůbec si jich nevšímal.

Nenarazili na žádné strážce. Nemuseli si cestu probojovat. Borneheld se zjevně nemohl souboje dočkat.

Dorazili do širokých, prostorných chodeb vyzdobených jasně hořícími lampami, hedvábnými prapory a tapisériemi, které znázorňovaly scény ze slavné minulosti Acharu, přičemž nejedna ukazovala vítězné bitvy válek Sekery. Hvězdný poutník se ušklíbl.

Axis konečně vstoupil do části paláce, kterou dobře znal. Kolikrát prošel touto chodbou, když mířil na audienci u Priama v Měsíční

komnatě? A kolikrát tudy procházel ne v čele průvodu, nýbrž tři kroky za bratrem-velitelem Jaymem? Kolikrát krácel chodbou jako Jaymova pravá ruka, jeho zbraň, velitel seneschalského vojska? No, nyní šel vstříc Prorocství, a až zkříží meče s Borneheldem, nevyzve na souboj jen bratra, nýbrž i moc Seneschalu.

„Počkejte,“ zvolal náhle, a když obešli roh, zvedl ruku. Ostatní zůstali stát a zadívali se do rovné, široké chodby. Na jejím konci, asi padesát kroků od nich, zely dokořán dvoukřídlé dveře. Za nimi se nacházela tmavá komnata, kterou osvětlovaly jen pochodně.

„Měsíční komnata,“ řekl Jack a postavil se vedle Axise. „Je tam Yr. Cítím ji.“

„A Faraday,“ řekl Axis ulehčeně. Cítil lehký tah její moci. „A Faraday.“

Obrátil se k ostatním a pousmál se, jako by si poprvé uvědomil, jak podivný doprovod si s sebou vzal. Strážci, Ravensbund'ané, šlechtici, princezna, přítel, otec a sestra.

„Pojďme a zasadme poslední ránu za Tencendor,“ řekl tiše. „Pojďme a skončeme to.“

* * *

Když Axis vstoupil do Měsíční komnaty, na paži mu rozčileně poskakoval orel a světlo pochodní se odrazilo od jeho zlaté tuniky a vlasů. Všichni, kdo ho spatřili, zamrkali – někteří užasle, jiní vyděšeně a alespoň jedna osoba láskou.

Je tak jiný, tolik se změnil, zesílil od chvíle, kdy jsem ho v této komnatě spatřila poprvé, pomyslela si Faraday, a když se na ni Axis zahleděl, vstala. Vstoupil do dveří jako bůh, ale přesto je mé srdce vůči němu stejně bezmocné jako tu první noc kdysi dávno. Očima přelétla po zlaté tunice ozdobené rudým sluncem a kalhotách stejné barvy. A zamrkala.

Krvavé slunce zářící nad zlatým polem.

Na okamžik zvedla ruku k hrdlu, protože hrozilo, že ji vidina přemůže. Ovládla se však, nechala ruku klesnout a klidně se na něj zadívala.

Axis se chvíli rozhlížel po komnatě, nakonec upřel zrak na Faraday, která stála vzpřímená a krásná před pódiem. Borneheld seděl nehybně na trůně za ní. Pohybem tak nečekaným, až mnozí v místnosti zalapali po dechu, vyhodil Axis orla do vzduchu. Přihlížející sledovali, jak se stříbrnobílý pták vznesl do kopule komnaty a usadil se na římse vysoko nad jejich hlavami.

Faraday zalétla pohledem k orlovi. Peří?

Peří! Měla pocit, jako by se dusila peřím!

Zhluboka se nadechla a sklopila oči.

Všichni se nyní soustředili na zlatého muže ve středu komnaty.

„Zrádci,“ řekl Borneheld klidně a vyrovnaně, aby je představil. Nevstal z trůnu. „Tady jsou, Jayme, všichni v jedné komnatě. Vystavují svoji zradu všem na odiv, aby nikomu neušla.“

Jayme stál asi osm či devět kroků za trůnem, doslova ztracený ve stínech. Byl vyzáblý a popelavě šedý a třas, který mu přelétal po líci, mu dodával šílený vzhled.

Jayme zachytil Axisův pohled, a pokud si myslel, že s ním bude mít Axis soucit, že ho má stále rád, rychle si uvědomil, že jediné, co k němu Axis nyní cítí, je nenávist a opovržení.

Natolik se ztratil v Axisově pohledu, že si ani nevšiml Rivky, která vstoupila do komnaty za synem. Poprvé po třiceti čtyřech letech se princezna Rivkah vrátila do domova svého mládí. Zhluboka se nadechla, podívala se na jednoho syna, potom na druhého a nakonec se rozhlédla po komnatě. Proroctví. Její život i životy synů zmanipulovalo Proroctví. Pokaždé, když si myslela, že se od něj oprostila, si uvědomila, že ji i nadále ovládá podle své vůle.

Axisův doprovod se tiše připojil k divákům podél sloupové komnaty, a dokonce i Faraday ustoupila od pódia, aby se bratři mohli postavit jeden druhému tváří v tvář. Usmála se na Axise, ale on ji jen přelétl pohledem. Zcela se soustředil na bratra.

Komnatou se rozléhal křik, obvinění z vraždy a zrady.

„Zrádce sedí na trůně,“ vykřikl Axis. „Bornehelde, obviňuji tě z vraždy Volného páda. Obviňuji tě z vraždy strýce. Obviňuji tě z toho, že jsi vydal rozkaz k vyvraždění tisíců nevinných mužů, žen a dětí ve Skarabostu. Dál už ale vraždit nebudeš, Bornehelde. Nastal čas, aby tě za tvé zločiny soudili bohové.“

Borneheld vstal. „Souboj, bratře? To chceš?“ zařval. „A přesto jsi sem přišel s triky a kouzly. Jsem bohabojný muž ctící Artora, Axisi. Prostý voják. Jak mohu bojovat s kouzly? S magií?“

„Stojím před tebou jako tvůj bratr, Bornehelde. Dnes večer nejsem ikarijský zaklínač. Postavím se ti jen s mečem v ruce. Budeme si rovni a bohové a Proroctví rozhodnou, kdo má právo žít, a kdo zemře.“ Axis si prudkým pohybem strhl z prstu zaklínačský prsten a hodil ho přes komnatu Hvězdnému poutníkovi.

Když Faraday spatřila, jak se prsten při letu vzduchem třpytí, konečně se přestala ovládat. „Ne!“ Vyděsilo ji, že se Axis postaví Borneheldovi jen s mečem – opět viděla, jak mu krev kape z vlasů a stéká jí po řadrech. Chystala se k Axisovi rozběhnout, ale někdo ji pevně chytil paží kolem pasu. Jorge.

„Nech ho být,“ řekl. „Borneheld s Axisem musí ukončit svůj spor. Tady. Konečně.“

„Ne,“ sténala Faraday a svíjela se Jorgovi v pažích. Vidina, o kterou se s ní stromy podělily, ji přemohla a nyní se bála, strašlivě se bála, že to, co jí ukázaly (*stále ukazovaly*), byla (*je*) pravda. Axis dnes v noci zemře a ona s tím nemohla nic dělat.

„Ne,“ zašeptala, když na ni Axis pohlédl. „Axisi, ne.“

Viděla, jak Borneheld sestupuje z trůnu.

Borneheld sestoupil z trůnu a zvedl meč.

Axis si pomalu rozepnul zlatou tuniku a hodil jí Belialovi. Byla krásná a on ji nechtěl poškodit ani potřísnit krví. Sroloval si rukávy bílé košile nad lokty a pohybem tak plynulým, že si ho většina přihlížejících ani nevšimla, tasil meč z pochvy u boku.

„Bornehelde,“ řekl a bratr seskočil z pódia rovnou do osudu a vidiny.

* * *

Čas plynul a odpočítávalo ho jen řinčení oceli, které se rozléhalo Měsíční komnatou.

* * *

Polapeni hrozivým, neúprosným osudem Axis s Borneheldem bojovali, přesně jak vidina Lesa mlčenlivé ženy předpověděla, a Faradayina tvář se stáhla zoufalstvím. Vzpírala se Jorgovi a snažila se dostat do středu komnaty, ale Jorge byl příliš silný. Plakala, protože ji to, co se před ní odehrávalo, děsilo. Muži s tasenými meči kolem sebe kroužili, krváceli z drobných ranek a jejich tváře byly vzteklými maskami dlouho potlačované nenávisti. Jak dlouho už bojovali? Kolik úderů už zasadili? Kolikrát už jeden z nich uklouzl a druhý se vrhl do útoku, kterým by souboj ukončil, jen aby se protivník odkulil stranou a unikl bodnutí meče?

Faraday si neuvědomovala, že po celou dobu, co se Jorgovi chabě vzpírá, šeptá Axisovo jméno. Štíhlými prsty si na prsteníku otáčela prstenem s ichtarským rubínem, až si sedřela kůži a prst začal krváčet.

Kromě Faraday a bojujících mužů se nikdo v Měsíční komnatě nepohnul ani nepromluvil. Magariz stál za Rivkou, ruce měl položené na jejích ramenou a dodával jí sílu, protože se musela dívat, jak spolu synové bojují na život a na smrt. Bez ohledu na to, že se Rivkah Bornehelda zřekla, že tvrdila, jak ho nenávidí, Magariz věděl, že nedokáže přihlížet jeho smrti bez bolesti v srdci.

Rivku zcela upoutala scéna před ní. Oba synové byli zkušenými válečníky. Borneheld bojoval svaly a taktikou, Axis s ladností a elegancí, kterou zdědil po ikarijském otci. Výška a zlatá koruna dodávaly Borneheldovi na autoritě, kdežto Axis vypadal v bílorudém šatu až nadpozemsky krásně.

Hvězdný poutník si uvědomil, že řinčení oceli, těžký dech mužů a šoupání bot po zeleném mramoru podlahy vytváří hudbu, jakou ještě nikdy dřív neslyšel. Byla to zvláštní hudba, zněla temně a zlověstně, a Hvězdný poutník vytřeštil oči, když si uvědomil, že naslouchá Tanci smrti, Temné hudbě hvězd. Připravil snad souboj Vlčí hvězda? Byl *tady* a díval se? Hvězdný poutník se úzkostně rozhlédl po komnatě, ale neviděl nic než tmavé postavy podél stěn. Díval se Vlčí hvězda očima některého z dvořanů? Nebo možná stájníka vzadu? Hvězdný poutník znovu pohlédl na Axise a Bornehelda. Největší starosti mu dělalo, že bojují do rytmu Temné hudby – proč ji Proroctví využívalo? Copak dnes v noci nezazní Hvězdný tanec?

* * *

Čas plynul a jeho tok odpočítávalo jen řinčení oceli a šoupání bot po mramorové podlaze. Hvězdný poutník si ani neuvědomil, že se začal kolébat do rytmu Tance smrti.

* * *

Axis s Borneheldem se vyčerpaně potáceli a při každém třetím či čtvrtém kroku uklouzli. Dýchali mělce, tváře a těla měli zbrocené potem a jejich paže vypadaly, jako by jim na nich visela neviditelná olověná závaží. Oba utržili rány, ale Axis krvácel víc než Borneheld. Borneheld byl oděn do silných kožených kalhot a vesty, které ho chránily lépe než Axisovo plátěné oblečení.

Žádný z mužů neodtrhl ani na okamžik oči od soupeřových. Na tuto chvíli čekali celý život a každé seknutí, každé bodnutí pramenilo z dlouhých let odporu a nenávisti.

Všechno, co Faraday viděla, bylo zastíněno vidinou, kterou jí ukázaly stromy. Připadalo jí, jako by v komnatě bojovali čtyři muži. Přízračná postavy kopírovaly každé Axisovo bodnutí, každé Borneheldovo seknutí.

* * *

Čas míjel a hudba tančila.

* * *

Axis vrávorál únavou. Jak dlouho už bojovali? Borneheld neustoupil, odmítl Axisovi poskytnout čas k nadechnutí, k přípravě útoku, který by Bornehelda srazil na kolena. Zdálo se, jako by bratr měl sílu býka. Bojoval bez oddychu a oči se mu leskly šílenstvím.

* * *

Zkázu nakonec přivodil Borneheldovi orel. Po celou dobu souboje seděl pták vysoko na trámech, znuděný, ale přesto rozptýlený šarvátkou hluboko pod sebou. Nakonec si začal čechrat peří, prohrabával si pírka zobákem a zbavoval je neexistující špíny.

Z hrudi si vyškubl prachové pírko, podrážděně ho vyplivl a pustil se do prohrabávání dlouhých per na levém křídle.

Bílé peříčko se vznášelo ve vzduchu, poletovalo ze strany na stranu, stoupalo a klesalo. Ale snášelo se čím dál níž, až je strhl namáhavý dech bojovníků.

Téměř uvízlo Axisovi ve vlasech, ale Axis trhl hlavou, protože ho hebký dotyk pírka na čele podráždil. Rozptýlil ho natolik, že jen na poslední chvíli odrazil útok na svoji hrud'

Pírko se uvolnilo z Axisových vlasů, ve spirále se vzneslo, ale pak ho zachytil poryv vzduchu a strhl ho na zem. Borneheld si ho ani nevšiml a Axis na něj zapomněl. Bratři kolem sebe kroužili v obzvláště drsném střetu. Bušili do sebe z takové blízkosti, že rány doslova padaly na jílce mečů. Jejich zápěstí se napínala námahou a tváře měli zrudlé vyčerpáním, odhodláním a nenávistí.

Pírko přistálo na mramorové podlaze.

Axis se náhle vrhl vpřed. Útok Bornehelda překvapil. Ustoupil... a ztratil rovnováhu, jak podpatek jeho boty uklouzl na pírku.

Víc Axis nepotřeboval. Borneheld s téměř komicky překvapeným výrazem ve tváři zavrával, Axis zahákl nohu za Borneheldovo koleno a srazil ho na zem.

Borneheld dopadl tvrdě na podlahu, meč mu vylétl z ruky a Axis ho odkopl stranou. Borneheldova tvář se zkroutila strachy. Plazil se vzad a snažil se vyškrábat na nohy. Zariskoval a ohlédl se. Asi dva kroky od něj stála v Jorgově pevném sevření Faraday a na tváři měla výraz čiré hrůzy. Borneheld se na manželku na okamžik zadíval. Věděl, že je po všem, že prohrál. Obrátil se proto zpět k Axisovi, aby čelil ráně, která ho zabije.

Faraday viděla jen to, co jí vidina dovolila. Přízračná postavy překrývaly ty skutečné a Faraday si byla jistá, že to Axis vyčerpaně zakopl, leží jí u nohou a čeká na smrt.

Axis opřel nohu o Borneheldovu hrud', zvedl meč, ale místo aby Borneheldovi podřízl hrdlo, obrátil zbraň a jílcem udeřil protivníka do

hlavy. Borneheld zůstal omráčeně ležet a chabě se zmítal. Axis odhodil meč stranou.

Všichni v komnatě zmateně sledovali, jak Axisův meč letí vzduchem. Co to dělá? Proč Bornehelda nezabil jednou čistou ranou?

Axis klesl na kolena, posadil se obkročmo na Bornehelda a tasil nůž. Roztrhl Borneheldovi koženou vestu a vrazil mu nůž hluboko do hrudi.

Sevřel rukojeť dýky oběma rukama, rozřízl Borneheldovi hrudní kost, namáhavě zabručel a rozlomil mu hrudník.

Praskot kostí zněl strašlivě. Rivkah, která stála na opačné straně místnosti, se při tom zvuku ohnula v pase a začala dávit, ale Magariz ji objal a přitiskl si ji pevně k hrudi.

Borneheld obrátil oči v sloup a ruce u boků zatnul v pěst. Celé tělo se mu křečovitě vzepjalo. Axis odhodil nůž stranou, holýma rukama popadl Borneheldova odhalená žebra a trhl.

Pod tlakem Axisových prstů praskla Borneheldovi aorta. Z hrudníku vystříkl obrovský gejzír krve a potřísnil Faradayino hrdlo a prsa. Krev jí v teplých potůčcích stékala mezi ňadra. Dotyk teplé krve dohnal Faraday k šílenství. Křičela a křičela a svíjela se Jorgovi v náruči.

Ale bez ohledu na to, jak moc se vzpírala, nedokázala uniknout pohledu v očích umírajícího Bornehelda. Nebo to snad byly Axisovy oči? Faraday nedokázala rozlišit přízračná postavy od skutečných. Kdo jí to umíral u nohou? Čí oči na ni v mlčenlivé prosbě hleděly? Axisovy? Ach, Matko, ať to není Axis!

* * *

S pažemi zakrvácenými až po loket a košílí smáčenou bratrovou krví vrazil Axis holé ruce do Borneheldova otevřeného hrudníku a popadl jeho zběsile tlukoucí srdce. Vytrhl ho a postříkal krví všechny okolo.

„*Volný páde!*“ zakřičel, zaklonil se a vzhlédl ke kupoli komnaty.
„*Volný páde!*“

Orel se vrhl z římsy, zavřískl a řítil se dolů k zemi.

Axis vyhodil Borneheldovo stále marně tlukoucí srdce orlovi v ústřety. Na zlaté vlasy a podlahu okolo přšely velké černé kapky krve. Orel popadl srdce do drápů a zřítíl se na podlahu ve změti křídel a spárů a začal sladké maso požírat.

Pohled na orla trhajícího uprostřed Měsíční komnaty na kusy Borneheldovo srdce všechny tak zhrozil, že se nikdo doslova nedokázal pohnout. Dokonce i Rivkah, kterou si Magariz tiskl k hrudi, nemohla odtrhnout oči od orla, který polykal srdce jejího nejstaršího syna.

Axis vyskočil na nohy a uklouzl přitom na krvi, která se nahromadila v kaluži kolem Borneheldova těla.

Faraday na něj šokovaně hleděla. *Byl smáčený krví – kapala mu z těla, tuhla ve vlasech a vousech. Natáhl ruku...*

...a Faraday chytil. Jorge ji pustil, protože se mu z pohledu na krev, která z nich kapala, převrátil žaludek. Faraday se chabě zazmítala, když jí Axis sevřel levé zápěstí. Pohled v jeho očích ji děsil. Zalapala po dechu, jak jí teplými, mokkými prsty stiskl zápěstí tak pevně, až o sebe začaly drhnout její křehké kosti.

Borneheldova krev jí dál stékala dolů mezi prsy. Zvedl se jí žaludek. *Krev byla všude. Cítla ji v ústech, ve vzduchu.*

Axis jí strhl z prstu ichtarský rubín a obrátil se zpět k Borneheldovu tělu. Stále Faraday pevně držel.

„*Splnil jsem svoji část dohody, strážkyně brány!*“ zařval. „*Ted’ ty splň tu svou!*“

Hodil ichtarský rubín do Borneheldova rozervaného hrudníku. Drahokam se na okamžik zatřpytil a poté se ponořil do tuhnoucí krve v místě, kde dříve bývalo Borneheldovo srdce.

Proměny

Po dva tisíce let byla uvězněna v nenáviděném rubínu a zdobila prsty nespočetných vévodkyň z Ichtaru. Po dva tisíce let byla uvězněna a musela naslouchat nespočetným rozhovorům, sledovat rubínovým oparem, jak kolem ubíhají lidské životy, plakat se ženami, které byly nuceny prsten nosit, a snášet prokletí vévodů z Ichtaru.

To zničení zřídla uvěznilo Zeherah před dvěma tisíci lety v rubínu, i když netušila, jaká temná kouzla byla ještě použita. Kterého vévodu rozčílilo odmítnutí mostu natolik, že zřídlo přehradil a vypustil Jezero života? Na to si Zeherah nevzpomínala a nakonec na tom ani nezáleželo. Podstatné bylo, že vody vyschly a Zeherah cítila, jak se začíná rozplývat. Když slunce vysušilo poslední bahnitou louži v příkopu a most zavzdychal a zmizel, přihlížející vévoda vykřikl a ukázal na nádherný rubín v bahně. A tak byla Zeherah, pátá Strážkyně, po tisíciletí lapena uvnitř nenáviděného drahokamu.

Posledních třicet let bylo nejhorších. Zdobila prsten předchozí vévodkyně z Ichtaru, když se z nebe snesl ikarijský zaklínač a obtěžkal ji Mužem z hvězd. Zdobila vévodkynin prsten během jejího těhotenství a porodu. Ale Searlas, muž ze všech nejproklatější, ji strhl Rivce z prstu, proto se nedozvěděla, jestli dítě přežilo, či ne.

Po mnoho let ležela ve studené pokladnici skořápky toho, co dříve bývalo magickým Sigholtem. Mohla jen přemýšlet a plakat nad tím, že

se Proroctví nejspíš dalo do pohybu, ale ona o tom nevěděla, protože nemohla opustit své rubínové vězení. Kde byli Ogden, Veremund a Yr? Vrátili se? Kde byl Jack? Jack! Zeherah žádného ze společníků necítila, ale nejvíce jí chyběl hebounký dotyk Jackovy mysli. Spatří ho ještě někdy?

Pak jednoho dne sáhl do pokladnice Borneheld a uchopil ji. Odnесl ji do Carlonu a nasadil ji na prst nové vévodkyni. Zeherah cestovala s Faraday celé dva roky, byla u všech bolestivých i radostných zážitků a spolu s ní sledovala, jak se kolem rozpřádá Proroctví. Dívala se, jak se Faraday stále silněji zamilovává do Muže z hvězd – Axis, jak neobvyklé jméno! Trpěla ve Faradayině manželství s Borneheldem a byla při pádu Gorkenské pevnosti. Podpořila Faradayino přání neotěhotnět s Borneheldem – Matka ví, že se nemohla dočkat, až rodová linie vévodů, kteří ji ztratili, vymře. Vstoupila s Faraday do Posvátného háje a do magického lesa.

A dnes v noci přihlížela Borneheldově smrti Faradayinýma očima i zdmi rubínového vězení. A když Hvězdný muž vzal prsten do ruky, Zeherah vykřikla radostí. Rubín se ponořil do Borneheldovy teplé krve a Zeherah cítila, jak se pouta kletby začínají rozpadat. Smrt posledního vévody z Ichtaru jí vrátí život.

* * *

Celý bezradný se vypotácel ze slunce. Kde je? Co se pokazilo? Proč se cítí tak zmatený? Žár kolem něj sílil a on padal a padal a nedokázal žáru uniknout. Obklopil ho, spaloval a oslepoval a jeho mysl ovládly bolest a hrůza. Ani se nesnažil pád z nebes zastavit, jen zvedl ruce, zakryl si tvář a křičel.

* * *

Měsíční komnatou se prohnal tak spalující žár, že si všichni přítomní zakryli tvář a odvrátili se. Slyšeli, jak orel vyděšeně křičí, a ti, kdo stáli nejbližší Borneheldovu tělu, viděli, jak se jeho tělem začala zevnitř propalovat rudá záře. Axis si přitáhl Faraday blíž a chránil ji vlastním tělem před nejhorším žářem a nejostřejším svitem. Když

Faraday konečně prohlédla, uvědomila si, že ji drží Axis a u nohou jí leží Borneheldovo zakrvácené tělo, za nímž ze země pomalu vstává zlatobílá postava.

„Axisi!“ vykřikla a zabořila mu hlavu do hrudi.

* * *

Když světlo a žár zmizely, lidé se obrátili zpět ke středu komnaty. Namísto orla tu nyní dřepěl nahý ikarijský muž se stříbřitě bílými křídly, zlatými vlasy a fialovými očima a užasle se rozhlížel.

„Volný páde!“ zvolala Pěnice. Odtrhla se od šokovaného otce a rozběhla se k němu.

„Pěnice,“ řekl Volný pád. „Kde to jsme? Co se děje? Kdo jsou ti lidé?“

Pěnice ho vzala za ruku a zvedla fialkové oči k Axisovi, který stále objímal Faraday. „Děkuji,“ zašeptala, „děkuji.“ Pak se obrátila zpět k Volnému pádovi, objala ho pažemi i křídly, něžně ho svírala, broukala mu a opakovala, jak moc ho miluje.

Axisovu pozornost přitáhla žena před ním. Byla stejně nahá jako Volný pád, ale vyzařovalo z ní mnohem víc síly. To musí být Zeherah, ztracená Strážkyně. Byla vysoká a štíhlá, ne zrovna krásná, ale pohledná, a měla matčiny černé oči a tmavě rusé vlasy, stejně rudé jako ichtarský rubín.

„Děkuji,“ řekla stejně prostě. „Děkuji ti.“

A pak u ní byl Jack.

* * *

Axis se konečně zhluboka nadechl a lehce políbil Faraday na rty.

„Zdá se, že potřebuji manželku,“ usmál se, „a napadlo mě, že z tebe je teď vdova. Provádáš se za mě, Faraday?“

„Ano!“ vyhrkla a bez ohledu na to, že byli smáčení krví, ho pevně objala. „Ano!“

Jorge na ně zíral. Stále byl šokovaný tím, jak Borneheld zemřel.

„Tys nevraždil jako on, abys svůj svět ochránil,“ řekl Axis tiše. Jorge sebou trhl, protože si uvědomil, že Axis zvedl oči a hledí teď na

něj přes Faradayinu hlavu. „Vzpomeň si na vraždu Volného páda, Jorge. Vzpomeň si, jak Priam onemocněl a zemřel krátce poté, co veřejně oznámil, že přejde na moji stranu. Vzpomeň si na tisíce lidí, kteří byli ukřižováni a zavražděni ve Skarabostu jen proto, že je srdce přimělo vydat se novou cestou a Borneheld se nedokázal vzdát té staré.“

Jorge sklopil zrak a sklonil hlavu.

„Pomysli na nový život, který Borneheldova smrt přinesla,“ pokračoval Axis, protože byl odhodlán přimět Jorga pochopit, proč byla Borneheldova smrt nezbytná. „Volný pád se vrátil zpět z podsvětí. Vrátil se zpět do světa, který nikdy neměl tak krutým způsobem opustit. A Zeherah byla po tisíc let uvězněna vévody z Ichtaru v rubínu. Teď je svobodná a může zaujmout místo po boku ostatních Strážců.“

„Rozumím, Axisi.“ Jorge zalétl pohledem k tomu, co z Bornehelda zůstalo. „Musíme přijmout nový řád, je to tak?“

„Udělám, co budu muset,“ řekl Axis, „aby tomu tak bylo.“

Jorge se na Axise na okamžik zadíval, pak se odvrátil. Axis stiskl Faraday ramena, pak ji pustil. „Yr, odved’ ji odsud. Umyj ji a postarej se, ať se prospí.“

Lidé v komnatě se konečně začali hýbat, šeptat si, hovořit. Hvězdný poutník, který se skláněl nad Volným pádem a Pěnicí, vzhlédl a zazubil se.

„Dnes v noci se ukázalo, že jsi skutečně mocný zaklínač, synu.“ Hodil Axisovi jeho prsten, Axis ho chytil a nasadil si ho na prst.

„Pomohli mi, Hvězdný poutníku. Ale o tom ti povím později. Volný páde?“

Volný pád vzhlédl od podlahy, na které stále zmateně seděl. Pěnice mu plakala po boku. „Axisi? Co se děje? Kde to jsem?“

„Byl jsi pryč, Volný páde, ale teď už jsi zase zpátky doma. Dnes v noci si s Pěnicí odpočiňte a já ti povím o všech tvých dobrodružstvích, až budeme mít klidnější chvíli.“

„Dnes v noci?“ Hvězdný poutník se zasmál. „Axisi, už svítá!“

Axis překvapeně vzhlédl a zadíval se ven okénky v kupoli komnaty. Hvězdný poutník měl pravdu. Nebe růžovělo úsvitem. „Hvězdy,“ zašeptal, „jak dlouho jsme s Borneheldem bojovali?“

„Skoro celou noc, příteli,“ řekl Belial. „Skoro celou noc. Nechápu, že nepadáš vyčerpáním.“

Axis přítele objal, vzal si od něj meč a zasunul ho zpět do pochvy. „Beliale. Je tady kapitán palácové stráže?“

Belial kývl a ukázal na vysokého tmavého muže. Kapitán vypadal velmi nervózně.

„Jak se jmenuješ, kapitáne?“ Axis si nevzpomínal, že by ho před dvěma lety v Carlonu viděl.

„Hesketh, hm...“ Hesketh se odmlčel. „Pane.“

„Heskethe, přebírám kontrolu nad Carlonem, jako jsem převzal kontrolu nad celým Acharem. Považuješ to za problém?“

„Ne, pane.“ Hesketh pohlédl na Yr, která se chystala s Faraday opustit Měsíční komnatu. Než však odešla, na svého milence kývla.

„Dobře,“ řekl Axis. „Ty a tvé stráže zajistíte s Belialem palác. Až budete hotoví, můžeš se vydat dolů k městským bránám a otevřít je. Všichni v Carlonu i za jeho hradbami mohou přicházet i odcházet podle libosti. Nepotrestám nikoho z palácové stráže ani zbytky Borneheldova vojska uvnitř Carlonu. Žádám jen vaši věrnost.“

„Ano, pane.“ Heskethův hlas zněl hned rázněji. „Máš ji.“ Axis bojoval s bratrem o korunu Acharu a poctivě ji vyhrál. Pokud byla všechna obvinění, která Axis vůči Borneheldovi vznesl, pravdivá, pak Bornehelda odsoudili sami bohové.

„Dobře,“ zopakoval Axis. „Beliale? Jdi s Heskethem. Ujisti se, že palác je bezpečný. Vezmi si s sebou dva Ravensbund'any, další čtyři budu potřebovat.“

Belial zasalutoval a odešel.

Axis se obrátil a pohlédl na Gautiera, Timozela a Jayma. Stáli stranou a bedlivě je střežili Ho'Demi a jeho zbývající muži.

„Timozele,“ řekl Axis a přistoupil k nim. Popravdě nevěděl, co mu říct. Jeho kdysi tak veselé a dobrosrdečné rysy byly nyní temné a pochmurné. Oči mu téměř fanaticky hořely. „Timozele. Platí ještě slib, který jsi dal Faraday?“

Timozel na Axise zíral. S hrůzou sledoval bitvu i její výsledek. Borneheld nyní ležel mrtvý na podlaze před ním a jeho vidiny se rozpadaly v prach. Kde byly armády, které se táhly do nekonečna? Kde byly desetitisíce vojáků, kteří křičeli jeho jméno? Kde byla vítězství? Kde? Kde? *Kde?*

A co Faraday? Její manžel leží zavražděný na studené, tvrdé podlaze. Odevzdá se Axisovi?

„Ano. Stále jsem Faradayiným kavalírem. A vidím, že nyní bude víc než kdy dřív potřebovat moji radu a vedení, aby neučinila rozhodnutí, kterých by později litovala.“

Axis se snažil udržet tvář bez výrazu. „Nezapomeň, že ji máš chránit a podporovat, Timozele, ať už se rozhodne *jakkoli*. Nejsi její pán.“

„A já přísahám při všech božích, kteří poslouchají, Axisi, že udělám vše, co bude v mých silách, aby ses jejím pánem nestal ani ty!“ zasyčel Timozel, protlačil se kolem Axise a vyrazil ven z komnaty.

„Nech ho jít,“ řekl Axis, když se ho Ho'Demi chystal následovat. „Nikdo z nás ho nemůže zastavit. A je to Faradayin kavalír. Neublížím mu.“

„Je nebezpečný,“ poznamenal Ho'Demi. Mladíkovu duši posedlo něco temného.

Axis Ho'Demiho ignoroval a obrátil se ke Gautierovi. Vypadal ztrhaně a vyčerpaně.

„Následoval jsi Bornehelda příliš snadno, Gautiere,“ řekl Axis. „Na to nemohu zapomenout. Ale,“ Axis se odmlčel a zachytil Ho'Demiho pohled, „nejsem ten, kdo by tě měl soudit, Gautiere. Vlastní jednotky tě za tvoji krutost nenávidí. Kolik mužů jsi nechal povraždit jen proto, že už nedokázali udělat další krok? Protože jim došly síly? Ale tvůj nejhorší zločin, Gautiere? Tvůj nejhorší zločin? Ukřižoval jsi tři statečné Ravensbund'any, jejichž jediným zločinem bylo, že o mně hovořili v dobrém. Ho'Demi,“ Axis se obrátil k ravensbundskému náčelníkovi. „Je tvůj. Udělej si s ním, co chceš. Jediné, co žádám, je,“ Axis pohlédl ven z okna, „aby byl do večera mrtvý.“

„Ne!“ vykřikl Gautier vyděšeně, když ho dva zubící se Ravensbund'ané popadli za paže. „Zabij mě hned! Rychlé bodnutí mečem, Axisi. Prosím! Nevydávej mě napospas těm divochům!“

Axis se znovu podíval na Ho'Demiho. „Do večera, Ho'Demi. Hod' jeho tělo na skládku za hradbami, aby ho všichni viděli.“

„To, co z něj zbude,“ řekl Ho'Demi uhlazeně.

„Nechej mi tady dva vojáky, Ho'Demi,“ řekl Axis a díval se, jak se Gautier hroutí strachy. „Pochybuji, že budeš potřebovat celou jednotku, abys udržel Gautiera pod kontrolou.“

Ho'Demi zasalutoval. „Děkuji ti za dar, Výsosti,“ řekl, pokynul dvěma Ravensbund'anům, kteří Gautiera drželi, a opustil komnatu.

„No, Jayme,“ řekl Axis a obrátil se k bratru-veliteli. „Zdá se, že jsi se stal svědkem pádu Seneschalu, není to tak? ‚Zapovězení‘,“ Axis to slovo doslova vyplivl, „se vracejí domů. Vracejí se zpět do kopců a na pláň, které jim Seneschal tak dlouho odpíral.“

Zmlkl a zahleděl se na Jayma. Nedokázal uvěřit tomu, jak se stařec změnil. Axis si pamatoval, jak silný a plný života Jayme býval. Vždy byl hrdý na to, čeho dosáhl, a na svůj zevnějšek.

Ale muž, který se před ním krčil, vypadal jako zlomený oráč, kterého ochromily léta dřiny a umrtvující chudoby. Choulil se pod tíhou Axisova pohledu, šaty měl potrhané a špinavé, vlasy pocuchané a v bílém vousu mu ulpěly zbytky jídla a sliny.

„Moryson? Gilbert?“ zeptal se Axis.

„Pryč,“ zamumlal Jayme.

„Odved'te ho,“ poručil Axis dvěma zbývajícím Ravensbund'anům. Nemohl však starce uvrhnout do kobek. „Zamkněte ho někam do komnaty. Ujistěte se, že okno je zabeďněné, aby z něj nemohl vyskočit. Promluví si s ním později.“

Axis se otočil a uviděl Rivku, kterou stále podpíral Magariz. Upřeně hleděla na Borneheldovo tělo.

Rivkah. Axis se k ní vydal. Co mohl říct? Zastavil se u Borneheldova těla a pohlédl na ně. Borneheldovy prázdné a zakrvácené oči slepě zíraly na zlaté a stříbrné měsíce, které se honily mezi jasnými hvězdami na modré kupoli komnaty. Axis se sehnul a zavřel je. Přitom zahlédl v Borneheldových krví slepených vlasech něco zlatého. Zlatá čelenka. Koruna králů Acharu. Axis zaváhal, potom mu těžký zlatý kruh sundal z hlavy a z prstu mu stáhl ametystový prsten úřadu. Napřímil se, utřel z nich krev a zadíval se na ně. Asi teď patřily jemu. Obě věci představovaly autoritu acharského trůnu.

Axis neměl v úmyslu na trůn Acharu usednout. Netoužil po něm a chystal se ho v novém Tencendoru zrušit. Ale co tedy udělat s nyní zbytečnými odznaky úřadu? Zadumaně se pomalu vydal k Rivce.

Upírala oči na jeho zakrvácenou tvář. Její syn byl umazaný od krve, celá komnata jí byla potřísněná. Přimělo ji to vzpomenout si na krvavý

porod, který vnesl její syny do světa. Copak to mohlo skončit jinak? Mohlo?

„Rivko,“ řekl Axis něžně. Bylo mu nepříjemné držet v rukách korunu a prsten, ale nevěděl, co s nimi udělat.

Rivkah vztáhla roztřesenou ruku k Axisovi. Utržil několik hlubokých ran. Nebyly vážné, ale stále krvácely a Rivkah v jednom místě viděla kousek bílého žebra.

„Jsi zraněný,“ zašeptala a lehoučce mu přejela prsty po hrudi.

„Rány se zahojí, jen musím navštívit léčitele a nechat si je sešít,“ odpověděl Axis.

Rivkah kývla a sklopila zrak. „Myslím, že tvůj souboj s Borneheldem byl nejtěžší právě pro mě, Axisi. Nikdy jsem neměla Bornehelda ráda a myslím, že jsem ho za to, co provedl Priamovi, dokonce nenáviděla, ale... ale...“ Do očí jí vyhrkly slzy a nedokázala pokračovat.

Axis se k ní naklonil a nešikovně ji objal.

„Je těžké dívat se, jak spolu synové bojují na život a na smrt,“ zašeptala mu do hrudi.

Axis jí impulzivně podal zlatou korunu a ametystový prsten. „Tady. Vezmi si je. Já je nebudu potřebovat. A ty jsi poslední v rodové linii, Rivko. Nos je, roztav je, rozlom a prodej. Nezajímá mě, co s nimi uděláš.“

Rivkah popotáhla a vzala si korunu i prsten. Nosil je její otec a bratr a tolik acharských králů před nimi.

Axis se podíval na Magarize, který stál tichý a zachmuřený za Rivkou. „Magarizi, najdi nějaké vojáky nebo seber sluhy, kteří tu ještě pořád okouní, a nech Borneheldovu mrtvolu hodit na skládku před hradbami. Patří teď vránám.“

Rivkah s sebou trhla a pevně sevřela zlatou korunu. Teprve mnohem později, až ho rány rozbolavělé péčí léčitelů začaly svědit, si Axis našel klidnou chvíli pro sebe. V paláci nenarazili na žádný odpor. Belial ho se svými muži prohledal od pozlacených věžiček po výkaly umazané kobky. Našli převážně sluhy, kteří jim toužili vyhovět, a dvořany, kteří jim toužili lichotit. Sluhy Belial poslal zpět do práce, dvořany zpět do jejich domů ve městě – na lichotky bude čas později. Téměř na konci pátrání našli v jedné z komnat schoulený tucet seneschalských bratrů, hraběte Isenda a vyzývavě nalíčenou

ženu. Axis zažil za poslední den tolik smrti, že mu vystačí na celé měsíce, proto rozkázal, aby je poslali na jih do Koroleasu.

Jakmile zajistili palác, strávil Axis zbytek dne v Carlonu a jeho okolí. Mluvil, uklidňoval a přebíral nadvládu nad městem. Carloňané prostě pokrčili rameny a přijali, že Axis nahradil Bornehelda. Mnohem víc je uchvátil návrat princezny Rivky. Rivkah strávila část dne v ulicích, hovořila se starostou a několika cechmistry a také s obyčejnými občany, kteří se stydlivě zdržovali poblíž a doufali, že si jich všimne. Připojila se k ní i Faraday a ovdovělá královna spolu s oživlou princeznou pomohly uklidnit lidi, které vyděsily události předchozí noci. Doprovázelo je několik Ikarii a starosti, které létající tvorové v občanech vzbudili, byly Rivkou a Faraday vyvráceny. Ostré pero starostu natolik uchvátil, že ho pozval ten večer k sobě domů na večeři.

Belial otevřel na Axisův rozkaz brány a Carloňané se postupně začali procházet mezi vojáky Axisovy armády. Vyměňovali si zprávy, jídlo a dary, smáli se spolu a matky, manželky a milenky zjišťovaly, kdo přežil, a kdo ne. Odpoledne se k čerstvým hrobům na polích za Bedwyrskou pevností vydalo pomalým krokem procesí žen a dětí s květinami a dary, aby dalo padlým poslední tiché sbohem.

Axis konečně osaměl v jedné z hostinských komnat paláce, zavřel oči a nechal teplo ohně, aby ulevilo jeho ránám. Byl unavený. Tak unavený. Během několika dní obnoví Tencendor a vydá se na sever, aby se střetl s Gorgaelem. Možná, pomyslel si nejasně, když usínal, by bylo nejlepší začít posílat jednotky na sever co nejdříve. Zítra ráno. Kdo ví, kdy Gorgael zaútočí. Už určitě ví, co se v jižním Acharu – v *Tencendoru!* – stalo. Byla to dokonalá chvíle pro útok.

* * *

Faraday vklouzla do komnaty oblečená do tmavě modrého pláště. Vlasy měla rozpuštěné a oči jí zářily. Láskyplně se na Axise, který usnul v křesle u krbu, usmála. Během dne se umyl a převlékl, ale stále na sobě měl stopy souboje s Borneheldem. Hrud' a nadloktí měl zhmožděné a na několika místech je hyzdilo hrubé šití polních léčitelů. Klouby na ruce mu otekly z toho, jak dlouho svíral meč.

„Axisi,“ řekla tiše. Tak dlouho na to čekala. Tak dlouho. Faraday už neměla v úmyslu dál čekat.

Axis otevřel oči a zamrkal, jak se snažil zaostřit. „Faraday?“

Rozvázala si tkanici u krku a nechala plášť sklouznout na zem. Byla pod ním úplně nahá.

Axis zíral. U hvězd, copak nechápe, jak je unavený? Nespal už skoro dva dny – a poslední noc strávil soubojem s jejím manželem. Celé tělo ho pobolívalo a čerstvě sešité rány ho bolely víc, než byl ochotný přiznat.

Ale Faraday byla krásná žena a Axis se pomalu posadil. Nedokázal od ní odtrhnout oči.

Usmála se, poklekla u jeho nohou, stáhla mu boty a škádlivě ho pohládila po vnitřní straně stehna. Poté se naklonila blíž a hravě ho políbila na hrud'. Axis sebou v reakci na její dotyk trhl.

Ach, Azhure! pomyslel si a opatrně skryl své myšlenky. Už je to tak dlouho, co jsi naposledy dovolila, abych se tě dotkl. Věděla jsi, že k tomu dojde.

Ale jak mu Faraday začala přejíždět rukama pevněji po těle a její ústa byla čím dál naléhavější, Axisův vnitřní rozkol sílil. V jednu chvíli žárlivě přemýšlel, jestli tyto triky naučil Faraday Borneheld – mladá panna, kterou políbil pod hvězdami u mohyl, se tak nechovala – v následujícím okamžiku se mu vnitřnosti stáhly pocitem viny nad tím, že jeho tělo takovým způsobem zrazuje Azhure.

Faraday se zasmála, když ji Axis konečně popadl, ale netušila, že ho při milování na koberci před krbem žene vpřed touha pohřbít co nejhlouběji vinu nad tím, že zrazuje svoji milenku. Axis se musel ze všech sil ovládat, aby nevykřikl Azhuřino jméno. A když bylo po všem a Axis konečně uvolněně ulehl po Faradayině boku, myslela si, že pláče z lásky k ní, ne kvůli lásce, kterou zradil.

* * *

Nikdo, Belial, Rivkah ani Strážci, Faraday neřekl o Azhure či Caelumovi. Až se Faraday o zradě dozví, už navždy jim bude hluboce zazlívát, že ji nevarovali, že ji o nich nezpravili.

Faraday mohla dovést Proroctví k úspěšnému konci, v její moci však také bylo Axise zničit.

59

Zrušené sliby

Timozel strávil zbytek noci hledáním Faraday. S ústy staženými do tenké linky procházel chodbami carlonského paláce. Borneheld byl dobrý muž. Dobrý. Statečný. Skutečný rytíř. Jeho smrt jen podtrhla v Timozelových očích jeho kvality.

Zapomněl, že Borneheld nechtěl naslouchat jeho vidinám a odmítl předat Timozelovi velení.

Jak Timozel procházel chodbami, musel se občas přitisknout ke stěně, aby se vyhnul některému ze Zapovězených, jimiž byl palác prolezlý. Špína! šeptala jeho mysl. Špína! Už obsadili palác a brzy ovládnou celý Achar. Do podzimu bude bezpochyby ztraceno vše, čeho Seneschal dosáhl. A do nového roku Zapovězení znovu zotročí dobré lidi Acharu.

Všechno bylo zničeno. S Borneheldovou smrtí vše skončilo. Timozelův svět potemněl.

Potřeboval si promluvit s Faraday. Potřeboval jí připomenout její povinnost vůči zesnulému manželovi, říct jí, že jediný vhodný život pro ni nyní spočívá v klidném rozjímání v tichém útočišti daleko od Carlonu. Nemohl Faraday věřit, že se ovládne. Obzvláště v Axisově přítomnosti.

Nakonec našel Yr – ta děvka se v brzkých ranních hodinách vracela z kasáren – a zeptal se jí, kde je Faraday.

Yr vědoucně povytáhla obočí. „No, určitě s Axisem,“ řekla. „Včera v noci byli milenci znovu spojeni. Pěnice a Volný pád. Jack a Zeherah. Axis a...“

„Ne!“ přerušil ji Timozel. Ve vzteku ji málem uhodil, ale Yřiny oči zaplály takovou mocí, že Timozel o krok ucouvl.

„Neopovažuj se na mě sáhnout!“ zasyčela a Timozel ustoupil o další krok. „Teď, když nás je pět, když jsme zase všichni spolu, naše moc nesmírně vzrostla. Poskytneme Axisovi zbraň, kterou Gorgaela porazí! Neodvažuj se mě dotknout!“

Gorgael! Timozelova tvář potemněla strachy. Obrátil se a rozběhl se zpět do paláce.

Yr za ním hleděla a na pohledné tváři se jí usadil zmatený výraz.

* * *

Timozel se dál toulal chodbami paláce. Prohlédl většinu hlavních komnat, kde svým náhlým příchodem a odchodem často vyrušil spáče. Timozelovi se dělalo zle, když zjistil, že se šlechtičny oddaly létající havěti, kterou s sebou Axis do paláce přitáhl a ubytoval ji ve třech oddělených komnatách.

Kde je Faraday? Jak mohla podlehnout Axisovým svodům ani ne dvacet čtyři hodin poté, co jí rozsápal manžela?

Nakonec je našel v jedné z menších komnat, v níž obvykle přespávali cizí diplomaté. Leželi spolu schoulení před krbem, v němž zářily řeřavé uhlíky.

„Faraday,“ zašeptal Timozel šokovaně.

Faraday zprudka otevřela oči. „Time!“ Zalapala po dechu, posadila se a s rudou tváří rychle sáhla pro plášť.

Axis hluboce spal, protože jeho tělo po souboji s Borneheldem zoufale potřebovalo odpočinek. Mysl měl tak zamlženou, že si zpočátku ani neuvědomoval, co se děje.

„Ty děvko!“ zařval Timozel, přistoupil blíž a zvedl výhružně pěst. „Tvůj manžel není mrtvý ještě ani den a ty už dovolíš, aby se po tobě plazil jeho vrah? Svým odporným chtíčem jsi pošpinila jeho památku!“

Axis se konečně probрал a vyskočil na nohy. „Timozele,“ zabručel a natáhl se po meči, který visel v pochvě u ohně.

„Dost!“ vykřikla Faraday a natáhla se po Axisovi.

Axis se obrátil, ucouvl a popadl Timozela za zvednutou pěst. „Do toho, co Faraday dělá, ti nic není,“ zasyčel. „Vypadni!“

„Chováš se jako nadřžený kocour, Axisi!“ zavrčel Timozel. „Užil sis královnu? Nakazil jsi ji odpornými chorobami, které jsi chytil od děvek, s nimiž jsi v minulosti spal?“

„Timozele!“ vykřikla Faraday znovu, ale Timozel s Axisem si hleděli upřeně do očí a vůbec si jí nevšimli.

„Slyšel jsem, že se Ikarii oddávají smilstvu,“ chroptěl Timozel s tváří jen několik palců od Axisovy. „Slyšel jsem o jejich odporné nezřízenosti. Viděl jsem, jak napadli poctivé ženy v komnatách paláce. Nakazil jsi Faraday nemocemi lidí, nebo Ikarii, Axisi?“

Axisova tvář se stáhla vzteky. Doslova zavrčel a chňapl Timozelovi po hrdle.

„Dost!“ zaječela Faraday. Byla si jistá, že než se stačí nadechnout, bude se zase umírat. „Dost!“

Oba muži ztuhli, ale ani jeden neodtrhl oči od protivníka.

„Timozele,“ řekla Faraday tišeji, ale stále napjatě. „Timozele, podívej se na mě!“

Timozel se od Axise zdráhavě odvrátil a pohlédl na Faraday. To, co uviděl, ho přimělo šokovaně ucouvnout.

„Faraday, ne!“ zašeptal v hrůze.

Faraday stála vzpřímeně a v rukou držela hliněnou misku. Neochvějně hleděla Timozelovi do očí. Nastal čas skončit šarádu s kavalírstvím.

„Ne,“ zopakoval Timozel šeptem a udělal krok jejím směrem.

„Nepřibližuj se ke mně,“ řekla Faraday pevně. Také Axis ustoupil a oči mu těkaly od Timozela k Faraday. Co se to dělo? Z Faradayiných očí sálala moc a Timozel byl v obličeji popelavě šedý.

„Před dvěma roky jsem přijala tvé kavalírství,“ řekla Faraday klidně. „Byla jsem mladá, neměla jsem žádné přátele a vstupovala jsem do manželství, o kterém jsem věděla, že ho budu nenávidět. Myslela jsem, že mi budeš přítelem, že mi dodáš sílu a budeš mi oporou v těžkých časech. Nic z toho jsi však neudělal, Timozele. Postavil jsi se na Borneheldovu stranu proti mně, vysmíval ses mi, když jsem potřebovala lásku, a kritizoval mé chování, když jsem potřebovala útěchu.“

„Ne.“ Timozel k ní vztáhl ruku. „Ne, Faraday. Vždy jsem dělal jen to, co jsem považoval za nejlepší. Říkal jsem ti jen to, co jsi potřebovala slyšet. Někdy jsi kolísala a povinností kavalíra je vrátit kroky své paní na správnou stezku.“

„Je mi tě líto, Timozele, a truchlím pro tebe,“ řekla Faraday pomalu. „Truchlím pro chlapce s veselýma očima a rozcuchanými vlasy, kterého jsem potkala cestou přes Tarské pláně. Kam zmizel? Co se s tebou stalo? Proč jsi teď tak zachmuřený a hrubý? Nejsi kavalírem světla, Timozele, nýbrž stínu. Budeš bloudit, dokud neztratíš cestu i duši.“ Faradayiny oči se zamlžily, až to vypadalo, že sní. Dokonce i její slova zněla zpěvavě jako proroctví.

„Skončila jsem s tebou, Timozele. Pokud jednoho dne najdeš cestu zpět ke světlu, vrať se ke mně, protože se ráda setkám s přítelem, kterého jsem ztratila. Timozele. Až se miska roztříští,“ řekla velmi, velmi tiše, „rozpadnou se pouta, která nás k sobě váží.“

Pustila misku a Timozel se k ní zoufale vrhl. Téměř to stihl, téměř ji chytil, ale prsty mu sklouzly po hladkém povrchu zlomek okamžiku předtím, než se miska rozbila na tisíc kousků.

„Ne!“ vykřikl a Faraday s Axisem sebou trhli nad zoufalstvím v jeho hlase.

„Sliby, které nás k sobě poutaly, jsou zrušeny, Timozele. Už nejsi můj kavalír. Odejdi.“

* * *

V ledovém zámku daleko na severu nastavil Gorgael tvář ledovému větru a radostně zakřičel. Timozel! Byl jeho! *Jeho!*

* * *

Komnatou vířila temnota a hrozila, že Timozela přemůže. Když se miska rozbila, cítil, jak se spolu s ní roztříštily poslední pozůstatky bezstarostného chlapce, kterým byl, a zmizely. Nikdo nelitoval jeho ztráty víc než Timozel. A nikdo nenáviděl muže, jímž se stal, víc než on.

Ale nedokázal vzdorovat tmě, která mu pronikala do duše. Hlavou se mu honily cizí myšlenky, až téměř křičel zoufalstvím. Kontrolu nad jeho životem přebíraly vzpomínky, které mu nepatřily. Jednou, jednou... ach, Timozel se jednou probudil u studny a naslouchal křiku mladé dívky, kterou hodil dolů.

Ta zkušenost dohnala Timozela téměř k šílenství.

Co se to z něj stalo?

Jaká síla se snažila ovládnout jeho život?

Timozel zvedl uslzenou tvář k Faraday a věděl, že už se nemusí dál ptát. Zlomila pouto, které ho k ní vázalo, a vydala ho napospas Gorgaelovi.

„Zmiz,“ řekla Faraday mdle a ucouvla. „Zmiz z mého života.“

Timozel se pomalu postavil a hleděl na Faraday, která si tiskla k nahému tělu modrý plášť. Zachoval se k ní špatně? Timozel se snažil dělat jen to, co považoval za správné.

„Omlouvám se,“ řekl neurčitě a ani sám nerušil, jestli se omlouvá Faraday, Axisovi nebo oběma.

„Omlouvám se,“ zopakoval, obrátil se na podpatku, opustil komnatu a zavřel za sebou tiše dveře.

Sešel dolů na nádvoří, nasedl na prvního osedlaného koně a se slzami na tváři vyrazil Carlonem pryč.

Všichni, kdo ho viděli, ucouvli a nechali ho projet.

Jakmile opustil carlonské brány, obrátil Timozel koně na sever, protože cítil, jak Gorgael zesiluje sevření.

* * *

Bude trvat velice, velice dlouho, než Axis a Faraday Timozela znovu spatří.

Tencendor na březích Grálového jezera

Osm dnů po Borneheldově smrti vyhlásil Axis během velkého a velmi citově zabarveného obřadu na březích Grálového jezera Tencendor. Bylo to později, než Axis zamýšlel, ale podcenil, kolik času budou všichni potřebovat k zotavení po válce s Borneheldem. Všichni občané Carlonu vyšli do polí, která sousedila s východním břehem jezera, aby se ceremonie a oslav zúčastnili. Mezi Carloňany (a tisíce dalšími Achaňany, kteří přišli, aby událost spatřili na vlastní oči) se procházeli vojáci Axisovy armády: Ravensbundané, Achaňané a Ikarii. Občané Carlonu nebyli nikdy zapřísáhlými stoupenci Seneschalu, proto přijali přítomnost Ikarii téměř bez problémů. Popravdě muže a ženy s křídly přivítali na svých tržištích. Jiní Achaňané, obzvláště venkované, se drželi nejistě, ba až trucovitě zpátky, ale všeobecně vyvolala přítomnost Ikarii jen velmi málo potíží.

Embeth se cítila poněkud ztracená a přemožená událostmi kolem sebe a také jí scházela Judith, která se rozhodla zůstat v Tare, proto lehce podlehla očím Hvězdného poutníka a nyní s ním sdílela komnaty v paláci. Věděla, že jejich románec bude mít jen krátkého trvání, ale v tu chvíli zoufale potřebovala, aby ji někdo objímal. Brzy se možná odstěhuje zpět do Tare. Už ji tady nic nedrželo. Její dvě nejmladší děti uzavřely sňatky a žily nyní daleko na západě. A Timozel... Timozel

zmizel. Embeth se obrátila k slavicímu davu zády a vydala se zpět do Carlonu.

* * *

Během souboje pochodovala Azhure celou noc podél východního pobřeží Grálového jezera, dívala se, jak svítá, a čekala, čekala, čekala. Když byla na stožár nad palácem konečně vyvěšena zlatá vlajka, zhroutila se a rozplakala se úlevou i neštěstím, protože věděla, že Axise navždy ztratila.

Dnešní obřad Azhure víc než znervóznil. Od chvíle, kdy se Axis vydal na veslici do paláce, aby se postavil Borneheldovi, ho neviděla a většinu z toho, co se stalo, se dozvěděla od Beliala. Dnes ho konečně spatří – jeho a Faraday. Slyšela, že se ta žena posledních osm dní jen smála. A proč ne? Strávila je s Axisem.

A ještě víc zneklidňovalo Azhure těhotenství. Axis jí poslal vzkaz, že se má obléct do šatů, které pro ni nechal ušít. Azhure už byla v pátém měsíci těhotenství, a přestože jsou ikarijské děti malé, toto bylo větší, než býval Caelum. No, pomyslela si Azhure hořce, obleče si tedy šaty. Odmítala těhotenství dál ukrývat za brněním a kroužkovou košilí.

Šaty z tmavě rudé látky dávaly vyniknout její bledé pleti a modrým očím a Imibe jí do vlasů vpletla drobounké perličky, které byly všity i do šatů. Byl to háv pro šlechtičnu, a když Imibe skončila, Azhure se na sebe dlouze zadívala do zrcadla.

Uslyšela kroky. Byl to Ysgryff oděný do růžového a zlatého brokátu. Přišel ji doprovodit na obřad. Během posledních osmi dní s ní nikdo netrávil tolik času jako právě Ysgryff. Za večerů jí dělal společnost, a navzdory smutku v srdci ji rozesmával historkami o životě v norském hlavním městě Ysbaddu a o mládí, které strávil na pirátských lodí Hnízda pirátů. Někdy vycítil, že Azhure jen potřebuje společnost, proto mlčel, hleděl do praskajícího ohně a drbal na hlavě jednoho z alauntů.

Ysgryff pochválil Azhuřin vzhled, potom se dlouze zadíval na její břicho. „Pokud budeš něco potřebovat, Azhure, *cokoli*, dej mi vědět,“ řekl a vzal ji za loket. „Axis je tupec, že si tě nevezme.“

„Faraday je tak mocná, tak magická,“ začala Azhure, ale Ysgryff ji uchopil za ramena a zatřásl jí. „Tobě se *nikdo* nevyrovná, Azhure! Axis riskuje, že ztratí duši, pokud tě nechá jít!“

Ysgryffova slova zněla velmi zvláště a Azhure na něj hleděla, dokud se neuvolnil, neusmál a hravě ji nepoplácal po tváři.

„Pojď, má krásná paní,“ řekl lehce. „U Spiredore nás očekávají velké události.“

Cesta ke Spiredore trvala pěšky dvacet minut a Azhure s Caelumem v náruči a baronem Ysgryffem po boku kráčela pomalu davem. Axis jim určil místa v předních řadách. Lidé se usmívali a klaněli se, když Ysgryff s Azhure procházeli kolem. Podle bohatého oděvu byli očividně šlechtici a z dítěte v ženině náruči vyzařovala taková síla, že mnozí zalapali po dechu.

U paty Spiredore stálo pódium a napravo od něj byly rozmístěny židle. Už tady byli Belial s Caznou a Magariz s Rivkou. Když se Azhure s Ysgryffem přiblížili, vstali, aby je uvítali.

„Vypadáš nádherně,“ pošeptala jí Rivkah do ucha.

„Vypadám těhotně,“ zabručela Azhure tiše.

Belial ji něžně políbil na tvář, pohlédl na její břicho, a přestože nic neřekl, Azhure viděla, jak mu očima probleskla bolest.

Ho'Demi se Sa'Kuyou dorazili zahalení do sněhově bílých kožešin z ledních medvědů s konečky chloupků obarvenými nebeskou modří. Nově si zapletli a naolejovali vlasy a ozdobili je ještě více zelenými a modrými sklíčky a mosaznými rolničkami než dřív. S modře tetovanými tvářemi a rudými slunci na čele vypadali nádherně, ale přitom divošsky, a nadšeně políbili přátele i spolubojovníky. Všichni Ravensbund'ané se na tento den obzvláště těšili.

Strážci seděli nalevo od pódia. Bylo jich konečně pět a byli spokojení. Jack seděl těsně vedle Zeherah, a přestože nikdo neviděl, že by se dotýkali, bylo zjevné, že jsou si bližší než ostatní Strážci.

„Přátelé,“ zvolal někdo lehce a o chvíli později už na trávě přistál Hvězdný poutník, kterého těsně následovali Pěnice, Volný pád a Bystrozrak Železný spár. Azhure slyšela o tom, jak Volný pád vstal v Měsíční komnatě z mrtvých. Jednou večer přivedla Pěnice Volného páda stydlivě, ale přesto vzrušeně za Azhure, aby si spolu mohli promluvit, a Azhure si okřídleného muže ihned zamilovala. Byl tichý a zábavný a tak neuvěřitelně krásný, že většina lidí, která se v jeho

společnosti ocitla, chtěla prostě jen sedět a dívat se na něj. Azhure nebyla výjimkou.

Smrt a znovuzrození Volného páda změnily, takže mystičnost, kterou oplývali všichni Ikarii, se u něj ještě zdesetinásobila. Na čas strávený v Síních mrtvých si nepamatoval a jen nejasně si vzpomínal na život orla. Axis očividně odmítl komukoli říct, co v podsvětí udělal, aby přivedl Volného páda i Zeherah zpět mezi živé.

Vraní chochol, který stále zůstával na Rozeklané hoře, se dozvěděl radostnou zprávu o synově návratu mezi živé už před několika dny. Nemohl vyrazit na jih, aby se zúčastnil obřadu, ale Azhure doufala, že se se synem shledá co nejdříve.

Azhure se odvrátila od Volného páda a Pěnice a pohlédla do očí Hvězdnému poutníkovi. Ztuhla nad tím, co v nich spatřila. Přistoupil blíž a objal ji, ale šokovaná Azhure cítila, jak jí přitiskl ruku na břicho. V lůně jí na okamžik lehce zatepala moc. Mlčky ucouvla. Nehodilo se, aby spustila povyk. A odmítala si připustit, jaké potěšení v ní jeho dotyk i moc vzbudily.

„Azhure!“ zašeptal Hvězdný poutník, aby ho slyšela jen ona. „Jsi úžasný dar rodině Úsvitů! Nenosiš v sobě jedno, nýbrž dvě děti. Syna a dceru. Oba budou zaklínači. Ach, Azhure, jsi kouzelná!“ V dějinách Ikarii porodila ikarijská žena dvojčata jen dvakrát.

Azhure vytřeštila oči. Dvojčata! „Děkuji ti, Hvězdný poutníku,“ zamumlala a posadila se na židli za sebou. Bezpochyby narušil její soukromí, ale jeho dotyk a slova ji potěšily a posílily v době, kdy to Azhure zoufale potřebovala.

Hvězdný poutník se posadil vedle ní a Ysgryff si pospíšil a zaujal místo po jejím druhém boku. Azhure se usmála a posadila si Caeluma na klín. Chlapec měl na sobě obleček ze stejného rudého sametu jako ona a s kšticí černých kudrlin a modrýma očima vypadal stejně úchvatně jako jeho matka. Další syn a dcera, pomyslela si Azhure. Udělá pro něj něco takového *ona*!

Ona? Do mysli jí pronikly Caelumovy myšlenky. Ona? Kdo je ,ona‘, na kterou v poslední době tolik myslíš? Je to Faraday?

Dávej pozor, Caelume. Brzy tady bude tvůj otec.

Hvězdný poutník jejich rozhovor zachytil a byl tak šokovaný, že doslova zavrával. Zíral na Azhure. Jak to udělala? *Jak?* Schopnost

hovořit myslí měli jen nejmocnější zaklínači – mnoho z nižších ikarijských zaklínačů tuto dovednost nikdy nezvládlo.

„Axisi,“ řekla Azhure tiše a vytrhla tak Hvězdného poutníka ze zamyšlení.

Ke břehu dorazil člun, ze kterého vystoupili Axis a Faraday. Azhure zalapala po dechu, když Faraday spatřila. Byla stejně krásná jako o Yuletide, když Hvězdný poutník Faraday povolal, aby mu pomohla probudit Strom země. Na sobě měla hedvábné, bohatě vyšíváné šaty krémové barvy, jejichž čtvercový výstřih zdůrazňoval její bledá ňadra a hrdlo. U hvězd, pomyslela si Azhure, je tak krásná!

Z Faradayiny tváře i jejího vystupování vyzařovalo štěstí a spokojenost. Kráčela vedle Axise, občas se dotkla jeho ruky a šaty jí při chůzi vířily kolem boků. Každý úsměv, který Axisovi věnovala, každý krok, který učinila po jeho boku, křičel, jak moc ho miluje.

Axis vypadal odpočínutě a uvolněně. Na sobě měl zlatou tuniku s rudým sluncem na hrudi a rudé kalhoty, samozřejmě vyčištěné od krve. U boku mu visel zlatý meč a vlasy a vousy měl zastřižené a vykartáčované, takže v odpoledním slunci zářily téměř stejně zlatě jako jeho tunika.

Mumlání deseti tisíců lidí, kteří se za nimi shlukli, sílilo, jak se blížili k pódiu, a Azhure vyhrkly do očí slzy. Faraday byla královna každým coulem a Azhure se náhle cítila malá a zbytečná.

Hvězdný poutník ji vzal za ruku. „Patříš do domu Úsvitu stejně, ne-li víc než Rivkah,“ řekl. „Vždy mezi námi budeš vítaná a najdeš u nás domov, když budeš potřebovat.“

U pódia pustila Faraday Axisovu ruku a šla se posadit mezi Strážce.

„Proč nezůstala s ním?“ zeptala se Azhure. Přitáhla si Caeluma blíž k tělu, aby oddálila okamžik, kdy se Axis dozví o jejím těhotenství.

„Borneheld zemřel teprve před týdnem,“ odpověděl Ysgryff. „Jeho kosti ještě nebyly na skládce dočista ohlodány.“

Azhure se otřásla. Podle Axisova rozkazu hodili Borneheldovo tělo na skládku, aby tam shnilo, a s večerem se k němu připojil i Gautier. Za ukřižování tří Ravensbund'anů v Jervois platil drazé a dlouho.

„Proto bude lepší, když Faraday zůstane stranou. Lidé by jinak mohli začít roznášet klepy,“ dokončil Ysgryff.

Faraday se na Strážce usmála a posadila se mezi ně. Potom očima přelétla řady židlí. Zachytila Rivčin pohled, usmála se a kývla. Byla

ráda, že ji může poznat lépe. Obě bývaly vévodkyněmi z Ichtaru, takže měly mnoho společného a mohly se podělit o vzpomínky. Faraday pohlédla na Hvězdného poutníka. Ach, jeho vědoucí oči ji přiměly zrudnout. A kdo byla ta nádherná norská žena, která seděla vedle něj? Na klíně držela krásné dítě, chlapce, a hovořila s baronem Ysgryffem a Hvězdným poutníkem. Faraday se zamračila. Byla to odvážná Azhure, o níž si lidé povídali? Žádný z klepů se nezmínil o synovi – nebo o její kráse. Koutkem oka zachytila Faraday zlatý záblesk a všechny myšlenky na černovlasou ženu se jí vypařily z mysli.

Axis se vydal k přední části pódia a dav se utišil. Uklonil se tradičním ikarijským způsobem, aby pozdravem obsáhl všechny přítomné. Když se otočil doprava, zadíval se na židle, na nichž seděli jeho nejbližší přátelé a spojenci. Zachytil pohledem ten Azhuřin a Azhure zadržela dech a pevněji sevřela Caeluma.

Axis se napřímil a obrátil se tváří k davu. Pomalu zvedl ruku a pokynul prsty.

Azhure zalapala po dechu stejně jako Rivkah o několik židlí dál. Obě ženy gesto ihned poznaly. Hvězdný poutník jím sváděl Rivku i Azhure a Axis ho na Azhure použil v háji o Beltide i na střeše Sigholtu, když se vrátil z podsvětí.

Ale nyní se Axis snažil svést celý národ, a podle lapání po dechu, které Azhure za sebou slyšela, se mu to dařilo.

„Můj lide,“ řekl Axis prostě a jeho hlas se nesl nad zástupy, které se táhly podél celého východního a jižního břehu Grálového jezera. Axis možná použil kouzla, aby ho dav lépe slyšel a asi i viděl, ale Hvězdný poutník si uvědomil, že to je vše. Stejně jako při úspěchu v ikarijské Aule chtěl Axis obnovit Tencendor jen silou své osobnosti.

„Můj lide. Před tisíci lety zemřel v této zemi národ. Všichni kvůli tomu trpěli – Achařané, Avar i Ikarii. Jednomu lidu se ze života vytratila krása, hudba a stinné stezky, po nichž se dříve procházel a pátral po tajemstvích života a po lásce. Další dva národy ztratily zemi a místa, která dodnes považují za posvátná. Můj lide.“ Všichni přítomní věděli, že tím myslí všechny tři národy. „Povím vám o zemi jménem Tencendor, kterou jsme ztratili.“

Pustil se do zpěvu. Azhure si vzpomněla, jak první týden po jejím příchodu na Rozeklanou horu zpíval Hvězdný poutník Ikarii v Aule. Tehdy si myslela, že má nádherný, magický hlas. Už dříve slýchávala

Axise zpívat, ale vždy jen potichu za doprovodu harfy večer u ohně. Nic se však nemohlo vyrovnat tomu, co slyšela nyní. Caelum jí na klíně užasle ztuhl, zadíval se na otce a otevřel ústa údivem. Dítě, *děti* v jejím lůně poprvé zaslechly otcův hlas v plné síle a silně na něj zareagovaly.

Axis zpíval o Tencendoru a Azhure netušila, odkud se toho o něm tolik dozvěděl. Zpíval o jeho kráse a písních. O ztracených městech, lesích a parcích, které za tisíc let uschly a zemřely. Zpíval o hrách, které spolu národy kdysi hrály, a o závodech na nebi, kterými Ikarii bavili Avar i Achařany. Zpíval o vědění a školách, které Tencendor podporoval, o studiu hvězd a dalších tajemstvích života, ale také o každodenních problémech, jejichž řešení přispělo ke zlepšení života všech. Zpíval o společných dobrodružstvích, o životě a láskách, o hudbě a harmonii, o květinách a listí.

Ale poté se Axisův hlas lehce změnil. Pronikl do něj žal a Axis zpíval o nedůvěře, která zničila souznění mezi národy. Zpíval o tom, jak Achařané začali Ikarii závidět a bát se Avar. O tom, jak Ikarii občas nevědomky zaujímali výsadní postavení v tencendorské společnosti a někdy se vědomě posmívali Achařanům za jejich neschopnost létat.

„Ikarii vládli staré tencendorské společnosti,“ řekl Axis a vrátil se zpět k mluvenému slovu, které však znělo stejně krásně jako jeho zpěv. „A to nakonec přivodilo problémy. Pravda, chci obnovit Tencendor, ale dát mu novou podobu. Ikarii budou jen jedním národem ze tří a všichni se budou dělit o bohatství a krásy země. Můj lide, jsem Muž z hvězd a mým úkolem je vést novou zemi vstříc budoucnosti. V žilách mi koluje krev královských rodů Ikarii i Acharu.“ Pro ty, kdo to ještě nevěděli, vysvětlil, jak byl počat a kým. „Jsem napůl Ikarii, napůl člověk a sjednocuji v sobě soucit lidí s uměním Ikarii. Jsem napůl člověk, napůl Ikarii,“ zopakoval, „a mé dítě je spojením Ikarii a člověka.“

Faraday se zmateně zamračila. Je? Snad *bude*, ne?

„Stvořím nový rod, který bude stát v čele nového národa. Nebude to dům Úsvitu ani rod Acharu, ale...“ Odmlčel se. „Dům Hvězd.“

Všichni, Ikarii, Achařané i Ravensbund'ané, na něj hleděli s otevřenými ústy.

„Přátelé,“ pokračoval Axis, „mnozí z vás mě neznají, ale jiní ano. Mnozí bojovali po mém boku, mezi Sekerníky nebo v nové armádě. Mnozí mě znáte a víte, jaký jsem.“

Můj lide.“ Znovu natáhl svůdně ruku. „Pomůžeš mi vybudovat nový Tencendor? Dovolíš, abych tě zavedl zpět k tomu, co bylo a co bude? Porazíš se mnou Gorgaela? Vyženeš ho se mnou ze země, abychom mohli společně stvořit nový Tencendor? Postavíš se za dům Hvězd a Muže z hvězd? Nabídneš mi svoji věrnost? Srdce? Hlas?“

Na krátkou chvíli se na poli rozhostilo dokonalé ticho, potom někdo vzadu zakřičel: „Muž z hvězd!“ V následujícím okamžiku začalo křičet celé pole. „Muž z hvězd! Muž z hvězd! Muž z hvězd! Muž z hvězd!“

Azhure seděla na židli a vzrušení ji připravilo o dech. Dav okolo povykoval a jeho hlas se nesl k nebi. Ogden s Veremundem plakali radostí a tiskli si ruce.

„Brilantní, chlapče,“ šeptal Ogden. Emoce ho skoro připravily o hlas. „Brilantní. Ukázal jsi, že ti v žilách koluje krev dvou nejmocnějších rodů acharského a ikarijského národa, čímž se z tebe stává zakladatel třetího rodu, nového domu pro nový Tencendor. Nový dům, který spojí starou krev s příslibem nové budoucnosti oproštěné od nenávisti minulosti.“

Axis se zaposlouchal do jásotu. Na tváři měl vážný výraz, ale jeho mysl a duše radostně zpívaly. Cítil v tu chvíli tah Proroctví. Od chvíle, kdy vstoupil na pódium, si nepřipustil žádné pochybnosti. Opět pohlédl na Azhure a Caeluma. Vypadala nesmírně svůdně a na koleně houpala jejich syna. Kolik nocí nezamhouřil oka, i když Faraday ležela vedle něj, protože myslel na Azhure? Protože po ní toužil?

To, co cítil k Faraday, se naprosto lišilo od jeho spalující lásky k Azhure. K Faraday cítil vděk a přátelství. Snad ji i miloval. Ale ve srovnání se zářící, pohlcující láskou k Azhure to byla jen prostá dětská hračka.

Ach, má lásko, křičelo jeho srdce, proč se nemohu oženit s tebou? Proč s tebou budu sdílet jen několik let?

Ale bez ohledu na to, kolik roků je spolu čeká, byl Axis odhodlán užít si je naplno. Pokud už Faraday nezaslechla na dvoře klepy o jeho vztahu s Azhure, rozhodně dnes neopustí břehy Grálového jezera, aniž by se dozvěděla, jaké místo tato žena v jeho životě zaujímá.

Axis už několikrát otevřel ústa, aby jí o Azhure řekl, ale Faraday se k němu vždy otočila s takovou láskou v očích, že slova spolkl a raději ji políbil. No, teď už je pozdě seskočit dolů z pódia a pošeptat jí pravdu rychle do ucha. Prostě to bude muset přijmout, jako to přijala Azhure.

Opět na Azhure pohlédl a přemýšlel, jestli za ní bude moci dnes v noci zajít.

Povyk utíchal a Axis zvedl ruce. „Po tisíci letech a s vaším svolením,“ pronesl hlasitě, „prohlašuji tuto zemi znovu Tencendorem. Tencendor!“

„Tencendor!“ křičel dav.

Axis je opět nechal výskat, potom se usmál a zvedl ruce, aby je utišil. „Kromě toho, že do svého středu přijmeme nové přátele, nastane jen velmi málo změn. Téměř žádní Achařané nepřijdou kvůli Ikarii a Avar o svoji zemi a ti, kdo se jí budou muset vzdát, budou štědře odškodněni. Ikarii i Avar si uvědomují, že se nemohou vrátit zpět k tomu, co bývalo, a jsou ochotni postoupit Achařanům většinu starých území.“

Znovu se rozlehl jásot. Lidé v okolí Carlonu věděli o smlouvě, kterou Axis uzavřel s Ysgryffem a Grevillem, proto si byli jisti, že je příchod Ikarii nemůže nijak ohrozit.

„Ti z vás, kdo vlastní dědičné tituly a země, si obojí ponechají, i když,“ na Axisově tváři se objevil smutný výraz, „kvůli válce, která v posledních měsících ovládla Tencendor, a bojům se skraelingy přišly mnohé tituly a pozemky o své pány. Přátelé, během posledních dvou let mi mnozí z vás poskytli neocenitelnou pomoc. Bez ní bych teď tady nestál a Tencendor by byl stále legendou, ne skutečností. Můj lide, chci položit základy prvních pěti rodů, jejichž členové mě i moji věc mimořádným způsobem podpořili.“

Zadíval se dolů do přední řady. „Beliale,“ řekl tiše, „ty jsi prvním z pěti. Přístup blíž.“

Belial vystoupal nahoru na pódium, poklekl na koleno a nabídl Axisovi obě ruce.

„Beliale.“ Axisův hlas zněl jasně a silně. „Tolikrát jsi mi zachránil život. Tímto tobě a potomkům tvé rodové linie uděluji titul, postavení a privilegia Prince západu. Postupuji ti nadvládu nad Carlonem a územím od řeky Nordry k Andeiskému moři a od řeky Azle k Tyrrskému moři. V těchto zemích můžeš pobírat desátek ze všech

práv, daní a cel. Rovněž ti daruji ke svobodnému užívání zámek Kastaleon a Bedwyrskou pevnost, i když,“ usmál se a zlehčil tón, „očekávám, že obnovíš Bedwyrskou pevnost k její předchozí slávě.“

Belial šokovaně zbledl. Tímto titulem a právem pobírat desátek ze všech cel a daní v západních zemích udělal Axis z Beliala a ze všech dětí, které bude s Caznou mít, skutečně bohaté a mocné lidi.

„Beliale, přijímáš tyto země, hrady, tituly a pocty a slibuješ mi věrnost a úctu jako Muži z hvězd?“

„Bude mi ctít, Muži z hvězd,“ bylo pro něj snadné titul vyslovit, „a přísahám ti věrnost a úctu.“

„Pak, principi Beliale, vstaň a pozdrav lid Tencendoru.“

Belial se postavil a Axis zvedl jejich sepnuté ruce nad hlavu. Dav povykoval nadšením. Belial byl téměř stejně oblíbený jako Axis. Jorge, hrabě z Avonsdale, a baron Fulke z Romsdale, dva šlechtici, jejichž země připadnou spolu s územím Rolanda, vévody z Aldeni, pod nadvládu nového prince, jen pokrčili rameny. Nový systém se ničím nelišil od vlády královského rodu Acharu. Jen jednoho vládce nahradí druhý. A Belial bude rozhodně lepším pánem než Borneheld.

Belial se vrátil na své místo a Axis se obrátil k dalšímu muži v řadě. „Magarizi,“ řekl tiše. „Ty jsi druhý z pěti.“

Magariz byl velmi překvapen, protože něco takového neočekával. Vystoupal nahoru na pódium a stejně jako Belial klesl na kolena a vztáhl k Axisovi ruce.

„Magarizi. Daroval jsi mi věrnost a podporu, i když jsi tím riskoval smrt. Magarizi, tímto tobě a potomkům tvé rodové linie uděluji titul Prince severu. Postupuji ti nadvládu nad bývalou provincií Ichtar, která se táhne od řeky Azle k řece Andakilse a od Hraničních vrchů po Andeiské moře. Všechny tyto země budou tvé, až na pevnost v Sigholtu, kterou si ponechám jako svou rezidenci. Většina těchto území je v tuto chvíli samozřejmě obsazena Gorgaelem, principi Magarizi. Doufám, že se oddáš boji proti Gorgaelovi s ještě větším zápalem, když teď víš, že ti tyto země připadnou, až budou osvobozeny od skraelingů.“

Magariz pocházel z jednoho z nejstarších šlechtických rodů Acharu, ale Axis z něj nyní udělal ještě mnohem bohatšího a vznešenějšího muže.

„Magarizi, přijímáš tyto země, tituly a pocty a slibuješ mi věrnost a úctu jako Muži z hvězd?“

„Bude mi ctít, Muži z hvězd, a přísahám ti věrnost a úctu.“

Axis nyní představil nového prince Magarize davu, stejně jako to udělal s Belialem. Pozdravil ho opět nadšený jásot. Většina Achařanů Magarizův rod dobře znala.

Magariz sestoupil dolů z pódia a Axis zvedl ruce a požádal o ticho. „Třetím rodem bude má vlastní rodina, rod Úsvitů. Volný páde? Přijmeš můj dík za všechno, co pro mě Úsvitové udělali?“

Volný pád postoupil vpřed a dav zalpal po dechu nad jeho krásou a aurou míru, již vyzařoval. Volný pád podal Axisovi ruce, ale nepoklekl.

„Volný páde,“ Axis se na bratrance usmál. „Ty jsi mé věci obětoval víc než většina ostatních. Zavraždili tě a tvá smrt mi možná zachránila život.“

Volný páde, tvůj dům a lid se slitoval nad mojí matkou, princeznou Rivkou, když se ji zrádný Seneschal pokusil zavraždit. Tvůj dům mě přijal mezi sebe, vycvičil mě a obdaroval schopnostmi, které budu potřebovat k tomu, abych obnovil Tencendor a porazil Gorgaela. Smlouvou, již jsme uzavřeli u mohyl, se vám už vrátila nejposvátnější místa. Ikarii budou opět volně létat nad Tencendorem. Volný páde Úsvite, když tě všichni považovali za mrtvého a ztraceného, tvůj otec, Vraní chochol Úsvit, mě jmenoval následníkem talonského trůnu. Volný páde, titul je podle rodového práva tvůj a já ti ho dnes vracím.“

Volný pád otevřel ústa, aby odmítl, ale Axis ho přerušil dřív, než mohl promluvit. „Volný páde, titul a trůn nebudou v novém Tencendoru tím, čím bývaly dřív. Talon bude stále vládnout ikarijskému lidu, ale *ne* národům Tencendoru. A jako talon budeš stále povinován úctou a věrností Muži z hvězd i domu Hvězd. Přijímáš?“

Axis se zahleděl Volnému pádu do krásných fialkových očí. Dům Úsvitu ještě nikdy nepřísahal věrnost a úctu nikomu jinému. Ještě nikdy se talon nebo jeho následník nepodřídili nikomu jinému. Byl to pro Axise kritický okamžik. Potřeboval, aby Ikarii a Úsvitové podpořili jeho vizi Tencendoru.

Volný pád klesl na koleno a roztáhl křídla v tradičním gestu úcty a oddanosti. „Jako následník talonského trůnu a ve jménu ikarijského lidu ti přísahám úctu a věrnost, Axisi Úsvite, Muži z hvězd. Zavedl jsi

nás zpět do Tencendoru, ačkoli jsme byli tak dlouho přesvědčeni, že už jižní země nikdy nespátříme. Vrátil jsi nám svatá místa. Vrátil jsi nám hrdost. Za to s povděkem přijmeme nadvládu domu Hvězd. Talon tě přijme jako svého pána.“

Volný pád vstal a impulzivně Axise objal. Dav znovu jásal.

Když Volný pád opustil pódium, pokynul Axis Ho'Demimu. Ten nezaváhal a ihned před Mužem z hvězd poklekl.

„Ho'Demi, chci využít této příležitosti a poděkovat také ravensbundskému lidu, který se tak dlouho držel Proroctví a podpořil mě i Tencendor. Ho'Demi, tímto ti uděluji práva a privilegia jednoho z pěti rodů Tencendoru a severská území mezi řekou Andakilsou a Iskruelským oceánem. Ho'Demi, je to země, která vám už dříve patřila a kterou jste ztratili, ale já slibuji, že udělám, co bude v mých silách, abych od skraelingů očistil i poslední ledovec a vrátil zemi tvému lidu. Přísaháš mi úctu a věrnost jménem své rodiny a lidu, Ho'Demi?“

Když Ho'Demi přísahal věrnost svou i svého národa Muži z hvězd a novému lidu Tencendoru, zněl jeho hlas jasně a pravdomluvně.

Axis vztáhl ruce k Ysgryffovi a baron se k němu připojil na pódium. Ysgryffova dohoda s piráty, která zpečetila Borneheldův osud v bitvě u Bedwyrské pevnosti, se stala téměř legendou, proto nikoho nepřekvapilo, že se Ysgryff této pocty dočkal.

„Ysgryffe,“ Axis se usmál a vzal Ysgryffa za ruce, když před ním baron poklekl. „Udělal jsi toho tolik nejen pro mě a pro Tencendor, ale také pro ikarijský lid. Zachránil jsi mě, když jsem bojoval s Borneheldem, a už to ti vysloužilo velkou poctu. Ale za to, co tvůj rod během posledního milénia udělal, aby ochránil a zachoval Hvězdný chrám na Ostrově mlhy a paměti, ti Ikarii budou navždy věrní. Ysgryffe, za své ústupky Ikarii a Avar jsi už byl bohatě odměněn, ale já tvoji rodinu nyní vyzdvihuji mezi pět prvních rodů a uděluji ti titul, privilegia a postavení Prince Noru. Ysgryffe, přijmeš tuto poctu a odpřísáhneš mi úctu a věrnost?“

Ysgryff se zazubil. Bylo to skutečně nádherné divadlo. „Bude mi ctí, Muži z hvězd, a přísahám ti věrnost a úctu.“

Ysgryff sestoupil z pódia a Ogden s Veremundem opět pokývali hlavami. Axis začlenil mezi první rody Ikarii, Ravensbud'any i Achařany – byl to symbol sjednocené moci, která stála za Axisem, a

také sjednoceného národa Tencendoru. O Avar se nezmínil, ale ti na druhou stranu odmítli za Tencendor bojovat.

„Ale co východní teritoria?“ zašeptal Veremund bratrovi. „Co země na východ od Nordry? Těm bude Axis vládnout osobně?“

Axis se obrátil zpět k davu.

„Musím udělat ještě jedno prohlášení,“ řekl tiše, ale magie odnesla jeho hlas ke každému z diváků, „udělit ještě jeden dar. Jedná se o východní země Tencendoru, které nejvíce zasáhne návrat Avar a Ikarii. Poručnictví nad tímto územím bude velmi citlivou záležitostí. Územní nároky všech tří národů byly z větší části vyřešeny, ale jistojistě dojde k běžným neshodám, jak se národy budou učit žít opět pospolu.“

Faraday přikývla. Ano, bude to citlivá věc. Už se těšila, až bude moci začít přesazovat semenáčky z Čarovného lesa do východních zemí Tencendoru – už se naučila dvanáct tisíc jmen a uzavřela se stromky pevné přátelství. Ale s kým bude muset pracovat?

„Bude to citlivá záležitost a citlivé poručnictví,“ zopakoval Axis, „přesto pro mě bylo snadné Poručníka východu zvolit. Předám tento titul osobě, která žila se všemi třemi národy a dobře tedy rozumí jejich problémům.“

Rivce? pomyslela si Faraday a zadívala se na Axisovu matku.

„Azhure.“ Axis se usmál a vztáhl k ní ruku.

Azhure zbledla a zahleděla se na Axise. Usmál se a trochu netrpělivě jí pokynul.

Dav souhlasně zajásal. Ze všech příběhů o Axisově vzestupu k moci, o jeho bitvách se skraelingy a s Borneheldem, znali lidé nejlépe a nejvíce milovali vyprávění o ženě s vranými vlasy, která mu vždy jela po boku, bojovala magickým ikarijským lukem a velela smečce kouzelných psů.

„Azhure?“ pošeptala Faraday Ogdenovi. „Není to ta velitelka, o které jsem tolik slyšela?“

„Ach, to je,“ zabručel Ogden nervózně. „Azhure velí acharským lukostřelcům v Axisově armádě a v tuto chvíli vlastně celému vojsku, když Axis s Belialem a Magarizem sídlí v Carlonu.“

„Ale aby jí dal nadvládu nad celým východem?“ zeptala se Faraday. „Já bych se na to hodila lépe, ne? To já přece sdílím pouto s Matkou.“

Ogden zrudl. „Jak Axis řekl, Faraday, Azhure žila dlouho s jednotlivými národy a je ctěnou velitelkou Axisovy armády. Je to dobrá volba.“

Faraday se opřela a zamračeně sledovala ženu, která šokovaně předala dítě Hvězdnému poutníkovi a vstala. Když si uhladila šaty, Faraday si uvědomila, že je těhotná.

Axis si všiml těhotenství téměř ve stejný okamžik a ohromeně pohlédl Azhure do očí. Proč? Proč mu to neřekla?

Azhure vystoupala ladně na pódium a s pohledem upřeným do Axisových očí ho vzala za ruku.

„Proč?“ zašeptal.

„Nechtěla jsem ti stát v cestě, Axisi. Napadlo mě, že kdybys věděl, že jsem zase těhotná...“ Oči jí zalétly k Faraday. „Váhal bys udělat to, co Prorocství požaduje.“

Axis jí znovu přelétl zmateným pohledem přes břicho. Možná se jí podařilo ukrýt sílící pas, ale proč necítil volání krve dítěte? Caelumova krev byla tak výrazná, tak silná.

Axis si uvědomil, že zírá. „Azhure, tolik ti toho dlužím. Během posledních devatenácti měsíců jsi mi nabídla hluboké přátelství a podporu, za které se ti nikdy nedokážu dostatečně odvděčit. Darovala jsi mi znak, krvavé, zářící slunce, a odvážně jsi bojovala spolu s mými ostatními veliteli. A také jsi žila mezi Ikarii i Avar, Azhure. Znáš jejich problémy a víš, čemu budou čelit Achařané, kteří budou muset přijmout Ikarii a Avar opět mezi sebe. Postavení Poručníka východu je velmi důležité a já bych byl rád, kdybys ho přijala. Azhure, převezmeš za mě tento obtížný úkol?“

„Ráda, Muži z hvězd.“

Ysgryff, Belial, Magariz a mnozí další jen zírali. Nemohly za to titul nebo odpovědnost, které Axis Azhure předal – všichni věřili, že odvede dobrou práci – ale skutečnost, že ji Axis nepožádal, aby mu odpřísáhla úctu a věrnost. Jako by tím naznačoval... no, jako by tím chtěl naznačit, že Azhure je mu rovna. A to přitom Axis požádal i Volného páda, následníka talonského trůnu, aby mu odpřísáhl úctu a věrnost.

Faraday se vyznala v politice stejně dobře jako ostatní, proto jí přehlédnutí neuniklo a uvědomila si jeho důsledky. Proč Axis nechtěl, aby mu tato žena odpřísáhla úctu a věrnost?

„Azhure, Poručníku východu, nemáš sídlo ani země. Nepostoupím ti žádná území, ale daruji ti domov, ze kterého se můžeš těšit do konce života a který se po tvé smrti vrátí zpět mně. Azhure, daruji ti ke svobodnému užívání Spiredore.“

„Ach, Axisi,“ vydechla Azhure a pohled v jejích očích byl Axisovi dostatečným díkem.

Faraday jen zírala. Musím tu ženu lépe poznat, pomyslela si, pokud s ní mám spolupracovat na obnovení starých tencendorských lesů.

Azhure se vydala zpět na své místo. Nová zodpovědnost ji ohromila. Hmatatelný důkaz Axisovy důvěry a víry v její schopnosti před všemi těmito lidmi ji hluboce dojal.

Hvězdný poutník na Axise upřeně hleděl. Axis rozhodně neudělal dost! Impulzivně mávl křídly a přistál na pódiu vedle syna.

Zvedl ruce, promluvil a jeho hlas byl skoro stejně magický a krásný jako Axisův. „Jsem Hvězdný poutník Úsvit,“ oznámil, „otec Axise Úsvita, Muže z hvězd. Dnes je velký den. Stali jsme se svědky obnovení Tencendoru, sjednoceného Tencendoru, který bude dost silný na to, aby porazil Gorgaela a vydal se vstříc budoucnosti. Ale, přátelé, budeme čelit mnoha nebezpečím. Čekají nás velké bitvy, v nichž se budeme snažit zlomit nadvládu Ničitele nad severem. Axis Tencendor do těchto bitev povede. Přátelé a spolubojovníci, nechci do slavnostního obřadu vnášet smutek a zoufalství, ale musíme se postavit realitě. Co kdyby Axise zranili nebo, k mému věčnému smutku, zabili?“ Hvězdný poutník se obrátil k Axisovi a melodramaticky k němu vztáhl ruku. „Axisi Úsvite, Muži z hvězd, jmenuješ dnes přede všemi svého následníka, aby o něm nikdo nemohl pochybovat?“

Axis se na otce zamračil. *Myslel sis, že jsem zapomněl, Hvězdný poutníku? Právě jsem se ho chystal ohlásit, když jsi tak ukvapeně vyskočil na pódium.*

Ogden s Veremundem a Jackem upírali oči přímo před sebe a nedokázali na Faraday pohlédnout. Yr vytřeštila rozčileně oči. Přesně toho se bála. *Zmýlili se Strážci, když Faraday přinutili k činu, který ji téměř na dva roky vzdálil od Axise?*

„Posad' se, Hvězdný poutníku,“ řekl Axis a opět vztáhl ruku k Azhure.

Postavila se, jako by se mu chystala Caeluma prostě podat, ale Axis ji chytil za zápěstí a vytáhl je na pódium oba.

Faraday se zhluboka, roztřeseně nadechla a zadržela dech. Pochopila, kdo je otcem černovlasého chlapce s ikarijskými rysy. „Ach, Matko, co mi to provedl?“

Yr se naklonila vpřed a chlácholivě položila Faraday ruku na rameno.

Axis se usmál, Caeluma si od Azhure vzal a zvedl rozesmátého chlapce nad hlavu.

„Tímto jmenuji svého syna Caeluma Úsvita, syna Azhure a muže z Hvězd, dědicem domu Hvězd i Hvězdného trůnu a všech výsad a postavení, které s titulem souvisejí. Vítej do mého srdce a do mého domu, Caelume, synu Muže z hvězd.“

Oči Faraday a Azhure se střetly. Azhure se ihned odvrátila, protože nedokázala snést bolest, kterou v očích druhé ženy spatřila.

Dav burácel. Viděl jen zlatou postavu Axise Úsvita, Muže z hvězd, krásnou ženu po jeho boku a syna, kterého Axis zvedl do vzduchu.

„Vyslechněte mě!“ zařval Axis, aby překřičel povykování davu. „Žádné z dětí, které se mi narodí, nenahradí Caeluma jako mého následníka. Je můj prvorozený. Nemanželský původ nepošpinil moji duši ani můj nárok na Hvězdný trůn, a stejně tak nepošpiní ani jeho nárok na následnictví!“

Faraday vrávorala noční můrou. Nejen že Axis udělal dítě jiné ženě – a další bylo na cestě! – ale poctil tu ženu tituly a odpovědností a jmenoval *jejího* syna svým dědicem, čímž odepřel stejné právo všem dětem, které by mu porodila Faraday.

Náhle si uvědomila rozsah této zrady. Nezradil ji jen Axis, nýbrž všichni okolo. *Všichni* o tom museli vědět! *Všichni!* A nikdo jí o tom neřekl. Proč? Proč? Proč ji nechali při tom, že ji Axis stále miluje, že ji stále chce?

Vzpomněla si na Borneheldova poslední slova na hradbách Carlonu. Axis ji nemiluje. Kdyby ji miloval, nemohl by jí provést něco takového.

61

Tváří v tvář zrádci

„Musíme si promluvit, Faraday,“ řekl Axis. Faraday se k němu otočila a oči jí hořely bolestí a zradou.

„Ano,“ řekla hořce, „to musíme. Ale myslím, že tohle není správné místo.“

A tak je ve veslici odvezli v tichosti zpět do paláce. Vystoupali nahoru po schodech a prošli dlouhými chodbami, až za nimi Axis nakonec zavřel dveře jejich komnaty.

„Měli bychom se zúčastnit oslav,“ řekl Axis.

„*Měli*, Muži z hvězd? Vážně pochybuji o tom, že je pro mě po tvém boku ještě místo!“

Axis sebou uvnitř trhl, ale dál se tvářil bezvýrazně. Proč Faraday o Azhure neřekl dřív? Ale jak měl říct ženě, která na něj dlouhé dva roky čekala a trpěla pro něj, že se hluboce zamiloval do jiné ženy a nedokáže se jí vzdát?

„Faraday,“ řekl, přistoupil k ní blíž a vzal ji něžně za ramena.

„Nedotýkej se mě!“ zasyčela a vytrhla se mu.

„Faraday, dovol, abych ti to vysvětlil.“

„Ne,“ řekla a Axis cítil její zlost. „*Já* vysvětlím něco tobě, Axisi. Chápu, že jsme od sebe byli na dlouhé dva roky doslova odtrženi a že jsme si po tu dobu šli každý svou cestou. Dokázala bych pochopit, že sis užíval s jinými ženami. Matka ví, že to chápu, Axisi – obzvláště

poté, co jsem se provdala za Bornehelda. Ale co pochopit nedokážu a co ti nedokážu ani odpustit, je to, jak jsi se ke mně dnes zachoval.“

„Faraday,“ uklidňoval ji Axis, natáhl se, aby ji vzal za ruku, ale na poslední chvíli se zarazil. „Budeš mojí manželkou. Slíbil jsem, že se s tebou ožením, a to také udělám.“

„*Být tvoji manželkou nic neznamená*,“ zaječela Faraday a tvář se jí ošklivě zkroutila, „*když ta ženská na opačné straně jezera je tvoje manželka v každém ohledu kromě jména!*“ Zhluboka se nadechla a snažila se ovládnout. „Manželka. Co to znamená, když ta ženská je v podstatě *královna*! Poslední rok a podle stáří tvého dítěte možná i déle s tebou sdílela tvůj život, dobrodružství i postel. Teď jsi jí dal moc, uznání,“ zasmála se, „dokonce i Spiredore a syna. A čeká další dítě. Nesnaž se mi tvrdit, že není ve tvé posteli a ve tvém srdci.“

Axis sklopil zrak. Neměl co říct.

Faraday na něj zírala a v čelisti jí cukal sval.

„To *ona* s tebou dneska stála na pódiu, Axisi, ne já. To *ona* se s tebou dělila o jásot národa. Já ne. Chceš se se mnou oženit, Axisi? To je snad vtip! Dokonce i jako tvá manželka bych byla pouhou *milenkou* já, ne ona. Ona má všechno. Já nic. Dneska jsi mě ponížil, Axisi. Copak to nevidíš?“

Axis zvedl hlavu a pohlédl na ni. „Nechtěl jsem tě zradit, Faraday. Azhure mi byla přítelem, když jsem ho nutně potřeboval. Věděla, že tě miluji...“

„Ty jsi s ní o mně mluvil?“ zašeptala Faraday. Jakou krutost jí ten muž ještě připraví?

„A snažila se mi odolat. Faraday, neobviňuj ji. Všechno je to moje vina.“

Faraday vyhrkly do očí slzy. Axis se snažil ochránit Azhure, ne sebe, a to Faraday ukázalo, jak moc tu ženu miluje. „Je to zvláštní, Axisi, ale neviním ji. Vím, jak je pro ženu snadné ti podlehnout. Pokud bych chtěla někoho obvinít, vinila bych tebe.“ Odvrátila se.

Axis k ní zezadu přistoupil, objal ji a něžně ji kolébal. Tentokrát se mu nevytrhla.

„Opustíš ji?“ zašeptala.

Axis dlouho mlčel. „Nemohu,“ řekl nakonec.

„Cítíš ke mně vůbec *něco*?“

„Faraday.“ Axis ji otočil, aby jí mohl pohlédnout do očí. Něžně jí utřel slzy z tváře. Nezačal takto před dvěma lety jejich vztah? „Když říkám, že tě miluji, nelžu. Ale má láska k tobě a má láska k Azhure jsou dvě naprosto odlišné věci. Ale myslel jsem to vážně, Faraday. *Chci* si tě vzít za ženu.“ Sklonil se a políbil ji na tvář, na hrdlo, na měkkou oblinu nadra.

Lháři, pomyslela si. Lháři. Chceš Azhure, ale cítíš se povinován dodržet slib, který jsi mi před dvěma lety dal. A nechceš mě hlavně proto, že ti přinesu stromy? Bojíš se, Axisi Úsvite, Muži z hvězd, že pokud si mě nevezmeš, nedodržím svoji část dohody? A že pokud to neudělám, Proroctví selže?

Ach, Matko, vykřikla Faraday v duchu. Ty jsi mě nikdy nezhadila. Jediné, po čem nyní toužila, byl mír Posvátného háje. Chtěla sedět s Ur na sluncem vyhřáté lavičce v zahradě a odříkávat jména a osudy semenáčků.

V tu chvíli jí však Axis začal rozvazovat tkanice na šatech. Chce si mě snad usmířit svým tělem? ptala se sama sebe, ale nevzepřela se mu. Naposledy, řekla si. Naposledy.

62

Do Spiredore

Azhure ležela ve stanu. Nemohla usnout, a tak hleděla do tmy. Díky vzrušení předchozího dne se po většinu noci převalovala na lůžku. Axis zvedl Caeluma nad hlavu a prohlásil ho následníkem – a oznámil, že chlapec je Azhuřin syn! Řev deseti tisíců lidí v davu ji obklopil jako burácení Nordry vytékající ze Zapovězeného údolí. A jmenoval ji Poručníkem východu a daroval jí Spiredore.

Když sestupovala dolů z pódia, pohlédla na Faraday. Kolébala se vpřed a vzad, tvář měla bledou a zelené oči vytřeštěné. Azhure téměř vykřikla bolestí.

Axis se vrátil s Faraday zpět do Carlonu, ale Azhure už na ni nežárčila. Tušila, že se Axis brzy objeví a přijde navštívit svoji milenkou ve Spiredore.

Spiredore! Jak magický dar! Zbavili ho všech pozůstatků Seneschalu a nyní čekal jen na ni.

Azhure odhodila stranou přikrývky a přehodila nohy přes okraj lůžka. Včera neměla příležitost Spiredore navštívit. Po skončení ceremonie se rozpoutaly bujaré oslavy a Hvězdný poutník ji přiměl se bavit. Celý večer a dlouho do noci pak s Ysgryffem soupeřili o její pozornost. Na několik hodin usnula, ale už byla vzhůru – a připravena prohlédnout si svůj dar.

Mami?

Azhure si přehodila přes bílou noční košili šál a sklonila se nad Caelumovou postýlkou. „Půjdu si prohlédnout Spiredore, Caelume. Chceš jít se mnou, nebo jsi ještě pořád příliš unavený a budeš fňukat, vrtět se a rozptylovat mě?“

Budu hodný, mami.

Azhure se láskyplně usmála, vzala syna do náruče a přitiskla si ho k hrudi.

V táboře panovalo ticho. Všichni lidé už před dlouhými hodinami padli vyčerpaně na lůžka nebo prostě na zem. Bosky a jen v šálu a s lucernou v ruce se Azhure vydala táborem a vzhůru po travnaté stráni k místu, kde se do výše tyčila věž Spiredore. Několik alauntů se ji chystalo následovat, ale ona je zahнала zpátky. Ve Spiredore jí nic nehrozilo a ona toužila být s Caelumem během první návštěvy sama.

Dveře byly odemčené. Azhure vklouzla dovnitř a tiše je za sebou zavřela. Na okamžik zůstala stát a jen zírala. Zvenku vypadalo Spiredore velké, ale zevnitř ještě desetkrát, dvacetkrát větší. Zamířila do středu věže, zvedla lucernu vysoko nad hlavu a vzhlédla. Ve spirálách se nad ní do výšky kroutila schodiště, balkóny a lodžie. Z balkónů se otvíraly cesty do komnat, místností a otevřených výklenků. Podlaží ani balkóny nebyly rovné, nýbrž trčely ze zdí v nepravidelných čtvercích, trojúhelnících a kruzích. Byl to úžasný pohled. Jeden by si myslel, že celkový dojem bude ošklivý, ale interiér Spiredore naopak oplýval jemnou harmonií a krásou.

„Hvězdy,“ řekla Azhure. „Mohla bych se tu ztratit a bloudit celé dny.“

„Vlastně je snadné najít cestu, když víš jak,“ ozval se za ní jemný hlas. Azhure se otočila tak zprudka, až se lucerna rozkývala a stíny poskakovaly a tančily po zdech nádvoří. Instinktivně Caeluma stiskla pevněji a ten vyjekl na protest.

Blížil se k ní ikarijský muž. V ruce držel otevřenou knihu, jako by si četl, když ho Azhure překvapila svým příchodem. Jeho tvář zářila mocí mnohem silnější, než byla ta Hvězdného poutníka, a Azhure si uvědomila, že to musí být zaklínač. Zpod tmavě měděné kštiny se na ni usmívaly velké fialové oči. Ze zad mu vyrůstala zlatá křídla a Azhure si uvědomila, že nejsou jen pozlacená, nýbrž vypadají, jako by byla ze skutečného tepaného zlata.

„Omlouvám se,“ řekl a s cvaknutím knihu zavřel. Azhure zahlédla její název... Měl něco společného s jezery. „Vylekal jsem tě.“ Přes tvář mu přelétl kající výraz. „A neměl bych tu být. Axis ti Spiredore daroval, takže jsem vetřelec.“

„Zúčastnil jsi se ceremonie?“ zeptala se Azhure a povolila stisk, kterým svírala Caeluma.

„Ano,“ řekl. „Byl jsem tam, ale myslím, že daleko od tebe.“

„Neviděla jsem tě,“ řekla Azhure. „Tvoji tvář bych tak lehce nezapomněla.“

„A na tvoji tvář, lady Azhure, by nedokázal zapomenout žádný muž, Ikarii ani Achařan. Pro takovou ženu, jako jsi ty, by mělo být napsáno zvláštní Proroctví. Škoda, že se o ně musíš dělit s Axisem. Možná pro tebe jednoho dne nějaké napíšu.“

Azhure se zasmála. Ten muž byl okouzující, i když záludný. *Ona* že se dělí s Axisem o Proroctví? „Proč jsem tě tady ještě nikdy neviděla?“

Mužův úsměv se vytratil a oči mu posmutněly. „Ach, Azhure. Byl jsem pryč. Velmi, velmi daleko. Vrátil jsem se teprve nedávno. Proto jsi mě ještě neviděla.“

Postoupil vpřed. „Mohu si na okamžik podržet tvé dítě? Je skutečně krásné.“

Azhure zaváhala, pak muži dovolila, aby si od ní Caeluma vzal. Chlapec nijak neprotestoval. Ikarijský zaklínač dítě objímal a šeptal mu a Caelum natáhl zvědavě ručku, dotkl se mužovy tváře, píchal ho a plácal, až se muž rozesmál a podal Caeluma Azhure zpátky. „Všechny děti jsou zvědavé, ale on je, myslím, ještě zvědavější, než je obvyklé. Máš úžasného syna, Azhure, a on úžasnou matku.“

Azhure se začervenala a usmála se. Náhle si uvědomila, že jí neprozradil své jméno. Otevřela ústa, aby se ho zeptala, ale než mohla promluvit, vzal ji muž za ruku a odvedl ji ke schodišti, které se vinulo do výšky a otvíralo cestu k nespočetným balkónům a komnatám.

„Chtěl jsem ti ukázat, jak používat magii Spiredore, Azhure.“

Azhure se usmála. Magii? Bylo by krásné, kdyby jí zaklínač prozradil, jak Spiredore využít.

„Mé drahé dítě,“ řekl, když dorazili k patě schodiště. „Je to velmi prosté. Pokud budeš Spiredore jen tak bezcílně bloumat, ztratíš se,

přesně jak jsi předpokládala. Ještě než vstoupíš na schody, musíš se rozhodnout, kam chceš jít, a schodiště už tě zavede na místo.“

Azhure se zamračila. „Ale jak mám vědět, kam chci jít, když nevím, co se ve věži nachází?“

Muž se zasmál a pohladil ji po paži. Měl velmi teplou ruku, dlaň a prsty jako hrubé hedvábí, a Azhure si uvědomila, že se k němu naklání.

„Pak se toho musíš hodně naučit, Azhure.“ Jeho hlas se ztišil a prohloubil. „Opravdu hodně.“ Položil jí ruku na rameno a prsty ji pohladil po krku. „Kam bys ráda šla, Azhure? Kam? Co bys ráda viděla?“

Azhure se zasněně usmála. Jeho ruka uklidňovala, dech na tváři konejšil. „Chtěla bych se rozhlédnout ze střechy,“ zašeptala. „Ráda bych se podívala, jak nad Avarinheimem vychází slunce.“

„Vidíš?“ zasmál se a jeho smích zlomil kouzlo mezi nimi. „Už máš alespoň *jeden* cíl – a prozkoumáváním Spiredore můžeš strávit třeba zbytek života. Bylo postaveno pro tebe, Azhure. Jen pro tebe. Nakonec si vzpomeneš, kam jít.“

Usmála se. „Tvé lichotky zacházejí příliš daleko, pane. Postaveno pro mě? Tahle věž stojí už tisíce let a mně je teprve dvacet osm.“

„Jen pro tebe,“ zašeptal, naklonil se blíž a políbil ji na ústa. Byl to hluboký polibek, který ji zcela pohltil, a Azhure nijak nepospíchala, aby ho přerušila. Nakonec se od ní odtáhl.

Krátce se zasmál. „To jsem neměl dělat, Azhure. Bylo to nečisté. Ale já vždycky porušoval pravidla. Musíš mi odpustit. A teď,“ řekl rázně, „pokud si chceš prohlédnout východ slunce, měla bys vyrazit. Brzy nastane úsvit.“

Azhure se podle rady soustředila na střechu a začala stoupat po schodech vzhůru. Po několika krocích se však zastavila, otočila se a pohlédla dolů. „Jak se Seneschal ve Spiredore vyznal?“

Muž se zasmál. „Pro ně, zlatíčko, to byla jen prázdná skořápka. Postavili si vlastní komnaty a schodiště a nikdy neviděli skutečnou věž, jak ji teď vidíš ty. Scházela jim magie, aby ji viděli. Ale teď už jdi. Úsvit čeká.“

Azhure přikývla a obrátila se zpět ke schodišti. Když se ohlédla, byl muž pryč.

* * *

Vlčí hvězda couvl ke dveřím, aby ho Azhure neviděla, a dlouho poslouchal, jak stoupá vzhůru po schodech. Jak obdivuhodná žena – a syn, kterého porodila.

Azhuřiny kroky pomalu utichaly a Vlčí hvězda zmizel.

* * *

Azhure stála na vrcholku Spiredore, dívala se, jak se nad Avarinheimem rozjasňuje nebe, a v náruči pohodlně svírala syna. Vlasy měla rozpuštěné, takže jí spolu s noční košilí vlály ve větru. Nad hlavou jí vířily hvězdy a věž pod jejíma nohama si pro sebe tiše broukala.

Azhure měla pocit, že se vrátila domů.

63

Z vycházejícího slunce...

Azhure nedokázala spát a stejně tak se nedařilo usnout ani Axisovi. Dlouhé hodiny ležel vedle Faraday, o níž věděl, že také nespí, ale nedokázal na ni promluvit, a ona na něj také ne. Nakonec se tiše vykulil z postele, oblékl si kalhoty a boty a vydal se najít Hvězdného poutníka.

Stáli na balkóně jeho komnaty a hleděli v chladném úsvitu přes Grálové jezero.

„Co uděláš?“ zeptal se Hvězdný poutník.

„Dal jsem Faraday slib,“ řekl. „Musím se s ní oženit.“

„A Azhure?“

„Nenechám ji jít. Nemohu.“

Oba zaklínači dokonalým zrakem viděli Azhure na vrcholku Spiredore. Vítr jí odfoukával vlasy z tváře a nadouval jí noční košili. Smála se a ukazovala Caelumovi slunce vycházející nad vzdáleným Avarinheimem.

„Co na ní je,“ přemýšlel Hvězdný poutník, „že jí žádný z nás nedokáže odolat?“

„Připadá mi, jako by v sobě měla Hvězdný tanec,“ řekl Axis tiše a při zvláštním tónu jeho hlasu odtrhl Hvězdný poutník od Azhure oči a upřel je na syna. „Skrz ni se dotýkám Hvězdného tance mocněji než jakoukoli Písni. Hvězdný poutníku, když ji držím v náručí, jako bych v

rukou držel samotné hvězdy, jako by mě objímala jejich hudba. Pokaždé, když s ní ulehnu, hudba sílí.“

Axisovo odhalení Hvězdného poutníka šokovalo. Prostřednictvím Azhure, jejího těla, se mohl dotknout Hvězdného tance? Kdo, co je? Hleděl na syna s vytřeštěnými očima a pootevřenými ústy.

* * *

Gryfka kroužila vysoko na nebi. Čekal ji nebezpečný, ale velmi důležitý úkol, který Gorgael nechtěl svěřit skraeboldovi. Gorgael ji poslal na výzvědy do Carlonu. Co Axis chystá? ptal se Gorgael gryfky. Jaké má vojsko? *Kde* ho má? Kdyby Gorgael zaútočil přes příkopy u Jervois, jaký odpor mohl od Axise očekávat?

Gryfka odpověděla, jak nejlépe uměla. Největší část vojska tábořila ještě stále kolem Carlonu a půda na východ od města byla po velké bitvě pořád rudá. Borneheld hnil na hromadě odpadků. Zlatý Axis hovořil sebejistě a dlouze o Tencendoru. Po boku mu stála ta žena, Faraday. Ikarii a Achařané se promísili. A Spiredore... Spiredore ožilo stejně jako Sigholt. Tencendor se kolem Axise probouzel, a pokud chce Gorgael zakročit, bude to muset udělat rychle.

Gryfka dokončila prohlídku Carlonu a chystala se vrátit domů do bezpečí, když její pozornost upoutala žena s dítětem v náruči na střeše Spiredore. Bylo na nich něco zvláštního... zvláštního... Ale gryfka netušila co. Měla by se přiblížit? Měla by zaútočit? Nikdo jiný tu nebyl a gryfka si byla jistá úspěchem. Žena. Sama. Beze zbraní. Lahůdka.

A gryfka měla na svojí straně výhodu vycházejícího slunce.

Spojila se v myšlenkách s Gorgaelem a požádala ho o to, aby se mohla nažrat.

Gorgael neviděl důvod, proč odmítnout.

* * *

Azhure stála na vrcholku Spiredore a smála se Caelumovi. Natahoval se po slunci, které se zdálo až magicky blízko, a oči měl doširoka otevřené úžasem a radostí.

Ohlédla se, zadívala se do slunce a mrkla. Z rudého kotouče se k ní ve spirálách blížil černý bod. Azhure zmateně hleděla... Pak vykřikla, vrhla se s Caelumem k zemi a zakryla ho vlastním tělem.

* * *

Axis s Hvězdným poutníkem slyšeli Azhuřin výkřik.

„Gryf!“ zvolal Axis šokovaně. „Azhure!“ zakřičel... a zmizel.

Hvězdný poutník hleděl na místo, kde syn ještě před chvílí stál, poté se otočil zpět k Azhure. Gryf se řítí přímo na ni. Pokud něco ihned neudělá, Azhure jistojistě zemře.

Bez ohledu na vlastní bezpečí se Hvězdný poutník vznesl z balkónu a rozlétl se ke Spiredore.

* * *

Axis se zhmotnil do krve, kostí, peří a šedé mlhy. Zběsile se rozhlédl – jaké kouzlo by mohl na útočícího gryfa použít?

Do mysli se mu zařízal výkřik a zrak se mu začal postupně zaostřovat. Byl to Caelum a byl naprosto vyděšený.

„Caelume!“ zavolal Axis a vydal se po zvuku. „Caelume!“

Axis zápasil se šedou mlhou. Cítil, jak se po střeše rozprostřela temná moc, moc Tance smrti. Jak s ní měl bojovat? Byli už Azhure s Caelumem mrtví? Neslyšel nic než podivné trhání a praskání – bohové! Hltal už gryf jejich těla?

Vypotácel se z mlhy a první věc, kterou spatřil, byla Azhure. Opírala se zády o zídku a Caelum se jí úpěnlivě držel. Na paži měla ošklivou ránu, jako by si chránila obličej před útokem, ale jinak se zdála být nezraněná.

Asi pět kroků od ní ležel na zemi gryf, zmítal se a svíjel. Na jeden šokovaný okamžik Axise napadlo, že na gryfa útočí nějaký neviditelný tvor, teprve pak si uvědomil, že ho doslova na kusy trhá nějaké kouzlo.

Kouzlo Tance smrti.

Axis zaslechl, jak za ním Hvězdný poutník přistál a křičí jeho jméno, ale on se soustředil na gryfa a na temné kouzlo, které ho zabíjelo.

Pomalu... pomalu zvedl oči k Azhure. Hleděla na netvora a ignorovala křik dítěte v náruči.

To ona ovládala Temnou hudbu. *Použila moc Temné hudby, Tanec smrti a zabila jím gryfa!*

„Azhure? Azhure? Co to děláš?“ šeptal vyděšeně. Na rameni ucítil ruku Hvězdného poutníka.

Když Azhure odpověděla, promluvila hlasem tak mdlým a prázdňým, že Axisovi připomněl prázdnotu mezi hvězdami v Hvězdné bráně.

„Co to dělám? Obrátila jsem Temnou hudbu, kterou byla gryfka vytvořena, proti ní. Rozplétám kouzlo jejího stvoření.“ Vzhledla a podívala se na Axis – a Axis uviděl, jak v obrovské prázdnotě jejích očí víří hvězdy.

„Vlčí hvězda!“ vydechl Hvězdný poutník a Axis vykřikl. „Ne! Ne!“

Ale oba zaklínači si při pohledu na roztrhaného gryfa vzpomněli na každický důkaz, který svědčil proti Azhure.

Oba vzpomínali... jak ladně a sebejistě kráčela po skalnaté římse na Rozeklané hoře, ze které by se každý jiný člověk s hrůzou zřítíl... jak ovládla Vlka... na alaunty, kteří kdysi patřili Vlčí hvězdě a nyní poslouchali ji... na volání její krve, kterému nedokázali Axis ani Hvězdný poutník odolat – volání krve Úsvitů? Na staré ikarijské písmo, kterým ozdobila rukávy Axisovy zlaté tuniky – odkud ho znala? Na její schopnost slyšet (a používat, dodal Hvězdný poutník šepem) hlas mysli... Na hvězdnou hudbu, již Axis slyšel pokaždé, když se s ní miloval... Na sílu Caelumovy krve, k níž jako by přispěla i Azhure, nejen Axis... Na jizvy, které hyzdily její záda, jako by jí někdo vyrval křídla... Na to, že jako první našla Jitřenčino tělo – zabila ji snad? A nakonec tady byla Temná hudba, zatracující ji nejvíce. Žádný ikarijský zaklínač, a tím spíše žádná obyčejná venkovanka, by ji nedokázal použít.

„Vlčí hvězda,“ zašeptal Axis. Vzápětí ho přemohla prudká zlost. *Miloval se snad s Vlčí hvězdou?*

Gryf konečně vybuchl ve spršce masa a krve. Azhure zamrkala a hvězdy jí zmizely z očí. Zachvěla se a opět začala vnímat okolí.

„Axisi?“ zašeptala. Odkud se vzala všechna ta krev? Proč na ni Axis tak hledí?

Gryf! Azhuřinu mysl zaplavily vzpomínky na útok. Schoulila se a pevně Caeluma objala. *Kde je gryf?* Když zaútočil, strašlivě ji rozbolela hlava a všechno kolem potemnělo. Myslí se jí rozlehla tichá slova. Kde je gryf?

„Mrtvý,“ zasyčel Axis. Výraz Hvězdného poutníka byl stejně chladný a neproniknutelný jako tvář jeho syna. „Je mrtvý a ty ho budeš brzy následovat, Vlčí hvězdo!“

Azhuřinu duši nerozervala jeho slova, i když i ta byla strašlivá, nýbrž tón jeho hlasu. Proč ji nenávidí? Co udělala? Axis jí vytrhl Caeluma z náruče a Azhure se automaticky ukryla v chlácholivé temnotě, která jí poskytla útočiště, kdykoli se na ni v dětství s podobnou nenávistí vrhl Hagen.

Těsně předtím, než upadla do bezvědomí, si Azhure uvědomila, že její nejhorší noční můra se stala skutečností. Hagen nezemřel, jen na sebe vzal podobu Axise.

* * *

„*U všech hvězd ve vesmíru,*“ řval Temný muž, „*cos to provedl?*“

Gorgael ucouvl a téměř přepadl přes křeslo. V okamžiku, kdy Gorgaelovi zmizelo z mysli pouto s gryfkou, se v jeho komnatě hluboko v ledové pevnosti objevil Temný muž. Šílel vzteky. Úplně se přestal ovládat.

A Gorgael si ihned uvědomil, že neovladatelně vzteklý Temný muž je velmi, *velmi* špatná věc.

„Byla to jenom ženská a dítě,“ zašeptal Gorgael a zavrával, jak se křeslo začalo pod jeho vahou převracet. „Jedna ženská a děcko. Neviděl jsem na tom nic špatného.“

„Nic špatného?“ řval Temný muž. „Nic špatného?“

Gorgaelovi se zdálo, že pod kápí Temného muže žhne oheň. Nebo to byl led? Vyplázl strachy jazyk.

„Mohl jsi ji zabít!“ vřeštěl Temný muž. „Mohl jsi ji *zabít!*“ Blížil se ke Gorgaelovi a plášt' se mu nadouval, neodhaloval ale nic z muže, který byl do něj zahalen.

„Proč tě tak zajímá smrt nějaké ženské a jejího spratka, Temný muži?“ zasyčel Gorgael rozzlobeně. „Proč tě tak zajímají?“

„Ona mě zajímá!“ zavrčel Temný muž.

„Obyčejná lidská žena a její dítě, Temný muži?“ řekl Gorgael. Udělal krok vpřed a Temný muž ucouvl.

„Hlupáku,“ řekl Temný muž tiše. „Možná jsi všechno pokazil. Musel jsi gryfa poslat zrovna na ni? Zrovna na ni?“

„Žije,“ řekl Gorgael a zblízka se na Temného muže zadíval. „Žije a zničila gryfku. To přece není u lidské ženy obvyklé, ne? Aby použila Temnou hudbu a zničila moji gryfku. Mého mazlíčka. Kdo to je, Temný muži? Kdo to je, že jsi kvůli ní vzal ve vzteku moji pevnost útokem? Čím je?“

Temný muž se na Gorgaela zadíval. „Odhalil jsi ji, Gorgaele. Odhalil. To jsi ji mohl rovnou zabít.“

64

Azhure (1)

„U všech bohů,“ zařval Belial, když Axis zvedl meč, „co to děláš?“

„Je to zrádce!“ vykřikl Axis. „Vlčí hvězda!“

Belial ucouvl. Šokovala ho nejen scéna před ním, ale také moc a zlost, které sálaly z Axisových očí.

Nacházeli se v jedné z nižších komnat paláce. Občas byla využívána k výslechům a k tomu odpornému účelu ji použili i nyní.

Azhure sténala bolestí. Byla přivázána ke sloupu a hlava jí spočívala na rameni. Sotva se držela při vědomí. Noční košili měla potřísněnou krví a Belial viděl, že jednu nohu má ošklivě zhmožděnou. U Matky, kdo ví, jaká další zranění noční košile ukrývá, pomyslel si rozčileně.

„Zatraceně, Axisi! Dokaž mi, že je zrádce! *Dokaž to!*“ křičel Belial.

Axis na něj zíral a lapal po dechu námahou a vzteky. Obrátil chladný pohled k Hvězdnému poutníkovi. „Odmaskujeme tu zrůdu?“ Hlas měl stejně ledový jako pohled.

„Raději ji rovnou zabij, Axisi.“

„*Ne!*“ zařval Belial a popadl Axise za paži. „Dokaž, že je zrádkyně, jinak ti přísahám, Axisi, že proti tobě poštvu každého vojáka, kterého budu moct!“

Axis hrubě zaklel a odhodil meč stranou. Zbraň narazila do stěny a s řinčením dopadla na podlahu. Kromě Azhure byli v komnatě jen oni tři. Belial nechal všechny ostatní venku.

„Chceš vědět, kdo to je, Beliale? *Opravdu?*“ zavrčel Axis. Na okamžik se zadíval Belialovi do očí, pak sklopil zrak k zaklínačskému prstenu a zatočil jím na prstě. Hvězdný poutník se zamračil – co to Axis dělá?

Když Axis opět vzhlédl, pohled v jeho očích se změnil. Přistoupil k Azhure, popadl ji za vlasy a zkroutil jí hlavu tak, aby jí mohl pohlédnout do očí.

Zasténala a po tváři jí přelétl vyděšený výraz.

„Odemknu mysl zrádce,“ řekl Axis a hlas měl tak ledový, až Belial ucukl.

Komnatou se rozezněla melodie. Hvězdný poutník si napřed myslel, že se jedná o Temnou hudbu, ale pak si uvědomil, že jde o spojení hudby ohně a vzduchu, které znělo pokrouceně a falešně. Byla to Píseň, která odemykala tajemství mysli, ale Hvězdný poutník ji nikdy dřív neslyšel. Byla to nová Píseň.

„Odhalím tajemství, která ukrývá její temná duše,“ procedil Axis skrz zatnuté zuby, „a dokážu ti, Beliale, že tenhle... *netvor* je zrádce, který zavraždil Jitřenku a plánoval, že mě zradí Gorgaelovi!“

Azhure vykřikla a tělo se jí křečovitě zkroutilo. Křičela a křičela, jak jí Axis rval mysl na kusy.

„Bohové,“ zašeptal Belial šokovaně. Odvrátil se, protože už se nemohl dál dívat, a litoval, že si nedokáže zacpat i uši. Přál si, aby měl dost odvahy Axise napadnout a zabránit mu Azhure zabít.

„Probírá se její myslí,“ řekl Hvězdný poutník klidně. „Jejími vzpomínkami. Hledá klíč, kterým odhalí její skutečnou identitu.“

Uběhlo několik minut a Azhuřin křik stále sílil, pokud to bylo vůbec možné. Vzpínala se v poutech tak zoufale, až se jí propálila látkou i kůží, a když Belial našel odvalu a ohlédl se, uviděl, že jí košilí kolem lan prosákla krev.

„Aha!“ vykřikl Axis spokojeně. „Našel jsem to!“

„Co?“ zeptal se Hvězdný poutník a přistoupil blíž.

„Zátaras. Zamčenou bránu. Svařené dveře. Zábranu. Za ní se ukrývá skutečná Azhure. Mám ji otevřít?“

„Můžeš?“ zeptal se Hvězdný poutník. „Je to vůbec možné? Máme to udělat?“ Co když se za dveřmi ukrývá Vlčí hvězda a jen čeká, až se na ně bude moct vrhnout? „Možná by *bylo* lepší ji hned zabít, Axisi. Stačí, že víme, že tam zábrana je.“

„Ne, ne,“ zabručel Axis. „Belial chce důkaz. Dostane ho. Počkej. Už to skoro mám.“

Tvář se mu napjala soustředěním a námahou a hudba zesílila. Azhure znenadání přestala křičet a zahleděla se Axisovi do očí.

„Aha,“ zašeptal Axis. Ruku měl stále zabořenou v jejích vlasech. „Už tě skoro mám... Skoro... *Tady!* A je pryč!“

Náhle překvapeně, vyděšeně vytřeštil oči a hleděl na něco, co Hvězdný poutník ani Belial neviděli. „Ach, bohové,“ zašeptal. Bez jediného dalšího zvuku on i Azhure zmizeli.

* * *

Obklopila ho její moc, čistá moc hvězd. Zůstala v ní jiskřička slitování, protože nedovolila, aby ho jejich síla rozdrtila. Ale byla stále polapená v kouzlu – oba byli – a cítila tedy nutkání odhalit mu svá tajemství. Všechna. Dokonce i ta, která ukryla v temné díře hluboko v mysli, protože kdyby to neudělala, zešílela by. Otevřela oči a prohlédla. Dívala se očima pětiletého dítěte.

A Axis se díval s ní.

* * *

Oči mrkly a otevřely se. Opět mrkly a rozevřely se ještě víc. Viděly vnitřek domu bratra-oráče ve Smyrtonu. Byl to pěkně udržovaný a vybavený dům. Hagenovi se dařilo dobře.

Bylo brzy z večera a lampy a oheň v krbu vesele hořely. Bylo prostřeno, ale jídlo na silných bílých talířích leželo netknuté. Oči patřily malému děvčátku, které se choulilo v koutě co nejdále od krbu. Nemělo krb rádo.

Tam totiž Hagen zavraždil její matku. Povalil ji na zem a hlavu jí přitáhl nebezpečně blízko k ohni. Klečel obkročmo na jejím těle a svíral jí hrdlo.

„Couro!“ řval. „*Já* tu nestvůru tam v koutě nezplodil, že ne? *Že ne?* Kdo, ženská? *Kdo?*“ Přitáhl jí krásnou hlavu blíž k ohni.

Vlasy měla černé jako havraní křídla a v hustých loknách se jí kroutily kolem tváře. Axis, který se očima děvčátka díval také, si uvědomoval, že její tvář je navzdory hrůze a stopám po násilí stále velmi krásná. Oči měla hluboké a tajemně modré a pleť, kterou hyzdily modřiny a spáleniny, krémově bílou. Brzy jí vzplanou vlasy.

„Kdo?“ řval Hagen, vrazil jí hlavu hlouběji do plamenů a uhlíků a Axis sebou trhl hrůzou. Díval se na Hagen, jak zabíjí Azhuřinu matku, nebo na sebe, jak zabíjí Azhure?

„Azhure, poslouchej mě!“ křičela žena, protože věděla, že se ocitla na prahu smrti. „Poslouchej mě! Tenhle muž není tvůj otec!“

„To vím!“ ječel Hagen. „*Já to vím!* Víím to od chvíle, kdy jsem dneska odpoledne uviděl, jak jí ze zad trčí peří, které jsi celé týdny obvazovala a schovávala ho před mnou. Od té chvíle víím, že není moje dcera. Kdo je její otec? Kdo?“

„Azhure!“ Žena zavřískla, protože jí se zapraskáním vzplály vlasy. „Azhure.“ Oheň jí zahalil hlavu. „Azhure! Jsi dítě bohů. Odpověď najdeš na Chrámové hoře. Ach!“ Rukama zběsile tloukla do Hagenových, aby unikla mukám a agónii.

„Azhure!“ Její hlas se nesl strašlivě, praskavě z ohně, který jí zahalil už celou hlavu. „Žij! Žij! Tvůj otec! Ach! Azhure... Ach! Tvůj otec... Ach!“

Její slova zanikla v plamenech. Hagen ucukl, protože mu oheň sežehl ruce, a žena se na okamžik marně snažila uhasit rukama plameny, které jí olizovaly límec. Vzápětí jí vzplála košile a krátce na to i sukně.

Azhure a Axis se dlouhé minuty – nebo snad hodiny? – dívali, jak se zčernalé tělo zmítá v krbu. Ještě dlouho vydávalo podivné zvuky, ale Azhure s Axisem netušili, jestli žena zoufale lapá po dechu, nebo jí jen v žáru praskají klouby.

Domem se šířil příšerný zápach.

* * *

Teprve když se spálené tělo přestalo hýbat, obrátil se Hagen k děvčátku.

„Ted' ty,“ řekl tiše. „Ted' ty.“

Sebral ze stolu nůž s kostěnou rukojetí a sklonil se nad děvčetem.

Strhl mu šaty z těla a popadl ho za vlasy. Druhou rukou sevřel pevněji nůž.

Když se nůž zaryl děvčátku do těla, pocítil to i Axis.

Když se děvčátko zmítalo a křičelo a prosilo za odpuštění, prosil i Axis.

Když Hagen bodal nožem hlouběji a drsněji, cítil Axis každou ránu na vlastním těle.

Když Hagen popadl klouby rostoucích křídýlek, kroutil a tahal, trpěl i Axis.

Čepel škrábala po kostech a Axis křičel, svíjel se a žadonil o odpuštění.

Stejně jako Azhure.

Nůž zarachotil o podlahu, Hagen popadl zbytky křídel, letových svalů a peří a tahal, škubal a rval a Axis žadonil, prosil, křičel, zmítal se, bojoval, plakal, zoufal si.

Stejně jako Azhure.

Hagen znovu popadl nůž, vrazil ho do ran a pátral po ukrytém peří a Axis se odevzdal zoufalství.

Stejně jako Azhure.

A spolu s Azhure prožil i následujících šest týdnů, během nichž se křídla znovu a znovu snažila narůst a Hagen každé ráno strhnul hrubé, zakrvácené a zahnísané obvazy, zaklel, sáhl pro nůž a bodal, řezal, trhal, lámal, rval, klel...

* * *

Chápu! zakřičel Axis na temném, temném místě. Na místě, na které Azhuřina mysl uprchla, protože by jinak nedokázala přežít. *Už chápu!*

Opravdu? zeptal se tiše její hlas. *Opravdu?*

* * *

...a znovu dítě obvázal a nechal ho vyzáblé a zesláblé bolestivými, hnisajícími ranami ležet na lůžku, pohřbil spálené tělo jeho matky a následující ráno se vrátil, zaklel, sáhl po noži a lámal, trhal, škrábal a řezal, řezal, řezal, řezal, aby mohl jít a vést bohoslužbu v kapli, projevit úctu Artorovi, dobrému bohu Artorovi, vést duše poctivých občanů Smyrtonu na cestě do pekla a vrátit se domů, zvednout Azhuřinu hlavu a nalít jí do krku studenou vodu.

„Proč mě necháváš žít?“

Hagen se usmál. „Protože chci, abys trpěla,“ řekla. „Líbí se mi to. Mám ti znovu prohlédnout obvazy?“

* * *

Chápu, zašeptal Axis a tentokrát neslyšel nic než vzlykot dívky dohnané bolestí, nenávistí a ztrátou k šílenství, dohnané k tomu, aby potlačila všechny vzpomínky a ukryla je spolu s kouzelnou mocí za mříž, bránu, zavřené, mlčenlivé dveře a zapomněla, zapomněla, zapomněla a soustředila se na to být „normální“, protože jen tak mohla přežít. Jen tak.

* * *

Ocitl se na temném, temném místě a nevěděl, jak se dostat ven. Azhuřina podivná, dlouho skrytá a spoutaná moc ho sem přenesla a on neměl jak uniknout.

„Azhure?“ zašeptal do tmy. „Azhure?“

Nic.

„Azhure?“ zavolal znovu tiše a začal se bezcílně plazit tmou. „Azhure?“

Nic.

Posadil se, přemýšlel a poslouchal. Kdyby byl Azhure, odpověděl by?

Ne. Tma byla to jediné, co ji chránilo.

Co mohl říct? Co mohl říct?

„Odpusť mi,“ zašeptal. „Odpusť mi.“

Nic.

„Odpusť mi smrt své matky.“

Nic.

„Odpusť mi bolest a hrůzu.“

Nic.

„Odpusť mi ztrátu dětství a znásilnění své nevinnosti.“

Nic.

„Odpusť mi krutost světa, která ti tolik ublížila.“

Nic.

„Odpusť mi, že jsem ti nevěřil.“

Ticho, ale Axis věděl, že poslouchá.

„Pomoz mi, Azhure, protože jsem ztracený, bojím se a bez tebe se cítím tak sám. Pomoz mi.“

„Odpusť mi,“ dolehlo k němu zašeptání a Axis propukl v pláč, protože *ona* cítila potřebu se omlouvat. „Odpusť mi, maminko, že si nepamatuji tvé jméno.“

A pak ji držel v náruči, malé děvčátko i dospělou ženu, a ikarijský zaklínač s nimi plakal a hledal odpuštění, vysvobození, lásku, útěchu a úkryt, úkryt, úkryt před bolestí a nespravedlností světa.

* * *

Belial a Hvězdný poutník ztuhle stáli. Čekali. Čas běžel. Čekali.

A pak byli s lupnutím osvobozeni od kouzla, které je poutalo, a Axis vstoupil do místnosti s Azhure v náruči. Vypadala jako bez života, kůže a svaly na zádech měla rozsápané a rudá krev stékala Axisovi po kalhotách a botách na zem.

„Pomozte mi,“ zašeptal.

65

Azhure (2)

Faraday běžela chodbami paláce, rukama si přidržovala sukně a lapala po dechu. Poté co ji Axis opustil, usnula a prospala svítání. Teprve když se umyla, oblékla a posnídala, jí nová komorná oznámila, že se v paláci něco děje.

Co provedl?

Komorná nevěděla nic určitého a Faraday nakonec vyběhla z komnaty, našla jednoho z palácových strážných a zeptala se ho, kde je Axis. Kam odvedl Azhure.

Výslechovou místnost našla prázdnou a zakrvácenou, ale vycítila z ní hrůzu a děs.

Co provedl?

Sledovala stopy krve a hrůzy a nyní běžela jednou z hlavních chodeb paláce.

Kde? Aha, jedna z komnat, v nichž ubytovávali diplomaty z cizích zemí. Tam ji odnesl.

Faraday vrazila do předsíně komnaty a ztuhla.

Tlačili se tu Hvězdný poutník, Belial, Volný pád, Pěnice, Magariz, Rivkah a Ho'Demi. Mlčeli, byli bledí a šokovaní. Mezi nimi se procházeli alaunti, stejně tiší i nervózní jako lidé. Jeden zaškrábal na zavřené dveře hlavní komnaty.

Chodbou za ní se rozlehly rozčilené kroky. Do předsíně se vřítíl muž a srazil se s Faraday.

Ysgryff. Temný, rozzlobený a jen krůček od násilí. „Kde je?“ zavrčel. „Kde je? Co jí udělal?“

Než mohl někdo odpovědět, ozvalo se zafňukání dítěte a Faraday se otočila. Rivkah držela na klíně Azhuřina syna a marně se ho snažila utišit.

Faraday přistoupila k Rivce. „Dej mi to dítě,“ řekla tiše a vztáhla k němu ruce. Rivkah pokrčila rameny a chlapce jí podala.

Ahoj, Caelume. Jmenuji se Faraday.

Dítě se obrátilo a pohlédlo jí do tváře. Ona. *Pomůžeš mamince? Jmenuje se Azhure.*

Faraday se něžně usmála a pohladila chlapce po tváři. *Azhure. Krásné jméno. Je s tvým otcem?*

Chlapcova mysl se zatáhla. *Bál se jí, Faraday. Proč se jí bál? Pomůžeš mamince?* Zmlkl, protože ho žena, v jejíž náruči se ocitl, uklidnila. Teplo a láska její magie ho utěšovaly.

Pokud budu moci, Caelume. Ted' bud' zticha. Musím si promluvit s ostatními.

Pohlédla na Hvězdného poutníka. „Mluv.“

Hvězdný poutník se úzkostně nadechl. „Axis a já – nesu stejnou vinu jako on – jsme si mysleli, že Azhure je Vlčí hvězda.“

„Cože?“ zasyčel Ysgryff.

„Použila Temnou hudbu, Ysgryffe,“ žadonil Hvězdný poutník. „Co jiného jsme si měli myslet? Neměli jsme na vybranou. Musela být Vlčí hvězda.“

„Ysgryffe, počkej,“ řekla Faraday naléhavě, postoupila vpřed a položila Ysgryffovi ruku na paži. „Hvězdný poutníku. Nikdo z nás neví, o čem to mluvíš. Kdo je Vlčí hvězda? A proč jste si mysleli, že je to Azhure?“

Pomaloučku a přerušovaně jim Hvězdný poutník pověděl o odpadlém talonu zaklínači, o jeho zločinech na ikarijském národě a o jeho návratu Hvězdnou branou. Vysvětlil, jak byli s Axisem a Jitřenkou přesvědčeni o tom, že na sebe vzal podobu jednoho z Axisových důvěrníků, někoho z jeho nejbližšího okolí. Byl zrádce ze třetí sloky Proroctví.

„Jitřenka byla vždy přesvědčena o tom, že je to Azhure,“ řekl Hvězdný poutník. „Ale já a Axis jsme tomu odmítali uvěřit. Ale bylo tady tolik rozporuplností. Tolik podivných tajemství. A Caelumovi,“

ukázal na dítě ve Faradayině náruči, „koluje v žilách tolik ikarijské krve. Tolik. Dnes ráno... Azhure použila Temnou hudbu hvězd a zničila gryfa... Co jsme si měli myslet, Faraday?“ žadonil Hvězdný poutník. „Co?“

S dítětem v náruči už Faraday nedokázala Ysgryffa dál zadržet. Naklonil se blíž, popadl Hvězdného poutníka za peří na šíji a vytáhl ho na nohy. „Jestli ji zabil, Hvězdný poutníku, pak přísahám při všech bozích, kteří žijí v Hvězdném chrámu, že vás zničím!“

Belial se postavil a Ysgryff odhodil šokovaného Hvězdného poutníka na lavici. „Osobně doufám, Hvězdný poutníku,“ procedil skrz zaťaté zuby, „že se Vlčí hvězda objeví a shodí vás s Axisem při jednom ze svých šílených pokusů do Hvězdné brány za to, co jste té ženě provedli.“

„Ysgryffe, prosím,“ řekla Faraday laskavě. „Ovládej se. Beliale, co se dole stalo?“

Belial jí pověděl, co mohl. „Víc nevím, Faraday. Není toho moc. Azhure Axise někam přenesla, něco mu ukázala, ale nevím co. Když se znovu objevili, kůže jí visela v cárech ze zad a Axis vypadal napůl šílený. Přinesl ji sem a odmítá kohokoli vpustit dovnitř. Myslím, že se zabije, pokud Azhure zemře – a i kdyby nezemřela, myslím, že se zabije za to, co jí provedl.“

„Ysgryffe, počkej tady,“ řekla Faraday, když se obrátila k Princi Noru. „Myslím, že nám ze všech nejlépe pomůžeš odhalit, co se tady děje.“

Obrátila se a vydala se ke dveřím.

„Faraday,“ začala Rivkah ustaraně. Poslední osoba, která se pokusila vstoupit dovnitř, se střetla s tak rozruženým a divokým Axisem, že za sebou při útěku z místnosti doslova zabouchla dveře.

„Ne.“ Faraday se s rukou na klíce usmála. „Axis mě ani Caeluma nevyhodí. Uklidněte se. Čekejte.“

Stiskla kliku, vstoupila dovnitř a tiše za sebou zavřela dveře.

* * *

V komnatě panovalo šero, protože okenice byly zavřené. Faraday zůstala stát a čekala, až se její oči přizpůsobí. Konečně zachytila koutkem oka pohyb.

Axis vstal z pokleku vedle lůžka u protější stěny komnaty. V ruce držel zakrvácený kus hadru. Nic neřekl, jen se zapadlými, uštvanými očima díval, jak se k němu Faraday blíží.

Faraday přistoupila k opačné straně lůžka, krátce zaváhala, poté si sedla a zadívala se na ženu, která ležela na boku stočená do klubíčka.

„Ahoj, Azhure,“ řekla a něžně se usmála. „Jmenuji se Faraday. Kéž bychom se setkaly za šťastnějších okolností.“

Azhure byla při vědomí, modré oči měla vytřeštěné a potemnělé bolestí. Na okamžik se zahleděla na Faraday, potom obrátila pohled k synovi.

„Caelum je v pořádku, nedělej si starosti, Azhure.“

Azhure se roztřeseně natáhla a dotkla se Caeluma. Faraday si ustaraně všimla, jak je slabá a jak jí bledá, tenká kůže visí na pažích. Azhure nechala ruku znaveně klesnout na lůžko. Byla tak zesláblá a měla takové bolesti, že ji ani syn nedokázal zaujmout.

„Tys to ale *zpackal*, co, Axisi?“ řekla Faraday tiše, otočila hlavu a zpříma se na něj zadívala.

Axis klesl na kolena vedle postele. Omýval Azhure záda teplou vodou a snažil se zastavit krvácení, ale voda v míse už byla temně rudá a kůže dál visela Azhure v cárech ze zad. Na několika místech jí prosvítaly kosti.

„Nemůžu jí pomoci,“ zašeptal Axis. „Neumím uzdravovat. Je to jedna z věcí, pro kterou neexistuje žádná Píseň. Faraday,“ hlas se mu zlomil, „musím počkat, až začne umírat, než jí budu smět pomoci?“

„Axisi,“ řekla Faraday, jak nejpevněji dokázala. „Vezmi si syna a jdi se posadit do kouta. Ráda bych strávila s Azhure nějaký čas o samotě.“

Axis se postavil, upustil zakrvácený hadr do vody a natáhl se přes postel pro Caeluma. Faraday cítila, jak jí dítě v náruči ztuhlo.

Jdi k otci, Caelume. Potřebuje utěšit.

Faraday předala dítě Axisovi a tvrdě mu pohlédla do očí. „Caelum se musí dozvědět, co se stalo, Axisi. Pokud mu to neřekneš, už nikdy ti nebude věřit. Teď si jdi sednout do křesla a promluv si se synem. A neruš mě ani Azhure.“

Axis přikývl, přitiskl si Caeluma k hrudi a pomalu se vydal přes místnost ke křeslu. Schoulil se do něj a začal synovi něco šeptat.

Faraday vzala Azhuru ruku do svých a něžně, konejšivě ji promnula palci. „Tak.“ Usmála se. „Potřebuji vědět, co se stalo. Pověz mi to. Věř mi, pomůže ti, kdy si o tom promluvíš.“

Její dotyk Azhure uklidnil a pomalu, velmi pomalu, zdráhavě a těžkopádně začala Faraday vyprávět, co se toho rána seběhlo.

„Počkej,“ zarazila ji Faraday po několika minutách. „Věděla jsi, co jsi s gryfem udělala?“ Palci dál hladila Azhure po hřbetu ruky.

Azhure zavrtěla hlavou. „Ne. Zaútočil. Já se bála. Byla jsem si jistá, že s Caelumem zemřeme. Neměla jsem... žádné zbraně. Vrhla se na nás a já zvedla ruku, abych se ochránila.“ Nadzvedla paži a ukázala Faraday tržnou ránu na předloktí. „Škrábl mě zobákem. Bolest, hrůza... Něco... něco se ve mně zlomilo. Něco se... otevřelo. Faraday.“ Vytřeštila oči a žadonila o pochopení. „Nevím, co jsem udělala! Nejsem Vlčí hvězda! Proč si to Axis myslel? *Proč?*“

„Tiše, zlatíčko,“ konejšila ji Faraday a sčesala jí vlhké černé vlasy z čela. Faraday tiše pověděla, co jim Hvězdný poutník řekl v předsíni. Azhure na ni nevěřicně hleděla.

„Ach,“ řekla chabě. Podezřívali ji *tak* dlouho?

„Azhure? Co se stalo v dole v komnatě? Musím to vědět a ty si o tom potřebuješ promluvit.“

Azhure dlouho mlčela, ale Faraday byla trpělivá. Čekala, držela Azhure za ruku a chlácholivě, laskavěji hladila po vlasech. Nakonec Azhure promluvila.

Hovořila o Axisově vzteku, o jeho náhlém odporu a krutosti. Připomněl jí muže, kterého nazývala otcem, Hagen. Hovořila o noční můře, která začala na vrcholku Spiredore a pokračovala ve výslechové komnatě. Hovořila o bolesti, strachu a strašlivé samotě, kterou cítila, když jí Axis začal trhat mysl na kusy ve snaze odhalit Vlčí hvězdu. A pak se stala stejná věc, jako když ji napadl gryf. Něco v její mysli... prasklo... povolilo.

„A už se to úplně nezavřelo, Faraday. Pořád slyším, jak na mě ze tmy něco volá.“

„O tom si promluvíme později,“ řekla Faraday něžně. „Teď mi řekni, co se stalo potom.“

Azhure jí pověděla o vidině, kterou s Axisem sdílela. O tom, jak Hagen strašlivě zavraždil její matku, když se snažil zjistit, kdo je jejím otcem.

„Vzpomínám si teď na tolik věcí, Faraday,“ zašeptala Azhure. „Vzpomínám si, že mi asi pět nebo šest týdnů předtím začala rašit křídla. Maminka se rozesmála, když je jednou při koupeli objevila. Říkala, že jsou darem od mého otce, ale snažila se je ukryt před Hagenem. Jak křídla rostla, přivazovala mi je k zádům pruhy látky, aby nebyla vidět. Ale Hagen se jednoho dne vrátil domů dřív a našel mě, jak sedím na matčině klíně s holými zády.“

Azhuřiny oči potemněly vinou. „Ach, Faraday! Byla to moje vina! Stěžovala jsem si, že mě kůže pod obvazy svědí, a maminka je sundala, aby mě poškrábala.“

Faraday vyhrkly do očí slzy. „Pokračuj.“

Azhure váhavě vyprávěla, jak se na ni Hagen den po dni vrhal s nožem, odhodlaný vyříznout jí ze zad veškeré zbytky křídel. „Trvalo to týdny,“ šeptala Azhure tak tiše, že se Faraday musela sklonit, aby ji slyšela. „Týdny. Každé ráno mi Hagen prohlédl záda. A když našel cokoli... *cokoli*, co připomínalo křídlo, vyřízl to.“

Faraday se zhrozila. „Sousedé nic netušili? Neptali se, co se děje?“

Azhure zavrtěla hlavou. „Hagen jim řekl, že matka utekla s milencem – potají její tělo pohřbil – a já že mám obyčejnou horečku. Občas se u nás zastavily ženy z vesnice, ale i když viděly krvavé obvazy na mých zádech, nikdy se nezeptaly, co se děje. Uvěřily všemu, co Hagen řekl.“ Odmlčela se. „Nakonec jsem začala historce o tom, že matka utekla, věřit. Bylo to méně bolestivé, snazší než skutečnost.“

Faraday téměř přemohl vztek. Zatraceně! *Museli* vědět, co se děje! *Jak Azhure mládí ve Smyrtonu přežila, aniž by zešílela?*

„Stala jsem se tím, čím Hagen chtěl,“ řekla Azhure. „Žila jsem ve lži, kterou vyžadoval. Stala jsem se tak normální, jak jen to šlo. Jen tak jsem mohla přežít. Kdykoli Hagen napadlo, že se chovám... ,divně‘... tloukl mě, dokud jsem nezačala křičet a prosit o odpuštění. Naučila jsem se... nepoužívat...“

„Nepoužívat co, Azhure?“ zeptala se Faraday. Bylo důležité, aby si Azhure přiznala, kdo a co je.

„Nepoužívat své schopnosti,“ zašeptala Azhure a otočila hlavu zpět k Faraday. „Faraday, maminka říkala, že jsem dítě bohů, že odpověď na to, kdo jsem, najdu na Chrámové hoře.“

„A také najdeš,“ řekla Faraday. „Ale něco mi říká, že některé odpovědi odhalíš ještě dřív. Ne, počkej, Azhure. O tom později. Teď musím udělat něco s tvými zády. Rány se ti otevřely dnes ráno během vidiny?“

Azhure kývla. „Když jsem znovu prožívala týdny, kdy mi Hagen vytrhával křídla. Ach, Faraday! Byla tak odhodlaná vyrůst. Tak odhodlaná! Vždycky se mi jizvy znovu otevřely.“

„Dobrá.“ Faraday se usmála. „Tvůj milenec zaklínač naprosto selhal, ale myslím, že Matka ti od bolesti uleví.“

Faraday vstala, obešla lůžko a všimla si přitom, že Axis s Caelumem usnuli.

„Povím ti o Matce,“ řekla Faraday tiše, sundala hrubé obvazy, kterými Axis na některých místech ovázel Azhuřina záda, a prohlédla si rány. Po celou dobu hovořila o Matce a její hlas byl stejně konejšivý jako její ruce.

Azhure zavřela oči a poslouchala. Faraday mluvila o úžasných věcech. O hájích, lesích a magických tvorech. O starých ženách a podivných zahradách. O Matce a o její lásce k přírodě a zemi. Raum prozradil Azhure o Posvátném háji jen velmi málo a Axisovo vyprávění ji vyděsilo, ale Faradayina slova přiměla Azhure pochopit, že Faraday odhalila skutečně pozoruhodné místo.

Faraday mluvila stále pomaleji a oči jí zářily mocí. Pomalu, velmi pomalu zabořila ruce do Azhuřiných zad.

Azhure ztuhla a téměř vykřikla. Faraday jí působila neuvěřitelnou bolest, ale hovořila dál a Azhure se držela jejích slov, aby si zachovala zdravý rozum. Komnata se jí rozplynula před očima a Azhure zavřela oči. Téměř omdlela, ale Faradayin hlas zesílil a Azhure zůstala při vědomí.

Bolest pomalu ustoupila a Azhuřina záda zvláčněla. Její tělo se uvolnilo a prostoupila ho síla. Faradayin dotyk byl příjemný. Dlouho tam jen tak ležela, užívala si ho a naslouchala Faradayinu hlasu.

„Tvá křídla jsou pryč,“ prohlásila Faraday nakonec a přerušila tak vyprávění o Čarovném lese a o Matce. „Hagen odvedl dokonalou práci. Nemohu ti je vrátit.“

Křídla jí způsobila tolik bolesti, že Azhure skutečně nevadilo, že je nezíská zpět.

Faraday mlčela a hladila Azhure po zádech od ramen po zadek. Bolest zmizela. Azhure zavřela oči a uvolnila se.

„Pojď,“ řekla Faraday nakonec a převrátila Azhure na záda. „Sundáme ti cáry noční košile a umyjeme tě. Jsi celá umazaná od krve.“

Když se Azhure posadila a stáhla si noční košili, uvědomila si, že její záda jsou zcela zahojená. Necítila ani tah jizev, které ji dvacet let hyzdily.

Faraday našla u ohně čistou, teplou vodu a Azhure umyla. Vřele, laskavě se usmívala a Azhure se náhle rozesmála.

„Děkuji,“ řekla a na okamžik stiskla Faraday ruce. „Děkuji.“

„Myslela jsem, že poslední dva roky mého života byly těžké,“ řekla Faraday tiše. „Ale teď zjišťuji, že má bolest se nemůže s tvým utrpením srovnávat. Azhure, obě jsme se dnes ocitly na rozcestí. Poprvé jsme se setkaly a máme si toho tolik co říct, ale každá musíme jít dál svojí cestou. Myslím, že teď konečně poznáš radost a štěstí, zatímco já...“ Faraday sklopila oči. „Na mě asi čeká ještě víc bolesti, než konečně najdu to své.“

„Faraday,“ prosila Azhure. „Omlouvám se. Dala bych všechno za to, abych tady nebyla a nestála mezi tebou a Axisem.“

„Tiše,“ řekla Faraday. „Všichni jsme oběťmi toho zatraceného, krutého Proroctví. Nikdo mu nemůže uniknout. Ale neobviňuji tě z toho, co se stalo.“ Do Faradayiných očí vstoupil hořký pohled. „To Axis se provinil. Zachoval se hrubě k nám oběma. Reaguje rychle, což je u bojovníka chvályhodné, ale je také popudlivý a občas i krutý.“

Pohladila Azhure po tváři. „Byla bych ráda, kdyby se z nás staly přítelkyně. Viděla jsem, jak jsi trpěla, a vím, že chápeš, čím budu muset projít.“

„Byla bych poctěna, kdyby ses stala mojí přítelkyní,“ zašeptala Azhure.

„No tak.“ Faraday se usmála. „Přítelkyně neplácí. Neobviňují se. Naneštěstí obě milujeme Axise, a on se naneštěstí nedokáže mezi námi rozhodnout.“ Povzdychla si. „Azhure. Odejdu. Tiše, nech mě domluvit. Stejně bych odešla. Proroctví mi přidělilo určitou roli a ta

mě zavede daleko odsud. Přenechám ti milence. Závidím ti ho, Azhure. Já ho měla týden a ten mi bude muset stačit po zbytek života.“

Zadívala se na Azhuřino vyklenuté břicho. „Máte s Axisem tak krásné děti.“

Azhure si objala břicho pažemi. Jsou děti v pořádku?

„Ano,“ řekla Faraday tiše. „Jsou. Ale zažily dnes ráno totéž, co ty a Axis. Nevím, jak je to poznamená.“ Odmlčela se, jako by přemýšlela, zda pokračovat, poté zavrtěla lehce hlavou a sevřela rty.

Azhure se uvolnila. „Hvězdný poutník říkal, že je to dcera a syn.“ Usmála se. „Axis je musí probudit. Musí jim zazpívat vše, co potřebují vědět.“

„Ale ty je můžeš také učit, Azhure,“ řekla Faraday vážně. „Koneckonců jsi také ikarijská zaklínačka.“

Azhure poklesla čelist.

Faraday ji poplácala po tváři. „Přemýšlej o tom a za pár dní, až je Axis probudí a ty budeš mít chvíli klidu, je můžeš naučit tolik jako jejich otec. Tak. Možná tady ve skříni najdu nějaké oblečení.“

Ikarijská zaklínačka, pomyslela si Azhure tupě. Ne. Ne, ne, ne, ne – *nechci* být ikarijská zaklínačka. Chci být Azhure. Azhure. To je všechno. *Nechci být ikarijská zaklínačka!*

„Nemáš na vybranou,“ řekla Faraday, když se vrátila s plátěnou noční košilí a karmínovým šálem. „Jsi tím, co z tebe udělal tvůj otec.“

„Otec?“

„Tvá matka přece řekla, že to byl bůh, ne?“ Faraday povytáhla obočí. „To ale musela být noc, když tvoji matku oplodnil bůh.“

„Musím se toho tolik naučit,“ řekla Azhure tiše.

„A máš na to mnoho, mnoho let.“

Chvíli trvalo, než si Azhure uvědomila, co Faraday říká. „Ach!“ vykřikla a přitiskla si ruce k ústům. Hleděla na Faraday modrýma očima otevřenýma dokořán.

„Mnoho let.“ Faraday se usmála. „Budeš si moci užívat milence a dívat se, jak tvé děti rostou. Azhure.“ Posadila se na lůžko. „Chci, abys pro mě něco udělala.“

„Cokoli!“ zvolala Azhure.

„Azhure. Miluj za mě Axise. Vychovej za mě jeho děti. Všechny.“ Její tón a výraz byly poněkud zvláštní, ale Azhure si ničeho nevšimla. „Připomeň mě jim. Pověz jim o Faraday, která milovala jejich otce a

byla tvojí přítelkyní. Pověz jim o Matce. Azhure, až odejdu, vydám se splnit svoji část Proroctví.“

„Faraday...“

„Leží přede mnou prazvláštní cesta,“ pokračovala Faraday. „Ale nechci přijít o přátelství, které jsme spolu dnes uzavřely. Azhure, ty a já se během následujících měsíců znovu sejdeme.“

Azhure se zamračila. „Jak...?“ chystala se zeptat, ale Faraday ji umlčela.

„Však už najdeme nějaký způsob. A pokud se naskytne příležitost, možná tě vezmu i do Posvátného háje. Ikarijští zaklínači tam nejsou nijak vítaní, ale myslím, že kvůli tobě udělají Matka, Svatí i Raum výjimku. V háji se dají najít úžasné věci, Azhure, a já bych ti je ráda ukázala. Ale bez ohledu na to, kdy se sejdeme nebo jak, doufám, že s sebou vezmeš své děti.“

Azhure se zadívala na krásnou ženu vedle sebe a cítila se malicherná. „Faraday,“ řekla. „Děkuji ti.“

Faraday se něžně dotkla Azhuřiny tváře. „Jsem ráda, že jsme se sprátelily, Azhure. A teď,“ řekla, „lehni si a trochu se prospí. V průběhu následujících týdnů a měsíců budeš asi muset hodně odpočívat. Možná až do doby, než se děti narodí. Spi.“

Azhure si lehla a zavřela oči.

* * *

Faraday se spící ženou dlouho seděla, hleděla na ni a občas ji pohladila po vlasech.

Máš před sebou dlouhou a úžasnou cestu, pomyslela si, stejně jako Axis a já. Modli se, aby po vší té bolesti, která leží za námi i před námi, alespoň někdo z nás přežil.

Nakonec se Faraday postavila a uhladila si šaty. Zamířila ke křeslu, ve kterém spali Axis s Caelumem.

„Axisi,“ řekla tiše a klekla si vedle něj.

S trhnutím se probudil. „Azhure?“ Oči mu zalétly k lůžku.

„Spí. Je v pořádku, Axisi.“ Obrátila pohled zpět k Azhure. „Myslím, že tě přenechám tvé milence.“

„Faraday,“ zamumlal a natáhl ruku, aby se dotkl její tváře.

„Axisi.“ Zářivě se usmála, ale Axis viděl hluboko v jejích očích slzy a bolest. „Axisi, když jsme se do sebe zamilovali, já byla jen Faraday, dcera hraběte Isenda ze Skarabostu, a ty Axis, Válečná sekera Seneschalu. Změnili jsme se. Tolik jsme se změnili. Nemůžeme být tím, čím dřív. A možná jsme oba potřebovali Bornehelda živého, abychom se mohli milovat.“ Odmlčela se a Axis spatřil v hloubi její duše hořkost. „Jak by se smál, kdyby věděl, že jeho smrt naši lásku nakonec zničila.“

„Faraday,“ řekl znovu, ale ta ho umlčela.

„Ne, Axisi. Je pozdě na řeči. Žádná tvá slova by nedokázala zahojit bolest, kterou jsi mi způsobil. Axisi, stále tě miluji, ale opustím tě, aby se tvou manželkou mohla stát Azhure. A ožeň se s ní, Axisi. Je klenot, který si nemůžeš dovolit ztratit.“

Usmála se, ale její oči zůstaly tvrdé. Konečně dala průchod hořkosti. „Splním svoji část Proroctví, Axisi. O to se neboj. Teď mě poslouvej. Tímto formálně ruším přísahu, kterou jsme si dali v Gorkenské pevnosti, беру zpět slib, že se za tebe provdám. Dávám ti volnost. Dělán to kvůli Azhure,“ řekla hrubě, „ne kvůli tobě. To, co mezi námi kdysi bylo, je pryč, Axisi. Už nikdy víc. Jsi volný.“ Ale co *já*? pomyslela si. Jsem také volná?

Ještě chvíli na něj hleděla a zoufale si snažila vrýt jeho tvář do paměti, potom se naklonila blíž a něžně ho políbila na ústa.

„Sbohem, Axisi.“

Vstala a pospíšila si ke dveřím. Axis se chystal vyrazit za ní, ale jeho pohyb probudil Caeluma, který se rozplakal. Ve chvíli, kdy se Axisovi podařilo syna ukonejšit, byla už Faraday pryč.

* * *

Faraday se zastavila ve dveřích jen na tak dlouho, aby dovnitř vpustila největšího z alauntů, potom je za sebou s ostrým cvaknutím zavřela.

Předsíní zaplnili ustaraní lidé, kteří na ni úzkostně hleděli.

Usmála se, přestože měla pocit, že jí při tom popraská tvář. „Jsou v pořádku. Dejte jim tak hodinu dvě, potom můžete dovnitř. Musíte si promluvit.“ Pohlédla na Ysgryffa, pak se upřímněji usmála na Rivku a

všimla si Magarize, který seděl vedl ní a držel ji za ruku. „Rivko? Mohu si s tebou promluvit?“

Rivkah kývla. Vyšly spolu na chodbu, kde měly větší soukromí.

„Rivko. Odcházím. Nemohu se mezi ty dva stavět. Ach, Rivko, Proroctví je tak kruté,“ řekla a hlas se jí zlomil.

Rivkah ji objala a konejšivě ji kolébala. Faraday nakonec ucouvla, popotáhla a utřela si slzy. „Půjdu si promluvit se Strážci, ale potom se vydám na cestu. Nevím, jestli se ještě někdy setkáme.“

Rivce vyhrkly do očí slzy. Faraday měla pravdu. Proroctví skutečně *bylo* kruté. Považovala Azhure za dceru, ale stejný vztah měla i k Faraday, obzvláště proto, že obě byly vévodkyněmi z Ichtaru. Chudák Faraday. Zasloužila si najít štěstí stejně jako Azhure.

„Ach, určitě ho najdu.“ Faraday se usmála. „Jednou. Někde. Ale, Rivko, opravdu jsi tam uvnitř prince Magarize držela za ruku? Mám předpokládat...?“

Rivkah se začervenala a Faraday se zasmála. „Rivko,“ řekla. „Ráda bych ti před odchodem dala dárek.“

Znenadání se naklonila blíž a políbila Rivku tvrdě na rty. Rivkah se zachvěla, jak jí jako blesk prolétla vlna čiré síly. Když se Faraday odtáhla, Rivkah na ni pohlédla s otevřenými ústy. Cítila se... čerstvá. Plná tepla. Života.

„Dárek od Matky,“ zašeptala Faraday. „Používej ho dobře.“

Odvrátila se, odešla a zanechala za sebou dar, který v následujících letech přinese Axisovi ještě víc žalu a bolesti než Gorgael.

Byl to Faradayin dárek na rozloučenou muži, který ji zradil.

66

Zaklínačka

O tři hodiny později svolal Axis do komnaty schůzku nejvyšších velitelů, Strážců a nejbližších přátel. Museli si vyříkat spoustu věcí a Axise už začínala tajemství unavovat. A pokud mezi nimi seděl Vlčí hvězda a spřádal plány, budiž. On, jeho rodiče a Jitřenka tajili existenci Vlčí hvězdy před všemi okolo. A nakonec kvůli tomu málem zabili Azhure.

Axis stále nemohl uvěřit tomu, že se na něj Azhure po probuzení usmála a odpustila mu. Měl pocit, jako by měl strávit zbytek života pykáním za bolest, kterou jí způsobil.

Nyní seděla Azhure v křesle u ohně, zatímco místnost pomalu plnili pozvaní hosté. Byla bledá a slabá, ale s lehkým srdcem se usmívala na přátele a rodinu. Na rozzářenou Rivku a Magarize. Na Beliala a Caznu, která stála bledá a tichá po jeho boku. Na zkrotlé Strážce. Na Ho'Demiho a Sa'Kuyu. Na členy domu Úsvitu – Volného páda, Pěnici a Hvězdného poutníka, který před ní stejně jako jeho syn padl na kolena a prosil o odpuštění. Na ustaraného Ysgryffa, který se lehce dotkl její hlavy, zamračil se na Hvězdného poutníka a posadil se vedle Rivky a Magarize. Na Bystrozraka Železný spár a Ostré pero. Na Arna, který se tvářil ještě pochmurněji než obvykle, a na velitele oddílů Azhuřiných lučištníků. Na zbývajících čtrnáct alauntů, kteří se rozvalovali na zemi mezi křesly, takže kdysi obrovská místnost náhle vypadala malá a přečpaná.

„Podívejte,“ řekl Axis tiše, když se všichni usadili do křesel, na lavice nebo na podlahu. „Chci, abyste viděli to, čeho jsem se dnes ráno stal svědkem. Chci, abyste viděli, odkud Azhure pochází.“

Komnatou se rozlehla Píseň vzpomínek. Jako se předtím objevily kolem Arcenu přízračná kříže, zjevil se nyní před shromážděnými lidmi dům bratra-oráče Hageny.

Všichni se stali svědky strašlivých událostí Azhuřiny dětství. Viděli smrt její matky a Ysgryff vykřikl hrůzou, když spatřil tvář ženy, která Azhure porodila. Viděli, jak nevlastní otec Azhure zmrzačil. Cítili Azhuřinu muka, fyzická i citová, která jí Hagen během mládí způsobil. Pochopili, proč Azhure pohřbila svůj původ tak hluboko, že na něj sama zapomněla – kdyby si pravdu připustila, zemřela by stejně strašnou smrtí jako matka.

Hvězdný poutník se nakonec musel odvrátit. Zachytil přitom Axisův pohled. *Dívka plačící otočí se, odhalí vědění, z kterého mrazí.*

Axis neznatelně kývl. *Ano, Hvězdný poutníku. A kde se o ní Prorocství ještě zmiňuje? Kde?*

„Je mi z toho smutno,“ zašeptala Azhure, když přízračná obrazy zmizely. „Navzdory všemu, na co jsem si vzpomněla, si stále nevybavuji matčino jméno. Jeho ztráta mě trápí už od chvíle, kdy zemřela.“

„Jmenovala se Niah, Azhure.“

Všichni v komnatě se otočili k Ysgryffovi. Dokonce i několik psů zvedlo hlavy.

Azhure se užasle naklonila blíž. *Niah!*

Ysgryff k ní přistoupil, sklonil se a vzal ji za ruku.

„Azhure, než jsem spatřil tvář tvé matky, nebyl jsem si úplně jist, ale měl jsem určité tušení.“

„Ysgryffe.“ Azhuřin hlas zněl rozrušeně a v doširoka otevřených očích měla rozčilený pohled. *„Mluv!“*

„Niah byla moje nejstarší sestra. Byla asi o osm let starší než já. Jako mnoho jiných žen z rodu Nor se raději rozhodla stát kněžkou v Hvězdném chrámu než se vdát. Vstoupila do chrámu ve čtrnácti a už v jednadvaceti letech byla jednou ze starších kněžek. Azhure, nevzpomínáš si na matčino jméno, protože ti ho pravděpodobně nikdy neřekla. Všechny kněžky se vzdají svých jmen, když složí svaté sliby.

Už se nepovažovala za Niah. Dokonce i když Chrámovou horu opustila.“

„Niah,“ zašeptala Azhure. „Děkuji, Ysgryffe... strýčku.“

„Dávám přednost Ysgryffovi, Azhure.“ Zlehka jí políbil ruku. „Ale vítám tě v rodu Nor. Až budeme mít později víc času, povím ti o matce všechno, co vím.“

„Ysgryffe.“ Axis se naklonil vpřed. „Víš něco o Azhuřině početí? Kdo byl její otec?“

Ysgryff zavrtěl hlavou. „Velmi málo. Naše rodina obdržela jednoho dne zprávu o tom, že Niah opustila chrám. Občas, i když jen velmi zřídka, se stává, že kněžky Hvězdný řád opustí, přesto nás šokovalo, že zmizela právě Niah. Zdála se v chrámu tak šťastná. Vydal jsem se na Chrámovou horu, abych se sesterstva zeptal na podrobnosti, ale nemohlo nebo nechtělo mi nic říct. Tvrdilo, že se Niah prostě sebrala a odešla.“

„A vydala se do Smyrtonu, kde se provdala za Hagena?“ řekla Azhure. „Proč? Proč?“ A proč mě nechal naživu, když mě tolik nenáviděl? napadlo ji. Proč?

Axis pohlédl na Strážce. „Víte něco? Mluvte!“ Hlas měl tvrdý. „Na tajemství už není čas.“

Ale Jack, který věděl, že Proroctví od počátku určilo Axisovi Azhure, a ne Faraday, mlčel.

Veremund roztáhl bezmocně ruce. „Axisi, věř mi. O Niah nic nevíme ani o tom, proč se vydala do Smyrtonu a provdala se zrovna za Hagena.“

„Neštítíte se vnutit lidem nechtěná manželství,“ obořil se na něj Axis.

Veremund svěsil hlavu. „Axisi.“ Vzhlédl. „Nemohu ti nic říct. Azhure pro nás vždy byla záhadou.“

Hvězdný poutník se postavil. „Nemůžeme vědět, proč Niah utekla do Smyrtonu, když toho víme tak málo jak o ní, tak o tom, proč se rozhodla z Hvězdného řádu vystoupit. Azhure, Niah chtěla, aby ses vydala na Chrámovou horu. Tamní kněžky budou možná ochotnější promluvit si s dcerou než s bratrem.“ Zhluboka se nadechl a pohlédl na Axise. „Ale nevěřím tvrzení, že jsi dítě bohů,“ řekl a obrátil pohled zpět k Azhure. „Možná si to myslela. Možná jí to řekli. Možná bylo lepší, že tomu věřila.“

Azhure, myslím, že vím, kdo je tvůj otec. Mnohé by to vysvětlilo, a to včetně toho, proč jsme s Axisem dospěli k závěru, že jsi Vlčí hvězda. Vysvětlilo, ale samozřejmě ne omluvilo.“ Znovu se zhluboka nadechl. „Azhure, myslím, že tvým otcem je Vlčí hvězda.“

Jack, který seděl v temném koutě komnaty, povytáhl překvapeně obočí. Nemyslel si, že by Hvězdný poutník byl tak vnímavý.

„Cože?“ zvolala Azhure, ale Axis s očima upřenýma na otce pomalu kývl.

„Azhure, miláčku,“ řekl tiše, „všechno by to vysvětlilo. Vlka. Alaunty.“ Usmál se a pohlédl na Azhure. „Krev Úsvitů ve tvých žilách.“

Axis ji vzal za ruku. „Azhure, víš, že ani já, ani Hvězdný poutník ti nedokážeme odolat. Vzpomeň si na Beltide v háji. Vzpomeň si na volání naší krve – tvé, mé i Hvězdného poutníka.“

Axis zachytil otcův pohled a pokračoval. „Pokud je tvým otcem Vlčí hvězda, vysvětlilo by to, proč dovedeš používat Temnou hudbu. Musel ji ovládnout za Hvězdnou bránou a nějak ti své schopnosti předat krví.“

Azhure se opřela a dlouze se zamyslela. Dávalo to smysl. A vysvětlilo by to také její podivné setkání ve Spiredore.

„Včera v noci jsem se s otcem setkala,“ řekla tiše.

„Cože!“ vykřikl Axis spolu s několika dalšími lidmi v komnatě.

„Tehdy jsem netušila, kdo to je, ale mohl to být jedině Vlčí hvězda.“ Pověděla jim o podivné schůzce, o polibku, o jeho slovech, že je nečistý. „Jako jsou vztahy mezi rodičem a dítětem a sourozenci v domě Úsvitu.“

Oči jí zjihly. „Byl tak krásný. Sálala z něj moc. Pokud se takto zjevil matce, nedivím se, že mu Niah podlehla a myslela si, že je jedním z bohů.“

Hvězdný poutník na ni pohlédl. Dělal mu starosti, jak moc Azhure Vlčí hvězdu obdivuje. „Zavraždil Jitřenku, Azhure. A vycvičil Gorgaela.“

Azhure se mu zadívala do očí. „A přesto byl na mě a na Caeluma hodný, Hvězdný poutníku. Neomlouvám jeho vraždy, ale myslím, že je to muž mnoha tváří.“

„Dost, strýčku,“ řekl Volný pád a přistoupil blíž. „Máme čas na to, abychom tajemství rozpletli, ale teď nás čeká důležitější povinnost.“

Protáhl se kolem Hvězdného poutníka, překročil alaunta u Azhuřiných nohou a políbil ji na tvář. „Vítej v domě Úsvitu, Azhure. Já jsem Volný pád Úsvit, tvůj bratranec. Zpívej dobře a létej vysoko, Azhure, a kéž ti roky, které ještě prožiješ, přinesou dost štěstí a radosti na to, aby zahnal temnotu, která ovládla tvé mládí.“

Azhure vyhrkly do očí slzy.

Pěnice se postavila vedle Volného páda a políbila Azhure na druhou tvář. „Vítej v domě Úsvitu, Azhure. Já jsem Pěnice Úsvit, tvá sestřenice. Kéž ti vítr vždy vane do zad a tvé šípy vždy najdou cíl.“

Po dceři se k Azhure sehnul i Hvězdný poutník a ona se začervenala nad pohledem v jeho očích.

„Vítej v domě Úsvitu, Azhure. Já jsem Hvězdný poutník Úsvit,“ zazubil se, „a budu tím, čím si budeš přát, ale nejsem ani tvůj rodič, ani bratr.“ A nejsem *nečistý*, uslyšela Azhure v mysli. „Kéž předáš svoji krásu a svůdnost dceři, jež roste ve tvém lůně.“

Vítej v domě Úsvitu. Já jsem Caelum Úsvit, syn Azhure a Muže z hvězd. Jsem tvůj syn. Věz, že tě mám rád, a pokud jsem dítě slunce, pak jen díky tobě.

Z celého srdce ti děkuji za tvoji lásku, Caelume.

Vpřed postoupila Rivkah a políbila Azhure něžně na čelo. „Vítej do občas rozhádaného domu Úsvitu, Azhure. Kéž tvůj soucit a odvaha upozorní ostatní na jejich nedostatky.“

„Děkuji,“ řekla Azhure, když se Rivkah opět posadila vedle Magarize. Obrátila se k Axisovi, protože očekávala, že ji také uvítá v domě Úsvitu, ale on se na ni jen usmál, poté se zamračil na Ysgryffa, který okamžitě pustil její ruku a pospíšil si zpět na své místo.

„Azhure, přátelé,“ řekl Axis nakonec. „Pozval jsem vás sem z velmi zvláštního důvodu. K tomu, co se chystám udělat, potřebuji svědky.“

Klesl na koleno, vzal Azhure pevně za ruku a propletl jejich prsty.

„Já, Axis, Muž z hvězd Tencendoru, syn Hvězdného poutníka, zaklínače domu Úsvitu, a Rivky, princezny královského rodu Acharu, tě, Azhure, dcero Niah z Noru a Vlčí hvězdy Úsvita, žádám o ruku. Před těmito lidmi, kteří se zde shromáždili, a se svobodnou vůlí přísahám, že ti poskytnu čestné místo po mém boku a ve svém domě. Před těmito svědky slibuji, že tě budu ctít a vážit si tě, budu ti věrný a podělím se s tebou o všechny své statky i tělo, dokud budeme žít. Slibuji, že tě vždy povedu jen do jasného dne a teplého větru. Má

křídla jsou tvá křídla, mé srdce i duše jsou tvé. Skládám ti manželský slib, drahá Azhure, a všichni hvězdní bohové jsou mi svatými svědky. Necht' po zbytek života tančíme za doprovodu hudby Hvězdného tance a najdeme mír mezi hvězdami.“

Manželský slib, který Axis složil, byl pozoruhodnou směsicí acharských a ikarijských slibů a odrážel podivný původ obou partnerů, kteří do manželství vstupovali.

Azhure nedokázala dlouhou dobu promluvit. Tiskla Axisovy ruce, hleděla mu do očí a nic jiného nevnímala. Nakonec se usmála.

„Já, Azhure, dcera Niah z rodu Nor a Vlčí hvězdy Úsvita,“ začala tiše, ale jak opakovala sliby, její hlas pomalu sílil.

„Má křídla jsou tvá křídla, Axisi,“ dokončila, „mé srdce a duše jsou tvé. Skládám ti manželský slib a všichni hvězdní bohové jsou mi svatými svědky. Necht' po zbytek života tančíme za doprovodu hudby Hvězdného tance a najdeme mír mezi hvězdami.“

Axis se k ní naklonil a políbil ji. Během manželského slibu pocítil nutkání, o němž se mu zmínil Orr. Cítil naléhavou potřebu předat zaklínaččin prsten dál. Byl to správný okamžik a správná žena.

Axis pustil Azhuřinu ruku a zaklínaččin prsten vytáhl z tajné kapsičky v kalhotách. Zvedl prsten tak, aby ho všichni v komnatě viděli. Kouzelný safír a zlaté hvězdy v něm se třpytily v záři ohně. Ikarii i Strážci zalapali šokovaně po dechu – ale ani oni si neuvědomili, co to znamená, když Axis navlékl Azhure prsten na prsteník. Padl dokonale, jako by byl vyroben pro tuto ženu, pro tento prst.

„Vítej v domě Hvězd, zaklínačko. Budeme spolu navždy kráčet bok po boku.“

Kruh se uzavřel.

Rejstřík

- ACHAR: království, které zabírá většinu pevniny a jehož hranice tvoří Andeiské, Tyrrské a Vdovské moře, Avarinheimský les a Hory ledových stěn.
- ACHAŘANÉ: lid Acharu
- ADAMON: jeden z devíti ikarijských Hvězdných bohů, bůh nebes, spolu s manželkou Xanon tvoří nejvyšší božstvo.
- ALAYNE: skarabostský kovář
- ALAUNTI: legendární psi smečka, která dříve patřila Vlčí hvězdě.
- ALDENI: malá provincie v západním Acharu, která se zabývá pěstováním obilí. Vládne jí vévoda Roland.
- ANDAKILSA: řeka daleko na severu Ichtaru, která tvoří hranici mezi Ichtarem a Ravensbundem. Po celý rok je splavná a vlévá se do Andeiského moře.
- ANDEISKE MOŘE: nevyzpytatelné moře, které omývá západní břehy Acharu.
- ANNWIN: nejstarší dcera hraběte Isenda ze Skarabostu, sestra Faraday a manželka lorda Osmara
- ARCEN: největší město v Arcnessu
- ARCNESS: velká provincie na východě Acharu, specializuje se na chov prasat. Vládne jí vévoda Burdel.
- ARHAT: ravensbundský válečník
- ARNE: velitel kohorty Sekerníků
- ARTOR ORÁČ: podle Seneschalského bratrstva jediný pravý bůh. Kniha pole a brázdy, svatá kniha Seneschalu, tvrdí, že Artor dal lidem pluh, díky němuž mohli opustit životní styl lovců a sběračů, usadit se na jednom místě a obdělávat půdu, čímž položili základy civilizace.
- AVAR: jeden z národů Zapovězených, který žije v lese Avarinheim, jak mu sami říkají. Avar se někdy říká lidé Rohu.
- AVARINHEIM: domov Avar, kterému Achařané říkají Stínoles.

AVONSDALE: provincie v západním Acharu, kde se pěstují luštěniny, ovoce a květiny. Vládne jí hrabě Jorge.

AXIS: syn princezny Rivky a ikarijského zaklínače Hvězdného poutníka Úsvita. Dříve býval Válečnou sekerou Sekerníků, ale nyní se stal Mužem z hvězd, o němž hovoří Proroctví Ničitele.

AZHURE: dcera bratra Hagena ze Smyrtonu. Její matka pocházela z Noru.

AZLE: velká řeka, která od sebe odděluje provincie Ichtar a Aldeni. Vlévá se do Andeiského moře.

BARSARBE: avarská druidka

BEDWYRSKÁ PEVNOST: pevnost na dolním toku řeky Nordry, která sřezá přístup ke Grálovému jezeru od Nordmuthu.

BELAGUEZ: Axisův válečný oř

BELIAL: poručík a druhý nejvyšší velitel Axisovy armády. Dlouholetý přítel a stoupenec Axise Úsvita.

BELTIDE: viz Svátky

BORNEHELD: vévoda z Ichtaru, nejmocnější šlechtic Acharu. Syn princezny Rivky a jejího manžela, vévody Searlase.

BOROLEAS: starší seneschalský bratr

BRADOKE: poručík v Borneheldově vojsku

BRATR-VELITEL: nejvyšší velitel bratrstva Seneschalu. Obvykle ho volí starší bratrstva. Tento úřad je doživotní. Bratr-velitel je mocný, vládne nejen bratrstvu a jeho pokladům, ale také Sekerníkům. Současný bratr-velitel je Jayme.

BRATŘI-ORÁČI: Seneschal každé acharské vesnici přidělí jednoho bratra-oráče. Mají za úkol opatrovat pluh, šířit Cestu pluhu.

BRODE: avarský muž, náčelník Klanu tiché chůze

BURDEL: hrabě, pán Arcnessu a přítel Bornehelda, vévody z Ichtaru

BYSTRÉ OKO MODROPÍRKO: velitel spáru ikarijské letky

BYSTROZRÁK ŽELEZNÝ SPÁR: velitel spáru ikarijské letky

CAELUM: jméno dítěte. Znamená „nebesa“ nebo „hvězdy na nebesích“.

CARLON: hlavní město Acharu a sídelní město acharských králů. Leží u Grálového jezera.

CAZNA: dcera barona Ysgryffa z Noru

CESTA KŘIDLA: obecný termín, který někdy popisuje životní styl Ikarii.

CESTA PLUHU: náboženská poslušnost, kterou učí Seneschal. Obsažena v Knize pole a brázdy. Centrálním obrazem Cesty pluhu je pluh a obdělávání země. Její hlavní zásadou je zorání půdy v rovnoběžných brázdách, stejně jako se mysl a srdce musejí očistit od kacířství a zlých myšlenek, aby v nich mohla vyrůst pravá víra. Neobdělávaná příroda je zlá, proto Achařané nenávidí lesy a hory, které reprezentují přírodu, jež se nedá ovládat a musí tedy být vymýceny. Tam, kde se to nepodařilo, se jí lidé alespoň vyhýbají, protože Seneschal tvrdí, že je domovem hrozivých bytostí. Dobrá je jen obdělávaná krajina, protože slouží člověku. Cesta pluhu je cesta pořádku a podřízení přírody člověku.

CESTA ROHU: obecný termín, který někdy popisuje životní styl Avar.

CULPEPPER FENWICKE: starosta města Arcen v Arcnessu

ČAROVNÝ LES: magický les, který leží za hranicí Posvátného háje.

ČAS PROROCTVÍ NIČITELE: čas, který začíná narozením Ničitele a Muže z hvězd a skončí, až jeden porazí druhého.

DLAŇ: viz Vzdálenosti

DEVERA: dcera vévody Rolanda z Aldeni

DOBO: ravenbundský válečník

DRAHÝ MUŽ: viz Temný muž

DRUIDOVÉ: náboženští vůdci avarského lidu. Ovládají magii, i když obvykle není příliš mocná.

DUHOVÉ ŽEZLO: zbraň zmíněná v Proroctví Ničitele

DUCHOVÉ: další pojmenování pro skraelingy

DŮM ÚSVITU: současná vládnoucí dynastie Ikarii. Vládne už tisíce let.

EDOWES: voják v Arnově jednotce

EGERLEY: mladý muž ze Smyrtonu

EMBETH, LADY Z TARE: vdova, dobrá přítelkyně a bývalá milenka Axise

FARADAY: dcera vévody Isenda a jeho ženy, lady Merlion; manželka Bornehelda, vévody z Ichtaru

FAZOLKA: avarská žena zavražděná při útoku na háj Stromu země o Yuletide

FINGUS: předcházející Válečná sekera. Zesnulý.

FLEURIAN: baronka z Tarantaise a Grevillova manželka. Je jeho druhou ženou a je mnohem mladší než on.

FLULIA: jedna z ikarijských Hvězdných bohyň, je bohyně vody.

FLURIA: říčka, která protéká Aldeni a vlévá se do Nordry.

FRANTIŠEK: starý seneschalský bratr z Útočiště v Gorkenu

FULBRIGHT: acharský zákopník v Axisově vojsku

FULKE: baron, pán Romsdalů

FURNADO: ravenbundský válečník

GANELON: pán Tare, bývalý manžel Embeth, lady z Tare. Zesnulý.

GARLAND: hospodář ve Smyrtonu

GAUTIER: poručík Bornehelda, vévody z Ichtaru

GILBERT: seneschalský bratr, pomocník a poradce bratra-velitele

GORGAEL: Ničitel, zlý pán severu, který má podle Proroctví Ničitele ohrožovat Achar. Je nevlastním bratrem Axise, protože mají stejného otce, Hvězdného poutníka.

GORKEN: město pod hradbami Gorkenské pevnosti

GORKENSKÁ PEVNOST: významná pevnost v Gorkenském průsmyku v severním Ichtaru

GORKENSKÝ PRŮSMYK: úzký průsmyk, jediná cesta z Ravensbundu do Ichtaru. Leží mezi Horami ledových stěn a řekou Andakilsou.

GRÁLOVÉ JEZERO: obrovské jezero na dolním toku řeky Nordry. Na jeho břehu leží Carlon a Seneschalská věž.

GREVILLE: baron, pán Tarantaise

GRINDLE: avarský muž, náčelník Klanu ducha stromu

GRYF: legendární létající tvor Tencendoru. Inteligentní, krutý a odvážný. Obzvláště nebezpečný je pro Ikarii, kterým trvalo mnoho set let, než je vyhubili. Gryfové se z neznámého důvodu opět objevili na nebi nad Ichtarem.

GUNDEALGA: široký, mělký brod na Nordře, leží jižně od Urqhartských kopců.

HAGEN: bratr-oráč ze Smyrtonu

HANORI: ravenbundský stařešina

HELM: avarský mladík

HESKETH: kapitán palácové stráže v Carlonu. Milenec Yr.

HNÍZDO PIRÁTŮ: rozlehlý ostrov u pobřeží Noru blízko Ysbaddu. Žijí na něm piráti. Někteří lidé tvrdí, že je podporuje sám baron Ysgryff.

HO'DEMI: náčelník ravensbundského lidu

HOGNI: avarské děvče

HORDLEY: hospodář ve Smyrtonu

HORY LEDOVÝCH STĚN: vysoké pohoří, které se táhne severním Acharem.

HRANICNÍ VRCHY: hory, které leží na východní hranici Acharu mezi Horami ledových stěn a Vdovským mořem.

HSINGARD: velké město ve středním Ichtaru, sídlo vévodů z Ichtaru

HVĚZDNÁ BRÁNA: jedna z posvátných památek Ikarii

HVĚZDNÝ CHRÁM: jedno z ikarijských posvátných míst. Stál na Chrámové hoře na Ostrově mlhy a paměti.

HVĚZDNÝ POUTNÍK: ikarijský zaklínač, otec Gorgaela, Axise a Pěnice

HVĚZDNÝ ŘÁD: řád kněžek, který sídlí v Hvězdném chrámu. Každá z nich se při složení slibů vzdává svého jména.

HVĚZDNÝ TANEC: zdroj síly ikarijských zaklínačů

HVĚZDNÍ BOHOVÉ: devět ikarijských bohů, Ikarii však znají jen sedm jmen. Viz Adamon, Xanon, Narcis, Flulia, Pors, Zest a Silton.

CHARONITÉ: národ, který žije v podsvětí. Je spřízněný s Ikarii.

CHRÁMOVÁ HORA: náhorní plošina na velké hoře, která dominuje Ostrovu mlhy a paměti. Kdysi na ní stál chrámový komplex.

IGREN FENWICKE: manželka starosty Arcenu, Culpeppera Fenwicka

ICHTAR: největší a nejbohatší provincie Acharu. Ichtar získává bohatství z chovu dobytka a z těžby nerostů a drahých kamenů.

ICHTAR: říčka, která protéká Ichtarem a vlévá se do Azle.

IKARII: jeden z národů Zapovězených, který žije v Horách ledových stěn. Někdy se mu říká lid Křídla.

ILFRACOMBE: sídlo hraběte ze Skarabostu, dům, v němž vyrostla Faraday.

IMIBE: ravensbundská žena a Caelumova chůva

INARI: ravensbundský válečník

ISEND: hrabě, pán Skarabostu, tmavý a přitažlivý, i když fintivý lord. Otec Faraday.

IZANAGI: ravensbundský válečník
JACK: starší Strážce
JASNÝ OBLAK ÚSVIT: mladší bratr a vrah Vlčí hvězdy Úsvita
JAYME: bratr-velitel Seneschalu
JERVOIS: městečko ležící na Tailemském ohybu řeky Nordry. Vstup do Ichtaru.
JEZERA TŘÍ BRATRŮ: tři malá jezera v jižním Aldeni
JITŘENKA ÚSVIT: matka Hvězdného poutníka a mocná zaklínačka.
Je vdovou po Rychlém mraku, předchozím talonovi.
JORGE: hrabě z Avonsdale a jeden z nejzkušenějších vojenských velitelů v Acharu
JUDITH: královna Acharu a manželka Priama
KAPRADINOVÁ ŘEKA: řeka, která pramení v Kapradinových pahorcích, odděluje Arcness a Skarabost a vlévá se do Vdovského moře.
KAPRADINOVÉ JEZERO: velké jezero uprostřed Kapradinových pahorků
KAPRADINOVÉ PAHORKY: nízké a úzké pohoří, které odděluje Arcness a Skarabost
KAREL: starý král Acharu, otec Priama a Rivky. Zesnulý.
KASTALEON: jedna z velkých acharských pevností. Rozkládá se na řece Nordře ve středním Acharu. Nedávno dostavěná.
KAVALÍR: někdy složí acharský rytíř přísahu šlechtičně. Jejich vztah je čistě platonický. Kavalír dámu chrání a podporuje. Slib kavalíra může zrušit jen jeho smrt nebo výslovné přání dámy.
KENRICKE: velitel poslední kohorty Sekerníků, která na Axisův rozkaz střežila Seneschalskou věž.
KLAN DUCHA STROMU: jeden z avarských klanů, vede ho Grindle.
KLANY: Avar se dělí do klanů, které jsou víceméně totožné s rodinami.
KNIHA POLE A BRÁZDY: svatá kniha Seneschalu, kterou měl sepsat sám Artor a věnovat ji lidstvu.
KOHORTA: viz Vojenské výrazy.
KOPRETINA: avarská žena
KOROLEAS: velká říše jižně od Acharu. Vztahy mezi oběma zeměmi jsou většinou srdečné.
KOTLÍKOVÉ JEZERO: jezero v Lese mlčenlivé ženy

KOUZLA: viz Magie

KROK: viz Vzdálenosti

LEDOVÁ PUSTINA: pustina na severu Ichtaru mezi Horami ledových stěn a Urqhartskými kopci

LEDOVÍ ČERVI: Gorgaelovi mocní netvoři, kteří přivodili pád Gorkenské pevnosti. Byli stvořeni z ledu a sněhu a mají tvar červů, podle nichž dostali jméno. Tito obrovští tvorové nosí v břiše skraelingy. Dokáží se vztyčit do výše dvaceti či třiceti kroků nad muže či hradby a vyvrhnout obsah svých břich za linie nepřítele.

LES MLČENLIVÉ ŽENY: temný a neprostupný les v jižním Arcnessu, ve kterém leží Pevnost mlčenlivé ženy.

LESY: Seneschal učí, že všechny lesy jsou zlé, protože jsou plné temných démonů, kteří plánují napadnout Achar. Proto se většina Achařanů lesů a tmy mezi stromy bojí. Téměř všechny lesy v Acharu byly vymýceny. Jediné stromy, které v Acharu rostou, jsou ovocné stromy a plantáže na stavební dřevo.

LETKA: vojenská organizace Ikarii

MAGARIZ: kdysi velitel Gorkenské pevnosti, nyní jeden z Axisových nejvyšších velitelů. Pochází z velmi starého a vznešeného acharského rodu.

MAGIE: Seneschal učí, že všechna kouzla a magie, zařikávání a bylinkářství jsou zlé. Zabývají se jimi jen Zapovězené národy, které magii používají, aby zotročily Achařany. Všichni Artorovi oddaní Achařané se proto magie bojí a nenávidí ji.

MALFARI: hlíza, na které závisí strava Avar. Melou z ní mouku na chleba.

MATKA: buď avarské jméno pro Kapradinové jezero, nebo všezahrnující jméno pro přírodu, která se někdy personifikuje jako nesmrtelná žena.

MASCEN: baron v Rhaetii

MERLION: žena vévody Isenda ze Skarabostu, matka Faraday. Zesnulá.

MĚSÍCE:

leden: měsíc vlka

únor: měsíc havrana

březen: měsíc hladu

duben: měsíc tání

květen: měsíc květin
 červen: měsíc růží
 červenec: měsíc sklizně
 srpen: měsíc trávy
 září: měsíc suchého listí
 říjen: měsíc kostí
 listopad: měsíc jinovatky
 prosinec: měsíc sněhu
 MĚSÍČNÍ KOMNATA: hlavní audienční síň carlonského královského paláce, kde se také pořádají plesy a hostiny.
 MÍLE: viz Vzdálenosti
 MIRBOLT: avarská druidka
 MOHYLY: prastará pohřební místa ikarijských talonů zaklínačů. Nachází se v jižním Arcnessu.
 MORYSON: seneschalský bratr, rádce, pomocník a přítel bratra-velitele
 MUŽ Z HVĚZD: muž, který podle Proroctví Ničitele jediný dokáže porazit Gorgaela – Axis Úsvit.
 NARCIS: jeden z devíti ikarijských Hvězdných bohů. Narcis je bůh slunce.
 NEVELON: poručík vévody Rolanda z Aldeni
 NIAH: norská žena
 NIČITEL: jiné jméno pro Gorgaela
 NOR: nejjižnější provincie Acharu. Lidé z Noru jsou tmavší a exotičtější než zbytek Achařanů. Noru vládne baron Ysgryff.
 NORDMUTH: přístav v ústí řeky Nordry
 NORDRA: velká řeka, která je hlavní dopravní tepnou Acharu. Pramení v Horách ledových stěn, protéká Stínolesem a pokračuje do severního a středního Acharu. Lidé vodou z ní zavlažují, plaví se po ní a rybaří v ní.
 OGDEN: jeden ze Strážců, Veremundův bratr
 OHŇOVÁ NOC: viz Slavnosti. Dnes je to celkem nevýrazná avarská slavnost, ale podle ikarijských a avarských legend se před deseti tisíci lety zřítily během Ohňové noci na zem prastaří Hvězdní bohové (byli starší a mnohem mocnější než současní Hvězdní bohové). Ohňová bouře tehdy trvala mnoho dní a nocí. Legendy říkají, že tito Hvězdní bohové stále spí v hlubinách Posvátných jezer Tencendoru.

Tato ohňová bouře jezera stvořila a ta nyní čerpají sílu právě ze starých Hvězdných bohů.

„OREJ ŠIROKO, OREJ HLUBOKO“: acharská fráze, která se používá jako požehnání, ochrana proti zlu nebo pozdrav.

ORR: charonitský převozník

OSMARY: lord a manžel Annwin, Faradayiny starší sestry

OSTRÉ PERO ZPĚVÁK: ikarijský velitel perutě

OSTROV MLHY A PAMĚTI: jedno z posvátných míst Ikarii, ztracené po válkách Sekery. Viz Hvězdný chrám a Chrátmová hora.

PĚNICE: Axisova sestra

PERUŤ: nejmenší jednotka ikarijské letky. Skládá se z dvanácti Ikarii (mužů i žen).

PEVNOST MLČENLIVÉ ŽENY: pevnost ležící v Lese mlčenlivé ženy. Je to jedna z magických pevností Tencendoru.

PEVNOSTI: tři stále stojící velké magické pevnosti Acharu. Všechny je před tisíci lety postavili Ikarii. Viz Kastaleon, Sigholt a Pevnost mlčenlivé ženy.

PÍSEŇ STROMŮ: jakákoliv Píseň, kterou stromy zazpívají. Mnohokrát zpívají o budoucnosti, někdy zpívají Píseň lásky a ochrany. Stromy také mohou zpívat Píseň smrti.

PÍSEŇ ZNOVUZROZENÍ: jedno z nejmocnějších ikarijských kouzel, které dokáže znovustvořit život v okamžiku, kdy uniká z těla. Nedokáže ale oživit už mrtvého člověka. Dokáže ji zazpívat jen nejmocnější zaklínači.

PÍSEŇ ZROZENÍ: píseň, která dokáže podle ikarijských a avarských legend stvořit život. Hvězdný poutník před ikarijským shromážděním tvrdil, že si ji Axis zpíval v matčině lůně.

PLUH: každá acharská vesnice má pluh, se kterým se nejen orou pole, ale je také hlavní posvátnou relikvií Achařanů. Pluh věnoval Artor Oráč Achařanům, aby vybudovali civilizaci. Používáním pluhu se Achařané liší od Zapovězených. Ani Avar, ani Ikarii neobdělávají pole.

PORS: jeden z devíti ikarijských Hvězdných bohů, je bohem vzduchu.

POSMRTNÝ ŽIVOT: všechny tři národy, Achařané, Ikarii i Avar, věří v existenci posmrtného života, jak ale vypadá, to závisí na jednotlivé kultuře.

POSVÁTNÁ JEZERA: starodávny Tencendor měl několik magických jezer, jejichž moc už je dávno zapomenuta. Někdy se jim říká také Kouzelná jezera. Viz Ohňová noc.

POSVÁTNÝ HÁJ: nejposvátnější místo Avar. Obyčejní smrtelníci do něj přicházejí jen zřídka. Jedině avarští druidové dokáží najít stezky do Posvátného háje.

PRIAM: král Acharu a strýc Bornehelda, bratr Rivky

PROROCVÍ NIČITELE: prastaré proroctví, které předpovídá vzestup Gorgaela na severu a Muže z hvězd, který ho může zastavit. Nikdo neví, kdo je jeho autor.

PŘEVOZNÍK: Charonita, který se plaví po podzemních řekách podsvětí.

PŘÍTEL STROMŮ: v avarských legendách je Přítel stromů osoba, která je zavede zpátky do původního domova jižně od Hraničních vrchů. Přítel stromů má Avarinheim přivést na stranu Muže z hvězd.

PŘÍZRAKY: další pojmenování pro skraelingy

PSÍ PLANINA: planina, která se táhne od severního Ichtaru k řece Nordře a rozkládá se mezi Hraničními vrchy a Urqhartskými kopci. Pojmenována podle tamních smeček toulavých psů.

PUTUJÍCÍ HVĚZDA ÚSVIT: matka Jitřenky a babička Hvězdného poutníka. Byla zaklínačkou a pocházela z domu Úsvitu. Byla rovněž manželkou talona a zemřela tři sta let před událostmi v této knize.

RAUM: avarský druid

RAVENSBUND: provincie Acharu na dalekém severu, i když tam acharská monarchie fakticky nemá žádnou moc.

RAVENSBUNĎANÉ: obyvatelé Ravensbundu. Achařané je nenávidí. Považují je za barbarské a kruté.

REINALD: starý kuchař v Sigholtu. Kuchtík, když tam žila Rivkah.

RENKINOVI: hospodáři v severním Arcnessu

RHAETIA: malá oblast v Acharu, na západě Kapradinových vrchů. Vládne jí baron Mascen.

RIVKAH: princezna, sestra krále Priama a matka Bornehelda, vévody z Ichtaru, a Axise, Válečné sekery.

ROLAND: vévoda z Aldeni. Říká se mu Chodec, protože je příliš tlustý pro jízdu na koni. Je to důležitý vojenský velitel Acharu.

ROMSDALE: provincie jihozápadně od Carlonu, kde se převážně pěstuje vinná réva. Vládne jí baron Fulke.

ROZEKLANÁ HORA: nejvyšší hora v Horách ledových stěn, domov Ikarii

RUDÝ SPÁR: ikarijský muž

RYCHLÉ PERO JASNOKŘÍDLÁ: velitelka perutě v ikarijské letce

RYCHLÝ MRAK ÚSVIT: otec Vraního chocholu a Hvězdného poutníka. Předchází talon Ikarii.

SA'KUYA: ravensbundska žena, manželka náčelníka Ho'Demiho

SEARLAS: předchází vévoda z Ichtaru a otec Bornehelda. Kdysi byl manželem princezny Rivky. Zesnulý.

SEKERNÍCI: elitní bojové křídlo Seneschalu. Jeho členové nesložili svaté sliby, přesto zasvětili své bojové dovednosti přáním a zájmům Seneschalu. Většina Sekerníků však Seneschal opustila a připojila se k Axisovi, který uzavřel spojenectví s Ikarii.

SENECHAL: acharská náboženská organizace. Bratrstvo Seneschalu řídí náboženský život Acharanů. Má velice důležitou roli nejen v každodenním, ale také v politickém životě národa. Učí poslušnost Artorovi a Cestě pluhu.

SENECHALSKÁ VĚŽ: velitelství Seneschalského bratrstva. Věž je čistě bílá sedmiboká stavba, která stojí na opačné straně Grálového jezera než Carlon.

SHRA: avarské dítě. Dcera Fazolky a Grindla.

SICARIUS: vůdce smečky alauntů. Jeho jméno znamená „zabiják“.

SIGHOLT: jedna z velkých acharských pevností, která stojí v Sevřeném průsmyku v Urqhartských kopcích. Jedno z hlavních sídel vévodů z Ichtaru.

SILTON: jeden z devíti ikarijských Hvězdných bohů, je bohem ohně.

SÍŇ UCTÍVÁNÍ: velká síň, která stojí v každém městě i vesnici. Lidé si v ní každý sedmý den vyslechnou bohoslužbu. Konají se v ní svatby, pohřby a zasvěcení nově narozených dětí Cestě pluhu. Obvykle je to nejvýstavnější budova v celé vesnici.

SKALI: mladá avarská žena, dcera Kopretiny a Grindla. Zemřela během útoku skraelingů na háj Stromu země o Yuletide.

SKARABOST: velká východní provincie Acharu, která zásobuje království obilím. Vládne jí hrabě Isend.

SKRAEBOLDOVÉ: velitelé skraelingů

SKRAEFEAR: starší skraeboldů

SKRAELINGOVÉ: přízraky nebo duchové, kteří nemají hmotné tělo.
 Žijí v severních pustinách a živí se strachem a krví svých obětí.

SLAVNOSTI Avar a Ikarii:
 Yuletide – zimní slunovrat v posledním týdnu měsíce sněhu
 Beltide – jarní slavnost v prvním dni měsíce květin
 Ohňová noc – letní slunovrat v posledním týdnu měsíce růží

SMYRTON: velká vesnice v severním Skarabostu. Hned za ní leží vstup do Zapovězeného údolí.

SPÁR: ikarijská vojenská jednotka, která se skládá z dvanácti perutí.

SPIREDORE: jedna z magických pevností Tencendoru

STÍNOLES: acharské jméno pro Avarinheim

STRAŠIDELNÉ BAŽINY: velké a nehostinné bažiny ve východním Arcnessu. Říká se, že v nich žijí podivní tvorové.

STRAUM: velký ostrov u pobřeží Ichtaru, obydlený povětšinou lovci tuleňů.

STRÁŽCI: kouzelné bytosti spojené s Proroctvím Ničitele

STRÁŽKYNĚ BRÁNY: strážkyně brány smrti v podsvětí. Počítá duše, které bránou procházejí.

STROM ZEMĚ: svatý strom Ikarii a Avar

SVATÍ: téměř božští a nejsvatější členové avarské rasy. Žijí v Posvátném háji.

ŠIRÉ KŘÍDLO HAVRAN: velitel spáru ikarijské letky

ŠIROKA ZÁTOKA: velká zátoka, která leží mezi Acharem a Koroleasem. V jejích klidných vodách se dobře rybaří.

TAILEMSKÝ OHYB: velký ohyb na řece Nordře, kde se odklání ze západního směru a teče na jih k Nordmuthu a Tyrrskému moři.

TAJNÁ RADA: shromáždění poradců acharského krále, mezi něž obvykle patří pánové největších provincií v Acharu.

TALON: dědičný titul pro vládce Ikarii (a kdysi také celého Tencendoru). Posledních šest tisíc let pocházejí z domu Úsvitu.

TALON ZAKLÍNAČ: taloni Ikarii, kteří jsou zároveň zaklínači.

TANABATA: ravensbundský stařešina

TARANTAISE: poněkud chudší acharská provincie, závislá na obchodu. Vládne jí baron Greville.

TARE: malé město v severním Tarantaise, závislé na obchodu. Domov lady z Tare.

TARSKÉ PLÁNĚ: pláně mezi Tare a Grálovým jezerem

TEKAWAI: čaj ravenbundského lidu. Je podáván během velkých ceremonií a pije se ze šálků ozdobených krvavě rudým sluncem.

TEMNÝ MUŽ: Gorgaelův učitel. Také známý jako Drahý muž. Gorgael nezná jeho skutečnou identitu.

TENCENDOR: prastaré jméno Acharu, které se používalo do válek Sekery.

TIMOZEL: syn Embeth a Ganelona z Tare, patří k Sekerníkům. Faradayin kavalír.

TRAVNATÉ PLÁNĚ: obrovské obilné pláně pokrývající většinu Skarabostu

TYRRSKÉ MOŘE: oceán jihovýchodně od Acharu

UR: stará žena, která žije v Čarovném lese.

URQHARTSKÉ KOPCE: menší obloukovité pohoří ve středním Ichtaru

ÚTOČIŠTĚ: mnoho seneschalských bratří raději tráví život v ústraní, v různých útočištích po celém Acharu, kde se věnují mystériím Artora Oráče.

VÁLEČNÁ SEKERA: velitel Sekerníků. Jmenuje ho bratr-velitel pro jeho neochvějnou loajalitu k Seneschalu, oddanost Artoru Oráči a Cestě pluhu a velitelským schopnostem. Axis byl poslední, kdo tuto pozici zastával.

VÁLEČNÝ GENERAL: titul, který dal Borneheldovi, vévodovi z Ichtaru, král Priam. Borneheld tímto de facto ovládá všechny acharské armády.

VÁLKY SEKERY: války, během nichž Achařané pod vedením Seneschalu a Sekerníků vyhnali Ikarii a Avar z Tencendoru za Hraniční vrchy. Trvaly několik desetiletí a byly výjimečně krvavé. Odehrály se asi tisíc let před časem Proroctví Ničitele.

VDOVSKÉ MOŘE: rozlehlý oceán na východě Acharu. Z neznámých ostrovů a zemí za Vdovským mořem připlouvají nájezdníci, kteří sužují Koroleas a někdy také Achar.

VENATOR: válečný oř. Jeho jméno znamená „lovec“.

VEREMUND: jeden ze Strážců, bratr Ogdena

VÉVODA Z ICHTARU: pán Ichtaru, v současné době je jím Borneheld.

VLČÍ HVĚZDA: devátý a nejmocnější ikarijský talon zaklínač. Pohřbený v prastarých mohylách. Byl zavražděn brzy po nástupu na trůn.

VLK: luk, který kdysi patřival Vlčí hvězdě Úsvitovi.

VOJENSKÉ TERMÍNY:

- oddíl: skupina třiceti šesti mužů, obvykle lučištníků
- jednotka: skupina sta mužů, buď z pěchoty, kopiníků, nebo kavalerie
- kohorta: pět jednotek, pět set mužů

VOLNÝ PÁD ÚSVIT: syn a následník ikarijského talona Vraního chocholu. Byl zavražděn Borneheldem na střeše Gorkenské pevnosti.

VRANÍ CHOCHOL ÚSVIT: současný talon Ikarii

VYSOKÉ OKO ČERNOKŘÍDLÝ: ikarijský velitel spáru

VZDÁLENOSTI:

- míle: asi sedm kilometrů nebo čtyři a půl naší míle
- krok: asi jeden metr nebo jeden yard
- dlaň: asi dvacet centimetrů nebo osm palců

XANON: jedna z devíti ikarijských Hvězdných bohyň, je bohyní nebes a spolu s manželem Adamonem tvoří nejvyšší božstvo.

YR: jedna ze Strážců

YSBADD: hlavní město v Noru

YSGRYFF: baron, pán Noru. Divoký a nepředvídatelný člověk jako všichni lidé v této provincii.

YULETIDE: viz Slavnosti

ZAHRADA: zahrada Matky

ZAKLÍNAČČIN PRSTEN: zaklínačka použila prastarý prsten, kterým založila linii ikarijských zaklínačů. Nebyl její, ale bylo jí dovoleno ho během života používat. Samotný prsten má jen malou moc, ale je to velmi mocný symbol.

ZAKLÍNAČI: ikarijští kouzelníci. Mnoho z nich je velmi mocných. Všichni zaklínači mají ve jméně element spojený s hvězdami.

ZAKLÍNAČKA: první z ikarijských zaklínačů. Jako první odhalila, jak využít moc Hvězdného tance. Byla zakladatelkou národů Ikarii a Charonitů.

ZÁPADNÍ HORY: ústřední acharské pohoří, které se táhne na západ od řeky Nordry k Andeiskému moři.

ZAPOVĚZENÉ ÚDOLÍ: jediný známý vstup z Acharu do Stínolesa. Řeka Nordra tudy vtéká do Acharu.

ZAPOVĚZENÉ ÚZEMÍ: země Zapovězených, Avarinheim a Hory ledových stěn

ZAPOVĚZENÍ: dva národy, Ikarii a Avar. Seneschal tvrdí, že to jsou zlé bytosti, které lidstvo zotročily magií a kouzly. Během válek Sekery před tisíci lety Achařané vytlačili Zapovězené za Hraniční vrchy do Stínolesa a Hor ledových stěn.

ZÁŘIVÉ PÍRKO: žena Vraního chocholu Úsvita, talona Ikarii

ZEHERAH: pátá Strážkyně, nezvěstná

ZEST: jedna z devíti ikarijských Hvězdných bohyň, je bohyní země.

ZLATÉ PÍRKO: jméno, které Rivkah přijala mezi Ikarii. Na žádost charonitského převozníka ho odložila a přijala původní jméno.

Sara Douglass
Ikarijský zaklínač

1. vydání
Anglický originál Enchanter
Překlad Kateřina Niklová
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazykový redaktor Jiří Popiolek a Iva Petříková
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM *Print***
jako svou 124. publikaci
Ostrava 2008
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 279 Kč

www.fantomprint.cz